

NHU VÂN

Thiên Hamho biên tập

Đánh
Mũi Và
Tình Yêu
Đánh Về
Mặt Trời

(Tiểu thuyết)

Bánh Mì Và Tình Yêu Anh Đều Muốn

Tác giả: Nhu Vân

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Nguồn: Vespertine

Thể loại: Nguyên sang, trinh thám, ngôn tình, hiện đại, HE, tình cảm, H văn, sủng ngọt, đô thị tình duyên, 1v1, 18+

Độ dài: 100 Chương

Editor: Thiên Hamho

Hoạ sĩ: Morncolour | **Dựng bìa:** Mộc Cameo

Giới thiệu: Mộc Cameo

VĂN ÁN

Sau khi đã kiếm đủ tiền, Hạ Diệp muốn có một chuyến du lịch đi tới đâu hay tới đó.

Ai ngờ cô lại chọn đúng mùa cao điểm, kết quả là không thể tránh khỏi việc phải ở ghép phòng với một người đàn ông lạ mặt có tên Kiều Triết.

Ma xui quỷ khiến thế nào cuối cùng lại bị cuốn vào nhiệm vụ của anh.

Nhưng anh cũng không thể ngờ rằng cô chính là một nhân vật giao dịch trung gian bất hợp pháp.

*

Đó là một câu chuyện tình yêu bắt nguồn từ tình một đêm.

Nếu bánh mì và tình yêu chỉ có thể chọn một...

“Tôi đều muốn.”

Nếu nguyên tắc và tình yêu chỉ có thể chọn một...

“Chọn cô ấy.”

CP: Nữ hacker xinh đẹp, quyến rũ vs nam cảnh sát trầm tĩnh, điềm đạm.

Lời Editor:

** Tuy Thiên có biết 3 xu tiếng Trung, nhưng khi đi học chỉ ham chơi, chữ thầy trả lại cho thầy, nên không đảm bảo độ chính xác 100% của bản chuyển ngữ, edit. Rất mong nhận được sự đóng góp về mặt ngữ nghĩa, chính tả để mình được hoàn thiện hơn. Xiexie :**

Mục lục:

Chương 1: Làm quen.

Chương 2: Quét ổ mại dâm.

Chương 3: Thay quần áo.

Chương 4: Lộ hàng.

Chương 5: Đêm đầu tiên.

Chương 6: Đánh bạc.

Chương 7: Thẩm vấn.

Chương 8: Về nhà.

Chương 9: Ân oán.

Chương 10: Bại lộ.

Chương 11: Tiêm thuốc.

Chương 12: Đe dọa.

Chương 13: Giải cứu.

Chương 14: Hôn anh ấy.

Chương 15: Làm tình.

Chương 16: Tránh thai.

Chương 17: Đáng ngờ.

Chương 18: Nụ hôn băng giá.

Chương 19: Web đen.

Chương 20: Bắt cóc, sát hại (Nội dung bạo lực, cân nhắc trước khi đọc).

Chương 21: Yêu tiền.

Chương 22: Phòng tắm.

Chương 23: Ân cần.

Chương 24: mối tình trái khoáy.

Chương 25: Cầm ky.

Chương 26: Ác mộng.

Chương 27: Chị em.
Chương 28: Thủ dâm.
Chương 29: Bạn thân.
Chương 30: Mua sắm.
Chương 31: Cố gắng.
Chương 32: Đồng hành cùng anh.
Chương 33: Người quen.
Chương 34: Phe phái.
Chương 35: Nguy cơ.
Chương 36: Liên hôn.
Chương 37: Nguy cơ.
Chương 38: Diễn trò.
Chương 39: Thư phòng.
Chương 40: Men rượu.
Chương 41: Trên xe.
Chương 42: Huyền quan.
Chương 43: Bồn tắm.
Chương 44: Khiêu khích.
Chương 45: Khách.
Chương 46: Ảnh.
Chương 47: Thất vọng.
Chương 48: Rắn nước.
Chương 49: Triền miên.
Chương 50: Rắc rối.
Chương 51: Nghi ngờ.
Chương 52: Tức giận.
Chương 53: Điện thoại.
Chương 54: Giao hàng.
Chương 55: Phát hiện.

Chương 56: Tin tưởng.
Chương 57: Sinh tử.
Chương 58: Nổ tung.
Chương 59: Thâm nhập.
Chương 60: Lên bờ.
Chương 61: Rơi lệ.
Chương 62: Thỏa hiệp.
Chương 63: Hôn hoa.
Chương 64: Ngược rồi.
Chương 65: Chơi thuốc.
Chương 66: Thăng thấn.
Chương 67: Bắn lên mặt.
Chương 68: Thích.
Chương 69: Đồ khốn.
Chương 70: Tức giận.
Chương 71: Từ chức.
Chương 72: Cường hiếp.
Chương 73: Đã chết. (Cân nhắc kỹ trước khi đọc)
Chương 74: Biến mất.
Chương 75: Đau lòng.
Chương 76: Ly biệt.
Chương 77: Tốt nghiệp.
Chương 78: Cầu hôn.
Chương 79: Bắt cóc.
Chương 80: Thỏa hiệp.
Chương 81: Hủy bỏ.
Chương 82: Chụp lén.
Chương 83: Lén vào.
Chương 84: Xin tha.

Chương 85: Âm ỉc.
Chương 86: Đắ ý.
Chương 87: Mắ tặ chủ.
Chương 88: Bỏ thuốc.
Chương 89: Khó nhịn.
Chương 90: ghen ghét.
Chương 91: Camera giám sát.
Chương 92: Hối hận.
Chương 93: Cảnh cáo.
Chương 94: Kế hoạch.
Chương 95: Dư luận.
Chương 96: Đảo ngược.
Chương 97: Mắ tích.
Chương 98: Quyền lực.
Chương 99: Đảo chính.
Chương 100: Kết thúc.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 1: Làm quen.

Chương 1: Làm quen.

Tỉnh tỉnh!

Hạ Diệp nhìn xuống tin nhắn thông báo biến động số dư tài khoản cuối cùng, ngoài niềm vui vì kiếm được tiền ra cô còn cảm thấy nhẹ nhõm vì đã được giải thoát.

Từ khi mới trưởng thành, cô một mình tới nước M học tập, đèn sách năm

năm, trong năm năm đó ngoài học tập ra thì chỉ có công việc.

Từ năm thứ hai sau khi tới nước M, Hạ Diệp đã không tiêu một xu nào của gia đình, năm hai mươi hai tuổi, cô tốt nghiệp khoa Khoa học và Công nghệ Ivy League, sau đó chăm chỉ làm việc trong ba năm, trong suốt quãng thời gian đó, cô chẳng bao giờ để dư thừa một giây một phút nào cho mình thảnh thơi. Trong những năm tháng ấy, cô rất hiếm khi phát sinh những lịch trình mà không nằm trong kế hoạch, nên hiện tại muốn tự thưởng cho mình một chuyến rong chơi tự do tự tại.

Hạ Diệp quyết định thực hiện một chuyến du lịch tự do, đi tới đâu hay tới đó, từ thành phố biển Thủ Cảng cho tới thành phố Triều Châu.

Hai thành phố này đều nằm trong top thành phố cấp một quốc gia, thế nhưng diện mạo đô thị lại khác nhau một trời một vực.

Thủ Cảng là một hải cảng lâu đời, nơi quy tụ các thương nhân từ khắp nơi trên thế giới tới đây giao thương, tạo nên sự đa dạng về văn hóa, nơi đây có nền công nghiệp màu xám* phổ biến, lại là cảng tự do*, là một điểm thu hút khách du lịch rất nổi tiếng.

**Ngành công nghiệp màu xám: Được dùng để chỉ những ngành nghề đụng đến mép vực của pháp luật, nhưng nhìn chung không vi phạm pháp luật, tuân theo hệ thống pháp luật hiện hành, nó cũng tiềm ẩn những nguy cơ nhất định cho xã hội, nhưng chưa có cơ sở pháp lý xác định để hạn chế quản lý.*

**Cảng tự do: Là cảng hoặc khu vực cảng không thuộc thẩm quyền của hải quan. Trong lĩnh vực này, hàng hóa nước ngoài có thể được tự do gia công, đóng gói lại, sửa đổi, xếp, dỡ, lưu kho, trưng bày, tái xuất, v.v. mà không cần kiểm soát hải quan và được miễn thuế hải quan. Tuy nhiên, khi hàng hóa đi vào cơ quan hải quan của quốc gia nơi chúng đặt trụ sở, thì phải nộp thuế hải quan.*

Thành phố Triều Châu là một thành phố có bề dày di sản lịch sử, với những tòa nhà cổ kính trang nghiêm và lộng lẫy, quy hoạch đô thị đẹp mắt, phần lớn người dân là nhân viên văn phòng ổn định, so với trước đây, thì nơi đây hoàn toàn thích hợp cho việc sinh sống lâu dài.

Trong một khách sạn nhỏ tại Thủ Cảng...

“Cho hỏi có còn phòng trống không?” Cả hai người cùng đồng thanh hỏi nhân viên tại quầy lễ tân.

Nhân viên lễ tân ngẩng đầu nhìn hai vị khách đứng phía trước, ngập ngừng nói: “Chỉ... Chỉ còn lại một phòng tiêu chuẩn hai giường đơn thôi ạ.”

Kế hoạch không theo kịp sự bất ngờ ngoài ý muốn, chưa kể đến việc Hạ Diệp còn chẳng buồn lên kế hoạch cho chuyến đi này, đã lâu như vậy chưa

về nước, tình hình nơi đây cũng chỉ dựa vào ấn tượng của cô từ mấy năm trước mà thôi, vậy nên đã gặp đúng mùa du lịch cao điểm, tất cả khách sạn đều chật kín, đến cả khách sạn hạng hai cũng chẳng còn lấy một phòng trống.

Hạ Diệp đã đi tìm hết nửa con phố, cả đường Bắc Minh, từ đầu tới cuối không còn nơi nào có phòng trống.

Trên phố lúc nào cũng náo nhiệt và nhộn nhịp, đám đông ở khắp mọi nơi, vì nằm ở vị trí đặc địa, phía Đông hướng ra bờ biển dài vô tận, phía Tây đối diện với trung tâm giải trí và sông bài lớn nhất Hồng Kông, do đó giá phòng trung bình cũng cao hơn so với những nơi khác rất nhiều.

Nhân viên lễ tân đáp lại rồi đứng chờ đợi câu trả lời, nhưng chỉ thấy một đôi nam nữ đang sững sờ đứng nhìn nhau trước quầy.

Người đàn ông bên cạnh lên tiếng trước: “Khách sạn phía Bắc đều đã kín chỗ, nếu cô không ở thì tôi sẽ thuê phòng này.”

Hạ Diệp hít sâu một hơi như hạ quyết tâm: “Thuê.”

Cô đã đi tìm cả phía Nam nhưng cũng chẳng còn phòng trống nào cả.

Những năm gần đây, Thủ Cảng nổi tiếng với ngành công nghiệp giải trí phát triển khá mạnh, với nhiều loại hình phong phú, dưới hệ thống tư pháp* chỉ như vật trưng bày thì ngược lại càng khiến ngành du lịch phát triển không ngừng.

**Hệ thống tư pháp bao gồm bốn cơ quan chính: công, viện kiểm sát, luật và bộ, cùng tạo thành hệ thống tư pháp của đất nước tôi. Trong thực tiễn tư pháp, nó thường đề cập đến hệ thống tòa án và hệ thống viện kiểm sát.*

Dưới sự ràng buộc của Hiến pháp, hai hệ thống này hoàn thiện các hoạt động tư pháp của đất nước dựa trên các nguyên tắc đúng đắn, hợp pháp, kịp thời, độc lập, công bằng và bình đẳng, để đời sống pháp luật bình thường của đất nước được tiến hành bình thường.

Do nằm ở vị trí biên giới, ngày càng hỗn tạp, nên danh tiếng Cảng tự do trước đây đã hoàn toàn bị xóa sổ và thay vào đó nó đã trở thành Cảng “tự do” theo đúng nghĩa đen. Ngày nay, người ta gọi đây là nơi dành cho người tìm kiếm sự phấn khích, thiên đường dành cho những kẻ điên, hoặc là nơi để trải nghiệm cuộc sống, cũng chỉ vì cái tên gọi “tự do” mỹ miều của nó. Từ trước tới giờ, Hạ Diệp chưa từng sống chung phòng với người lạ, lại còn là nam giới, thậm chí cô còn chưa từng nghiêm túc hẹn hò lần nào và công lao đó hoàn toàn là nhờ mẹ Hạ.

Kể từ khi mẹ cô ‘bóp chết’ mối tình gà bông ngây thơ của cô từ hồi cấp hai, thì cái gọi là tình yêu trong sáng, khờ khạo cũng từ đó mà biến mất và dường như chưa từng quay trở lại.

Ngay khi vừa vào cấp hai, cô đã hẹn hò với một chàng trai cùng lớp, nhưng

lại bị mẹ mình phát hiện và ra lệnh phải lập tức chia tay, nếu không bà sẽ giải quyết sự việc thông qua giáo viên chủ nhiệm.

Lúc đó, cô còn cãi lại lời mẹ: “Chúng con chưa từng làm điều gì sai trái! Tại sao lại không được?”

Nhưng mẹ cô chẳng để lời nói lọt vào tai, bà nói với cô bằng giọng ra lệnh: “Hiện tại con đang tiêu tiền của mẹ, vì vậy bắt buộc phải nghe theo lời mẹ. Bạn trai con có cho con tiền tiêu không? Cậu ấy có thể nộp học phí cho con không? Có đủ khả năng nuôi con hay không? Con có tư cách gì để yêu đương? Nếu có bản lĩnh đó thì bảo cậu ấy nuôi con đi! Nếu hiện tại cậu ấy có thể nuôi con, thì mẹ sẽ không tham gia vào việc này...”

Khi đó, Hạ Diệp cảm thấy bản thân mình vô cùng nhục nhã.

Dù không phục nhưng cô vẫn phải bằng lòng chấp nhận thỏa hiệp, vì vậy cô mới luôn khao khát độc lập, khao khát sự tự do, khao khát được thoát khỏi gông cùm của mẹ, nếu không sẽ chẳng đến mức quyết tâm một mình ra nước ngoài du học khi vừa mới học xong cấp ba.

Hạt giống tự do đã ghim sâu trong trái tim cô rồi dần dần bén rễ, nảy mầm...

Và niềm khao khát tình yêu thuở mười ba của Hạ Diệp đã tan vỡ và biến thành khao khát tiền bạc.

Câu nói “Mẹ nuôi con, thì con buộc phải nghe theo lời mẹ” của mẹ cô đã bình an theo cô đi hết thời thanh xuân. Nhưng trong thâm tâm cô, khát vọng tự do vẫn không ngừng tăng lên, cô không muốn hành vi của mình bị hạn chế bởi bất kỳ ai, vì vậy mới luôn tin tưởng trong tiềm thức rằng mình sẽ hoàn toàn được tự do miễn là có đủ tiền.

Hạ Diệp cúi đầu, nhanh chóng điền vào tờ phiếu rồi giao cho nhân viên ở quầy lễ tân, nhưng vừa mới đưa ra đã thu lại, vì cô gái đó đang chăm chú nhìn người đàn ông bên cạnh, Hạ Diệp cũng đưa ánh mắt nhìn theo, người đàn ông đó có nước da nâu khỏe khoắn, tóc tai được cắt gọn gàng, cùng cặp lông mày tinh anh, lúc này đang cúi đầu, rũ mắt điền vào tờ phiếu.

Người đàn ông cảm nhận được ánh mắt dò xét đến từ phía bên cạnh liền quay đầu nhìn sang, để tránh bối rối, Hạ Diệp vội vàng quay mặt đi, sau đó đưa tờ phiếu cùng thẻ tín dụng cho nhân viên lễ tân. Cô nhân viên lễ tân cũng đã hoàn hồn trở lại, vội vàng cắm thẻ vào pos, tiếp đó lại nhận lấy thẻ của Kiều Triết đang đặt trên mặt quầy, sau khi đã thanh toán xong xuôi, liền nói với cả hai người họ: “Phòng của hai vị ở tầng hai, bên trái cửa thang máy.”

Hạ Diệp không khỏi thở dài, quả nhiên là đàn ông đẹp thật phiền phức, quá dễ dàng thu hút ong bướm.

Sau đó, cô lại không khỏi liên tưởng tới cảnh Tự do cũng là một nơi nổi tiếng của những “cuộc gặp gỡ”, rất nhiều người đến đây cũng chỉ vì một lần

muốn được trải nghiệm sự kích thích của cuộc “gặp gỡ” với cái đẹp ấy.

Nghĩ tới đây Hạ Diệp không khỏi tròn tròn mắt, đây không phải mục đích của chuyến du lịch, vậy nên cô nhanh chóng dẹp bỏ mớ hỗn độn đó ra khỏi đầu rồi cầm lấy thẻ cùng vali quay người đi lên lầu, chẳng hy vọng gì ở một khách sạn hạng hai sẽ có người chuyên môn giúp khách hàng di chuyển hành lý.

Kiều Triết đi theo phía sau, nhìn cô gái chẳng tốn chút sức lực nào khi nhấc chiếc vali 28 inch, nên lập tức từ bỏ ý định giúp đỡ của mình và luôn giữ khoảng cách thích hợp với cô.

Căn phòng này rất nhỏ, chỉ có hai cửa sổ, một cửa hướng ra bờ biển, qua khung cửa kính có thể nhìn thấy những gợn sóng do gió biển thổi qua, cửa sổ còn lại hướng về phía trung tâm giải trí, bên ngoài là vô số các loại đèn neon phản chiếu bầu trời đêm đầy sao.

Cuối cùng là một phòng tắm độc lập bằng kính mờ phía bên phải cửa ra vào, Hạ Diệp âm thầm gào thét trong lòng, khách sạn này sao không tiết kiệm thêm chút tiền nữa đi!

Trong phòng có hai giường đơn phong cách phương Tây được đặt chính giữa căn phòng, giữa hai giường có một chiếc tủ âm tường, đối diện có treo một chiếc tivi, phía trên là điều hòa, tủ quần áo được đặt bên cạnh, không gian nhỏ đến mức đáng kinh ngạc.

Hạ Diệp không khỏi chửi thề, cắt xén không gian tới mức này để xây thêm vài phòng nữa cho thuê, rốt cuộc có thể kiếm được thêm bao nhiêu tiền cơ chứ?

Sau khi Kiều Triết đặt hành lý xuống, anh bắt đầu kiểm tra các vật dụng bên trong và thiết bị phòng tắm.

Hạ Diệp nhìn Kiều Triết đi ra từ phòng tắm: “Tôi tên là Hạ Diệp, hạ là mùa hạ, còn điệp là ngọn lửa và tình yêu cuộc sống.”

Anh nhìn cô, cũng giới thiệu ngắn gọn về bản thân: “Kiều Triết, triết trong triết học.”

Sau đó, lại nghe thấy cô nói: “Tôi tắm phải mất nửa tiếng đồng hồ.” Tất nhiên ý nghĩa của câu nói này cũng tương đương với câu “Cũng đến giờ ăn cơm rồi”.

Hạ Diệp cho rằng sau ngàn ấy năm ở một mình, thì tự học cách làm quen chính là cách làm việc phát huy tác dụng tốt nhất.

Kiều Triết nhìn đôi mắt sáng ngời như biết nói của cô, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ mệt mỏi, rõ ràng là đã đi cả một quãng đường dài, anh đáp: “Nửa tiếng sau tôi sẽ quay lại.” Nói xong liền quay người đi ra ngoài, không chút suy nghĩ cũng chẳng dừng lại, nói chung là không mấy thoải mái.

Đột nhiên trong phòng chỉ còn lại một mình Hạ Diệp, cô nhanh chóng chọn một bộ đồ ngủ có in hình trái dưa hấu sắc sỡ nhất trong số những bộ đồ ngủ của cô, tuy rằng là quần đùi nhưng nó phù hợp hơn nhiều so với những chiếc váy hai dây bằng vải lụa màu hồng kia.

Trong phòng tắm chứa đầy hơi nước, những giọt nước len lỏi qua mái tóc mềm mại của cô, rồi dần dần lan tới chiếc cổ nhỏ nhắn, từ xương quai xanh qua bầu ngực đến vùng bụng dưới mịn màng cuối cùng tách ra theo hai chân...

Hạ Diệp nhắm mắt lại, cảnh tượng khi nãy lại hiện lên trong đầu cô, vẻ mặt của người đàn ông kia quá mức bình tĩnh, tuy rằng ánh mắt có chút xa cách nhưng lại không khiến người khác khó chịu, điều này khiến người có dáng vóc được người người mê mẩn cùng khuôn mặt vô cùng xinh xắn là cô cũng có chút sững sốt.

Nghĩ đến đây, Hạ Diệp lập tức mở mắt, bước đến gương nhìn chính mình đang trần trụi gợn tay bóp hai bầu ngực rồi nghiêng hông nhìn xuống bờ mông đầy đà, lầm bầm một mình: “Chẳng lẽ do mình vườn không nhà trống quá lâu nên không tiết ra nội tiết tố nữ hay sao...”

Kiều Triết xuống lầu ăn tối, nhân tiện làm quen luôn với con phố gần đó. Nửa giờ sau...

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Hạ Diệp đặt máy sấy tóc xuống chạy tới mở cửa, cánh cửa vừa hé ra Kiều Triết đã bị hương thơm tươi mát trên tóc cô bao lấy.

Anh cup mắt nhìn xuống đường nét thanh tú trên khuôn mặt Hạ Diệp, vài sợi tóc xõa hai bên má còn vương vẩn chút hơi nước, anh thấy cô mỉm cười: “Tôi tắm xong rồi!”

Xem ra ở cô thực sự dư thừa sức sống, Kiều Triết lấy lại bình tĩnh rồi khẽ “ừm” một tiếng.

Hạ Diệp sấy tóc xong, tới nằm ngơ ngác trên giường, thì tới lượt Kiều Triết đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, những giọt nước bắn tung tóe, Hạ Diệp lén lút nhìn đường nét cơ thể của người đàn ông in trên tấm kính mờ, trong đầu không khỏi hiện lên những suy nghĩ mờ ám, khiến hai má ửng hồng, dần dần rơi vào trạng thái thất thần.

“Lạch cạch!” Đột nhiên có tiếng kéo cửa kính truyền tới. Hạ Diệp lập tức chui vào trong chăn, che kín đầu lại.

Ngay khi Kiều Triết đi ra, anh thấy dưới lớp chăn bông trắng tinh, phồng lên một khối tròn tròn, cao cao, liền lập tức cau mày ngạc nhiên. Một lúc sau, Hạ Diệp bị ngạt thở, vội vàng chui ra khỏi chăn thở hổn hển.

Kiều Triết mặc trên người chiếc áo ba lỗ màu đen, lúc này đang dọn dẹp lại giường, Hạ Diệp nhìn chăm chăm vào những đường nét cơ bắp trên cánh tay anh, ánh mắt từ bờ vai rộng, vững chãi dần đi xuống vòng eo hẹp săn chắc...

Kiều Triết đột ngột quay người lại, bắt gặp ánh mắt như thiêu như đốt, động tác nuốt nước bọt của Hạ Diệp cũng lọt vào mắt anh.

Nhìn trộm người khác, còn bị người ta bắt gặp khiến nhiệt độ trên mặt Hạ Diệp lập tức tăng vọt. Cô cố giữ bình tĩnh, giọng nói tự nhiên hết sức có thể: “Cái đó, anh có thể lấy giúp tôi chai nước trên bàn tivi được không?”

Kiều Triết đưa chai nước cho Hạ Diệp: “Cô đến đây du lịch à?”

“Ừm. Anh thì sao?”

“Làm việc.”

Hạ Diệp uống nước xong, đặt chai nước lên bàn cạnh đầu giường, hỏi:

“Vậy anh ở lại đây bao lâu? Tôi ở đây khoảng nửa tháng.”

Kiều Triết trả lời: “Tôi sẽ rời đi sau khi hoàn thành công việc, thời gian không xác định.” Nói xong anh lại im lặng và không có ý định tiếp tục trò chuyện.

Lần đầu gặp mặt, Hạ Diệp cũng không muốn nói quá nhiều: “Thì ra là vậy.” Sau đó nhắm mắt lại.

Thiên Hamho: Hồ mới lên sóng rồi nè, đọc ngay cho nóng...

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 2: Quét ổ mại dâm.

Chương 2: Quét ổ mại dâm.

Ngày hôm sau, khi Hạ Diệp thức dậy, chiếc giường bên phía đối diện đã trống trơn, chăn, ga được sắp xếp gọn gàng, đây thực sự là một thói quen khiến người khác khó chịu, Hạ Diệp nghĩ.

Cô không muốn dọn dẹp giường của mình, nhưng nếu không sắp xếp chăn gối lại cẩn thận thì sẽ tạo ra sự tương phản quá lớn.

Hạ Diệp mặc một chiếc quần jeans và áo sơ mi trắng, buộc tóc đuôi ngựa, trông rất năng động và tràn đầy sức sống, cô định đi dạo quanh khu một chuyên.

Sau khi ăn vài món ăn nhẹ đặc sản địa phương và làm quen với các điểm tham quan kiến trúc nổi tiếng gần đó, cô dự định sẽ lên kế hoạch cẩn thận về hành trình sắp tới, dù sao thì cô cũng đã được trải nghiệm sâu sắc sự đau khổ về việc không lên trước kế hoạch cho chuyến đi.

Hạ Diệp vốn định tối qua chỉ ở tạm đó một đêm, hôm nay sẽ đi tìm khách sạn khác hỏi xem có còn phòng trống hay không, vì nói thế nào đi chăng nữa cũng không nên ở chung với một người đàn ông xa lạ.

Sau khi ra ngoài, Hạ Diệp đã nắm bắt được một số tin tức lớn nhỏ mới về Thủ cảng, ví dụ như: Có đoàn người mẫu chuyên giới lớn nhất Thái Lan tới đây biểu diễn, một tay đại phú hào nào đó đang đánh bài trong sòng bạc hay là phòng đấu giá dưới lòng đất chuẩn bị mở cửa, vì vậy khách du lịch càng ngày càng đông, nên tất cả các khách sạn đều đã chật kín phòng, cô không còn cách nào khách đành tiếp tục ở lại khách sạn mà mình đang thuê.

Mới sáng sớm Kiều Triết đã ra ngoài và kết nối với người nằm vùng, lần này nhiệm vụ của anh là truy bắt “Cá mập trắng”.

Lý do tại sao nhiệm vụ lần này lại được giao cho Kiều Triết là bởi vì trước đây anh đã từng là “cộng sự” của “Cá mập trắng” và cũng chỉ có anh mới quen với phong cách hành sự của đối phương.

Tin tức về Cá mập trắng đã được một cuộc gọi nặc danh tiết lộ vài ngày trước, người giấu tên đó đã khai báo các chi tiết về hoạt động sắp tới của Cá mập trắng, về cơ bản khá trùng khớp với manh mối mà người nằm vùng cung cấp cho đội trinh sát, vì vậy mới có kế hoạch hiện tại, chỉ có điều thời gian có chút gấp rút.

“Cá mập trắng” đã từng hợp tác với trùm ma túy lớn nhất nước M, con người vô cùng xảo quyệt, chưa ai từng nhìn thấy mặt anh ta, tuy nhiên trong giới đã có những lan truyền rằng Cá mập trắng là một mỹ nhân vô cùng xinh đẹp, nóng bỏng.

Theo nhiều nguồn tin khác nhau, đây là lần giao dịch cuối cùng, Cá mập trắng định rửa tay trong chậu vàng, vậy nên đây cũng là giao dịch lớn nhất Đông Nam Á trong thời gian qua. Bên phía nước M cũng đã cử nhân sự cao cấp sang chuẩn bị cho các cuộc gặp mặt trực tiếp, thời gian giao dịch được ấn định trong mười ngày tới.

Buổi tối, sau khi tắm rửa sạch sẽ, Hạ Diệp leo lên giường ngủ, cô dự định hôm sau cũng sẽ dậy thật sớm.

Khi Kiều Triết trở về thì người trên giường đã ngủ say. Mái tóc đen xõa trên nền gối trắng, chỉ có duy nhất chiếc đầu nhỏ xinh lộ ra khỏi chăn, lúc này hô hấp đang nhẹ nhàng đều đều.

Hai người dường như là người quen cũ lại như người xa lạ, họ không mấy nhiệt tình cũng chẳng quá xa lánh, cứ tự nhiên như vậy, nhưng lại mang đến cho đôi phương một cảm giác an tâm khó giải thích.

Khi Kiều Triết bước ra khỏi phòng tắm, anh chỉ mặc trên người một chiếc quần đùi ngủ, một tay vẫn đang cầm khăn tắm lau tóc.

Khi không có cảm giác an toàn Hạ Diệp luôn ngủ không sâu giấc, cô đã sớm bị đánh thức bởi tiếng nước chảy, lúc này đang sững sờ nhìn lên trần nhà, vừa thấy Kiều Triết đi ra liền lập tức quay mặt đi chuyển ánh mắt về phía anh.

Kiều Triết thấy cô đang nhìn mình: “Xin lỗi đã làm cô tỉnh giấc.”

Hạ Diệp vẫn đang ngưỡng mộ cơ bắp rắn chắc trên người anh nên hoàn toàn không để ý tới lời xin lỗi này, đột ngột lên tiếng: “Anh đang quyến rũ tôi đấy à?”

Vừa dứt lời cô mới ý thức được mình đã nói gì, nhưng nghĩ tới đây là nơi nào lại cảm thấy chẳng có gì đáng để bận tâm, không cần thiết phải quá kiểm chế bản thân.

Đột nhiên Kiều Triết có suy nghĩ muốn trêu chọc cô gái này, anh cố ý bước tới, cẩn thận nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, như thể muốn đọc được điều gì đó thông qua nó.

Hạ Diệp thấy Kiều Triết đang dần dần tiến về phía mình liền lập tức chui vào trong chăn, tự hỏi người này sẽ không tưởng thật đó chứ?

Kiều Triết đột nhiên muốn bật cười, đây có phải là đang sợ hãi rồi không? Sau đó, anh nói với người đang nép mình dưới chăn: “Bây giờ biết sợ rồi hả?”

Dưới lớp chăn truyền tới âm thanh như bị bóp nghẹt: “Sợ cái đầu anh, tôi chỉ sợ nhiệt huyết của mình dâng lên, lúc đó chảy máu mũi sẽ làm bẩn chăn thôi.”

Cách lớp chăn, anh áp xuống tai cô thì thầm: “Không nóng sao?”

Người trong chăn chậm rãi lộ ra đôi mắt sáng ngời, nhìn Kiều Triết đang mỉm cười với mình, nụ cười tuy rực rỡ nhưng không hề đem theo dục vọng, vì vậy Hạ Diệp trừng mắt nói: “Xí!”

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng cạy cửa, có ai đó xông vào phòng, sáu người mặc đồng phục cảnh sát tiến vào trong, gã béo dẫn đầu giơ thẻ ngành lên nói: “Xuất trình chứng minh thư ra đây rồi mở vali ra kiểm tra.”

Hạ Diệp ngồi dậy, đánh giá sáu người đàn ông ám đầy mùi khói thuốc trước mặt, đủ loại dáng dấp đều có cả, cao, thấp, mập, ốm, quần áo chúng mặc trên người như đồ bày bán ở vỉa hè, trong lòng có chút nghi ngờ: Chẳng lẽ là quét ỏ mại dâm? Nhưng quét ỏ mại dâm thì đâu có cần thiết phải kiểm tra hành lý?

Kiểu Triết khẽ cau mày, nghiêm nghị nói: “Cho tôi xem lệnh khám xét của anh.”

Tên mập đứng đầu bắt đầu chửi rửa: “Con mẹ nó, mày việc gì phải lăm lờ, không thấy thẻ cảnh sát trong tay ông đây à?” Nói xong, liền nâng thẻ cảnh sát trong tay mình lên.

Hạ Diệp biết nơi này rất hỗn loạn, nhưng không ngờ lại có người giả mạo cảnh sát một cách trắng trợn như vậy, hơn nữa thoát nhìn đã biết bọn chúng đã quá quen với việc phạm tội, ý thế đông người, không biết kiêng nể là gì.

Thế giới ngầm nơi đây chắc hẳn vô cùng hung hăng ngang ngược, hoặc là cảnh sát không thể kiểm soát, hoặc cũng có thể chính phía cảnh sát đã cố tình nhắm mắt cho qua, cùng nhau cấu kết phạm tội, giúp chúng làm vương làm tướng, hiếp đáp dân địa phương và khách du lịch.

Nghĩ lại thì cô cũng đã từng nghe thấy có người nói rằng họ đã gặp phải vài tên côn đồ đóng giả cảnh sát để kiểm tra phòng của khách du lịch sau đó trộm đồ, nhưng thật không ngờ bản thân mình lại gặp phải cảnh này.

“Nếu không có lệnh khám xét, thì anh không đủ điều kiện để kiểm tra chúng tôi.” Hạ Diệp nói.

Căn phòng vốn đã chật chội, lúc này sáu tên cùng ập vào một lúc, quả thực là không thể nhét thêm người thứ bảy vào nữa. Người đàn ông gầy hơn đứng gần Hạ Diệp nhất bắt đầu trừng mắt uy hiếp: “Không nghe thấy anh Dũng của tụi tao nói gì à? Nhanh lên, con mẹ nó, mở va li ra.”

Đối phương nói xong muốn kéo Hạ Diệp ra khỏi giường, nhưng anh ta vừa tóm được cánh tay cô, đột nhiên lại hét lên một tiếng chói tai: “Á!”

Hạ Diệp bẻ ngược ngón tay vừa chạm vào người mình của anh ta ra sau, người đàn ông ngừng khí lạnh lùng: “Đột lát nữa xem tao làm chết mày thế nào, con đàn bà đê tiện!”

Những người khác cũng phản ứng lại, chúng bắt đầu xông tới muốn kéo Hạ Diệp đi.

Hạ Diệp nắm chặt bàn tay còn lại, đập mạnh khớp ngón trỏ và ngón giữa vào động mạch chủ trên cổ đối phương, gã đàn ông gầy gò đột ngột mở to mắt, ngã lảo xuống đất, co giật một hồi, bọt mép trào ra.

Đây là một trong những phương pháp tự vệ trong võ thuật cổ truyền, động mạch chủ cung cấp tới 80% lượng máu cho tim và đầu, nếu gặp tác động đột ngột sẽ gây hiện tượng chóng mặt, nôn mửa, thậm chí là sốc và tử vong. Một tên khác nhìn đồng đội của mình ngã lăn dưới đất liền lao tới túm tóc Hạ Diệp, cô nhanh như chớp nghiêng người né tránh, đồng thời đập mạnh đầu tên đó vào góc giường, gã ta vừa ngẩng lên lại bị Hạ Diệp dùng cùi chỏ đánh, phần đầu lại đập vào cạnh giường, máu chảy loang lổ trên ga trải giường màu trắng.

Kiều Triệt đứng chặn một bên Hạ Diệp, không cho những tên khác lao tới, đám còn lại bắt đầu khom chân múa tay, Kiêu Triệt túm lấy một trong số đó, chỉ với một cú đánh, âm thanh giòn tan vang lên, kèm theo đó là tiếng gào thét, tên kia ôm chặt cánh tay mình lăn lộn dưới sàn.

Tiếp theo, anh lại tung chân đập tên phía sau đang xông đến, lúc này mắt thấy một tên đang định dùng gậy đập Kiêu Triệt, Hạ Diệp đột ngột lao về phía người đàn ông cầm gậy, nhưng lại vô tình đập thất lưng vào thành giường, khiến cô đau đớn rít lên một tiếng.

Trong phòng ngập tràn những tiếng rên rỉ, mấy người quần quai ngã lăn dưới đất vì đau đớn.

Đột nhiên một trong số những tên côn đồ đó cầm dao lao về phía Kiêu Triệt, Hạ Diệp hét lớn: “Cẩn thận!”

Cô kinh hãi đến mức quên cả cơn đau đớn trên eo, dùng hết tốc lực lao tới túm lấy cổ tay tên côn đồ, thế nhưng lưỡi dao đã đổi hướng đâm thẳng vào Hạ Diệp, khiến cô không kịp tránh, bả vai bị rách một đường lớn, máu ngay lập tức phun ra.

Kiều Triệt nhanh chóng nắm chặt cổ tay người đàn ông cùng con dao, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc của xương, con dao rơi xuống đất, gã đàn ông hét lên sau đó bị Kiêu Triệt quật ngã xuống sàn và cũng là người cuối cùng bị hạ gục.

Kiều Triệt nhìn Hạ Diệp, cô vừa mới dùng điện thoại báo cảnh sát, lúc này đang khó khăn quay đầu lại nhìn kiểm tra vết thương của mình. Kiêu Triệt chạy tới, ôm đầu cô: “Đừng cử động.”

Sau đó, anh nhẹ nhàng kéo áo Hạ Diệp xuống để vết thương và vải áo không dính vào nhau, trên làn da mịn màng xuất hiện một đường rách gớm ghiếc, từ vai tới xương sống vẫn đang còn rỉ máu.

Về mặt Kiêu Triệt vô cùng nghiêm nghị, không biết là không đành lòng hay đang áy náy.

Anh nhanh chóng vào phòng vệ sinh lấy ra chiếc khăn tắm, ấn chặt lên vết thương của Hạ Diệp.

Kiều Triết liếc nhìn đông hốt hồn dưới nền nhà, hai người bị Hạ Diệp phản đòn đều đã ngất lịm, bốn người còn lại cũng bị thương ở mức độ nặng nhẹ khác nhau, lúc này đang bò trên mặt đất thở hắt hắt.

Nhìn đám người đó, trong đầu Kiêu Triết lóe lên các động tác vừa rồi của Hạ Diệp, tấn công phần đầu và động mạch chủ, ra đòn chí mạng, đáy mắt anh thoáng hiện lên một tia suy tư, anh nhìn đến khuôn mặt đang tái nhợt vì bị thương, liền nhanh chóng mặc áo lại cho cô, rồi kéo tay cô, nói: “Đến bệnh viện trước đã.”

Anh khoác vai đỡ Hạ Diệp bước ra ngoài, nhẹ nhàng dùng tay cố định chiếc khăn tắm phía sau. Hạ Diệp mím môi, cuộn chặt các ngón tay không còn sắc huyết.

Khi ra tới cửa khách sạn, xe cảnh sát cũng vừa hay đi tới. Một viên cảnh sát trẻ xuống xe trước, nếu nhìn kỹ một chút sẽ thấy trên cằm anh ấy vẫn còn một ít râu, ánh mắt đỏ ngầu và gương mặt anh tuần lộc ra phần kiệt quệ.

Khi viên cảnh sát nhìn thấy người ở cửa, ánh mắt anh ấy lập tức chuyển thành vẻ tự bào, vội vàng chạy tới với vẻ kinh ngạc: “Kiêu Triết! Cái tên này, cậu đến đây từ khi nào thế?”

Kiều Triết né tránh trả lời câu hỏi của anh ấy: “Lâm Nghi, vừa rồi là chúng tôi báo cảnh sát, sáu tên giả mạo cảnh sát xông vào kiểm tra phòng, cậu lập tức cử người lên phòng đưa hai tên bất tỉnh đến bệnh viện, nếu còn chậm nữa thì chẳng giữ nổi mạng bọn chúng đâu.”

Sau đó, anh lại bổ sung thêm: “Ngày mai tôi sẽ tới tìm cậu lấy lời khai, tiện thể tìm giúp tôi một khách sạn khác, cảm ơn.” Nói xong, anh giơ tay vẫy một chiếc taxi lại.

Lâm Nghi còn đang nghĩ, không hiểu tại sao một người đàn ông bảo thủ như Kiêu Triết lại đưa phụ nữ vào khách sạn. Năm đó, khá nhiều nữ sinh trong trường ôm mộng với anh, nhưng anh đều từ chối không thương tiếc, khiến mấy cô gái sợ hãi đến mức không dám đùa giỡn, chỉ dám đứng từ xa ngắm nhìn.

Hầu hết mọi người đều cho rằng vì anh ở cùng với nam giới trong quân đội quá lâu nên xu hướng tính dục cũng từ đó mà thay đổi! Hồi đó, Lâm Nghi còn lo lắng cho “bông cúc nhỏ” của mình nên né tránh anh một thời gian, vì sợ bị anh thích.

Khi Lâm Nghi phản ứng lại thì chỉ còn thấy bóng dáng của chiếc taxi, Kiêu Triết và Hạ Diệp đã lên xe rời đi.

Lâm Nghi nhanh chóng lên lầu, vào phòng xem hiện trường vụ án, bên

trong một người ngất xỉu sùi bọt mép, một người nằm lịm trên giường, đầu còn chảy máu, bốn người còn lại đang rên rỉ, nằm sấp dưới mặt đất ở các vị trí khác nhau, mấy người không ngất thì đang tạm thời đau đớn đến mức mất khả năng tự vận động.

Một viên cảnh sát khác nói với Lâm Nghị vừa bước vào: “Đều còn sống, đã tìm được thẻ cảnh sát giả trên người bọn chúng.” Anh ta vừa nói vừa chuyển đồ bên trong ra ngoài.

Lâm Nghị cúi đầu liếc nhìn những tấm thẻ cảnh sát giả, lại nhớ tới lời nói của Kiều Triết, nên nhanh chóng ra chỉ thị: “Đều còn sống cả thì không cần lưu giữ hiện trường, trước tiên đưa hai tên đang hôn mê kia tới bệnh viện, còn những tên khác lôi hết về đồn.”

Lâm Nghị trầm ngâm nhìn hai tên đang bị vác ra ngoài, với năng lực và sự chuyên nghiệp của Kiều Triết, anh hoàn toàn có thể không dùng tới thủ đoạn chí mạng như vậy, vậy thì chính là cô gái kia đã ra tay với hai tên này. Kiều Triết yêu cầu tài xế taxi đưa họ đến phòng cấp cứu gần nhất. Bác sĩ trực phòng cấp cứu của bệnh viện nhỏ là một bà lão, bà lão vừa tiến xong bệnh nhân cuối cùng, lúc này đang đang thu dọn đồ đạc.

Kiều Triết đưa Hạ Diệp vào phòng khám bệnh và giải thích ngắn gọn với bà lão rằng cô bị một con dao cửa phải.

Hạ Diệp cùng bà lão bước vào gian phòng bên trong, còn Kiều Triết đứng đợi bên ngoài. Căn phòng vừa vào trông gọn gàng, ngăn nắp hơn, bên trong có kê một chiếc giường đơn sát vách tường, cạnh đó là tủ kính và chiếc bàn chứa đầy chai lọ, bà lão bảo Hạ Diệp ngồi xuống giường, sau đó đeo găng tay cao su dùng một lần vào.

Bà dùng kéo cắt lớp quần áo xung quanh vết thương của Hạ Diệp, sau đó lấy nhíp gấp bông gòn để sát trùng vết thương, tiếp đến lại xét nghiệm uôn ván trên da cho cô, bà lão nhìn vào miệng vết thương nói: “Dài chín phân, may là chỉ sâu khoảng hai phân, nên chỉ cần khâu trên bề mặt hai mũi là được.”

Nói xong, liền quay người lấy thứ gì đó trong tủ kính, Hạ Diệp rõ ràng là cứng đờ người khi nghe thấy từ khâu, cô có thể chịu được cơn đau bỏng rát của thuốc sát trùng vừa rồi, nhưng cứ nghĩ đến mũi kim xuyên qua thịt là da đầu lại tê dại, cô lắp bắp hỏi: “Có, có, có thể không... không khâu được không ạ?”

Bà lão quay lại, liếc nhìn Hạ Diệp đang căng thẳng qua cặp kính lão: “Không được, nếu không khâu vết thương sẽ rất khó lành, cô bé đừng sợ,

chỉ có hai mũi thôi, một chút là xong rồi.” Nói xong lại tiếp tục chuẩn bị dụng cụ.

Bà lão bước đến bên cửa nói với Kiều Triết: “Vết thương tương đối sâu nên cần khâu hai mũi, cô gái đang hoảng sợ khi biết mình cần phải khâu, anh là bạn trai cô ấy phải không, vào đây an ủi cô ấy một chút đi.” Sau khi nghe thấy câu này, Kiều Triết khẽ khựng lại, nhưng cũng không giải thích điều gì, chỉ cất điều thuốc đang cầm trên tay rồi bước vào phòng.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 3: Thay quần áo.

Chương 3: Thay quần áo.

Kiều Triết đi về phía Hạ Diệp lúc này đang cau chặt mày, hai người liếc nhìn nhau trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, rồi Hạ Diệp lại cúi đầu nhìn xuống đất, như thể không muốn để sự sợ hãi của mình lọt vào mắt anh.

Anh bước tới nắm lấy bàn tay đang túm chặt vào vạt áo của cô, Hạ Diệp hơi sững sốt, sau đó mới nắm lấy.

Cô cảm nhận được bàn tay rộng lớn của anh, trên lòng bàn tay còn có một vết chai dày, sau đó cô lại quay sang một bên tiếp tục chờ đợi.

Bà lão đưa mũi kim xuyên qua làn da mỏng manh một cách dứt khoát, vì không có thuốc gây tê, bàn tay đang nắm tay Kiều Triết đột ngột siết chặt, cả người cô khẽ run lên.

Hạ Diệp cảm nhận rõ ràng mũi kim và sợi chỉ đang cọ xát trên da thịt mình, cô đau đến mức đổ đầy mồ hôi, hai hàng lông mày càng thêm nhúm chặt. Tay còn lại của Kiều Triết nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Hạ Diệp, anh kiên nhẫn cùng cô chịu đựng qua khoảng thời gian tưởng chừng như dài vô tận này.

Hạ Diệp nghiêng rằng, cơn đau trên lưng vẫn không hề suy giảm, một lúc sau thấy phía sau không còn động tĩnh gì nữa, cô mới chậm rãi mở mắt ra.

Thấy đôi mắt đỏ hoe của cô, Kiều Triết cảm nhận trái tim mình như bị thứ gì đó vô cùng mềm mại chạm phải.

Bà lão đặt lại cây kim cùng chỉ vào chiếc hộp sứ, rồi nói: “Đứng dậy đi, quay lưng về phía tôi.”

Hạ Diệp quay mặt về phía Kiều Triết, lại nghe bà lão nói với anh: “Cậu đỡ cô ấy một chút.” Nói xong liền khẽ kéo chiếc quần đùi của cô xuống, để lộ ra nửa vòng mông, Hạ Diệp giật mình: “Chờ đã...”, còn chưa nói hết câu đã bị bà lão cắt ngang bằng một cái vỗ nhẹ lên eo: “Cúi xuống.”

Cảm giác tiếp theo mà Hạ Diệp cảm nhận được đó là một khoảng mông lạnh toát, dựa vào kinh nghiệm sống ít ỏi của mình thì cô đoán đó là cái lạnh do lau côn.

Cánh tay Kiều Triết bị cô tóm chặt và cứ thế nằm úp trong vòng tay anh, Kiều Triết cố gắng hết sức có thể để quay mặt đi chỗ khác rồi đột nhiên cảm thấy người trong vòng tay mình đột ngột căng cứng lại.

Đã lâu lắm rồi Hạ Diệp không tiêm, lần trước đó là khi còn học tiểu học, nếu nói về cảm giác thì chỉ thấy tê dại và lạnh ngắt, cô rất muốn khóc, đây là cái gì thế này?

Bà lão nhanh chóng rút mũi kim ra rồi ấn bông gòn lên vị trí tiêm, nói với Kiều Triết: “Cô ấy bị thương ở vai, nên hạn chế cử động kéo vết thương lại hở, cậu ấn bông giúp cô ấy một lúc đã.”

Kiều Triết nghe xong nhất thời kinh ngạc sau đó mới chậm rãi duỗi tay ra, đây thần kinh trên đầu khẽ giật khi nhìn đến nửa bên mông trắng mịn của cô. Anh nhẹ nhàng ấn tay lên cục bông, rồi nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, đầu ngón tay vô tình chạm phải mông Hạ Diệp, cảm giác trơn mịn khiến đầu ngón tay khẽ run, hai má lập tức ửng đỏ.

Hạ Diệp cúi đầu cố gắng để mình dễ thở nhất có thể, trước đây cô luôn cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng đêm nay cô mới thấu hiểu thế nào gọi là một giây tựa năm dài.

Trong lòng Hạ Diệp đã thầm chào hỏi đến tổ tiên đời thứ mười tám của mình rồi, cô bức bối tự chửi mình một tiếng: Thế nào, chuyến đi không có kế hoạch, đi tới đâu hay tới đó vui chứ, bất ngờ quá nhỉ? Ngạc nhiên chưa? Có kích thích không?

“Chắc là không chảy máu nữa rồi.”

Thấy cô nghiêng răng nghiêng lợi thêu thảo nói, Kiều Triết vừa nghe thấy liền gỡ miếng bông gòn ra, nhẹ nhàng giúp cô kéo quần đùi lên.

Hạ Diệp đỏ mặt nói cảm ơn.

Kiều Triết đi đến chỗ bà lão lấy những thuốc mà Hạ Diệp cần uống, đồng thời mua thêm mấy loại thuốc mỡ bôi vết thương.

Trước khi ra về, bà cụ dặn dò: “Mấy ngày tới không được để vết thương tiếp xúc với nước, tránh ăn cay, tránh cử động mạnh, khi cởi áo nhớ chú ý đừng chạm vào vết thương, một tuần sau tới cắt chỉ.”

Hạ Diệp đỏ mặt, vội vàng đáp: “Cảm ơn bà. Con nhớ rồi ạ.”

Sau khi rời khỏi phòng khám, hai người trầm mặc đi cạnh nhau, Kiều Triết nhìn địa chỉ mới do Lâm Nghị gửi tới trên điện thoại, nói với cô: “Tạm thời đêm nay hãy đến khách sạn mới cùng tôi, vì phòng cũ chắc chắn không thể ở được nữa rồi.”

Đó là ngữ điệu ra lệnh, không cho Hạ Diệp có thời gian để từ chối, sau đó Kiều Triết vươn tay vẫy một chiếc taxi lại.

Anh giúp Hạ Diệp mở cửa, hai người ngồi ở phía sau, Kiều Triết nói cho tài xế địa chỉ rồi lại rơi vào trạng thái trầm mặc như ban đầu.

Hạ Diệp nhớ ra hành lý của mình vẫn còn ở khách sạn cũ: “Quần áo của tôi vẫn còn ở khách sạn kia.”

“Hành lý đều đã được chuyển đi rồi, xin lỗi, chưa hỏi ý kiến cô đã tự ý chuyển đồ của cô đi.” Hành lý là do Lâm Nghị chuyển.

“Cảm ơn, lát nữa tôi sẽ gửi anh chi phí y tế cùng tiền phòng khách sạn.”

Kiều Triết không đáp lại, anh không muốn tranh luận về những điều vô nghĩa này.

Sau khi đến khách sạn mới, Kiều Triết nhận thẻ phòng từ nhân viên lễ tân, lên đến phòng mới phát hiện ra rằng cái tên Lâm Nghị kia đã tự cho rằng mình thông minh nên đặt phòng đơn một giường lớn.

“Bạn tôi không biết mối quan hệ của chúng ta, tôi sẽ ngủ sofa.” Kiều Triết có chút áy náy, là do bản thân anh đã quên không nói rõ với Lâm Nghị.

Thấy chiếc vali không bị hư hại gì, Hạ Diệp mới có thể thả lỏng, giọng nói vui vẻ: “Không sao đâu, hướng hồ bây giờ tôi còn cần anh nữa mà.” Nói xong liền mỉm cười với Kiều Triết.

Kiều Triết hơi bối rối trước sự thay đổi thái độ quá nhanh của cô, vừa rồi rõ ràng bầu không khí vẫn đang rất ảm đạm.

Hạ Diệp đi quanh phòng một vòng, căn phòng này cũng khá giống với phòng ban đầu bọn họ thuê, chỉ khác là có thêm chỗ kê sofa phía trước cửa sổ, Hạ Diệp thầm nghĩ chắc có lẽ toàn bộ khách sạn ở khu thủ Cảng này đều là cùng một chủ, quả thực là quá biết cách tiết kiệm không gian.

Cô nhìn bộ đồ ngủ trên người mình thầm nghĩ chắc chắn không thể mặc nó đi ngủ nữa rồi, sau đó liền đến tìm một chiếc váy hai dây khác bằng vải lụa, sau một hồi ngắm nghía, lại nhìn xuống quần áo trên người mình, nếu tự cởi áo, sẽ đụng đến vết thương trên bả vai, vết thương vốn đã đau chắc chắn sẽ càng đau hơn.

Vì vậy Hạ Diệp không chút do dự gọi Kiều Triết lúc này đang kéo rèm cửa: “Kiều Triết, anh có thể giúp tôi thay quần áo được không, chiếc áo đang mặc phía sau dính nhớp nháp cảm giác rất khó chịu.” Nói xong lại chỉ vào bộ đồ ngủ đang để trên giường, rồi nhắm mắt giờ tay lên.

Kiều Triết khẽ khựng lại một giây sau đó mới nhận ra ý định của Hạ Diệp, anh lặng lẽ bước tới sau lưng cô, vén chiếc áo dính bết máu lên, khi kéo đến bả vai, anh nhẹ nhàng dùng tay che chắn, bảo vệ vết thương, để tránh đụng phải miếng băng gạc dán bên ngoài, sau khi cởi bỏ chiếc áo, Hạ Diệp dùng tay che lấy ngực, giữ chặt chiếc áo lót màu trắng không nhãn hiệu duy nhất còn sót lại trên người, dây áo lót cũng bị dính máu, đứt làm đôi do vết dao cắt, vô hồn buông thõng trên eo cô.

Nhìn tấm lưng mịn màng của Hạ Diệp, vết máu trên áo lót còn chưa khô hẳn, tản ra vị tanh ngọt của máu thịt, tiếp đến đập vào mắt anh là vết bầm tím trên eo cô, Kiều Triết buông cánh tay đang định với lấy chiếc áo lụa mặc vào cho cô, nói: “Đợi tôi một chút.”

Hạ Diệp nhìn Kiều Triết đi vào phòng tắm, bên trong truyền đến tiếng nước chảy, ngay sau đó âm thanh dừng lại, cô thấy Kiều Triết tay trái cầm một chiếc khăn tắm màu trắng đã được nhúng nước, anh bước tới chỗ bàn trà, lấy thuốc từ trong túi ra, nói với Hạ Diệp vẫn đang ôm ngực mình ngồi trên giường: “Cô nằm xuống giường đi, tôi giúp cô chườm khăn lạnh lên vết bầm rồi bôi thuốc.”

Hạ Diệp ngoan ngoãn nghe theo, thầm nghĩ người đàn ông này thật chu đáo.

Kiều Triết bước đến bên giường nhẹ nhàng chườm khăn lên vết bầm trên eo cô. Đột ngột bị đụng, Hạ Diệp theo phản xạ kêu lên: “Đau.”

“Khi ra tay sao không nghĩ đến việc sẽ bị đau chứ?” Nói xong, động tác trên tay anh lại nhẹ nhàng hơn một chút.

Cùng với độ mát của chiếc khăn, Hạ Diệp đã cảm thấy bớt đau hơn rất nhiều, cô thoải mái nhắm mắt nhìn anh: “Lúc đó không đau mà! Chẳng phải là anh không biết tình hình khi đó thế nào, ra tay chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi, đánh đòn bất ngờ chính là phương pháp tốt nhất. Bằng không thì

sao hai người chúng ta có thể đấu lại sáu tên kia chứ, nhưng mà lúc đó tôi không hề hay biết anh lại lợi hại đến vậy, nếu biết sớm anh có thể đánh lại chúng thì tôi đã chẳng cần liều mạng vậy rồi.”

Kiều Triết không biết nên phê bình hay khen ngợi cô nữa: “Cô cũng lý lẽ tài tình gớm, một cô gái nhỏ nhắn như cô mà ra tay tàn độc như vậy, cũng may là hai tên kia đã tỉnh lại.”

Hạ Diệp thản nhiên hỏi: “Nếu không tỉnh lại thì thế nào?”

Kiều Triết nhất thời không biết nói sao, anh ngẫm nghĩ hồi lâu: “Theo luật thì như vậy không được tính là tự vệ nữa rồi.”

Cô nhìn chăm chăm vẻ mặt của Kiều Triết, chống một tay dựng người lên hỏi: “Anh là cảnh sát sao?” Biểu tình nghiêm túc.

Khăn tắm theo động tác của cô mà tuột xuống, Kiều Triết ấn eo Hạ Diệp: “Nằm xuống, đừng cử động.” Nói xong anh lại lật mặt khác của chiếc khăn chườm lên vết bầm: “Ngày mai, tôi sẽ đến đồn cảnh sát ghi lời khai, còn phải xem mức độ thương tật của hai người đó thì mới đưa ra được phán đoán cụ thể.”

“Giúp tôi lấy điện thoại trên bàn.” Hạ Diệp nhú mày trầm ngâm.

Kiều Triết nhìn cô đầy nghi hoặc: “Đã hơn một giờ sáng rồi, ngủ một giấc thật ngon đi đã, ngày mai dậy tính sau.”

Hạ Diệp ngơ ngác hỏi: “Anh chắc chắn luật là như vậy sao? Giúp tôi lấy điện thoại, tôi hẹn Luật sư sáng mai, sau đó cùng đến lấy lời khai.” Nói xong, cô lại bổ sung thêm: “Chiếc khăn này hết lạnh rồi.” Âm lượng cũng dần dần nhỏ lại.

Kiều Triết nghiêng răng đưa điện thoại cho cô, sau đó cầm khăn vào phòng tắm ngâm lại nước lạnh.

Lúc đi ra, thấy cô đang bất động cầm điện thoại, anh nhẹ nhàng đặt chiếc khăn lạnh lên eo, Hạ Diệp bị lạnh khẽ giật mình, mới hoàn hồn trở lại: “Vậy còn anh thì sao? Đồng phạm?”

Kiều Triết bật cười trước câu hỏi thẳng thừng của cô: “Đừng lo lắng, nhiều nhất chỉ hai đến ba năm thôi!”

Hạ Diệp đột nhiên thả lỏng trước giọng điệu đùa cợt của anh: “Anh thoải mái như vậy, có thấy bộ dạng của người sắp bị ngồi tù đâu? À? Người mà anh mở miệng ra là sai bảo ý, chắc là thân thiết lắm nhỉ, anh có quan hệ thế nào với viên cảnh sát đó? Anh ấy không mắt nhắm mắt mở cho qua được à?” Nói xong liền cẩn thận nhìn chăm chăm nét mặt Kiều Triết.

“Mở miệng ra là sai bảo? Vậy cô thấy tôi và cô có thân thiết không? Mọi quan hệ giữa chúng ta là gì?”

“Ừm thì rất thân! Chúng ta là người từng ngủ chung phòng với nhau!” Hạ Diệp nói với vẻ mặt ái muội.

Sau khi nghe những lời Hạ Diệp nói, Kiều Triết mới nhận ra mình đã rơi vào bẫy của cô, liền trêu chọc: “Vậy tôi có ích lợi gì?”

Hạ Diệp khẽ đưa mắt nói: “Anh thấy đây, vết thương trên vai tôi là vì anh nên mới bị thương và chắc chắn sẽ để lại sẹo, ảnh hưởng tới thẩm mỹ, nhưng tôi sẽ miễn cưỡng chấp nhận việc anh lấy thân báo đáp vậy!”

Kiều Triết nhìn vẻ mặt đang tỏ ra tiếc nuối của cô, lại còn dám nói là miễn cưỡng chấp nhận, anh cúi người thì thầm vào tai cô: “Được, dù sao thì sớm muộn gì cô cũng là người của tôi, vậy đêm nay chúng ta ngủ chung giường với nhau, cô không đề ý chứ?” Nói xong, anh nhắc khăn tắm ra, nhúng bông gòn vào rượu thuốc, chuẩn bị xoa lên vùng da tím tái của cô.

Hạ Diệp cảm nhận rõ nhịp đập của tim mình, nhất thời không phản ứng lại, cô nhìn chằm chằm Kiều Triết chỉ đang bôi thuốc cho mình, tựa như những lời vừa rồi không phải là do anh nói vậy.

Trong không khí nồng nặc mùi thuốc, cứ thế cho đến khi Kiều Triết bôi thuốc xong Hạ Diệp vẫn chưa hoàn hồn trở lại, Kiều Triết nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của cô, liền kéo cô ra khỏi con kinh ngạc: “Đùa cô đó, mới vậy mà đã ngây ra rồi?”

Hạ Diệp lúc này mới phản ứng lại, cô vùi mặt xuống giường ghen ngào nói: “Hừ, làm gì có chuyện đó, mau giúp tôi tháo móc áo lót ra đi, tôi muốn thay bộ đồ ngủ khác.”

Lần này, tới lượt Kiều Triết ngẩn người: “Cái, cái gì?”

Hạ Diệp quay lại nhìn vẻ mặt có chút sững sờ của anh, nhin không được, bật cười: “Sao nào? Tôi đã là người của anh rồi, anh còn thẹn thùng cái gì? Hay đây là lần đầu tiên anh giúp một cô gái cởi nội y? Hả?”

Kiều Triết trầm nghĩ, đây quả thực là lần đầu tiên anh tiếp xúc gần gũi với một cô gái như vậy, cũng không phải chưa từng gặp gỡ phụ nữ, mà là chưa từng gặp người nào lộ liễu như cô.

Từ năm mười sáu tuổi, Kiều Triết đã vào quân đội và bắt đầu tập luyện, anh rất ít khi tiếp xúc với người khác giới, trước năm mười sáu tuổi lại phát cuồng vì bóng rổ và game, anh cảm thấy yêu đương quá lãng phí thời gian, nên ngoại trừ học hành thì chỉ có bóng rổ và game.

Tiếp đó, sau đợt huấn luyện và tham gia công việc, cũng có hẹn hò một lần, cô gái đó là cháu gái của một người bạn của ông nội anh, lúc đó dưới sự thúc ép của ông nội anh mới quyết định thử xem sao, đồng thời cũng nhằm xóa tan nghi ngờ của bạn bè về xu hướng tính dục của mình.

Ban đầu, anh chỉ hẹn hò qua mạng với cô gái đó, vì sau khi tỏ tình với anh chẳng được bao lâu đối phương lại đi Pháp du học. Cũng chẳng bao lâu sau đó, bạn trai người Pháp của cô ta đã liên lạc với anh, còn gửi cho anh tám ảnh hai người họ ở bên nhau, thậm chí còn gửi cả những tấm ảnh giường chiếu hết sức thân mật khác nữa, cảm giác bỗng chốc biến thành người thứ ba khiến anh không thể nguôi ngoai trong một thời gian ngắn, vì vậy đã nói rõ ràng với cô gái đó, rồi kết thúc cuộc tình “online” của mình.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 4: Lộ hàng.

Chương 4: Lộ hàng.

Làn da màu lúa mạch của Kiều Triết hơi phát nóng, nhưng anh vẫn vươn tay cởi móc áo lót ra giúp cô, sau khi cởi còn lấy khăn lạnh lau phần máu dính dưới lớp áo lót, rồi mới cầm áo lên mặc vào cho cô.

Dây áo mảnh mai dài dài dán lên làn da cô, để lộ nửa tấm lưng mịn màng, khiến miếng băng gạc trên bả vai càng thêm chói mắt.

Hạ Diệp không dám quay đầu lại để Kiều Triết nhìn phía trước mình, ngộ nhờ Kiều Triết thực sự là người mặt người dạ thú thì cô đúng là mỡ dưng miệng mèo, thực sự không có sức lực phản kháng.

Sau khi cảm ơn anh, Hạ Diệp nhanh chóng quay người bò từ từ về vị trí giữa giường, rồi dùng chân móc tấm chăn phủ lên người, hành động của cô khiến anh có chút buồn cười.

Cô quay lại nhìn, phát hiện anh đang cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc, sau đó lấy ra mấy viên khác nhau, để chúng vào nắp chai nước vừa mở, dặn dò Hạ Diệp: “Uống thuốc đi rồi hãy ngủ, tôi đi tắm cái đã.” Anh nói xong liền cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Nếu nói lúc đầu Hạ Diệp chỉ dùng thái độ bình thường để giao tiếp với Kiều Triết, thì sau chuyện xảy ra đêm nay, cộng rơm cuối cùng mà cô cố gắng

núi kéo đã chính thức chìm nghỉm, mà khoảnh khắc anh vừa dặn dò cô uống thuốc kia trong nháy mắt đã biến thành lý do thuyết phục cô một cách triệt để nhất.

Tại sao lại có một người vừa chu đáo lại vừa dịu dàng vậy được chứ?

Kể từ đó, Hạ Diệp đã đưa Kiều Triết vào “Kế hoạch” của mình.

Còn Kiều Triết, người đang tắm nước lạnh trong phòng tắm, vừa nhắm mắt lại thì hình ảnh của cô lập tức xuất hiện trong đầu, khi cô tỏ thái độ thờ ơ trong lần đầu gặp mặt, khi cô dữ dội đấm đá, rồi không la hét kêu than lúc bị thương, sự nhẫn nhịn chịu đựng khi khâu vết thương, còn cả khi cô đỏ mặt ngại ngùng... Và khi vừa rồi cô trêu chọc anh nữa...

Cứ nghĩ đến tâm lung mịn mòng, làn da mềm mại đem lại cảm giác tuyệt vời khi tiếp xúc của Hạ Diệp là bụng dưới anh như có một ngọn lửa đang ngo ngoe bùng cháy, vừa rồi suýt chút nữa thì không làm chủ được bản thân, vì vậy trong lòng anh lại nảy sinh nỗi hổ thẹn...

Sau khi Kiều Triết tắm rửa xong xuôi, Hạ Diệp đã ngoan ngoãn uống xong thuốc, do trải qua một trận đấu đá quyết liệt lúc này cô đã hoàn toàn kiệt sức nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Kiều Triết đi tới ghế sofa và tình trạng cũng giống như cô.

Ngày hôm sau.

Là một quân nhân, Kiều Triết luôn có đồng hồ sinh học rõ ràng, vì vậy anh thức dậy rất sớm, nhưng lo lắng việc vệ sinh cá nhân của mình sẽ làm người trên giường thức giấc, nên lại tự ép mình quay trở lại giấc ngủ.

Sau khi Hạ Diệp tỉnh giấc, cô nhón chân đi tới ghế sofa, chông cằm ngồi xồm xuống, nhìn chằm chằm người đàn ông đang nằm yên lặng trên ghế, tự nhủ: “Hình như tôi thích anh rồi, phải làm thế nào bây giờ?”

Kiều Triết mở mắt bất ngờ đối diện với ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm của cô.

Hạ Diệp giật mình, cô ngửa người về phía sau, mông vừa chạm đất, một tay theo phản xạ cũng chống về phía sau, chân không hề nhúc nhích nhưng chiếc váy lại theo động tác của cô mà tụt xuống tận bắp đùi...

Kiều Triết thoáng trông thấy chiếc quần lót ren màu trắng như ẩn như hiện liền lập tức hoàn toàn tỉnh táo, anh đứng dậy bế Hạ Diệp đi về phía giường, lựa chọn bỏ qua sự việc vừa rồi: “Không có dép hay sao?”

“Tôi mắc bệnh mộng du từ nhỏ! Thật đó!” Hạ Diệp giả ngốc, dùng ánh mắt chân thành nhìn anh.

Kiều Triết mím chặt môi, cố gắng không lật tẩy lời nói dối vụng về này, đáp: “Ừm, tôi tin cô.”

Khi đặt Hạ Diệp xuống giường, anh không thể tránh khỏi việc nhìn thấy ngực cô, một nửa tròn trịa đầy đà lộ ra ngoài, sau khi đặt cô xuống, Kiều Triết lập tức quay người vào phòng tắm, anh cúi đầu nhìn xuống nơi đang

“chào cò” dưới đũng quần, đành đem theo nó đi tắm nước lạnh.

Còn Hạ Diệp bên ngoài thì đang vui mặt trong gối, xấu hổ tới mức muốn kiếm một cái lỗ chui xuống cho xong.

Kiều Triết tập trung hết sức vào việc đánh răng rửa mặt, để bản thân mình không nghĩ tới chuyện vừa rồi, nên vị trí dưới đũng quần cũng dần dần xẹp xuống. Đến khi đi ra, Hạ Diệp vẫn đang tự kiểm điểm bản thân, đắm chìm trong cảm giác hổ thẹn, thống khổ vì không tự kiềm chế được bản thân.

Kiều Triết nhìn người đang vui đầu dưới gối, bất lực nói: “Dậy đi, lát nữa còn có việc.”

Hạ Diệp vẫn nằm im bất động, thì thảo đáp: “Giúp tôi lấy quần áo trong ba lô.”

Kiều Triết lấy cho cô một chiếc váy hai dây màu trắng, phần lưng hở tương đối nhiều, vừa hay có thể tránh đụng chạm vào vết thương, nhân tiên còn lấy cả áo chống nắng trong ba lô cho cô.

Hạ Diệp quay lại định nói với Kiều Triết mình muốn lấy quần áo thể nào thì anh đã lấy ra rồi, vì vậy cô chỉ đành đứng lảng lạng bên giường, đưa hai tay lên, quay lưng về phía anh.

Kiều Triết cảm thấy khá thoải mái khi thấy một người có ý thức tự giác như vậy, anh mở khóa kéo của chiếc váy rồi mặc nó vào cho Hạ Diệp, sau đó lại nhẹ nhàng kéo khóa lên.

Chiếc váy trắng ôm sát, phác họa chính xác bộ ngực và vòng eo nhỏ nhắn của Hạ Diệp, không thừa lấy một phân, sau khi giúp cô mặc thêm áo chống nắng bên ngoài, Kiều Triết mới quay người ra khỏi phòng, chỉ để lại một câu: “Tôi đi mua đồ ăn sáng.”

Trong lúc Hạ Diệp đang dùng tay không bị thương từ từ giặt khăn rửa mặt trong phòng tắm thì anh đã đem bữa sáng kiểu Quảng Đông ngon lành trở về.

Trong bữa ăn, anh hỏi: “Chẳng phải cô đã hỏi rốt cuộc là tôi làm nghề gì hay sao?”

Hạ Diệp không nhanh không chậm bỏ nốt miếng xiu mại cuối cùng vào miệng, lại từ từ nhai nuốt, nhưng vẫn không quên đưa ánh mắt sang nhìn Kiều Triết, cho đến khi nuốt hết miếng xiu mại mới mở miệng hỏi: “Nếu như anh muốn nói, thì sẽ tự nhiên nói cho tôi biết, còn nếu có nỗi niềm khó nói thì tôi có hỏi cũng vô ích, thêm nữa chẳng phải tối qua anh đã nói với tôi rằng anh là cảnh sát rồi sao, tôi tin anh mà. Vậy để tôi hỏi lại anh, việc chúng ta ở chung có ảnh hưởng gì đến công việc của anh không?”

Kiều Triết cười nhạo: “Hóa ra là cô đã hiểu hết vấn đề, sẽ không ảnh hưởng gì đâu, nhưng trong khoảng thời gian này thủ Cảng có chút loạn, tôi khuyên cô không nên tiếp tục ở lại đây.”

Hạ Diệp cúi đầu suy nghĩ, đương nhiên về nhà là lựa chọn tốt nhất, dù sao thì bản thân cô cũng đang bị thương, nhưng đem theo vết thương này về quá phiền phức, dù thế nào đi chăng nữa cũng nên trở lại trong tình trạng lành lặn rạng rỡ mới phải, tốt hơn hết là công danh lầy lùnh về lại quê hương, để khỏi suốt ngày phải nghe cô bảy, dì tám nói xấu, bàn tán này nọ, lại nghĩ đến việc đang đối diện với một hào quang lấp lánh toát ra đầy mùi hooc môn nam tính thế này, hơn nữa khó khăn lắm mới gặp được một người khiến trái tim mình rung động, nếu không tiếp cận thì thật đáng tiếc.

Hạ Diệp ngẩng đầu lên, vẻ mặt buồn bực: “Có phải anh chê tôi phiền phức muốn đuổi tôi đi không?”

Tuy là một người cứng rắn như Kiều Triết nhưng cũng không thể chịu nổi khi nghe những lời này, anh mỉm cười với vẻ mặt nghiêm túc: “Không có ý đó, nếu cô muốn ở lại tôi sẽ cố hết sức chăm sóc cô cho đến khi vết thương lành hẳn.”

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, Hạ Diệp cố nén cười: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi, đợi khi nào tháo chỉ tôi sẽ rời đi.”

“Được!!!” Anh nói.

Sau bữa sáng, cả hai bắt taxi tới đồn cảnh sát. Trên đường Kiều Triết dặn Hạ Diệp lát nữa cứ nói sự thật là được, đừng để bị áp lực.

Khi tới đồn cảnh sát, Lâm Nghị nhìn thấy Kiều Triết và Hạ Diệp liền tươi cười chào hỏi: “Chào chị dâu.”

Kiều Triết nhắc chân đá Lâm Nghị đang híp mắt lên cười một cái: “Nói nhăng nói cuội cái gì thế?”

Lâm Nghị vẻ mặt khó hiểu: “Hả?”

Kiều Triết đen mặt: “Lát nữa tôi sẽ giải thích với cậu sau, làm việc chính trước đi đã, đây là Hạ Diệp, sắp xếp cho cô ấy lấy lời khai trước.”

Thấy sự tương tác giữa hai người họ, khóe miệng Hạ Diệp khẽ cong: “Xin chào, tôi là Hạ Diệp, là từ điệp trong từ ngọn lửa tình yêu cuộc sống.”

Nghe câu tự giới thiệu quen thuộc, Kiều Triết không khỏi nghĩ đến nụ cười giống như lúc cô nói với mình hôm trước, trong lòng anh có chút gọn sóng. Lâm Nghị ngượng ngùng vì biết vừa rồi mình nở lời: “Xin chào, tôi là Lâm Nghị, xin lỗi vì hiểu lầm vừa rồi.”

Kiều Triết sốt ruột ngắt lời: “Sắp xếp lấy lời khai trước đi.”

Lâm Nghị lập tức chỉ một người bên cạnh đưa Hạ Diệp đến phòng thẩm vấn.

Nhìn Hạ Diệp xoay người đi vào, sau đó Lâm Nghị kéo Kiều Triết vào phòng làm việc của mình. Anh ngồi trên ghế sofa đánh giá toàn bộ căn phòng.

Lâm Nghị rót cho anh một cốc nước, nói: “Tốt hơn hết là cậu nên đưa ra

một lý do nào đáng tin một chút, nếu không tôi sẽ không tin đem qua thực sự không xảy ra chuyện gì.”

Kiều Triết không trả lời trọng tâm câu hỏi: “Mấy tên tôi qua thế nào rồi?” Lâm Nghi đặt ấm trà xuống, cầm tập tài liệu trên bàn đưa cho Kiều Triết: “Mấy tên đó đều có tiền án tiền sự, mỗi lần tổ chức thành nhóm phạm tội xong xuôi liền bỏ trốn, đến khi tiêu hết tiền lại xuất hiện, ranh mãnh và tàn độc. Mà, cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi? Cậu và cô gái vừa rồi là thế nào?”

Kiều Triết nhìn xuống tập tài liệu trong tay, đáp: “Không thế nào cả, mới gặp, khi tôi và cô ấy tới khách sạn đó thì chỉ còn lại duy nhất một phòng trống, nên tạm thời ở chung, cấp trên điều tôi đến đây sao cậu lại không nhận được tin tức gì à?”

Lâm Nghi lộ ra vẻ mặt tiếc nuối: “Sáng sớm nay mới nhận được tin, có lẽ là sợ đánh rắn động cỏ, dù sao thì cậu và ‘cá mập trắng’ cũng là người quen cũ của nhau. À đúng rồi, tôi qua tôi mua cho cậu một hộp Durex để trong ngăn kéo tủ cạnh giường trong phòng cậu, nếu không dùng thì trả lại cho tôi, đừng lãng phí.”

Nghe vậy, Kiều Triết suýt chút nữa phun ngụm trà trong miệng ra ngoài: “Cậu thân kinh đấy à?”

Lâm Nghi hoàn toàn không để ý tới tiếng gào thét của Kiều Triết, anh ấy vẫn đang tiếp tục đắm chìm trong trí tưởng tượng của mình: “Cô gái đó có vẻ ngoài đúng gu của tôi, hay là cậu giới thiệu cho tôi được không?”

Kiều Triết liếc xéo anh ấy một cái đầy đe dọa: “Nơi này thực sự hợp với cậu, lộn xộn, suy đồi.”

Lâm Nghi không đồng tình: “Cậu có thể phỉ báng nhân cách của tôi, nhưng không thể phỉ báng năng lực làm việc của tôi. Nơi này trước đây có hơi loạn, nhưng sau khoảng một thời gian, dưới sự chấn chỉnh của tôi, nó đã dần đi đúng hướng rồi đó. Cậu nhìn râu tóc lộn xộn của tôi đây này, ngày nào cũng bận như con quay...”

Thấy vẻ âm ỉ của Lâm Nghi, Kiều Triết liền ngắt lời: “Được rồi, đừng có khoe khoang nữa, biết việc cải tà quy chính của cậu rồi, nói xem các cậu đã tiến bộ thế nào đi.”

Lâm Nghi lập tức khôi phục vẻ nghiêm túc: “Trong khoảng thời gian này người của bọn tôi liên tục theo dõi động thái của ‘cá mập trắng’, mọi chuyện đều vẫn bình thường, chỉ có chờ bọn họ gặp mặt giao dịch thôi. Lần này nhất định phải tóm được hắn, dám giao dịch bất hợp pháp dưới mắt chúng ta, trong sáu tên tôi qua tóm được, thì có đến bốn tên từng thua trong

sòng bài của ‘cá mập trắng’, sau khi thua nhẵn túi, mới ra ngoài phạm tội, gần đây gây ra rất nhiều vụ án, đồng thời tại quận Tây có hai người báo cảnh sát, đều là vì kẻ trộm, tôi cảm thấy càng tới gần ngày bọn chúng gặp mặt giao dịch thì thủ Càng càng loạn.”

Kiều Triết gật đầu: “Ừm, khoảng thời gian này các cậu vất vả rồi, đưa tôi xem bản báo cáo tình trạng thương tật của mấy tên hôm qua.”

Lâm Nghị mang bản báo cáo tình trạng thương tật cho Nghiêm Kiều, một người bị xuất huyết nội sọ, một người gãy ngón tay và chấn động não nhẹ do tác động của động mạch chủ khiến máu chảy ngược vào trong.

Lâm Nghị hỏi: “Tên bị xuất huyết não kia không phải do cậu làm đúng không, thủ đoạn tàn bạo như vậy, nếu không đến bệnh viện kịp thời có thể sẽ mất mạng.”

“Không phải.”

“Vậy thì là cô gái kia rồi, nhìn không ra một cô gái có vẻ yếu ớt như vậy lại có thể ra đòn tàn độc đến thế, cậu có biết gì về cô ấy không? Có muốn điều tra không?”

Sắc mặt Kiều Triết trở nên nghiêm trọng: “Không biết, điều tra.”

Hạ Diệp đã lấy xong lời khai của mình và đang đứng bên ngoài chờ Kiều Triết.

Thấy anh đi ra, cô lập tức bỏ điện thoại xuống, hỏi: “Chúng ta có thể đi được chưa?”

Kiều Triết thấy cô đang có vẻ hơi căng thẳng: “Ừm, đi thôi.”

Cả quãng đường trở về, Hạ Diệp đều im lặng.

“Cô có điều gì muốn hỏi không?”

“Vậy anh có gì muốn nói không?”

Lúc này, đến lượt Kiều Triết là người im lặng.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 5: Đêm đầu tiên.

Chương 5: Đêm đầu tiên.

Trở lại khách sạn, Hạ Diệp lười biếng nằm sát bên mép giường như người mất hồn, cô giờ cánh tay đeo chiếc đồng hồ thạch anh đen lên nhìn, còn chưa tới mười hai giờ trưa.

Thấy cô thất thần, Kiều Triết hỏi: “Bữa trưa ăn gì, muốn tôi mang đồ về cho

cô hay cùng nhau đi ăn?”

Hạ Diệp trả lời không đúng trọng tâm câu hỏi: “Tôi buồn quá, không được ra ngoài chơi, cái gì cũng không được ăn, lại còn chẳng thể cử động theo ý mình nữa.” Cô vừa nói vừa giấu mặt đi giả vờ khóc lóc, phàn nàn, nhưng giọng điệu lại như đang tự nói chuyện với mình.

Hạ Diệp, người đã sống một mình tại nước ngoài nhiều năm, vì để bớt cô đơn, nên đã hình thành thói quen tự nói chuyện với bản thân.

Trước đây, Kiều Triết chưa từng dỗ dành con gái, còn tưởng cô thực sự khóc vì khó chịu, vì vậy anh nhẹ nhàng bước tới, vuốt ve mái tóc cô như đang an ủi một chú cún.

Hạ Diệp ngẩng đầu lên, chẳng thấy giọt nước mắt nào trên mặt cô, còn bày ra vẻ mặt khó hiểu: “Anh chạm vào tôi làm gì thế?”

Bàn tay của Kiều Triết đang đưa lên, đột nhiên dừng lại giữa không trung, ngạc nhiên nhìn cô, ngữ khí của cô lúc này hoàn toàn khác với giọng điệu trầm thấp, nức nở vừa rồi, anh xấu hổ rút tay lại, thành thật nói: “Tôi tưởng cô đang khóc.”

Hạ Diệp cong môi: “Tôi đâu có khóc. Á? Không đúng, chẳng phải lúc này anh nên nói rằng sẽ đưa tôi đi chơi, đưa tôi đi ăn uống sao? Chứ vuốt tóc tôi có bớt buồn đi đâu!!”

Kiều Triết ngẫm nghĩ một hồi rồi đồng ý với yêu cầu của cô.

Kiều Triết đưa Hạ Diệp tới một quán cháo và gọi một bát cháo thịt bò rau xanh, nhưng anh đã đặc biệt dặn nhà hàng bỏ thịt bò đi và chỉ muốn cháo hầm rau xanh. Nhìn bát cháo chỉ một màu xanh trắng, Hạ Diệp mới ăn được nửa bát đã chẳng nuốt thêm được nữa, cũng chỉ đành kìm lại tính háu ăn của mình, đó quả thực là một cực hình đối với một người mê ăn thịt như cô.

Mấy ngày sau đó, Hạ Diệp chỉ ở trong khách sạn, Kiều Triết rất bận, hầu như ngày nào anh cũng đi từ sáng tới tối mới về, chỉ có điều cho dù có muộn đến mấy anh cũng nhớ giúp cô rửa vết thương và bôi thuốc.

Ngày kia là ngày hành động, cả thành phố như chìm trong biển mây mù, khiến người ta cảm thấy khó thở.

Hiếm khi thấy Kiều Triết về sớm như hôm nay, anh vừa bước vào phòng lại nghe thấy tiếng gõ cửa sau lưng, nên quay người mở cửa lần nữa, bên ngoài là một người phụ nữ ăn mặc lộ liễu, dung nhan diễm lệ, đang muốn len theo khe cửa vào phòng với biểu cảm mời gọi: “Anh đẹp trai, có cần dịch vụ đặc biệt không?”

Hạ Diệp trừ phòng tắm đi ra, thấy cảnh này, khóe miệng khẽ nhếch lên, nét mặt mang theo sự ương bướng: “Có đạo đức nghề nghiệp không thế? Tôi đến trước mà.”

Kiều Triết ngạc nhiên quay lại nhìn cô, người phụ nữ vừa gõ cửa muốn mở miệng, nhưng lại bị Hạ Diệp phủ đầu: “Tôi không ngại Threesome đâu.” Nói xong lại dùng ánh mắt ái muội liếc nhìn Kiều Triết. Người phụ nữ vừa gõ cửa lập tức nhìn sang người đàn ông trước mắt, còn Kiều Triết nghe xong câu nói đó thì tròn tròn mắt, sau đó quay sang cô gái bên ngoài, tiếp lời Hạ Diệp: “Cô ấy không cần tiền.”

Cô gái gõ cửa lập tức thay đổi sắc mặt, thu lại tư thế mời gọi nịnh nọt của mình, lùi lại một bước mang theo bộ ngực đồ sộ ra ngoài, sau đó ném cho Hạ Diệp một ánh mắt khinh bỉ rồi quay người “hừ” một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, hóa ra là không cần tiền, kẻ cả có gặp anh chàng nào đẹp trai đi chăng nữa thì cũng không được khinh tiền vậy chứ? Kiều Triết đóng cửa lại, quay về phía Hạ Diệp. Cô dùng ánh mắt đầy thú vị nhìn anh chăm chăm: “Không cần tiền?”

Kiều Triết né tránh chủ đề này: “Tối mai đi cắt chỉ.” Như thể trò đùa vừa rồi không hề tồn tại. Hạ Diệp lắc lắc đầu, xoay người đi về phía giường, lẩm bẩm thốt ra một tiếng bất mãn: “Xí!” Dám làm mà không dám nhận! Tuy rằng người bắt đầu khơi mào trò đùa là cô, nhưng cô lại cảm thấy mình bị coi thường, bởi vậy trong lòng Hạ Diệp có chút buồn bực, nhưng lại cảm thấy việc này là không đáng, nên chỉ mặc kệ anh một đêm.

Tối hôm sau khi đi cắt chỉ, bà lão vừa cắt vừa căn dặn: “Cô gái có tấm lưng mềm mại mịn màng thế này, tự nhiên lại có thêm vết sẹo, tôi nhìn thôi cũng thấy đau lòng, sau này nhớ phải cẩn thận hơn nhé.” Nhìn vết sẹo xấu xí, suy nghĩ của Kiều Triết lại bị kéo về đêm xảy ra trên giường, nếu không có Hạ Diệp thì vết sẹo đó có lẽ đã ở trên người anh rồi. Còn Hạ Diệp lúc này chỉ nghĩ tới việc đi thẩm mỹ viện để xóa sẹo hay là mua kem trị sẹo bôi rồi để nó mờ đi tự nhiên, cả hai cách đều có ưu nhược điểm riêng của nó, thật khiến người ta rối rắm.

Mặc dù Kiều Triết đã nhận ra tâm trạng cô không tốt, nhưng không biết sao khi về đến khách sạn, anh lại chỉ nhắc nhở cô một câu: “Ngày mai ở trong phòng nghỉ ngơi thật tốt, đừng có đi ra ngoài.”

Hạ Diệp trừng mắt, hùng hổ nói: “Không được.” Cô không thèm nhìn Kiều

Triết lấy một cái, mà chỉ thu dọn hành lý của mình.

Hạ Diệp cảm thấy ở Kiều Triết cái gì cũng tốt, nhẹ nhàng, chu đáo, còn nam tính nữa, nhưng đôi khi lại quá mức trầm tĩnh.

Trong mấy ngày tiếp xúc này, rõ ràng hai người đều bị thu hút bởi đối phương, nhưng chỉ phụ thuộc vào việc ai sẽ là người phá vỡ tầng quan hệ này trước.

Hạ Diệp luôn cho rằng, đàn ông nên chủ động, về mặt tình cảm cô có chút ích kỷ, cô luôn hy vọng đối phương có thể yêu mình hết lòng, nhưng cũng muốn quyền làm chủ nằm trong tay mình.

Cùng chính vì cô chưa từng trải qua kể cả là bước đầu trong một mối quan hệ nam nữ, thì làm sao mà biết được cái gì gọi là tình yêu, có lẽ chỉ khi yêu rồi Hạ Diệp mới biết được những ngọt bùi đắng cay của nó.

Trong tình yêu, chỉ khi bảo toàn mọi thứ chúng ta mới có thể giữ được mối quan hệ lâu dài.

Mà trong lòng Kiều Triết đã sớm cân nhắc không biết bao nhiêu lần, anh lo lắng mình sẽ gặp tai nạn trong nhiệm vụ lần này, vì vậy mới không dám dễ dàng tiến tới.

Kể từ lần bôi thuốc cho Hạ Diệp vào đêm đó, anh đã biết thế nào là sự dịu dàng của phụ nữ chính là nắm mồ chôn anh hùng, nhưng anh cũng không hề hay biết, cũng chính vào đêm ấy, mầm mống tình yêu trong lòng Hạ Diệp đã bắt đầu thức tỉnh.

Xét về tuổi tác thì Kiều Triết lớn hơn Hạ Diệp ba tuổi, nên tất nhiên sẽ không làm việc theo cảm tính như cô, vì vậy anh lại kiên nhẫn giải thích: “Ngày mai ở đây có rất nhiều hoạt động mới, người đông phức tạp, không an toàn.”

Hạ Diệp vẫn không thèm để ý tới anh mà leo lên giường đi ngủ. Kiều Triết cho rằng Hạ Diệp đã nghe những lời mình nói, nên sau khi tắm rửa cũng đi nghỉ ngơi.

Hạ Diệp mất ngủ, màn hình điện thoại hiển thị đang là một giờ sáng, cô đứng dậy rón rén đi đến sofa, nhìn Kiều Triết vẫn đang ngủ say, mới chậm rãi cúi người in lên môi anh.

Mí mắt Kiều Triết khẽ động, trong giấc ngủ say anh vẫn cảm nhận được sự mềm mại ngấn ngủ này. Một giây sau đó, khi Hạ Diệp chuẩn bị đứng dậy, anh liền kéo cô lại.

Hạ Diệp bắt gặp ánh mắt Kiều Triết, bên trong như chứa đựng một bờ vực thẳm, khiến người ta không tìm ra lối thoát.

Kiều Triết nhắm chặt hai mắt, tham lam gia tăng nụ hôn, tham lam gặm cắn, một tay gắt gao ôm lấy người trong lòng, một tay anh ôm lấy chân cô, Hạ Diệp ngói khóa trên người Kiêu Triết, cứ thế cho đến khi hai người không cảm nhận được sự tồn tại của không khí mới miễn cưỡng tách nhau ra, rồi liên tục thở dốc nhìn nhau.

Ánh trăng bên ngoài lọt qua khe cửa sổ chiếu vào đôi đôi ẩm ướt của hai người. Họ nhìn nhau chăm chăm, dục vọng trong mắt lộ rõ.

Kiều Triết bế Hạ Diệp bước đến bên giường, đột ngột mất đi trọng tâm khiến cô phải kẹp chặt hay chân quanh eo anh.

Nằm trên chiếc giường trải ga trắng tinh, đôi mắt Hạ Diệp mơ hồ híp lại, hai gò má ửng đỏ, Kiêu Triết chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người cô, hai người nhìn nhau, rồi lại hôn nhau say đắm.

Quần áo hỗn độn vút ngổn ngang bên giường, cả hai trần trụi đợi chờ. Kiêu Triết nâng một chân Hạ Diệp lên, sau đó đỡ chính mình chậm rãi đẩy mạnh, nhưng mới vào được một nửa lại bị mắc kẹt, anh cúi xuống thì thầm an ủi bên tai cô: “Thả lỏng một chút, em thật chặt.” Nói xong, lại cúi đầu ngậm lấy một bên nhũ hoa hồng hào của cô.

Hạ Diệp “um” lên một tiếng, thả lỏng bờ môi này giờ vẫn luôn cắn chặt. Kiêu Triết nhẹ nhàng liếm láp, rồi đột nhiên đẩy mạnh thân dưới tiến vào. Cô bám lấy bả vai anh, các ngón tay đột ngột siết chặt, để lại những vết xước đỏ trên vai anh.

Dưới thân là cảm giác bị xé rách vô cùng đau đớn, nhưng cô không kêu gào, cuối cùng chỉ thấy sống mũi cay cay, hai hàng nước mắt chảy dọc theo khóe mắt.

Kiều Triết ngẩng đầu bắt gặp đôi mắt đỏ hoe của cô, rồi lại nhìn xuống những tơ máu đỏ đang rỉ ra từ hạ thể mình, trong lòng hiểu ra điều gì đó, anh cảm thấy có chút tội lỗi, tự trách bản thân mình lơ mãng.

Anh nhìn Hạ Diệp với vẻ mặt đầy áy náy: “Xin lỗi, anh...”

Nhưng còn chưa nói hết câu đã bị cô ngắt lời: “Hôn em.”

Nụ hôn dịu dàng rơi xuống, Kiêu Triết nhẹ nhàng di chuyển trên người cô, lúc này Hạ Diệp đã có thể dần dần thả lỏng, nhiệt tình đáp lại.

Một tay Kiêu Triết xoa nắn sự mềm mại trên ngực, động tác dưới thân cũng dần nhanh hơn...

Trong phòng tràn ngập tiếng nước dính nhớp, cùng với đó là âm thanh rên rỉ lên xuống phập phồng...

Hai người cứ thế lẫn lộn cho tới gần sáng, Hạ Diệp mệt đến mức không còn sức nói chuyện, Kiều Triết bế cô vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ cho cô, rồi ôm cô cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

Thiên Hamho: Mở màn “bữa ăn nhẹ” của các sắc nữ thế này thôi nhá, hứa hẹn càng về sau tiệc càng thịnh soạn, hoho....

Chẳng hiểu sao tui toàn đánh nhầm tên anh Kiều Triết bên này thành Kiều muội bên Cô giáo Ninh :)))) Chắc có lẽ vì thương Kiều muội của chúng ta mãi chẳng được ăn thịt nên muốn bù đắp cho anh chẳng =)))) Cuối cùng là nếu yêu thích thì đừng quên like và cmt để ủng hộ Thiên nha :v

Chúc cả nhà cuối tuần mát mẻ như thời tiết Hà Nội hôm nay vậy :*

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 6: Đánh bạc.

Chương 6: Đánh bạc.

Khi Hạ Diệp tỉnh dậy, bên cạnh đã trống trơn, cô mở điện thoại lên, chỉ thấy một dòng tin nhắn ngắn ngủi: Chờ anh, tối anh về.

Cảm giác mất mát lập tức tràn ngập khắp trái tim, Hạ Diệp lê thân thể đau nhức vào phòng tắm đánh răng rửa mặt. Xong xuôi, cô mở vali lấy ra thiết bị ở lớp dưới cùng và chuẩn bị đi làm.

Sòng bài hôm nay đã mở cửa. Hạ Diệp là một thiên tài Toán học và chưa bao giờ thua trong các trò chơi poker tính nhẩm.

Bên ngoài sòng bài, nam thanh nữ tú đang đứng xếp hàng ngay ngắn phía cửa, khách nào ra vào cũng tươi cười chào đón, rồi giới thiệu cho họ về những hoạt động mới của sòng bài hiện nay.

Hạ Diệp mặc một bộ đồ đơn điệu, thậm chí còn có chút kín đáo, trên vai khoác thêm chiếc túi.

Một nam nhân viên phục vụ vừa nhìn thấy cô liền chào hỏi, đưa tay muốn cầm túi giúp Hạ Diệp nhưng cô từ chối, sau đó đối phương ân cần hỏi:

“Tiểu thư, hôm nay mới khai trương, tiếp nhận trên mười vạn, mua một chip tặng một chip, chỗ chúng tôi có Baccarat, Pai Gow, Sic Bo ... “

Nam nhân viên còn chưa giới thiệu xong, Hạ Diệp đã ngắt lời: “Blackjack.”

Sòng bài có tổng cộng ba tầng và mỗi tầng đều có quầy giao dịch riêng biệt. Tầng một tập trung nhiều người nhất, mỗi bàn chơi đều chật kín người, thuộc tầng lớp những người chơi bình thường.

Tầng thứ hai là dành cho VIP, bắt đầu từ con số trăm vạn tệ, tuy rằng không đông người như dưới tầng một nhưng cũng không phải là quá ít. Tầng này phần lớn là chơi trò đặt cược, với hy vọng xa vời rằng có thể đổi đời sau một đêm, vì vậy tất cả đều đắm đầu vào cược Forbes, đúng là mơ mộng hão huyền.

Thường thì họ sẽ khởi đầu bằng những thắng lợi nho nhỏ, nhưng những kẻ tham lam luôn không hài lòng với điều này, thay vào đó càng về sau họ càng đầu tư nhiều tiền hơn, cuối cùng thắng thua là dựa vào ý trời và trong lòng luôn mang theo hy vọng rằng mình sẽ dành chiến thắng ở ván tiếp theo, để rồi cuối cùng là tống gia bại sản.

Tầng thứ ba là những phòng bao lớn và không có giới hạn về số tiền đặt cược.

Hạ Diệp đi thẳng tới quầy nói với nhân viên trực quầy giao dịch đổi tiền: “Một trăm vạn.” Đây là số tiền khởi đầu của cô.

Nói xong, cô mở chiếc túi trên tay lấy ra một tấm thẻ đưa cho nhân viên.

Nam nhân viên đứng bên cạnh thầm nghĩ, xem ra cô là một tay chơi lão làng, khi này mình còn mất công loay hoay giới thiệu làm gì không biết?

Trong lúc đối phương còn đang ngơ ngẩn thì Hạ Diệp đã đem theo chip mới đổi lên lầu hai, khiến nhân viên phục vụ vội vàng đưa ánh mắt nhìn theo.

Mỗi bàn chơi đều có một Dealer* cộng thêm vài người hỗ trợ, Hạ Diệp trực tiếp đi thẳng tới bàn chơi ở vị trí trung tâm.

**Dealer (Croupier) là một người được chỉ định hỗ trợ trên các bàn chơi bài tại Casino. Nhiệm vụ chính của họ là chia bài và thanh toán cho người chơi. Dealer (Croupier) hay còn được người Việt Nam gọi là người chia bài hay là nhà cái.*

Dealer là một phụ nữ xinh đẹp, trang điểm tinh tế, ăn mặc hở hang, trên ngực có đeo một tấm bảng tên nhỏ, tinh xảo, bên trên có viết ba chữ:

Dương Nhượng Yên.

Hạ Diệp đến đúng lúc bắt đầu ván chơi mới.

Tính cả Hạ Diệp thì trên bàn có tổng cộng bốn người chơi, trong số đó có một người đàn ông trung niên thân mình mập mạp, tỏ thái độ khinh thường khi nhìn thấy một trăm vạn chip của Hạ Diệp: “Cô gái, chip ít quá nhỉ, lát nữa có thua cũng đừng ngồi đó khóc lóc nhé.”

Hạ Diệp lười chẳng thèm để ý đến ông ta, cô nhìn thẳng về phía Dealer: “Người đẹp, chia bài đi chứ.”

Sau khi nói xong, Hạ Diệp giả bộ bất cẩn di chuyển rồi đặt ngẫu nhiên những đồng chip trên mặt bàn, nhưng đó lại là ám hiệu giao dịch giữa người mua và người bán.

Sau khi nhìn thấy hành động này, Dealer liếc nhìn đánh giá lại Hạ Diệp hai lần, đồng thời di chuyển tất cả chip trước mặt mình sang bên phải, trả lời lại ám hiệu của cô rằng đối phương muốn bàn bạc riêng.

Trong vòng đầu tiên, Dealer và người chơi mỗi người có hai cây bài, người đàn ông trung niên mập mạp khi này, vừa nhận được bài liền dùng ánh mắt khinh khỉnh liếc nhìn Dương Nhược Yên.

Sau khi dùng phát bài, Dealer có 17 điểm, người đàn ông trung niên và một thanh niên cao gầy khác bỏ cuộc, người ngoại quốc còn lại hòa với Dealer. Hạ Diệp đã gặp may mắn trong vòng chơi đầu tiên, cô lấy được blackjack, thắng được gấp đôi số tiền cược.

Gã mập cược hai trăm vạn hiện tại số chip trong tay chỉ còn lại một trăm vạn.

Vốn dĩ Hạ Diệp không trực tiếp tham gia các giao dịch ngoại tuyến của tổ chức, mà chỉ chịu trách nhiệm về an ninh mạng trực tuyến, lần này là do đề nghị của ông chủ nên mới có lần “làm ăn” cuối cùng tại đây, hơn nữa, thời gian lại trùng với chuyến về nước này của cô, nên cô đã được yêu cầu đích thân ra tay một chuyến, đồng thời họ cũng hứa hẹn sẽ trả cô một khoản hoa hồng thật hậu hĩnh.

Trong lòng Hạ Diệp có chút hoài nghi, nên không tiếp tục đáp lại ám hiệu mà muốn đợi thêm xem sao.

Quả nhiên nữ Dealer đã gửi một ám hiệu khác: Sản phẩm mới.

Trong lòng Hạ Diệp hiểu rõ, đây quả là một thách thức, bởi vì ám hiệu này là chỉ về việc buôn bán ma túy. Nhưng ông chủ đã nói với cô rằng giao dịch chỉ là để xác nhận người mua, hơn nữa hàng hóa là vũ khí.

Khi bắt đầu ván thứ hai, Hạ Diệp dùng giọng khiêu khích nói với gã mập: “Nếu thua nữa đừng có khóc đó nhé.”

Những người xung quanh không nhìn được cười, còn lão ta nghe xong liền khinh khỉnh nhếch mép.

Trong ván thứ hai, Hạ Diệp đã chọn double ở lá bài đầu tiên và nhận thêm một lá bài nữa.

Ở lượt chia này, không ai có được quân blackjack, Dealer một lần nữa được 17 điểm, Hạ Diệp thắng với 18 điểm còn những người khác đều bỏ cuộc.

Sau ván thứ hai, có người đi tới nói nhỏ vài câu với người đàn ông đang đứng phía sau Dealer, tình huống có vẻ căng thẳng.

Sau khi nghe xong vẻ mặt anh ta lập tức trở nên nghiêm trọng, nhưng không hoảng hốt như người vừa tới đưa tin, người đàn ông đó bước gần về phía Dương Nhược Yên thì thầm bên tai cô ta vào giây rồi rời đi.

Hạ Diệp cầm theo túi xách đứng dậy, nói xin lỗi với mấy người chơi còn lại trên bàn: “Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh một lát.”

Cô vừa nói vừa lấy hai đồng chip trong số chip mà mình thắng được làm tiền boa cho nhân viên khi này đi theo phục vụ mình.

Người đàn ông trung niên mập ú lại giở giọng giễu cợt: “Cô gái, thắng cái là nghỉ chơi luôn hả?”

Hạ Diệp đáp: “Đúng vậy, thắng rồi nên không chơi nữa, nếu không sớm muộn gì cũng khuynh gia bại sản thôi.”

Nói xong liền đi về phía nhà vệ sinh bên ngoài lối ra cầu thang mà không thèm quay đầu lại.

Dương Nhược Yên liếc nhìn Hạ Diệp hai cái, dùng ánh mắt ra hiệu cho một nhân viên đang đứng bên phải mình đi theo Hạ Diệp sau đó tiếp tục lượt chia bài thứ ba.

Sau khi vào nhà vệ sinh, Hạ Diệp đặt bệ ngồi xuống rồi ngồi lên, cô lấy máy tính trong túi ra, bắt đầu truy cập vào hệ thống camera giám sát trong sòng bài, quả nhiên phát hiện một tên tay sai đang đứng ngoài cửa nhà vệ sinh nữ, trong lòng thầm nghĩ lần này chắc khó mà thoát ra ngoài được.

Bản thân cô chỉ là một mắt xích trong cuộc giao dịch, chỉ phụ trách việc xác nhận liên lạc để biểu thị thành ý giữa đôi bên, tiếp theo đó tín hiệu sẽ được truyền tới bên giao hàng và bên nhận hàng.

Hạ Diệp không muốn mạng sống của mình bị đặt vào thế ngàn cân treo sợi tóc như vậy, nên như bị phát hiện là đối tượng khả nghi thì bất kỳ manh mối nào cũng sẽ trở thành vết nứt chết người.

Hạ Diệp cấy virus vào hệ thống camera giám sát, sau đó đặt thêm một bẫy cảm ứng khác, chỉ cần hệ thống điều chỉnh màn hình giám sát thì sẽ va phải bẫy cuối cùng tất cả hệ thống giám sát đều sẽ bị virus xâm nhập.

Hạ Diệp truy cập vào chiếc camera ở lối vào sòng bài, lại phát hiện bên ngoài hầu như toàn bộ đều là cảnh sát mặc thường phục, sau một hồi suy nghĩ, cô đã nhận ra rằng lần này boss không muốn để mình thoát thân, ngay từ đầu cô đã đoán được rằng với mức hoa hồng đưa ra quá cao như vậy thì chắc hẳn phải có âm mưu gì trong đó, cũng may là cô đã liên lạc trước với đối phương để đổi địa điểm giao dịch bí mật tại một nơi công cộng khác.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng súng, kèm theo đó là tiếng la hét thất thanh ở khắp mọi nơi, Hạ Diệp thầm nghĩ quả này không xong rồi, cảnh sát hành động nhanh hơn dự kiến.

Tiếng súng nối tiếp nhau vang lên, Hạ Diệp cởi áo khoác ngoài và quần bò ném vào bốn cầu, rồi đập nắp lại.

Bên trong cô mặc một chiếc váy ngắn bó sát, tiếp đến cô xoa mái tóc đang búi gọn ra, lấy trong túi xách một chiếc mũ nồi đội lên đầu.

Bước ra khỏi phòng vệ sinh, Hạ Diệp để ý thấy chiếc xe đẩy dọn dẹp dường như đã dịch chuyển khỏi vị trí ban đầu, lộ ra cánh cửa không dễ nhận thấy phía trong cùng, nếu không để ý kỹ sẽ nghĩ rằng đó chỉ là một gian phòng để dụng cụ bình thường, nhưng lục lại hình ảnh trong đầu, Hạ Diệp nhớ hình như khi này chiếc xe này nằm ở bên trái.

Cô tiến lại gần, vươn tay cầm lấy tay nắm cửa bằng kim loại, cánh cửa nhỏ

màu trắng được mở ra, Hạ Diệp thò đầu nhìn vào bên trong, có một lối hành lang hẹp trông không, hóa ra là mật đạo.

Lúc này, đã quá muộn để thoát ra ngoài, Hạ Diệp không muốn từ rắc rối này dẫn tới rắc rối kia, nếu đụng phải cảnh sát thì quả thật quá phiền phức, cô thuận lợi đi dọc theo lối mật đạo, đang đi lại chợt nhớ ra chip vẫn chưa đổi lại thành tiền. Thôi bỏ đi, mạng sống vẫn quan trọng hơn.

Khi nghe thấy tiếng súng nổ, Dương Nhược Yên nhanh chóng rút ra khẩu súng được giấu dưới bàn cược, chuẩn bị rời đi theo lối cửa phía Tây.

Kiều Triết chạy lên lầu đúng lúc bắt gặp Dương Nhược Yên đang chuẩn bị tháo chạy, anh lập tức ngắm bắn, bóp cò, viên đạn trúng vào bắp chân cô ta. “Bộp” một tiếng, Dương Nhược Yên đau đớn ngã từ cửa sổ xuống đất, Kiêu Triết tiến đến hỏi: “Thẩm Thành đâu?”

Dương Nhược Yên ôm chặt vết thương đang chảy máu dưới chân, cúi đầu không lên tiếng.

Kiều Triết lại bình tĩnh dí súng vào vết thương của cô ta, thấy đối phương vẫn cứng miệng, anh khẽ nghiêng hòng súng, khiến Dương Nhược Yên tái mét mặt, nói: “Mới rời đi hai phút trước, tôi không biết anh ấy đi đâu.”

Tất cả các lối ra của sòng bài đã được canh gác cẩn thận và mọi cửa sổ đều được theo dõi bởi cách tay súng bắn tỉa.

Kiều Triết còng tay Dương Nhược Yên lại rồi nói vào tai nghe Bluetooth: “Thẩm Thành đã trốn thoát, đội A khám xét sòng bài, đội B tiến vào rạp hát bên cạnh, chặn tất cả các lối thoát kết nối với sòng bài, không cho bất cứ ai ra vào.”

Trước giờ hành động ba mươi phút, tất cả nhân sự tham gia nhiệm vụ lần này mới được xem tài liệu của các đối tượng cần bắt giữ, để nắm rõ tất cả các thông tin chi tiết về bọn chúng.

Mật đạo thông với phòng tắm và phòng thay đồ của rạp hát bên cạnh, Hạ Diệp đang đi bỗng thấy phía trước có một bóng người liền lập tức dừng lại, thận trọng lùi về phía sau.

Đột nhiên người phía trước quay lại, chĩa súng về phía cô, uy hiếp: “Đừng cử động.”

Hạ Diệp bất động nhìn đối phương từ từ tiến lại gần mình, cô cảm thấy có chút quen thuộc, như đã từng thấy anh ta ở đâu đó, hình như là vệ sĩ đứng phía sau nữ Dealer.

Thẩm Thành đến gần phát hiện Hạ Diệp chính là cô gái trên bàn Blackjack vừa rồi, anh ta chĩa súng vào eo cô, ra lệnh cho cô đi lên phía trước.

Thẩm Thành thấp giọng hỏi: “Sao cô lại biết?”

“Há?!” Hạ Diệp không hiểu anh ta đang hỏi gì.

“Làm sao cô lại biết mật đạo này?”

Hạ Diệp run rẩy lắp bắp: “Vừa rồi tôi vào nhà vệ sinh thì nhìn thấy, vì tò mò nên mở ra xem, đừng giết tôi.”

Sự sợ sệt của Hạ Diệp đã khiến Thẩm Thành bớt đi vài phần cảnh giác, trong lúc đối phương đang mải mê suy nghĩ, Hạ Diệp đã nhanh như chớp đạp vào cổ tay anh ta khiến khẩu súng rơi xuống đất.

Cô nhanh chóng đá súng về phía gần phòng thay đồ của rạp hát, sau đó lập tức xoay người chạy theo hướng ngược lại.

Thẩm thành vội vàng chạy tới nhặt súng rồi đuổi theo Hạ Diệp nhưng trong nháy mắt cô đã biến mất ở một ngã rẽ.

Có lẽ Hạ Diệp đã dùng tốc độ nhanh nhất từ khi sinh ra tới giờ để lao ra khỏi mật đạo và tình cờ bắt gặp Kiều Triết đang chuẩn bị xuống lầu.

Kiều Triết sau một hồi kinh ngạc liền lập tức nhíu mày: “Sao em lại ở đây?”

Hạ Diệp thở hắt ra nắm lấy cánh tay anh: “Mau, mau bắt lấy tên kia, anh ta có súng! Có một mật đạo trong đó.” Cô nói xong liền chỉ về phía nhà vệ sinh.

Kiều Triết lập tức nói vào tai nghe Bluetooth: “Đội C vào rạp hát và kiểm tra thẻ làm việc của từng người, không được thả bất kỳ người nào có dấu hiệu khả nghi.” Nói xong lại tiếp tục dặn dò đội viên bên cạnh mình: “Đưa cả cô ấy về đồn.” Cô ấy ở đây là chỉ Hạ Diệp.

Kiều Triết đem theo tâm trạng vô cùng phức tạp chạy vào nhà vệ sinh, nhưng bây giờ anh không thể nghĩ đến chuyện khác, tuyệt đối không thể để Thẩm Thành trốn thoát một lần nữa, nếu không những người đã nằm vùng trong năm năm sẽ chẳng thể trở lại đơn vị như kế hoạch đã lên.

Nghe thấy câu cuối cùng của anh, Hạ Diệp bối rối nhìn theo bóng người đã biến mất ở nhà vệ sinh, cô không cam tâm hỏi viên cảnh sát đang chuẩn bị còng tay mình: “Tại sao lại bắt tôi?”

Viên cảnh sát phớt lờ câu hỏi của Hạ Diệp rồi trực tiếp đưa thẳng cô xuống xe cảnh sát đang đậu dưới lầu.

Hạ Diệp nhìn Dương Nhược Yên đang ngồi trong chiếc xe cứu thương bên cạnh, hai tay cô ta cũng bị còng, y tá đang giúp cô ta kiểm tra vết thương dưới chân, mới vài phút trôi qua, mà đã xảy ra sự thay đổi lớn như vậy.

Hai người chỉ im lặng nhìn nhau, sau đó quay mặt đi, giả vờ như không quen biết, sau đó Hạ Diệp được đưa lên xe cảnh sát ở phía sau.

Lúc này, trong mật đạo đã chẳng còn một bóng người.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 7: Thẩm vấn.

Chương 7: Thẩm vấn.

Lúc này, mật đạo đã trống không, Kiều Triết băng qua lối đi chật hẹp tiến tới phòng thay đồ.

Trong phòng thay đồ, các diễn viên của nhà hát đang thay quần áo biểu diễn thì nghe thấy tiếng súng, lúc này ai nấy đều như kiến bò trên chảo nóng.

“Cảnh sát đây, đề nghị hợp tác.” Kiều Triết giơ thẻ cảnh sát đang đeo trên ngực lên, sau đó nhìn lướt quanh một vòng những người có mặt trong phòng, nói: “Vừa rồi có ai từ đây đi ra không?” Anh vừa nói vừa chỉ vào phòng thay đồ riêng phía sau lưng.

Một người đàn ông đang trang điểm nói: “Vừa rồi có một người đàn ông cũng ra từ đó giống như anh, nhưng anh ta đã đi ra ngoài rồi.”

Xem ra là tên đó đã kịp trốn thoát trước khi người của anh đến, Kiều Triết nghĩ.

Anh chạy ra ngoài, nói vào tai nghe: “Đội C báo cáo.”

Sau đó vừa xuống lầu vừa nói với người đang canh giữ ngoài cửa: “Đưa hết mấy người bên trong về đồn lấy lời khai.”

Kiều Triết quét qua khung cảnh xung quanh, trong đầu vẽ ra địa hình, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, chắc chắn tên kia không thể chạy thoát nổi, khả năng cao là đang trốn ở đâu đó.

Phòng thay đồ trên lầu hai, cửa sau của căn phòng chính là nơi là Kiều Triết vừa đi ra, bên dưới lối vào cầu thang có một nhà kho chứa đồ mới mở.

Kiều Triết từ từ tiến gần đến cửa nhà kho, anh nín thở, tựa lưng vào cạnh tường, đồng thời ra hiệu cho những viên cảnh sát còn lại.

Sau đó, thấy anh nhanh như chớp quay người chĩa súng về phía cửa nhà kho, nhưng đưa ánh mắt nhìn vào chỉ thấy một đồng đồ đặc lộn xộn, Kiều Triết lại lùi về sau hai bước hô to: “Thẩm Thành, còn không mau ra đây đi.”

Nhà kho vẫn im lặng không một động tĩnh.

Kiều Triết giơ họng súng lên cao, “bằng” một tiếng, bắn vỡ bóng đèn sợi đốt trên trần nhà.

“Còn chưa chịu ra?”

Thẩm Thành đang nấp sau cửa nhà kho, anh ta đẩy cánh cửa trước mặt mình rồi chậm rãi bước ra, giơ hai tay lên cao, lộ ra vẻ mặt hóm hỉnh: “Đã lâu không gặp, Kiều Triết.”

Thời gian quá gấp rút, Thẩm Thành vừa trốn vào nhà kho liền phát hiện có người đi xuống cầu thang, vì vậy đã quá muộn để tắt đèn bên trong, anh ta ôm một hy vọng rằng nếu may mắn sẽ không bị phát hiện, nhưng đáng tiếc người đến lại là Kiều Triết. Con người anh quá cẩn thận, tỉ mỉ quan sát.

Kiều Triết giễu cợt: “Đúng vậy, đã lâu không gặp, nhưng sắp tới ngày nào cũng được gặp nhau rồi, đừng lo lắng.”

Hai viên cảnh sát khác cũng đi đến, còng tay anh ta lại rồi áp giải ra xe.

Lâm Nghị nghe được tin tức từ Kiều Triết qua tai nghe, liền ra lệnh cho các đội khác tiếp tục kiểm tra, không bỏ qua bất cứ đối tượng khả nghi nào.

Kiều Triết dẫn đầu quân của mình áp giải Thẩm Thành về đồn cảnh sát.

Khi Lâm Nghị quay lại, anh ấy lập tức báo cáo cho anh về tình hình kiểm tra bên đội của mình.

Kiều Triết đang điều tra thông tin của những nhân viên mình bắt được, hỏi: “Bên mua có bắt được không?”

Lâm Nghị hỏi: “Cô gái đó là thế nào vậy, tại sao cũng bị bắt về đây rồi?”

Sau đó lại nói thêm: “Địa chỉ IP của người báo cáo nặc danh lần trước đã tìm thấy rồi, là ở nước M.”

Nghe được lời này của Lâm Nghị, Kiều Triết có chút sững sốt, anh dừng việc đang làm lại, đứng dậy định đi ra ngoài.

Lâm Nghị lắc đầu: “Vẫn chưa bắt được bên mua, à đúng rồi, từ trước tới giờ Dương Nhượng Yên vẫn luôn ra mặt với tư cách là bên cung cấp, hầu như không ai biết tới việc Thẩm Thành đứng sau lưng cô ta, lần này lại tóm gọn được cả ỏ, tôi vẫn cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm, hình như có hơi thuận lợi quá thì phải.”

“Thẩm vẫn bọn chúng trước đã, bảo tổ giám định camera giám sát kiểm tra lại lần nữa, xem Dương Nhượng Lan có tiếp xúc hay liên hệ với ai không?”

Vì Hạ Diệp được đưa về đồn dưới lệnh của Kiều Triết, nên lúc này cô đang bị nhốt một mình trong phòng thẩm vấn.

Kiều Triết bước vào liền thấy cô đang ngồi trên ghế, hai tay vẫn bị còng, tư thế rõ ràng là không thoải mái, anh tiến đến tháo còng tay ra cho cô, sau đó ngồi vào vị trí đối diện.

Hạ Diệp xoa xoa cổ tay mình hai lần, cô nhìn chằm chằm Kiều Triết và chờ đợi câu hỏi, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn bực, như thể sự thân mật giữa hai người đêm qua chưa từng tồn tại.

Kiều Triết ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Sao em lại biết mật đạo đó? Mục đích đến sòng bài là gì?” Anh cúi đầu nhìn xuống tờ biểu mẫu đã được điền, bên trên có đầy đủ thông tin cơ bản, cô đã được thẩm vấn qua một lần.

Kiều Triết lật xem thông tin trong tập tài liệu và thấy rằng nó khớp với những gì Lâm Nghị đã điều tra được trước đó. Gia đình cô sinh sống ở thành phố Triều Châu, có mức thu nhập tương đối vừa phải, sau khi tốt nghiệp cấp ba cô đã tới nước M du học, sau khi tốt nghiệp, ở lại thành phố H làm việc cho một công ty IT tổng hợp bình thường.

Hạ Diệp nhẹ giọng hỏi: “Em có thể gọi Luật sư không?” Câu nói này của cô nghe có vẻ hiền dịu hơn bình thường rất nhiều, khiến trái tim Kiều Triết khẽ lờ nhịp, như thể mình vừa đánh mất thứ gì đó.

“Trước tiên hãy làm rõ mấy câu hỏi này, nếu không có vấn đề gì thì em có thể đi, không cần gọi Luật sư.”

“Nếu có vấn đề gì thì sao?” Cô nói xong, ngẩng đầu nhìn Kiều Triết, rõ ràng là anh đang sừng sốt, sau đó lại tủm tỉm cười: “Đùa thôi mà! Lúc đó, em đi vệ sinh nên tình cờ phát hiện ra nó.”

“Mô tả một chút về ngoại hình người mà em đã gặp và nói rõ lý do tại sao em lại đi vào lối mật đạo đó.”

“Anh ta mặc một bộ đồ màu đen, cao hơn em, thấp hơn anh, lúc đó do quá sợ nên không dám nhìn mặt anh ta.”

“Tại sao lại mang máy tính vào sông bài?”

“Vốn dĩ em định đến quán cafe để xem phim, chẳng phải anh không cho người ta chạy lung tung còn gì, nhưng em thấy trong đó có quá nhiều trò hay nên kìm không được, vì tò mò nên vào xem thử.”

“Vậy còn đồng chip và hóa đơn đổi chip trong túi xách của em thì sao?”

Hạ Diệp chán nản: “Em đã nói là tò mò rồi mà, nên đổi để chơi bừa thôi.”

Kiều Triết: “Chơi bừa?” Giương mặt anh lộ rõ vẻ hoài nghi.

Hạ Diệp đưa mặt tiến về phía trước, nói với vẻ bí hiểm: “Em mắc chứng nghiện cá cược...” Giọng nói rất nhỏ, cô dừng lại một chút mới nói tiếp:

“Anh có biết thành phố H vốn dĩ là thành phố cờ bạc lớn nhất thế giới không, vì vậy là một người từng sống tại đó mấy năm trời, thật khó để không đụng đến mấy thứ ấy, nhưng hiện tại em đã bỏ được rồi, lần này là do sông bài ở ngay trước mắt nên không kìm lòng được mà thôi.”

Kiều Triết nhú mày khi nghe cô nói, anh luôn cảm thấy dường như mình đã bỏ sót thông tin quan trọng nào đó, nhưng hiện tại đôi chân dài, trắng mịn như ngọc của cô lại đang liên tục thay đổi tư thế từ bên này sang bên kia, như muốn nhắc nhở anh về sự mê đắm của mình đêm qua.

Cuối cùng, Kiều Triết xác nhận lại một lần nữa lời khai của Hạ Diệp, sau đó đồng ý với ý kiến trong bản thẩm vấn của đồng nghiệp trước đó rằng mọi việc đều hợp lý sau đó để Hạ Diệp rời đi.

Sau khi ra khỏi đồn cảnh sát, ánh mặt trời lúc này chói lọi một cách lạ thường, giống như sự bình yên trước cơn bão.

Kiều Triết đuổi theo phía sau cô, gọi to: “Hạ Diệp.”

Thấy cô quay đầu lại, anh nói tiếp: “Vừa rồi xin lỗi em, vì đây là công việc của anh.”

“Không sao, em hiểu.”

“Em muốn về nhà rồi sao?”

“Ừm, em phải về rồi.”

Đột nhiên tâm trạng Kiều Triết trùng xuống đến mức cực điểm, cuộc trò chuyện giữa hai người họ như thể đang từ thân quen bỗng trở lại giai đoạn xa lạ, vừa lúng túng, vừa khó xử.

Cuối cùng, anh không kìm được, vẫn lên tiếng dằn dò: “Về tới nhà nhớ gọi điện cho anh.”

Hạ Diệp không nói thêm gì nữa, cô chỉ đáp lại một tiếng “được” rồi quay người rời đi.

Hạ Diệp đứng bên ven đường, lấy ra chiếc điện thoại bị thu vừa được trả lại, cô tìm chuyến bay đầu tiên trong ngày hôm nay, đặt vé từ thủ Cảng về thành phố Triều Châu, thật may là bọn họ không kiểm tra máy tính của cô. Vài chiếc taxi chậm rãi lướt qua đường, Hạ Diệp vẫy lại một chiếc, dự định trở về khách sạn thu dọn xong đồ đạc rồi rời đi ngay lập tức.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 8: Về nhà.

Chương 8: Về nhà.

Kiều Triết nhìn theo bóng lưng xa dần của cô, đến khi hoàn hồn trở lại thì cô đã hoàn toàn biến mất.

Anh quay người, trở về đồn cảnh sát, sau đó đi thẳng sang một phòng thẩm vấn khác.

Lâm Nghi đang lấy lời khai bên trong: “Nói rõ một chút về thông tin cá nhân cơ bản.”

Thẩm Thành châm chọc: “Thân phận của tôi thế nào anh ta còn chưa đủ rõ sao?” Nói xong, liền hất cằm về phía Kiêu Triết đang đứng ở cửa.

Kiều Triết không muốn phí lời, nên hỏi thẳng: “Hàng bây giờ ở đâu?”

Thẩm Thành tỏ vẻ khó hiểu: “Hàng gì?”

Kiều Triết nhìn bộ dạng giả vờ giả vịt của anh ta, rồi kéo một chiếc ghế khác ngồi xuống, cầm tập tài liệu trên bàn lên, “bộp” một tiếng ném về phía Thẩm Thành: “Anh nghĩ xem mình có cần thiết phải giả bộ nữa không? Với những tội trạng trước đây anh gây ra đã đủ kết án tử hình rồi, Thẩm Vĩnh Phong chết như thế nào? Phùng Tuệ chết thế nào? Có cần tôi đọc hồ sơ pháp y lên cho anh nghe không?”

Thẩm Thành từ từ cuộn chặt nắm tay, sau đó thở phào một hơi nhẹ nhõm, nghiêng đầu về phía trước, cố ý nói: “Ngược lại tôi biết rõ Giang Mạn Ngung đã chết thế nào, có cần tôi kể chi tiết cho anh nghe không?”

Kiều Triết đập bàn đứng dậy, chăm chăm nhìn anh ta bằng ánh mắt chết chóc, Lâm Nghi phải vội vàng ngăn lại: “Đừng kích động...” Còn chưa dứt lời, bên ngoài phòng thẩm vấn lại vang lên tiếng gõ cửa.

Kiều Triết xoay người ra mở cửa, người đứng bên ngoài nói: “Cảnh sát trưởng thành phố Triều Châu gọi tới.”

Vì vậy Kiêu Triết ra khỏi phòng thẩm vấn để nhận điện thoại.

Qua ông nghe: “Tiểu Kiêu, thành công bắt giữ được Thẩm Thành là một bước tiến lớn trong công tác chống ma túy của thành phố chúng ta, sau khi tham khảo ý kiến của lãnh đạo Bộ Công an, cuối cùng đã có lệnh quyết định điều chuyển Thẩm Thành sang Trụ sở Công an thành phố Triều Châu và cậu không được tham gia vào quá trình điều tra nữa, cậu và Thẩm Thành có ân oán cá nhân, nên chắc chắn là hiểu được sự sắp xếp của cấp trên chứ?”

“Tôi và Thẩm Thành không có ân oán cá nhân nào cả, đề nghị cho tôi được tham gia vào cuộc điều tra.”

“Chúng tôi đã nhận được báo cáo, trong đó có nói rằng cậu khẳng định người giết mẹ cậu – Giang Mạn Ngưng là Thẩm Thành, tôi cũng đã tham khảo thêm ý kiến của các lãnh đạo cấp trên và kết thúc cuộc thảo luận với quyết định loại cậu ra khỏi quá trình khởi tố vụ án này.”

Thấy Kiêu Triết im lặng, người trong điện thoại lại nói: “Quả thực cậu là người góp công chính trong việc điều tra Thẩm Thành trong những năm qua, tôi sẽ bàn bạc thêm vấn đề này với lãnh đạo, trước tiên cậu hãy làm thủ tục chuyển giao tội phạm và quay lại trụ sở càng sớm càng tốt.”

Kiều Triết cúp máy, đi tới phòng thẩm vấn gõ cửa kính ra hiệu cho Lâm Nghi ra ngoài.

Lâm Nghi đóng cửa lại, hỏi: “Sao thế?”

“Tổng cục Công an yêu cầu chuyển giao tội phạm.” Kiêu Triết chỉ báo lại việc chính, anh sẽ không bao giờ chấp nhận ra khỏi vụ án này.

“Đúng là chỉ biết mở miệng chỉ tay năm ngón, rốt cuộc là họ định làm cái quái gì vậy?” Lâm Nghi vô cùng bức xúc.

Mọi người xung quanh nghe thấy vậy đều tò mò đổ dồn ánh mắt về phía họ, Kiêu Triết phải vỗ vỗ lên vai anh ấy, ra hiệu cho anh ấy im lặng một chút.

Lâm Nghi khoát tay: “Cuối cùng cũng được về rồi, chẳng muốn chịu cái cảnh lạ nước lạ cái ở đây thêm nữa.” Nói xong, anh ấy liếc nhìn Kiêu Triết, nhưng thấy anh không hề nhẹ nhõm chút nào, nên khuyên nhủ vài câu:

“Cậu thả lỏng chút đi, người cũng đã bắt được, thì việc cũng đơn giản hơn nhiều, à phải rồi, bên bộ phận giám định camera giám sát báo lại rằng tất cả camera trong sông bài đều không mở ra được, nghe nói toàn bộ hệ thống đều dính loại virus mới nhất trên thế giới, vì vậy chẳng có cách nào mở được video, người trong đội chúng ta tạm thời chưa bẻ khóa được.”

Sau khi nghe xong, Kiêu Triết cảm thấy có thứ gì đó xẹt qua trong đầu, điều này rất quan trọng, nhưng anh vẫn không thể nghĩ ra đó là cái gì.

Hạ Diệp quay lại khách sạn, cô lấy từ vali ra một chiếc sim điện thoại ảo, sau đó lắp vào điện thoại để thực hiện cuộc gọi.

“Đường Bác ý của anh là sao?”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của một nam thanh niên: “Về đi, đội cần cô, cùng nhau kiếm tiền không được sao, không ngờ rằng cô lại rút lui sớm như vậy, đã sắp xếp người ở sân bay rồi, chỉ cần cô muốn quay lại bọn họ sẽ đón cô bất cứ lúc nào.”

Hạ Diệp tức giận nói: “Anh có biết là anh suýt chút nữa đã hại chết tôi rồi không? Tôi nói cho với anh rằng có trả bao nhiêu tiền tôi cũng không động đến thứ đó rồi mà.”

Nếu đã bị vạch mặt, thì Đường Bác cũng chẳng giấu giếm nữa, anh ta giở giọng uy hiếp: “Cô nghĩ mình có thể sống sót rời khỏi thủ Cảng sao?”

Cô đã biết quá nhiều, sao có thể để cô toàn thân rút lui được chứ.

Giao dịch bất thành, thì nhân nghĩa cũng chẳng tồn tại nữa.

Hạ Diệp đã bình tĩnh lại, cô cười lạnh: “Anh nghĩ rằng anh dùng giá cao gấp đôi so với giá thị trường để cướp việc làm ăn của Đường Hoàn tại Đông Nam Á thì có thể chiếm được một phần miếng bánh ở Nam Mỹ sao? Đường Hồng biết rằng đây là đơn đặt hàng cuối cùng mà Thẩm Thành thực hiện ở thủ Cảng, nên ông ta nhường cho anh, anh không phát hiện ra à?”

Hạ Diệp lại tiếp tục: “Chuyển tiền vào tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ cho tôi, tôi không muốn 50% nữa mà là 80%.” Ánh mắt Hạ Diệp lóe lên một tia hung ác khi nói câu cuối cùng.

“Tám mươi phần trăm? Năm mớ giữa ban ngày.” Đường Bác như vừa nghe thấy một câu chuyện cười.

“Nêu trong mười phút tới tôi không nhận được thông báo biến động số dư, thì tất cả thông tin giao dịch của anh tại Đông Nam Á sẽ xuất hiện trong máy tính của Đường Hoàn.”

Đường Bác tức đến hộc máu, chất vấn: “Chẳng phải cô nói đã xóa sạch mọi thông tin rồi sao?”

Hạ Diệp nói với giọng vô tội: “Không phải là không muốn dọn dẹp nó sạch sẽ, nhưng có sạch hay không còn phụ thuộc vào túi tiền, anh nghĩ ai cũng nói lời không giữ lời như anh à?”

Đường Bác gần như nghiến răng nghiến lợi thốt ra một chữ: “Được.”

Một lúc sau, trên màn hình điện thoại của Hạ Diệp hiện lên thông báo tiền đến.

Cô thu dọn hành lý, bắt taxi đến sân bay, lúc này cách giờ lên máy bay còn bốn tiếng đồng hồ.

Trên đường người người đi lại náo nhiệt, ai cũng bận việc riêng của mình, tựa như chuyện vừa phát sinh mấy tiếng trước chẳng hề tồn tại, con người mà, dễ đến cũng dễ quên.

Hạ Diệp ngồi trong phòng chờ tại sân bay, đang nghĩ xem có nên gọi điện về nhà thông báo một tiếng hay không, báo cho mọi người rằng cô sắp trở về, nhưng khi nhìn xuống dãy số điện thoại, cô vẫn không nhấp được vào nút gọi, như thể sợ hãi điều gì đó.

Vì giấc ngủ bù trên máy bay, nên khi xuống máy bay, tâm trạng Hạ Diệp có chút uể oải, đột nhiên cô lại nhớ đến ngày mình rời đi bảy năm về trước, cô chỉ có một cái ôm thoáng qua với ba mẹ, sau đó một thân một mình bay đến một đất nước xa lạ, nhưng hiện tại khi trở về cô vẫn chỉ có một mình như vậy.

Cô bắt taxi tại sân bay, nhìn qua cửa kính xe, Hạ Diệp nhận ra thành phố mình đã sống mười mấy năm lúc này cửa hàng hai bên đường đều được trang hoàng đủ loại đèn neon lung lẫy, ngày một phồn hoa, thật ngạc nhiên khi thấy nơi mình sinh ra đã phát triển tới mức này.

Nhưng cô lại không phát hiện ra việc mình đã bị theo dõi...

Gia đình Hạ Diệp sống tại một khu chung cư ở phía Tây thành phố Triều Châu, vốn dĩ cô muốn thuyết phục ba mẹ mình mua một căn biệt thự ở phía Đông thành phố, nhưng ba mẹ lại không muốn hệ thống an ninh của những khu vực quá nghiêm ngặt nên chỉ đành từ bỏ.

Về đến nhà, hiển nhiên là ba mẹ Hạ Diệp vô cùng ngạc nhiên và vui mừng, mẹ Hạ tên là Tang Phái Cầm, bà là một người phụ nữ quanh năm chỉ quanh quẩn ở nhà điện hình, tầm nhìn hạn hẹp, có chút chua ngoa đánh đá.

Tang Phái Cầm vừa đổ lỗi cho Hạ Diệp vì về mà không báo trước cho gia đình, vừa nhìn ngó đánh giá hành lý của cô.

“Xin lỗi mẹ, con vội về nên không mua được quà cáp gì cho ba mẹ.” Hạ Diệp chú ý tới ánh mắt của bà.

“Không sao, không sao, về nhà thì cần gì phải quà cáp.” Tang Phái Cầm miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại có chút bất mãn.

Mỗi tháng Hạ Diệp đều gửi tiền về cho gia đình, nên từ lâu nhà cô đã chuyển từ căn hộ nhỏ chật chội sang căn hộ lớn hơn và môi trường sống cũng đã đổi từ vùng ngoại ô thành phố hẻo lánh sang một khu trung tâm nhộn nhịp.

Ba Hạ Diệp – Hạ Chí Phàm là một người đàn ông thật thà, ông có công việc ổn định trong một doanh nghiệp nhà nước, hiện tại đã về hưu, thấy con gái về nhà, chỉ nở nụ cười hạnh phúc nhìn con: “Tối nay để ba tự tay vào bếp.” Cảm xúc dễ bị lây nhiễm, trong lòng Hạ Diệp cảm thấy có chút an ủi: “Cảm ơn ba.”

Hạ Chí Phàm hỏi: “Con có bạn trai chưa?”

“Chưa ạ.”

“Không sao, không cần vội, ba nói con nghe này, chọn bạn trai là phải cẩn thận, đầu tiên gia đình cần...”

Hạ Diệp cười khở trong lòng, ngắt lời: “Khi nào tìm được ứng cử viên hợp

lý con sẽ dẫn về để ba mẹ gặp, con muốn ăn anh đào, con ra cửa hàng trái cây bên ngoài khu chung cư mua một chút rồi về ngay ạ.” Hạ Diệp lao ra khỏi bếp như tìm thấy lối thoát.

Tang Phái Cầm không vui nói: “Con vội cái gì, sao vừa rồi lúc lên lầu không mua luôn!”

Sau khi Hạ Diệp ra ngoài, Hạ Chí Phàm mới bắt đầu phân nản: “Bà đừng có lúc nào cũng gay gắt với con như vậy được không, yêu đương hay kết hôn là chuyện riêng của con bé, còn việc mua quà cáp về nhà nữa, không mua thì thôi, bà xem lại sắc mặt của mình khi này đi!”

“Sắc mặt tôi làm sao nào? Mấy năm rồi mới về nhà, không biết đường mua chút quà về hay sao, nói thế mà nghe được à?” Tang Phái Cầm đặt thức ăn trên tay xuống, lớn tiếng tranh cãi.

“Được, được, được, bà cái gì cũng đúng, tôi không muốn cãi nhau với bà, con bé đã mấy năm không về nhà, bà không nghĩ được nguyên nhân là do đâu hay sao?”

“Do đâu? Ông nói tôi nghe xem nào? Vì kiếm tiền chứ còn gì nữa, năm đó vì cho nó đi học, trong nhà đến một hào cũng chẳng còn! Vậy nó không kiếm tiền thì ai là người kiếm ở đây nữa?” Mẹ Hạ giọng điệu hung hãn quát.

“Những gì con bé dành cho chúng ta trong mấy năm nay còn chưa đủ hay sao? Nhà cũng mua rồi, tiền sinh hoạt tháng nào cũng gửi đúng hạn, đến cả cho vay nặng lãi cũng không bằng bà!” Hạ Chí Phàm có chút bức tức thở dài.

“Đủ cái gì mà đủ, tôi nuôi nó khôn lớn, vất vả bao nhiêu năm, nên bất luận là tôi có muốn bao nhiêu tiền nó cũng phải đưa!” Tang Phái Cầm cảm giận nói.

Hạ Chí Phàm thở dài, ông không muốn tiếp tục tranh cãi nữa và cũng chẳng có cách nào thuyết phục nổi vợ mình.

Sau khi ra khỏi cửa, Hạ Diệp đứng trước thang máy than ngán thở dài một hơi, như thể vừa chới chết chạy thoát thân, mới có hai mươi lăm tuổi mà hiện tại cô đã có thể tự nuôi sống bản thân, muốn tìm việc lúc nào là có ngay lúc đó, vậy thì tại sao phải làm khó bản thân mình như vậy, tốt hơn hết là nhanh chóng tìm cách chuyển ra ngoài càng sớm càng tốt.

Cô không nghe thấy cuộc cãi vã trong nhà, nên không chắc chắn sẽ rất buồn.

Hạ Diệp ra tới cổng khu chung cư, lại chỉ đi dạo quanh quanh, khi đi ngang qua tiệm trái cây, cô mới nhìn thấy bóng mình in trên tấm cửa kính thủy tinh của cửa hàng, đồng thời phát hiện ra có một người đàn ông đang đi theo sau. Hạ Diệp giả vờ như không nhìn thấy anh ta, sau đó vừa lấy điện thoại trong túi ra vừa đi về phía có đông người qua lại.

Cô lấy điện thoại ra bấm 110, lại nghe thấy người đàn ông phía sau lên

tiếng: “Ba mẹ của cô Hạ vẫn đang an toàn ở nhà, cô thoát được vậy bọn họ thì sao?” Ngay sau đó điện thoại bị lấy mất, Hạ Diệp bị người đàn ông lạ mắt kéo đi khỏi đám đông.

Cô được đưa lên một chiếc xe thùng màu trắng, người đàn ông mặc quần áo bình thường ngồi cùng Hạ Diệp ở hàng ghế sau lại khá lịch sự: “Anh Thẩm muốn gặp mặt cô Hạ, hy vọng cô Hạ hợp tác.”

Hạ Diệp nhanh chóng lục lại trí nhớ, nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ ra mình đã từng gặp người họ Thẩm này lúc nào, nên khó tránh khỏi nghi ngờ: “Anh Thẩm nào? Vốn dĩ tôi chẳng quen biết ai họ Thẩm cả, các anh nhận nhầm người rồi.”

Người đàn ông mặc áo đen đáp: “Anh Thẩm quen biết cô là được rồi, lát nữa gặp mặt cô sẽ nhận ra ngay thôi.” Nói xong liền khởi động xe.

Hạ Diệp vội vàng nói: “Đợi đã, ba mẹ đang đợi tôi về ăn cơm, tối nay tôi mới về nhà, ba tôi còn tự tay vào bếp, để tôi về nói với bọn họ một tiếng, sau đó tìm lý do để ra ngoài cùng các anh.” Hạ Diệp đáng thương cầu xin.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 9: Ân oán.

Chương 9: Ân oán.

Vài giờ trước đó, Kiều Triết và Lâm Nghị phụ trách nhóm nhỏ áp giải Thẩm Thành, Dương Nhược Yên và những người khác về thành phố Triều Châu, chưa đầy một giờ sau đó là thời điểm Hạ Diệp xuống máy bay.

Kiều Triết mặc trên người bộ đồng phục, đội mũ cảnh sát, cầm một tập tài liệu trong tay, lời lẽ chính đáng: “Những vụ án do Thẩm Thành gây ra vài năm gần đây ở trong và ngoài nước đều do đội điều tra chúng tôi phụ trách, thân là đội trưởng tôi từ chối việc chuyển giao tội phạm, còn về việc báo cáo nặc danh mà ngài có nhắc đến, tôi yêu cầu mở cuộc điều tra kỹ lưỡng, để làm chứng cho tôi!”

Cảnh sát trưởng Triệu ngồi tại bàn làm việc, bất an cầm chiếc cốc sứ trắng trong tay, vẻ mặt khó xử: “Tiểu Kiều à, tôi cũng biết rằng cậu có rất nhiều đóng góp cho cục, hơn nữa cũng biết cậu là một người không màng danh lợi, vậy tại sao cứ nhất quyết phải bám riết lấy vụ án này không buông cơ

chứ? Quyết định lần này không phải do tôi đưa ra, mà là mệnh lệnh từ cấp trên.”

“Đây là tài liệu về vụ án của Giang Mạn Ngung cách đây năm năm, năm đó Giang Mạn Ngung chết do sốc thuốc. Được biết khi đó Tạ Dân Tư là nhà cung cấp ma túy lớn nhất thành phố Triều Châu, sau cái chết của Tạ Dân Tư thị trường ma túy ở Triều Châu rất nhanh đã xuất hiện các nhà cung cấp khác nhau, bọn chúng đều muốn tiếp nối đường dây lợi ích này, nhưng cuối cùng nó lại rơi vào tay một tên tay sai, mà tên đó lại chính là Thẩm Thành.”

“Tôi biết cậu luôn muốn phúc thẩm lại vụ án của mẹ cậu Giang Mạn Ngung, nhưng Giang Mạn Ngung sau khi nghiện ma túy đã nở ra tay giết người rồi tự tử, đây là điều hoàn toàn chắc chắn. Thẩm Thành không hề có mối liên hệ trực tiếp nào tới cái chết của Giang Mạn Ngung, tôi thực sự hiểu nỗi lòng của cậu, nhưng là một nhân viên thực thi pháp luật, ngay cả khi không muốn, cậu cũng phải hành động theo quy định của pháp luật, thay vì suy đoán một cách phiến diện.” Biểu tình của cảnh sát trưởng Triệu trở nên vô cùng nghiêm túc.

Khóe miệng Kiều Triết khẽ nhếch lên, anh chỉ đợi ông ấy nói câu này:

“Chứng cứ ở đây.” Anh vừa nói vừa mở chiếc túi giấy đang cầm trên tay, lấy tập tài liệu bên trong ra đưa qua.

Khi mở đến trang báo cáo khám nghiệm tử thi trong tập hồ sơ, Kiều Triết chỉ ra: “Cái chết của Tạ Dân Tư là do bị một vật nhọn cắt đứt động mạch chủ, dẫn đến sốc cho mất máu. Chỉ có hai dấu chân lưu tại hiện trường, một là của người đã chết và một là của Giang Mạn Ngung.”

“Tôi không phủ nhận việc Giang Mạn Ngung đã tự ra tay giết Tạ Dân Tư, nhưng bên ngoài căn phòng xảy ra án mạng còn có một dấu chân khác, đó là của Thẩm Thành. Căn cứ theo báo cáo của đội điều tra, trước đó hung thủ đã ra khỏi phòng, nhưng không hiểu vì lý do gì lại đột nhiên quay lại để gây án, theo như phỏng đoán của tôi điều tra thì sau khi ra ngoài, chắc chắn đã có người bên ngoài đã nói với bà ấy điều gì đó, hơn nữa có khả năng hung khí cũng là do chính người này cung cấp, vì vậy tôi sẽ bổ sung thêm tội danh xúi giục giết người vào trong bản cáo trạng của Thẩm Thành.”

Cảnh sát trưởng Triệu có chút đau đầu: “Giang Mạn Ngung nhảy lầu tự sát, đã nhiều năm như vậy rồi, khi đó cũng không phải là không cân nhắc tới khả năng này, nhưng chứng cứ không đủ thuyết phục tòa án, vì vậy tội danh này đã bị bác bỏ, điều này cậu còn không rõ hay sao? Ngay cả khi cậu muốn lật lại vụ án của mẹ mình, thì hiện tại cũng chẳng thể thay đổi kết quả là bà ấy sẽ bị kết án tử hình vì có liên quan tới ma túy.”

Ánh mắt Kiều Triết vô cùng kiên định: “Không, có người làm chứng.”

“Cái gì?”

“Năm đó, trong căn nhà ấy còn có một bảo mẫu, vốn dĩ bà ấy đã xin nghỉ về quê, nhưng do điều kiện thời tiết không tốt nên quyết định hôm sau mới về,

lúc bấy giờ tình cờ bà ấy ra hoa viên thu quần áo, nên đã tận mắt chứng kiến việc Thẩm Thành đưa con dao cho Giang Mạn Ngưng, sau khi sự việc xảy ra, vì sợ bản thân mình sẽ bị diệt khẩu nên đã lẳng lặng bỏ đi ngay trong đêm và không bao giờ quay lại thành phố Triều Châu nữa.”

“Lời khai có đáng tin không, làm sao cậu lại tìm được bà ấy?” Cảnh sát trưởng Triệu hỏi.

“Chính bà ấy đã tìm tới tôi, hai năm trước, khi tôi đang thực hiện nhiệm vụ chống ma túy ở Đông Nam Á, vô tình bị một phóng viên địa phương chụp ảnh lại, khi đó nhân chứng đã cùng gia đình chuyển tới Philippines. Sau đó, bà ấy đi tìm tôi thông quan bản tin trên TV, còn viết một bức thư mô tả lại những gì xảy ra năm ấy, rồi gửi đến văn phòng chúng tôi và ghi tên người nhận là tôi, trong bức thư có đề cập đến việc trước khi chết Giang Mạn Ngưng đã đối xử rất tốt với bà ấy thế nào.”

Cảnh sát trưởng Triệu có chút trầm ngâm sau khi nghe xong điều này.

Kiều Triết bổ sung thêm: “Thực ra khi đó Giang Mạn Ngưng quả thực là vì lên cơn nghiện nên mới tới tìm Tạ Dân Tư để mua ma túy, Tạ Dân Tư đã gọi điện báo người lôi Giang Mạn Ngưng đi và người này chính là Thẩm Thành. Còn Thẩm Thành lại không vào trong phòng, sau khi Giang Mạn Ngưng nhìn thấy Thẩm Thành bà ấy mới hỏi ma túy ở chỗ anh ta, sau đó Thẩm Thành đưa con dao cho bà ấy, tiếp đến Giang Mạn Ngưng mới cầm dao quay lại phòng để giết chết Tạ Dân Tư.”

“Đội điều tra đưa ra suy đoán rằng Thẩm Thành đã sử dụng ma túy để dụ Giang Mạn Ngưng, cuối cùng hai người họ đi đến thỏa thuận với nhau. Ngài cũng biết rằng khi một người lên cơn nghiện họ có thể làm bất cứ việc gì.”

Cảnh sát trưởng Triệu đóng tập tài liệu lại, hỏi: “Tại sao cậu lại khẳng định rằng việc này là do Thẩm Thành đứng giữa xúi giục? Cậu đâu phải là thành viên của đội điều tra, vụ án cũng không phải do cậu phụ trách, ngay từ đầu cậu lại không nắm được những chi tiết này, vậy nên nhất định sẽ còn những điểm đáng nghi khác, nói cho tôi xem quan điểm của cậu thế nào?”

“Sau cái chết của Tạ Dân Tư thì Thẩm Thành là người được hưởng lợi nhiều nhất, nhưng lúc đó anh ta chỉ là một con ngựa bất kham bên cạnh Tạ Dân Tư, nếu tự mình ra tay loại bỏ Tạ Dân Tư chắc chắn sẽ không thể thuyết phục được công chúng, mà khả năng lớn nhất chính là anh ta đã nắm được một số thứ trong tay.”

“Sau khi Tạ Dân Tư chết, chúng tôi không hoàn toàn kiểm soát hành động của anh ta, một nửa số ma túy đã bị mất, tôi nghi ngờ rằng chính Thẩm Thành là người đã nuốt chửng chúng. Lúc bấy giờ, anh ta là một tay sai đáng tin cậy nhất bên cạnh Tạ Dân Tư, vậy nên hoàn toàn có khả năng làm được việc này, vì thế những tài năng khác trong băng đảng lại không phải

như thiên lôi chỉ đâu đánh đấy, thế nên bọn chúng mới nghi ngờ rằng cái chết của Tạ Dân Tư có liên quan chặt chẽ tới Thẩm Thành.”

Cảnh sát trưởng Triệu nghe xong có chút tức giận: “Vậy tại sao cậu không nói sớm!”

Kiều Triết đang định nói rằng sớm hơn nữa thì anh chưa có đủ chứng cứ, nhưng đột nhiên điện thoại cô định lại đổ chuông.

Cảnh sát trưởng Triệu liếc nhìn Kiều Triết một cái rồi nhắc máy: “Alo?”

“Cái gì? Người trốn thoát rồi? Ngay trước mắt mà lại để anh ta chạy thoát?”

Cảnh sát trưởng Triệu rống lên trong điện thoại.

Kiều Triết cau mày, anh có chút dự cảm không lành.

Sau đó, Cảnh sát trưởng Triệu nói rằng mình sẽ lập tức đến hiện trường rồi dập máy.

Ông nhặt chiếc mũ cảnh sát trên bàn lên đi ra ngoài mà không thèm nhìn lại: “Thẩm Thành trốn thoát rồi, còn bắn chết hai lính canh.”

Kiều Triết đi theo sau, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Đến hiện trường, trước cổng trại giam nơi giam giữ phạm nhân, hai thi thể nằm trên vũng máu.

Kiều Triết bước tới kiểm tra vết thương của hai cảnh sát thiệt mạng, nguyên nhân dẫn tới cái chết của cả hai là một phát đạn chí mạng.

Nhìn hai thi thể vẫn còn hơi ấm, sắc mặt Kiều Triết khó coi đến cực điểm, anh phát hiện cách thi thể không xa có vài giọt máu vương vãi, liền hỏi:

“Còn có ai khác bị thương không?”

Viên cảnh sát canh gác ở một bên báo cáo: “Một cảnh sát khác bị thương đang được đưa tới bệnh viện a.”

“Bị thương ở đâu?” Kiều Triết hỏi.

“Đội trưởng Phan bị bắn vào ngực trái, khi chúng tôi tới anh ấy đang nằm hôn mê trên mặt đất.”

Cảnh sát trưởng Triệu lên tiếng: “Phan Tu Vi là đội trưởng trong nhóm chịu trách nhiệm chuyển giao tội phạm.”

Kiều Triết cau mày: “Thẩm Thành chạy thoát bằng cách nào?”

Viên cảnh sát trả lời: “Thẩm Thành đã cướp một khẩu súng của lính canh, sau khi bắn bọn họ liền chạy ra phía hông cửa, có người đón anh ta bên ngoài đồn cảnh sát, đội trưởng Lâm đã lập tức lái xe đuổi theo.”

Cảnh sát trưởng Triệu tức giận xoa xoa khuôn mặt nhăn nhoe của mình, ra lệnh: “Tôi đi liên lạc với đồn cảnh sát huyện nhờ hỗ trợ, tuyệt đối không được để anh ta trốn thoát! Cho dù phải lật tung cả thành phố lên cũng phải tìm cho bằng được!”

“Còn nữa, một lần nữa bổ nhiệm cậu là tổ trưởng trong công tác bắt giữ Thẩm Thành, nếu bên trên truy cứu trách nhiệm, tôi sẽ đứng ra hỗ trợ cậu!”

Cảnh sát trưởng Triệu nói với Kiều Triết.

“Vâng, thưa cảnh sát trưởng.”

Kiều Triết rời khỏi hiện trường đi đến phòng giám sát. Anh lấy điện thoại ra, thấy máy thông báo cuộc gọi nhỡ của Lâm Nghị, liền nhấp vào để gọi lại cho anh ấy.

“Thẩm Thành trốn rồi.” Lâm Nghị lên tiếng trước.

“Tôi biết, bây giờ cậu đang ở đâu.”

“Bị mất dấu tại ngã tư đường vành đai bốn, đến đón Thẩm Thành là một chiếc xe thương vụ màu đen không biển số, cũng ở ngã tư này đột nhiên xuất hiện thêm vài chiếc xe thương vụ khác cũng màu đen, chúng tôi đã bắt bọn họ lại, tài xế đều khai rằng có một nhà máy xe hơi tại ngoại ô yêu cầu bọn họ lái xe tới đó, bây giờ tôi đang quay đầu chuẩn bị đến nhà máy sản xuất xe hơi đó.”

“Cử người khác đi đi, hiện tại chắc chúng đã trốn thoát mất rồi, cậu đến bệnh viện xem tình hình Phan Tu Vi thế nào.”

Lâm Nghị dừng lại: “Chẳng phải anh ta đang được cấp cứu hay sao? Cậu nghi ngờ anh ta?”

“Ba năm trước tôi đã từng chiến đấu cùng Thẩm Thành tại Miến Điện, cậu có biết khả năng bắn súng của anh ta chính xác tới mức nào không? Ở cự ly gần có thể bách phát bách trúng, tuyệt đối không bao giờ cho đối phương có con đường sống.”

Nhân viên trong phòng giám sát đã mở đoạn video giám sát lên cho Kiêu Triết, trong video hai tay Thẩm Thành bị còng ở phía trước, hai bên là hai nhân viên cảnh vệ, còn Phan Tu Vi đứng sau cảnh vệ bên phải, đúng lúc Phan Tu Vi đưa chìa khóa cho cảnh vệ đó thì Thẩm Thành bất ngờ quay lại chộp lấy khẩu súng trên thắt lưng của anh ta. Đầu tiên anh ta bắn hai lính canh bên cạnh mình và cuối cùng khi Phan Tu Vi chĩa súng về phía anh ta, đối phương liền bắn vào ngực Phan Tu Vi.

Kiều Triết vươn tay xoa xoa hàng lông mày đang nhú chặt, nói với Lâm Nghị: “Thông qua video giám sát thì đúng là Thẩm Thành đã gây thương vong cho cả ba người họ, nhưng khi nhìn đến chiếc xe tới đón anh ta, thì bất luận là về tốc độ hay là vị trí đều quá hoàn hảo.”

“Cậu nghi ngờ có người nào đó trong nội bộ tiếp ứng cho Thẩm thành?”

“Không phải nghi ngờ, mà chính xác là như vậy.”

Kiều Triết tiếp tục phân tích: “Trước khi từ thủ Cảnh trở về, Cảnh sát trưởng Triệu đã nói với tôi rằng cấp trên đã quyết định cấm tôi tham gia vào quá trình truy tố, với lý do vô cùng nực cười rằng có người đã báo cáo nặc danh tôi có ân oán cá nhân với Thẩm Thành.”

Lâm Nghị do dự: “Vậy nên cậu nghi ngờ bên trên cũng...”

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 10: Bại lộ.

Chương 10: Bại lộ.

Sáu giờ tối, mặt trời còn chưa lặn hẳn, ánh hoàng hôn rực rỡ bao phủ khắp mọi nơi, tựa như dát một lớp bột vàng cho thành phố.

Hạ Diệp đang ngồi trong xe, sắc trời đỏ cam bên ngoài bị giấy dán cửa kính chặn lại, không thể lọt vào dù chỉ một chút, cô dùng ánh mắt đánh giá hai người trong xe, một người ngồi trên ghế lái, người còn lại ngồi phía đối diện mình, khuôn mặt u ám không rõ ràng.

“Gọi một cuộc điện thoại là được rồi, Hạ tiểu thư.” Đối phương đưa điện thoại cho cô.

“Vô dụng thôi, trước khi tới đây tôi đã bị mấy dì trong khu nhìn thấy rồi, ba mẹ tôi rất thân thiết với hàng xóm xung quanh, nếu ngày mai họ ra ngoài mua bán gì đó chắc chắn sẽ có người nói cho họ biết, hơn nữa mấy bà thím ở các khu chung cư anh cũng biết rồi đó, buổi tối thì tới quảng trường nhảy múa, chỉ cần chút chuyện vặt vãnh thôi cũng loan tin cho cả khu cùng biết, cộng thêm xung quanh đây đều có camera giám sát, nếu ba mẹ tôi lo lắng họ nhất định sẽ báo cảnh sát kiểm tra camera, các anh cũng chẳng muốn để lại dấu vết mà, đúng không?”

Nghe xong, đối phương rõ ràng đã hơi khựng lại. Người đàn ông ngồi ở ghế lái liếc nhìn qua gương bên trái, thấy mấy bà dì đang tán gẫu ở ven đường cứ nhìn chăm chăm vào xe của mình, nói: “Anh Thịnh, bên ngoài quả thực là có mấy bà thím đang nhìn chăm chăm vào xe chúng ta.”

“Để cô lên đó một mình là điều không thể.” Hà Minh Thịnh nói.

“Nếu anh không yên tâm, có thể lên trên cùng tôi.” Hạ Diệp trầm nghĩ, trước tiên hãy thử trì hoãn xem sao.

Hà Minh Thịnh mở cửa ra khỏi xe, xung quanh có mấy người già đang túm năm tụm ba, có nhóm đánh cờ, có nhóm đánh bài, trong đó có một vài phụ nữ trung niên đang nghi ngờ nhìn anh ta, điều này khiến Hà Minh Thịnh nhớ lại những năm tháng gần đây, có rất nhiều các dì các thím trung niên đi báo án khi thấy đám người hút chích ma túy, đầu tiên trong lòng anh ta cảm

thấy kinh ngạc đối với nhóm người này, những người hơn anh ta khoảng mười mấy hai mươi tuổi có khả năng “quan sát” thật phi thường.

Hạ Diệp xuống xe, dẫn theo Hà Minh Thịnh vào khu chung cư, lúc này cô mới bình tĩnh trở lại, vì biết rằng mình vẫn còn giá trị lợi dụng nên tạm thời có thể bảo toàn tính mạng.

Hà Minh Thịnh nhìn chiếc xe an ninh đang tuần tra ở phía xa, thấp giọng nhắc nhở: “Tốt nhất là Hạ tiểu thư đừng nảy sinh ý định gì đại đột.”

Đột nhiên không biết điện thoại của ai đổ chuông. Hà Minh Thịnh lấy điện thoại từ trong túi ra, là của Hạ Diệp.

Cô liếc nhìn màn hình, thấy cuộc gọi không xác định, liền nhún vai nói là không biết ai đang gọi.

Đối phương nhấp vào biểu tượng màu xanh, cuộc gọi được kết nối, rồi ra hiệu cho Hạ Diệp nói.

“Alo, xin hỏi ai đó?” Hạ Diệp hỏi.

“Là anh, bên này đang xảy ra chút chuyện, em không sao chứ, có còn giận không?”

Hạ Diệp đột nhiên lớn tiếng, như mới bốc hỏa: “Anh bỏ em một mình ở nơi nguy hiểm như vậy, đương nhiên là em giận rồi, em muốn đem theo Elake bỏ nhà đi, để anh vĩnh viễn không bao giờ tìm được em.”

Chỉ một giây sao, đầu dây bên kia lập tức tiếp lời: “Em đừng như vậy được không, công việc của anh đang rối tung rối mù cả lên, mấy ngày nữa sẽ tới tìm em.”

Hạ Diệp tức giận hét lên: “Tốt nhất là anh nên giải quyết cái mớ hỗn độn đó của mình càng sớm càng tốt, hại em bây giờ còn bị liên lụy theo anh, anh từ chức luôn đi cũng được, đừng có đợi đến lúc lại bị Giám đốc Thẩm mắng cho một trận toi bời!” Cô nói xong liền tức giận cúp máy, rồi ném lại điện thoại về tay Hà Minh Thịnh.

Hà Minh Thịnh nghe xong cuộc hội thoại như thể vừa lọt vào mây mù, anh ta lúng túng cầm lại điện thoại rồi bỏ vào túi.

Giọng nói của Hạ Diệp đã thu hút sự chú ý của những người đi đường xung quanh, khiến chiếc xe an ninh đang tuần tra phía đối diện cũng phải tò mò nhìn sang.

Hà Minh Thịnh cảm thấy có chút nguy hiểm, liền ném cho Hạ Diệp ánh mắt đầy đe dọa.

“Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy cặp tình nhân nào cãi nhau bao giờ à?” Hạ Diệp ném lại một câu rồi lập tức rời đi.

Đám đông hăm hức thu lại tầm mắt, cùng ý nghĩ muốn được hóng hớt chuyện hay trong lòng.

Hà Minh Thịnh đi theo phía sau, đột nhiên cảm thấy quyết định để cô lên lầu quả là sai lầm, trong đầu nảy sinh một cảm giác chắc chắn Hạ Diệp sẽ không cứ thế mà an phận nghe theo.

Hai người cùng nhau bước vào tòa nhà.

Trong thang máy, Hạ Diệp ho nhẹ một tiếng, phát vỡ bầu không khí khó xử: “Thực sự xin lỗi.”

Hà Minh Thịnh không ngờ rằng cô lại lên tiếng nói xin lỗi, liền hỏi theo bản năng: “Là bạn trai cô à?”

“Cái gì?”

“Vừa rồi là bạn trai cô sao?” Anh ta không biết tại sao mình lại hỏi câu này.

“Đồng nghiệp thôi, vẫn chưa phải là bạn trai.” Hạ Diệp có chút bối rối trước câu hỏi đột ngột này.

“Không sao, tôi hiểu mà, tôi chỉ tiện hỏi vậy thôi.” Hà Minh Thịnh ngắt lời cô.

Hai bên vách thang máy đều là gương soi, bóng đèn sợi đốt trên đỉnh đầu có chút chói mắt, cuối cùng Hạ Diệp cũng có cơ hội quan sát kỹ người này, anh ta đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, hai tay đút trong túi quần, vẻ mặt vô cảm, đôi mắt bị che khuất khiến người khác có cảm giác khó đoán.

Hạ Diệp ngược mắt nhìn camera giám sát ở góc bên phải, trong lòng khẽ thở dài, không soi được mặt anh ta, vì toàn bộ khuôn mặt đã bị vành mũ lưỡi trai che lấp.

Chuông thang máy vang lên, báo lâu cần đến đã tới, Hạ Diệp ra khỏi thang máy, đi phía trước dẫn đường.

Tang Phái Cầm mở cửa thấy một người đàn ông đi theo sau con gái mình, người này không quá cao, ước chừng khoảng một mét bảy mươi lăm, khuôn mặt gầy gò, thoát nhìn có vẻ là người khá lương thiện.

“Ai yo, vừa rồi mẹ chỉ cần nhìn một chút về việc bạn trai của con, vậy mà con đã đưa người về nhà rồi hả? Cái con bé này, lúc nào cũng vậy, chẳng bao giờ chịu báo trước với ba mẹ một tiếng, mau vào nhà đi, cơm canh xong cả rồi đây.”

Nét mặt Hà Minh Thịnh cứng đờ dưới vành mũ, anh ta kinh ngạc nhìn Hạ Diệp, như đang hỏi: Không phải đã nói là chào một tiếng rồi đi ngay sao? Hạ Diệp nhỏ giọng nói: “Vây ăn tối xong rồi đi nhé.”

“Cô.”

Tang Phái Cầm thấy hai người đang thì thầm to nhỏ với nhau, lại quay lại gọi to: “Đứng đó làm gì thế, mau vào đi chứ?”

Hà Minh Thịnh lập tức đổi thành vẻ mặt tươi cười: “Con chào dì.” Sau đó, cùng Hạ Diệp bước vào phòng khách.

Anh ta cẩn thận nhìn quanh đánh giá căn nhà, phong cách trang trí bên trong không có gì nổi bật, hầu hết nội thất trong nhà đều làm bằng gỗ, phía Tây phòng khách có một cửa kính sát đất, từ đây có thể ngắm nhìn toàn bộ ánh hoàng hôn ban chiều.

Hà Minh Thịnh đi theo vào bàn ăn, Hạ Diệp giúp anh ta kéo ghế, ra hiệu cho anh ta ngồi xuống, Hà Minh Thịnh có chút vui vẻ vì được phục vụ,

nhưng trong lòng vẫn tự nhủ phải luôn giữ thái độ cảnh giác.

Trong bàn ăn cùng Tang Phái Cầm và Hạ Chí Phạm, Hà Minh Thịnh đã ra hiệu cảnh báo Hạ Diệp: “Tốt hơn hết là cô không nên giở trò.”

“Biết rồi mà.” Hạ Diệp cụp mi đáp.

Bốn người ngồi vào bàn ăn, ba Hạ lấy ra bình rượu trắng ủ từ lâu, hỏi:

“Chàng trai, uống chút rượu nhé?”

Hạ Diệp giơ tay ngăn ba mình lại: “Không được, lát nữa anh ấy còn phải lái xe.”

Tang Phái Cầm ngồi xuống bên cạnh Hạ Diệp, khiển trách: “Người lớn nói chuyện con đừng xen vào, đâu có hỏi con, nếu không lái được thì gọi tài xe lái thuê là được chứ gì?”

Hạ Diệp lạnh mặt, có chút ngượng ngùng nhìn Hà Minh Thịnh.

“Có thể.” Hà Minh Thịnh thấy mẹ Hạ đột nhiên tỏ vẻ nghiêm nghị, liền căng da đầu đồng ý.

Thấy anh ta đồng ý, Hạ Diệp có chút bất ngờ.

Hạ Chí Phạm vừa rót rượu vừa hỏi: “Cậu tên gì? Đến đột ngột như vậy, tiểu Diệp cũng chưa từng đề cập với chúng tôi.”

“Bác có thể gọi con là tiểu Hà ạ.”

Hạ Diệp vừa vui đầu ăn cơm, vừa nghĩ cách chạy trốn, đồng thời cũng chú ý tới lời nói của Hà Minh Thịnh, anh ta họ Hà?

“Cậu làm nghề gì?” Tang Phái Cầm hỏi.

“Con và tiểu Diệp làm cùng một công ty, chỉ có điều không cùng bộ phận.”

“Ba mẹ cậu làm nghề gì?”

“Quê con là ở Ninh Thành, vì trong nhà chẳng còn ai nên đã nhiều năm không về.”

“Ai yo, vậy cậu có một thân một mình chắc chắn là vất vả nhiều lắm.”

Trong cuộc trò chuyện, Hà Minh Thịnh đã phải uống hai cốc rượu, cùng với đó còn phải chắt vớt một mình trả lời đủ loại câu hỏi.

Một lúc sau, Tang Phái Cầm lại hỏi: “Hiện giờ cậu đang sống ở đâu? Có xa Đông Hồ không?” Ý nghĩa của câu hỏi thăm dò này là quá rõ ràng.

Đông Hồ là khu vực mà gia đình Hạ Diệp sinh sống, Hạ Diệp đang và vội hai miếng cơm vào miệng, nghe thấy vậy liền đột ngột ngắt lời: “Mẹ! Ăn bữa cơm cho ngon lành có được không?”

“Con nói chuyện với người lớn kiểu gì thế? Lo ăn cơm của con đi. Đúng là chẳng lễ phép chút nào.”

Hạ Diệp đặt đũa xuống bàn: “Con no rồi.”

“Mới ăn có vài miếng đã no rồi? Cứ về nhà là lại giở thói, trong nhà chẳng ai chịu nổi cái tật xấu này của con đâu.”

Hạ Chí Phạm lên tiếng giảng hòa: “Tiểu Diệp, đừng có chọc giận mẹ, sao con có thể nói chuyện như vậy với mẹ chứ?”

Tang Phái Cầm tiếp lời: “Còn chẳng phải là nhờ ông cả sao, lần nào dạy bảo nó ông cũng ngăn cản.”

Hạ Diệp không thể chịu nổi nữa, cô hít sâu một hơi, đứng dậy: “Điện thoại của con để dưới tiem trái cây, con đi xuống lấy.”

Hà Minh Thịnh cũng đứng dậy theo, nói: “Con xuống dưới cùng cô ấy.”

“Mua có chút trái cây cũng làm mất điện thoại, con ra ngoài có mang theo nào không thế? Trái cây còn chẳng mua về mà điện thoại lại mất luôn rồi.”

Tang Phái Cầm thấy cô lại viện cớ nên bực tức mắng mỏ với theo.

Hạ Diệp loạng choạng đẩy cửa bước ra ngoài, sắc mặt cô tái nhợt, chỉ muốn xông vào cuồng loạn chửi mắng mẹ mình rằng: Rốt cuộc là con đã nợ mẹ cái gì? Nhưng mỗi lần như vậy lý trí luôn chiến thắng, cô biết tranh cãi với bà ấy sẽ chẳng đem lại kết quả gì cả.

Vào đến thang máy, Hà Minh Thịnh đứng bên cạnh, anh ta không ngờ rằng tình huống sẽ lại phát sinh thế này, từ những tiếp xúc vừa rồi, anh ta có thể hình dung ra hoàn cảnh sống trong gia đình mà cô đã lớn lên, vì vậy không khỏi nảy sinh cảm giác đồng cảm.

Hạ Diệp ngẩng đầu nhìn Hà Minh Thịnh, khóe mắt ngập nước, chân thành nói: “Xin lỗi, để anh phải chê cười rồi, vừa rồi thật cảm ơn anh.”

Hà Minh Thịnh lắc đầu nói không sao, không biết có nên an ủi cô hay không và đã vô tình hạ sự tỉnh táo của mình xuống mức thấp nhất.

Cửa thang máy mở ra, Hạ Diệp vẫn đang đi ở phía trước đột nhiên chuông điện thoại trong túi Hà Minh Thịnh vang lên, lần này là của anh ta.

Sau khi nhận điện thoại, đột nhiên sắc mặt Hà Minh Thịnh trở nên u ám:

“Lái xuống hầm.” Nói xong liền cúp máy.

Ở nơi anh ta không thể nhìn thấy, Hạ Diệp từ từ lộ ra lưỡi dao trong tay, đầu lưỡi dao sắc bén, nhọn hoắt phản chiếu ánh sáng xuống nền gạch men.

Bầu không khí vừa dịu đi đã trở nên căng thẳng, Hà Minh Thịnh quét ánh mắt qua khuôn mặt Hạ Diệp, biểu cảm khinh miệt, dường như đã nhìn thấu tâm tư của cô.

Thấy ánh mắt của anh ta, Hạ Diệp đoán có lẽ mọi chuyện đã bại lộ, cô không chút do dự, vươn tay tấn công đối phương.

Còn chưa chạm được đến người Hà Minh Thịnh, cổ tay Hạ Diệp đã bị túm lấy, không thể cử động, anh ta nhìn lưỡi dao kẹp giữa tay cô, đột ngột dùng lực.

Hạ Diệp đau đớn kêu lên một tiếng, cô thả lỏng tay, lưỡi dao rơi xuống nền đất phát ra âm thanh va đập rõ ràng.

Từ xa truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, dường như đang tiến vào khu chung cư, Hà Minh Thịnh không do dự vịn hai tay Hạ Diệp về phía sau, sau đó đẩy cô vào phía hành lang bên trong.

Trong lòng Hạ Diệp cảm thấy hối hận vô cùng, đáng lẽ phải sớm nghĩ ra rằng anh ta đã được huấn luyện, tại sao lại ra tay một cách mạnh động như

vậy cơ chứ, không nên chọc giận anh ta mới phải.

Khuôn mặt Hạ Diệp bị áp sát vào vách tường, Hà Minh Thịnh khóa tay cô từ phía sau.

Hành lang trống trải, không một bóng người, Hạ Diệp không biết cảnh sát bên ngoài có biết mình ở tầng nào hay không, càng không thể bảo đảm nếu mình kêu cứu sẽ có người nghe thấy.

Hà Minh Thịnh khóa tay cô xong, liền bị thu hút bởi tấm ảnh quảng cáo được dán trên tường, bên trên có in thông tin giao bán căn chung cư đã qua sử dụng ở Đông Hồ, nhưng trọng điểm chính là dòng chữ tiếng anh: Elake!

Dòng chữ này dường như có chút quen thuộc, sau khi lục lại trí nhớ trong đầu mình, đột nhiên anh ta đã hoàn toàn hiểu ra vấn đề.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Hạ Diệp mở miệng kêu cứu lại bị Hà Minh Thịnh đẩy sâu vào góc tường, bịt kín miệng lại.

Người đàn ông từ phía sau chen một chân vào giữa hai chân cô, giam cầm cô, anh ta dùng một tay bóp mặt Hạ Diệp, một tay đưa lên miệng mình làm động tác huýt sáo, sau đó xé tờ quảng cáo trên tường xuống, ghé sát vào tai cô hỏi: “Khi này cô nói muốn đem theo Elake bỏ nhà ra đi? Elake là ai, thú cưng hả?”

East lake, Elake, chung cư Đông Hồ!

Hạ Diệp tròn to đôi mắt, kinh hãi nhìn nụ cười tà mị của anh ta, trong lòng có chút rợn tóc gáy.

Trong cuộc gọi cách đây ít phút, một giọng nói hốt hoảng phát ra từ điện thoại: “Anh Thịnh, cảnh sát đến rồi.”

Dưới đôi mắt sáng ngời vì vừa được những giọt nước mắt tẩy rửa, Hà Minh Thịnh biết, cảnh sát là do cô gọi đến.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 11: Tiêm thuốc.

Chương 11: Tiêm thuốc.

Sau khi Kiều Triết và Lâm Nghị nói xong chuyện qua điện thoại, vốn dĩ họ định tới thăm vấn Dương Nhược Yên, cô ta nhất định biết điều gì đó.

Sắc đỏ tía phía chân trời đột nhiên khiến Kiều Triết nghĩ tới người nào đó, có lẽ cô đã tới thành phố Triều Châu, nhưng lại không gọi điện cho anh, nghĩ đến đây trong lòng Kiều Triết có chút bất an, lý trí đã mách bảo anh rằng chắc hẳn cô đang tức giận vì chuyện ban sáng, hiện tại không có nhiều thời gian, nên dự định lát nữa tạm xong việc sẽ gọi cho cô sau.

Kiều Triết bước nhanh về phía phòng tạm giam phạm nhân, nhưng đi được nửa đường lại phát hiện trong lòng đang thực sự lo lắng bồn chồn, không có cách nào loại bỏ chuyện kia ra khỏi đầu, vì vậy cuối cùng anh vẫn quyết định gọi điện xác nhận với cô một tiếng.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, Hạ Diệp đã ngay lập tức nói một tràng không đầu không đuôi, mãi cho đến khi cô nhắc tới Giám đốc Thẩm mới khiến anh mơ hồ đoán ra, chính là Thẩm Thành!

Sau khi dập máy, Kiều Triết lập tức chạy quay lại đồn cảnh sát, anh nhớ tới những điểm mâu chốt trong câu nói của Hạ Diệp: Nguy hiểm – Elake – bỏ nhà đi – Giám đốc Thẩm.

Kiều Triết đẩy cửa văn phòng Công nghệ Thông tin ra, đặt điện thoại lên bàn làm việc của Ngô Uyển Kiệt: “Giúp tôi định vị dãy số này!”

Những người trong đội thông tin đồng loạt nhìn nhau, rồi nhìn tới bộ dạng gấp gáp của Kiều Triết, tự hỏi không biết chuyện gì có thể khiến anh vội vàng như vậy, thậm chí còn quên cả gõ cửa, bao nhiêu điểm tĩnh thường ngày ở anh biến đâu mất rồi.

Trưởng nhóm thông tin Ngô Uyển Kiệt nhướng mày liếc Kiều Triết, sau đó nhìn xuống điện thoại di động của anh đang đặt trên bàn, vừa nhập số vào máy tính vừa nói: “Số này của ai thế? Chẳng phải anh đang đi bắt Thẩm Thành sao?”

“Thẩm Thành đã sai người bắt con tin, đây chính là số điện thoại của con tin.”

Ngô Uyển Kiệt dùng hết tốc lực gõ bồm bộp vào bàn phím, điều này có nghĩa là vấn đề thực sự nghiêm trọng.

Trong lúc Ngô Uyển Kiệt tìm kiếm, Kiều Triết đã lấy lại điện thoại, thực hiện một cuộc gọi ra chỉ thị: “Đội trưởng Quách, lập tức điều hai đội đến chung cư Đông Hồ canh gác cổng trước và cổng sau, người của Thẩm Thành đã bắt một cô gái ở đó làm con tin, hai mươi lăm tuổi, cao một mét sáu mươi chín, tóc dài dưới vai khoảng mười centimet, ngoại hình...”

Nhất thời Kiều Triết không thể tìm ra được từ phù hợp để miêu tả, anh hơi dừng lại rồi lại nói: “Rất xinh đẹp.”

Sau khi cúp máy, Kiều Triết mới nhận thấy tất cả mọi người xung quanh đều đang nhìn mình.

“Nhìn tôi làm gì? Hôm nay ít việc quá rồi phải không?”

Xung quanh lại tiếp tục vang lên tiếng gõ bàn phím lạch cạch.

” Tìm được rồi, chung cư Đông Hồ, lầu hai, tòa chín, vị trí được định vị gần nhất là từ tầng bảy tới tầng mười.”

“Mang theo máy tính của cậu rồi theo tôi.” Kiều Triết nói xong liền vội vàng lao ra cửa.

Ngô Uyển Kiệt cũng cuống cuống cầm chiếc máy tính bảng đang để bên cạnh chạy theo sau.

Kiều Triết chạy đến bãi đỗ xe, khởi động chiếc xe địa hình, sau khi Ngô Uyển Kiệt lên xe, anh đã vào số, nhận ga, quay xe, khiến xung quanh vang lên rồ rẹt tiếng ma sát giữa lốp xe và mặt đất.

Trước khi chiếc xe kịp ổn định, Kiều Triết lại tiếp tục đánh lái, đập mạnh chân ga, lao ra khỏi đồn với mã lực cực đại.

“Em còn chưa thắt dây an toàn mà anh...” Ngô Uyển Kiệt còn chưa nói xong đã bị tốc độ của chiếc xe khiến cho im bật vì sợ hãi.

“Treo đèn cảnh báo ưu tiên lên đi.”

Một tay Ngô Uyển Kiệt sõng chết ôm chặt lấy chiếc máy tính bảng, tay còn lại vươn tới mở ngăn kéo phía trước, lấy đèn ưu tiên ra, bật lên rồi duỗi tay đặt nó lên nóc xe.

“Gọi cho đội trưởng Quách, liên hệ với quản lý tòa nhà số chín rồi đứng đợi ở đó.”

Sau khi gọi cho đội trưởng Quách, Ngô Uyển Kiệt bật máy tính bảng lên để có thể quan sát vị trí định vị của số điện thoại kia bất cứ lúc nào.

“Vị trí đã di chuyển! Xuống lầu dưới!”

Kiều Triết siết chặt bàn tay đang cầm vô lăng, trong lòng thầm cầu nguyện, đợi anh thêm chút nữa...

Một lúc sau: “Tín hiệu đã biến mất!” Ngô Uyển Kiệt thất vọng nói.

Lúc này đang là giờ cao điểm tan tầm, lái xe từ đồn cảnh sát đến chung cư Đông Hồ cần phải đi qua trung tâm thành phố, kẹt xe tới mức không thể nhúc nhích, chiếc xe địa hình của Kiều Triết đã hú chuông báo động trên khắp các tuyến đường và sử dụng thông đạo màu xanh ưu tiên, phi nước đại tới đó, nhưng vẫn phải mất những nửa giờ.

Ngay sau khi đội trưởng Quách gọi được quản lý tòa nhà, Kiều Triết cũng đã đến nơi.

Quản lý tòa nhà mở cửa kính ra, sau khi bước vào, Kiều Triết thấy một lưới dao rơi trên mặt đất, tín hiệu đã biến mất trong tầng hầm, anh bước đến lối vào cầu thang bên cạnh, có một mảnh giấy quảng cáo rơi trên mặt đất cạnh chân tường, dòng chữ Elake lập tức đập vào mắt.

Cô đã bị phát hiện.

Anh đến chậm một bước rồi.

Kiều Triết ra lệnh cho đội trưởng Quách và Ngô Uyên Kiệt: “Hãy đến trung tâm giám sát của khu chung cư để kiểm tra hồ sơ giám sát và gửi video tới cho tôi.”

Kiều Triết tự mình lái xe quay lại con đường cũ, anh phải moi được tin gì đó từ miệng của Dương Nhược Yên.

Trở lại đồn cảnh sát, Dương Nhược Yên đang bơ phờ ngồi trong phòng thẩm vấn, cô ta cúi gằm mặt, phớt lờ viên cảnh sát phía trước.

Một lúc sau, viên cảnh sát bước ra khỏi phòng thẩm vấn, bắt lặc nhìn Kiêu Triết, nói: “Vẫn không chịu khai gì hết.”

Kiều Triết vỗ vai anh ta, rồi mở cửa bước vào.

Sau khi ngồi xuống ghế, Kiêu Triết không vội vàng bắt đầu thẩm vấn, và dùng cách tiếp cận thông qua việc đề cập tới một người khác: “Cô biết Thẩm Uyển chứ? Cô ấy đang ở thành phố Triều Châu.”

Lông mi Dương Nhược Yên khẽ run khi nghe thấy cái tên quen thuộc, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì đó, vài giây sau, không khỏi ngắc đầu nên nói: “Sao nào? Chẳng phải cô ta đã chết rồi sao?”

Kiều Triết khẽ hừ một tiếng rồi nói tiếp: “Cô biết mà, trong bao nhiêu năm như vậy mà Thẩm Thành vẫn luôn tìm kiếm Thẩm Uyển, cô thực sự cho rằng cô ấy đã chết rồi sao? Hay phải nói là cô vẫn luôn tự lừa mình lừa người?”

Dương Nhược Yên nhìn anh chằm chằm: “Anh muốn làm gì?”

“Tôi chẳng làm gì cả, chỉ giúp cô tưởng tượng một chút mà thôi, cô cảm thấy nếu như Thẩm Thành tìm thấy cô ấy, thì anh ta sẽ đem theo Thẩm Uyển rời khỏi đây trước?”

Anh hơi dừng lại, rồi lại tiếp tục thấp giọng hỏi: “Hay là tới cứu cô ra ngoài trước?”

Vẻ mặt Dương Nhược Yên dần trở lên hung tợn, hai tay run bần bật, hét lớn: “Thẩm Uyển không thể còn sống!”

Kiều Triết tỏ thái độ thản nhiên, bình tĩnh rồi tiếp tục nói thêm: “Thẩm Uyển nói rằng cô ấy đã tha thứ cho Thẩm Thành rồi, chỉ cần Thẩm Thành không còn tiếp tục buôn bán ma túy nữa... Báo cáo về cái chết của cô ấy năm đó là do tôi làm, nếu không giúp Thẩm Uyển giả mạo việc đó thì tại sao bao năm nay Thẩm Thành lại luôn tìm có gây rắc rối với tôi vậy chứ?” “Tôi đã đi theo anh ấy nhiều năm như vậy, anh ấy không thể bỏ rơi tôi, không thể...” Dương Nhược Yên tự lẩm bầm.

Kiều Triết giáng một đòn chí mạng, quát lớn: “Cô ở bên anh ta nhiều năm như vậy nhưng anh ta có yêu cô không? Anh ta đã có con với Thẩm Uyển, cô có muốn xem con trai của anh ta đáng yêu thế nào không?”

Dương Nhược Yên điên cuồng gào thét: “Không thể nào! Anh ấy yêu tôi! Làm sao anh ấy có thể có con với Thẩm Uyển được chứ, cô ta là chị gái anh

ây! Anh đang lừa tôi!”

Kiều Triết lấy điện thoại ra mở lên tấm ảnh đưa cho cô ta xem, trong ảnh là một người phụ nữ với mái tóc ngắn có ngoại hình giống hệt Thẩm Thành, trên tay người phụ nữ đang ôm một cậu bé khoảng ba tuổi, lông mày cậu nhóc giống Thẩm Thành tới chín phần.

Dương Nhược Yên thút thít, bờ vai run rẩy, không dám nhìn lại lần nữa.

Kiều Triết ném ra mảnh phao cuối cùng: “Nếu cô chịu hợp tác, tôi có thể xin giảm hình phạt cho cô, nhưng nếu cô vẫn kiên quyết không chịu, thì theo như tình hình hiện tại, tôi có thể xin lệnh thi hành ngay lập tức, như vậy chẳng những cô không thể chờ nổi tới khi Thẩm Thành đến cứu mình, mà ngay cả việc anh ta có đến cứu cô hay không cô cũng chẳng thể biết.”

Sau khi cuộc thẩm vấn của Kiêu Triết kết thúc, cán bộ ghi âm bước ra cùng anh lập tức tổ thái ngưỡng mộ, anh đã nắm bắt hoàn toàn không khí của buổi thẩm vấn cũng như hiểu rõ sức chịu đựng về mặt tâm lý của đối tượng thẩm vấn!

Lâm Nghi cũng vừa từ bệnh viện trở về, anh ấy tới để lấy lời khai của Phan Tu Vi, lúc này đang chờ Kiêu Triết bên ngoài.

Thấy Kiêu Triết bước ra, Lâm Nghi lập tức đi tới báo cáo: “Tôi đã điều tra ra, vào hồi năm ngoái đột nhiên tài khoản của vợ Phan Tu Vi có thêm một khoản tiền khổng lồ, nguồn tiền đến từ một tài khoản ẩn danh tại nước ngoài. Ngay sau khi có món tiền đó, con trai anh ta đã cược một ván lớn tại sòng bài First Port, kết quả là bị thua, bên phía sòng bài không chịu trả người, lúc ấy đã có người gọi điện cho Phan Tu Vi bảo anh ta đem tiền tới chuộc người, chính là Thẩm Thành cho anh ta món tiền đó, cũng từ đó anh ta đã làm tại sai nằm vùng cho Thẩm Thành.”

“Vì vậy Thẩm Thành là do anh ta trả?” Kiêu Triết hỏi.

Lâm Nghi gật đầu: “Sau khi Thẩm Thành bị bắt, chính anh ta là người truyền tin tức ra ngoài, còn nữa, anh ta còn nói với Thẩm Thành rằng có một cô gái đi cùng cậu trong đêm cậu báo cảnh sát tại thủ Cảng, hôm đó anh ta cũng có mặt tại hiện trường.”

Kiều Triết vò đầu bứt tai: “Thì ra là như vậy, Hạ Diệp đã bị người của Thẩm Thành bắt đi rồi, người có lẽ đang ở trong cao ốc Lê Hải, vừa rồi Dương Nhược Yên đã nói ra toàn bộ những gì cô ta biết, một số tòa nhà trong cao ốc Lê Hải chính là nơi được dùng để sản xuất ma túy, các tầng áp mái của tòa nhà đã được sửa đổi toàn bộ thành nhà kính, để trồng cây anh túc.”

“Không phải cao ốc Lê Hải là một tòa nhà thương mại hay sao?” Lâm Nghi ngạc nhiên hỏi.

Kiều Triết gật đầu rồi lại hỏi: “Cậu có nhớ đã từng nhìn thấy một người phụ nữ mặc đồ thể thao trong sòng bài hôm đó không? Dương Nhược Yên nói

rằng cô ta là bên mua, Dương Nhượng Yên còn nói đã thấy chúng ta bắt được đôi phương rồi.”

“Tôi đâu có thấy ai đâu, khi đó tất cả những người có mặt trong sòng bài đều đã kiểm tra cả rồi mà.”

“Kiểm tra lại một lần nữa tất cả phụ nữ đã được thả, phải kiểm tra kỹ càng từng người một.”

“Được!!!”

“Trước tiên giúp tôi đón một người đã, địa chỉ lát nữa sẽ gửi cho cậu, đón được thì lập tức tới cao ốc Lê Hải tìm tôi, bây giờ tôi sẽ đến đó, Thẩm Thành rất thiếu kiên nhẫn.”

Sau bao nhiêu năm chẳng phải cuối cùng cũng chỉ vì một ngày này thôi sao?

Hà Minh Thịnh nhìn vào mắt Hạ Diệp, rồi cúi người ghé sát vào tai cô:

“Ngoan ngoãn đi theo tôi, đừng có nghĩ đến việc giở trò nào nữa, nếu còn dám kêu, tôi sẽ dùng Ether* đó. Chắc Hạ tiểu thư không mong muốn cơ thể mình rơi vào trạng thái mất ý thức sau đó bị một người đàn ông lạ mang đi đâu nhỉ?”

**Thuốc ether thường được sử dụng để gây mê trong phẫu thuật và giãn cơ.*

Hạ Diệp run rẩy gật đầu với anh ta.

Hà Minh Thịnh lại lấy điện thoại ra bấm gọi: “Tòa chín, lầu hai.”

Tiếp đó, Hà Minh Thịnh lại lấy điện thoại của cô, rút sim ra, bẻ làm đôi rồi ném vào thùng rác bên cạnh.

Từ cầu thang đi xuống hầm đậu xe, Hạ Diệp lặng lẽ đi theo anh ta lên một chiếc xe thùng màu trắng, sau khi lên xe, cô bị Hà Minh Thịnh dùng mảnh vải đen bịt mắt lại.

Cao ốc Lê Hải nằm ở khu vực thịnh vượng nhất của khu trung tâm thương mại thành phố, cả tòa nhà được bao phủ bằng kính lúc này đang phản chiếu những tia nắng còn sót lại trên nền trời phía Tây.

Chiếc xe thùng màu trắng tiến vào hầm đậu xe của tòa cao ốc, ba người vào thang máy chuyên biệt, lên thẳng tầng cao nhất.

Hạ Diệp vĩnh tai nghe ngóng động tĩnh xung quanh, trước mắt là một mảng tối đen, ngay cả lớp sơn môi mới tô ban sáng cũng không thể che giấu sự hoảng sợ trong lòng.

Hà Minh Thịnh đưa Hạ Diệp ra khỏi thang máy, sau đó cởi lớp vải đen che mắt cho cô.

Hạ Diệp chớp mắt, nhất thời không thích nghi được với ánh sáng xung

quanh, trước mặt cô là một dãy hành lang dài và hẹp, ánh đèn mờ ảo trông rất kỳ quái, trên tường có treo mấy hình tượng quỷ điêu khắc.

Hà Minh Thịnh dẫn Hạ Diệp đến cuối hành lang, sau đó mở cửa một căn phòng, Hạ Diệp chủ động bước vào, trong căn phòng nồng nặc mùi nước khử trùng, hàng loạt các dây tử kính được đặt cạnh tường, bên trong chứa đủ loại hộp đựng, trông như phòng thí nghiệm tại các trường đại học. Hạ Diệp nhìn Hà Minh Thịnh đầy nghi ngờ, dường như cô đã dần thích nghi với sự sợ hãi do người đàn ông xa lạ này mang lại.

Hà Minh Thịnh đi đến một chiếc tủ, mở cửa từ bên trong lấy ra một chai thủy tinh, tiếp đến là một ống tiêm rất nhỏ, trông anh ta như một vị bác sĩ có kỹ thuật chuyên nghiệp.

Cho dù Hạ Diệp có ngốc đến đâu thì cô cũng biết bình sẽ bị tiêm thứ chất lỏng không rõ nguồn gốc kia vào người, thấy anh ta im lặng cắm cây kim vào chai thủy tinh, Hạ Diệp liền lên tiếng cắt ngang động tác đối phương: “Này? Đó là cái gì thế?”

Hà Minh Thịnh xoay xoay chai thủy tinh trong tay, đưa phần nhãn dán về phía Hạ Diệp, cô chỉ nhìn thấy bên trên có hàng chữ: Skeletal Muscular? Relaxants?

“Tại sao anh lại tiêm thuốc giãn cơ cho tôi?”

“Vì nó có thể khiến cô mất đi sức lực tạm thời.”

Hạ Diệp trợn trừng hai mắt, biết câu mình sắp nói là thừa thãi, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm cầu xin: “Tôi đã hứa với anh rồi còn gì, tôi sẽ ngoan ngoãn, cùng lắm chỉ nói có vài câu thôi mà?”

Hà Minh Thịnh cắm cây kim vào chai thủy tinh hút thuốc lên, Hạ Diệp thấy chất lỏng trong chai giảm dần.

Cô thấp giọng cầu xin: “Có thể đừng tiêm cái này được không? Tôi bảo đảm sẽ nghe lời.”

Cây kim được Hà Minh Thịnh kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, một tay anh ta túm lấy cổ tay Hạ Diệp, tay còn lại dùng bông gòn xoa nhẹ lên làn da mỏng manh trên mu bàn tay cô, còn không quên dặn dò: “Khắp tòa nhà này đều có camera giám sát, nếu nghe lời thì sẽ được chết chậm một chút.”

Hà Minh Thịnh nhìn mạch máu màu lục lam đang dần hiện ra, Hạ Diệp khẽ nức nở ngay khi mũi kim sắp đâm vào da, người đàn ông dừng lại khi nghe thấy tiếng động, anh ta ngược mắt lên nhìn cô, trong đôi mắt sáng ngời ấy lại đọng đầy nước mắt.

Hôm nay là ngày đầu tiên gặp mặt, nhưng cô đã rơi lệ tới hai lần trước mặt anh ta.

Hà Minh Thịnh khẽ bật cười, không chút do dự đâm thẳng cây kim vào làn da mỏng manh, Hạ Diệp nhanh chóng trở nên mềm nhũn, một tay cô chống đỡ mặt bàn, ánh mắt đáng thương vừa rồi đã chuyển thành oán hận.

Hạ Diệp quay sang một bên, không muốn nhìn anh ta, nhưng vẫn giữ nguyên lời lẽ buông bình: “Tôi sợ đau, được chưa?”

Cố tỏ ra ngoan ngoãn chưa chắc đã thay đổi được thế cục, nhưng nếu bạn không làm bất cứ điều gì đó thì chắc chắn sẽ chẳng thể thay đổi được.

Anh ta biết, cô đang giả vờ.

Nhưng khi cô gấp ngã, Hà Minh Thịnh vẫn kịp thời giữ lấy cánh tay cô.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 12: Đe dọa.

Chương 12: Đe dọa.

Hạ Diệp cảm thấy chân mình mềm nhũn, cô muốn tự đứng vững nhưng lại không thể dù đã cố hết sức, nên chỉ đành để mặc cho Hà Minh Thịnh đỡ.

Hà Minh Thịnh dìu Hạ Diệp vào một căn phòng khác, dẫn cô đến trước chiếc ghế màu đen, sau đó quay người rời đi.

Thẩm Thành đang ngồi trên ghế xoay, nghe thấy tiếng động liền quay người ra ngoài.

Hạ Diệp nhận ra anh ta chính là người mà mình đã thấy trong mật đạo, nhưng lúc này không đoán được tại sao đối phương lại bắt mình tới đây, chẳng lẽ là do trước đó đã phá vỡ kế hoạch trốn thoát của anh ta.

Thẩm Thành nâng ngón tay chỉ về phía Hạ Diệp, đôi mắt híp lại, tựa hồ đang nhớ tới điều gì đó, rồi đột nhiên hiểu ra: “Cô, không phải là Đường Bác phái tới...” Thẩm Thành nổi hứng, tiếp tục hỏi: “Vậy cô có quan hệ gì với Kiều Triết?”

“Không có quan hệ gì cả.”

“Đừng vội phủ nhận, có người đã thấy cô và Kiều Triết ở chung một phòng khách sạn tại thủ Cảng, cô cảm thấy câu không có quan hệ gì có hợp lý hay không?”

Dường như Hạ Diệp đã có chút vỡ lẽ, đánh giá phản ứng của anh ta, thì không phải vì việc ở sòng bài mà bắt cô tới đây, xem ra trọng tâm là mối quan hệ của cô với Kiều Triết trong lúc bị thương ở thủ Cảng, còn việc cô và Kiều Triết vào chung phòng khách sạn với nhau lại chẳng liên quan gì tới anh ta.

“Anh đã biết việc này rồi chẳng lẽ người của anh lại không điều tra ra sao?”

“Biết thì có biết, nhưng vẫn muốn nghe đích thân cô nói ra hơn.” Thẩm Thành trở nên nghiêm túc, xem ra không dễ moi được sự thật từ miệng anh ta.

Hạ Diệp nhìn thẳng vào mắt đối phương: “Vậy anh muốn nghe được gì từ tôi?”

“Đầu tiên, hay nói về mối quan hệ giữa cô và anh ta.”

Hạ Diệp nhìn khuôn mặt Thẩm Thành, hai bên má hơi hóp, lông mày cao, nhưng màu da lại có chút ồm yếu, cô đáp: “Chẳng có quan hệ gì cả, chỉ là khách thuê chung phòng với nhau thôi.”

Thẩm Thành không có nhiều kiên nhẫn với cô, anh ta thay đổi cách hỏi:

“Không phải cô là người của Đường Bác sao, tại sao lại ngừng cuộc giao dịch?”

“Đúng, khi đó là vậy, nhưng hiện tại thì không. Không cần hỏi tôi về cuộc giao dịch nữa đâu, mặc dù thời điểm đó tôi đã dừng lại bước tiếp theo, nhưng hiện tại chắc hẳn anh đã thực hiện thành công cuộc giao dịch đó rồi, đúng chứ?”

Việc làm ăn riêng của Đường Bác đã sớm xuất hiện, anh ta phái cô tới đây là vì muốn bản thân cô bị dính án và nếu bị đội chống ma túy nhắm tới chắc chắn cô sẽ không thể ở lại địa bàn đó được nữa.

Thẩm Thành vừa định tiếp tục hỏi thì Hà Minh Thịnh lại mở cửa đi vào:

“Cảnh sát đến rồi.”

Nghe xong, Thẩm Thành đứng dậy, đi tới bên cửa sổ nhìn xuống, xe cảnh sát xuất hiện đã thu hút nhiều sự chú ý, đường phố xung quanh cũng đông nghịt người vây xem.

Hạ Diệp thở phào một hơi nhẹ nhõm, cô có chút đau đầu, thầm cầu nguyện lần này mình có thể tai qua nạn khỏi.

Thẩm Thành lấy ra điện thoại trong túi quần và bấm gọi.

Ở phía bên kia của thành phố, tại một trường mẫu giáo đã hết giờ học, chỉ có duy nhất một đứa trẻ vẫn đang chơi cầu trượt trong khuôn viên vắng vẻ, dường như ba mẹ của cậu vẫn chưa tới đón, bên cạnh là một người phụ nữ

gầy gò đang mỉm cười nhìn cậu, đột nhiên điện thoại trong tay cô ấy đổ chuông.

Thẩm Uyên liếc nhìn dãy số lạ trên màn hình, do dự một lúc rồi mới ấn nghe: “Alo?”

“Xin chào Thẩm tiểu thư, tôi là đồng nghiệp của Kiều Triết, tôi đang ở cổng trường mẫu giáo, cô có tiện ra ngoài nói chuyện không?” Lâm Nghi nói.

Thẩm Uyên ra hiệu cho đứa trẻ đi theo, sau đó dẫn cậu bé về phía cổng lớn, thuận miệng đáp: “Được, đợi một lát, tôi ra ngay bây giờ.”

Lâm Nghi đi đi lại lại trước cổng, xuyên qua khe hở của cánh cổng sắt, trong tầm mắt xuất hiện người phụ nữ đang bế một đứa trẻ, sắc mặt ngày một rõ ràng hơn.

Thẩm Uyên đưa đứa bé vào phòng bảo vệ, sau khi nói vài câu với người bên trong, liền quay người đi về phía Lâm Nghi.

Lâm Nghi nhìn chăm chăm đứa nhỏ mà cô ấy vừa ôm trên tay, cảm thấy có chút quen mắt, sau khi nhớ ra trong lòng không khỏi sững sốt, buột miệng hỏi: “Đứa nhỏ vừa rồi là...?”

Thẩm Uyên liếc nhìn về phía phòng bảo vệ, tuy rằng không biết lý do tại sao anh ấy lại hỏi như vậy, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Học sinh của tôi, sao thế?”

“Học...Học... Học sinh sao, không có gì, cái đó, Thẩm Thành quay lại rồi.”

Chỉ thấy cô ấy cúi đầu im lặng vài giây, rồi vuốt một bên tóc ra sau tai, ghen ngào nói: “Cậu ấy sao rồi?”

Lâm Nghi gỡ đầu giải thích: “Anh ta không sao cả, chỉ có điều đang bắt cóc một cô gái làm con tin, Kiều Triết nhờ tôi đến đón cô, có lẽ Thẩm Thành vì cô nên mới trở về, cô biết mà, cứ trốn tránh mãi cũng không phải là cách.”

“Cô gái đó hiện tại ổn chứ?” Thẩm Uyên vội vàng hỏi.

“Tạm thời vẫn an toàn, vậy nên cô đi cùng tôi một chuyến nhé.”

“Được!!!” Thẩm Uyên tiến lên, định đi theo anh ấy.

Lâm Nghi do dự chỉ về phía đứa nhỏ bên trong phòng bảo vệ: “Vậy cô... Không dẫn theo...”

Thẩm Uyên nghi ngờ nhìn theo hướng anh ấy đang chỉ: “Dẫn theo cái gì, à, anh nói nhóc học sinh kia à, ba mẹ cậu bé đã gọi điện cho tôi nói lát nữa sẽ đến đón rồi.”

Lâm Nghi lập tức hiểu ra mình đã hiểu lầm, Kiều Triết đã sử dụng hình ảnh giả, không đúng, phải nói là ảnh thật mới đúng, chỉ là do anh ấy hiểu sai mà

thôi, cũng không đúng, Kiều Triết đâu có nói rằng đây là con của Thẩm Thành.

Thẩm Uyên sững sờ nhìn Lâm Nghị: “Không đi sao?”

Lâm Nghị vội vàng hoàn hồn trở lại, sau đó dẫn Thẩm Uyên lên xe cảnh sát.

Kiều Triết trả lời cuộc gọi nặc danh.

Giọng nói quen thuộc vang lên trong điện thoại: “Kiều Triết, anh biết là tôi muốn gì mà.”

“Anh muốn gì?” Kiều Triết hỏi ngược lại.

“Anh đừng biết rồi còn cố gắng hỏi, tôi cũng chẳng hơi đâu vòng vo với anh, nên nói thẳng cho anh hay, thuốc nổ bên dưới cao ốc Lê Hải đủ để đánh sập cả tòa nhà, vậy nên đưa chị ấy tới gặp tôi, nếu không thì cùng nhau đi gặp Diêm vương.” Thẩm Thành uy hiếp.

“Anh nghĩ có thể sao?”

“Có thể chứ, người khác làm không được, nhưng Kiều Triết chắc chắn sẽ làm được, không phải anh đang muốn nói mình không biết chị ấy ở đâu đó chứ?”

“Anh không sợ sẽ kéo Thẩm Uyên chết theo sao?”

“Hừ, anh muốn thương lượng điều kiện với tôi đó à?”

Kiều Triết nhẫn nhịn cơn tức giận của mình, lúc này không thể chấp nhận rủi ro, bởi vì nó liên quan tới quá nhiều sinh mạng xung quanh.

Cuối cùng anh quyết định xuống nước một bước, nói: “Có thể, anh tự nói chuyện với Thẩm Uyên đi, nếu cô ấy muốn gặp anh thì tôi sẽ không ngăn cản.” Anh nói xong liền lập tức dập máy.

Thẩm Thành hài lòng cất điện thoại vào túi, ngược nhìn bầu trời tối đen bên ngoài cửa sổ, các dãy nhà đều bật đèn sáng đèn chói mắt, như những vì sao đang hòa vào nền trời đêm xanh thẫm.

Lâm Nghị lái xe cảnh sát tới thẳng cao ốc Lê Hải, nơi đây đâu đâu cũng thấy xe cảnh sát, xe của Kiều Triết thuận thế đậu lẫn trong đám đông đó. Kiều Triết thấy xe của Lâm Nghị liền vội vàng đẩy cửa bước xuống đứng chờ.

Thẩm Uyên từ ghế phó lái bước xuống, đi vòng qua đầu xe.

Kiều Triết có chút áy náy vì lại làm liên lụy đến Thẩm Uyên một lần nữa, anh nói: “Xin lỗi vì đã phiền cô phải tới đây, Thẩm Thành muốn gặp cô, nhưng nếu không đồng ý cô vẫn có quyền từ chối.”

“Anh không cần phải xin lỗi, không liên quan gì tới anh, là do tôi không muốn chạy trốn nữa, tôi không muốn tiếp tục sống dưới thân phận giả này...”

Về vấn đề tình cảm, Kiều Triết không mấy am hiểu, anh thở dài một tiếng rồi lấy điện thoại thực hiện cuộc gọi: “Cô ấy đồng ý nói chuyện với anh.”

Thẩm Uyên nhận lấy điện thoại, phá vỡ sự tạm dừng: “A Thành.”

Thẩm Thành nhắm mắt lại, tưởng tượng ra vẻ mặt của cô ấy và nhớ về đoạn quá khứ không thể nào chịu đựng nổi...

“Dừng lại đi...” Cô ấy lên tiếng cắt ngang những hồi ức đang ủa về của anh ta.

Thẩm Uyên không biết phải thuyết phục thế nào thì anh ta mới chịu quay đầu, bởi vì những lời khuyên nhủ cô ấy đã nói rất nhiều lần và trong khoảnh khắc này cho dù có nói thêm gì đi nữa thì cũng chỉ đổi lấy sự bất lực.

Thẩm Thành né tránh lời của cô ấy: “Đi với em, rời khỏi đây.”

Thẩm Uyên không thể nhẫn nhịn: “Em đã hại biết bao nhiêu người, tại sao có thể yên tâm rời đi được chứ? Chị có thể đi cùng em, sau đó sống cả đời với em dưới sự truy đuổi của cảnh sát, em đã từng cân nhắc tới cảm nhận của chị chưa? Em biết rõ nếu ở cùng em mỗi ngày chị đều phải sống trong sự sợ hãi, chị sợ ngày hôm sau khi tỉnh dậy lại chẳng thấy bóng dáng em đâu, cho dù em có vào nhà lao hay bị ai đó giết chết chị cũng chẳng thể biết.”

Thẩm Thành không còn cách nào phản bác lại, anh ta cũng hiểu rõ bản thân mình đang làm gì, một là dùng mạng để kiếm tiền, hai là yên ổn sinh sống qua ngày, nhưng lòng tham của anh ta là không đáy, anh ta muốn có tất cả, đầu tiên là bán mạng mình vì người khác, sau khi đã có cơ hội vươn lên làm lão đại, tự khắc có người vì anh ta mà xả thân. Bước đến được con đường ngày hôm nay, không biết đã có bao nhiêu mạng sống đứt đoạn trong tay, đã không còn đường lui nữa rồi.

“Em xin lỗi... Chị, chị đến cao ốc Lê Hải tìm em, em ở đó đợi chị, chị cũng không muốn thấy em phải bỏ mạng ở đây đúng không?” Thẩm Thành đã đưa ra lựa chọn của riêng mình.

Sau đó anh ta nói thêm một câu: “Kiều Triết, Hạ tiểu thư vẫn đang nằm trong tay tôi, chỗ tôi mới nghiên cứu ra một loại sản phẩm mới, đúng lúc đang cần tìm người thử nghiệm, anh sẽ không ngăn cản tôi đâu nhỉ?”

Thẩm Uyên gầm lên: “Chị đi với em! Đừng làm tổn thương những người vô tội nữa.” Sau đó, anh ta cúp máy với tinh thần vô cùng hưng phấn.

Kiều Triết nhìn cô ấy, hỏi: “Cô đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Nụ cười gượng gạo xuất hiện trên gương mặt Thẩm Uyên: “Không thể để cậu ấy giết thêm người vô tội nữa, tôi sẽ đi gặp cậu ấy.”

Thẩm Thành chấp tay dựa vào chiếc bàn bên cạnh, như tín đồ tôn giáo, cầu nguyện cho thời khắc này mau tới.

Màn hình máy tính nhấp nháy làm gián đoạn lời cầu nguyện của anh ta, Thẩm Thành nhấp chuột mở email, đó là thư của một thám tử tư gửi đến. Điều đầu tiên anh ta nhìn thấy là ảnh chụp lại màn hình của camera giám

sát, chất lượng hình ảnh hơi mờ, nhưng vẫn có thể nhìn rõ trong ảnh là một người đàn ông ôm một người phụ nữ đi ra từ phòng khám, tiếp đến Thẩm Thành nhấp mở tập tài liệu bên dưới: Nhân tài khoa Khoa học máy tính tại Ivy League, tham gia cuộc thi lập trình cấp Quốc tế, giành được giải nhất, là đại diện cho sinh viên tốt nghiệp thủ đô và cũng là một hacker có tiếng, lý lịch quả thực rất đẹp.

Hạ Diệp thấy anh ta đang nhìn mình đánh giá, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu.

Thẩm Thành quay màn hình máy tính về phía Hạ Diệp: “Với trình độ học vấn của cô, không cần phải làm một công việc như vậy, cô cũng là vì tiền sao?”

Hạ Diệp đã lấy lại ánh mắt bình tĩnh: “Không phải là vì tiền thì ai lại tình nguyện làm việc này cơ chứ?”

Thẩm Thành nhìn đôi mắt đang mở to của cô, chế nhạo: “Kiều Triết vẫn chưa biết đúng không?”

“Anh ấy biết thì đã làm sao?” Hạ Diệp vội hỏi.

“Cũng chẳng sao, xem ra hệ thống camera giám sát trong sông bài đều là do cô làm ra, thời gian giao dịch là do ai báo với bên cảnh sát?” Về mặt của Thẩm Thành dần trở nên nghiêm túc.

Hạ Diệp nhếch lên đôi lông mày lá liễu mỏng manh: “Ý của anh là gì? Thủ Cảnh là địa bản của anh, nếu thông tin bị lọt ra ngoài thì chẳng phải là vấn đề nằm ở người của anh hay sao?”

Thẩm Thành lắc đầu: “Cô biết có bao nhiêu người tham gia trò chơi lần này không? Người của tôi báo rằng địa chỉ IP đã báo cáo nặc danh cho cảnh sát là một địa chỉ tại nước M, chẳng lẽ bọn cô muốn công răn cắn gà nhà?”

Hạ Diệp hơi khựng lại, cô loát lại thông tin trong đầu mình, nếu thực sự như lời anh ta nói thì bên ngoài Đường Bác nói là muốn cứu cô, nhưng thực ra là muốn gài cô làm vật hy sinh, vì muốn tống Thẩm Thành vào tù anh ta đã dám to gan một mình nuốt trọn lô hàng này, nhưng lại chưa tính tới việc Thẩm Thành có thể trốn thoát ra ngoài. Đúng là nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi, vốn dĩ cô luôn cho rằng bại lộ là việc ngoài ý muốn, nhưng ai ngờ là do Đường Bác cố tình làm lộ thông tin ra ngoài.

Hạ Diệp giải thích những gì mình nghĩ với Thẩm Thành, nói rằng cô cũng chỉ là một nạn nhân.

Sau khi Thẩm Thành nghe thấy điều này, anh ta không bình luận gì cả, mà nói: “Cho cô một cơ hội, tôi mới nghiên cứu ra một sản phẩm mới, chỉ cần một mũi cũng đủ gây nghiện, đợi lát nữa Kiều Triết lên đây, cô giúp tôi tiêm nó vào người anh ta, dùng hành động để chứng minh là được, còn không thì hãy giữ lại cho riêng cô đi.”

Nói xong anh ta chỉ vào cây kim bên trong tủ kính.

Chương 13: Giải cứu.

Chương 13: Giải cứu.

Hạ Diệp nhìn khuôn mặt tươi cười của Thẩm Thành, lập tức hừ lạnh một tiếng: “Ăn oán là của anh và Kiều Triết, tại sao lại lôi tôi vào?”

“Tôi muốn mượn tay cô, vậy cô có làm hay không?”

“Không làm, nếu anh muốn giết thì giết nhanh lên, còn việc tiêm thuốc vào cảnh sát thì mời ngài giữ lại tự làm đi ạ.” Trong lòng Hạ Diệp ớn lạnh, cô biết Kiều Triết là cảnh sát đặc nhiệm chống ma túy, thậm chí cô còn biết được đối với cảnh sát chống ma túy mà nói thì thứ chất độc này chính là kẻ thù.

Thẩm Thành khinh thường nhìn cô: “Sao nào, đã đến nước này rồi còn muốn tự mình hại mình? Hay phải nói là cô không nỡ ra tay với Kiều Triết?”

“Tôi thực sự không muốn dính vào chuyện này, cũng chẳng muốn tự lập án cho bản thân, sau này trở thành tội phạm truy nã, ở nước ngoài nhiều chỗ bất hợp pháp như vậy, sao anh cứ muốn phạm pháp tại một nơi hợp pháp thế này cơ chứ, chẳng trách người phụ nữ vừa rồi không muốn ở cùng anh.” Hạ Diệp né tránh vấn đề Thẩm Thành đang nói.

Thẩm Thành bị chọc đúng chỗ đau, sắc mặt đột nhiên trầm xuống: “Nếu đã như vậy thì Hạ tiểu thư hãy tự mình trải nghiệm xem sao.”

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại chát chúa vang lên phá tan sự im lặng kỳ lạ trong phòng.

Giọng Kiều Triết vọng qua điện thoại: “Chúng tôi đã đến cửa tòa nhà.”

Thẩm Thành khẽ nhếch khóe miệng: “Cùng nhau hàn huyên thì đừng mang theo súng, kéo lại khiến người của tôi sợ hãi.”

Lâm Nghi đang đứng bên cạnh lắng nghe, anh ấy lắc đầu với Kiều Triết, ân oán giữa anh và Thẩm Thành đã tích tụ trong nhiều năm như vậy, nếu Kiều Triết lên đó tay không, thì không phải tôi sống anh chết nữa mà sẽ là chín chết một sống.

“Được, nhưng với hai điều kiện.”

“Anh nói đi.” Trong đầu Thẩm Thành đã có suy đoán trước.

“Thứ nhất, sau khi tôi lên đó anh phải nói rõ vị trí đặt bom, thứ hai không được làm con tin bị thương. Nếu anh làm được hai điều này tôi sẽ thả các người đi, phải nhớ rõ tiền đề là không được kích nổ, nếu không dù có thế nào tôi cũng không bỏ qua cho anh.”

Thẩm Thành hiểu rất rõ, bao nhiêu năm nay anh ta dùng mạng để đổi lấy thời gian chính là vì chờ đợi có ngày này, hiện tại anh ta đã có đủ năng lực để đưa Thẩm Uyển rời đi, sau đó trốn ra nước ngoài tìm một cõi yên lành cùng cô ấy sinh sống, đương nhiên lúc này sẽ không cùng tìm cái chết với cảnh sát tại đây, một mình khiêu chiến với tôn nghiêm của cả đội đặc nhiệm chống ma túy thì chẳng khác nào tự tìm chỗ chết.

“Được, tôi đồng ý với điều kiện của anh.” Thẩm thành nói.

Sau khi cúp máy, Lâm Nghị nói với anh: “Cậu không thể đi, đây rõ ràng là hồng môn yến.”

“Cậu nghĩ rằng nếu chúng ta từ chối yêu cầu của Thẩm Thành thì anh ta sẽ từ bỏ sao?” Kiều Triết vừa rút súng trên người xuống vừa nói.

Lâm Nghị không lên tiếng, chỉ quay người về phía xe cảnh sát lấy ra hai chiếc áo chống đạn đặc biệt đưa cho Kiều Triết và Thẩm Uyển.

Sau khi mặc xong áo chống đạn, Kiều Triết bước ra khỏi khu vực an toàn được xe cảnh sát che chắn, anh giơ hai tay lên đầu, tỏ ý với người ở khung cửa kính đối diện rằng mình không đem theo vũ ý, rồi chậm rãi bước về phía trước, đi đến cao ốc Lê Hải.

Lâm Nghị và Ngô Uyển Kiệt cùng những người khác đều hướng ánh mắt theo sau hai người họ, một hàng dài xe cảnh sát đậu bên đường, cùng các cảnh sát đặc nhiệm đều đang khởi động sẵn chế độ chờ.

Tình hình vô cùng căng thẳng, không ai biết đối phương có mất kiểm soát hay không, người đi bộ bên đường đều đã được giải tán, cả hai bên được chăng kín dây, chỉ có những chiếc đèn ưu tiên xanh đỏ lập lòe liên tục nhấp nháy đập vào mắt tất cả mọi người có mặt.

Thẩm Thành vươn vai: “Mọi chuyện đều đã kết thúc, A Thịnh mang ông tiêm đến cho Hạ tiểu thư, để cô ấy thưởng thức sản phẩm mới của chúng ta.”

Sau đó, anh ta giơ tay gõ vào chiếc tai nghe bluetooth bên vành tai, nói với người ở tầng dưới: “Đưa hai người họ lên đây.”

Kiều Triết cùng Thẩm Uyển được dẫn vào thang máy và Kiều Triết bị chĩa súng sau lưng.

Thẩm Thành ngồi trước bàn, mở camera giám sát trên máy tính lên, bắt động chờ người phụ nữ đang xuất hiện trong màn hình, xem ra cô ấy vẫn yếu ớt như trước, đôi lông mày nhàn nhạt, dáng người mảnh khảnh khiến người ta cảm thấy xót xa.

Hà Minh Thịnh đến gần tủ lấy ra một chiếc đĩa sứ trắng, trên đĩa có đặt một ống tiêm và những chai thủy tinh lớn nhỏ, trông sạch sẽ trong suốt như pha lê, nhưng bên trong chứa đựng không biết là thiên đường hay địa ngục. Anh ta cầm một chai thủy tinh to bằng ngón tay cái lên, kim nhọn đâm thủng màng nhựa màu xám bịt trên miệng chai, trong chốc lát ông kim mảnh mai đã chứa đầy chất lỏng trong suốt. Hà Minh Thịnh nhắc cổ tay Hạ Diệp lên, sau đó nhẹ nhàng dùng cồn lau các tĩnh mạch ở khuỷu tay cô. Cả người Hạ Diệp chẳng còn chút sức lực, chỉ có đôi mắt lại bình tĩnh nhìn chằm chằm vào động tác của Hà Minh Thịnh, không còn oán hận cũng không giãy dụa.

Hà Minh Thịnh nhướn mày liếc nhìn cô, anh ta có chút ngạc nhiên trước vẻ điềm tĩnh khác hẳn lúc trước của cô, trong lòng thầm đoán có lẽ là do tác dụng của thuốc giãn cơ.

Một giọt chất lỏng cực nhỏ chảy ra từ đầu kim tiêm, lấp lánh ánh bạc dưới ánh sáng, cây kim áp vào da rồi nhắm trúng mạch máu màu xanh lam, chỗ da thịt chịu tác động khẽ chìm xuống rồi lại phục hồi ngay lập tức. Khi tiêm Hà Minh Thịnh chẳng tốn chút sức lực, anh ta ấn tay cầm kim tiêm và từ từ nhìn chất lỏng bên trong chảy dần tới đáy.

Cơn đau do kim châm chỉ là thoáng qua, Hạ Diệp nhắm mắt lại tưởng tượng thứ chất lỏng trong suốt này đang dần chảy trong huyết quản, hòa vào máu rồi lan ra khắp cơ thể mình, cô bắt đầu có chút mong chờ cái cái khoái cảm dục tiên dục tử như trong truyền thuyết này.

Thẩm Thành dời tầm mắt tới đôi lông mày đang nhướn lên của Hạ Diệp: “Hạ tiểu thư không cần căng thẳng, tác dụng không nhanh vậy đâu.”

Hạ Diệp mở mắt ra, nhìn vết đỏ to như đầu kim tiêm trên cánh tay mình, là vị trí Hà Thẩm Thành vừa tiêm, mà bỏ qua lời Thẩm Thành nói.

“A Thịnh, mang cô ấy lên tầng thượng.” Thẩm Thành nói.

Hà Minh Thịnh đỡ vai Hạ Diệp bước ra khỏi phòng.

Dưới sự lôi kéo, bước chân Hạ Diệp lảo đảo đi vào thang máy, Hà Minh Thịnh để cô dựa vào người mình, rồi ôm chặt hai vai cô, Hạ Diệp muốn thoát khỏi lồng ngực anh ta, nhưng sức lực không còn.

Thẩm Thành theo sát phía sau, bước vào thang máy, quay lưng về phía đám người, thờ ơ đứng phía trước.

Chỉ mất vài giây để lên đến tầng cao nhất, cũng đúng lúc này, thang máy của Kiều Triết và Thẩm Uyển cũng tới.

Trên mái nhà trống trải, đèn lờ mờ sáng không hề tương thích với những tòa nhà khác bên cạnh cùng với đường phố đang được chiếu sáng rực rỡ bên dưới, nét mặt ai nấy đều vô cùng ảm đạm.

Ở một góc bên cạnh, vài chiếc trực thăng ẩn hiện trong bóng đêm bắt đầu khởi động, những cánh quạt xoay tròn, phát ra tiếng gầm rú ngày một rõ ràng, khiến người nghe càng thêm nôn nóng bức bối.

Cửa thang máy từ từ mở ra, những người bên trong thang máy lúc này mới bước ra ngoài.

Hạ Diệp nhìn thấy Kiều Triết, anh đang mặc đồng phục cảnh sát đặc nhiệm màu đen, dáng người cao ráo bất khuất, luồng ánh sáng yếu ớt chiếu lên sống mũi phản chiếu lại đôi mắt sâu thẳm của anh, khuôn mặt anh vẫn đẹp trai như lần đầu tiên cô gặp tại thủ Cảng, nhưng thần sắc có chút thay đổi, cô thầm đoán rằng có lẽ là do những rắc rối hiện tại.

Kiều Triết nhìn chằm chằm vào Thẩm Thành nói: “Người tôi đã đưa đến rồi, cũng quyết định để anh đi, bom đặt ở đâu?” Trong một khoảnh khắc, anh thấy cô vô hồn được người đàn ông bên cạnh nâng đỡ, làn gió đêm trên mái nhà thổi tung lọn tóc cô, yết hầu Kiều Triết khẽ động, anh cố gắng đè nén những suy nghĩ phức tạp trong lòng mình.

“Sao thế? Anh còn sợ tôi lật lọng hay sao?” Nói xong liền đón lấy chiếc bộ đàm mà Kiều Triết ném qua, nói vào trong bộ đàm về vị trí đặt bom.

Trong khoảnh khắc Kiều Triết nói chuyện, Hà Minh Thịnh mới nhận ra, hóa ra anh chính là người được cô gọi là “đồng nghiệp”, chẳng trách có thể xuất hiện nhanh như vậy.

Thẩm Thành nhìn Thẩm Uyên, hai mắt nóng rực: “Chị, chúng ta đi thôi.”

Sau đó vươn tay ra hiệu cho Hà Minh Thịnh thả Hạ Diệp ra.

Kiều Triết đón lấy Hạ Diệp đang lao đảo bước tới, anh không dám để lộ dù chỉ một chút những cảm xúc trong lòng mình.

Thẩm Uyên né tránh ánh mắt Thẩm Thành, cô ấy đi lên phía trước: “Thả bọn họ đi.”

“Được!!!” Thẩm Thành nắm lấy bàn tay cô ấy, ra hiệu cho người của mình rút lui.

Quân của Thẩm Thành vừa chĩa súng về phía Kiều Triết và Hạ Diệp vừa lùi lại phía sau, nhanh chóng lên chiếc trực thăng, bay khỏi mái nhà.

Thẩm Uyên nghiêm mặt ngồi bên cạnh anh ta, cô ấy không thể quên được chuyện xảy ra tám năm trước, sự việc ngoài ý muốn đó như cái gai cứa vào tim, mỗi lần nghĩ đến trái tim lại cảm thấy đau nhói.

Năm đó, mẹ cô ấy ở bên ngoài đánh bài, không biết đã thua bao nhiêu tiền, Thẩm Uyên không ngờ rằng mẹ mình lại vì tiền mà dung túng cho một người đàn ông giở trò với cô ấy, ở thời khắc cuối cùng đó, Thẩm Thành đã xông vào lỡ tay giết chết người đàn ông kia.

Cũng kể từ ấy, Thẩm Thành bắt đầu cuộc sống trốn chạy của mình, cậu thanh niên sợ hãi vì lần đầu tiên trong đời nhìn thấy nhiều máu như vậy, cậu trốn chui trốn lủi từ thành phố này qua thành phố khác, sau đó nhập cư trái phép sang nước ngoài, đến Trung Đông làm lính đánh thuê trong hai năm, sau này chuyển về thành phố Triều Châu bắt đầu reo rắc sự tàn bạo của mình trên khắp các nẻo đường, cuối cùng trở thành tay sai cho trùm buôn ma túy đầu sỏ Tạ Dân Tư.

Trước ngày hôn lễ của cô ấy, anh ta đã tới bắt cóc người và làm ra việc không thể tha thứ với cô ấy.

Chuyện gì đã xảy ra thì mãi mãi không thể xóa bỏ, nó khắc sâu trong ký ức của cô ấy, khiến cô ấy không biết phải làm thế nào để có thể tha thứ.

Hai thang máy đang dừng lại trên tầng thượng, Thẩm Thành là người rời đi trước, trước đó anh ta dùng súng bắn toàn bộ hồng nút bấm.

Kiều Triết giữ chặt vai Hạ Diệp, nhỏ giọng hỏi: “Em không sao chứ?”

Hạ Diệp khó khăn lắc đầu, cô vẫn cảm thấy có chút choáng váng.

Đột nhiên Kiêu Triết nhìn thấy một người nào đó trên trục thẳng đang cầm súng nhắm về phía mình.

Ngay một giây tiếp theo, tiếng súng vang lên, kèm theo đó là tiếng hét thất thanh của Thẩm Uyển: “Không!”

Kiều Triết xoay người ôm lấy Hạ Diệp, bảo vệ cô trong lòng, hai người cùng nhau ngã xuống đất, viên đạn không sai không lệch bắn trúng vào tấm áo chống đạn của Kiêu Triết, do khoảng cách quá gần, lực tác động mạnh, cho dù đã có áo chống đạn nhưng vẫn khiến Kiêu Triết phun ra một ngụm máu, cơn đau dữ dội ở lưng khiến anh gần như rơi vào trạng thái hôn mê. Hạ Diệp hoảng loạn lắc lắc khuôn mặt tái nhợt của anh: “Kiêu Triết! Kiêu Triết!” Trong không khí lan tỏa mùi máu nồng nặc hòa cùng mùi khét của thuốc súng.

Lâm Nghi đứng dưới lầu nghe thấy tiếng súng, liền lập tức dẫn theo lực lượng cảnh sát đặc nhiệm tiến vào tòa cao ốc.

Kiều Triết khó khăn thực hiện động tác nuốt nước bọt, cố gắng giữ tỉnh táo trả lời lại cô: “Không sao, đừng sợ, nhóm Lâm Nghi sắp lên đây rồi.” Âm thanh quá nhỏ, rất khó nghe rõ, cũng may Hạ Diệp ở gần, một bên tai cô đang áp lên cổ anh.

Lúc này bảo cô phải tin rằng anh không sao thế nào đây? Hạ Diệp muốn đẩy anh ra để kiểm tra tình trạng vết thương, nhưng có cố gắng thế nào cũng không đẩy nổi.

Cuối cùng cô bất lực bật khóc, nước nở gọi tên anh: “Kiêu Triết... Kiêu Triết! Anh không sao chứ? Đừng làm em sợ, anh nói gì đi chứ...”

Kiều Triết cảm thấy lồng ngực mình dần mất cảm giác, thậm trí đầu óc cũng chìm vào cơn mê man, như tiến vào giữa luồng lốc xoáy, anh mơ hồ nghe thấy có người đang gọi tên mình, nhưng không thể phát ra âm thanh. Một lúc sau, nhờ ý chí mạnh mẽ, Kiêu Triết mở mắt ra, khi thấy rõ người trong lòng mới lập tức thở phào nhẹ nhõm, trầm giọng nói bên tai cô:

“Đừng khóc, không chết được...” Nói xong lại ngất đi.

Hạ Diệp không biết nên vui hay buồn, nhưng cô vẫn đang thút thít khóc, là vui mừng mà khóc, thật may anh không sao.

Nút ấn thang máy đã bị phá hỏng, Lâm Nghi cùng đồng đội chỉ đành từ từ leo lên tầng ba mươi, cứ thế cho tới khi các nhân viên ứng cứu thở hổn hển

lên tới nơi liền nhìn thấy Kiều Triết đang bảo vệ con tin dưới thân mình, áo chống đạn sau lưng anh bị bắn thủng một lỗ to bằng lòng bàn tay, vỏ đạn bị kẹt lại ở lớp cuối cùng của chiếc áo, chỉ một chút nữa thôi đã có thể lấy mạng Kiều Triết.

Lâm Nghị cùng các nhân viên y tế vội vàng chạy đến nhắc Kiều Triết dậy, sau đó là tới Hạ Diệp.

Lâm Nghị hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Tôi không sao, bác sĩ làm phiền anh kiểm tra xem anh ấy thế nào ạ.” Sự chú ý của Hạ Diệp đều đã đổ dồn vào Kiều Triết, cô căng thẳng quan sát từng động tác của bác sĩ.

Nam bác sĩ quân y cởi áo chống đạn cho Kiều Triết ngay tại chỗ, phía sau bộ quân phục màu đen của anh bị cháy là do lực ma sát của viên đạn và lượng nhiệt tỏa ra quá lớn, trên lưng Kiều Triết chỉ thấy một mảng da bị bỏng đỏ.

Các nhân viên y tế khác cũng hỏi Hạ Diệp có thấy không khỏe ở đâu không. Hạ Diệp xua tay, tỏ ý không sao.

Kiều Triết đã dần dần tỉnh lại, anh muốn hô hấp nhưng vì ngực quá đau nên chỉ có thể hít thở một cách yếu ớt, bác sĩ quân y bên cạnh thấy vậy liền nhắc nhở: “Thở chậm, giữ nhịp thở đều đặn, đừng dồn sức quá lớn vào khoang ngực.”

Lâm Nghị tiến lên hỏi: “Cậu thấy thế nào rồi?”

Kiều Triết cau mày, ngay khi anh nói ra từ “không” liền lập tức cảm thấy một cơn đau như muốn xé toạc lồng ngực, nên lập tức im bật, rồi lắc đầu với anh ấy, tiếp đến hướng ánh mắt đầy quan tâm nhìn sang phía Hạ Diệp. Hạ Diệp hỏi bác sĩ bên cạnh: “Bác sĩ, anh ấy vừa phun ra một ngụm máu, thực sự là không sao chứ ạ?”

“Cái này không cần lo lắng, uống chút thuốc là ổn rồi.” Nam quân y giải thích.

Thấy Hạ Diệp vẫn còn lo lắng, nam bác sĩ tiếp tục giải thích: “Ho ra máu là do lồng ngực bị chèn ép vì chịu tác động mạnh, khiến mao mạch phế quản vỡ gây ra hiện tượng hộc máu, nhưng không phải là vấn đề lớn.”

Cuối cùng Hạ Diệp cũng có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm, cô chủ động nói với Kiều Triết: “Em không sao, nhưng lát nữa phải kiểm tra nhiễm độc ma túy, khi này em đã bị bọn chúng tiêm thứ gì đó vào người.”

Nghe vậy, cả Kiều Triết và Lâm Nghị đồng thời kinh ngạc nhìn cô, câu nói của Hạ Diệp như tiếng sấm vang trời nổ tung trong đầu hai người họ.

Lâm Nghị lên tiếng chửi rủa: “Con mẹ nó, tên chó chết Thẩm Thành không biết đã dùng thủ đoạn này bao nhiêu lần rồi.” Nói xong, đột nhiên lại thấy mình dường như đã nói sai điều gì đó, nên vội vàng nhìn Kiều Triết với vẻ lo lắng.

Kiều Triết trừng anh ấy một cái, sau đó dời tầm mắt về phía Hạ Diệp: “Em bị tiêm khi nào?”

“Là lúc trước khi lên đây, có lẽ được khoảng mười phút rồi.”

“Em có cảm thấy khó chịu ở đâu không?” Kiêu Triết cảm thấy kinh hãi khi nghĩ đến mấy câu miêu tả về thứ đó, lúc này anh có thể cảm nhận rõ ràng nhịp tim đang tăng nhanh của mình.

Hạ Diệp ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Hình như cũng không có cảm giác gì, ít ra thì em chẳng cảm nhận được cái khoái cảm như trong truyền thuyết.”

“Chờ lát nữa kiểm tra xem sao.” Kiêu Triết cảm thấy trái tim mình như bị thứ gì đó bóp chặt, khiến anh càng thêm khó thở.

Sau khi bác sĩ quân y đưa thuốc cho anh, vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: “Lát nữa anh cũng tới bệnh viện chụp X-quang phổi xem sao, đề phòng bất chắc.”

Truyện được edit bởi Thiên Hamho, nếu yêu thích hãy like và cmt để ủng hộ Editor nhé :v

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 14: Hôn anh ấy.

Chương 14: Hôn anh ấy.

Hành lang bệnh viện nồng nặc mùi thuốc khử trùng, trên đầu là những bóng đèn sợi đốt chói mắt, cửa sổ phía cuối hành lang tối đen như mực, mặt trăng dường như đã bị mây che lấp.

Hạ Diệp đang ngồi một mình trên băng ghế trước cửa phòng xét nghiệm máu, trên tay là tờ giấy xếp số thứ tự vừa được y tá đưa cho, cô cuộn vào rồi lại mở ra, hết lần này đến lần khác, lúc này trái tim cô cũng đang như mảnh giấy này vậy, hụt hẫng và buồn bực.

Một đôi giày Martin màu đen lọt vào tầm mắt, Hạ Diệp dừng lại động tác, ngẩng đầu hỏi anh: “Bác sĩ nói thế nào?”

Với tấm X-quang trong tay, Kiêu Triết ngồi xuống bên cạnh cô: “Xương không có vấn đề gì cả.”

Nghe xong lời này, Hạ Diệp nhẹ nhõm gật đầu, rồi lại tiếp tục cuộn mảnh giấy trên tay: “Vậy thì tốt rồi.”

“Số 69 có ở đây không?” Một y tá bước đến khoa xét nghiệm máu và đứng gọi số ở hành lang.

“Tôi đây.” Hạ Diệp đứng dậy đi tới.

Trong phòng, một nữ bác sĩ trung niên đang cúi đầu nhìn tờ xét nghiệm trên tay, nói với cô gái đi vào: “Cô ngồi đi.”

Hạ Diệp ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn, chăm chú nhìn vẻ mặt bác sĩ. Một lúc sau, nữ bác sĩ đẩy gọng kính trên sống mũi, nói: “Mọi thứ đều bình thường, nhưng nồng độ huyết sắc tố có chút thấp, hơi thiếu máu do thiếu sắt.”

Nói xong, bác sĩ lại hỏi: “Kinh nguyệt có đều không?”

“Đều, đều ạ...” Câu hỏi thật kỳ lạ, cô không biết nó có liên quan gì đến việc mình bị tiêm thuốc hay không, Hạ Diệp thầm nghĩ.

“Chiều cao và cân nặng bao nhiêu?”

“Cao một mét sáu mươi chín, nặng 48.5kg ạ.”

“Hơi gầy, suy dinh dưỡng nhẹ, không có vấn đề gì lớn, chỉ cần bồi bổ cơ thể là được, chú ý chế độ ăn uống, ăn nhiều thực phẩm chứa sắt, như gan lợn, thịt bò... bây giờ cô gái trẻ nào cũng vậy, đừng có nghĩ đến việc giảm cân.”

Nghe xong lời bác sĩ, trong đầu Hạ Diệp xuất hiện vô số những nghi ngờ, cô không bỏ cuộc, hỏi: “Vậy, cái tôi mới bị tiêm thì...” Còn chưa nói xong nữ bác sĩ đã ngắt lời.

“Glucose, phải không? Bình thường cô hay bị tụt huyết áp sao?”

“Chỉ hôm nay...” Cô nói dối, trong lòng có chút bất an.

Tiếp đến bác sĩ lại nhìn tờ phiếu trên tay mình với vẻ khó hiểu: “Có phải cô mới làm phẫu thuật gì đó không? Vì thấy có thành phần thuốc gây tê còn sót lại trong máu.”

“Vâng...” Hạ Diệp thở phào nhẹ nhõm.

“Về nhà chú ý chế độ ăn uống, có muốn tôi kê cho ít thuốc bổ máu không?”

“Không cần đâu ạ, cảm ơn bác sĩ.”

“Đừng khách sáo, cần lấy giấy tờ của cô rồi ra về được rồi, đừng nghĩ ngợi lung tung, không có vấn đề gì nghiêm trọng đâu.”

Kiều Triết nhìn thấy Hạ Diệp đi ra, căng thẳng hỏi: “Thế nào rồi?”

Hạ Diệp thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: “Là đường glucose, người tiêm thuốc cho em có lẽ vẫn còn chút lương tâm.” Ngoại trừ lời giải thích này, Hạ Diệp không thể hiểu được lý do tại sao Hà Minh Thịnh lại tha cho cô. Đôi lông mày nãy giờ luôn cau chặt của Kiều Triết cuối cùng cũng đã có thể giãn ra.

Hai người sánh bước đi ra ngoài, dọc đường đi thu hút rất nhiều ánh nhìn, rõ ràng đã gần nửa đêm, nhưng trong bệnh viện vẫn rất đông người.

Bộ quân phục màu đen của Kiều Triết thực sự rất bắt mắt, vón dĩ chiếc áo anh mặc bên trong đều đã bị cháy, may mà trên xe còn dư một chiếc áo khoác quân phục. Sau khi rời khỏi cao ốc Lê Hải, những cảnh sát đặc nhiệm còn lại đều đã trở về đồn, còn Kiều Triết lái xe đưa Hạ Diệp tới bệnh viện. Lúc này, mây đen đã bị gió cuốn trôi, lộ ra vàng trắng khuyết treo trên bầu trời cùng các vì sao xung quanh, dường như mặt trăng hôm nay sáng hơn

bao giờ hết.

Hai người đi đến cổng bệnh viện, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống mặt Hạ Diệp khiến khuôn mặt tái nhợt của cô lộ rõ.

“Anh đưa em về nhà.” Kiều Triết nói.

Sau cả một ngày dài vật lộn, Hạ Diệp đã thực sự kiệt sức, nhưng chỉ nghĩ đến việc về nhà, về nhà nào bây giờ? Đây là nhà của cô, cũng đủ khiến Hạ Diệp mệt mỏi rồi, về nhà lại càng thêm mệt, cô thà ở ngoài còn hơn.

Kiều Triết thấy cô không đáp, cũng không vội hỏi thêm, chỉ im lặng bên cạnh chờ đợi câu trả lời.

“Đưa em về nhà anh đi.” Hạ Diệp quay lại nhìn vào mắt anh.

Cô biết rằng một yêu cầu đột ngột như vậy nghe có vẻ vô lý, nếu anh từ chối thì sao? Liệu bây giờ anh có nghĩ cô là một người phụ nữ có thể tùy tiện đưa về nhà hay không?

“Được!!!” Anh nói.

Câu trả lời quá nhanh, thậm chí còn khiến Hạ Diệp có chút cảm giác không chân thật, cô ngượng ngùng giải thích với anh: “Nếu không tiện anh có thể đưa em tới khách sạn, nhưng em không có giấy tờ tùy thân, anh phải cho em mượn, với lại trong túi chỉ có hai trăm tệ tiền mặt, không biết có đủ hay không.”

“Về nhà anh đi, anh sống một mình, không có gì là bất tiện cả.” Kiều Triết nắm tay cô bước ra xe.

Mặc dù không hiểu lý do tại sao cô có nhà lại không về, nhưng vì cô không nói nên anh cũng chẳng cần thiết phải hỏi, dù sao thì anh cũng không thể yên tâm nếu để cô một mình.

Sau khi lên xe, Hạ Diệp vừa thắt dây an toàn vừa chú ý tới biểu cảm của Kiều Triết, cảm thấy mặt mình hơi nóng.

“Lát về nhà anh làm gì đó cho em ăn.” Kiều Triết đưa mắt nhìn khuôn mặt ửng hồng của Hạ Diệp, rồi khởi động xe lái ra khỏi bệnh viện.

“Cảm ơn.” Ngoài cảm ơn anh ra, cô không biết mình có thể nói gì khác, mạng của cô là do anh cứu.

“Lúc này đã là giờ tan làm của anh, em không cần lo lắng.” Kiều Triết đoán rằng danh tính của cô có thể không đơn giản như vậy, vì thế anh nghĩ rằng cô vì nghề nghiệp của anh nên mới thận trọng, mặc dù hai lần liên lụy tới cô đều là việc ngoài ý muốn hoặc trong đó ẩn chứa sự thật nào khác, nhưng khi chưa tìm được bằng chứng, anh sẽ không suy đoán lung tung.

“Có phải anh nghi ngờ em không?” Cô hỏi.

Kiều Triết để ý thấy đôi môi khô khốc của cô, liền nghiêng người với một chai nước suối ở phía sau đưa qua, nói: “Nếu anh nghi ngờ em sẽ không đưa em về nhà mà đưa thẳng em tới đồn cảnh sát để đỡ phải suy nghĩ rồi.”

Hạ Diệp bấu môi chửi thầm, chẳng phải là anh đang đợi đến khi tìm đủ chứng cứ hay sao?

Sau đó cô lại nghe thấy anh nói: “Không nói đến vấn đề nghề nghiệp, còn chuyện em muốn giải thích thì cứ từ từ suy nghĩ, để nói sau cũng được.” Quả thực Hạ Diệp chưa thể tìm ra cách giải thích hợp lý cho danh tính của mình, thật may là anh không tiếp tục truy cứu, cô thực sự sợ rằng anh sẽ không tin mình.

Buổi tối trên đường chẳng có vật cản, chiếc xe nhanh chóng về đến chỗ ở của Kiều Triết, từ xa có thể nhìn thấy một tảng đá sừng sững giữa bãi cỏ xanh, bên trên có khắc dòng chữ “Chung cư Bắc Sơn” màu đỏ.

Ngoài trừ mấy dãy đèn đường trong khu, cùng vài người đang đi bộ ra thì xung quanh vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng ếch kêu, duy nhất chỉ có đám ve báo hiệu mùa hè trên cây là không biết mệt mỏi. Kiều Triết đậu xe trong bãi đậu xe, Hạ Diệp xuống xe, đi theo phía sau anh. Đêm hè rất mát mẻ, gió đêm nhẹ thổi qua những bụi cây cành lá rậm rạp ven đường, phát ra âm thanh rì rào.

Hạ Diệp không thể nhịn được nữa, đành lên tiếng: “Khu nhà anh yên tĩnh thật đó.” Miệng thì nói còn bước chân lại không kìm được mà tiến sát lại gần Kiều Triết.

Điều duy nhất mà Hạ Diệp sợ hãi trong suốt bao nhiêu năm nay chính là đi dạo một mình vào ban đêm, từ nhỏ tới lớn rồi khi một mình học tập ở nước ngoài, cô đều chưa từng ra ngoài vào buổi tối.

Kiều Triết vươn tay đặt lên vai cô, bật cười: “Sợ thì cứ nói, đừng có lúc nào cũng cứng mồm cứng miệng vậy.”

Hai người bước vào thang máy, Hạ Diệp nhìn anh ấn nút số năm.

Trong không gian chật hẹp, cả hai đều im lặng, trong đầu mỗi người đều đang hiện lên những suy nghĩ, không biết có phải họ đang cũng nghĩ tới một điều hay không?

Kiều Triết lấy chìa khóa mở cửa, sau đó đứng sang một bên để Hạ Diệp vào trước.

Nội thất trang trí bên trong rất đơn giản và hiện đại với sàn nhà vân gỗ màu trắng, ghế sofa bọc da màu đen cùng rèm cửa màu trắng, phòng khách không mấy rộng rãi, là kiểu căn hộ đơn điển hình. Hạ Diệp chú ý thấy bên ngoài ban công có vài chậu cây, hình như là cây Tùng Bách, được cắt tỉa rất đẹp mắt.

“Em đến sofa ngồi nghỉ chút đi, anh thay quần áo rồi làm đồ ăn cho em.”

Hạ Diệp nhìn quần áo trên người mình, trước ngực còn dính vài mảng sơn tường màu trắng, có chút thẹn thùng nói: “Em muốn đi tắm trước.” Cô thực sự không chịu được cả người chỉ toàn bụi bặm thế này.

Thấy vẻ mệt mỏi trong mắt Hạ Diệp, Kiều Triết gật đầu rồi dẫn cô vào phòng ngủ.

Bên trong phòng ngủ, có một khung cửa sổ bằng kính cao từ dưới sàn lên tới trần nhà, nằm ở vị trí đối diện với cửa phòng, Hạ Diệp liếc nhìn một

vòng cách bài trí bên trong, chính giữa là giường lớn, tủ quần áo được đặt đối diện với giường.

Kiều Triết chỉ về phía phòng tắm bên ngoài cửa, rồi đi tới tủ quần áo thay bộ đồ mặc ở nhà: “Nếu cần gì thì nói với anh.”

“Được!!!”

Hạ Diệp đi thẳng vào phòng tắm, sau khi cởi sạch đồ trên người, cô mới phát hiện, vừa rồi trả lời anh lại quên nhắc tới chuyện quần áo, nên hắng giọng gọi to ra ngoài: “Kiều Triết, em không có quần áo để thay, làm sao bây giờ?”

Kiều Triết lắc đầu, trầm nghĩ, còn có thể làm sao được nữa? Anh đi tới tủ lấy ra chiếc áo choàng tắm mới tinh, rồi đến gõ cửa phòng tắm: “Đây rồi, em mặc tạm áo choàng tắm vậy nhé.”

Cánh cửa được mở hé, một cánh tay trần trụi thò ra, Kiều Triết đặt áo choàng tắm vào tay cô.

Hạ Diệp nhận áo xong, liền thu tay lại nhỏ giọng nói cảm ơn.

Trên thành bồn rửa mặt có đồ vệ sinh cá nhân của nam giới, dao cạo râu được đặt gọn gàng ở một góc, khăn tắm màu trắng đủ kích cỡ khác nhau treo phía sau cánh cửa, đến cả gương cũng chẳng có lấy một vệt nước, tất cả đều bóng loáng như mới. Xong rồi, người này không phải mắc bệnh sạch sẽ đó chứ, Hạ Diệp trầm nghĩ, cô có chút lo lắng mình sẽ bị chê bôi, bản thân cô không phải là người ăn ở luộm thuộm, nhưng cũng không đến mức sạch sẽ, gọn gàng như vậy, dù sao thì đồ dùng của con gái cũng phức tạp hơn nhiều.

Khi vẩy van nước, nước nóng trong vòi hoa sen phun lên làn da trần trụi của Hạ Diệp, trên cánh tay đột nhiên nổi da gà, nhưng ngay sau đó lại được dòng nước cuốn đi, mệt mỏi cũng theo đó mà tan biến.

Hạ Diệp bóp một ít dầu gội đầu từ từ xoa bóp trên tóc khiến nó nổi bọt, mùi hương quen thuộc rất dễ nhắc nhở người ta nhớ tới chủ nhân của nó, mùi thơm nhẹ nhẹ, anh có thói quen giống cô, luôn mang theo đồ tắm gội của mình mỗi khi phải ở khách sạn.

Tắm gội xong, Hạ Diệp đi chân trần đứng trên tấm thảm chùi chân, với chiếc áo choàng mặc vào.

Sau đó, cô từ từ hé cửa phòng tắm, lén lút nhìn ra bên ngoài, thấy không có ai, mới chậm rãi bước tới cửa sổ bằng kính trong suốt trong phòng ngủ. Bên ngoài khu nhà là một hồ nước lung linh, lấp lánh ánh bạc do phản chiếu lại ánh sáng của đèn điện, chẳng trách nhà ở đây lại có nhiều người muốn mua tới vậy, phong cảnh thực sự rất đẹp, lại có cảm giác yên tĩnh, biệt lập.

Một lúc sau, giọng Kiều Triết từ trong bếp vọng ra: “Ra ăn chút gì đi.”

Hạ Diệp nhìn xuống chiếc áo choàng tắm trên người mình, chẳng có gì phải khó xử, cả hai đều đã trưởng thành, kể từ giây phút cô bảo anh đưa mình về nhà cô cũng đã hiểu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Hạ Diệp bước đến bàn ăn ngồi xuống, từng đợt hương thơm xộc thẳng vào mũi, đột nhiên lúc này lại có chút đói bụng.

Trên bàn có hai bát hoành thánh, lớp trên cùng của nước dùng nổi lên một lớp dầu mỏng, hơi nóng bốc lên khiến khi nó khẽ lưu chuyển.

Kiều Triết bước ra khỏi phòng bếp, cầm thìa đưa cho Hạ Diệp: “Ăn đi, trong nhà chẳng còn đồ gì khác, vì khoảng thời gian này anh thường xuyên đi công tác, việc này em cũng biết mà, vì vậy trong tủ lạnh chỉ còn lại món này thôi, cũng chẳng phải món gì đặc biệt, nên nấu rất nhanh gọn, ăn xong sớm còn nghỉ ngơi.”

Dường như anh không mấy chú ý đến cách ăn mặc của cô mà chỉ tập trung vào món ăn trước mắt, lúc này Hạ Diệp đã cảm thấy nhẹ nhõm đi vài phần. Hạ Diệp cầm chiếc thìa mà anh vừa đưa cho, múc một miếng hoành thánh, lớp vỏ bánh mỏng mỏng bọc lấy nhân thịt ú nù bên trong, qua lớp vỏ có thể nhìn thấy viên thịt màu hồng nhạt. Hạ Diệp nhẹ nhàng thổi hai lần rồi cho vào miệng, từ từ nhai, còn chưa nuốt xuống bụng đã giờ ngón tay cái lên xuýt xoa khen ngợi: “Anh giỏi quá! Là anh tự gói sao?”

Hạ Diệp không thể nhớ nổi mình đã ăn bao nhiêu chiếc hoành thánh đông lạnh bán trong siêu thị nữa, chúng đều được làm bằng máy, ăn vài cái là ngấy.

“Không, đầu bếp trong nhà hàng của ông nội anh làm, mỗi lần gói ông đều đóng hộp một ít rồi gửi cho anh.” Kiều Triết đưa tay lên gãi gãi lông mày.

“Hèn chi, hương vị làm bằng tay vẫn khác hẳn, ngon, ngon hơn bên ngoài rất nhiều!” Hạ Diệp nhất thời bí từ, không biết phải nên khen độ ngon của nó thế nào.

“Ăn từ từ, cẩn thận bỏng.” Kiều Triết cũng cầm đũa lên ăn, anh sắp chết vì đói đến nơi rồi.

Rất nhanh đã nhìn thấy đáy bát, Kiều Triết hỏi: “Em đã no chưa? Nếu chưa thì trong nồi vẫn còn.”

Hạ Diệp xua tay chỉ vào chiếc bát trống không của mình: “No rồi, anh lấy cho em theo lượng ăn của anh mà.”

“Của anh nhiều gấp rưỡi của em đó...” Nói xong anh đứng dậy dọn bát và thìa cho cô, lại nói: “Em vào ngủ trước đi.”

“Em ngủ phòng anh vậy anh ngủ ở đâu? Ở đó sao?” Cô chỉ vào chiếc ghế sofa trong phòng khách.

“Ừm, anh ngủ ở sofa là được rồi.”

“Lát nữa nói chuyện một chút nhé, em vào phòng ngủ chờ anh.” Hạ Diệp nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Trở lại phòng ngủ, Hạ Diệp lật chăn ngồi xuống giường, ánh mắt có chút trống rỗng và lo lắng, rèm cửa đã bị cô kéo lại, trong phòng chỉ có ánh đèn mờ ảo của chiếc đèn ngủ hắt ra.

Phải nói gì đây, cô cũng không biết nữa, lẽ nào muốn hỏi anh về mối quan hệ giữa hai người họ hiện tại?

“Em muốn nói chuyện gì?” Anh hỏi.

Sau một hồi thất thần, cô đã tỉnh táo trở lại, nếu trực tiếp hỏi anh về mối quan hệ của hai người hiện tại, sau đó lại nhận được câu trả lời không như mong muốn, thì phải làm sao, nhất định sẽ bị anh nghĩ rằng là cô đang tự đa tình.

Kiều Triết nhìn ra cô đang phân vân điều gì, nên mở miệng nói trước: “Tối hôm đó anh rất nghiêm túc, chuyện này đối với anh vô cùng quan trọng, vốn dĩ anh muốn tìm một cơ hội thích hợp để trưng cầu ý kiến của em.”

“Xin lỗi... Nhưng hiện tại em cũng đang thực sự nghiêm túc.” Hạ Diệp có sao nói vậy.

Kiều Triết ngây người hồi lâu sau đó mới hiểu ra câu xin lỗi của cô là có ý gì.

Thật may mắn, kết quả là như nhau.

“Là anh sai, nếu em đồng ý thì hãy cho anh một cơ hội được chăm sóc em, anh... nhất định sẽ cố gắng hết sức để trở thành một người bạn trai tốt.”

Anh vừa nói vừa mỉm cười, thậm chí cầu mong lời tỏ tình muộn màng này sẽ được chấp nhận.

Hạ Diệp không giấu nổi sự phấn khích trong lòng, chỉ biết gật đầu với anh, thay cho lời đồng ý, câu nói của anh cứ vang vọng trong đầu cô, lời tỏ tình lịch sự này quả thực rất hợp với nghề nghiệp lẫn tính cách của anh.

Trái tim này giờ luôn treo lơ lửng của cô cuối cùng cũng có thể dừng lại, xét về mặt tình cảm thì độ nghiêm túc thực sự cần thiết, cô muốn có một tình yêu đầy đủ nghi thức.

Kiều Triết đưa tay lên vuốt ve mái tóc mới khô được một nửa của Hạ Diệp:

“Anh đi lấy máy sấy cho em.”

Nhưng cô lại được voi đòi tiên: “Sấy tóc giúp em được không?”

“Được!!!”

Trong phòng ngủ vang lên tiếng vù vù của máy sấy, rõ ràng đã bật điều hòa, nhưng cảm giác nhiệt độ đang không ngừng tăng lên, Hạ Diệp chỉ cảm nhận được hơi nóng.

Người đàn ông bên cạnh đang nhẹ nhàng sấy tóc cho cô, đầu tiên là từ phía trước rồi tới phía sau, nấc gió ở máy sấy cũng vừa phải, khiến người ta cảm thấy thoải mái, thật muốn chìm vào giấc ngủ.

Kiều Triết dịu dàng vuốt ve mái tóc ẩm ướt của cô, anh khẽ cảm những lọn tóc trong tay rồi từ từ dùng máy sấy thổi khô, thời gian dường như kéo dài vô định, ngưng đọng tại nơi đây, không biết đang thử thách lòng kiên nhẫn của anh hay là của cô.

Hạ Diệp không chịu nổi nữa, cô xoay người hôn lên má Kiều Triết, từ từ tiến đến môi anh, rồi vươn đầu lưỡi làm ẩm ướt đôi môi có phần khô ráp ấy.

Một tay Kiều Triết vẫn đang cần máy sấy tóc, Hạ Diệp lại hôn anh như muốn quên đi hết thảy, khiến Kiều Triết đành phải dừng chiếc máy sấy lại, đặt trên tủ cạnh đầu giường sau đó ôm lấy cổ cô đáp trả cô bằng nụ hôn càng thêm mãnh liệt.

Âm thanh giữa môi và răng đan xen mang lên trong phòng, Hạ Diệp người vừa bị cướp mất thế chủ động, lúc này cảm thấy như trái tim đang được vuốt ve dịu dàng.

Anh luôn nắm ngón tay vào tóc cô để khiến nụ hôn sâu hơn, hai người không biết mệt mỏi trao nhau nước miếng.

Đầu lưỡi quấn lấy nhau không chừa một kẽ hở, cứ thế cho đến khi Hạ Diệp muốn dừng lại để thở thì Kiều Triết mới chịu buông cô ra.

Chớp mắt hai người đối diện nhau, trong con ngươi màu nâu đậm phản chiếu dáng vẻ của nhau, phòng ngủ chỉ còn lại tiếng thở gấp gấp trùng lặp. Kiều Triết lại cúi đầu hôn thật sâu lên đôi môi đỏ mọng của cô, sau đó là đến cổ, rồi tới xương quai xanh, cuối cùng đành phải miễn cưỡng đứng dậy nói: “Đợi chút, anh đi tắm đã.”

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 15: Làm tình.

Chương 15: Làm tình.

Hạ Diệp ném chiếc áo choàng tắm xuống dưới giường, người trơn mịn nằm dưới lớp chăn, cô tự cảm thấy bản thân mình như con cá đang chờ người ta tới giết thịt.

Cơ thể được bọc trong lớp chăn mềm mại, còn có mùi hương quen thuộc của anh, thật khó khiến bản thân không mơ mộng nghĩ ngợi lung tung.

Kiều Triết bước vào phòng tắm, dường như hương vị và hơi ấm vẫn còn lưu lại trong miệng, thậm chí anh còn thấy tim mình đang đập loạn xạ, sau đó lại tự âm thầm kiểm điểm bản thân, tại sao lại có thể dễ dàng bị cô khơi dậy dục vọng nguyên thủy để rồi điên cuồng muốn cô như vậy.

Kiều Triết vươn tay mở vòi hoa sen, dòng nước đã làm dịu bớt vài phần dục vọng không còn nơi nào để trút bỏ của anh, không ngờ vừa quay đầu, lại nhìn thấy chiếc quần lót màu xanh nước biển của cô trong giỏ để quần áo bẩn, cuối cùng đành phải từ bỏ việc đấu tranh với lý trí.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Kiều Triết buộc chiếc khăn tắm ngang hông rồi trở lại phòng ngủ.

Hạ Diệp đang phủ chăn qua vai, ngẩng nhìn thân trên trần trụi của anh, rồi đến chiếc khăn tắm quấn thấp quanh eo, những giọt nước chưa khô chảy dọc theo cơ bụng rồi biến mất dưới lớp khăn, Hạ Diệp theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt.

Trên tay Kiều Triết đang cầm một chiếc khăn khác để lau tóc, vốn dĩ chẳng có gì nhưng Hạ Diệp thâm nghĩ động tác lau qua lau lại đơn giản này của anh cũng thật gợi cảm.

“Trong nhà không có cái đó, em thấy không sao chứ?” Kiều Triết vừa hỏi vừa lau đầu, ánh mắt có chút xấu hổ.

“Em có thể nói là có sao không?” Hạ Diệp tròn tròn mắt, người này sao lại có thể thành thật vậy chứ, đúng là!

Kiều Triết mím môi, khẽ nhếch khóe miệng mỉm cười, khăn tắm vương vãi bên cạnh chiếc áo choàng, anh nhắc chăn nằm lên giường, đưa tay ôm lấy Hạ Diệp, chỉ lặng lẽ ôm cô, cảm nhận sự mềm mại của cơ thể này thêm một lúc, rồi mới từ từ hôn lên môi cô, dần dần đi xuống cổ.

Sự đụng chạm từ cổ tới xương quai xanh rồi đến ngực khiến Hạ Diệp vô cùng ngứa ngáy.

“Lung anh ớn chứ?” Hạ Diệp trầm giọng hỏi.

Kiều Triết nhòm người dậy nhìn xuống phần thân dưới của mình, Hạ Diệp cũng cúi đầu nhìn theo ánh mắt anh, sau đó hai người cùng ngẩng lên, đối diện ánh mắt nhau, Kiều Triết nghiêng răng, khó khăn nặn ra một câu hỏi tu từ: “Theo em nghĩ thì thế nào?”

“Hay là anh ngồi đi, để em động?” Câu nói này của cô không hề mang theo dục vọng.

“Không được!” Anh nghiêm túc từ chối.

Sự kiên nhẫn của Kiều Triết đã đạt đến cực hạn, anh nhắc một chân cô lên, bàn tay hướng về phía khe hở, tham lam xâm nhập vào cửa động đã ướt át bất kham, khiến Hạ Diệp ngượng ngùng quay mặt sang một bên, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Kiều Triết đỡ lấy chính mình trượt lên trượt xuống trước miệng huyết vãi cái, cho đến khi phần đầu dính đầy chất lỏng trơn loáng mới từ từ đẩy vào. Vì lần trước đã Hạ Diệp đã chịu qua sự “tra tấn”, nên lần này cô cảm thấy thông thuận hơn nhiều, có một cảm giác được lấp đầy, chết tiệt, cô muốn nhiều hơn nữa, nên bờ mông cũng khẽ vận vẹo.

Kiều Triết cúi người hôn lên môi cô, thân dưới chạm rãi di chuyển, ngay từ khi mới bắt đầu đã dần dần tăng tốc, chất lỏng trong cơ thể cô tiết ra làm anh ẩm ướt, khiến cuộc giao hoan càng thêm thuận lợi.

Anh cúi đầu ngậm lấy một bên đầu vú đang dựng thẳng của cô, cứ thế mặc sức liếm láp, Hạ Diệp cảm thấy da đầu mình tê dại, ngứa ngáy không thể

chịu nổi, mặc anh tùy ý gặm cắn.

Cuối cùng không nhịn được nữa đành phát ra tiếng rên rỉ nỉ non, cô ưỡn cao hông đón nhận anh, khoái cảm mỗi lúc một dâng cao, cô muốn anh, muốn anh gặt gao hòa nhập vào cơ thể mình.

Một tay Kiều Triết nắm lấy eo Hạ Diệp, tay còn lại đỡ dưới hông, bắt đầu thay đổi tốc độ, đang từ nhẹ nhàng thâm nhập, biến thành chạy nước rút, tất cả những âm thanh va chạm cùng tiếng rên rỉ của cô đều bị anh khổng chế.

“Ừm... A~~ Nhanh... quá.” Cô bị tốc độ của anh khiến câu từ đứt đoạn, không thể nói liền mạch.

Kiều Triết giữ chặt eo cô, thỏa sức đâm cắm, anh tròng trành nhìn đến đôi gò má ửng hồng của người con gái dưới thân, sau đó thả lỏng một tay ấn vào điểm nhạy cảm đang dựng thẳng của cô, rồi chậm rãi vờn vờ theo tốc độ của mình.

“Đừng, đừng xoa chỗ đó.... Kiều Triết... ừm...” Hạ Diệp khóc lóc van xin.

Đột nhiên một luồng ánh sáng như pháo hoa bùng nổ trong đầu: “Á...” Hạ Diệp thét chói tai trong cơn cao trào.

Cùng với tiếng hét của cô, Kiều Triết rút ra vật cương cứng dưới thân, sau đó nắm chặt, anh nhìn hoa huyết vẫn đang co giật khép mở của cô, nhanh chóng loét thêm vài cái, kèm theo tiếng gặm trầm thấp, thờ dốc bắn toàn bộ lên bụng dưới của cô.

Kiều Triết vươn tay lấy hai chiếc khăn giấy trên bàn cạnh giường, lau sạch tinh dịch trên bụng Hạ Diệp, sau đó lại vội vàng đâm phân thân vẫn đang dựng thẳng của mình vào bên trong cô.

Hạ Diệp còn đang thờ dốc sau cơn cao trào, đột nhiên được lập đầy phải bật ra tiếng rên rỉ.

Kiều Triết ngậm lấy một bên núm hoa hồng nhạt, đầu lưỡi chậm rãi vẽ theo đường tròn, một tay xoa nắn bên mềm mại còn lại, bên dưới liên tục đâm vào rút ra.

Hạ Diệp không chịu được muốn khép hai chân lại, nhưng chỉ có thể kẹp được vòng eo của anh, cuối cùng đành phải ôm lấy anh, những ngón tay mảnh khảnh luồn vào tóc người đàn ông phía trên, thỏa mãn hưởng thụ sự dịu dàng và hưng tận mà anh mang lại.

Kiều Triết ngẩng dậy, nhìn một bên ngực cô đã ướt đầm nước bọt, sáng lấp lánh dưới ánh trăng như viên pha lê nhỏ màu trắng đỏ, anh lại cúi người một lần nữa hôn lên môi cô, ngay khi Hạ Diệp định đáp lại nụ hôn của anh thì Kiều Triết lại rời khỏi người cô, kéo chân cô quỳ xuống giường.

Hạ Diệp sợ hãi kêu lên, hai tay nắm chặt ga trải giường, khoảnh khắc cọ sát khiến trái tim cô run bật.

Người đàn ông phía sau kéo một cánh tay Hạ Diệp, bắt cô phải đứng dậy quay đầu lại hôn anh, tay còn lại của anh vẫn ôm chặt eo cô va chạm, mỗi cú đâm đều chạm tới nơi sâu nhất, Hạ Diệp ướt át hôn anh, vừa hôn vừa rên

rỉ ngất quăng, tiếng ngân nga càng lúc càng nhanh, càng lúc càng thêm mãnh liệt.

Hai người một trước một sau, Hạ Diệp phối hợp vươn tay ôm lấy gáy anh, quay đầu về phía sau, muốn hôn anh sâu hơn.

Kiều Triết một tay ôm eo, một tay nắm lấy ngực cô, hai cơ thể liên kết chặt chẽ, chất lỏng tình ái vương vãi khắp nơi trên tấm ga trải giường, ngấm xuống thành những mảng ướt bóng, mờ nhạt.

“Ừm... Aaaaa...” Hạ Diệp há miệng thở dốc, như cá thiếu nước, nóng lòng muốn rút hết nước từ người phía sau, cô nỉ non cầu xin: “Sâu quá... A... Chậm một chút... Kiêu Triết.”

Nhưng lúc này, hai mắt Kiêu Triết đang đỏ ửng, khoái cảm vây hãm lý trí, muốn thoải mái tiến vào cơ thể cô, sắp rồi.

“Ừm...” Theo sau tiếng thở dốc trầm thấp của Kiêu Triết, là tiếng hét thất thanh của Hạ Diệp, nước mắt trào ra khóe mắt, khoái cảm mãnh liệt khiến cô khóc không thành tiếng, cơ thể không chịu nổi vật to lớn hung dữ kia, bờ mông không nhịn được khẽ run rẩy, cô cảm nhận được thứ gì đó vừa phun vào cơ thể mình, bụng nhỏ cũng theo đó mà co rút.

Cô được anh ôm chặt, chậm rãi ngã xuống giường, hai cơ thể vẫn trước sau liên kết chặt chẽ.

Kiều Triết cảm nhận được phản ứng sau cơn cao trào của cơ thể cô, anh không biết cô đang hút mình vào hay đẩy mình ra, vì vậy đành nằm im ôm cô từ phía sau, để mặc cô tùy ý nức nở, thổn thức.

Kiều Triết rút phân thân của mình ra, chậm rãi hôn lên lưng Hạ Diệp, kiên nhẫn chờ cô ổn định nhịp thở.

Hai mắt Hạ Diệp giàn giụa nước mắt, cô hoàn toàn kiệt sức, quay người lại ôm anh, dùng chút sức lực còn lại rúc vào lòng anh, ghé sát mặt vào cổ anh, như chú chó nhỏ mới sinh đi tìm hơi ấm.

Nghe cô hân hên thở dốc, Kiêu Triết khẽ nở nụ cười: “Phải rèn luyện sức khỏe thôi, mới vậy mà đã mệt thế này rồi.” Anh nói xong lại dùng ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên sống lưng cô, để tạo đà muốn thêm một lần nữa.

Hạ Diệp há miệng muốn cắn anh một cái, nhưng không nổi, cuối cùng lại biến thành nhấm nháp, gặm cắn.

Cô đã mất hết sức lực, đến cả ngón tay cũng mềm nhũn, nhưng anh lại như chẳng hề hấn gì, ngược lại còn tràn đầy năng lượng.

Kiều Triết đứng dậy, bế cô vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, Hạ Diệp treo trên người anh, để mặc anh tắm rửa bên dưới cho mình, cảm nhận ngón tay dùng sức không mạnh cũng chẳng nhẹ của anh, thật khiến người ta ngứa ngáy trong lòng.

Kiều Triết rửa sạch chất lỏng ái muội bên dưới hai người, ai ngờ Hạ Diệp lại như yêu tinh, dùng nước bôi trơn cọ tới cọ lui trên người anh, khiến thứ

vừa chẳng dễ gì dịu xuống lại góc đầu tỉnh dậy, nhưng rõ ràng là cô chỉ muốn châm lửa chứ không hề có ý định dập lửa.

Hạ Diệp chợt bừng tỉnh khi cảm nhận được thứ cứng ngắc bên dưới, vội vàng tìm cách trốn tránh trách nhiệm, cô quay người sang một bên để không đụng phải cây đuốc đang bùng cháy trên người anh.

Kiều Triết giữ lấy vai Hạ Diệp, buộc cô quay mặt vào tường, Hạ Diệp hoảng sợ áp lên bờ tường lát gạch men ướt át, bàn tay nóng hổi áp lên phiến đá lạnh như băng, cảm giác nóng lạnh bất chợt vô cùng kích thích, cộng thêm việc anh đang nhẹ nhàng tiến đến từ phía sau, trong lòng hiểu rõ anh lại muốn nữa.

“Đừng, đừng, em sai rồi.” Hạ Diệp vội vàng ngăn cản.

Kiều Triết hôn lên chiếc cổ mảnh mai của cô, bất lực nói: “Để dành lần sau.”

Cứ tưởng rằng mình đã có thể trốn thoát, kết quả là cô lại phải đón nhận một nụ hôn thật sâu thật dài, đến khi cảm thấy không thể thở vì thiếu oxy, thậm chí còn có chút choáng vàng, thì Kiều Triết buông tha, rồi với chiếc khăn tắm lau người cho cô.

Anh bế cô trở lại giường, Hạ Diệp đỏ mặt khi thấy vết tích của cuộc hoan ái trên khắp chăn ga.

Kiều Triết liền tháo bỏ lớp ga đệm bên trên, chỉ để lại một lớp lót trắng tinh bên dưới.

“Ngủ ngon.” Cô vừa nói vừa chui vào chăn.

“Ừm, ngủ ngon.” Anh nằm xuống bên cạnh cô rồi nhẹ nhàng hôn cô nụ hôn chúc ngủ ngon.

Sau đó cả hai người ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Thiên Hamho: Thịt vậy đã đủ ngon chưa các sắc nữ của tôi :))) Cũng vì đĩa thịt thơm này mà tui mới phát hiện ra rằng edit H vẫn ếu đơn giản như m nghĩ, mất sức thực sự =))))), vì thế nên hôm nay mới up chương hơi muộn đó :v

Tuần này 5 chương Ba em, 10 chương Bánh mì, tung bông cho tui đi nào!!!!

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 16: Tránh thai.

Ngày hôm sau.

Qua khe cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào tới góc chăn, đến cả khăn tắm và đồng ga trải giường lộn xộn trên sàn, gọi lại một màn hoan ái nóng bỏng đêm qua.

Bị ánh sáng chói mắt chiếu lên mặt, Kiều Triết nhanh chóng tỉnh dậy, cúi đầu hôn người con gái đang trong vòng tay nụ hôn chào buổi sáng, sau đó nằm nghiêng nhìn đáng vẻ vẫn đang say giấc của cô, do ánh nắng, có thể nhìn thấy rõ ràng cả những sợi lông tơ nhỏ xíu trên khuôn mặt mịn màng. Một lúc sau, Hạ Diệp cau mày, khó khăn nâng cánh tay, kéo chăn phủ lên đầu để tránh ánh nắng khó chịu.

Kiều Triết ngậy người ra cười khi thấy phản ứng đáng yêu của cô. Anh vén chăn lên, khóa thân đứng dậy đi đến bên tủ, lấy áo phông và quần đùi mặc vào, rồi dọn dẹp sạch sẽ đồng bừa bãi dưới mặt đất.

Không biết đã qua bao lâu, khi Hạ Diệp tỉnh dậy, thì đã là giữa trưa, ánh mặt trời chói chang, trong phòng thoang thoang mùi bánh bao nhân thịt. Ý thức của Hạ Diệp dần trở nên tỉnh táo, mà càng tỉnh táo lại càng cảm nhận được rõ ràng cơ bắp trên người mình như đang phát run, chỗ nào cũng đau nhức, ê ẩm.

Thật đáng sợ, Hạ Diệp nghĩ, cùng là làm tình, tại sao anh lại có thể thoải mái, nhẹ nhàng như vậy, còn bản thân cô thì lại như bị vận động cả một đêm trong tình trạng thiếu oxy, nhức mỏi mãi không thôi.

Cô nằm trên giường không muốn ngồi dậy, cũng chẳng muốn cử động, chỉ vươn tay ra sờ soạng vị trí đã trống không bên cạnh.

Một lúc sau, Kiều Triết từ bên ngoài đi vào, anh ngồi xuống cạnh giường, bế người trong chăn lên, nói: “Dậy ăn sáng thôi nào.”

Hạ Diệp rũ vào vòng tay anh, chậm chạp không chịu nhúc nhích, hỏi: “Sao anh chẳng hề hấn gì thế? Em đau lưng muốn chết rồi đây này.”

Kiều Triết nghe thấy, liền vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa bóp eo cô, thì thầm: “Nếu anh có sao thì lúc đó mới thực sự là có chuyện đó.”

“Cúng đúng.” Hạ Diệp lúc này mới nhận ra câu hỏi này mới ấu trĩ làm sao. Lòng bàn tay rộng lớn của Kiều Triết di chuyển lên xuống trên eo cô, cuối cùng nhịn không được, lại tiến lên phía trên, bắt lấy một bên ngực mềm mại, nhẹ nhàng xoa nắn.

Hạ Diệp gồng đầu lên đùi anh, để mặc anh làm loạn trên ngực mình, trong lòng thâm trách, người này sao lại giống chưa từng nhìn thấy con gái bao giờ thế này, lúc ngủ với nhau muốn sờ thì đã đành...

Đầu vú bị anh đảo qua đảo lại, Hạ Diệp nhịn không được “ưm” lên một tiếng, khi hoàn hồn trở lại cô liền lật người đẩy ngã anh xuống giường.

Chấn trên người tuột xuống, thân hình hoàn mỹ với đường cong đầy đặn lộ ra trước mặt anh, Hạ Diệp chống hai tay nhìn xuống Kiều Triết.

“Làm không?” Cô cúi đầu thối hơi nóng vào tai anh.

Kiều Triết đưa tay lên, chạm vào bờ mông cô, rồi ấn nó về phía mình.

Chỉ vừa tiếp xúc, Hạ Diệp liền phát hiện phía dưới của anh đã ngóc đầu dậy, qua chiếc quần ngủ, lúc này đang căng phồng áp sát chặt chẽ vào hạ thể hoàn toàn trần trụi của cô.

Anh hỏi: “Em có ổn không?”

Hạ Diệp đoán chắc hẳn anh đang lo lắng cơ thể cô không thể chịu nổi, điều đó nhất thời khơi dậy tinh thần chiến đấu của cô, vì thế liền lập tức vươn tay kéo khóa quần anh xuống.

Vị trí sưng to bên trong được giải phóng, bật ra ngoài, khẽ rung động trong tay cô, đây là lần đầu tiên Hạ Diệp chạm vào nó, phần đầu thô to đang nhếch lên, phía dưới gân xanh chằng chịt bao bọc, cô thầm cảm thán một câu: Thế này thì biết nhét vào kiểu gì đây, to như vậy...

Kiều Triết nằm trên giường đỏ mặt nhìn cô quan sát hạ bộ của mình, bị người khác nhìn chằm chằm vào nơi riêng tư thế này làm gì có ai không kích động cơ chứ?

Một tay cô giữ chặt côn thịt, hơi nhồm người dậy, để nó ở miệng huyết mình sau đó ngồi xuống, một ngụm nuốt vào.

Kiều Triết rên lên một tiếng, cảm giác ấm áp và chặt chẽ khiến anh khó khăn giải phóng bản thân.

Hạ Diệp chống lên bụng anh, nhấp nhồm lên xuống, hai cánh hoa mỏng manh hé mở, cảm nhận độ thô to của anh và hưởng thụ cảm giác được lấp đầy ấy.

Da thịt trần trụi dưới ánh nắng, hai bầu ngực căng tròn nhấp nhô lên xuống, như cảnh xuân sắc câu hồn đoạt mạng.

Kiều Triết nhồm dậy, ôm eo cô ngồi sát bên mép giường, nhanh chóng di chuyển hông, trong phòng tràn ngập âm thanh của da thịt.

Hạ Diệp ôm lấy vai anh, ưm a thờ hỏn hỏn.

Anh ngậm chặt lấy đôi môi đỏ mọng của cô, đưa đầu lưỡi vào bên trong khoang miệng, cuốn lấy lưỡi cô, khiến nụ hôn thật sâu...

Anh vừa xoa nắn mông cô, vừa thúc mạnh, mỗi lần đều tiến thẳng tới nơi sâu nhất bên trong.

Sự kích thích mãnh liệt khiến Hạ Diệp khó có thể giữ được mình, nó quá sâu, quá nhanh, mỗi lúc một hưng hân, đâm vào rút ra không ngừng nghỉ...

Tư thế ngồi như Phật Bà Quan Âm trên đài sen, sâu đến mức khiến cô muốn thoát thân, thậm chí còn không dám ngồi hẳn xuống, nhưng mỗi lần ngã xuống đều bị anh đâm đến cùng, Hạ Diệp vừa rên rĩ vừa nói: “Sâu quá... Ừm...”

Kiều Triết dùng một tay ôm eo, tay còn lại nhào nặn một bên ngực cô, dưới sự bôi trơn của dịch thể, tốc độ của anh càng lúc càng nhanh hơn...

Không biết đã qua bao lâu, cùng với tiếng gâm trầm thấp của anh, da đầu Hạ Diệp cũng tê dại vì khoái cảm bùng nổ như pháo hoa trong đầu, cô run rẩy đổ gục trong vòng tay anh, bụng dưới co rút, muốn nhấc mông lên chạy trốn, muốn đẩy côn thịt của anh ra ngoài...

Nhưng Kiều Triết lại ấn cô xuống, bấn tất cả vào trong cơ thể cô, rồi ôm lấy cơ thể mềm mại trên người, cùng cô thở dốc.

Anh ngẩng đầu nhìn vào mắt Hạ Diệp, lại thêm một trận nồng tình mật ý, anh ngậm lấy môi cô, dịu dàng trao cô nụ hôn...

Hạ Diệp nhắm chặt hai mắt nghỉ ngơi, khi làm tình dường như cô có thể quên đi mọi đau đớn, nhưng sau khi xong việc thì mọi tế bào trên cơ thể lại bắt đầu ê nhức... Nhưng cũng thật thoải mái...

Sau nụ hôn dài, anh thì thầm vào tai cô: “Có dậy không?”

Cô hít sâu một hơi, ngoan ngoãn đứng dậy, nhưng nửa chừng lại khựng lại hỏi anh: “Quần áo thì sao?”

“Đã giặt sạch sẽ cho em rồi, ở bên kia.” Vừa nói anh vừa hất cầm chỉ vào chiếc ghế chuyên được dùng để để quần áo phía cuối giường.

Hạ Diệp nhìn sang, thấy quần áo được xếp ngay ngắn chỉnh tề, sự ân cần này thật khiến người ta cảm thấy phiền toái, nếu không thể rời khỏi anh thì phải làm thế nào? Hạ Diệp nghĩ.

Cô xoay người xuống giường, thời điểm đặt chân xuống đất có chút loạng choạng, nhất thời hai chân mềm nhũn không chút sức lực.

Kiều Triết vội vàng giữ lấy cánh tay cô: “Một mình em có ổn không?”

Nhìn tới những vết đỏ chỉ chít trên ngực mình, Hạ Diệp vội vàng giơ tay lên bảo vệ: “Anh có thể ra ngoài một chút được không?”

Cho dù đã thân thiết như vậy, nhưng cô không đành lòng để anh chứng kiến cảnh mình thay quần áo vào lúc này, phải duy trì sự bí ẩn tươi mới của cơ thể.

“Được, em cứ từ từ, không cần vội.” Nhưng giọng nói tràn ngập ý cười đã bán đứng anh.

Kiều Triết nhét côn thịt đã mềm nhũn vào trong quần, lại nhìn tới thân dưới đang ướt đầm chất lỏng của cuộc hoan ái: “Chờ một chút, anh cần lấy một chiếc quần.”

Hạ Diệp nhìn anh cay đắng, cũng may Kiều Triết vẫn biết nghe lời, lấy xong liền nhanh chóng xoay người đi ra ngoài.

Hạ Diệp mặc xong quần áo, rồi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Trên bàn bên bồn rửa mặt có đặt một chiếc bàn chải cùng với khăn mặt mới tinh, cô mỉm cười hài lòng, trong tim như có một luồng điện ấm áp xẹt qua.

Hạ Diệp vệ sinh các nhân xong xuôi, cũng là lúc Kiều Triết hâm nóng lại bữa sáng, đặt lên bàn.

Buổi sáng anh đã đến tiệm bán đồ ăn sáng để mua chúng, khi đó Hạ Diệp còn đang ngủ, vì vậy anh mới đặt vào bếp trước, rồi dành thời gian đó để dọn dẹp lại phòng, cộng thêm giặt giũ phơi phóng quần áo.

Hạ Diệp ngồi vào bàn ăn, cô gấp một miếng tiểu long bao, chấm thêm chút ớt trên đĩa, hỏi:

“Anh đã ăn chưa?”

Kiều Triết ngồi xuống ghế phía đối diện, lắc đầu: “Anh muốn chờ em rồi cùng ăn.”

Hạ Diệp hí hóp mắt cười, đưa miếng tiểu long bao đang gấp trên đĩa tới cho anh: “Này, miếng đầu tiên cho anh.”

Kiều Triết mở miệng đón lấy, sau đó mới nói: “Sao đột nhiên lại khách sáo vậy?”

“Vì thích nên muốn biểu hiện tốt một chút.” Bỗng nhiên được tận hưởng những chăm sóc cẩn thận từ anh, khiến Hạ Diệp có chút chạnh lòng.

Anh nuốt miếng bánh trong miệng, nói: “Đừng nghĩ nhiều, ăn xong vẫn phải tới đồn cảnh sát một chuyến, bởi vì em là người bị hại, nên cần tới để ghi lời khai.”

Hạ Diệp bĩu môi: “Chẳng phải bọn chúng đều đã trốn hết rồi sao...”

“Yên tâm, anh sẽ bắt chúng lại thôi.” Là một cảnh sát, Kiêu Triết không thể tùy tiện tiết lộ chi tiết của một vụ án, thế nên chỉ có thể trả lời cô như vậy.

Hạ Diệp cầm thìa múc một thìa nấm tuyết, màu đỏ của kỷ tử nổi rõ bên trên, vừa đưa đến miệng đã cảm nhận được vị ngọt ngào, hai mắt cô sáng rực, lên tiếng khen ngợi: “Canh hạt sen nấm tuyết này ngon quá!”

“Cửa hàng bán đồ đêm tâm dưới lầu đã mở nhiều năm rồi, món cháo ở đó rất ngon, lần tới anh sẽ mua cho em thử thêm cả những món khác.”

“Lần tới?” Cô hỏi.

Kiều Triết bỏ một miếng tiểu long bao vào miệng, mơ hồ trả lời lại: “Em...”

Nếu em dự định về nhà, thì để khi nào có cơ hội anh lại mua cho em.”

“Có nhanh quá không?” Hạ Diệp chân thành hỏi.

Kiều Triết khó hiểu, do dự hai giây rồi hỏi: “Ý em là việc sống chung sao?”

“Ừm.”

“Việc này phải tùy thuộc vào việc em có muốn hay không.” Kiêu Triết có chút xấu hổ.

Hạ Diệp khẽ cười, cô có đến một trăm điều muốn luôn rồi! Cô biết đi đâu tìm một người bạn trai vừa ân cần chu đáo lại vừa biết chăm sóc người khác thế này cơ chứ?

Tiếp đến, Kiêu Triết lại từ bên cạnh lấy ra một hộp thuốc nhỏ, hai má ửng hồng: “Cái này, xin lỗi em, tối qua anh không kiểm chế được...” Còn cả vừa rồi nữa, thực sự quá khó để mở lời.

Nếu biết sáng nay sẽ lại làm một lần nữa, chắc chắn anh sẽ không quên tranh thủ lúc cô đang ngủ chạy ra ngoài mua bao cao su.

Hạ Diệp nhìn chữ viết trên vỏ hộp, có một loạt các từ cô không biết như Ulipristal, bên dưới còn có thêm dòng chữ nhỏ “thuốc tránh thai khẩn cấp”, lúc này cô mới nhớ ra đêm qua cả vừa rồi, hai lần anh đều xuất vào trong.... Sắc mặt cô đột nhiên thay đổi, trợn trừng mắt nhìn anh: “Tại sao không gọi em dậy sớm để uống?”

Nếu cô có thai thì thực sự xong đời, cô vẫn chưa sẵn sàng chuẩn bị cho việc sinh em bé. Hoặc có thể nói cô không thực sự muốn có con.

Hạ Diệp cầm lấy thuốc, vội vàng lướt đọc hướng dẫn sử dụng, sau đó bẻ ra hai viên thuốc rồi dùng luôn canh nắm tuyệt để uống.

“Em đừng quá lo lắng, anh đã hỏi nhân viên bán thuốc, họ nói thuốc này có tác dụng trong 72 giờ, lần sau anh sẽ chú ý...” Anh vừa nói, vừa đi tới bình nước, lấy cho Hạ Diệp một cốc nước.

Hạ Diệp đón lấy uống một ngụm thật to, vẻ mặt sốt ruột: “Lần sau không được xuất ở... Lần sau phải thực hiện thật tốt biện pháp tránh thai.”

Kiều Triết thấy cô khựng lại khi nói đến từ nhạy cảm kia, sau đó lại thay đổi cách nói, quả thực quá đáng yêu, anh kìm không được vươn tay tới xoa má cô: “Ừm.”

Sau bữa ăn, Kiều Triết đưa Hạ Diệp đến đồn cảnh sát và đích thân đưa cô tới nơi lấy lời khai.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 17: Đáng ngờ.

Hạ Diệp lại vào đồn cảnh sát, chỉ có điều lần này là ở thành phố Triều Châu.

Cô liệt kê ra kết những gì mình trải qua khi bị bắt cóc, cộng với những gì Thẩm Thành đã nói, đã làm. Tất nhiên, cô cũng đã lược bỏ những gì mình đã làm ở thủ Cảng.

Khi nghĩ đến việc Hà Minh Thịnh không tiêm thuốc cho mình mà thay thế bằng Glucose, trong lòng khó tránh được nghi ngờ, tự hỏi liệu có phải do anh ta vẫn còn chút lương tâm hay không, cuối cùng cô vẫn quyết định tường thuật lại toàn bộ với Kiều Triết.

Kiều Triết tìm một vài tập hồ sơ trong văn phòng, cuối cùng dán mắt vào một tập tài liệu có tên “Hà Minh Thịnh”.

Theo thông tin trong tài liệu thì anh ta là người thủ Cảng, xem ra lần trước nói mình đến từ Ninh Thành cũng chỉ là nghĩ bừa ra một địa danh mà thôi.

Khi còn trẻ gia đình tương đối khá giả, nhưng càng về sau càng sa sút, sau đó thì chuyển tới thành phố Triều Châu sinh sống, anh ta là con trai duy nhất trong gia đình. Khi lật đến cuối tập tài liệu thấy có một tấm ảnh chụp tốt nghiệp, trong ảnh tay trái Hà Minh Thịnh cầm chiếc mũ cử nhân, tay phải ôm một cô gái, trông rất thân thiết, chắc là bạn gái của anh ta. Kiều Triết đưa tấm ảnh cho Hạ Diệp, cô nhìn cô gái trong tấm ảnh, xem ra tuổi tác cũng tương đương cô.

Hạ Diệp hỏi: “Đây là bạn gái của anh ta sao?”

“Vị hôn thê của anh ta, hai năm trước đã dính vào ma túy, trong một lần tiêm thuốc quá liều, cuối cùng chết vì sốc thuốc, hơn nữa gia đình anh ta... Hiện tại chỉ còn lại một mình anh ta, năm đó ba anh ta không biết đã khiêu khích phải ai ở thủ Cảng, khiến cả gia đình phải cùng nhau chuyển tới Triều Châu sinh sống, sau đó lại bị giết người diệt khẩu, mà lúc đó anh ta không có nhà, nên mới thoát khỏi thảm kịch đó.”

“Đến khi trở về thấy cả nhà đều đã bị sát hại, ngược lại không báo cảnh sát, mà tự tay chôn cất ba mẹ, sau đó tìm đến chỗ Thẩm Thành, rủ thêm một tên côn đồ mà anh ta quen biết cùng đi báo thù.” Kiều Triết kể lại những gì Hà Minh Thịnh đã trải qua cho Hạ Diệp nghe.”

“Vậy anh có biết, tại sao bạn gái anh ta lại nghiện ma túy không?”

“Đám người này suốt ngày chỉ có biết đến việc giao dịch ma túy, nên những người thân xung quanh cũng khó có thể tránh khỏi, còn sự việc cụ thể ra sao thì anh không rõ.”

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Kiều Triết nói.

Một cảnh sát trẻ bước vào văn phòng, nhìn thấy Hạ Diệp đang ngồi trên sofa. Anh ta liếc nhìn Hạ Diệp, rồi lại nhìn sáng Kiều Triết, có chút do dự khó nói.

Hạ Diệp kịp thời đứng dậy, nói rằng mình ở đây không tiện, nên sẽ ra ngoài, đối với việc này, quả thực là cô vẫn có chút mất nhìn.

“Em về trước đây, không làm phiền các anh nữa.” Hạ Diệp nói xong, chuẩn bị rời đi.

Kiều Triết lấy chìa khóa xe móc ở thắt lưng ra đưa cho cô: “Lái xe của anh về nhà đi.”

Hạ Diệp nhận lấy chìa khóa rồi đi ra ngoài.

Viên cảnh sát trẻ đứng ở cửa híp mắt quan sát, cảm thấy bản thân mình đã phát hiện được một tin cực hot, ánh mắt chú ý tới người con gái vừa đi qua, mái tóc buộc cao trên đầu lắc lư theo bước chân cô, sau đó lại lặng lẽ đẩy chiếc gong kính cận đến tầm độ của mình lên sóng mũ.

“Sao thế?” Mễ Hạo?” Kiều Triết hỏi.

Mễ Hạo chịu trách nhiệm thu thập thông tin tình báo, thuộc đoàn Công nghệ Thông tin.

“Cái đó, bọn em đã điều tra ra được vài cái tên quen thuộc trong nhóm cổ đông của cao ốc Lê Hải.” Nói xong lại có chút ấp a ấp úng, như muốn bổ sung thêm gì đó.

“Có gì thì cứ nói thẳng đi.”

“Cái đó, trong số họ có một vài lãnh đạo cấp cao.”

“Có những ai?”

“Cảnh sát trưởng sở cảnh sát thành phố Triều Châu – Kiều Vỹ Ngạn, Bộ trưởng bộ Tư pháp Lưu Thụy và một số người khác nữa, thông tin cụ thể đề đã được gửi tới máy tính của anh rồi ạ.” Mễ Hạo dứt lời liền lập tức tỉ mỉ quan sát sắc mặt Kiều Triết.

Cha của Kiều Vỹ Ngạn, Kiều Mạo là kiến quốc công thần, bản thân ông ta được sinh ra và lớn lên trong chốn quan trường, với xuất thân xuất sắc như vậy tất nhiên càng như cá gặp nước.

Kiều Triết tuy là con trai ông ta, nhưng quan hệ lại chẳng mấy thân thiết, thậm chí có thể nói là lãnh đạm, còn về lý do thì đó là do từ khi còn trẻ Kiều Vỹ Ngạn đã là một người vừa ham tài vừa ham sắc, thay phụ nữ như thay áo và Giang Mạn Ngưng chính là một trong số đó, vì vậy mới có cậu con trai ngoài ý muốn là Kiều Triết. Năm ấy, nếu như không được ông nội đón đi khỏi bệnh viện, thì có lẽ anh đã chết trong bệnh viện rồi, chẳng có ai biết anh hận người ba ruột này của mình đến nhường nào.

Ánh mắt Kiều Triết không hề gợn sóng, phân phó: “Thông báo cho cảnh sát trưởng Triệu và tất cả các đội trưởng đến họp.”

Trong phòng họp.

Đội trưởng của mỗi đội đều trình bày kết quả điều tra của họ.

Lâm Nghị là đội trưởng đội A, chịu trách nhiệm về việc tổng hợp cùng tiến trình của toàn bộ vụ án, lúc này đang tóm tắt và báo cáo thông tin lấy được từ những tội phạm đã được bắt giữ.

Đội trưởng đội B, Mao Hiểu Nhân, chịu trách nhiệm trình sát hành tung của Thẩm Thành, theo nguồn tin của cấp dưới, Thẩm Thành và những người đầu tiên lên trực thăng đã bay thẳng tới hang ổ của chúng ở Myanmar, sau đó dùng máy bay cá nhân bay tới một hòn đảo tư nhân ở Thái Bình Dương. Cuối cùng, Mễ Hạo trong tổ của Ngô Uyển Kiệt báo cáo lại một lượt những quan chức có liên quan đến cao ốc Lê Hải.

Sau một hồi phân tích, sắc mặt của cảnh sát trưởng Triệu đã trầm hẳn xuống, lại càng cảm thấy mọi chuyện khó khăn hơn nhiều: “Tiểu Kiều, vụ án này đã phát triển tới bước có liên quan tới người nhà của cậu, cậu không thể tham gia điều tra, đây là quy định.”

“Tôi xin tham gia vào vụ bắt giữ tội phạm xuyên quốc gia ở Thái Bình Dương.” Giọng Kiều Triết vô cùng quả quyết.

Cảnh sát trưởng Triệu ngẫm nghĩ một lúc, việc này phù hợp với quy tắc, nên gật đầu: “Vậy chúng cứ về Kiều Vỹ Ngạn và những người khác giao lại

cho Lâm Nghi, phải nhanh chóng tìm ra bằng chứng bọn họ có cầu kết với cao ốc Lê Hải.”

Sau khi kết thúc cuộc họp, Lâm Nghi đi theo Kiều Triết, hỏi: “Có phải cậu đã sớm đoán ra kết quả này rồi không? Chỉ đợi Kiều Vỹ Ngạn lòi đuôi sau sự việc của Thẩm Thành lần này?”

“Từ lâu tôi đã nghi ngờ ông ta thông đồng với Tạ Tư Dân, cuối cùng sau cái chết của Tạ Tư Dân khiến cuộc điều tra đi vào ngõ cụt, nên chỉ đành bắt đầu lại từ phía Thẩm Thành, sự việc của cao ốc Lê Hải lộ ra ngoài, tình hình rất nhanh sẽ được làm sáng tỏ thôi, bên phía bọn cậu có còn thắc mắc gì không?” Kiều Triết hỏi.

“Bằng chứng là chưa đủ, tất cả đội viên vẫn đang điều tra, à đúng rồi, ba tôi nói thứ sáu tới ông nội cậu sẽ tổ chức lễ mừng thọ tám mươi tuổi, bảo tôi cùng ông ấy tới đó chúc mừng, sao cậu lại không nhắc đến việc đó với tôi?” Lâm Nghi than thở.

Kiều Triết sắp xếp giấy tờ trên bàn, nói: “Có gì hay ho mà nói, chẳng phải năm nào cũng vậy sao?”

Lâm Nghi: “Kiều Vỹ Ngạn nhất định cũng đến nhỉ, cậu nói xem liệu ông ta có biết việc chúng ta đang bắt đầu điều tra ông ta không?”

“Hiện tại thì chưa, nhưng ngày mai chắc chắn sẽ biết, có chút tin tức này cũng không biết thì liệu ông ta có thể ngồi ở vị trí đó lâu như vậy không?”

Kiều Triết trả lời mà không ngẩng đầu lên.

Lâm Nghi ngẫm nghĩ một hồi, lại nói: “Đúng rồi, lần trước cậu bảo tôi điều tra bên mua bên phía thủ Cảng, cuối cùng cũng sàng lọc được ra, có một người rất đáng ngờ, hình như tên là Hạ Diệp, chính là cô gái mà tôi qua cậu đã cứu.”

“Có bằng chứng không?”

“Cái này thì không, nghe tôi phân tích trước đã, theo hồ sơ thì cô gái ngày học đại học chuyên ngành Công nghệ thông tin, cậu biết việc hệ thống camera giám sát bên đó bị dính virus không thể mở được rồi phải không, cô ấy hoàn toàn có khả năng làm được việc này và tôi cũng đã đọc lại ghi chép, vào thời điểm đó, cô ấy đã mang theo máy tính tới sòng bài, nếu đến sòng bài để chơi thì tại sao lại phải mang theo máy tính? Cậu có cảm thấy rất đáng ngờ không?”

“Đúng, rất đáng ngờ.”

“Vậy..... Hay là lại triệu tập một lần nữa để hỏi... một chút?”

“Hỏi một chút? Nếu là cậu, cậu có chịu nói sự thật không?”

“Dùng chút thủ đoạn, xem cô ấy có dám không khai không?”

“Ví dụ?”

Lâm Nghi vẽ mặt khinh thường: “Cái này còn cần phải hỏi tôi sao? Mớm lời, dẫn dụ phạm nhân nhận tội, mấy thủ đoạn này đâu phải chúng ta chưa từng dùng.”

“Cậu thần kinh rồi đó hả? Com có thể ăn bừa, nhưng lời thì không thể nói bậy.” Sau khi nói xong, anh lại chỉ vào bảng “quy định” được dán trên tường.

Lâm Nghị tỏ vẻ như đã đoán trước được kết quả này: “Không phải cậu với cô gái đó hẹn hò với nhau thật rồi đó chứ?”

“Ai nói?”

“Cậu Mề Mề Mề.... Dù sao thì cũng không phải là Mề Hạo nói, tôi tự đoán.” Lâm Nghị chợt dạ nói.

“Đúng, hẹn hò rồi, có vấn đề gì không?” Kiều Triết thẳng thắn thừa nhận.

“Một người đàn ông đang yêu thì chỉ số IQ của anh ta sẽ tụt xuống âm vô cùng, không phải cậu đã bị vẽ bẽ ngoài của cô ấy lừa rồi đó chứ? Ngộ nhớ cô ấy có kế hoạch nào đó...” Lâm Nghị chưa nói xong đã bị Kiều Triết cắt ngang.

“Nếu cô ấy thực sự có liên quan đến vụ án, tôi sẽ không vì thế mà làm rối kỷ cương, sự việc này sớm muộn rồi cũng sẽ rõ thôi, không cần vội, hiểu chưa?”

Lâm Nghị cũng biết anh không phải là loại người như vậy, nhưng lại kìm không nổi cơn quỷ hống đang hiện lên trong lòng, đành mặt dày hỏi:

“Chính thức hẹn hò nhau khi nào thế? Không phải là vào đêm ở thủ Cảng đó chứ?”

“Bây giờ đang là giờ làm việc đó đồng chí Lâm Nghị.” Kiều Triết ngẩng đầu, ánh mắt hướng về phía cửa, giọng điệu mang theo ý đuổi khách.

Lâm Nghị giơ tay lên, liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, cuộc họp đã tốn mất cả buổi chiều, lúc này chỉ còn cách giờ tan làm đúng một phút đồng hồ, liền “xí” một tiếng: “Không muốn nói thì thôi.”

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại di động, là của Kiều Triết.

Anh gạt biểu tượng màu xanh trên màn hình, một giọng nói vừa quen thuộc vừa dễ nghe phát ra trong điện thoại: “Kiều Triết, em đang ở ngoài đồn cảnh sát, muốn đợi anh tan làm cùng ăn tối.”

“Được, đợi anh một phút, anh ra ngay đây.” Anh nói xong liền lập tức dập máy.

“Đang trong giờ làm kìa! Đồng chí Kiều Triết!” Lâm Nghị giở giọng giễu cợt.

Kiều Triết đưa điện thoại lên nhìn, thời gian đúng lúc từ 5 giờ 59 phút, nhảy sáng 6 giờ, chỉ thấy khóe miệng anh khẽ nhếch lên, đáp trả bằng nụ cười xấu xa, rồi cầm áo khoác rời đi.

Lâm Nghị ném chiếc cốc giấy trên tay vào thùng rác, quên luôn việc hình như vừa rồi mình đang chuẩn bị rót nước uống.

Chương 18: Nụ hôn băng giá.

Hạ Diệp đậu xe bên cạnh đại lộ, là vị trí dừng xe tạm thời, vừa rồi có một di nhân viên môi trường tới nhắc nhở nói rằng ở đây chỉ được dừng xe nhiều nhất là nửa tiếng.

Kiều Triết ra khỏi đồn cảnh sát vừa nhìn đã thấy xe của mình, qua cửa kính ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt cô gái ngồi trên ghế lái, ánh hoàng hôn màu đỏ cam nhuộm lên mái tóc bồng bênh của cô, khiến cô xinh đẹp một cách lạ thường.

Kiều Triết kìm không được lấy điện thoại ra, room ống kính máy ảnh lại, trong một giây lưu lại khoảnh khắc mê hồn này.

Hạ Diệp ngồi trong xe, như cảm nhận được gì đó, nên quay đầu nhìn sang, lúc này, Kiều Triết đã thu lại điện thoại của mình, hai người nhìn nhau cùng mỉm cười.

Đi tới vị trí ghế phó lái, Kiều Triết vừa ngồi vào vừa nói: “Không ngờ em lại tới đây đó.”

“Đến đón anh tàn làm mà.” Cô nói bằng giọng điệu ngoan ngoãn.

“Bữa tối em muốn ăn gì?”

“Muốn ăn... Muốn ăn đồ anh nấu.” Cô nói.

“Trong nhà không có nhiều đồ ăn, vậy đi siêu thị mua trước nhé, mua thứ gì đó em thích ăn, rồi về nhà anh làm cho em.” Anh nói.

Hạ Diệp khởi động xe: “Em không biết siêu thị nằm ở đâu.”

“Em cứ lái xe theo hướng về nhà đi, khi nào đến anh sẽ chỉ cho em, em cứ cho xe chạy thoải mái, siêu thị ở rất gần nhà.”

“Được!!!”

“Em thi bằng lái xe khi nào thế?” Kiều Triết hỏi.

“Năm em học xong cấp ba, thi được bằng lái xe trước khi hết kỳ nghỉ hè.”

“Cũng sớm đó chứ, chẳng phải lúc đó mới hết thành niên sao?”

“Vì dễ thuận tiện cho cuộc sống ở nước ngoài mà, có thể sử dụng bằng lái xe trong nước làm giấy tờ chứng thực, qua bên đó chỉ cần thi lại lý thuyết nữa là được, như vậy thuận tiện hơn nhiều.”

“Ở nước ngoài lúc nào em cũng sống một mình sao?”

“Một mình chứ còn mấy mình nữa?” Hạ Diệp quay lại liếc anh một cái.

“Có biết nấu ăn không?”

“Không biết lắm, cũng có thể nấu, chỉ có điều là không ngon thôi.” Hạ Diệp nghĩ ra một câu trả lời hoàn chỉnh.

“Vậy lát nữa em muốn ăn gì, nghĩ xong tới lúc mua đồ thì nói với anh, về nhà anh nấu cho em ăn.”

Hạ Diệp nhìn con đường phía trước trả lời: “Được.”

Quả thực là rất gần, siêu thị chỉ cách khu chung cư Kiều Triết ở hai dãy phố.

Trong siêu thị người người đi lại nhộn nhịp, có những cặp vợ chồng già đang chọn rau, có cả những đôi tình nhân đang cùng nhau chọn trái cây, khung cảnh này ngay lập tức khiến người ta có thể hòa nhập vào cuộc sống thường ngày ngay lập tức. Nếu có thể an an yên yên sống cùng người mình yêu cho tới già, dường như cũng là một lựa chọn không tồi.

Kiều Triết đang đẩy xe mua hàng phía trước, Hạ Diệp rất tự nhiên ôm cánh tay anh đi bên cạnh, cũng giống như những cặp đôi đang yêu nhau khác.

“Em muốn ăn ớt.” Hạ Diệp nhìn lướt một vòng quanh kệ đồ nói.

“Được, còn gì nữa?” Kiều Triết đẩy xe sang bên trái nói.

Hạ Diệp bị động tác của anh kéo người cô đi theo, đập vào mắt là một quầy để bày ớt.

“Còn muốn ăn tôm nữa, những món khác thì tùy anh, dù sao thì em cũng không biết nấu.” Hạ Diệp tinh nghịch lè lưỡi.

“Em một mình ở bên ngoài, nếu không biết nấu cơm thì phải làm thế nào?”

“Thì có gì ăn nấy thôi, bữa sáng ăn ngũ cốc với sữa, trưa ăn bánh sandwich, bữa tối thì không ăn, tuy không biết nấu, nhưng mỗi cuối tuần em cũng sẽ tới nhà hàng Trung hoa ăn một bữa cho bổ thêm.” Hạ Diệp tóm tắt ngắn gọn cuộc sống hàng ngày của mình, mặc dù đây chỉ là những gì xảy ra khi cô mới tới nước M, tuy nhiên đó quả thực là những trải nghiệm khó quên nhất với cô.

Kiều Triết lấy một khay ớt xanh được đóng gói sẵn trên kệ cho vào xe đẩy.

Hạ Diệp lại nói: “Có phải em rất dễ nuôi không?”

“Đúng là có thể có gì ăn nấy.”

Rồi anh lại hỏi: “Thịt lợn xào sả ớt, măng xào tôm được chứ? Có món gì em phải kiêng không?”

“Đều được, em không kiêng gì hết.” Cô cười với anh, lộ ra hàm răng trắng sáng.

“Quả thực là rất dễ nuôi.” Anh không thể cười nổi, nghe cô nói lại có chút đau lòng, không biết những gì cô nói là thật hay giả.

Rất nhanh hai người đã mua xong cả rau lẫn thịt, Kiều Triết còn mua thêm rau diếp để xào, còn cả sườn và ngô nữa, dự định sẽ hầm một tô canh.

Anh đang xếp hàng thanh toán, Hạ Diệp đi loanh quanh cửa hàng bánh ngọt bên ngoài, đột nhiên cô thấy trong tủ kính có bày bán món bánh kem phô

mai mà mình thích, liền mua một miếng.

Sau đó, cả hai cùng nhau quay trở lại xe, Kiều Triết mở cốp xe, phát hiện bên trong đã chứa đủ loại túi mua sắm khác nhau.

Hạ Diệp đi tới giải thích: “Chiều nay em có mua một ít quần áo.”

Kiều Triết gật đầu, trong một khoảnh khắc cảm giác chân thực tràn ngập trong đầu anh, trong nhà sẽ có thêm một người nữa, sau này anh sẽ không còn cô đơn, sau đó anh nói với cô: “Lần sau anh sẽ đi mua cùng em, em nghĩ xem mình còn cần thêm những đồ đạc gì để trong nhà nữa hay không.” “Được!!!”

Hạ Diệp đẩy các túi đồ của mình vào trong để nhường chỗ cho thức ăn vừa mua.

Về tới nhà, trước tiên Kiều Triết xách đồ ăn vào bếp, sau đó trở lại phòng ngủ thay quần áo, chuẩn bị nấu nướng.

Còn Hạ Diệp cũng bắt đầu sắp xếp đồ đạc của mình cùng với đồ của anh. Một lúc sau, Hạ Diệp đi vào phòng bếp, đứng bên cửa nhìn Kiều Triết lúc này đang xào tôm, hỏi: “Có cần em giúp gì không?”

“Không cần, em ra phòng khách xem TV đi.” Kiều Triết nhìn cô một cái, sau đó nhanh chóng quay đầu lại, tập trung vào đảo đồ ăn trong chảo.

Đúng là sự quyến rũ chết tiệt mà, xào thịt cũng nghiêm túc như vậy.

Hạ Diệp lặng lẽ đi tới phía sau, từ từ ôm lấy vòng eo mỏng manh của anh dưới gấu áo phông, bàn tay không ngoan ngoãn sờ soạng lung tung bên trong.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve phần cơ trên eo và bụng anh.

Kiều Triết một tay cầm muống, một tay cầm hộp đựng muối bằng thủy tinh, đang chuẩn bị nêm nếm gia vị.

“Đừng làm loạn, cẩn thận bỏng đó.” Anh cảm thấy thắt lưng có chút ngứa ngáy, sau lưng bị cô ôm chặt, hai trái tim gần đến mức có thể cảm nhận được nhịp đập mãnh liệt của nhau.

“Không thích.”

Sau đó hai ngón tay xấu xa trên đùi của cô lại như đang bước đi, từ cơ bụng tiến đến gần vị trí đường nhân ngư, chỉ thiếu một chút nữa là tới....

Đồ ăn đã chín, Kiều Triết kịp thời tắt bếp, đổ ra đĩa, trong giây tiếp theo liền bắt lấy cánh tay đang làm loạn của cô.

Anh quay người lại, nâng cầm Hạ Diệp lên, nụ hôn mãnh liệt rơi xuống, như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Hạ Diệp không kịp lên tiếng, chỉ có thể bật ra vài tiếng “um um”, một tay bị giam cầm trong lòng bàn tay anh, tay còn lại đặt trên ngực anh.

Mùi thơm của tôm xào tràn ngập trong không khí.

Hai người cùng nhau trao đổi nước miếng, Kiều Triết mút môi cô, đưa đầu lưỡi của mình vào câu lấy đầu lưỡi cô, tiến sâu vào khoang miệng.

Kiều Triết động tình, trong mắt chỉ toàn vẻ thèm khát, anh dùng đầu gối đẩy hai chân Hạ Diệp ra, nới lỏng bàn tay đang nắm tay cô, chuyển hướng tiến đến eo.

Sau khi nhận ra anh muốn làm gì, Hạ Diệp lập tức hoàn hồn trở lại, cô dùng chút sức lực cuối cùng của mình đẩy anh ra, thở hổn hển như sắp hết hơi.

Đột ngột tách rời nhau cũng khiến Kiều Triết lấy lại ý thức.

Khuôn mặt cả hai đều còn đọng lại những dư vị khó phai, Hạ Diệp thấy sợ mà lui, cô tựa mặt vào vai anh, nói: “Không làm loạn nữa, không làm loạn nữa.”

Kiều Triết nhéo vào mông cô một cái trừng phạt, rồi đẩy cô ra khỏi phòng bếp.

Sau đó anh quay lại dùng nước hắt lên mặt, thở dài một hơi, cúi đầu nhìn xuống đống quần đang căng phồng của mình, rồi tiếp tục làm món ăn tiếp theo.

Đứng ngoài cửa phòng bếp, Hạ Diệp nhếch môi nở nụ cười ranh mãnh, quay người ra ngoài xem TV.

Sau nửa giờ, Kiều Triết ra khỏi bếp, đặt đồ ăn đã nấu xong lên bàn. Hạ Diệp cũng đứng dậy khỏi ghế sofa, phối hợp giúp dọn bát đĩa.

Trên bàn ăn, Hạ Diệp gấp một miếng ớt to bỏ vào miệng, cay quá! Tiếp đó lại ăn một miếng cơm to.

“Có vừa miệng không?” Kiều Triết hỏi với vẻ mong đợi.

“Ừm. Ngon lắm, món ớt vào này thật thơm!” Nói xong cô lại gấp một miếng đưa vào miệng.

Kiều Triết thấy vậy, lên tiếng: “Ăn từ từ thôi, loại ớt này cay lắm đó.”

Ba món thịt một món canh, sắc hương vẹn toàn, thịt xào ớt rất ngon, lại không quá nhiều dầu mỡ, tôm xào măng thái lát, thịt tôm tươi mềm, độ chín vừa phải.

Hạ Diệp tập trung ăn uống, quả nhiên là rất đói, đoán được tối nay anh sẽ nấu cơm nên bữa trưa cô đã cố ý ăn ít hơn một chút.

Ăn mãi ăn mãi, đột nhiên nước mắt Hạ Diệp trào ra, là do ớt quá cay, cay đến mức Kiều Triết phải đứng dậy đi đến tủ lạnh rót cho cô một cốc sữa, nhân tiện bỏ đĩa thịt xào ớt trước mặt Hạ Diệp sang một bên.

Rõ ràng cay đến mức không chịu được mà vẫn muốn ăn, Kiều Triết cảm thấy có chút hối hận, sớm biết cô không giỏi ăn cay, anh đã không mua loại ớt cay như vậy.

“Không ăn được cay tại sao không nói.”

“Em có thể...” cô vừa nói vừa hít hà: “Ăn được cay mà.” Hạ Diệp nói xong liền đón lấy cốc sữa trong tay Kiều Triết.

Anh cũng không định phản bác lại, chỉ yên lặng nhìn cô uống sữa.

Nhưng uống xong vẫn cảm thấy cay, hai khóe mắt Hạ Diệp ngập nước, miếng ớt bây giờ mới phát huy tác dụng, bên khóe môi đỏ mọng còn dính

một vệt trắng trắng, là sữa bò.

Kiều Triết siết chặt quai hàm Hạ Diệp, buộc cô phải nhìn mình. Hạ Diệp kinh ngạc mở to mắt, phát hiện anh đang cắn một viên đá, thấy vậy cô há miệng ra, vì tưởng rằng anh sẽ đút cho mình.

Kết quả là ngay giây tiếp theo anh lại cuộn viên đá vào trong miệng, giữ nguyên tư thế nhìn cô chăm chăm.

Hai hàng nước mắt nóng hổi của Hạ Diệp không ngừng trào ra, cô giơ tay kéo anh về phía mình, vươn đầu lưỡi liếm láp đôi môi lạnh ngắt của anh, sau đó há miệng đưa lưỡi vào miệng anh, không biết mệt mỏi mà cuốn lấy đầu lưỡi mát lạnh của anh, nhưng trong miệng Kiều Triết vẫn còn một viên đá, mặc cho Hạ Diệp có liếm mút thế nào anh cũng không đưa nó cho cô.

Một lạnh như băng, một nóng như lửa.

Viên đá tan thành nước trong miệng hòa với nước bọt nhầy nhụa, một phần bị Hạ Diệp cuốn đi, phần khác lại chảy xuống khóe miệng cô.

Khi viên đá tan chảy, Kiều Triết liền thả lỏng bàn tay đang nắm lấy quai hàm cô ra, khoảng cách giữa hai người đột nhiên nói rộng, kéo theo sợi chỉ bạc lặng lẽ kết nối chặt chẽ rồi đột ngột đứt đoạn.

Kiều Triết dùng ngón tay lau đi vệt chất lỏng trong suốt như pha lê trên khóe miệng Hạ Diệp, rồi quay lại ngồi xuống vị trí đối diện tiếp tục ăn cơm.

Hạ Diệp cảm nhận được nhiệt độ trong miệng mình đã hạ xuống, lúc này đầu óc cũng minh mẫn trở lại, nhận ra mình vừa bị trêu chọc, mà anh thì hoàn toàn cố ý, rồi lại nghĩ tới khi việc khi nãy trong phòng bếp, càng nghĩ càng thấy mình vừa bị trả thù, liền giơ chân dưới gầm bàn đá anh một cái.

“Anh cố ý!” Hạ Diệp tức giận nói.

Kiều Triết vô tội nhướn mày: “Gì cơ?”

Hạ Diệp không thèm để ý tới anh, trong lòng vừa muốn cười lại vừa muốn bực, nên tiếp tục tập trung ăn cơm.

Hai người cơm nước xong xuôi, Hạ Diệp cùng anh vào bếp dọn dẹp chén đĩa, thật ra cũng chẳng có nhiều lắm, nhưng cô thấy mình đã không nấu cơm, nếu không làm gì đó thì có chút thất lễ. Mặc dù Kiều Triết thực sự nghĩ rằng không cần thiết phải vậy, nhưng thấy cô kiên quyết muốn làm nên anh cũng chẳng nói thêm gì nữa.

Sau khi dọn dẹp, Hạ Diệp kéo Kiều Triết ngồi xuống ghế sofa, nghiêm mặt ngồi đối diện anh: “Em muốn nói với anh những gì mình đã làm trước đây, anh có muốn nghe không?”

Kiều Triết luôn biết Hạ Diệp có điều gì đó giấu anh, trải qua sự việc mấy ngày trước, anh cũng đã đoán được phần nào, nhưng anh không muốn dôn ép cô, khi ở bên cô, anh chỉ coi bản thân mình là một người bình thường, nếu biết sự thật rồi thì phải làm sao, vậy thì hãy đợi đến khi biết rõ rồi tính.

“Em có muốn nói với anh không?”

Hạ Diệp nhìn xuống tay mình, lúc này cô không dám nhìn vào mắt anh, cô sợ sau khi nói ra, anh sẽ trách móc, cô hít sâu một hơi, cuối cùng hạ quyết tâm: “Nhưng em không muốn lừa dối anh.”

Kiều Triết kéo bàn tay Hạ Diệp đến trước mặt mình, anh hôn lên tay cô, rồi nắm lấy và không hề có ý định buông ra, cả sau này cũng vậy.

“Anh tin em.” Anh nói.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 19: Web đen.

Năm Hạ Diệp mười tám tuổi, một mình lần đầu tiên đến một đất nước xa lạ, số tiền sinh hoạt phí được cho rất có hạn, bắt buộc phải tự nghĩ cách chi tiêu hợp lý đến cuối tháng, nếu không nếu lỡ đụng tới số tiền của tháng sau, thì tháng sau đó sẽ bị đói bụng.

Lúc đầu, cô đã chọn thuê nhà dưới hầm, giá cả rẻ hơn rất nhiều, như thế mới có thể tiết kiệm được một khoản tiền cho việc ăn uống.

Mẹ cô đã nói rất rõ ràng, số tiền đó là tiền tiêu trong một năm, nếu tiêu hết thì tự tìm cách mà sống.

Áp lực học hành cộng với áp lực cuộc sống hàng ngày khiến Hạ Diệp bắt đầu nôn nóng, biến cô thành con người khát vọng tiền tài, chán cái cảnh sống trong căn nhà ẩm thấp lạnh lẽo dưới tầng hầm, suốt ngày không nhìn thấy mặt trời, như con chuột sống trong ống cống.

Cũng may là sau đó có người bạn đã giới thiệu cho cô một công việc, bán cần sa, tức là làm mấy việc lật vật nhưng hợp pháp, bán cần sa hợp pháp, cái không hợp pháp chính là thân phận khi làm việc của cô. Lưu học sinh chỉ được phép làm việc trong khuôn viên nhà trường, nhưng mức thu nhập sao có thể so sánh với việc đi bán cần sa được, phải nói gần như là một trời một vực.

Hàng Hạ Diệp bán là loại thượng hạng, 1 ounce có thể bán được 400 USD và cô có thể kiếm được 50 usd, còn làm việc trong trường, mỗi giờ chỉ kiếm được 10 usd. Cô ngồi trong quán bar dưới lòng đất một giờ đồng hồ có thể bán được 10 ounce, thậm chí trong nửa năm có thể kiếm đủ số tiền đóng học phí cho kỳ học tới cùng với phí sinh hoạt trong nửa năm đó.

Quán bar ngầm được biết đến với tên gọi như vậy là vì các hoạt động đặc biệt của nó và là điều mà các quán bar trên mặt đất không dám làm. Tại đây mỗi tuần đều có các buổi biểu diễn khác nhau, mùa thoát y đã chẳng còn là

điều mới mẻ gì nữa rồi, ở đó có đàn ông và phụ nữ đóng giả động vật, bọn họ được nhốt trong lồng giống như lồng động vật, ai nấy đều trần như nhộng, trên người được phủ một lớp bột vàng, cố gắng hết sức để vận vẹo cơ thể, phát sáng lung linh dưới ánh đèn mờ ảo, thu hút mọi ánh nhìn, nhưng lại không để người ta nhìn thấy rõ mọi thứ. Vở kịch lớn là ở phía sau, họ dàn dựng cảnh khêu dâm trực tiếp trong tiếng nhạc kích thích, khiến máu trong người sôi sục...

Dưới môi trường làm việc như vậy, người bạn giới thiệu cô vào làm tên là Tôn Mặc Văn, là bạn học cùng chuyên ngành với cô, trong cả khoa chỉ có hai người là đồng hương với nhau. Ngay ngày đầu tiên Tôn Mặc Văn đã tới tìm cô để xin số điện thoại, cô còn cho rằng là do sức hấp dẫn của mình, nào ngờ ngay từ dòng tin nhắn đầu tiên người này đã muốn nhờ cô làm bài tập cho anh ta.

Chuyên ngành của Hạ Diệp khác với các chuyên ngành khác, các bài tập cần làm hầu hết đều là trực tuyến, thậm chí là làm tới đâu nộp tới đó, máy tính sẽ tự đánh giá xem bài tập đó có đạt tiêu chuẩn hay không, nếu không đủ tiêu chuẩn sẽ không thể nộp cho giáo sư.

Hạ Diệp vừa xem tin nhắn vừa cười chế giễu, sau đó đánh lại một dòng: 1000 usd chốt đơn?

Tôn Mặc Văn nhìn đến thời gian nộp bài chỉ còn lại nửa giờ, nghiến răng nghiến lợi, thầm nghĩ lần này đúng là gặp phải một tên tranh thủ cháy nhà đến hồi của.

Hạ Diệp còn tưởng rằng anh ta sẽ bỏ cuộc, ai ngờ không lâu sau đó đã nhận được một khoản tiền 1000 usd qua Paypal, Hạ Diệp lập tức chụp ảnh bài tập gửi cho anh ta mà chẳng chần chừ lấy một giây.

Từ đó, hai người họ cũng bắt đầu “tinh bằng hữu” của mình, cũng may Tôn Mặc Văn là một tên phú nhị đại, gia đình giàu có, chỉ biết phá phách của cải, lần này ra nước ngoài học tập cũng là vì muốn mạ vàng lên mặt mình để đường hoàng trở về kế thừa cơ nghiệp của gia tộc.

Tôn Mặc Văn thường xuyên trà trộn vào các quán bar ngầm khác nhau, mấy tay ăn chơi có thể tùy ý yêu cầu các bạn nhạc mà mình muốn, suốt ngày tắm trong ao rượu, rừng thịt, chẳng biết đến cái nghèo là gì, thì đương nhiên cũng sẽ hút cần sa. Cần sa là một loại ma túy nhẹ, không dễ gây nghiện và có thể bỏ bất cứ lúc nào, còn các loại hút chích khác thì không dám động vào...

Anh ta phát hiện Hạ Diệp thiếu tiền liền giới thiệu công việc tốt này cho cô, từ đó cũng rất chăm lo tới công việc làm ăn của Hạ Diệp.

Sau đó, những người cô quen biết trong quán bar ngầm cũng dần tăng lên, cái cô tiếp xúc cũng không chỉ còn là mình cần sa nữa. Lấy cảm hứng từ nghề nghiệp của mình, cô bắt đầu bán heroin trên các web đen, thu nhập

tương đương với đánh bạc, hơn nữa lại chỉ kiếm được chứ chẳng phải nhả ra, chẳng có lúc nào là không bán được hàng, miễn là dám bán.

Dựa vào việc buôn bán những thứ này, trong khoảng một thời gian ngắn, Hạ Diệp đã nhanh chóng tiết kiệm đủ học phí của mình cho những năm tới, có được “hũ vàng” đầu tiên trong đời, nhưng dục vọng của cô vẫn chưa dừng lại tại đó.

Trong những tháng ngày lang thang tại các trang web đen, Hạ Diệp đã phát hiện ra một thế giới mới, một thế giới tội phạm tằm tòi và vô nhân đạo, nó giống như thời gian và không gian song song, ban đầu cô không thể tin nổi vào mắt mình, cũng chẳng dám tin, chỉ một đường mạng ngắn ngủi, mà phía sau màn hình có ai đó đã ghi rất rõ nội dung buôn bán phụ nữ và trẻ em đủ các loại quốc tịch khác nhau, độ tuổi khác nhau. Điều khó có thể chấp nhận hơn là hàng ngày có vô số các phòng phát sóng trực tiếp cảnh tra tấn, có khi là đàn ông, đôi khi là phụ nữ, thậm chí là cả trẻ em và động vật...

Tất cả mọi người trên web đen đều giao dịch bằng Bitcoin, nơi đó có thể được mô tả là thiên đường cờ bạc trực tuyến. Khi Hạ Diệp nhìn thấy điều này, cô đã hoàn toàn bị sốc, kèm theo đó là chút kích thích, cảm giác kích thích khi phạm tội, cứ thế cho đến khi cô nhấp vào xem một video phát sóng trực tiếp về một vụ cưỡng hiếp, giết người...

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 20: Bắt cóc, sát hại (Nội dung bạo lực, cân nhắc trước khi đọc).

Đó là vào một đêm yên tĩnh, như thường lệ Hạ Diệp vào web đen và bắt đầu kiểm tra thông tin người mua, đột nhiên giao diện nhảy lên một thư mời: GIRL SCREAMING NIGHT!

Bị kích thích bởi sự tò mò, Hạ Diệp nhấp vào liên kết, trên màn hình hiện lên một căn phòng trống không, một cô gái tóc vàng bị trói hình chữ đại trên tấm gỗ, ba mặt tường đều có cửa sổ, toàn thân trần như nhộng, xem ra chỉ mới khoảng hai mươi, hai mươi ba tuổi, lúc này đang rũ đầu, thoi thóp như con vật yếu ớt nào đó.

Tiếp đến trên màn hình xuất hiện một người đàn ông da trắng, cũng trần truồng, cơ thể gầy gò, nước da ốm yếu, mái tóc nâu xoắn rũ trên vai, râu đã

lâu không cạo, hai mắt đầy tia máu, trông lơ đãng và điên cuồng, trên tay hắn ta cầm chiếc kim tiêm, tiêm thứ gì đó vào người cô gái.

Sau đó, hắn ta đến gần máy quay và bắt đầu nói chuyện: Welcome...To...

SCREAMING laboratory! (*Chào mừng bạn đến với Phòng thí nghiệm Scream!*) Giọng nói vừa hào hứng vừa phấn khởi, hắn ta bước đến gần cô gái, túm tóc cô ta lên, hướng mặt về phía máy quay, âm thanh vô cùng phấn khích: “Honey, say...Hello...To...your? Audience! (*Em yêu, hãy đến và gửi lời chào tới khán giả của em đi nào!*)

Lông mi cô gái khẽ run, chậm rãi mở mắt, mới đầu có chút bối rối, sau đó là hoảng hốt, giãy dụa, hai chân và hai tay đã bị trói chặt, bất động, lúc này bắt đầu kêu cứu: Help Me...Help...Me... (*giúp tôi!*).

Một cô gái đang tuổi mới lớn, có lẽ cũng nhận ra mình sắp phải đối mặt với những gì.

Thấy cô ta vùng vẫy, người đàn ông bên cạnh lộ ra vẻ hưng phấn, hắn ta bắt đầu sờ soạng khắp cơ thể cô gái, từ ngực bầu ngực nhô cao, tới âm hộ lún phún lông đen, sau đó lại quay ngược lại nhào nặn bên trên...

Cô gái bắt đầu khóc lóc, kêu la, cầu xin hắn ta: Let...Me...Go, please! (*Hãy để tôi đi, làm ơn!*) Cô gái quá hoảng sợ, chỉ biết lặp đi lặp lại câu nói này.

Dương vật của người đàn ông bắt đầu cương cứng, hắn ta tiến tới giữa hai chân cô gái, hướng dương vật vào lối đi chật hẹp, còn nạn nhân thì không nhưng la hét: No... No...NO....

Cùng với tiếng thét chói tai đó, người đàn ông nhét dương vật của hắn ta vào trong, vài tia máu đỏ tràn ra từ bộ phận sinh dục của cả hai, hắn ta bắt đầu di chuyển một cách đầy phấn khích, còn cô gái thì vẫn tiếp tục kêu la trong bất lực để ngăn cản sự xâm nhập của hắn ta.

Người đàn ông điên cuồng đâm vào cô gái, đồng thời xoa bóp bộ ngực chưa phát triển hoàn toàn của cô, khiến toàn thân nạn nhân run rẩy, hét lên trong sự tuyệt vọng...

Đôi mắt người đàn ông đỏ gay, không bình thường, như thể đã mất hoàn toàn kiểm soát, hắn hung dữ vỗ vào ngực cô gái, rồi đến mặt, trên ngực, dưới mông, vừa vỗ vừa la hét: Bitch, call...Out...Loud! Loud! Loud! Bitch.

Chứng kiến cảnh này, Hạ Diệp bịt chặt miệng, cô run rẩy nháp vào nút vào phòng chat, đập vào mắt là những câu chữ bẩn thỉu, không biết có bao nhiêu người đang xem video phát sóng trực tiếp này, cũng chẳng biết ai đứng đằng sau những lời lẽ thô tục đó, thậm chí đến tài khoản cũng là giả...

Nạn nhân không ngừng la hét như chẳng hề biết mệt, một lúc sau, người đàn ông nhắm mắt nhìn chăm chăm vào màn hình bày ra điệu bộ ảo não: Game... Over!

Sau đó, hắn ta vươn tay đến cổ cô gái, đôi bàn tay to lớn ghì chặt lấy cổ nạn nhân, cô gái gầy gò giật thót người, hai mắt trợn ngược, một dòng nước tiểu vàng chảy ra giữa hai chân, là do bản thân đã mất tự chủ...

Hạ Diệp run rẩy cầm điện thoại lên bấm 911, cô nhìn khuôn mặt tái xanh của cô gái trong màn hình, điện thoại được kết nối, Hạ Diệp mấp máy môi, giọng run run: “There... is... a... Girl... Being... Raped... (*Có một cô gái bị hãm hiếp ở đó...*)

Đầu óc Hạ Diệp hoàn toàn trống rỗng, bên tai chỉ vang lên một từ: Address.

Cô ngăn người giao ngón tay chỉ lên màn hình máy tính, nói:

“Computer...” (*Trong máy tính...*)

“Are You... Serious? Ms? (*Bạn nghiêm túc chứ?*)

Trên màn hình, dòng chất lỏng từng giọt từng giọt chảy ra giữa nơi tiếp giáp của hai người, cô gái duỗi thẳng tay chân, giật giật hai lần, thời gian đột nhiên dừng lại, người đàn ông trên màn hình hung dữ đâm vào cơ thể nạn nhân hai cái, rồi ngừng đầu thở dài... Cơ thể cô gái không còn căng thẳng nữa, khuôn mặt tím tái, rũ bờ vai, thân hình gầy guộc nằm đó...

Rất lâu sau Hạ Diệp vẫn không lên tiếng, cô bịt miệng rơi nước mắt, những tin nhắn trong phòng chat vẫn tiếp tục nhảy không ngừng:

— *khi thiếu oxy sắp chết, cơ bắp toàn thân sẽ căng cứng, chắc hẳn anh ta sợ muốn phát điên lên rồi!*

— *Tên điên phê thuốc này lại được sướng lần nữa rồi...*

— *Xác chết! —Xác chết! —Xác chết! Bán nó cho tôi!*

— *Lần sau là khi nào?*

— *Tôi thích cười cô ta ...*

...

Điện thoại đã ngắt đã lâu, nhân viên nhận cuộc gọi đặt điện thoại xuống, trong lòng thầm nghĩ, không hiểu tại sao ngày nào cũng có người rảnh rỗi như vậy, việc này cũng có thể đem ra đùa...

Video phát sóng trực tiếp đã dừng lại, phòng chat cuối cùng cũng biến mất, màn hình cũng trở lại bình thường, mọi thứ trong web đen đều không có nút ấn, mọi người ra vào ngẫu nhiên, không ai biết ma quỷ ở đâu, liệu chúng có thực sự tồn tại hay không?

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 21: Yêu tiên.

Một cô gái còn sống sờ sờ đột nhiên bị giết chết, lặng lẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, dưới cái nhìn của hai trăm nghìn người mất trí và cô cũng

là một trong số những người mất trí đó, cô nói.

Kiều Triết lặng lẽ nghe cô kể và không có ý định cắt ngang lời cô.

Màn hình đã trở lại bình thường, Hạ Diệp mở ra một tên miền có tên là “Tra tấn”, hình ảnh và video được sắp xếp từng hàng từng hàng một, tất cả đều đậm máu và đầy rẫy những từ ngữ ghê tởm đập vào mắt như: Cường hiếp, hành xác, thi thể.

Những giọt nước mắt lã chã, nhưng chẳng ai chú ý tới nó, Hạ Diệp tắt máy tính đi, lao vào phòng tắm, ôm bồn cầu nôn mửa suốt nửa tiếng đồng hồ, cô vừa khóc vừa cố gắng tống hết những thứ trong đầu mình ra ngoài, để toàn bộ trôi vào ống cống, rồi nhìn chúng biến mất theo dòng nước xoáy.

Kể từ đó, Hạ Diệp không còn bán cần sa, cũng không còn vào các trang web đen nữa, cô cảm thấy bản thân mình hoàn toàn bất lực, web đen là thiên đường của bọn tội phạm, nơi chúng muốn làm gì thì làm, lộ ra những bản chất tăm tối, vô lương tâm nhất của bản thân, cho đến hiện nay vẫn không ai có thể kiểm soát được.

Số tiền cô kiếm được trước đây đủ để sau này đóng học phí, vì vậy Hạ Diệp đã dồn hết tâm trí của mình vào việc học, cứ thế cho đến năm tốt nghiệp, cô đã viết một bài phân tích về tính ngẫu nhiên của web đen trên một diễn đàn có tên là CST.

Nó có thể được sử dụng làm cơ sở của một cuộc tấn công, một người không thể làm điều đó. Bạn chỉ có thể tấn công ngẫu nhiên tại một thời điểm. Tuy nhiên, nếu có nhiều người hơn, thì sẽ có nhiều điểm bị tấn công ngẫu nhiên. Từ đó, một cuộc tấn công vào web đen đã được khởi chạy. Do số lượng lớn bị xâm nhập, nhiều điểm bị tấn công, dẫn đến web đen không còn đủ được tính ổn định nữa.

Mặc dù vậy nó cũng chỉ là một giọt nước trong xô, cô hoàn toàn biết việc đó.

Vì sự việc này, Hạ Diệp đã nhận được lời mời từ Đường Bác để buôn lậu vũ khí từ Bắc và Nam Mỹ đến Trung Đông. Đường Bác buôn bán vũ khí, còn anh trai của anh ta là Đường Hoành thì buôn bán ma túy.

Khi Hạ Diệp phụ trách nhiệm vụ của nhóm, các kênh liên hệ trực tuyến, giao dịch và mọi thứ liên quan đến công nghệ mạng đều do cô làm chủ và tỷ lệ chia chác cũng rất đáng kể.

“Anh có biết khi vừa ra trường đi nộp hồ sơ xin việc, HR đã trả lương thực tập cho em là bao nhiêu không?” Hạ Diệp hỏi anh.

“Mười ngàn đô la?” Kiều Triết đoán bừa.

“Lương thực tập sau thuế là 8000 usd, nếu được nhận vào làm chính thức sẽ tăng lên là 10.000usd, quá ít, chẳng bao giờ cảm thấy đủ.” Cảm xúc của Hạ Diệp không còn dao động nữa.

“Em rất thiếu tiền sao?” Kiều Triết cau mày.

“Không thiếu, nhưng càng nhiều thì càng tốt, em rất yêu tiền, tiền mang lại cảm giác an toàn cho em. Có phải anh nghĩ rằng sau sự cố web đen em sẽ làm một công việc bình thường, an toàn như bao người khác đúng không?”
Kiều Triết không lên tiếng, chỉ nhìn cô.

“Sau sự cố web đen, em càng cảm thấy tiền quan trọng hơn, em thuê nhà đắt nhất, ở nơi an toàn nhất, sau đó đến một trường bắn tư nhân học cách bắn súng, rồi mua cho mình một khẩu súng phù hợp, đặt nó ở trong nhà, ham muôn tiền bạc chỉ tăng chứ chưa bao giờ giảm. Đối với những người gặp nạn trên khắp thế giới, web đen cũng vậy, hay ở những nơi khác cũng vậy, nó vẫn luôn tồn tại, em chẳng thể làm gì được, tất cả những gì em có thể làm là ngăn bản thân mình trở thành nạn nhân tiếp theo của chúng.”

Kiều Triết: “Vì vậy em mới gia nhập băng nhóm tội phạm.” Đây là một câu trần thuật.

“Đúng vậy, rủi ro tỷ lệ thuận với lợi nhuận mà nó mang lại, thu nhập thường tính theo con số triệu usd, hàng bán được mỗi năm cũng không quá nhiều, mỗi mùa xuất ra một tới hai đợt hàng, vừa thoải mái lại vừa dễ kiếm tiền, có nằm mơ cũng được tỉnh dậy với nụ cười trên môi.”

Hạ Diệp nghĩ rằng anh sẽ phê bình hay dạy bảo cô.

“Trong sòng bài ở thủ Cảng, em là bên mua, hệ thống camera giám sát cũng là do em làm?” Kiều Triết nhìn cô hỏi.

“Đúng, mà cũng không đúng, lần giao dịch này em không hề hay biết là vụ trả lại hàng, hơn nữa còn là ma túy, em không dính dáng tới ma túy, cũng là do trong lòng có bóng ma tâm lý.”

“Vậy em nghĩ đó là hàng gì?”

“Vũ khí, nhóm của Đường Bác chỉ buôn lậu vũ khí.”

Hạ Diệp biết sớm muộn gì cũng phải làm rõ một số chuyện, cô giống như một tù nhân đang chờ xét xử, nhưng thái độ của cô lại quá cao ngạo.

Ánh trăng lờ lờ ngoài cửa sổ chiếu vào một góc phòng khách qua tấm rèm vải trắng, trên bầu trời đêm có vài đám mây đang lập lờ trôi.

Tại ghế sofa, Kiều Triết và Hạ Diệp ngồi đối mặt nhau, cô nhìn anh chờ đợi phản hồi từ anh.

“Quá khứ của em thế nào, anh không có lý do để đánh giá, về việc ở thủ Cảng.” Anh dừng lại một lúc, mới nói: “Anh sẽ coi như không biết gì cả.”

Khi đối mặt với thực tế, Kiều Triết không thể chấp nhận được việc đưa cô vào tù, anh chỉ có thể tự an ủi bản thân mình rằng, chẳng phải là Hạ Diệp đã không làm gì cả hay sao?

Hạ Diệp kinh ngạc nhìn anh: “Anh chắc chắn không bắt em?”

Anh lắc đầu nói: “Sau khi bắt được Thẩm Thành anh sẽ từ chức.”

Một khi anh đã nảy sinh lòng ích kỷ, thì sau này không biết phải đối mặt với công việc của mình thế nào.

“Thực sự xin lỗi.” Cô không ngờ anh sẽ làm vậy, thậm chí Hạ Diệp còn chuẩn bị sẵn kế hoạch chống đối của mình, cô tuyệt đối sẽ không vào nhà lao, cô cảm thấy vô cùng có lỗi với sự ích kỷ này.

“Không cần xin lỗi, là do chính anh tự quyết định.” Anh nói.

Hạ Diệp nghiêng người, dựa vào vòng tay anh: “Em không phải một người tử tế, từ trước tới giờ em luôn sống vì bản thân mình.” Cô biết, trên một số khía cạnh, nếu không thành thật, thì đến một ngày nào đó cũng sẽ trở thành ngòi nổ.

Nói xong, cô lo lắng ngược nhìn anh, cô sợ sẽ bắt gặp thứ gì đó trong mắt anh.

Lòng ngực anh khẽ rung động bên tai cô, Hạ Diệp nghe thấy anh nói: “Hãy cứ là chính em là được.”

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 22: Phòng tắm.

Lúc này, cuối cùng thì họ cũng tin rằng khi yêu bản thân ai cũng có điểm yếu. Trước đây, anh đã từng chế nhạo khi thấy người khác đánh mất nguyên tắc vì tình yêu, nhưng giờ đến lượt mình, quả nhiên là cái gì rồi cũng có thể thay đổi.

Ánh mắt anh đã dịu dàng trở lại: “Anh rất tiếc vì không tham gia vào quá khứ của em, nhưng dù quá khứ của em có là gì đi chăng nữa thì anh cũng muốn hiểu rõ về chúng.”

Nghe thấy những lời mình muốn nghe, cảm giác nặng nề vừa nảy sinh trong lòng Hạ Diệp đã hoàn toàn biến mất, cô nhào lên người anh, cúi đầu hôn xuống môi anh, nhưng ánh mắt lại quét qua chiếc bánh đang để trên bàn trà, liền dừng lại xoay người tới lấy.

Yết hầu Kiều Triết khẽ cuộn, anh cảm thấy trong người hơi khó chịu.

Hạ Diệp ngồi quỳ trước bàn trà, mở hộp bánh kem, dùng thìa nhỏ lấy một miếng rồi bỏ vào miệng, sau đó quay đầu lại híp mắt cười với Kiều Triết. Kiều Triết không hiểu sao mình lại bị nhìn chằm chằm như vậy: “Sao thế, không ngon à?”

Hạ Diệp đưa tay lên, nắm lấy cổ áo phong của Kiều Triết, kéo về phía mình. Một giây tiếp theo, anh lại bị cô hôn.

Hạ Diệp đẩy miếng bánh kem sang miệng Kiều Triết, sau đó thả tay ra, liếm môi, cười tủm tỉm nhìn chằm chằm vào mắt anh, quỷ kế đã thành công.

Kiều Triết cảm nhận được hương vị ngọt ngào và trơn mượt trong miệng, anh vừa thưởng thức nó vừa bế Hạ Diệp lên hôn. Cô ngồi trên người anh,

hai người trao nhau nụ hôn thật sâu, từ khóe miệng bên trái sang bên phải đều dính đầy bánh kem, thơm thơm mùi sữa.

Kiều Triết chạm vào khóa kéo bên sườn váy của cô, mở khóa rồi vén nó lên, hai người tạm thời tách nhau ra, cởi váy ném sang một bên, rồi lại triển miên dây dưa.

Hạ Diệp quần lấy cổ anh, khao khát được hôn sâu hơn nữa.

Kiều Triết dùng một tay mở cúc áo lót của cô từ phía sau, tay phía trước đẩy mảnh áo ren màu xanh đậm lên trên rồi nắm lấy...

Hạ Diệp khẽ rên rỉ, cảm nhận được một luồng nhiệt chảy ra từ bụng dưới, cô nâng mông lên cọ qua cọ lại với vị trí đũng quần vốn đã căng phồng của anh, không biết ai là người gấp gáp hơn.

Chẳng biết nụ hôn kéo dài bao lâu, hai người mới lưu luyến tách rời. Hạ Diệp yếu ớt gục trên vai anh thở dốc, cảm giác đột nhiên mất trọng lực, khiến cô vội vàng vô thức ôm chặt lấy vai anh.

Kiều Triết nâng mông Hạ Diệp, bế cô đi về phía phòng tắm của phòng ngủ. Bên trong phòng tắm.

Kiều Triết cởi bỏ áo phong, để lộ ra những khối cơ bắp cuộn cuộn.

Hạ Diệp nhìn tới chiếc lều đang dựng đứng dưới đáy quần anh, trong đầu lại nảy sinh ý nghĩ xấu xa, cô to gan vươn tay tới chạm lửa.

Bàn tay từ trên eo, luồn vào trong cặp quần lót đen, sau đó nắm lấy vật đã cứng như sắt thép, một tay cô cầm không nổi, thế này mà đâm vào không khiến cô chướng đến chết mất sao?

Cô cẩn thận nhìn anh, không muốn bỏ sót một chút biểu cảm nào trên khuôn mặt anh, bàn tay bên dưới bắt đầu di chuyển lên xuống.

Đôi mắt hùng dũng của Kiều Triết ngập tràn dục vọng, anh nhìn động tác vụng về của người con gái trước mặt, đối diện với ánh mắt cô rồi lại cúi xuống liếm láp chiếc cổ mảnh mai của cô, hơi thở nặng nề nóng rực phun lên da thịt trắng nõn, như thể cô chính là dưỡng khí của anh.

Hạ Diệp lại chẳng hề biết sợ, càng mạnh tay hơn, cơ thể Kiều Triết đột nhiên căng cứng, sau đó anh cắn mạnh lên cổ cô, thay cho lời trừng phạt. Cuối cùng, không thể chịu nổi nữa, đành cúi người cởi quần lót của cô ra, sau đó lại choáng váng như vừa bị dội một gáo nước lạnh lên đầu.

Trên quần lót màu xanh đậm, có một mảng màu đỏ sẫm, hình như là...

Hạ Diệp cảm nhận được sự trì trệ của Kiều Triết, nên cũng cúi đầu nhìn theo, ngay giây sau đó, khuôn mặt cô đỏ bừng, cả hai người cùng nhìn nhau, một lúc lâu không thể thốt nên lời.

“.....”

Haizz... Đến chẳng đúng lúc chút nào thế này, Hạ Diệp bất lực nói: “Kỳ rớt đầu của em không được chuẩn lắm, vậy nên...”

Kiều Triết gấp quần lót của cô rồi cho vào giỏ đựng quần áo bẩn, sau đó bóp một ít sữa tắm thoa lên người cô: “Em tắm rồi ra ngoài trước đi.”

Hạ Diệp đảo mắt qua nơi sớm đã kiên quyết dâng trào của anh, trong lòng có chút áy náy: “Em giúp anh ra được không?” Nói xong cô lại đưa tay chạm vào nó.

Nếu có thể làm nó ra được thì vừa xong đã ra rồi, thật đáng tiếc là kinh nghiệm thực chiến của Hạ Diệp quá kém, cô nói xong liền cảm thấy có chút hối hận, tự thấy hình như bản thân mình không giỏi cho lắm.

Hạ Diệp không dám tiếp tục nhìn Kiều Triết nữa, ánh mắt chuyên tâm nhìn vào động tác dưới tay, hình như nó còn cứng hơn khi nãy, cũng may có dịch bôi trơn nên thuận lợi hơn nhiều, Hạ Diệp thâm cảm kích trong lòng.

Kiều Triết siết chặt cơ thể cô, để cô quay lưng về phía mình, sau đó nâng vật cứng dưới thân đưa vào giữa hai chân cô.

Hạ Diệp chống tay lên tường, vừa định lên tiếng ngăn cản, lại bị anh chặn lại.

“Không vào đâu.” Anh nói.

Một tay anh ôm eo cô, trước sau luân động, tay còn lại đưa lên trên xoa nắn bộ ngực đang run rẩy của cô.

Nơi tư mật bị anh cọ tới cọ lui, điểm nhạy cảm phía trước hoa huyết bị ma sát hết lần này tới lần khác, Hạ Diệp nhịn không được siết chặt bụng dưới, cảm giác dưới thân có một dòng chất lỏng chảy ra, toàn thân tê dại.

Hai chân Hạ Diệp càng ngày càng mềm nhũn, một tay cô chống lên tường, tay kia bám lấy tay anh, vật thô cứng màu đen đỏ đang mãnh liệt ra vào giữa cặp đùi trắng nõn, mềm mại tạo ra sự tương phản rõ rệt.

Gậy thịt hết đâm vào lại rút ra, mạnh đến mức Hạ Diệp cảm thấy ngay giây tiếp theo nó có thể đâm thẳng vào mình.

Tốc độ của anh càng ngày càng nhanh, hô hấp mỗi lúc một nặng nề, Hạ Diệp cảm mỗi chịu đựng sự giày vò, cô nghe thấy anh nói: “Kẹp chặt.”

Hạ Diệp vội vàng căng cứng hai đùi, cặp mông bị tấn công một cách thô bạo, cảm giác lúc này sinh mệnh không còn nằm trong tay mình nữa rồi.

Kiều Triết thả lỏng một tay, vươn tới xoa nắn hạt đậu nhạy cảm giữa hai đùi cô, cùng với đợt công kích mãnh liệt vào hai bên cánh hoa.

“Đừng... Đừng sờ chỗ đó.” Hạ Diệp mở miệng cầu xin.

Tốc độ quá nhanh, mỗi lần chạm vào đều có cảm giác như bị điện giật, sau đó từ từ lan ra khắp cơ thể.

Kèm theo hơi thở trầm thấp nặng nề của anh, cô híp mắt nhìn thấy thứ gì đó bắn lên tường từ giữa hai chân mình, rồi chậm chậm chảy xuống nền gạch màu xanh nhạt.

Hạ Diệp cũng đạt được cao trào cùng anh, lúc này chỉ biết nằm trong vòng tay anh thở dốc.

“Lần sau đừng làm thế, khó chết đi được.” Hạ Diệp thở hắt ra nói.

Kiều Triết đang dùng dòng nước ấm tắm rửa cho cô từ đầu xuống chân, cảm giác được phía dưới của cô vẫn đang co rút, còn có dòng chất lỏng sền

sệt kèm theo tơ máu đỏ chảy ra ngoài.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 23: Ân cần.

Tắm rửa xong trở lại phòng ngủ, ánh đèn vàng ấm áp ở đầu giường lần lượt chiếu vào khuôn mặt hai người, ánh trăng thanh mát đã bị tấm rèm cửa sổ chặn lại.

Hạ Diệp như chú mèo con nằm trong vòng tay Kiều Triết, đang vươn tay vuốt ve quả táo Adam của anh.

“Thứ bảy này ông nội anh tổ chức lễ thượng thọ, anh muốn đưa em cùng tới tham dự.” Kiều Triết kéo tay cô xuống, giữ chặt lấy.

Hạ Diệp cố gắng rút ra, nhưng phát hiện chẳng thể nào nhúc nhích, nên đành bỏ cuộc: “Vậy thì đi.”

Nói xong lại hỏi: “Liệu có nhiều người tới không?”

“Nhiều.”

Hạ Diệp ngẫm nghĩ, có chút lo lắng: “Ừm... Em không thích những bữa tiệc quá lớn, nghi thức của nước mình dường như rất phức tạp.”

“Không sao, đừng lo lắng, đa số đều là khách, anh chỉ muốn đưa em tới gặp ông nội anh thôi.” Anh nói xong liền buông tay cô ra.

“Vậy được.”

Hạ Diệp lại nói: “Kể cho em nghe về người nhà của anh đi, em muốn biết.”

Kiều Triết vừa quần lấy eo cô vừa nói: “Từ nhỏ anh đã sống với ông nội, vì vậy thân thiết với ông nhất.”

“Còn ba mẹ anh thì sao?”

“Không sống với nhau được bao lâu, mối quan hệ rất lạnh nhạt, mẹ anh đã mất cách đây năm năm và cũng chẳng mấy tình cảm.” Kiều Triết nói.

Hạ Diệp nghe giọng điệu bình tĩnh của anh về những chuyện đáng lẽ nên đau buồn, không kìm được ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt vẫn đầy dịu dàng ấy, muốn hỏi gì đó nhưng lại thôi.

Kiều Triết thấy cô mở miệng lại dừng lại, biết cô muốn hỏi gì: “Bà ấy nghiện ma túy sau đó tự sát.”

“Là Thẩm Thành gây ra, phải không?” Hạ Diệp buột miệng nói ra.

Về mặt Kiều Triết có chút ngạc nhiên, như thể muốn hỏi tại sao cô lại biết việc đó.

Hạ Diệp nhớ lại những gì xảy ra trước đó, rồi tiếp tục nói: “Lần trước khi em ở tòa nhà Lê Hải, Lâm Nghi lỡ lời, lúc đó em đã nghe cả rồi.”

Kiều Triết gật đầu, nhớ lại cảnh tượng lúc ấy, trong lòng đã hiểu rõ.

Hạ Diệp biết mình không nên chọc vào nỗi buồn của người khác nên không hỏi gì thêm, hiếm khi thấy cô yên ắng như vậy.

Sau một lúc, anh hỏi: “Sau này chúng ta sẽ sống chung với nhau, liệu chỗ này có hơi chật chội không?”

Hạ Diệp biết anh đang muốn ám chỉ đến căn nhà, sau một hồi suy nghĩ, cô nói: “Cũng được, nếu chỉ có hai người thì đủ rồi, hơn nữa lại gần nơi làm việc của anh.”

Đây là dạng căn hộ đơn một phòng ngủ, rất ấm cúng để hai người sinh sống, không gian cũng vừa đủ rộng rãi.

“Anh không có vấn đề gì cả, nếu em thấy chật, thì có thể đổi nhà khác.”

Kiều Triết thăm dò ý kiến của cô.

Hạ Diệp thản nhiên đáp: “Được, vậy để khi nào có thời gian em sẽ xem tin tức quảng cáo bán nhà.” Sau đó cô đột nhiên hỏi: “Nếu anh từ chức thì có nuôi nổi em không?”

“Anh có chút tiền tiết kiệm, mua một hai căn hộ ba phòng ngủ chắc là không thành vấn đề.” Kiều Triết nhịu mày.

Hạ Diệp ngửi được mùi tiền, híp mắt hỏi: “Một cảnh sát đặc nhiệm bình thường như anh sao lại có nhiều tiền vậy?”

Kiều Triết không có ý định nói dối: “Làm trong ngành bọn anh, tin tức luôn rất nhanh nhạy, nên vài năm trước anh đã đầu tư một ít cổ phiếu và chúng đã tăng giá không ít.”

“Em đùa đó, em cũng có tiền mà, em có thể nuôi anh.” Nghe thấy lời thú nhận thành thật của anh, Hạ Diệp lại tủm tỉm cười.

Kiều Triết vuốt ve lưng cô, khẽ bật cười: “Được.”

“À phải rồi, có thể một thời gian nữa em mới đưa anh tới gặp ba mẹ em được, bọn họ tương đối khó giải quyết.” Hạ Diệp lại nói.

Kiều Triết tò mò hỏi: “Tại sao lại khó giải quyết?”

Hạ Diệp suy nghĩ một chút, không biết nên giải thích như thế nào: “Tóm lại là kiểu phụ huynh khó tính, rất hay cần nài.” Buổi chiều, Hạ Diệp dành thời gian gọi điện về nhà, lại là một bài giáo huấn khác, cô chỉ nói rằng đây là đặc thù công việc, nhưng được trả lương cao, vậy nên Tang phái Cẩm đã im lặng ngay lập tức.

Anh không muốn cô cảm thấy áp lực: “Vây cứ nghe theo em là được.”

Thời gian luôn trôi rất nhanh, rất nhanh đã tới giờ đi ngủ.

Hạ Diệp ôm eo Kiều Triết, cả người quán chặt lấy anh, dùng môi cọ cọ lên cổ anh, vừa định tiến lên môi, thì Kiều Triết đã kịp thời kéo cô xuống để phòng bị cô trêu chọc khiến cơ thể lại phản ứng.

Giọng anh dờ dẫm: “Muộn lắm rồi, hôm nay đừng hôn nữa...”

Hạ Diệp cũng hiểu, bởi vì tới kỳ rút dâu, nên hôm nay không làm gì được, thường ngày cô rất thích nhìn anh vừa nhẩn nhịn lại vừa phóng túng phát tiết, nhưng hôm nay thực sự không được, vì vậy đành ngoan ngoãn nghe lời.

Anh hôn lên trán cô rồi ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, như thường lệ, Kiều Triết đến đồn cảnh sát làm việc. Lâm Nghi báo cáo với anh về tình hình bên phía Thẩm Thành.

“Theo tin tức từ người nằm vùng, thì Thẩm Thành đã rút khỏi chuỗi sản nghiệp ở Myanmar.” Lâm Nghi nói.

Kiều Triết lật miếng logo trên tay mình, cái này là anh lấy được ở hang ổ của Thẩm Thành tại Thái Bình Dương.

“Tiếp tục như kế hoạch.”

Cả hai đã xác nhận thông tin và mọi thứ vẫn đang tiến triển theo đúng kế hoạch đặt ra.

“Cái đó...” Lâm Nghi ngập ngừng nói.

“Có gì thì cứ nói thẳng đi, với tôi mà cậu cũng phải để ý à?” Kiều Triết nhìn anh ấy bằng ánh mắt chê bới.

“Chúng tôi thu thập được tin tức từ người phụ nữ mà Kiều Vỹ Ngạn bao nuôi, có thể ông ta để những tài liệu quan trọng nhất ở nhà của ông cụ Kiều, chúng ta không thể xin lệnh khám xét, tuy nhiên chỉ cần có một chút khả năng thôi, tôi cảm thấy không thể bỏ cuộc. Cậu nghĩ cách xem làm thế nào tạo được cơ hội kiểm tra một chút thư phòng bên nhà ông cụ Kiều, nếu thông tin không sai thì có lẽ nó nằm cả trong máy tính của Kiều Vỹ Ngạn.” Lâm Nghi nói.

Cho dù có xin cấp trên lệnh khám xét, cũng chẳng thể khám xét nhà ông nội, bởi vì với thân phận của ông, về cơ bản là không ai dám tới đó điều tra. Kiều Vỹ Ngạn thực sự xảo quyết, chẳng trách ông ta lại thường xuyên về biệt thự nhà ông nội đến vậy, còn đường đường chính chính là vì lòng hiếu thuận.

“Cứ giao nó cho tôi.” Kiều Triết đồng ý.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 24: mối tình trái khoáy.

Tối hôm đó, Thẩm Uyên ngồi trên trục thẳng, thấy người đối diện đang cầm súng ngắm bắn xuống phía dưới, liền lập tức hét to: “Không.”

Người nổ súng là thuộc hạ của Thẩm Thành, bao nhiêu huynh đệ tốt của anh ta đang ở đồn cảnh sát tại thủ Cảng, nên nhất thời khó chịu trong lòng, có được cơ hội liền nổ súng.

Đúng lúc đó mây đen che lấp mặt trăng, Kiều Triết và Hạ Diệp lại ở gần như vậy, một tiếng súng vang lên, tầm ngắm đã trượt, không trúng vào đầu, nhưng đối phương cũng không ngờ Kiều Triết lại hết sức bảo vệ con tin như vậy.

Thẩm Uyển thấy Kiều Triết trúng đạn, lập tức ngã xuống ôm lấy cô gái bên cạnh.

Thẩm Uyển chỉ là một người bình thường, tay không dính máu, cả đời này có lẽ chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng nào như vậy, liền lập tức chất vấn Thẩm Thành: “Chẳng phải em đã nói sẽ thả bọn họ đi sao?”

Thẩm Thành liếc nhìn người vừa nổ súng ở phía đối diện, anh ta cầm cây súng giảm thanh trên thắt lưng mình lên, “bụp” một tiếng êm ái, gã đàn ông phía trước đổ gục dưới chân Thẩm Uyển.

Thẩm Uyển run rẩy, kéo cánh tay vẫn đang giơ lên của Thẩm Thành, giọng nói lắp bắp: “Em không cần dùng cách này để chọc giận chị, đây cũng là một mạng người mà.”

“Là cậu ta phá vỡ nguyên tắc, không liên quan gì tới chị.”

Hà Minh Thịnh ngồi bên cạnh phi công, chú ý quan sát động tĩnh phía sau. Thành phố Triều Châu nằm ở phía Nam, cách biên giới không xa, rất nhanh cả nhóm đã đến Myanmar, Thẩm Thành đã thông qua các quan chức địa phương ở Myanmar nên thuận lợi tại đó đổi máy bay, rời đi.

Khi máy bay bay đến nửa kia của trái đất, tình cờ đó là nơi có múi giờ +5, lúc xuống máy bay, khắp nơi trên bầu trời đâu đâu cũng là những ngôi sao sáng lung linh.

Bên ngoài chiếc xe chuyên biệt đã đợi sẵn và đưa Thẩm Thành cũng những người khác trở lại biệt thự bên bờ biển, lối vào của biệt thự quay về hướng Bắc, mặt sau là bờ biển, vị trí tuyệt đẹp, có cả bến tàu và du thuyền riêng.

Trong hoa viên là đủ loại thảm thực vật nhiệt đới, cảnh lá căng tràn sức sống, một trận gió biển ban đêm thổi bay cát trên mặt đất, xa xa vọng lại tiếng sóng biển, thính thoảng còn có thể nhìn thấy Hải Âu.

Phong cách trang trí của căn biệt thự cũng mang xu hướng nhiệt đới, trần nhà treo đèn pha lê, nội thất với tông màu trắng chủ đạo, giấy dán tường trắng điểm xuyết thêm màu xanh dương mờ ảo, rèm cửa là một lớp vải tuyn, từ bên trong có thể mơ hồ nhìn thấy cảnh biển u tối bên ngoài.

Những người giúp việc trong nhà đã chuẩn bị sẵn sàng bữa tối, bàn ăn được trải một tấm khăn trải bàn có họa tiết vàng, trắng, bày biện đủ loại đồ ăn thức uống, tôm hùm hấp muối, tôm càng xanh hấp, canh cá diếc nấu đậu phụ...

Cá Diếc vận chuyển bằng đường hàng không từ nội địa qua đây, sau đó được nuôi trong ao nước ngọt ở hoa viên phía sau biệt thự, bởi vì ở bên đây không có bán.

Thẩm Uyên cả một đêm không ngủ, nên lúc này chẳng có cảm giác thèm ăn, trên bàn ăn phân nửa là hải sản, cô ấy lại càng không muốn động đũa. Thẩm Thành bóc một con tôm càng xanh đặt vào đĩa của cô ấy, giống như khi còn nhỏ cô ấy đã từng chăm sóc mình.

“Cảm ơn.” Thẩm Uyên gấp con tôm bóng loáng bỏ vào miệng, thịt tôm rất tươi, có lẽ mới chết cách đây khoảng nửa giờ.

Thấy anh ta tiếp tục bóc, cô ấy liền lên tiếng từ chối: “Đừng bóc nữa, chị không muốn ăn.”

Nghe vậy, Thẩm Thành bỏ con tôm đã bóc vào miệng mình, vươn tay với chiếc bát sứ nhỏ bên cạnh, lấy cho cô ấy một chút canh cá thơm ngon màu trắng sữa.

Thẩm Uyên là một người lương thiện, không muốn phụ lòng tốt của người khác, nên đành miễn cưỡng uống vài ngụm, sau đó đứng dậy nói với giúp việc đang đứng bên cạnh: “Phòng của tôi ở đâu?”

Người làm khó xử liếc nhìn Thẩm Thành, dường như chưa có lệnh của anh ta thì sẽ không dám hành động hấp tấp.

“Đưa chị ấy lên trên đi.” Thẩm Thành nói.

Người làm dẫn Thẩm Uyên lên tầng hai, căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, bên trên chiếc giường đôi có phủ một chiếc chăn bằng vải lụa, màu xanh lam giống như nước biển...

Thẩm Uyên bảo người làm rời đi, sau đó lấy bộ đồ ngủ màu trắng từ tủ quần áo ra, đó là kiểu cô ấy thường mặc, chiếc váy vải cotton rộng rãi, vừa hay chỉ phủ qua hông, trong tủ còn có cả vài bộ đồ lót.

Sau khi tắm xong, Thẩm Uyên nằm trên tấm nệm êm ái, gói đầu lên gối lông ngỗng, cả người dán chặt xuống giường, chỉ thò hai cánh tay trần trụi ra ngoài chiếc chăn lụa. Cô ấy liếc nhìn bầu trời đầy sao bên ngoài cửa sổ, cảm giác như mình đang trôi trên đại dương vô tận, trôi mãi, trôi mãi chẳng tìm thấy lối thoát, cũng chẳng muốn thoát ra ngoài...

Đúng lúc cô ấy đang mơ màng, thì vị trí nệm phía sau bỗng lún xuống, chăn được nhắc lên rồi lại xẹp xuống, Thẩm Uyên biết đó là Thẩm Thành.

Anh ta ôm lấy cô ấy từ phía sau, áp mặt mình lên lưng cô ấy như một đứa trẻ đang buồn tủi.

Anh ta thấp giọng nói: “Chị, chị có biết em nhớ chị nhiều thế nào không, tại sao chị lại tránh mặt em.”

Thẩm Uyên nhắm chặt hai mắt, một dòng lệ chảy xuống gối, bản thân cô ấy cũng không thể nói được, tại sao mình lại phải trốn tránh từng ấy năm, không rõ trái tim mình đang nghĩ gì, có thể nói rằng cô ấy sợ hãi, sợ rằng

mình sẽ rơi vào vòng xoáy này và cũng hiểu rất rõ rằng, đây là thứ tình cảm dị dạng, không được người đời công nhận.

Môi anh ta tự do trôi dạt trên cổ cô ấy, dùng giọng nói mơ màng mê hoặc:

“Chị, anh yêu em, đừng rời xa anh được không?”

Thắm Uyên xoay người lại, nước mắt lưng tròng nhìn anh ta, nghẹn ngào nói: “Em có coi chị là chị gái của em không?”

Anh ta áp tai vào lồng ngực mềm mại của cô ấy, lắng nghe trái tim đang đập thình thịch: “Em yêu chị, rõ ràng chị cũng yêu em, vậy tại sao chúng ta lại không thể ở bên nhau?”

Anh ta nói xong liền ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô ấy, hỏi: “Chị, lẽ nào chị không yêu em nữa sao?”

Nhìn dáng vẻ căng thẳng của anh ta, Thắm Uyên vô cùng đau lòng, cô ấy hướng ánh mắt về phía xa xăm: “Không yêu nữa.”

“Nếu chị không yêu em, vậy hãy giết em đi, có một con dao trong tủ bên cạnh.” Thắm Thành nói với giọng điệu bi thương, như thể đã hạ quyết tâm.

“Tại sao lúc nào em cũng ép buộc chị như vậy?” Thắm Uyên vừa bất lực vừa tức giận.

Anh ta lại áp tai lên ngực cô ấy, khước miệng khẽ nhếch như đã thành công, chậm rãi nói: “Chẳng cần để ý tới ánh mắt người đời, tại sao chúng ta phải dùng quan niệm của họ để làm khó chính mình, chị chỉ cần nghe theo trái tim chị mà thôi, chị à, chị cũng yêu em, phải không?”

Anh ta biết, cô ấy sẽ không nỡ.

“Em bảo chị làm sao mà không nghĩ được cơ chứ, em là em trai ruột của chị.” Thắm Uyên ôm lấy đầu anh ta, thấp giọng nghẹn ngào.

Anh ta nhồm dậy, hôn lên giọt nước mắt trên má cô ấy, nuốt vào bụng giọt nước mắt mặn chát trên đầu lưỡi...

Thắm Thành nghiêng người nhìn xuống đôi mắt cô ấy, nước mắt làm nhòe đi đôi mắt, khuôn mặt xinh đẹp cùng hai hàng lông mày lá liễu đang cau chặt, đây là nét dịu dàng đặc trưng của phụ nữ phương Nam.

Anh ta cúi xuống hôn lên môi người con gái mà mình yêu thương, nhẹ nhàng liếm láp đôi môi mỏng của cô ấy, vừa sợ làm cô ấy sợ hãi, lại vừa không thể tiếp tục duy trì sự dịu dàng của mình...

Những ngón tay mảnh khảnh của Thắm Uyên bấu chặt lấy eo người bên cạnh, cơ bắp nóng bỏng thiêu đốt trái tim cô ấy, tựa như vừa chồi từ, tựa như vừa nghiền nát, cô ấy yêu người đàn ông này...

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 25: Cầm kỳ.

**Lời Editor: Chương truyện này nói về quan hệ l.o.a.n l.u.a.n của hai chị em Thẩm Uyên và Thẩm Thành, CÂN NHẮC KỸ TRƯỚC KHI ĐỌC.*

Ánh trăng lạnh lạnh chiếu qua khung cửa sổ lọt vào phòng, hòa với ánh sáng của ngọn đèn ngủ trên đầu giường, hai chiếc bóng đan xen nhau in trên tấm thảm...

Thẩm Thành chống hai tay bên người Thẩm Uyên, cúi đầu xuống hôn cô ấy, đầu lưỡi thận trọng tiến vào khoang miệng, móc lấy đầu lưỡi cô ấy, hai người cùng nhau trao đổi nước miếng.

Nụ hôn quá vong tình, nhưng anh ta lại không dám tiến xa hơn, vì sợ sẽ nhận lại sự cự tuyệt của cô ấy.

Hai má Thẩm Uyên ửng hồng, đôi mắt mờ đi, nếu đây là hiện thực thì cô ấy lại hy vọng rằng nó chỉ là giấc mơ, còn nếu đó là giấc mơ thì cô ấy lại hy vọng nó là hiện thực...

Đôi môi hé mở, bóng loáng nước bọt, trong mắt anh ta đều là dục vọng, cách người cô ấy khoảng cách bằng một gang tay, Thẩm Thành hỏi:

“Có được không?”

Thấy Thẩm Uyên mím môi gật đầu, chớp mũi đỏ ửng, Thẩm Uyên rất sợ giờ phút này sẽ đến, nhưng lại rất mong được hòa làm một cùng anh ta làm chuyện thân mật của đôi tình nhân.

Thẩm Thành quỳ giữa hai chân cô ấy, tám chân sau lưng tuột xuống, anh ta cởi chiếc váy ngủ của cô ấy ra, nhìn chằm chằm vào cơ thể người con gái như thể đang nhìn một thứ gì đó thật thiêng liêng.

Da thịt trắng nõn, hai bầu ngực mềm mại không mảnh vải che chắn, run rẩy chờ người tới hái.

Anh ta mê mẩn, vùi đầu vào cổ cô ấy hít hà, sống mũi cao lướt qua cổ, tới xương quai xanh, rồi tới một bên nhũ hoa...

Đôi môi nhẹ nhàng, mềm mại như làn gió thổi qua, mỗi nơi anh ta chạm vào đều khiến Thẩm Uyên phải rùng mình...

Lòng bàn tay thô ráp trượt từ bắp chân cô ấy lên tới eo, tiếp đến cởi bỏ lá chắn cuối cùng còn sót lại, để cô ấy trần trụi hoàn toàn đối diện với mình.

Trong lúc Thẩm Uyên không để ý, đầu ngón tay người đàn ông len vào kẽ hở ẩm ướt, nửa ngón tay thăm dò vào bên trong, lấy ra nhiều hơn dịch thể, mạnh mẽ xoa lên bên ngoài cửa huyết.

“Ừm...” Thẩm Uyên nhắm chặt hai mắt, khẽ rên lên một tiếng.

Thẩm Thành đỡ lấy chính mình, trượt lên trượt xuống trước cửa huyết của cô ấy, cho đến khi gậy thịt dính đầy chất lỏng, sau đó cúi người hôn lên hai hàng mi đầm nước, rồi dùng tay che mắt cô ấy lại, không muốn để cô ấy nhìn thấy khuôn mặt mình.

“Chị, em vào nhé.”

Thắm Uyên kéo lòng bàn tay anh ta xuống, nhìn vào đôi mắt đầy dục vọng ấy: “Chị muốn nhìn em.”

Thắm Thành nghiêng khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt hơi né tránh, nhưng chỉ một giây sau lại nhìn cô ấy với vẻ kiên quyết, căng cứng bờ mông, chậm rãi tiến vào cơ thể cô ấy.

Hai âm thanh rên rỉ vang lên trong màn đêm yên tĩnh, lần đầu tiên của cô ấy là do anh ta cướp đi, thời gian đã qua rất lâu, lần này có chút khó khăn, cũng may chất bôi trơn mà cô ấy tiết ra đủ để khiến cuộc hoan ái thông thuận.

Đôi mắt người đàn ông như vực thẳm, thu hút cô ấy, khiến cô ấy chìm đắm trong đó mà chẳng thấy lối thoát, chỉ có thể rơi vào rồi gào thét kêu cứu.

Thắm Thành hôn lên đôi lông mày người con gái, đến đôi môi đỏ mọng, chiếc cổ trắng nõn, sang hai bên tai, cuối cùng là tới ngực, anh ta ngậm lấy một bên nhũ hoa, đầu lưỡi vẽ ra hình thù của nó, một tay nhào nặn bên còn lại, bầu ngực quá lớn, một bàn tay chẳng thể nắm hết.

Thắm Uyên xâu hổ đỏ mặt, cô ấy nhắm chặt hai mắt cảm nhận từng hơi thở của người đàn ông phía trên, từng cú thúc như chạm thẳng đến tim cô ấy, khi nghĩ đến đây là em trai mình, trái tim Thắm Uyên lại khẽ run lên, đó là cảm giác hưng phấn, hơn hết thảy bất kỳ khoái cảm mãnh liệt nào khác.

Anh ta phân kích đẩy bờ mông, đâm thẳng vật cứng dưới thân vào người cô ấy, hết lần này đến lần khác đều bị cô ấy kẹp chặt, khoái cảm thể xác lẫn tinh thần đồng thời kích thích dây thần kinh.

Thắm Thành ghé sát bên tai Thắm Uyên, âm thanh khàn đặc: “Chị...Chị...”

Liên tục khơi gợi dục vọng nơi cô ấy.

Nghe tiếng gọi chị của anh ta, Thắm Uyên không khỏi đỏ bừng hai mắt, cô ấy nghiêng đầu hôn lên má Thắm Thành.

Tốc độ dưới thân ngày càng nhanh, khiến cô ấy gần như không thể chịu nổi, da đầu tê dại, nhin không được kẹp chặt lấy anh ta, trong phòng ngập tràn tiếng rên rỉ, thở dốc.

Khoái lạc mãnh liệt nở rộ trong tâm trí Thắm Uyên như pháo hoa, cô ấy nghẹn ngào: “Chị yêu em, a Thành.” Những giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt và biến mất khỏi thái dương.

“Em biết.” Anh ta đáp lại bên tai cô ấy, thổi một làn hơi ấm vào tai cô ấy.

Dư vị của cơn cao trào xâm nhập tâm trí Thắm Uyên, rõ ràng khóe miệng cô ấy đang cong lên vì sung sướng, nhưng nước mắt lại không ngừng chảy ra...

Thấy Thắm Uyên khóc, Thắm Thành trước giờ chưa từng biết cách dỗ dành an ủi cô ấy và lần này cũng vậy, anh ta chỉ biết không ngừng hôn lên đôi mắt đỏ, nuốt hết những giọt nước mắt cay đắng vào trong.

Thẩm Thành nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô ấy, không biết nên vui, nên buồn, hay nên phân nộ, cô hòng anh ta bật ra lời an ủi: “Chị, đừng khóc.”

Anh ta rút khỏi người Thẩm Uyên, lấy khăn giấy trong tủ lau cho cả hai người, sau đó vòng tay qua eo cô ấy, vẫn áp mặt lên bầu ngực mềm mại, trông như chú khỉ con.

Thẩm Uyên ôm anh ta, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc, trong lòng cô ấy như được thứ gì đó lấp đầy, vừa thỏa mãn, vừa thoải mái.

Anh ta nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ, nhanh hơn bao giờ hết...

“Đừng rời xa em...” Khi ánh trăng buông xuống, bình minh chưa ló dạng, không biết ai là người đã phát ra tiếng nói.

Truyện được edit bởi Thiên Hamho, nếu yêu thích hãy like vs cmt để ủng hộ Editor nhé!!!

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 26: Ác mộng.

Những ngày tháng trong quá khứ như một giấc mơ ảo ảnh, đôi khi được ghi nhớ rất rõ ràng, đôi khi lại mơ hồ như chưa từng tồn tại.

Thẩm Uyên là chị gái lớn trong nhà, hơn em trai là Thẩm Thành ba tuổi.

Gia đình sinh sống tại thủ Cảng, ba của họ – Thẩm Vĩnh Phong là một con ma men, mỗi lần đánh bạc thua hết tiền lại đi uống rượu, sau đó vác cơ thể nồng nặc mùi rượu về nhà, bản thân ông ta cũng không biết mình sẽ làm những gì.

Vợ ông ta – Phùng Tuệ cũng là dân cờ bạc, nếu không sẽ chẳng bao giờ đến với Thẩm Vĩnh Phong.

Thẩm Vĩnh Phong đánh bạc bên ngoài, đến khi thua hết tiền thì đi nhậu nhẹt, nhậu xong lại phải kiếm chỗ để trút giận, ban đầu thì là Thẩm Uyên, cứ thế cho đến khi em trai được sinh ra và lớn lên, thì chỗ trút giận của ông ta đã đổi thành Thẩm Thành.

Khi còn nhỏ không biết nhìn sắc mặt người lớn, mỗi lần thấy ba loạng choạng về nhà, cậu bé lại bước đến trước mặt:

“Ba bê bê.”

Giọng nói còn non nớt, gương đôi mắt tò mò nhìn ba mình cũng đang “chập chững” bước đi.

Thẩm Vĩnh Phong cả người nồng nặc mùi rượu, thế giới lắc lư đảo lộn, neho mắt nhìn thứ nhỏ bé dưới chân, rồi đá văng đi, về mặt cau có, ông ta

chỉ biết rằng hôm nay mình đã mất cả một tháng lương.

Thắm Thành nhỏ bé năm tuổi, bị đá văng trên mặt đất, trán đập vào chân bàn rách toạc, bật khóc nức nở vì đau đớn. Thắm Uyên tám tuổi đang làm bài tập trong phòng chung của mình và em trai, bỗng nghe thấy tiếng động, lập tức đánh rơi cây bút trên tay, chạy ra ngoài kiểm tra.

Thấy trán Thắm Thành bị rách một mảng, máu chảy khắp khuôn mặt. Cô bé tám tuổi run rẩy bịt lại vết thương trên trán em trai, nhẹ giọng dỗ dành: “A Thành đừng khóc.” Tay còn lại với lấy tờ khăn giấy trên bàn ấn lên vết thương của em.

Cô gái vừa dỗ dành em trai mình, vừa cảnh giác liếc nhìn cửa phòng ngủ của ba mẹ đang hé mở, cô ấy biết, ba mình đã trở về.

Cậu em trai không ngừng khóc lớn, quả nhiên rất nhanh đã đánh thức ba dậy, Thắm Vĩnh Phong một chân đá bay cửa phòng ngủ, lao ra ngoài hét vào mặt đứa trẻ đang ngồi dưới sàn: “Khóc cái gì mà khóc! Nếu còn khóc, tao sẽ ném mày ra ngoài cho chó ăn!”

Khi đứa nhỏ nghe thấy những lời đe dọa khiếp sợ ấy, cậu lại càng bất chấp mà khóc to hơn, cậu bé ngồi bệt dưới đất, không còn biết sợ hãi điều gì khác ngoài những đau đớn trên trán mình.

Cô gái kinh hãi nhìn khuôn mặt góm ghriếc của ba, vội vàng đưa tay bịt miệng em trai đang gào thét lại, còn cậu thì lại vươn tay lên gỡ tay chị ra, hai bàn tay nhỏ đầy máu cứ thế mà đan xen vào nhau, máu chảy đầm đìa cùng nước mắt nước mũi, tất cả lấm lem quanh khuôn mặt.

Thắm Vĩnh Phong kích động, đi đi lại lại như đang tìm kiếm thứ gì đó, đột nhiên ông ta nhấc chiếc ghế bên bàn ăn lên, nện xuống nguồn đang phát ra tiếng kêu.

Cô gái quay người lại để bảo vệ em trai mình, thân hình nhỏ bé ôm chặt cậu vào lòng, lưng và đầu bị chiếc ghế đập trúng, giọng nói như bị bóp nghẹt, cơn đau dữ dội gần như khiến cô ngất xỉu. Thắm Uyên nghiêng rằng nghiêng lợi, kìm nén tiếng nức nở trong cổ họng, để tiếng động không phát ra ngoài, chỉ cần yên tĩnh trở lại sẽ không sao nữa, sẽ không sao nữa...

Có lẽ cậu em đã bị dọa sợ, liền thu mình trong vòng tay chị gái, bên tai là tiếng thì thầm của chị: “A Thành, đừng khóc, đừng khóc, a Thành ngoan, đừng khóc...”

Đứa trẻ lúc này cũng đã biết mình đang được che chở, cậu giống như nhận được sự an ủi lớn lao, chẳng mấy chốc đã không còn khóc nữa.

Ném xong chiếc ghế, Thắm Vĩnh Phong như được giải tỏa cơn giận, ông ta mơ mơ hồ hồ quay lại phòng ngủ, nằm vật ra giường.

Thấy phía sau không còn động tĩnh gì nữa, cô gái run run hai hàng mi, mở mắt ra nhìn, thấy phòng khách không còn ai mới vội vàng kéo em trai chạy ra khỏi phòng.

Cửa nhà hàng xóm bị gõ, khi vừa mở cửa ra đập vào mắt họ là hai đứa trẻ đang đứng dưới đất, một cao một thấp, đứa lớn nắm tay đứa nhỏ, nhưng vẫn không quên dùng tay còn lại bịt chặt vết thương trên trán em trai mình. Vừa thấy cánh cửa mở ra, cô gái lập tức cầu xin sự giúp đỡ: “Cầu xin dì đưa em trai con đến bệnh viện được không ạ?”

Người hàng xóm tốt bụng là một phụ nữ trung tuổi, thấy hai đứa trẻ tay bê bêt máu, bà vội vàng bế đứa nhỏ chạy xuống lầu, hỏi: “Va vào đâu mà thành ra thế này?”

“Em trai... Em trai con không cẩn thận ngã vào chân bàn.” Cô gái lo lắng nói dối.

“Người lớn trong nhà con đâu cả rồi?” Người phụ nữ tức giận hỏi.

Lòng bàn tay đầm mồ hôi, cô gái căng da đầu, cắn răng nói: “Đi, đi... Đi làm chưa về ạ.”

“Đã mười giờ rồi đó! Mà vẫn chưa về?” Người phụ nữ vừa nói vừa lái xe đưa hai đứa nhỏ tới bệnh viện.

Cô gái nhỏ biết người hàng xóm tốt bụng này mới chuyển đến, nên không dám nói sự thật, sợ sẽ nghe thấy mấy từ “báo cảnh sát”, trước đây cô chủ hàng xóm của cô ấy cũng báo cảnh sát, nhưng lần nào cảnh sát cũng chỉ đưa ba cô bé đi một lúc là lại được thả về, đến khi về bọn họ lại bị đánh một trận, nên tốt hơn là không nên để bà ấy biết.

Một cô bé mới học lớp hai, đã phải dùng cái đầu nhỏ của mình để phân tích những tình huống trước mắt.

Cô gái đổi chủ đề: “Dì à, dì có thể cho con mượn điện thoại được không, con muốn gọi điện cho mẹ.”

Trong một phòng mạt chược đầy khói thuốc nào đó ở thành phố được gọi là “thành phố tự do” tại thủ Cảng, một người phụ nữ trang điểm rất đậm, miệng ngậm điếu thuốc, mắt kiên nhẫn lơ đãng điện thoại ra nghe:

“Alo. Ai thế?”

“Mẹ, là con, em trai bị thương rồi, mẹ có thể đến với bọn con một chút được không?” Cô gái nhỏ giọng hỏi.

Người hàng xóm đang lái xe, nghe thấy giọng van xin của cô gái, mặc dù có chút không hiểu nhưng bà đã vô cùng tức giận mà giật lấy điện thoại, hét to: “Con cô bị thương, tôi đang đưa hai đứa tới bệnh viện nhi Tây Nhân, cô đến đó ngay đi.”

Phùng Tuệ vừa ném quân bài ra vừa mắng nhiếc: “Ai mượn cô đưa con tôi đi bệnh viện? Vết thương có nghiêm trọng không?”

Người phụ nữ nghe thấy vậy, lập tức nhướng mày nhìn sang cậu em trai sắc mặt tái nhợt, môi không còn tia máu, đang nằm trong vòng tay chị gái ngồi bên phía ghế phụ: “Nghiêm trọng.” Bà ấy nói xong liền đập má, hỏi cô gái bên cạnh: “Gọi cho ba con đi.”

Cô gái né tránh ánh mắt bà, sau khi cầm lấy điện thoại cũng không bấm gọi, cuối cùng nghĩ ra một lý do, nói: “Ba con hôm nay đi làm quên mang theo điện thoại...”

Người phụ nữ thở dài, tự hỏi trong lòng không hiểu đây là loại cha mẹ gì, sao có thể để hai đứa nhỏ ở nhà chẳng thêm lo lắng như vậy, nhưng bất luận thế nào bà ấy cũng không thể nghĩ ra rằng việc tốt này là do cha của chúng gây ra.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 27: Chị em.

Trong phòng mặt chược, người phụ nữ ngồi bên phải vừa nhìn chăm chăm vào quân bài mình chạm vào, vừa thần nhiên hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Không có gì, thằng nhỏ ở nhà bị thương một chút.”

“Vậy cô còn không mau đi xem thằng bé thế nào đi?” Người phụ nữ hỏi.

Phùng Tuệ liếc mắt quanh các quân bài trên bàn: “Không cần vội, đánh xong ván này thì đi, nhanh lên, đến cô rồi đó.”

Người phụ nữ ném ra quân bài mà mình vừa bốc lên, nói: “Con nhà cô thật biết nghe lời, Uyên Uyên còn nhỏ như vậy đã tự chăm sóc được em trai rồi.”

“Không thì sao, con bé không trông em nó chẳng lẽ là tôi trông, tôi làm gì có thời gian, không phải ai cũng tốt số như cô, gả được vào một gia đình có tiền, trong nhà có người làm, nên rảnh rỗi ra ngoài đánh bài.” Phùng Tuệ phàn nàn.

Ba người trong bàn thần nhiên nói đùa, cũng không hề nghĩ xem có gì đó không đúng ở đây, mỗi người đều chỉ nghĩ về quân bài trong tay mình và hy vọng có thể ù sớm một chút.

Tại phòng cấp cứu của bệnh viện nhi Tây Nhân, em trai ngồi trên băng ghế, còn bác sĩ thì đang sát trùng cho cậu bằng Povidone.

Người chị đứng bên cạnh, đôi bàn tay nhỏ nhem nhuốc ôm lấy bờ vai gầy guộc của em, giọng nói dịu dàng:

“A Thành ngoan, nhắm mắt lại, một lát nữa là hết đau rồi.”

Em trai nghe vậy thì ngoan ngoãn nhắm mắt lại, trên trán vẫn tê rần rần, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống, vô tình rửa sạch vết máu khô trên da.

Dì hàng xóm đóng viện phí rồi đi tới phòng cấp cứu, bà vô cùng đau lòng khi thấy cảnh tượng này, rồi lại chú ý tới vết bầm tím sau gáy cô chị gái. Bà bước tới kéo nhẹ đường viền cổ áo sau lưng cô nhóc ra, trên đó là những chấm màu xanh tím dày đặc, muột số đã ngả sang vàng, một số là màu tím mới tinh.

Cô gái cảm thấy động tĩnh sau lưng, liền rút cổ lại, lần trước bị đánh đã mấy ngày rồi, dù không biết lưng mình trông như thế nào nhưng trong lòng vẫn lo lắng nhìn ánh mắt dì hàng xóm.

Người phụ nữ lên tiếng, cố gắng khiến cho giọng điệu của mình thoải mái nhất có thể: “Cô bé, sau lưng con làm sao thế?”

“Là, là con không cẩn thận nên bị va phải.” Cô bé né tránh ánh mắt của bà, nói ra những lời nói dối vô ích.

“Con đừng sợ, dì chỉ tiện hỏi vậy thôi.” Người phụ nữ chỉ bối rối trong vài giây, sau đó liền ném vấn đề này ra sau, rồi tự an ủi mình rằng trẻ con bây giờ đùa nào cũng nghịch ngợm như vậy.

Cô gái nhỏ thầm thở phào nhẹ nhõm, thật may là dì ấy không tiếp tục hỏi nữa.

Sau khi vết thương của em trai đã được băng bó xong, thì Phùng Tuệ mới đem theo cơ thể sắc mùi khói thuốc vào bệnh viện, bà ta nhìn thấy một người phụ nữ trung niên ăn mặc chỉnh tề, bên cạnh là hai đứa trẻ trông vô cùng yếu ớt, thoáng nhìn qua đã nhận ra đó là Thẩm Uyên và Thẩm Thành. Phùng Tuệ chạy nhanh tới, nhíu chặt hàng lông mày được xăm sắc nét, tiến đến kiểm tra vết thương trên trán Thẩm Thành: “Ôi trời, làm sao thế này, sao lại thành ra thế này?”

Nói xong, bà ta nhanh chóng nhìn sang một bên, căng gò má, mím chặt đôi môi, híp mắt cười: “Cảm ơn, nửa đêm nửa hôm còn phiền cô đưa con tôi tới bệnh viện, thằng nhóc hay nghịch ngợm nên thường xuyên bị thương.”

Dì hàng xóm cảm thấy nhẹ lòng khi thấy thái độ quan tâm của bà ta với con mình, không có cha mẹ nào lại không thương con cái, nhưng vẫn quan tâm dặn dò thêm vài câu: “Hai đứa vẫn còn nhỏ, đừng có để chúng ở nhà một mình, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì biết phải làm thế nào?”

Người chưa từng trải qua sự tăm tối của cuộc đời có lẽ sẽ không bao giờ dùng suy nghĩ xa xôi để đoán lòng dạ người khác, cùng giống như một người tốt luôn đối xử tử tế với tất cả mọi người mà họ gặp.

Phùng Tuệ liên tục đồng ý, tươi cười dùng ánh mắt tiễn người hàng xóm của mình ra xe.

Nhìn thấy chiếc xe đã đi xa, Phùng Tuệ lập tức thay đổi sắc mặt nhìn cô con gái bên cạnh: “Con đã nói gì với bà ta?”

“Con không nói gì cả, chỉ nói em trai không cẩn thận nên bị ngã.” Cô gái vội vàng giải thích.

Phùng Tuệ vươn tay nhéo vào vòng eo gầy guộc của con gái rồi hung hăng vắn vẹo: “Tốt nhất là đừng có nói gì cả, nếu không về nhà mà biết tay tao.”

Cô bé ngậm ngùi bật khóc, cố kìm nén cơn đau đi theo mẹ mình.

Điều mà một đứa trẻ vài tuổi có thể hiểu được, bất kể là cha mẹ đối xử với chúng thế nào, thì việc phải làm chính là cần tiếp tục sống, cụp mi rũ mắt cũng phải sống, nếu không thì biết sẽ trôi dạt về đâu.

Một ngày nọ, hai đứa trẻ bị ném ở nhà. Chị gái ngồi trong phòng ngủ, cởi chiếc váy trắng dài đã cũ kỹ trên người ra.

Cậu em trai ngồi sau lưng, cầm tinh dầu trên tay, lúng túng đổ vào lòng bàn tay, do đổ quá nhiều khiến vài giọt rơi xuống ga trải giường, mùi bạc hà thoang thoảng bay khắp căn phòng.

“A Thành bôi lên những chỗ nào có màu như này này.” Vừa nói, cô gái vừa chỉ vào vết xanh tím trên thắt lưng mình.

Cậu bé dùng lòng bàn tay nhỏ xíu chứa đầy tinh dầu thoa lên làn da loang lổ vết bầm của chị, rồi nhẹ nhàng xoa bóp như khi chị gái từng bôi thuốc cho cậu.

Sau khi thoa thuốc trên lưng cho chị, cậu tiến lại gần, thối lên vị trí bóng loáng mà mình vừa bôi, đó cũng là một hành động cậu học được từ chị gái.

Trẻ nhỏ chỉ biết rằng bôi thứ dầu thần kỳ này lên và thối nhẹ, lúc đó sẽ cảm thấy hơi lạnh và như thế sẽ không còn đau nữa.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 28: Thủ dâm.

Sinh ra trong vùng bùn, sống dưới bùn lầy, chúng ta sẽ quen với nó. Cuộc sống dù khó khăn đến mấy cũng phải lết từng ngày tiếp tục. Thẩm Uyên mười chín tuổi đã trở thành một cô gái mảnh mai xinh đẹp, thi đỗ đại học, vì muốn ở gần nhà hơn nên cô ấy đã chọn một ngôi trường ở trong thành phố.

Thẩm Uyên ở trong ký túc xá của trường, cuối cùng cũng thoát khỏi ngôi nhà bất thường của mình, người duy nhất cô ấy không thể yên tâm chính là cậu em trai đang độ niên thiếu của mình, đây cũng chính là lý do tại sao cô lại chọn học tại trường đại học gần nhà.

Thẩm Thành mười sáu tuổi, đang trong thời kỳ nổi loạn, ở nhà không còn nhẫn nhịn nữa, thường xuyên cãi lại ba mẹ, chỉ nghe duy nhất lời chị gái

mình, khi chị vắng nhà cậu đã không ít lần bị đánh, còn nếu có chị, cậu sẽ lại được chị bảo vệ trong vòng tay.

Hôm đó, ba cậu đang tiếp đón đám bạn ngu ru tầm ngu ru của ông ta ở nhà, trong phòng khách ngập tràn mùi khói thuốc, một lúc sau, Thẩm Vĩnh Phong say ngất ngưỡng, tới gõ cửa phòng Thẩm Thành: “A Thành, xuống lầu mua cho tao hai chai rượu trắng lên đây.”

Hôm nay, Thẩm Uyên cũng từ trường đại học về nhà, lúc này đang kèm em trai làm bài tập trên bàn. Thẩm Thành vì không muốn phụ lòng chị gái nên rất nỗ lực học hành, vừa nghe thấy lời sai bảo của ba, liền lập tức từ chối:

“Không rảnh, đang làm bài tập.”

“Này, thằng nhãi ranh, mày dám cãi lại một câu nữa xem.” Ông ta vừa nói vừa xông vào phòng.

Thẩm Uyên kịp thời đứng lên: “Con đi, con đi, a Thành đang làm bài tập.”

Thẩm Thành buống bình đứng dậy, nắm lấy tay Thẩm Uyên: “Không được đi.”

Thẩm Vĩnh Phong nghe xong, lửa giận bùng lên, ông ta lập tức với lấy cây chổi bên cạnh, lao vào đẩy Thẩm Uyên ra.

Thẩm Thành không muốn chịu áp bức thêm nữa, cậu đứng dậy một chân đá bay chiếc ghế đầu, một tay vươn lên định nắm lấy cán chổi mà ba mình đang vung tới.

Thẩm Uyên bị đẩy loạng choạng lùi về sau một bước, suýt chút nữa thì ngã xuống đất, thấy hai người chuẩn bị đánh nhau, theo phản xạ, cô ấy chạy lại ôm lấy Thẩm Thành, dùng lưng mình đỡ lấy cán gậy đánh xuống.

Mấy tên say rượu bên ngoài, nghe thấy tiếng động liền vội vàng chạy tới kéo Thẩm Vĩnh Phong ra ngoài khuyên can: “Đừng đánh, đừng đánh nữa.”

Thẩm Vĩnh Phong bị kéo ra khỏi cửa, cửa phòng đóng sầm lại, ông ta vẫn đứng bên ngoài chửi bới, la hét.

Thẩm Uyên ôm Thẩm Thành vào lòng, thấy sau lưng không còn động tĩnh gì, mới buông cánh tay ê buốt của mình ra, vừa rồi bị đánh mấy gậy, lúc này bả vai vô vùng đau nhức.

Người con trai trong vòng tay lại không hề nhúc nhích, Thẩm Uyên vội vàng cúi đầu kéo cánh tay em trai mình, nhìn trái ngó phải kiểm tra:

“Có bị thương chỗ nào không?”

Thẩm Thành không nói lời nào, hốc mắt đỏ hoe, hai hàng lệ rơi xuống gò má.

Con trai tuổi mới lớn cực kỳ nhạy cảm và có lòng tự trọng cực cao, không cho phép người khác nhìn thấy mình đang khóc, nên cậu vội vàng lau nước mắt: “Không có.”

Thẩm Uyên chỉ nghĩ tới việc em trai mình bị thương, trong lòng đau xót, cô ấy dùng đầu ngón tay lau vết nước nơi khóe mắt cậu: “Lần sau đừng cãi lại ba, chỉ là mua chai rượu thôi mà.”

Cô ấy dựng thẳng ghế dậy, ra hiệu cho cậu tiếp tục ngồi xuống làm bài, ánh mắt hung dữ của cậu thiếu niên đã chuyển sang vẻ dịu dàng và ngoan ngoãn ngồi xuống.

Trong căn hộ chỉ có hai phòng ngủ, Thẩm Uyên và Thẩm Thành ở cùng một phòng, từ nhỏ đã như vậy, căn phòng chật trội với một chiếc giường tầng.

Khi còn nhỏ, em trai hay sợ nên bắt chị gái ngủ cùng mình ở tầng dưới. Sau này lớn lên một chút, chị gái ngủ tầng trên có rèm che xung quanh, đến khi chị vào đại học, thỉnh thoảng mới về nhà ngủ một đêm.

Lớn lên trong một môi trường như vậy, từ khi còn nhỏ Thẩm Thành đã trưởng thành sớm hơn các bạn cùng trang lứa.

Buổi tối, sau khi tắm rửa xong, em trai mặc quần ngủ cùng áo ba lỗ màu trắng ngồi bên mép giường, con trai ở tuổi mười sáu đang là lúc cơ thể phát triển mạnh nhất, những đặc điểm nam giới trên người cậu đã trở nên rõ ràng, giọng nói trầm thấp, cơ bắp cũng dần xuất hiện.

Thẩm Thành lấy tinh dầu màu ánh vàng từ trong ngăn kéo ra, Thẩm Uyên ngồi trước mặt, quay lưng về phía cậu, trên người chỉ mặc duy nhất một chiếc quần lót.

Như khi còn bé, cậu bóp tinh dầu thoa cho chị gái, căn phòng yên tĩnh đến lạ thường, chỉ còn lại tiếng hô hấp nhẹ nhàng của hai người.

Giữa nam và nữ có sự khác biệt, cô ấy chỉ coi em trai mình như một đứa trẻ, chưa bao giờ có ý nghĩ gì khác.

Sau khi bôi thuốc cho chị gái xong, Thẩm Thành lại tiến gần đến nhẹ nhàng thổi, mỗi lúc một gần, mỗi lúc một áp sát, cứ thế cho đến khi môi cậu đặt lên gáy chị gái, lúc này cả hai người đều giật mình sửng sốt.

Thẩm Uyên phản ứng lại, vội vàng mặc quần áo vào, chỉ cho rằng là do cậu ngồi gần quá nên vô tình chạm lên cổ mình, sau đó dặn dò em trai ngủ sớm một chút, còn mình thì leo lên giường.

Cậu thiếu niên mười mấy tuổi Thẩm Thành, với thứ tình cảm ngây thơ mờ mịt quấn quanh trong đầu, thậm chí không hiểu nổi tại sao mình lại dán môi lên cổ chị gái.

Tuổi mới lớn thường nghe những câu chuyện tình cảm nam nữ trong trường học, cùng bạn xem phim người lớn, người nào người nấy mặt hồng tai đỏ, cảm thấy dục vọng đang dần dần trỗi dậy trong lòng, vừa xấu hổ lại vừa tò mò.

Cậu thường xuyên nghe thấy hai chữ “tình yêu” văng vẳng bên tai, nhưng lại không hiểu tình yêu là gì, nếu chỉ nói đến yêu, thì cậu biết rằng cậu chỉ yêu chị gái mình.

Nếu không có chị, cậu sẽ chết.

Tuổi trẻ tràn đầy khí lực không thể chịu nổi bức tranh đầy hấp dẫn, bụng dưới cậu như có lửa đốt, càng cháy càng lớn.

Cậu thiếu niên đang nằm trên giường, dần dần vươn tay xuống dưới đũng quần, thò vào trong cầm lấy và di chuyển lên xuống, cậu không dám phát ra tiếng động, chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi tận hưởng khoái cảm ngay một mạnh mẽ theo động tác dưới tay. Sau một tiếng thở dài, cậu nhanh chóng với khăn giấy trên đầu giường, bắn toàn bộ ra ngoài, ánh sáng chột lóe lên, trong đầu cậu toàn bộ là hình ảnh chị gái.
Không ai nói với cậu rằng chị em thì không được làm chuyện đó.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 29: Bạn thân.

Sáng thứ bảy, lại là một ngày nắng đẹp khác, Hạ Diệp đã có hẹn cùng Kiều Triết tới nhà dự lễ mừng thọ của ông nội Kiều vào buổi chiều.

Cô nằm trên giường, vẫn đang vui mình trong chăn, mái tóc đen nhánh được phủ một tầng ánh vàng nắng mai vương vãi quanh gối.

Kiều Triết từ bên ngoài đi vào, đèn bên giường vồ vồ mờ mờ cô qua lớp chăn: “Bữa tiệc diễn ra vào buổi tối, có cần anh đưa em đi mua váy không?”

Hạ Diệp nhắm mắt lại: “Không đâu, em tự đi cũng được, chẳng phải anh cần đến nhà ông nội trước một chuyến hay sao?”

“Ừm, em có cần mang đồ gì vào không? Cổng lớn bên đó có máy dò điện từ, nếu không tiện thì anh mang đến đó trước.” Kiều Triết hỏi.

Hạ Diệp hai mắt mơ màng, nghi ngờ hỏi: “Nghiêm ngặt vậy sao?”

Kiều Triết đưa tay vén tóc Hạ Diệp ra sau tai, nói: “Ừm, bởi vì ông nội anh thuộc Bộ An ninh Quốc gia cũ, nên tất cả bạn bè đã nghỉ hưu cùng các quan chức chính phủ đều sẽ đến, vì vậy chắc chắn phải tiến hành kiểm tra an ninh.”

“Tối qua anh nói rằng chỉ cần xem các tập tin trên máy tính của ba anh thôi đúng không?” Cô hỏi.

Kiều Triết gật đầu: “Nếu không có gì cần mang theo, thì anh đi trước nhé.”

“Chờ một chút, mang một cục nam châm gây nhiễu đi, cho chắc, đề phòng người cài đặt máy tính cho ba anh là một chuyên gia.” Hạ Diệp vén chăn đứng dậy, đến lật chiếc túi xách trên bàn.

Sau đó lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu đen từ lớp trong cùng của chiếc túi, trông nó giống hộp phấn đánh mắt, rồi đưa cho Kiều Triết.

Kiều Triết cầm nó trong tay, lật qua lật lại hai lần, dặn dò: “Vậy chiều nay khi nào chuẩn bị xong thì gọi cho anh, anh về đón em.”

Hạ Diệp tiếp tục quay lại giường, lật chăn lên nằm xuống, rồi vươn cánh tay ra ngoài vẫy vẫy với Kiều Triết, miệng thì lầm bầm câu “Bai bai”.

Kiều Triết thấy bộ dạng của cô, trong lòng vô cùng mãn nguyện, sau đó quay người đi ra ngoài.

Hạ Diệp nhắm mắt một hồi, thật sự không thể ngủ nổi, nên nghĩ xem chiều nay phải mặc đồ thế nào, nhất định cần tới trung tâm mua sắm một chuyến, cô mới về nước nên không có trang phục thích hợp cho những bữa tiệc thế này.

Cô cầm điện thoại lên mở nhật ký cuộc gọi, nhìn đến vài số điện thoại phía trên, rồi nhấp mở một trong số đó gọi đi.

Nhạc nền là bài hát vui tươi của Nhật, cô thầm nghĩ, đúng là phong cách của cậu ấy, bao nhiêu năm rồi chẳng hề thay đổi, còn nhớ hồi học cấp ba, ở cùng phòng ký túc với Hạ Diệp, cô nhớ tuần nào cũng đổi nhạc chuông mới, sau đó dùng điện thoại của cô gọi tới điện thoại của mình hết lần này đến lần khác mà chẳng biết mệt, cứ thế cho đến khi chọn được bản nhạc chuông ưng ý nhất thì mới tha cho cái điện thoại của Hạ Diệp.

Bản nhạc chờ vẫn chưa kết thúc, điện thoại đã được kết nối: “Alo. Ai đó?”

Giọng nói vô cùng vui tươi.

“Tớ đây, Tào Hân Hân.” Cô nói xong liền đưa ngay điện thoại ra xa tai mình một chút.

Tào Hân Hân ở đầu dây bên kia ngẩn người một hồi, sau đó liền nhìn thời gian trên đồng hồ đeo ở cổ tay, hét toáng cả lên: “Aaaaaaaa, Hạ Diệp!”

Hạ Diệp lại áp điện thoại vào tai, nói: “Ừ là tớ, tớ về rồi.”

Tào Hân Hân dừng ngay động tác trên tay, cất bộ quần áo đồng phục vừa lấy ra vào trong tủ, rồi bước ra khỏi phòng thay đồ: “Bây giờ cậu đang ở đâu? Về bao lâu rồi, sao không báo trước cho tớ?”

“Vốn dĩ muốn tạo cho cậu một bất ngờ, haizz, nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa, nói ra thì dài lắm.” Hạ Diệp vừa nói vừa thở dài.

“Ra ngoài gặp nhau nhé! Vẫn chỗ cũ!” Giọng điệu không cho phép Hạ Diệp có quyền từ chối, Tào Hân Hân vừa nói vừa đi tới bãi đậu xe.

“Được. Đến ngay đây.” Hạ Diệp lật chăn lên, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Sau đó, Tào Hân Hân lại hỏi: “Bây giờ cậu sống ở đâu?”

“Bên chung cư Bắc Sơn.”

Tào Hân Hân mở cửa xe, ngồi vào, nói: “Thế thì gần lắm, lát nữa gặp nói chuyện sau, tớ gửi mail cho sắp cái đã, vì gặp cậu nên tớ trốn làm luôn rồi, có cảm động không?”

“Cảm động, cảm động tới mức muốn bay ngay tới chỗ cậu luôn đây này.”

Sau khi cúp máy, Hạ Diệp đánh răng rửa mặt rồi trang điểm đơn giản, chuẩn bị ra ngoài.

Cô lái xe tới quán trà đạo trên đường Lạch Thủy, quán trà này đã mở được rất nhiều năm, đến đây đều là người quen, tiền thuê địa điểm hơn nhiều so với số tiền kiếm được, tuy nhiên chủ quán trà đạo lại chẳng mấy bận tâm, ai đến hỏi mua mảnh đất này cũng không bán.

Hạ Diệp còn đang đậu xe thì thấy một cô gái mặc váy màu xanh nhạt đang lang thang trước quán, hình như là đợi ai đó.

Hạ Diệp xuống xe đi về phía cô ấy.

Cô gái nhìn ngó xung quanh, thấy nét mặt Hạ Diệp càng ngày càng rõ ràng, liền lập tức chạy tới ôm chầm lấy cô.

“Cậu đi một mạch sáu, bảy năm liền, chẳng thềm về lấy một lần! Tớ còn tưởng cậu mất tích luôn rồi đó.” Tào Hân Hân phàn nàn oán trách.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 30: Mua sắm.

Hạ Diệp vươn tay chỉnh sửa lại tóc mái rồi bù của cô bạn: “Chẳng phải tớ đã về rồi đây còn gì? Đi, vào trong rồi nói.”

Hai người vừa cười nói vừa đi về phía quán trà.

Cổng vào được làm bằng gỗ Hồng Xuân, bên cạnh còn trồng một cây Bồ Đề, dưới tán cây có dòng suối nhân tạo, máy tạo ẩm đang phát ra làn khói trắng như mây.

Người đàn ông trung niên đang đứng bên trong quầy lễ tân, nhận thấy có khách vào, trên tay đang còn bận rộn với tác phẩm điêu khắc gỗ của mình, nên không ngẩng đầu lên, đã hỏi: “Hai vị có đặt chỗ trước không?”

“Không ạ, chú Đồ.” Hạ Diệp dừng lại ở cửa, mỉm cười nhìn người đang đứng sau quầy.

Đồ Đông Duy ngẩng đầu, nếp nhăn trên trán giãn ra: “Hạ Diệp?” Rồi lại nhìn tới Tào Hân Hân đang đứng bên cạnh: “Mau vào đi, vẫn còn chỗ trống.”

Tào Hân Hân trêu chọc: “Làm gì có ai làm ăn như chú cơ chứ, không đặt trước cũng không cho vào.”

Chú Đồ lấy trong tủ tường ra chiếc nôi đất nhỏ màu tím, nói: “Làm ăn cũng phải có quy tắc, hôm nay chú sẽ hãm trà xanh mới nhập cho hai đứa.”

Hạ Diệp và Tào Hân Hân bước vào một phòng bao nhỏ, bên trong chỉ bày trí một chiếc bàn trà hình vuông đơn giản, xung quanh là bốn chiếc ghế được làm bằng gỗ Hồng Xuân.

Tào Hân Hân lên tiếng: “Mau kể cho tớ nghe đi.”

Hạ Diệp chỉ nói rằng cô gặp tình yêu sét đánh, sau đó nói luôn đến việc tối nay mình cần một chiếc váy dạ hội, mà chưa có ai đi mua sắm cùng.

Tào Hân Hân nghe xong: “Cậu được lắm, hóa ra hôm nay cần dùng đến tớ nên mới thêm gọi cho tớ.”

“Vẫn còn một số việc chưa giải quyết xong, vốn dĩ muốn để ổn định một chút rồi mới liên lạc với cậu.” Hạ Diệp nói.

“Hừ, vừa hay hôm nay tớ đồng ý đi tiếp khách với mẹ, cũng đang thiếu một vài phụ kiện phù hợp với bữa tiệc, nếu không tớ sẽ chẳng tha cho cậu dễ dàng vậy đâu.” Tào Hân Hân cắn nhần.

Hạ Diệp bắt lức gật đầu, sau đó chớp chớp mắt mỉm cười hùa theo: “Cảm ơn đại ân đại đức của ngài.”

“Trà đến rồi đây!”

Nghe thấy tiếng động, Hạ Diệp và Tào Hân Hân cùng đồng thời nhìn lên, thấy chú Đỗ đang bưng một chiếc khay gỗ màu đỏ sẫm, bên trên là chiếc bình sành màu tím cùng hai chén trà nhỏ.

Chú Đỗ đặt chén xuống bàn, sau đó nhắc bình sành lên, cẩn thận rót trà vào chén, chén lạnh gặp nước trà nóng, ngay lập tức một luồng hơi nóng bốc lên, mang theo hương thơm thanh mát sáng khoái thấm vào ruột gan.

Tào Hân Hân hít một hơi thật sâu, thưởng thức trọn vẹn hương thơm của trà.

Hạ Diệp hỏi: “Chú Đỗ, chú không thưởng trà nữa hay sao, là lại quay sang chơi điêu khắc gỗ rồi?”

Tào Hân Hân bổ sung: “Cậu đi bao nhiêu năm không về không về, chú Đỗ đổi nghề từ lâu rồi.”

Chú Đỗ cầm khay gỗ trong tay, nói: “Được rồi, hai đứa đừng có đem chú ra làm trò đùa nữa, món đồ chơi kia chú khắc sắp xong rồi, hai đứa cứ trò chuyện đi nhé.” Ông nói xong liền quay người đi ra ngoài.

Tào Hân Hân và Hạ Diệp tiếp tục nói chuyện thêm một lúc, sau đó cùng nhau tới trung tâm mua sắm gần với quán trà đạo nhất.

Trước khi đi, chú Đỗ vẫn không ngược mắt lên, chỉ dặn khi nào có thời gian nhớ đến chơi.

Trong trung tâm thương mại, ra ra vào vào hơn chục cửa hàng bán váy dạ hội. Hạ Diệp vẫn thích nhất chiếc váy màu đen dài hở lưng, được làm bằng chất liệu lụa.

Tào Hân Hân nhìn Hạ Diệp trong gương, làn da trắng nõn nổi bật dưới lớp vải đen khiến người da chỉ muốn dán mắt vào làn da ở vị trí hở ra ngoài.

“Chiếc này đẹp, tiếc là không phù hợp cho lắm, vì cậu đến dự tiệc mừng thọ mà.” Tào Hân Hân lắc đầu.

Hạ Diệp sờ sờ trên mặt vải, rồi gật đầu: “Đúng, vậy lấy cái khi nãy đi.”

Cô Nói xong liền nói với nhân viên bán hàng bên cạnh: “Gói giúp tôi chiếc này cùng chiếc vừa thử khi nãy, cảm ơn.”

Tào Hân Hân giơ ngón tay cái về phía cô: “Đại gia, chị đã kiếm được bao nhiêu tiền khi ở bên thế?”

Hạ Diệp tròn tròn mắt: “Chẳng bằng một phần nhỏ so với số lợi nhuận hàng năm của công ty ba cậu chia cho cậu đâu.”

Nghe vậy, Tào Hân Hân khẽ khịt mũi: “Nếu như có được một nửa dừng khi của cậu, thì tớ đã tự lập từ lâu rồi, chẳng cần phải đến công ty đó chịu bực tức.”

Nói xong, cô ấy lại bắt đầu cằn nhằn: “Cậu không biết chị dâu tớ phiền phức tới mức nào đâu, vốn dĩ chuyên ngành không phù hợp với công ty, nhưng vẫn vào đó làm, cũng chẳng hiểu nổi anh trai tớ nghĩ gì nữa, không chịu sắp xếp việc làm ở bên công ty anh ấy, lại chuyển sang công ty tớ.”

Hạ Diệp nghe xong liền rùng mình một cái, gia tộc quá lớn mạnh quả thực là phiền phức, cô mở rèm cửa, chuẩn bị vào trong thay lại quần áo của mình.

Sau khi Hạ Diệp thanh toán xong, Tào Hân Hân lại kéo cô tới vài cửa hàng quần áo khác.

Cứ thế cho đến khi hai cánh tay Tào Hân Hân được phủ kín bởi các loại túi mua sắm, đến từ đủ loại thương hiệu khác nhau mới thôi và tất nhiên nó đều được trả bằng thẻ của Hạ Diệp, Tào Hân Hân nói rằng buổi mua sắm hôm nay là để đền đáp công lao của cô ấy.

Hạ Diệp cất thẻ vào túi, miệng cười nhưng lòng đau như cắt: “Cho cậu thời gian một tuần, chuyển lại tiền vào thẻ của tớ, nếu không...” Tiếp đến cô đưa tay lên làm động tác cắt cổ.

“Trả, tớ trả là được chứ gì! Haizz, cậu hết thuốc chữa rồi, lúc nào cũng coi tiền hơn mạng.” Tào Hân Hân đáp.

Hai người chia tay nhau ở bãi đậu xe, rồi ai về nhà nấy.

Hạ Diệp nhắn tin báo trước cho Kiều Triết, hẹn anh lát nữa về nhà đón mình, bây giờ cô sẽ về thay đồ và trang điểm.

Kiều Triết đang cùng quản gia xác nhận lại một số vấn đề, sau khi nhận được tin nhắn, liền tăng tốc kiểm tra rồi dặn dò thêm vài câu liền rời đi.

Hạ Diệp vừa tắm xong, đang trong phòng sấy tóc, tiếng máy sấy át cả tiếng mở cửa.

Kiều Triết bước vào phòng ngủ, thấy Hạ Diệp chỉ mặc chiếc áo choàng tắm, mái tóc được hất sang một bên che lấp khuôn mặt, nhưng cảnh xuân trước ngực lại như phơi bày toàn bộ.

Kiều Triết chậm rãi đi đến bên cô, vươn tay ôm eo cô, ghé sát sống mũi vào mái tóc, ngửi được hương thơm thoang thoảng mang theo mùi ẩm ướt.

Trong vòng tay quen thuộc, đương nhiên Hạ Diệp biết đó là ai, cô thậm chí không cần nhìn lên, chỉ điều chỉnh nấc máy sấy nhỏ đi, miệng lầm bầm oán trách: “Sao anh vào mà chẳng lên tiếng thế, em giật mình thì phải làm thế nào?”

Kiều Triết đưa tay vào trong áo choàng tắm, nắm lấy bầu ngực mềm mại, thì thâm bên tai cô: “VẬY em muốn làm thế nào?”

Thầy hành động và lời nói của anh tràn đầy dục vọng, Hạ Diệp lập tức nhắc nhở: “Sắp đến giờ đi rồi đó.”

Kiều Triết khẽ cúi đầu, dùng môi ngậm lấy vành tai cô, mút mát, đồng thời với tay xuống dưới cởi bỏ dây buộc lỏng lẻo quanh eo cô.

Hạ Diệp cất máy sấy vào ngăn kéo, hai tay miễn cưỡng giữ lấy áo choàng tắm, chân tay mềm nhũn, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường: “Sáu giờ rồi...”

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 31: Cố gắng.

Kiều Triết đẩy Hạ Diệp đến trước giường, vén áo choàng tắm của cô lên, bên dưới không mảnh vải che chắn: “BỮA tiệc bảy rưỡi mới bắt đầu.” Anh nói xong liền kéo khóa quần tây của mình xuống.

Đột nhiên lại như nhớ ra điều gì đó, Kiều Triết dừng động tác lại, hỏi:

“Hôm nay là ngày thứ năm, có thể chứ?”

“Ừm.” Hạ Diệp biết anh đang ám chỉ đến kỳ rớt dâu của mình.

Cô quỳ trên giường, chống người bằng một tay, tay còn lại đưa bao cao su cho anh: “Anh có chắc là mình có thể xong trong vòng một tiếng không?”

Kiều Triết nhận lấy “áo mưa”, xé mở vỏ bên ngoài, đeo vào côn thịt, rồi cầm lấy nó cọ qua cọ lại dưới thân cô: “Anh sẽ cố gắng.” Ngay khi vừa dứt lời, liền lập tức đâm vào.

Hạ Diệp đứng lúc im lặng, cảm nhận sự dịu dàng chậm rãi ban đầu của anh, người này lúc nào cũng vậy, khi mới bắt đầu thì vô cùng nhẹ nhàng, nhưng đến cuối cùng kể cả cô có khóc lóc thế nào cũng không chịu dừng lại, hơn nữa còn khiến cô phải thét lên chói tai mới thỏa mãn.

Kiều Triết một tay vuốt ve eo cô, một tay vươn tới phía trước xoa nắn nơi mềm mại nhất.

“Lát nữa em còn phải trang điểm.” Hạ Diệp thở hắt hắt nói.

“Mất bao lâu?”

“Hai mươi phút.”

Kiều Triết tăng nhanh tốc độ đâm vào rút ra, biến toàn bộ những lời Hạ Diệp định nói thành âm thanh rên rỉ ưm a.

Trong phòng vang lên tiếng va đập của da thịt, lẫn lộn với tiếng nước nhóp nhách...

Càng lúc càng nóng, trong phòng rõ ràng đã bật điều hòa, nhưng chỉ có tác dụng về mặt tâm lý, Hạ Diệp muốn đổ mồ hôi, đành nhấc tay cởi bỏ chiếc áo choàng tắm trên người.

Hai người trước sau lặc lư qua lại, Hạ Diệp chẳng còn chút sức lực, cô vươn người lấy một chiếc gối kê xuống dưới thân, quỳ bò trên giường.

Kiều Triết cúi người phía sau lưng, liếm láp bờ vai cô, rồi đưa tay xoa nắn kẽ hở giữa đùi.

Tốc độ mỗi lúc một nhanh, Hạ Diệp sốt ruột uốn éo cơ thể, nhưng dù có uốn éo bao nhiêu cũng không thể thoát khỏi vòng tay đang giữ chặt lấy eo mình.

Ngón chân cô cọ vào ga giường, hai bàn tay siết chặt chần bông, đôi môi đỏ mọng gập gáp thở dốc, cảm giác cao trào như ắp như hiện...

Kiều Triết giờ tay vỗ nhẹ lên mông cô, giọng nói trầm khàn, hân hân:

“Đừng vội.”

“Nhanh... Nhanh một chút ... Em muốn.....Ừm...” Hạ Diệp nghiêng răng nghiêng lợi nói ra vài chữ.

Đã nửa giờ trôi qua, Kiều Triết vẫn đang miệt mài như chẳng biết mệt mỏi, còn Hạ Diệp thì thở chẳng ra hơi.

Cô cong người lên xuống, phối hợp với sự va chạm của anh, từng đợt khoái cảm dồn dập ập đến.

Kiều Triết nhìn vòng eo thon thả cùng cặp mông đầy đặn của cô, mà cơn thịt của anh thì đang ra vào lối đi chật hẹp bên dưới ấy, cắm vào rút ra, hai cánh hoa mấp máy đóng rồi lại mở.

Lối vào màu hồng nhạt không ngừng khép khép mở mở, chà xát ra lớp bọt dính nhớp bám đầy chân cô...

Nghe tiếng thở của anh ngày càng khó khăn, hai bàn tay trên eo cô siết chặt, Hạ Diệp biết anh đang chạy nước rút.

“Em muốn.....” Cô hợp tác rên rỉ cầu xin anh.

Cuối cùng, sau một cú thúc mạnh, Kiều Triết ép cô vào người mình, không để hở chút khoảng cách nào giữa hai người, kèm theo tiếng gầm trầm thấp là một tia sáng sáng khoái lóe lên trong tâm trí anh...

Kiều Triết rút phân thân của mình ra, tháo bao cao su ném vào thùng rác, rồi rút hai tờ khăn giấy để lau chùi lỏng đang tràn ra giữa hai chân Hạ Diệp.

Hạ Diệp nhắm mắt lại nằm úp trên giường, dư âm của cơn cao trào vẫn chưa qua, khiến cô không khỏi kẹp chặt hai chân.

Kiều Triết nhìn cặp mông vẫn còn hơi hếch lên của cô, khe hở phía dưới vẫn đang run rẩy mấp máy, khiến hạ thân anh vừa mềm nhũn lại tiếp tục ngóc đầu dậy.

Ma xui quỷ khiến, anh lại đỡ gậy thịt mới cương cứng cọ đi cọ lại, hoa huyết bất ngờ bị chạm, lại phun ra vài sợi chất lỏng trong suốt, vừa vịn giúp anh bôi trơn.

Hạ Diệp kẹp chặt hai chân, nhướng mi liếc nhìn thời gian, lúc này đã là sáu giờ năm mươi sáu phút, lập tức lên tiếng oán trách: “Anh điên rồi sao?”

Kiều Thiết thu lại côn thịt trong tay, nhét vào quần, nhất thời bức bối, tự trách bản thân mình tại sao lại giống một cậu nhóc chưa trải sự đời đến vậy, suýt chút nữa phạm sai lầm.

Anh cúi người hôn lên môi Hạ Diệp: “Anh đi thay quần đã.”

Hạ Diệp đứng dậy, đi vào phòng tắm, vội vàng tắm rửa sạch sẽ phần thân dưới, sau đó mặc váy dạ hội vào.

Chiếc váy xinh xắn mang phong cách Châu Âu, vớ tã váy hơi phồng, vừa dài đến đầu gối, được làm bằng chất liệu vải dệt màu ánh kim vô cùng trang nhã, đường cắt hoàn hảo phía trước ôm trọn bộ ngực hoàn mỹ của cô, chỉ để lộ đôi xương quai xanh gợi cảm cùng chiếc cổ thon dài ra bên ngoài.

Hạ Diệp đang đeo đôi hoa tai bằng đá cẩm thạch màu xanh nhạt hình giọt nước.

“Sao đột nhiên lại kín đáo thế này?” Kiều Triết nhìn chiếc váy dài đến đầu gối của cô hỏi, hiếm khi thấy cô đoan trang như vậy.

Hạ Diệp lườm anh một cái, hỏi ngược lại: “Vậy trước đây em không kín đáo hay sao?”

Kiều Triết ngẫm nghĩ một lúc, hồi tưởng lại lần gặp cô ở sông bài, hình như lúc đó cô mặc chiếc váy ôm sát màu đen, anh vẫn nhớ như in đôi chân dài thẳng tắp ấy, chiều dài của chiếc váy chỉ đủ che lấp mông, liền thành thật trả lời:

“Không kín đáo.”

Hạ Diệp tiếp tục đeo phụ kiện mà chẳng thèm trả lời anh, thời gian chẳng còn nhiều, lái xe đến đó nếu không tắc đường cũng phải mất ít nhất hai mươi phút.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 32: Đồng hành cùng anh.

Thấy thời gian không còn nhiều, Hạ Diệp vội vàng thoa chút kem dưỡng da lên mặt, rồi dùng máy uốn tóc đã được làm nóng để tạo kiểu tóc đơn giản, sau đó cầm túi đồ trang điểm theo anh xuống lầu.

Lên xe, cô mở túi mỹ phẩm ra, kéo tấm chắn sáng trước mặt ghé phụ xuống, bên trong còn có một chiếc gương nhỏ, chiều cao vừa phải.

Hạ Diệp soi gương vừa kẻ mày vừa than thở: “Đều tại anh! Đã nói là cho em hai mươi phút để trang điểm rồi.”

Kiều Triết bật cười, cố gắng lái xe ổn định nhất có thể, vì thấy cô đang kẻ bên lông mày còn lại và có vẻ như không dễ dàng như bên tay thuận vừa rồi.

“Thực ra em đâu cần phải trang điểm.” Lần đầu tiên gặp mặt, Hạ Diệp để mặt mộc, dù có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn khiến anh phải kinh ngạc vì khuôn mặt nhỏ nhắn quá mức xinh đẹp của cô.

“Anh nói dối.” Hạ Diệp bĩu môi.

“Thật mà.”

Lúc này, không có quá nhiều ô tô đi chuyển đến vùng ngoại ô, chưa kể hướng mà Kiều Triết đang đi không phải là nơi người bình thường có thể sinh sống, vì thế suốt quãng đường không bị cản trở bởi bất cứ điều gì.

Kiều Triết từ cửa sau lái xe vào trong sân, đậu ở bãi đậu xe của nhà mình, vừa định xuống thì Hạ Diệp ngăn lại, nói: “Chờ chút, em kẻ lại mắt đã.”

Kiều Triết kiên nhẫn đợi cô chỉnh sửa xong xuôi, thấy dưới đuôi lông mi xuất hiện thêm một đường kẻ thanh mảnh, tinh tế, khiến đôi mắt càng thêm sáng ngời động lòng người.

“Được rồi, đi thôi.” Hạ Diệp cất bút kẻ mắt vào túi đựng đồ trang điểm, để ở ghế phụ, sau đó cầm theo chiếc ví cầm tay tinh xảo, mở cửa bước xuống xe.

Đi vòng qua đầu xe, Kiều Triết trong bộ vest đen trắng tắp cùng chiếc khăn trắng tinh gấp hình chữ V nhô ra khỏi túi ngực, toát lên vẻ sang trọng đỉnh đạc của anh.

Hạ Diệp khoác tay anh, cùng đi ra ngoài.

Kiều Triết an ủi: “Sau khi gặp ông nội anh xong thì không còn việc gì nữa rồi.”

Hạ Diệp gạt đầu rồi đi theo anh vào đại sảnh rực rỡ ánh đèn. Giữa sảnh là một đài phun nước hình tròn, xung quanh được bày biện đủ loại nước giải khát, rượu sâm panh cùng các loại đồ uống có cồn khác.

Quản gia đang đi tuần tra xung quanh, sau khi chắc chắn mọi thứ đã thu xếp ổn thỏa mới ngược mắt lên, khi trông thấy Kiều Triết đang đi tới, liền bước đến phía trước, nói: “Kiều lão gia đang đợi cậu đó.” Nói xong còn không quên gật đầu với Hạ Diệp, ông ta đoán đây là bạn cặp của Kiều Triết.

“Được, con biết rồi, bây giờ sẽ lên đó luôn, đây là bạn gái con.”

Quản gia Phương được coi là trưởng bối, đã làm việc tại nhà ông nội từ khi còn trẻ, ông ấy rất tận tâm với nhiệm vụ của mình và Kiều Triết cũng rất kính trọng ông.

Hạ Diệp đáp lại bằng một nụ cười lịch sự: “Xin chào.”

Quản gia Phương có chút bất ngờ, nhưng không hề thể hiện ra ngoài: “Lát nữa cần gì thì cứ nói với tôi một tiếng là được.”

Sau khi nghe ông ấy nói xong, Kiều Triết dẫn Hạ Diệp vào đại sảnh rồi đi lên cầu thang lên lầu hai.

Quản gia Phương dùng ánh mắt di chuyển theo hai người họ lên lầu, sau đó quay người ra cổng đón khách.

Hoa viên của biệt thự là một bãi cỏ xanh mướt, được chia thành nhiều khu vực khác nhau, bao gồm khu bể bơi, khu tổ chức tiệc BBQ và một khu trồng các loại hoa theo mùa, xung quanh đều có tường bao, lúc này cánh cổng sắt lớn màu đen đang mở rộng, phía trong có đặt máy dò Terahertz, cộng với hai lính canh được trang bị súng đứng hai bên cửa.

Vài phút sau khi mở cổng, có người chạy xe qua, những người trên xe đều lần lượt xuống và trao quà chúc mừng cho bộ phận tiếp nhận quà ở một bên cổng, sau đó mọi người đều phải bước qua cổng an ninh rồi mới tiến vào thăm dò dẫn vào đại sảnh.

Kiều Triết đi đến thư phòng của ông nội, anh giơ tay gõ cửa hai lần, sau khi nghe thấy bên trong vọng ra hai chữ “mời vào” mới đẩy cửa bước vào trong.

Ông cụ Kiều mặc trên người bộ quân phục với hai hàng huy chương tinh xảo ghim trên ngực, lúc này đang ngồi sau bàn làm việc, liếc nhìn Kiều Triết dẫn theo một cô gái phía sau.

Sau khi vào phòng, Kiều Triết mới phát hiện bên trong còn có cả Kiều Vy Ngạn.

“Ông nội gọi con ạ?” Kiều Triết hỏi.

Trước khi vào cửa, Hạ Diệp bình tĩnh nâng mắt lên, lúc này mới nhìn thấy ông cụ Kiều đang ngồi bên bàn nhìn mình, cô liền lập tức khẽ mỉm cười.

“Đây là bạn gái con.” Kiều Triết nói với ông cụ Kiều, như thể Kiều Vy Ngạn, người đang đứng bên cạnh không hề tồn tại.

“Con chào ông.” Hạ Diệp tiếp lời của Kiều Triết, chào hỏi vị trưởng bối trước mặt mình.

Mặc dù mái tóc ông cụ đã điểm bạc, trên mặt cũng có vài đốm đồi mồi, nhưng dáng người rất cao và đỉnh đặc, cùng với đôi mắt sáng sắc lạnh.

Ông cụ Kiều nở nụ cười hiền hậu, vẫn theo thói quen của thế hệ cũ đầu tiên là hỏi tuổi tác của Hạ Diệp, sau đó là đến công việc cùng với hoàn cảnh gia đình cô.

Hạ Diệp từ lâu đã đoán được bản thân khó tránh khỏi những câu hỏi này, vì vậy cô đã chuẩn bị trước câu trả lời: Ba là cán bộ của một xí nghiệp nhà nước, mẹ ở nhà lo việc nội trợ, hiện tại cả hai đã về hưu. Cô cứ thế lần lượt trả lời trôi chảy từng câu từng câu một.

Ông cụ Kiều rất hiểu Kiều Triết, vì ông chính là người nuôi nấng anh từ nhỏ, nếu không thực sự thích anh sẽ không chọn một dịp quan trọng thế này

để đưa bạn gái tới ra mắt ông, vì vậy ông cụ mừng thầm trong lòng, vui thay cho anh.

“Xuống dưới chơi đi, ông cháu ta vẫn còn chút chuyện cần nói.” Ông cụ Kiều nói với Hạ Diệp.

Hạ Diệp một mình ra khỏi phòng, định xuống lầu dạo quanh xem sao, nghe Kiều Triết nói, đây chính là nơi anh đã lớn lên, nên cô muốn ngắm ngía kỹ càng một chút.

Ngay khi Hạ Diệp rời đi, ông cụ Kiều chuyển tầm mắt sang khuôn mặt của Kiều Vỹ Ngạn: “Đã thấy chưa, làm người phải tự có chính kiến của mình, chẳng cần đến cái người không xứng làm bậc cha chú như con phải bận tâm.”

Kiều Triết liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Kiều Vỹ Ngạn nói: “Con gái của bộ trưởng Lưu cũng trạc tuổi con, tối nay sẽ đến tham dự bữa tiệc, muốn để hai đứa làm quen nhau một chút...”

“Làm quen một chút?” Kiều Triết hỏi ngược lại.

Ông cụ Kiều lên tiếng giải thích: “Ba con hy vọng con có thể phát triển xa hơn với cô gái đó.”

“Con gái của Bộ trưởng Lưu năm nay vừa tốt nghiệp đại học, nhân cơ hội này...” Kiều Vỹ Ngạn còn chưa nói xong đã bị Kiều Triết cắt ngang.

“Vừa rồi ba không thấy sao, ba cảm thấy bây giờ còn cần thiết nữa không, nếu không còn việc gì quan trọng thì con xin phép xuống lầu đây ạ.” Kiều Triết không có chút kiên nhẫn nào với Kiều Vỹ Ngạn.

“Chẳng phải con vẫn muốn phúc thẩm lại vụ án của Giang Mạn Ngưng hay sao?” Kiều Vỹ Ngạn ném ra một miếng mồi câu.

Lưu Vi là Bộ trưởng bộ Tư pháp, mọi vụ án lớn ở thành phố Triều Châu đều phải thông qua ông ta, muốn đảo lại vụ án cũ thì phải xin hồ sơ từ phía ông ta.

Kiều Triết khinh thường liếc nhìn ông ta một cái: “Là vì rải thêm hoa trên con đường làm quan của ba thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải vòng vo Tam Quốc, con và ba khác nhau.”

Ông cụ Kiều kịp thời lên tiếng ngăn cản cuộc cãi vã của hai người: “Được rồi, con xuống dưới đi.”

Sau khi Kiều Triết rời đi, Kiều Vỹ Ngạn bất mãn nói: “Ba xem cái thái độ của nó kìa.”

“Hừ, con nói mà không biết xấu hổ à? Sinh thằng bé ra nhưng chẳng thèm đoái hoài gì đến, thăm hỏi một câu cũng không, cả con cùng Giang Mạn Ngưng chẳng ai xứng để lên tiếng ở đây, cả hai đều chỉ biết nghĩ cho bản thân mình. Chưa đăng ký kết hôn đã sinh con, con lại vì đường thăng quan tiến chức mà lấy người khác ngay sau sự việc của Giang Mạn Ngưng, bao nhiêu năm qua con có thể hiện chút trách nhiệm nào của người là cha

không, con lại còn muốn thằng bé tụng trọng mình ấy hả? Không hận con là may lắm rồi đó.” Ông cụ Kiều nói.

“Nhưng dù sao thì con cũng là ba của nó.” Kiều Vỹ Ngạn không mấy tự tin nói.

Ông cụ Kiều lập tức ngắt lời, khuyên nhủ: “Được rồi, a Kiều từ nhỏ đã chẳng nhận được tình thương của ba mẹ, lúc đó ba cũng quá bận bịu, không thể chăm sóc thằng bé, bây giờ đã khôn lớn rồi, thì cứ mặc cho nó tự quyết, đừng so sánh với thời đại của chúng ta, cũng đừng nhắc đến việc liên hôn chính trị nữa.”

Kiều Vỹ Ngạn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng sau khi nghe ông cụ Kiều nói xong, ông ta chỉ đành ngẫm nghĩ cách khác.

Hạ Diệp xuống lầu vừa hay đi tới đại sảnh, lúc này đại sảnh vẫn chưa có quá nhiều người, mới thấy vài ba vị khách, phần lớn khách khứa đều đang nói cười bên ngoài.

Bước qua đại sảnh, Hạ Diệp cầm lấy một ly sâm panh trên bàn, cô đi dọc theo con đường ngoằn ngoèo đến hoa viên.

Phía trên bụi cây trong vườn, có chú đom đóm đang bay lượn, nhấp nháy phát sáng, Hạ Diệp muốn nhìn kỹ hơn, nên nhẹ nhàng bước tới.

Nhưng cô không hề để ý tới phía sau có một bóng đen đang từ từ áp sát...

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 33: Người quen.

Vầng trăng tròn sáng tỏ treo lơ lửng trên bầu trời, lúc này mặt trời đã lặn, chỉ còn lại ánh trăng trong veo chiếu xuống mặt đất.

Hạ Diệp nhận thấy bóng đen đi tới bên cạnh mình, trong lòng lập tức trở nên cảnh giác, tốc độ bước chân chậm lại.

Trong đầu cô đang suy nghĩ, điện thoại để trong túi xách bên tay trái, tay phải cầm Sâm panh, không còn cách nào khác nữa, đành quay người lại trước xem thế nào vậy.

Hạ Diệp đột ngột quay người khiến người phía say giật mình lùi về sau một bước.

Tôn Mặc Văn cũng đang cầm ly Sâm panh trên tay, bất ngờ vội vàng cố gắng ổn định thứ chất lỏng trong ly.

Hạ Diệp thoát nhìn cũng sững sốt, sau khi thấy gương mặt quen thuộc của đối phương liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, là do bản thân cô căng thẳng

quá mức rồi, nói thế nào thì đây cũng là đại tiệc của một nhân vật có danh tiếng, sao có thể dễ dàng xảy ra chuyện được chứ.

Tôn Mặc Văn mặc trên người bộ vest màu xanh đậm, kiểu tóc được cố định gọn gàng bằng keo xịt tóc.

Anh ta lên tiếng trước: “Tôi còn định dọa cô kia, cuối cùng lại suýt chút nữa bị cô dọa chết rồi, sao cô lại ở đây?”

Tôn Mặc Văn nhìn khuôn mặt có chút ửng hồng của cô, dưới ánh trăng càng trở nên trắng nõn.

Sau cú sốc vừa rồi, Hạ Diệp tức giận nói: “Tại sao tôi lại không thể ở đây?”

“Haizz đúng thật là, chẳng phải tôi chưa có dọa cô hay sao, đây là nhà tôi, cô là khách tôi là chủ, nói chuyện không thể khách sáo một chút hay sao?”

“Vậy hôm nay cũng là ngày thượng thọ của ngài hay sao ạ?” Hạ Diệp khó hiểu nhíu mày, cũng không vội dò hỏi.

“Này... Hôm nay là ngày đại thọ của ông nội tôi, tôi đã đặc biệt bay về tận nơi để chúc mừng ông cụ đó.” Anh ta nói xong lại hỏi: “Cô còn chưa trả lời tôi đâu, sao cô lại ở đây, tôi chưa từng nghe cô nói trong nhà có người làm quan chức mà?”

Hạ Diệp nhấp một ngụm Sâm panh, đầu lông mày khẽ động: “Theo tôi được biết thì người làm thượng thọ hôm nay họ Kiều? Chẳng phải anh họ Tôn sao?”

“Này, sao cô lại cố chấp thế, việc này chẳng phải quá dễ hiểu hay sao, bố tôi họ Kiều, tôi theo họ của mẹ.” Tôn Mặc Văn lại nhẹ nhàng thoải mái nói.

“Tại sao?” Hạ Diệp chỉ đơn giản là tò mò, theo logic mà nói, những gia đình kiểu này phải nên quan tâm tới họ của mình mới phải.

Tôn Mặc Văn nắm lấy cánh tay Hạ Diệp đi về phía sau, nói: “Đừng đứng ở đây, hai người đứng trong góc tối om này thực sự rất đáng nghi, ngộ nhỡ lát nữa bảo vệ của ông nội đi qua trông thấy, lúc đó có mười cái miệng cũng chẳng thể giải thích rõ.”

Bước ra khỏi lối đường mòn nhỏ, Hạ Diệp lùi lại một bước chờ anh ta trả lời.

Tôn Mặc Văn dùng giọng Bắc Kinh, đắc ý nói: “Chẳng phải đã nói với cô rồi sao, nhà tôi ở Triều Châu có công ty có tài sản, cũng là nhà mẹ tôi, trước đây cô luôn cảm thấy tôi là phú nhị đại, thực ra mẹ tôi mới chính là phú nhị đại, gia đình ông ngoại chỉ có duy nhất một người con gái là mẹ tôi, vậy đương nhiên tôi phải theo họ mẹ rồi, nếu không làm sao có thể thừa hưởng cơ nghiệp này chứ?”

“Ý của anh là, nhà họ Kiều không nhiều tiền bằng nhà mẹ anh?”

“Nhìn cô kia, trong mắt chỉ nhìn thấy tiền, đồ cổ hủ!” Tôn Mặc Văn cố tình kết thúc câu chuyện.

“Anh ăn nói kiểu gì thế?”

“Cái này cô không hiểu được đâu, toàn bộ giới chính trị ở thành phố Triều Châu thuộc về nhà họ Kiều, cô cảm thấy nhà họ Kiều có thể thiếu tiền được không? Nhà họ Kiều đại diện cho quyền lực, chẳng có món tiền nào có thể mua được vị thế và sức mạnh của nhà họ Kiều.” Tôn Mặc Văn tỏ ra tôn trọng.

Hạ Diệp vẫn còn thắc mắc: “Nếu đã như vậy, tại sao anh không phát triển theo con đường chính trị?”

Anh ta ghé sát tai Hạ Diệp, thần bí đáp: “Quyền lực có cao đến đâu thì cũng không thể tách rời tiền bạc, nếu đã có tiền còn sợ không mua nổi quyền lực hay sao?”

Hạ Diệp nghe vậy, đôi lông mày mảnh mai nhú chặt, vậy rốt cuộc anh ta là con của ai, trước giờ chưa từng nghe anh ta nhắc đến việc mình có anh trai, chứ đừng nói đến gia thế của mẹ anh ta.

Đôi phương bắt đầu thay đổi chủ đề, hỏi Hạ Diệp: “Được rồi, bây giờ có thể nói với tôi lý do tại sao cô lại ở đây rồi chứ?”

Hạ Diệp ngẩng đầu nhìn người đang đi tới phía sau Tôn Mặc Văn: “Đến rồi.” Ánh mắt cô hướng về phía đó.

Tôn Mặc Văn không hiểu, nên vừa nhìn theo vừa hỏi: “Cái gì đến rồi?” Sau đó liền nhìn thấy Kiều Triết đang đi tới.

Kiều Triết đi đến bên cạnh Hạ Diệp, lên tiếng hỏi cô trước: “Sao lại chạy ra tận đây? Có lạnh không?”

Tôn Mặc Văn ngạc nhiên nhìn Hạ Diệp và Kiều Triết, cuối cùng bật ra một câu: “Anh, anh...”

Rõ ràng là anh ta chưa kịp sắp xếp câu từ, nên dừng lại một chút mới tiếp tục: “Anh, anh là cảnh sát công an tụy, cô ấy...” Nói xong lại phát hiện mình lỡ lời, liền lập tức im bặt.

Hạ Diệp cười khanh khách nhìn anh ta: “Sao thế? Sao không nói tiếp?”

“Không phải... Ý tôi là, muốn hỏi xem hai người quen nhau thế nào?” Tôn Mặc Văn lắp bắp.

Lúc này, đến lượt Kiều Triết khó hiểu, anh nhìn Hạ Diệp nghi ngờ hỏi: “Sao hai người lại quen nhau?”

Nắm bắt được cơ hội, Tôn Mặc Văn nói: “Hạ Diệp là bạn học cùng đại học với em, còn cùng khoa nữa.”

Hạ Diệp gật đầu, tỏ ý là như vậy, sau đó nhét ly rượu đã cạn vào tay Kiều Triết, vuốt ve làn da trên cánh tay của anh, gió buổi tối quả nhiên mát hơn một chút.

Kiều Triết nhướn mày ôm lấy vai cô: “Đi vào đại sảnh thôi, lát nữa ông nội sẽ xuống.”

Mặc dù Tôn Mặc Văn vẫn đang ôm một bụng nghi ngờ, nhưng không dám đặt câu hỏi vào lúc này, không ngờ Kiều Triết lại chọn ngày hôm nay để

đưa bạn gái về nhà, dưới ánh nhìn của bao nhiêu người, không biết anh chơi đùa hay thật lòng, không còn muốn phát triển sự nghiệp nữa hay sao? Anh ta hiểu rất rõ lai lịch của Hạ Diệp, cô chỉ là một người bình thường không thể tầm thường hơn, tuy có chút nhan sắc và không dễ nắm bắt như những người phụ nữ khác, không phải là anh ta không có ấn tượng tốt với cô, nhưng cô gái này quả thực cứng đầu, chỉ nhìn tiền không nhìn người, còn có chút không biết thế nào là xấu hổ nữa. Kết hôn với một người phụ nữ bình thường, không thể giúp anh thăng quan tiến chức, mặc dù trong lòng Tôn Mặc Văn đang rất nhiều khúc mắc, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Thiên Hamho: Tôn Mặc Văn là người giới thiệu việc bán cần sa cho Hạ Diệp ở chương 19 hay 20 gì đó, ở chương đây Thiên nhằm Tôn Mặc Văn là con gái, bây giờ đính chính lại là con trai nha cả nhà =)))

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 34: Phe phái.

Ba người trở lại đại sảnh, giữa chừng gặp Lâm Nghị, anh ấy hai mắt sáng ngời khi nhìn thấy Tôn Mặc Văn: “Tôn Mặc Văn, vừa rồi quản gia Phương còn hỏi tôi có thấy cậu hay không, nói mẹ cậu đang tìm cậu đó.”

“Bà ấy ở đâu?” Tôn Mặc Văn hỏi.

“Hình như đã lên lầu cùng với ba cậu để chúc mừng ông cụ rồi.”

Tôn Mặc Văn đưa ly Sâm panh trong tay mình cho Lâm Nghị: “Mọi người cứ nói chuyện đi nhé, em lên lầu đây.” Nói xong liền bước nhanh ra phía cầu thang.

Kiều Triết dẫn Hạ Diệp ngồi vào một phòng đang mở cửa, tiện tay đặt ly rượu cô đã uống cạn lên bàn cafe.

Lâm Nghị ngồi một bên thở dài: “Kiều Triết, cậu đúng là... Tự nhiên lại đột ngột thế này.”

Hạ Diệp suy nghĩ một chút, đánh giá xem anh ấy có ý tốt hay xấu, rồi hỏi ngược lại: “Sao thế? Anh có ý kiến gì à?”

“Không, không, hôm nay thấy cô ở đây, nếu ngày mai cậu ấy có nói sắp kết hôn tôi cũng tin luôn đó.” Lâm Nghị vội vàng nói.

Hạ Diệp lấy một ly rượu khác, còn muốn phản bác, lại thấy Kiều Triết vươn tay cầm ly rượu trong tay cô đưa lên miệng uống một ngụm, rồi nhàn nhạt đáp: “Sao, có vấn đề gì không?”

Hạ Diệp nghe vậy bật cười một tiếng.

Lâm Nghị bất lực lắc đầu than thở: “Đúng là không phải người một nhà thì chẳng thể vào chung một cửa, cậu có thể nói chuyện mà không mang theo sát khí vậy không? Ông đây hôm nay tâm trạng đang rất tốt, nên không thèm chấp hai người.”

“Ba cậu đâu rồi? Không đưa cậu đi giao lưu à?” Kiều Triết nhướn mày nhìn đám người đang không ngừng ra vào đại sảnh, túm năm tụm ba vừa cầm đồ uống vừa nói cười.

“Tôi vừa nói với ông ấy là đến chào hỏi cậu một tiếng, nếu không ông ấy còn lâu mới thả tôi đi.” Lâm Nghị nói.

“Chẳng phải ông cụ Kiều đã lâu lắm không tổ chức tiệc long trọng thế này rồi còn gì? Tại sao năm nay đột nhiên lại muốn làm thế?” Lâm Nghị vừa nói vừa nhìn về phía lối vào của hội trường, nơi đó có một cô gái mặc sườn xám cách tân đang đứng.

Nghe xong, Hạ Diệp nhấp một ngụm Sâm panh cũng chờ đợi câu trả lời của Kiều Triết.

“Đây quả thực không phải do ông nội thu xếp, mà là Kiều Vỹ Ngạn một tay tổ chức, đương nhiên ông ta không thể để mất một cơ hội tốt để diễn kịch như này được, dù sao thì tháng sau cũng là đại hội lần thứ hai một mà.”

Kiều Triết nói xong, lại như suy tư điều gì đó mà vuốt ve ly rượu trong tay. Lâm Nghị tiếp lời: “Tôi đã nghe ba tôi nói rồi, gần đây Bộ trưởng Lưu và Kiều Vỹ Ngạn rất thân thiết với nhau, có đến tám mươi phần trăm vở kịch lần này dựng lên là vì cậu.” Nói xong, anh ấy hát cầm chỉ về phía cô gái đang khoác tay người đàn ông trung niên ở cửa, còn không quên gợi ý cho Hạ Diệp.

Hạ Diệp nhìn cô gái đó, bộ sườn xám trông rất đoan trang và uy nghiêm, trên đầu là một chiếc băng đô khảm ngọc trai, cổ tay còn đeo chiếc vòng ngọc, trông giống như một cô tiểu thư đài các con nhà giàu có.

Hạ Diệp đã đoán được phân nửa, mặc dù biết ý của Lâm Nghị, nhưng vẫn bày ra vẻ mặt ngạc nhiên liếc nhìn Kiều Triết và Lâm Nghị.

Kiều Triết đá Lâm Nghị một cái, rồi giải thích với cô: “Đừng nghe cậu ấy nói nhảm.” Nói xong còn không quên cảnh cáo Lâm Nghị: “Hôm nay ba cậu đưa cậu tới đây, còn không phải là vì việc xem mắt của cậu hay sao?”

Lâm Nghị bị chọc vào chỗ đau, lập tức nói trong uất hận: “Tôi sẽ không trở thành vật hy sinh trong cuộc chiến chính trị của bọn họ.”

Hạ Diệp bật cười: “Có đến mức khoa trương vậy không? Thời đại nào rồi, còn cái gì mà vật hy sinh của chính trị?”

“Hãy nhớ rằng, câu nói ‘cửa sau sâu như biển’ luôn luôn đúng.” Lâm Nghị thấp giọng nói.

Thấy ánh mắt cô có ý đùa giỡn, anh ấy lại bổ sung: “Cô không tin có thể hỏi cậu ấy.” Sau đó liền nhìn về phía Kiều Triết.

Kiều Triết gật đầu, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Ông nội anh có một cuộc hôn nhân chính trị, ông không yêu bà nội anh. Kiều Vỹ Ngạn cũng có thể coi là kết hôn vì mục đích chính trị. Ừm...” Kiều Triết nghĩ cho dù lấy thêm một ví dụ khác, Hạ Diệp cũng không mấy hiểu.

Lâm Nghi tưởng rằng Kiều Triết không thể nói ra, liền vội vàng bổ sung: “Ba tôi cũng vậy, ông nội tôi năm đó vì muốn chống lại phe phái khác, mới dùng cách để ba liên hôn với mẹ tôi nhằm mục đích thể hiện vị thế của mình.”

Nghe xong, Hạ Diệp sốt sắng gật đầu, cô nắm được mấu chốt hỏi: “Vậy gia đình hai anh có cùng một phe không?” Nói xong lại nhìn Kiều Triết và Lâm Nghi.

Kiều Triết nhếch môi, không bày tỏ ý kiến, thầm nghĩ đây quả là một câu hỏi hay.

Lâm Nghi suy nghĩ một chút, liền nghĩ ra câu trả lời vẹn cả đôi đường:

“Câu hỏi của cô không đúng lắm, không thể bày tỏ qua điếm theo khía cạnh gia đình, ông nội tôi cũng là bên phía Kiều Vỹ Ngạn, ông cụ Kiều thì không tính, vì đã về hưu rồi, gia đình tôi thì lại ở phe khác, nhưng tôi không muốn theo chân họ thông đồng làm vậy, mà chỉ muốn làm một cảnh sát thật giỏi mà thôi.” Anh ấy nói xong liền thở dài một hơi.

Hạ Diệp tổng hợp thông tin vừa nhận được, gần đây cô đang xem tin tức, hình như tháng sau là cuộc bầu cử tân chủ tịch Quân ủy nhiệm kỳ năm năm, vô cùng ồn ào náo nhiệt.

Cô hỏi: “Nói cách khác, trước cuộc bầu cử vào tháng sau, cả hai bên đều đang lôi kéo mọi người về phía mình?” Sau khi hỏi, cô lại nhìn Kiều Triết để xác minh.

Kiều Triết mỉm cười và gật đầu.

Đột nhiên có người gọi một tiếng “Lão Kiều”, cả ba người nghe thấy đều đồng loạt nhìn về phía cầu thang.

Chỉ thấy Lão Kiều đang mỉm cười vừa vẫy tay vừa đi xuống, theo sau là Kiều Vỹ Ngạn, cùng với một người phụ nữ duyên dáng, nếp nhăn trên khóe mắt đã làm lộ tuổi tác của bà ta, bên cạnh còn có cả Tôn Mặc Văn.

Người phụ nữ trung niên và Tôn Mặc Văn giống nhau đến ba phần, Hạ Diệp đoán đó là mẹ của Tôn Mặc Văn, liền hỏi: “Anh và Tôn Mặc Văn có phải là anh em cùng cha khác mẹ không?”

Lúc trước, khi nói về việc bán căn sa, cô không hề nhắc đến tên Tôn Mặc Văn, chỉ nói đó là do một người bạn giới thiệu, lúc đó cô thực sự nghĩ không cần thiết phải nhắc đến tên của đối phương.

Kiều Triết đưa mắt nhìn lại và trả lời cô: “Phải.”

Mặc dù ông cụ Kiều đã không hoạt động chính trị trong nhiều năm, nhưng ông cũng là một trong những anh hùng xây dựng đất nước trong những bước đầu thành lập nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, không ít người có

mặt ở đây đã nhận được sự giúp đỡ của ông cụ Kiều khi còn trẻ, trong lòng ít nhiều vẫn còn cảm kích, vì vậy cũng có vài phần kính nể với người nhà họ Kiều.

Lâm Nghi đặt ly rượu xuống, đứng dậy đi tới, lại thấy ba đang vẫy tay với mình, liền lập tức bày ra nét mặt nghiêm nghị.

“Tôi qua đó trước nhé.” Nói xong liền đi về phía trung tâm đại sảnh.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 35: Nguy cơ.

Đầu tiên, các bậc tiền bối đến phía trước chúc mừng lễ thượng thọ của ông cụ Kiều, đều là người quen biết nên không thể tránh khỏi những câu hàn huyên. Thế hệ trẻ thì đi sau bậc cha chú của mình, để chờ đợi thời cơ thích hợp sẽ ra mặt, coi như “điểm danh” xong trước mặt mọi người.

Kiều Triết thấy người lớn gần như đã nói chuyện xong, biết đã đến lúc mình nên qua đó, anh nói với Hạ Diệp: “Đi cùng anh nhé.”

Đột nhiên Hạ Diệp lên tiếng hỏi: “Anh thấy nếu có người muốn điều động tổ chức quốc gia đi điều tra người nào đó, thì liệu người kia có trốn thoát được không?”

Anh cau mày không hiểu tại sao cô lại hỏi vậy, nhưng vẫn trả lời: “Không, chưa từng ai có khả năng thoát khỏi sự điều tra của Bộ an ninh Quốc gia.”

“Nếu người trong hệ thống muốn kiểm tra mọi thông tin thông qua cơ quan gián điệp thì quả thực là dễ như trở bàn tay, anh hiểu em muốn nói gì không?”

“Anh hiểu, nhưng chẳng phải là em chưa từng động phải thứ gì khi ở trong nước hay sao?”

Câu trả lời là không, nhưng cô lại nói: “Em biết anh muốn thông qua cách này để muốn những người muốn liên hệ với nhà họ Kiều phải từ bỏ ý định, nhưng nhà họ Kiều đã làm chính trị trong nhiều năm như vậy rồi, có lẽ chẳng ai dám động vào gia đình anh, nhưng em chỉ là một người bình thường. Anh cũng nói rằng chưa có ai thoát khỏi cuộc điều tra của Bộ An ninh Quốc gia, cho dù em chắc chắn rằng mình đã xử lý đủ sạch sẽ, nhưng cũng không thể đảm bảo mình sẽ không bị phát hiện, em không muốn tự đem rắc rối đến cho bản thân, cũng không muốn đem rắc rối tới cho anh.”

Kiều Triết nhíu mày thật sâu, cảm thấy có chút hiểu lầm: “Anh hoàn toàn nghiêm túc muốn đưa em tới gặp ông nội, chỉ có điều trùng hợp là lại vào

dịp này mà thôi.”

Nêu cứ thế công khai trước mặt bao nhiêu bậc tiền bối như vậy thì sẽ chẳng có cơ hội để hối hận, nhưng vốn dĩ anh cũng không có ý định hối hận.

Hạ Diệp vuốt ve tay anh, nhẹ nhàng nói: “Đừng làm mọi việc dứt khoát như vậy, để lại cho ba anh chút hy vọng, có thể mọi việc sẽ đạt được hiệu quả như ý muốn, dù sao thì chẳng ai đoán được người bị ép đến đường cùng sẽ làm ra những chuyện thế nào, em biết anh làm việc luôn muốn sạch sẽ gọn gàng, nhưng không phải ai cũng chịu được sự soi mói của thiên hạ như anh.”

Hạ Diệp nghĩ, nếu ông nội và ba của Kiều Triết biết được bản thân cô từng buôn ma túy và vũ khí, thì mọi chuyện sẽ không đơn giản như bây giờ, cô không muốn tự chuốc lấy phiền phức.

Kiều Triết biết đó là sự bất cẩn của mình, anh không cân nhắc mọi việc dưới góc nhìn của cô, anh nói: “Được, vậy em ở đây đợi anh, giữa bữa tiệc hành động.”

Hạ Diệp nhìn anh rời đi, mỗi bước đi cô đều cân nhắc đến bản thân mình trước, khi mọi chuyện không được rõ ràng, cô sẽ không cho phép bản thân mình rơi vào thế nguy hiểm.

“Nói đến là đến à!” Không biết ai sau khi nhìn thấy Kiều Triết đã nói to một câu, khiến mọi người đều quay về phía phát ra âm thanh.

Kiều Triết chào hỏi người lớn trước rồi lại gật đầu chào những người ngang hàng mình.

Lão Kiều không giấu nổi vui mừng: “Cháu trai tôi, bình thường muốn gặp mặt còn khó, ngày nào cũng bận tới mất tới mũi, chẳng về thăm ông, vậy mà hôm nay lại chỉ dành thời gian để về mừng thọ ông già này.”

“Tuổi trẻ mà, coi trọng sự nghiệp là tốt, con bé nhà tôi cũng vậy, ngày nào cũng bận rộn bên ngoài từ sáng tới đêm.” Bộ trưởng Lưu nói xong liền nhìn sang cô con gái của mình đang đứng bên cạnh.

Lưu Nhã Khả đột nhiên thấy ánh mắt mọi người đổ dồn về phía mình, không biết phải trả lời thế nào, đành lúng túng khẽ nở nụ cười.

“Cô gái có vẻ vẫn còn trẻ nhỉ, vậy mà đã chăm chỉ làm việc thế rồi, tên nhóc nhà tôi cả ngày chỉ biết điều tra vụ án mà chẳng thèm hỏi han quan tâm gì đến việc trong nhà.” Lâm An Khang là ba của Lâm Nghị tiếp lời. Lâm Nghị đứng ở một bên lảng lảng tự trách mình đen đui, sau đó từ trong đám đông chen chân đến chỗ ba mình, kèm theo đó là gương mặt tươi cười nịnh nọt.

“Chẳng phải tuổi trẻ đều vậy sao?” Người vừa lên tiếng là Tôn Hi Hoa, người phụ nữ đứng bên cạnh Kiều Vỹ Ngạn.

Mọi người xung quanh đều nhìn Tôn Mặc Văn, họ đã sớm nghe nói con trai thứ hai của Kiều Vỹ Ngạn đang điều hành công ty ở nước ngoài và hiếm khi có cơ hội gặp mặt.

“Thằng bé Mặc Văn kinh doanh rất giỏi, vừa nghe Hi Hoa nói công ty đang phát triển rất tốt.” Ông cụ Kiều nói.

Không biết ai lên tiếng cảm thán: “Đúng là hổ phụ sinh hổ tử, thế hệ sau ai ai cũng tài giỏi, đám già bọn mình sớm muộn gì cũng về hưu, nhường thiên hạ lại cho lớp trẻ thôi.”

Thấy Kiều Triết chẳng mấy hứng thú, Kiều Vũ Ngạn nói: “Để lũ trẻ ra ngoài dùng tiệc BBQ đi, chúng ta ở bên này tán gẫu với nhau, nếu không mấy đứa sẽ cảm thấy nhàm chán chết mất.”

Kiều Triết dẫn theo một nhóm thanh niên trẻ tuổi ra hoa viên bên ngoài đại sảnh lớn, bãi cỏ rộng rãi đã được bày biện đủ loại đồ nướng sẵn sàng phục vụ.

Khi Lâm Nghị vừa ra, Kiều Triết đã giao cho anh ấy nhiệm vụ đi đón Hạ Diệp.

Một thanh niên mặc bộ vest xanh đậm, vừa giúp đỡ Kiều Triết vừa phàn nàn: “Anh, từ lúc anh đi làm tới giờ chẳng thấy anh đến tìm bọn em chơi.”

Chàng trai trẻ tên là Hà Tụng, là bạn từ nhỏ với Kiều Triết, gia đình anh ta là quân nhân, ông nội của anh ta cũng là chiến hữu với ông cụ Kiều khi còn thanh niên.

Kiều Triết đưa cho anh ta một xiên thịt nướng: “Đến thiên đường nơi hạ giới để tìm cậu à?”

Thiên đường nơi hạ giới, câu lạc bộ hộp đêm hàng đầu thành phố Triều Châu, nơi nổi tiếng với mỹ nữ bồi bàn, bán rượu ở đó đều tốt nghiệp thạc sĩ, giá cả cao ngất trời, rất ít người có đủ khả năng tiêu tiền tại đó...

Đám con trai xung quanh nghe thấy vậy, trêu chọc: “Hà Tụng, cậu có biết khi anh Kiều lên chức tổ trưởng, thì nơi đầu tiên anh ấy đến kiểm tra ma túy là ở đâu không?”

Hà Tụng đỏ mặt, hai năm trước Hà Tụng cùng một nhóm bạn đang ăn chơi ở Thiên đường nơi hạ giới, không ngờ đêm đó Kiều Triết lại dẫn đội đến kiểm tra bất ngờ, mấy người bạn hít “bột trắng” xung quanh anh ta đều bị bắt giữ, nếu không ngờ mối quan hệ gia đình để đập tắt tin tức, không truyền ra ngoài, thì nó đã lan truyền trong vòng tròn của bọn họ từ lâu, như vậy nhà họ Hà đã hứng chịu một vụ tai tiếng cực lớn.

Kiều Triết ngẩng đầu nhìn lên nhóm con trai mà mình từng chơi cùng, giờ đây đều đã trưởng thành rất nhiều, liền nói với bọn họ: “Đừng làm biếng nữa, lại đây nướng thịt đi.” Sau đó anh bỏ đồ xuống và đi về phía Hạ Diệp đang ở đằng xa.

Mấy cô gái đang ngồi trên ghế đều nhìn về phía nhóm nam giới đang vui vẻ cười đùa, cũng thì thầm to nhỏ cùng nhau.

Khi thấy Kiều Triết rời đi, anh mắt lại di chuyển theo anh.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 36: Liên hôn.

Nhưng lại chỉ nhìn thấy một cô gái dáng người cao ráo, mặc trên người chiếc váy màu vàng ánh kim, chiếc cổ thon thả trắng nõn mềm mại ẩn hiện dưới ánh đèn âm áp, vì khoảng cách quá xa nên chỉ có thể đánh giá rằng khí chất của cô thật tuyệt vời, còn khuôn mặt ra sao thì không rõ.

Kiều Triết chưa kịp lên tiếng, Lâm Nghị đã nói: “Tôi đói rồi, qua bên kia ăn thịt nướng trước đây.” Nói xong liền lập tức bỏ chạy.

Kiều Triết tiến lại gần Hạ Diệp, hỏi: “Em có muốn qua bên đó chào hỏi mọi người một tiếng không, mấy người họ đều là bạn của anh.”

“Đến thì cũng đã đến rồi, đi thôi.” Hạ Diệp nói.

Hạ Diệp đi bên cạnh Kiều Triết, với đôi giày cao gót dưới chân, nên cô chỉ thấp hơn anh vừa vịn năm phân, từ xa nhìn lại sẽ thấy thoáng ẩn thoáng hiện một bộ vest trắng tắp trang nghiêm, đi bên cạnh là bóng dáng thướt tha yêu kiều.

Lâm Nghị chạy tới bên này, liền nhỏ giọng buôn chuyện với mấy anh em:

“Tôi nói cho các cậu hay, đã nhìn thấy chưa, chính là người kia, bạn gái của Kiều Triết, đã gặp mặt ông cụ Kiều rồi!”

Nghe vậy, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn về phía hai người đang đi tới, Hà Tụng lộ ra vẻ mặt không tin, trêu chọc: “Thật hay giả thế? Cái đồ Lâm “hay chém gió”?”

Các chàng trai xung quanh cũng hòa theo.

Lâm Nghị vội vàng trừng mắt nhìn anh ta: “Lát nữa đến là biết thật hay giả ngay thôi, Lâm “hay chém gió” tôi lừa không nổi cậu, vậy cũng phải xem xem tôi đã “chém gió” qua được bao nhiêu người rồi!” Anh ấy vừa nói vừa nhìn về phía người đàn ông mặc quân phục đang nướng thịt, về cấp bậc thì đối phương cao hơn bọn họ, cũng từng huấn luyện viên của bọn họ, tên Ân Hàn.

Nghe vậy, Ân Hàn ngẩng đầu liếc xéo Lâm Nghị dọa dẫm: “Cậu lại ngứa mồm rồi phải không?”

Lâm Nghị vội vàng giải thích: “Em đâu có nói đến anh đâu.”

Vài người thân quen xung quanh bắt đầu bật cười, nguyên nhân là do Ân Hàn từng bị Lâm Nghị “buôn chuyện”, khi Ân Hàn là huấn luyện viên của bọn họ, buổi tối anh ta gặp bạn gái của mình tại một khách sạn, nhưng thật không may lại bị Lâm Nghị bắt gặp.

Chỉ bắt gặp thôi đã đành, ai ngờ cái tên Lâm Nghị thích buôn chuyện hôm sau lại bắt đầu to nhỏ xì xào lan truyền khắp kí túc xá, truyền đi truyền lại,

khi đến tai An Hàn lại biến thành tình một đêm, sau đó lại thành cái gì mà bị người tình của người tình bắt gian tại chỗ, tình tiết câu chuyện còn ly kỳ hơn cả tiểu thuyết, cuối cùng là đến tai cấp trên và Ân Hàn phải chịu một đợt kiểm tra, suýt chút nữa chuyện bé xé ra to.

Kết quả là không điều tra ra điều gì, camera giám sát đã ghi lại rất rõ ràng, anh ta chỉ gặp mặt một cô gái mà thôi, không hơn không kém. Cũng may thường ngày tính tình Ân Hàn rất tốt, là người phong độ, cũng không phải kiểu người hay chấp vặt, hơn nữa lại chưa có gia đình và hôm đó đúng là đi gặp bạn gái mới hẹn hò của mình. Sau đó, đã điều tra ra ai là người bắt đầu tung tin đồn thất thiệt này và lần ra Lâm Nghị là người khởi xướng, lúc này chân tướng mới được làm sáng tỏ.

Kết quả là Lâm Nghị một mình chịu trận, không ít lần bị Ân Hàn “tra tấn”, khi đó tất cả anh em trọng đội đều mang ơn Lâm Nghị, bởi vì Ân Hàn chỉ ôm hận với một mình anh ấy, còn các anh em khác cũng vì vậy mà thoát nạn khỏi cuộc “thăm sát”.

Trong phòng khách lớn, những người thuộc thế hệ của Kiều Mạo Bối và Kiều Vỹ Ngạn đang ngồi cạnh nhau đứng theo nghi thức, cười cười nói nói, trò chuyện cùng nhau.

Đèn trên lầu hai mờ mờ, trong thư phòng, Tôn Mặc Văn cười bỏ cả vạt:

“Dựa vào cái gì mà bắt con phải liên hôn, con mới hai mươi lăm tuổi thôi đó! Kiều Triết đã hai mươi tám, theo quy định, thì nếu phải liên hôn cũng là anh ấy phải chịu, ba dựa vào cái gì mà bắt con phải đi?”

Tôn Hi Hoa khoanh tay ngồi trên ghế sofa: “Kiều Triết từ chối rồi, ba con nói Kiều Triết chắc chắn sẽ không đồng ý, bảo chúng ta phải nghĩ cách khác.”

“Anh ấy không chịu thì hai người lập tức chuyển sang con à, anh ấy dựa vào cái gì mà không đồng ý?” Tôn Mặc Văn vô cùng tức giận.

“Nghe ba con nói, cậu ấy có bạn gái rồi.”

“Có bạn gái? Có bạn gái rồi thì không kết hôn được nữa chắc? Liên hôn không phải là kết hôn để bày ra cho thiên hạ nhìn thôi hay sao?” Tôn Mặc Văn càng nói càng phát cáu.

Tôn Hi Hoa liếc anh ta một cái: “Bảo cậu ta kết hôn cho thiên hạ nhìn? Con bảo đi, hay là mẹ, hay là để ba con bảo?”

Tôn Mặc Văn ngồi phịch xuống một bên ghế sofa: “Dù sao thì cũng không phải là con, con vẫn còn chưa chơi đủ, liên hôn lại phải làm việc đúng quy củ, nếu kết hôn, sớm muộn gì con cũng hủy hoại thanh danh của ba mẹ thôi.”

“Không muốn cũng phải muốn, mẹ và ba con đã thương lượng xong rồi, nhất định phải tiến hành cuộc hôn nhân này.”

Tôn Mặc Văn lại bức bối gầm lên: “Đừng tưởng con không biết, chẳng phải là hai người đang nghĩ tới vị trí chủ tịch Quận ủy trong đại hội lần thứ 21

này sao? Các người ai cũng vì địa vị của bản thân mình, nên muốn đưa con vào nhà họ Lưu cho bằng được đúng không? Năm đó mẹ lấy ba chẳng phải cũng là vì ông ấy có quyền lực giúp ba của mẹ vượt qua khủng hoảng tài chính của công ty hay sao?”

“Bốp” một tiếng, Tôn Hi Hoa tát vào mặt con trai mình.

Tôn Mặc Văn tròn to hai mắt, che bên má nóng rực: “Chỉ vì chuyện này mà mẹ đánh con?”

“Con nghĩ rằng không có quyền lực của nhà họ Kiều thì con có thể làm vương làm tướng bên ngoài vậy hay không? Ngày nào cũng chỉ biết chơi bời gái gú, con đã bao giờ quan tâm một chút tới việc nhà hay chưa? Mẹ nói cho con biết, nếu không có sự ủng hộ của Bộ trưởng Lưu thì ba con sẽ chẳng thể lên được vị trí Chủ tịch Quận ủy, mà nếu không thể lên được vị trí Chủ tịch Quận ủy thì con cứ ngồi đó mà chờ ăn cơm tù đi, đến lúc đó thì con chẳng đáng giá nổi một đồng đâu!”

Thấy con trai mình đang sững người và hoàn toàn không hiểu ý của bà, Tôn Hi Hoa lại bắt đầu nói: “Ba con đang gặp phải nguy cơ chính trị, Viện kiểm sát tối cao đã mở cuộc điều tra, bao nhiêu năm nay công việc kinh doanh trong gia đình đều gặp thuận lợi, ba con cũng ngày một thăng quan tiến chức, ngay cả đạo lý “bắt tay cùng làm quan” đơn giản này mà con cũng không hiểu hay sao?”

“Hai người đã làm những gì vậy?” Tôn Mặc Văn lẩm bẩm câu hỏi chính mình, có vẻ như đang hoảng sợ.

“Con nghĩ tại sao ba con lại muốn để con điều hành công ty của gia đình thay vì tham gia vào chính trị?” Bà ta hỏi.

“Bởi vì ông ấy muốn để Kiều Triết tham gia vào chính trị.” Tôn Mặc Văn đoán.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 37: Nguy cơ.

Tôn Hi Hoa hừ lạnh: “Dựa vào mối quan hệ giữa Kiều Triết và ba con, thì cho dù cậu ấy có theo con đường chính trị, thì con nghĩ cậu ấy sẽ giúp ba con hay không?”

“Anh ấy không giúp nhà họ Kiều thì giúp ai?”

“Giúp ai mẹ không biết, nhưng mẹ phải nói rõ cho con hiểu, cuộc điều tra của viện kiểm sát lần này là do cậu ấy đề nghị.”

Hiển nhiên là Tôn Mặc Văn không thể tin: “Nếu nhà họ Kiều bị đập, thì có lợi ích gì cho anh ấy? Không có địa vị của nhà họ Kiều thì anh ấy chẳng là cái gì cả, vậy tại sao anh ấy lại làm những điều này?”

“Sao lại không thể, nếu cậu ấy có được nửa phần tham vọng danh lợi như con thì mọi chuyện sẽ không khó giải quyết đến mức này.”

“Vậy rốt cuộc là hai người đã làm những gì?” Cuối cùng Tôn Mặc Văn dường như đã có thể nắm bắt được mấu chốt của vấn đề.

“Con cho rằng công ty ở nước ngoài của con bằng cách nào mà có được, con tưởng một cái “vỏ” công ty đặt tại nước ngoài mà hàng năm có thể tạo ra một khoản tiền khổng lồ như vậy là điều bình thường hay sao? Hãy dùng đầu óc để suy nghĩ xem, hạn mức cao nhất đối với một người trong một năm là năm mươi nghìn usd, vậy mà công ty tại nước ngoài của con có thể nhận được hàng triệu, thậm chí là hàng chục triệu usd, nếu không phải do mối quan hệ của ba con, thì có đến một xu con cũng chẳng thể “rửa” nổi.”

Tôn Mặc Văn ngập ngừng hỏi: “Vậy số tiền đó ở đâu mà có?”

“Công ty của chúng ta kinh doanh khai thác kim loại hiếm, ngay từ nhiều năm trước, một vài mỏ đã hoàn toàn cạn kiệt, chính ba con đã thông qua mối quan hệ của mình để mua lại một số mỏ đáng lẽ thuộc về quyền sở hữu của nhà nước nằm ở những địa phương xa xôi, rồi ký hợp đồng với công ty tư nhân của ông nội và cho phép công ty của ông nội duy trì việc khai thác, đây cũng là lý do tại sao mẹ lại lấy ba con, có được tầng quan hệ đó thì công việc làm ăn sau này mới có thể thuận lợi.”

Bà ta nói tiếp: “Có những việc làm được lần đầu sẽ có lần thứ hai, thứ ba, khi đó ba con còn trẻ như vậy đã là Bộ trưởng Bộ Công an, đương nhiên nhu cầu kiếm tiền càng ngày càng lớn và số người phải đấu đá cũng ngày một nhiều, chính vì vậy mấy năm trước ba con mới hợp tác với Tạ Tư Dân...”

Tôn Mặc Văn cắt ngang: “Tạ Tư Dân? Chính là ông trùm ma túy phải không? Chẳng phải ông ta đã chết rồi sao?”

“Ông ta chết rồi, nếu ông ta không chết thì ba con cũng chẳng thể kinh doanh ma túy, khi đó toàn bộ thị trường đều do ông ta độc quyền, sau khi ông ta chết, ba con đã bắt tay với một người mới tên là Thẩm Thành. Con cũng biết lợi nhuận khổng lồ do ma túy mang lại rồi đó, một số tiền lớn như vậy chắc chắn sẽ dễ dàng thu hút sự chú ý của Ủy ban kiểm tra Kỷ luật Trung ương, hơn nữa những năm gần đây tình hình kiểm tra ma túy càng càng gay gắt, vì vậy ba con phải chuyển số tiền lớn đó ra nước ngoài.”

“Vì vậy hai người sử dụng công ty nước ngoài để rửa tiền, công ty của gia đình chịu trách nhiệm rửa tiền, còn ba con thì chịu trách nhiệm trong các

mối quan hệ chôn quan trường?” Anh ta lại hỏi: “Nếu ba con không trúng cử vào vị trí Chủ tịch Quận ủy thì sao?”

“Thất bại của chúng ta cũng chính là thành công của nhà họ Lâm, Lâm An Khang và ba con như nước với lửa, nếu lên nhậm chức, chắc chắn ông ta sẽ không bỏ qua cho ba con và nếu ba con thành công trong cuộc bầu cử và kiểm soát được quân đội, thì Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Trung ương sẽ không dám hành động hấp tấp và chẳng còn ai dám động vào nhà họ Kiều nữa.”

Mặc dù Tôn Mặc Văn biết rằng số tiền đó là không trong sạch, nhưng trước giờ anh ta chưa từng nhận ra mức độ nghiêm trọng của nó, sự việc đã đến mức không thể xoay chuyển, thậm chí anh ta còn chẳng bao giờ dám động vào việc kinh doanh ma túy trong nước, bởi vì một khi đã dính dáng tới thứ đó, thì chẳng thể thoái lui, cảnh sát chống ma túy sẽ chỉ nhìn chăm chăm vào anh ta như những con linh cầu đang ngấm vào con mồi.

“Chẳng lẽ ông nội không quan tâm tới sao? Cứ để mặc cho Kiều Triết hủy hoại nền tảng của gia đình?” Anh ta hỏi.

“Ông cụ Kiều đã sớm lui về tuyền hai và chẳng quan tâm đến những vấn đề bên ngoài nữa. Hơn nữa, với tính cách của Kiều Triết, thì con hy vọng gì đến việc một người không nhận được sự chăm sóc của cha mẹ như cậu ấy sẽ quan tâm đến sự nghiệp của gia đình, vì vậy tốt nhất là nghĩ cách khác càng sớm càng tốt. Nhanh chóng chinh đốn lại cả vật của con, rồi xuống lầu làm quen với nhóm cán bộ cấp cao đi.”

Tôn Mặc Văn không cam tâm tình nguyện đứng dậy, những bất mãn trong lòng chỉ đành tạm thời gác lại, trước khi rời đi còn nói: “Nếu để anh ấy bị ràng buộc bởi quyền lợi của nhà họ Kiều thì thế nào?”

Nhưng anh ta lại không thể nghe được câu trả lời mà mình mong muốn, vì Tôn Hi Hoa nói: “Là ba con và Thẩm Thành liên kết với nhau để hại chết mẹ cậu ấy.”

Bởi vì khi mục đích của thù hận và chính nghĩa tương đồng, thì sự việc sẽ tiến đến bước không thể không làm.

Kiều Triết và Hạ Diệp đi đến, thấy cả nhóm đang cười nói vui vẻ bỗng nhiên im bặt, liền biết bọn họ đang nói cái gì.

Anh giới thiệu với mọi người: “Đây là bạn gái tôi, Hạ Diệp.”

Ân Hàn lên tiếng chào hỏi: “Xin chào.”

Lâm Nghị đắc thắng nhìn xung quanh, như thể muốn nói: Nhìn mà xem, lần này tôi không lừa các cậu chứ?

Tiếp đến, nam giới cùng nhau phụ trách nướng thịt, Hạ Diệp bước sang một bên tìm chỗ ngồi xuống, sau ánh đèn cô thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc, người này sao có thể quen mặt đến vậy?

Hạ Diệp đi về phía đó, phát hiện đối phương chính là Tào Hân Hân lúc này cũng đang mở to đôi mắt ngạc nhiên nhìn mình.

Để ngăn cảm xúc bộc lộ quá đột ngột, Tào Hân Hân ra hiệu cho Hạ Diệp, bảo cô ngồi xuống vị trí bên cạnh mình.

Hạ Diệp ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Cô ấy cũng hạ thấp giọng, nói: “Câu này phải là em hỏi chị mới đúng chứ chị gái! Mẹ em là phú nhị đại mà, chẳng lẽ chị không biết.”

Hạ Diệp phản ứng lại, cảm thán đáp: “Triều Châu lớn như vậy, làm sao tớ biết được giới nhà giàu các cậu lại nhỏ đến thế!”

“Cậu còn cãi cớ được, chiều nay chẳng phải tớ đã nói với cậu rằng buổi tối tớ phải đi dự tiệc với mẹ sao, vậy mà bộ não ranh ma của cậu không gọi ra điều gì đó à?” Tào Hân Hân khó kìm nén được âm thanh của mình, không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Hạ Diệp vội vàng an ủi cô ấy: “Chị à, chuyện đâu có gì to tát! Đừng có phản kích vậy chứ?”

Quay trở lại chủ đề, Hạ Diệp chọn câu hỏi quan trọng: “Chẳng phải bình thường cậu không hay tham dự những dịp thế này à, sao lần này mẹ cậu lại gọi được cậu đi cùng thế?”

Tào Hân Hân do dự một lúc rồi mới trả lời: “Chẳng phải là vì việc đại sự cả đời tớ hay sao?”

Cô lại hỏi: “À, việc con con này mà cũng lay chuyển được cậu cơ à? Mau nói cho tớ, cậu đã nhìn trúng người nào thế?”

“Cậu quen đó.” Tào Hân Hân nói.

Vừa rồi nhìn thấy anh ấy dẫn theo một cô gái, cô ấy đã suýt chút nữa lên con ghen, kết quả đó lại là Hạ Diệp.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 38: Diễn trò.

“Anh ấy sao?” Hạ Diệp nhìn người đàn ông đang ném thịt nướng ở cách đó không xa.

Tào Hân Hân có chút ngượng ngùng chớp mắt: “Ừm.”

Thì ra là Lâm Nghị, trai tài gái sắc, cả hai đều là con cháu nhà có quyền có tiền, thật sự là môn đăng hộ đối.

“Từ khi nào thế?” Hạ Diệp hỏi.

“Cách đây không lâu, mẹ tớ và bác Lâm đã sắp xếp cho hai chúng tớ một buổi xem mắt, sau đó thì...”

“Vừa nhìn cái đã ưng rồi phải không?” Hạ Diệp nói nốt hộ cô ấy.

Tào Hân Hân cũng đề cập đến việc khi này Lâm Nghị có nói đến, cô ấy nhắc nhở Hạ Diệp rằng có lẽ ba của Kiều Triết muốn anh ấy liên hôn chính trị.

Hạ Diệp đỡ trán, ở trong hoàn cảnh này thậm chí đến buồn chuyện cũng chẳng có gì mới mẻ để mà buồn.

Nhìn về phía Lưu Nhã Khả, con gái của Bộ trưởng Lưu đang đứng một bên, từ đầu tới cuối cô gái này đều cầm điện thoại để nhắn tin, không hề để ý đến những gì diễn ra xung quanh mình, có nhìn thế nào cũng thấy giống một người đang yêu.

Rõ ràng là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Lâm Nghị và những người khác mang thịt nướng đến cho mấy cô gái đang ngồi phía ngoài, chỉ khi đưa cho Tào Hân Hân còn không quên nháy mắt một cái, mà Tào Hân Hân thì hoàn toàn chìm đắm trong nó, khiến Hạ Diệp ngồi nhìn cũng phải rung mình trong lòng.

Lưu Nhã Khả để điện thoại xuống, tiến về phía Hạ Diệp, đi thẳng ngay vào vấn đề: “Tôi biết cô là bạn gái của Kiều Triết, nhưng tôi cũng hy vọng cô có thể hợp tác một chuyện.” Vừa rồi cô ta đã để ý đến câu chuyện phiếm giữa Lâm Nghị và đám con trai.

Hạ Diệp tỏ vẻ khó hiểu chờ cô ta nói tiếp.

“Tôi nói thẳng với cô, ba tôi là Bộ trưởng Bộ Tư pháp, cả ba tôi và chú Kiều đều mong hai gia đình chúng tôi có thể tiến đến hôn nhân, nhưng tôi đã có bạn trai rồi, mà cũng không muốn làm ba tôi buồn, vì vậy tôi muốn cùng Kiều Triết diễn trò trước mặt người lớn, cô sẽ không ngăn cản chứ?”

Lưu Nhã Khả kiêu ngạo nhìn Hạ Diệp.

Nghe xong, Tào Hân Hân phải hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm nghĩ Hạ Diệp chắc chắn sẽ chẳng ngăn cản làm gì, nếu muốn thì cô đã làm từ lâu rồi, nói không chừng còn có thể chúc hai người kịch giả thành thật nữa kìa. Hạ Diệp âm thầm đảo mắt, những đứa trẻ lớn lên trong nhà kính này thật sự chưa từng phải trải qua những giảng xé của xã hội, nhưng nói gì thì nói nhưng Hạ Diệp vẫn nhìn cô ta mỉm cười, giọng điệu nhanh nhẹn: “Tại sao phải ngăn cản chứ?”

Lưu Nhã Khả cảm nhận được sự khiêu khích trong giọng điệu của cô, trong lòng thầm nghĩ, vừa rồi không thấy Hạ Diệp xuất hiện trong cuộc nói chuyện của người lớn nhà họ Kiều, nên càng khẳng định cô không có gia cảnh tốt và cố ý hỏi: “Cho hỏi ba cô làm nghề gì vậy?”

Hạ Diệp cười nhạo một tiếng, vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô ta tiến lại gần một chút.

Lưu Nhã Khả nghi ngờ nghiêng tai đến, lại chỉ nghe Hạ Diệp ghé vào tai mình, nhẹ nhàng nói một câu: “Quốc vụ viện* Hạ...”

**Quốc vụ viện nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa tức Chính phủ Nhân dân Trung ương nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, là cơ quan hành*

chính và hành pháp nhà nước cao nhất của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Sau đó Lưu Nhã Khả lập tức đứng thẳng người dậy, cố gắng lục tìm trong trí nhớ những gia tộc trong quan trường, chức vụ cao nhất tại Quốc vụ viện, tính ra thì cao hơn ba cô ta hai bậc, nhưng chưa từng nghe thấy có gia tộc nào họ Hạ cả.

Hạ Diệp thấy cô ta bán tín bán nghi, nên cũng không nói nhắc đến chuyện này nữa, mà nói: “Không ngăn cản, nếu Kiều Triết đồng ý thì tôi chẳng có gì để nói.”

Nghe được câu trả lời thỏa đáng, Lưu Nhã Khả cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ đắc ý quay người đi về phía Kiều Triết.

Tào Hân Hân ngồi một bên tò mò: “Cậu nói gì với cô ta thế?”

Hạ Diệp ghé vào tai cô ấy nói nhỏ.

Tào Hân Hân che miệng nhìn chằm chằm Hạ Diệp: “Cái này mà cũng mang ra nói đùa được à! Ngộ nhớ cô ta tưởng thật, sau đó truyền lên trên thì rắc rối to rồi!”

Điều mà Hạ Diệp không thích nhất chính là mối quan hệ phức tạp về quyền lợi giữa các gia tộc, cộng thêm khoảng cách nghi thức giữa cấp trên và cấp dưới, thì không hiểu nó còn giả tạo tới mức nào nữa.

Hạ Diệp chỉ nói: “Không sao đâu.” Từ sự kính trọng của Lưu Nhã Khả đối với ba mình, cô có thể thấy rằng cô ta chắc chắn sẽ không gây rắc rối trước mặt ba.

Lưu Nhã Khả bước đến bên cạnh Kiều Triết và giải thích ý định của mình với anh, cũng với giọng điệu kiêu ngạo đó.

“Cô ấy nói vậy sao?” Kiều Triết cau mày hỏi.

Lưu Nhã Khả thấy được anh không có ý trực tiếp đồng ý, lại bổ sung:

“Đúng vậy, bạn gái của anh đã đồng ý rồi, chắc anh sẽ không từ chối chứ?”

Kiều Triết giơ cô tay mình lên nhìn đồng hồ, đã gần đến giờ, anh tháo găng tay nướng thịt ra, nói: “Nhưng theo tôi thấy thì bạn gái tôi đã thay tôi từ chối cô rồi.”

Anh nói xong liền đi về phía Hạ Diệp, chuẩn bị đến giờ hành động rồi.

Sắc mặt Lưu Nhã Khả có chút xấu hổ, tại sao hai người này lại nói chuyện kỳ quái như vậy, rốt cuộc là có ý gì, cô ta càng nghĩ càng thấy tức, nhưng lại chẳng muốn nghĩ ngợi làm gì, muốn làm thế nào thì làm thế đó.

Hạ Diệp nói với Tào Hân Hân: “Lát nữa tớ sẽ quay lại.”

“Cậu đi đâu thế?”

“Nhà vệ sinh.” Hạ Diệp trả lời.

Tào Hân Hân nghi ngờ nhìn chằm chằm về hướng hai người họ rời đi, trong lòng tự hỏi, đi vệ sinh thôi mà cũng tâm linh tương thông vậy sao?

Kiều Triết và Hạ Diệp vào biệt thự qua lối cửa hông, sau đó băng qua hành lang cầu thang bên ngoài lên thẳng lầu ba.

Theo tin tức của Lâm Nghị thì Kiều Vũ Ngạn đang cùng ông nội anh và những người khác đều ở dưới sảnh lầu một bàn bạc công chuyện, đây là những gì Lâm Nghị nhìn thấy khi đi đưa thịt nướng.

Cửa thư phòng vừa mở, đập vào mắt là bộ sofa bằng da, vào trong, bên phải có một bộ bàn ghế gỗ màu nâu, trên mặt bàn có đặt một chiếc máy tính kiểu cũ.

Kiều Triết lấy nam châm gây nhiễu trong túi đưa cho Hạ Diệp, sau đó bước đến bên cửa sổ nhìn camera bên ngoài, đồng thời vươn tay hạ rèm cửa xuống.

Đầu tiên Hạ Diệp dán nam châm gây nhiễu vào vị trí của bộ thu phát tín hiệu trong máy chủ, sau đó nhấn nút nguồn.

“Máy tính của ba anh thực sự cũ quá rồi, đã bao nhiêu năm như vậy mà khi dùng không bị phát hiện hay sao?” Hạ Diệp hỏi.

“Em mở ra là biết ngay thôi.” Kiều Triết nói.

Chưa tới một giây sau, màn hình bật sáng và hiển thị ô gõ mật khẩu, Hạ Diệp lập tức kinh ngạc kêu lên: “Whoa, người lắp ráp chiếc máy này quả đúng là chuyên gia, phần mềm này là phiên bản được đặt riêng của Linux*!”

**Linux là một họ các hệ điều hành tự do nguồn mở tương tự Unix và dựa trên Linux kernel, một hạt nhân hệ điều hành được phát hành lần đầu tiên vào ngày 17 tháng 9 năm 1991, bởi Linus Torvalds.*

Cô thâm nghĩ về bề ngoài của nó đúng là lừa người nếu có ném ở bãi rác chưa chắc đã có người thêm nhặt.

Hạ Diệp cắm usb vào, tốc độ nhanh như chớp lướt trên bàn phím, sau đó nhìn thấy ký tự màu xanh lục hiện trên nền đen của màn hình và giao diện đang không ngừng chuyển động...

Ký tự màu xanh lục trên màn hình đang được load, 24%...36%...79%...99%...100%.

Đã bẻ khóa thành công...

Cô nhanh chóng thao tác chuột để sao chép dữ liệu sang usb và lại đợi ký hiệu màu xanh lục quay trở lại.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Kiều Triết và Hạ Diệp đồng thời nhìn nhau, ngay một giây tiếp theo liền lập tức phản ứng.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 39: Thư phòng.

Quản gia Phương đứng bên ngoài, nói qua cửa: “Thiếu gia, là cậu trong phòng phải không? Ba cậu đã dặn dò không được để ai tùy tiện vào thư phòng của ông ấy.”

Cánh cửa đột ngột mở ra, cổ áo Kiều Triết không cài cúc, cà vạt hờ hững buông thõng, thất lưng cũng thả lỏng quanh eo.

Là người ai chẳng có tuổi trẻ và quản gia Phương cũng vậy, trông thấy cảnh này, trong lòng ông cũng đoán được vài phần, ánh mắt quét qua căn phòng, chỉ thấy một chiếc váy trắng rơi trên góc sofa.

Còn Kiều Triết đứng trước mặt thì trên cằm và cổ có vài vết son, khuôn mặt già nua của quản gia Phương đỏ bừng, hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Kiều Triết lên tiếng trước: “Làm trong nhà mình mà còn phải chọn phòng nữa sao?” Sau khi nói xong, anh lại đóng sầm cửa vào.

Quản gia Phương nhìn cánh cửa đóng chặt, lắc đầu, rồi quay lại nhìn về phía cầu thang bên ngoài, phòng này là phòng gần nhất với cầu thang, thanh niên hiện tại quả thực là hay tùy hứng làm bậy. Nếu đã không khuyên được thì mặc kệ vậy, lúc này Kiều Vỹ Ngạn đang bận tiếp khách, quản gia Phương cân nhắc trong lòng, tạm thời không báo cáo lại việc này vội, dù sao thì cũng chẳng phải chuyện gì có thể dễ mở miệng.

Kiều Triết đóng cửa lại, nhìn Hạ Diệp chỉ còn một chiếc quần lót chữ T trên người, cả hai cùng đồng thời thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hạ Diệp nóng lòng muốn xem bản sao chép đã thành công hay chưa, còn chưa kịp mặc quần áo đã vội vàng chạy tới chiếc máy tính.

Vừa rồi khi nghe thấy tiếng gõ cửa, vốn dĩ cô định tắt máy đi, nhưng sau khi phát hiện đó là quản gia Phương, liền lập tức kéo cà vạt và thất lưng Kiều Triết ra, rồi hôn anh hai cái vào cằm và cổ, còn anh thì cởi dây váy bên hông giúp cô.

Trước khi Kiều Triết mở cửa, cô đã kịp cởi chiếc váy ném lên sofa, rồi nép cơ thể trần như nhộng phía sau cửa, cũng may là hai người thực sự ăn ý, vừa nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài cả anh và cô cũng nghĩ ngay đến màn kế sách này.

Nếu cởi váy ra ném tới vị trí có thể nhìn thấy khi đứng ngoài cửa, bất luận là ai tới đi chẳng nữa cũng sẽ không dễ dàng bước vào.

Sau khi nghe thấy tiếng của quản gia, cô đã mạnh dạn đánh cược một canh bạc và đoán rằng nhất định ông ấy sẽ không nói chuyện này ra ngoài.

Thanh loading vẫn còn lại một chút, cô thao tác trên máy tính để xóa dấu vết truy cập, tốt nhất là cài đặt thêm bản sao chép ẩn, với chế độ nhân bản đó, thì cho dù máy tính của Kiều Vỹ Ngạn có một chút thay đổi nhỏ cũng sẽ được sao lưu lại vào usb mẹ.

Kiều Triết chỉnh trang lại thất lưng và cà vạt của mình, anh nhìn Hạ Diệp lúc này vẫn đang khóa thân, làn da cô trắng như ngọc cùng đôi mắt mềm mại như nước, dưới ánh đèn huỳnh quang tỏa ra một luồng ánh sáng kỳ lạ.

Trái tim anh như đang gợn sóng, nhưng lúc này, tất cả những cảm xúc dâng trào đều biến thành sự dịu dàng.

Sau khi hoàn thành mọi việc, Hạ Diệp cất nam châm gây nhiễu và rút usb ra. Kiều Triết cầm váy trong tay đi tới, ra hiệu cho cô giơ tay lên.

Cô làm theo, để Kiều Triết mặc vào cho mình. Đột nhiên cô lại cảm thấy tai mình có chút nhức, là do lúc này cởi váy ra, vô tình chạm vào, trong lúc anh đang chỉnh trang lại váy áo cho mình, Hạ Diệp tháo đôi bông tai ra, chẳng buồn liếc nhìn lấy một cái cứ thế ném thẳng vào túi xách cầm tay.

Cô ngoắc chiếc usb ở ngón tay trỏ, chu cái miệng nhỏ xinh lên như đang đòi “tiền thưởng”.

Son trên môi khi nãy đã bị lau đi phân nửa, lúc này anh lại nghiêng người cuốn nốt những dư vị còn sót lại, triền miên cùng cô, trong không gian mờ mịt, những tia sáng trong veo lọt qua khe cửa, cả căn phòng chỉ còn lại tiếng hai người trao đổi nước bọt.

Cô mơ màng híp mắt, đưa tay chạm vào khuôn mặt anh, sờ lên khuôn đôi mày hơi nhướng lên, rồi dần dần đi xuống, tới mi mắt sâu thẳm, lúc này anh cũng đang nhắm mắt, nhẹ nhàng thả mát môi cô.

Những ngón tay với khớp xương rõ ràng đang khẽ nhào nặn trước ngực Hạ Diệp, thời điểm anh sắp động tình lại nghe thấy tiếng “um” nhẹ nhàng tỉnh tở của cô.

Kiều Triết dừng lại động tác, sống mũi cao áp vào tai Hạ Diệp, hai người cùng nhau nghỉ ngơi lấy lại bình tĩnh, sau đó mới miễn cưỡng ngừng đầu buồng cô ra.

Trước khi ra khỏi phòng, Kiều Triết đi tới kéo rèm cửa ra, cô tranh thủ lấy son môi nhìn vào màn hình điện thoại tô son, sau đó còn không quên giúp anh lau vết son đỏ trên mặt và cổ trước khi ra ngoài.

Lúc xuống cầu thang, Hạ Diệp vừa đi vừa vuốt phẳng vị trí váy trên ngực, lâm lâm cần nhần: “Đều tại anh, quần áo nhàu nhĩ hết cả rồi.”

Anh đứng bên cạnh cô, nghe thấy giọng điệu hờn dỗi ấy, không nhin được mà bật cười. Và không ai để ý đến bóng người ở góc cuối hành lang bên kia.

Hai người cùng sánh bước đi về phía giữa bãi cỏ. Lúc này Lâm Nghị đang trêu đùa bên tai Tào Hân Hân.

Lâm Nghị thấy Tào Hân Hân nhìn về phía Kiều Triết và Hạ Diệp, liền hỏi: “Em biết hai người họ sao?”

“Chỉ quen Hạ Diệp, còn Kiều Triết thì đã từng nghe qua.”

“Em và cô ấy quen nhau thế nào?” Lâm Nghị gặng hỏi.

“Bạn học cấp ba.” Tào Hân Hân vừa dứt lời thì Hạ Diệp và Kiều Triết cũng đi tới, cô ấy cầm một xiên thịt nướng đưa cho Hạ Diệp: “Vừa mới nướng xong đó.”

Thấy điều này, Kiều Triết cũng có chút khó hiểu, anh ngồi xuống bên cạnh Hạ Diệp và chờ cô lên tiếng giới thiệu.

“Bọn em là bạn học cấp ba, mấy người không quen nhau à?” Cô nói xong liền đưa mắt nhìn sang xung quanh.

Lâm Nghị cắt ngang: “Trước đây Hân Hân không hay tới những dịp tiệc tùng thế này.”

Kiều Triết thấy điệu bộ cả cử chỉ của Lâm Nghị, nên cho anh ấy một cơ hội: “Giới thiệu đi chứ?”

“Xin trịnh trọng tuyên bố, đây là bạn gái tôi.” Giọng điệu Lâm Nghị tràn đầy gió xuân.

Hà Tụng đang ngồi bên cạnh chen vào: “Lâm Nghị, chị Phỉ Phỉ sao lại không tới?”

“Chị ấy không có ở đây, nghe ba tôi nói, ngày mai chị ấy mới về.”

“Bận vậy sao? Trước đây chị Phỉ Phỉ chưa từng vắng mặt trong các bữa tiệc của nhà họ Kiều mà.”

“Chị ấy cũng rất muốn về, nhưng do công việc bên đó mới kết thúc, sớm nhất thì phải đến mai mới có thể quay lại. Những người trong Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Trung ương không phải là cậu không biết, họ chạy khắp nơi trên khắp đất nước, chỗ nào có mùi tiền thì tới chỗ đó, vậy mà bắt chẳng hết nổi bọn tham nhũng, ngày nào cũng bận tới mất tối mũi.”

Nói xong Lâm Nghị lại cảm thấy có gì đó không đúng, liền liếc nhìn sang phía Hà Tụng, hỏi: “Này, chị ấy vắng mặt hay không, tại sao cậu lại biết rõ như vậy! Mau khai thật đi, có phải cậu nhìn trúng chị gái tôi rồi không?”

Hà Tụng đỏ mặt: “Tôi chỉ hỏi thôi mà, không có ý gì đâu.”

Mấy người đàn ông bên cạnh đều lắc đầu, nhìn Hà Tụng với ánh mắt: Bọn tôi đi dè dặt trong bụng cậu rồi, lại còn phải cãi.

Lâm Nghị: “Có gì to tát đâu, đợi lần tới tôi nói dây tơ hồng cho cậu, yên tâm, chị gái tôi vẫn còn độc thân.”

Hà Tụng ngượng ngùng cười theo bọn họ, rồi cầm lấy ly rượu đồ thẳng vào cổ, vị cay và thơm nồng của rượu hòa quyện vào nhau, tan trong đầu lưỡi.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 40: Men rượu.

Tào Hân Hân ngồi một bên đưa chai rượu trong tay mình cho Hạ Diệp, rồi ghé vào tai cô thì thầm: “Vị dứa mà cậu thích nhất đó.”

Hạ Diệp cầm nó trên tay, xem đi xem lại hai lần, nút chai đã được mở sẵn từ trước, “pắc” một tiếng cô đã mở được ra, sau đó rót vào chiếc cốc thủy tinh đặt trên bàn: “Cậu tìm thấy ở đâu thế? Không phải trong nước đã cấm việc bán đồ uống có cồn chứa cafein rồi sao?”

Tào Hân Hân không lên tiếng, chỉ yên lặng uống rượu của mình, là cùng loại với Hạ Diệp, nhưng màu sắc hơi khác, cô ấy uống vị đào.

“Tớ vừa lấy nó từ chỗ dì tiếp rượu, ai mà biết được nhà anh ấy lại có thật, nên mới cố ý lấy hai vị này.” Sau khi uống cạn ly rượu xuống bụng, cô ấy lại nói: “Người lần trước cậu nói mình trúng tiếng sét ái tình với tớ hòa ra lại là Kiều Triết! Thế giới này thật nhỏ bé!”

Hạ Diệp nhấp một ngụm rồi nhắc nhở cô bạn: “Cậu uống từ từ thôi, rượu cộng với cafein không đùa được đâu. Đúng vậy, thế giới này mới nhỏ bé làm sao.”

“Không sao đâu, chị tự biết tử lượng của mình, em cũng không xem xem chị đây là ai, chỉ có con gà như cậu mới cần phải nhấp từng ngụm nhỏ, về nước rồi thì cố gắng luyện tử lượng cho tốt đi, nếu không tớ chẳng dám đưa cậu đi chơi cùng đâu.” Tào Hân Hân thì thầm vào tai cô.

Nghe xong lời này, Hạ Diệp liếc nhìn chiếc cốc đã cạn sạch trong tay Tào Hân Hân, sau đó đánh giá chai rượu hương đào của cô ấy, thấy chỉ còn lại một phần ba, vừa lắc đầu vừa giơ ngón tay cái trước mặt Tào Hân Hân, cười lạnh một tiếng:

“Được!” Đợi lát nữa men rượu và cafein cùng nhau bốc lên một lúc thì khi đó mới hiểu, đừng vội.

Rượu vào thì lời ra, Tào Hân Hân lại thì thầm to nhỏ cùng cô.

“Bây giờ cậu có tỉnh không thế?” Hạ Diệp hỏi.

Tào Hân Hân mơ màng gật đầu.

“Vậy cậu có biết mình vừa nói gì không?” Hạ Diệp lại hỏi.

“Ai ya, cậu cứ làm theo là được, làm ơn đi mà!” Tào Hân Hân đáp.

Kiều Triết đang ngồi cùng đám con trai, anh nhìn đồng hồ trên cổ tay, bữa tiệc chắc cũng sắp kết thúc rồi.

Chẳng bao lâu sau, quản gia Phương liền đến báo cho cả nhà rằng người lớn trong đại sảnh hàn huyên sắp xong rồi, ông cụ Kiều cũng đã mệt, nên không cần vào trong chào hỏi nữa.

Trước khi đi, Hạ Diệp nhìn Tào Hân Hân đang đỏ bừng mặt, liền gọi Lâm Nghị lại: “Tốt nhất là anh đưa cậu ấy đi đi, nếu không lát nữa mẹ cậu ấy tới thì cậu ấy chết chắc.”

Nghe xong lời này, Lâm Nghị có chút xấu hổ, anh ấy vừa nhìn Tào Hân Hân lại nhìn Hạ Diệp, trong lòng thầm nghĩ, chưa tới nói với dì một tiếng đã đưa người đi, như vậy có chút không hay.

Thấy anh ấy do dự, Hạ Diệp vươn tay cầm lấy chiếc cốc đang lắc lư sắp rơi trong tay Tào Hân Hân rồi đưa cho Lâm Nghị: “Anh có biết đây là loại rượu trái cây mà Tào Hân Hân thích nhất không? Hay là anh ném thử một chút rồi lần sau lại mua cho cậu ấy uống.”

Mặc dù Lâm Nghị đang muộn phiền trong lòng, nhưng cũng không nghĩ nhiều, ngửa cổ uống nốt chỗ rượu còn lại vào bụng, uống xong lại nhắm nhấp lại, tại sao còn có cả hương cà phê nhàn nhạt trong này thế nhỉ?

Anh ấy hướng ánh mắt về phía Tào Hân Hân, cô ấy cảm thấy nóng vì men rượu, nên lúc này đã cởi chiếc áo choàng trên vai, ôm dưới đùi, trên cổ là chiếc vòng sáng bóng, tôn lên hai đầu vai trắng đẹp đến phát sáng.

“Còn không nhanh lên, anh sẽ phải cảm ơn tôi đó.” Câu cuối cùng Hạ Diệp hạ thấp giọng chỉ đủ hai người nghe được.

Lâm Nghị thấy Tào Hân Hân đang vén váy mình lên, liền vội vàng ấn tay cô ấy xuống rồi kéo ra phía ngoài cổng lớn.

Còn về việc phải ăn nói thế nào với mẹ của Tào Hân Hân thì Hạ Diệp nghĩ chắc chắn Lâm Nghị sẽ tự có cách, dù sao thì cả hai gia đình cũng đã đồng ý với cuộc hôn nhân này.

Trước khi rời đi, Hạ Diệp đưa chỗ rượu còn lại trong cốc của mình cho Kiều Triết.

“Anh còn phải lái xe.”

Chẳng còn cách nào khác, cô đành phải bỏ cuộc và tự uống nốt hai ngụm rượu còn lại, vừa vào tới miệng đã cảm nhận được vị hơi đắng kèm theo hương trái cây thơm ngọt cùng mùi thơm nhàn nhạt của cafein, khiến người ta đã uống một ngụm lại muốn nhấp thêm ngụm nữa, như thể bị nghiện.

Kiều Triết khoác tay cô đi về phía bãi xe, trên đường, gió đêm thổi qua, thấy cô hơi co rụt cổ lại, anh liền cởi áo khoác của mình khoác lên vai cô.

Sau khi lên xe, Hạ Diệp vừa thắt dây an toàn vừa hỏi: “Anh không cần vào chào ông nội một tiếng sao?”

Kiều Triết khởi động xe: “Ông nội lên lầu nghỉ ngơi rồi.”

Hạ Diệp trầm mặc cả quãng đường đi, cô nhắm mắt dựa vào lưng ghế, nhưng hai má càng ngày càng đỏ, Kiều Triết cho rằng do chỗ rượu cô uống bây giờ mới ngấm, nên cũng không để ý nhiều.

Hạ Diệp nhắm mắt, tranh thủ lúc còn tỉnh táo tự cảm thấy hối hận, tại sao uống mãi uống mãi lại quên được cơ chứ, vừa rồi vẫn còn nhắc nhở Tào Hân Hân, cuối cùng bản thân mình lại quên sạch, ngộ nhờ lát nữa không không chế được, làm ra điều gì đó xấu hổ thì phải làm thế nào?

Cô dựa vào ghế ngủ thiếp đi, bầu trời đêm hôm nay rất trong, trên nền trời rất nhiều sao đang khoe sáng cùng với ánh trăng tròn.

Anh đậu xe ở vị trí còn trống trong bãi đậu xe phía ngoài lối vào khu chung cư. Lúc này đã là nửa đêm, xung quanh vắng lặng chẳng một bóng người,

dưới ánh đèn đường vàng ấm áp, những con bướm đêm đang quay cuồng như không biết mệt mỏi.

Kiều Triết rút chìa khóa xe ra, thấy người bên cạnh vẫn không hề nhúc nhích, nên nhẹ nhàng đánh thức cô: “Đến nhà rồi, vào trong ngủ thôi.”

Hạ Diệp cúi đầu, mái tóc lòa xòa chắn ngang má, anh vươn tay giúp cô vén lọn tóc sang một bên, nhưng vừa chạm vào làn da của Hạ Diệp – nóng quá! Kiều Triết thu tay sờ lên trán cô, sau đó cởi dây an toàn cúi người đến trước mặt cô, dùng một tay nâng thẳng cổ cô lên rồi sờ lại vào trán, thực sự rất nóng.

Anh đang suy nghĩ xem có nên đưa cô đến bệnh viện hay không, nhưng trước khi buông tay Hạ Diệp ra thì đột nhiên cô lại mở mắt, đôi mắt to tròn im lặng nhìn thẳng.

“Sao thế?” Kiều Triết buông tay định ngồi trở lại chỗ của mình, nhưng trước khi đầu ngón tay anh rời khỏi trán Hạ Diệp, cô lại ấn lại.

Lòng bàn áp lên mu bàn tay anh, muốn lấy đi hơi lạnh từ anh...

Thiên Hamho: Cứ tưởng hôm nay phải bom chương Bánh mì cơ, cuối cùng chiều họp xong vẫn kịp beta 8 chương để tối up :v

Tung bông tung bông nào :))) Chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ nha :*

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 41: Trên xe.

Thấy cô không nói lời nào, anh lặp lại: “Sao thế? Em khó chịu ở đâu à?”

Hạ Diệp không trả lời, chỉ cầm tay anh lướt qua má mình, rồi ngang đôi môi, cuối cùng đáp xuống khuôn ngực đang nhấp nhô phập phồng, ánh mắt vẫn bất động nhìn anh chăm chăm, đôi mắt hơi đỏ, không rõ là do nóng hay do mệt mỏi.

Kiều Triết nhất thời không biết phải làm thế nào, thu tay lại cũng không được, mà không thu cũng chẳng xong, dưới bàn tay là cảm giác mềm mại, kích thích quen thuộc.

Hạ Diệp nắm lấy tay anh lắc hai cái, cảm giác ngứa ngáy lan khắp cơ thể, khiến cô không khỏi rên rỉ, mắt nhìn về hướng đũng quần anh, ý tứ rõ ràng. Lúc này, Kiều Triết chỉ đang lo lắng không biết cô có làm sao hay không, làm gì còn tâm tư vào việc đó, đành thử hỏi: “Lên nhà làm nhé?”

Đáy mắt Hạ Diệp gợn sóng, cô chậm rãi leo lên người anh rồi ngồi xuống, tiếp đến là tìm kiếm đôi môi anh hôn lấy.

Kiều Triết thấy bộ dạng như vậy của cô, có chút muốn cười, nhưng khi nhìn đến ánh mắt mê ly lại nghiêm túc của cô, lập tức kìm không nổi, anh giữ đầu cô trước, rồi ấn “cạnh” một tiếng, bốn cửa xe khóa chặt.

Hạ Diệp vươn đầu lưỡi liếm môi anh, hôn một cách tỉ mỉ hơn bao giờ hết, như thể trong mắt cô chỉ còn lại việc làm lúc này.

Giữa môi và lưỡi là mùi rượu thoang thoảng, ngọt ngọt khiến người ta mê đắm.

Một tay Kiều Triết giữ lấy vòng eo thon thả của cô, ở đó vuốt ve lên xuống dọc theo đường cong, chất liệu vải của chiếc váy mịn màng chẳng thua kém gì làn da cô.

Cuối cùng, sau nụ hôn kéo dài gần mười phút, rốt cuộc Kiều Triết cũng nhịn không được mà bất giác thô bạo xông vào miệng Hạ Diệp, mạnh mẽ mút lấy đầu lưỡi cô, như thể muốn đem cô hút vào bụng vậy.

Sự thâm nhập đột ngột không kịp phòng bị, khiến Hạ Diệp rên lên một tiếng, nụ hôn thô bạo khiến cô lay lại vài phần tỉnh táo, đột nhiên cô thấy dưới hông có một khối phồng lên, còn tưởng đó là quần áo nên vươn tay xuống sờ soạng vị trí váy tiếp giáp giữa hai người, sau đó ngồi xuống lại phát hiện cảm giác va chạm giữa khe đùi mình ngày một rõ ràng hơn.

Hạ Diệp khó chịu lắc mông, nhưng ngược lại Kiều Triết lại có chút đau, anh nâng mông cô lên, bảo cô ngồi về phía sau một chút.

Hạ Diệp cảm thấy cơ thể mình trống rỗng, muốn được tận hưởng cảm giác lấp đầy, trong mắt chỉ còn lại dục vọng.

Kiều Triết buông đôi môi đã sưng đỏ của hạ Diệp ra, nghiêng đầu thì thầm vào tai cô: “Làm nhé, bảo bối.” Anh nói xong liền kéo tay Hạ Diệp xuống dưới, cùng cô vỗ về, chơi đùa vật cương cứng đang ngẩng cao đầu, đôi môi đỏ thắm của anh khẽ thở dốc như Lucifer trong vườn địa đàng, sẵn sàng phả ra lời lẽ mê hoặc cùng cô đi ăn trái cấm.

Hạ Diệp duỗi ngón tay, kéo khóa quần tây của anh xuống, rồi thò tay vào trong quần lấy ra vật đang sưng tấy, cứ thế vuốt ve lên xuống, cũng không biết giữa nó và bàn tay cô cái nào nóng hơn.

Cô hơi ưỡn mông, dùng một tay đẩy chiếc quần lót sang một bên, tay còn lại nắm chặt vật to lớn dưới thân, rồi từ từ ngồi xuống.

Kiều Triết kéo khóa váy bên hông cùng một bên vai chiếc váy của cô ra, Hạ Diệp ngoan ngoãn rút một tay ra khỏi váy, đem bộ ngực trắng mịn cho anh. Anh chẳng ngần ngại lấy một giây mà phủ lên đó, vừa xoa nắn vừa chậm rãi mút mát cô cô, trong chốc lát chiếc cổ trắng nõn của Hạ Diệp đã lưu lại một hàng dấu đỏ.

Hạ Diệp vòng tay qua cổ anh, ngẩng cao đầu cố gắng hấp thụ chút không khí loãng trong xe, bờ mông nhấp nhô lên xuống, mỗi lần đầu đâm sâu vào bên trong đều khiến cô tê dại, muốn sâu hơn nữa, muốn nhiều hơn nữa.

Trong không gian nhỏ hẹp, hai người nhăm nháp hương vị của nhau, cùng nhau hưởng thụ, một bên thở dốc nặng nề, một bên mỏng manh rên rỉ, kèm theo đó là tiếng nước nhớp nháp, khiến màn đêm tĩnh mịch phá lệ dâm mỹ. Một chú Sóc nhỏ ra ngoài kiếm ăn ban đêm, nhìn thấy chiếc xe đang không ngừng lắc lư, sợ tới mức chạy vụt vào lùm cây lân trốn.

Hạ Diệp ôm lấy cổ anh, bên dưới phối hợp với anh vận vẹo, những ngón tay mảnh khảnh cời từng cúc áo trên ngực anh, rồi luồn vào vuốt ve chơi đùa bộ ngực rắn chắc và gợi cảm ấy.

Kiều Triết đỡ vòng eo thon gọn của Hạ Diệp, mặc dù không tách nhau ra, nhưng anh vẫn đâm vào thật sâu, cùng cô nhấp nhô lên xuống, từng đợt khoái cảm mãnh liệt ập tới, cùng niềm ham muốn bất tận trào dâng trong lòng.

Va chạm càng lúc càng nhanh, mỗi lần giao hợp đều tiến vào thật sâu trong cô, vòng tay ôm quanh cổ Kiều Triết của Hạ Diệp càng lúc càng siết mạnh, hai người cứ thế dán chặt lấy nhau.

Hai bầu ngực mẫn cảm lắc lư lên xuống, cọ sát với vải áo sơ mi, khiến cơ thể cô không tự chủ được mà tiết ra càng nhiều dịch thể, phủ khắp hạ thể anh.

Trong không gian nhỏ hẹp trên xe, tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc, cùng âm thanh va đập vào hoa huyệt nhớp nháp, tất cả đều được khuếch đại khi vang vọng bên tai.

Hạ Diệp cắn chặt môi, kìm nén dục vọng đang muốn gào thét ra ngoài mà thở dốc đứt quãng bên tai anh.

Hơi thở ấm áp của cô phả vào tai Kiều Triết khiến anh không kìm được mà siết chặt cơ bắp, đem cô ôm chặt vào ngực, kịch liệt dâm thọc.

Cuối cùng Hạ Diệp không nhịn được nữa, thân dưới co rút mãnh liệt, gất gao cắn chặt lấy phần đầu gậy thịt chằng chịt gân xanh của anh...

Dòng điện lan tràn khắp cơ thể, ngón chân cô duỗi thẳng, da đầu tê dại, cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ chói tai.

Kiều Triết thấy cô đang muốn thoát khỏi anh trong cơn cao trào, liền ấn chặt hông cô xuống người mình, cảm nhận cơn co rút theo nhịp điệu của cô, rồi gầm lên một tiếng bắn tất cả vào trong cô.

Khoái cảm vẫn còn, là ai đã tạo ra con người, muốn dùng sự tương tác chặt chẽ này để đạt đến cực điểm khoái lạc của tâm hồn...

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 42: Huyền quan.

Kiều Triết cứ thế dịu dàng ôm cô một lúc, sau đó, đỡ người đang nằm trên ngực mình lên, giúp cô mặc váy, rồi vuốt ve mái tóc cô, nói:

“Lên nhà nhé.”

Hạ Diệp híp mắt liếc anh một cái, cô vừa mệt vừa buồn ngủ, giữ một tư thế quá lâu, lúc này hai chân có chút tê dại, làm nũng nói:

“Bé em lên nhà được không?” Giọng nói thều thào, kéo theo anh chìm đắm trong đó.

Cơ thể hai người vẫn còn tiếp giáp với nhau, Kiêu Triết có chút quẫn bách, nhưng cũng không nỡ giục cô đứng dậy, trước tiên anh giúp cô chỉnh sửa lại váy, rồi mới cài lại khuy áo sơ mi của mình, sau đó một tay vươn tới mở cửa, rồi dùng cả hai tay bế cô bước xuống đất, thời điểm xuống xe còn suýt chút nữa thì đụng đầu vào nóc xe.

Một người đàn ông sinh ra trong quân đội có vóc dáng cường tráng, nên bế cô dễ như đang ôm một chú thú cưng nhỏ xinh nào đó.

Hạ Diệp bật cười khanh khách, gió lạnh ban đêm thổi qua, khiến Kiêu Triết hơi dựng tóc gáy, Hạ Diệp đang ngả trên cổ anh nhìn thấy liền vươn đầu lưỡi ra liếm.

Vào ban đêm, nhiệt độ xuống thấp, Kiêu Triết vô thức siết chặt vòng tay, sau đó giúp cô cuộn lại làn váy, vì sợ cô sẽ bị cảm lạnh, còn chưa kịp hoàn thành động tác, anh đã cảm nhận được thứ nóng ẩm sau tai, khiến “con thú” dưới thân lại rục rịch động dậy.

Cảm nhận được những thay đổi của Kiêu Triết, Hạ Diệp lại càng cố ý trêu chọc, khiêu khích anh.

Kiều Triết chẳng còn cách nào khác, chỉ đành bóp mũi cô trừng phạt:

“Ngoan nào, đừng quậy.” Anh vừa thấp giọng vừa nói với cô vừa sải bước nhanh đi vào hàng lang.

Nhà họ ở lâu năm, không cần đi thang máy, ngộ nhờ đụng phải ai trong đó thì không tốt chút nào, mặc dù váy cô đã che lấp nơi đang giao nhau giữa hai người, nhưng anh vẫn không muốn vậy, chỉ muốn nhanh hơn một chút để về nhà “xử lý” cô.

Hạ Diệp chẳng thờ hờn hển cũng không đỏ mặt khi thấy anh mỗi lần bước những hai ba bậc cầu thang, chỉ có điều mỗi bước đi, vật dưới thân anh lại đâm ra thọc vào cơ thể, khiến cô nhìn không được siết chặt hoa huyệt, đồng thời phát ra một tiếng “um” rên rỉ trầm thấp.

Kiều Triết hết sức nhẫn nại, trên trán đổ đầy mồ hôi, chỉ là khi gần tới nhà, lại nghe thấy một giọng nói truyền tới: “Câu có nghe thấy tiếng động gì không? Mà còn là tiếng phụ nữ nữa.” Đối phương đang hỏi người bên cạnh mình.

Sau đó, lại nghe thấy một tiếng như tiếng bàn tay đập vào người, một giọng nữ khác vang lên: “Đã nửa đêm rồi, cậu nói linh tinh cái gì thế, mau lấy chìa khóa ra mở cửa đi.” Giọng nói vừa dứt, liền nghe thấy âm thanh cọt xát vụn vặt của vải quần áo.

Trong lúc hai người kia nói chuyện, cô chơi xấu vịn vẹo cái hông, dùng đầu gối mềm mại liếm láp yết hầu đang vô cùng căng thẳng của anh.

Tiếp đến, khi nghe thấy tiếng leng keng của chìa khóa, Kiều Triết lập tức áp Hạ Diệp vào phía sau cánh cửa thoát hiểm lồi vào cầu thang, dùng một tay che miệng cô lại, dưới thân bắt đầu tàn nhẫn đâm thọc, ánh mắt cô như muốn bùng cháy, khoái cảm không hề thuyên giảm, tất cả sự kích thích, tiếng rên rỉ đều bị anh chặn lại trong cổ họng.

Sau lưng là cánh cửa lạnh lẽo, trước mặt là thân hình bốc lửa, phía dưới là trái tim run rẩy không ngừng.

Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa của hai người vừa rồi, anh mới buông cô ra, liền nghe thấy tiếng van xin đứt đoạn của cô: “Không... Dám... Em không dám nữa...”

Nghe vậy, Kiều Triết mới mở cửa thoát hiểm, đi tới cửa nhà, ấn dấu vân tay mở cửa, rồi “sầm” một tiếng đóng cửa nhà lại, mạnh đến mức khiến cô giật bắn.

Vào đến nhà, Hạ Diệp mới có thể thả lỏng, trong lòng thầm hối hận vừa rồi trong lúc hai người kia chưa rời đi không nên cô ý siết chặt anh, lại còn tự mình nhấp hôn, đem anh nuốt vào lại nhả ra.

Kiều Triết nhìn vẻ mặt thoải mái của cô, âm thầm cong khóe môi, rồi ghé sát bên tai cô nói nhỏ: “Có thật là không dám nữa hay không?” Anh vừa nói vừa lật người cô lại, chuyển tư thế tiến vào từ phía sau.

Khoái cảm long trời lở đất ập tới bất ngờ, khiến Hạ Diệp bất ngờ kinh hô, vội vàng vươn tay bám lấy chiếc tủ cạnh cửa ra vào. Cơ thể bị cú thúc phía sau của anh đẩy va vào tủ, sau đó là đợt công kích như muốn đòi mạng.

Mái tóc Hạ Diệp bung xòa, rồi bù trước mặt, đôi chân mềm nhũn nhưng lại chẳng thể trốn thoát, mềm oặt như một con búp bê bằng vải, đứng trong bóng tối, Hạ Diệp nhin không được phát ra âm thanh, cô “um um a a” kêu rên xin tha, nhưng chẳng hề thấy anh chậm lại, ngược lại còn càng thêm hung hăng, tàn nhẫn.

Vốn dĩ Kiều Triết đang vô cùng tức giận, nên tất nhiên không có ý định buông tha cho cô, lại thấy cô kêu la như vậy, âm thanh rên rỉ đứt quãng êm ái truyền đến tai, khiến nó chẳng hề giống như đang cầu xin, mà ngược lại như liều xuân dược, kích thích cực độ.

Anh nhắc một chân cô lên, nông nông, sâu sâu trên đùi.

Một chân Hạ Diệp bị anh nâng lên, hai đùi trắng nõn như ngọc tạo thành góc vuông, bày ra nhược điểm ngay trước mặt anh, thân thể không ngừng bị

anh kích thích, một chân còn lại đang chống đỡ toàn bộ trọng lượng cơ thể tự nhiên trở nên mềm nhũn.

Thấy Hạ Diệp run rẩy, Kiều Triết đau lòng giữ vững cô, rồi quay người cô đối diện với mình, tiếp đến anh nhắc cô dậy, ngồi lên trên mặt tủ.

Cơ bắp căng cứng của Hạ Diệp cuối cùng cũng được thả lỏng, cô vươn tay ôm lấy anh.

Một tay anh cách lớp quần áo cô xoa nắn, tay còn lại vươn tới cạnh sườn kéo khóa váy xuống, rồi nghiêng người ghé vào tai cô nói với giọng ra lệnh: “Cởi ra.”

Khi chiếc váy hoàn toàn tuột khỏi cơ thể, Hạ Diệp ôm một bên ngực mình, ấn đầu anh xuống để anh liếm láp.

Kiều Triết ngậm lấy một bên nhũ hoa, tay không quên duỗi xuống chạm vào nơi kết nối giữa hai người, chiếc quần lót chữ T bị đẩy đến đùi sớm đã ướt đầm bất kham, bốn ngón tay anh ôm chặt lấy bắp đùi cô, ngón cái vươn ra nhẹ nhàng xoa nắn điểm nhạy cảm, khiến Hạ Diệp không chịu nổi mà vận vẹo cơ thể.

“Đừng, đừng... Đừng xoa... Chỗ đó..... Ừm. Ừm. Aaaaa...” Mười đầu ngón tay cô cào cào sau lưng anh.

Nhưng Kiều Triết lại chẳng hề nghe theo lời cô, anh dùng tay xoa nắn nơi mẫn cảm, bàn tay sau eo cũng tăng thêm sức mạnh, đè cô về phía mình, nông nông, sâu sâu, tăng tốc...

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 43: Bồn tắm.

Không ai bấm công tắc đèn, chỉ có ánh trăng lạnh lạnh xuyên qua cửa sổ, chiếu lên góc cửa ra vào, nhìn trộm dục vọng vẩn vương.

Mu bàn chân cong tới cực điểm, cô ưỡn người ra sau, mặc anh ngất hái nụ hoa trước ngực, cùng điểm nhạy cảm phía dưới, đôi môi cắn chặt chịu đựng, cuối cùng không chịu được nữa đành hét lên...

Cực khoái của điểm G cộng với khoái cảm bên trong “mật đạo” dồn dập ập đến, khiến cơ thể Hạ Diệp run lên bần bật vì sung sướng, các dây thần kinh căng cứng, hạ thể co rút ép chặt lấy anh.

Kiều Triết mím môi, trong mắt ẩn hiện tia máu, tại thời điểm bị cô siết chặt một lần nữa hung hãn đâm vào. Khuôn ngực rắn chắc phập phồng lên xuống, người đàn ông rên rỉ thờ đốc...

Khoái cảm chạy dọc khắp cơ thể, từ đầu tới ngón chân cho tới chân tóc, khắp nơi đều phát ra cơn rung mình. Dư vị thật lâu vẫn không tan biến, hai người ôm nhau thật chặt, cảm nhận được nhịp tim đang đập thành thành liên hồi của nhau.

Vật cương cứng vẫn vui sâu trong cơ thể cô, được cô gắt gao bao quanh. Kiều Triết để Hạ Diệp tựa trên vai mình, đợi đến khi nhịp thở ổn định trở lại mới ôm cô vào phòng tắm.

Anh đặt cô xuống bồn tắm rồi chậm rãi rút phân thân của mình ra, rũ mắt nhìn hoa huyết đang từ từ khép lại...

Kiều Triết nhẹ nhàng kéo chiếc quần mỏng manh duy nhất còn sót lại trên người cô xuống, giúp cô ngồi vào bồn tắm, vắn van nước, để dòng nước ấm dần dần chảy khắp cơ thể cô.

Anh lấy một chiếc khăn tắm đặt sau lưng Hạ Diệp, để cô dựa vào đó rồi bước ra cởi quần áo trên người mình.

Đứng quần bám đầy dịch thể của cô, Kiều Triết cởi ra ném vào giỏ đựng quần áo bẩn, rồi liếc nhìn chiếc quần mình vừa mới thay ra lúc chiều, đáy quần cũng dính một lớp nhờn nhờn màu trắng sữa, chỉ có điều đã khô rồi, trong lòng tự hỏi, tại sao cô lại nhiều nước đến vậy cơ chứ.

Hạ Diệp đang ngồi trong bồn tắm, mặc dù vẫn còn ý thức nhưng lười chẳng buồn nhúc nhích, cô thoải mái tựa vào đó, cảm nhận được mặt nước dâng lên, biết anh đã vào trong, nên khẽ nhích mông để nhường chỗ cho anh. Trong bồn nước ấm áp, Kiều Triết ôm lấy Hạ Diệp, tựa cằm lên cổ cô. Cô lười biếng nằm trên khuôn ngực nóng bỏng của anh, như yêu tinh không xương, mặc anh trêu đùa.

Anh nhẹ nhàng chạm vào hoa tâm, dùng đầu ngón tay xoa nhẹ giúp cô rửa sạch chất dính giữa hai chân, sau đó quần khăn tắm bé cô trở lại giường nghỉ ngơi.

Hạ Diệp gogi đầu lên tay anh, bất luận là thể xác hay tâm lý, đều đã được vui thích thỏa mãn, lúc này cô hoàn toàn mệt mỏi nhắm chặt hai mắt, dường như có thể vừa đặt lưng đã lập tức đi vào giấc ngủ...

Kiều Triết ôm Hạ Diệp trong lòng, cũng nhanh chóng ngủ thiếp đi phía sau lưng cô.

Từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng cô độc qua đêm dài, nhưng anh chẳng hề chán ghét, thế nhưng lúc này đã bắt đầu mong chờ tới việc có cô ở bên cạnh bầu bạn hàng ngày.

Ngày hôm sau, khi Hạ Diệp tỉnh dậy đã là buổi trưa, cô nép vào chăn, cố gắng vươn mình, kết quả từng thớ thịt trên cơ thể đều đau nhức, mà vị trí bên cạnh đã hoàn toàn trống không, cô chỉ mơ hồ nhớ rằng anh đã hôn mình trước khi rời đi.

Sau khi thay quần áo, Hạ Diệp vào bếp tìm thứ gì đó để ăn, cháo trắng và xúi mại đang còn nóng hổi trong nồi, dưới nồi là ngọn lửa nhỏ... Vừa nhắc nắp nồi thủy tinh lên, cô lại nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa, Hạ Diệp cau mày tắt bếp, xoay người đi ra ngoài. Nếu là Kiều Triết, chắc chắn anh sẽ tự mình mở cửa, cô nhìn qua mắt mèo, ngó người đang đứng bên ngoài. Sau khi nhìn rõ là ai, Hạ Diệp lập tức tròn mắt, quay vào phòng bếp, vừa bước được hai bước thì giọng nói bên ngoài vọng vào:

“Hạ Diệp, tôi biết cô ở bên trong.”

Là anh ta, Tôn Mặc Văn, không khó để biết anh ta lấy được địa chỉ của Kiều Triết từ đâu, ông nội Kiều, ba anh ta, quản gia, thậm chí đến cả đầu bếp trong nhà bọn họ đều biết, đó cũng chẳng phải là bí mật gì ghê gớm, nhưng cô lại lười chẳng buồn suy nghĩ xem tại sao anh ta lại tới tìm mình, chắc chắn chẳng phải việc gì tốt đẹp.

“Tôi qua cô quên đồ không mang về, nên hôm nay tôi phải đích thân mang tới đây cho cô.” Người đàn ông ngoài cửa nói.

Hạ Diệp ngẫm nghĩ một hồi, nhưng không thể nhớ ra mình đã làm rơi thứ gì, chỉ đành bước tới mở cửa.

Tôn Mặc Văn nhìn Hạ Diệp đang mặc đồ ở nhà, mái tóc xõa trên vai, vẻ mặt vô cùng thiếu kiên nhẫn, cần cổ trắng nõn còn lưu lại vài dấu đỏ, cô cũng chẳng quan tâm đến việc bị người khác nhìn thấy.

Anh ta mở rộng bàn tay, một chiếc hoa tai hình giọt nước đang đặt trên lòng bàn tay. Mẹ nó, đó là chiếc bông tai tối qua trong thư phòng của ba anh ta, khi đó cô đã ném nó vào túi xách, không ngờ lại rơi ra ngoài một chiếc.

Hạ Diệp liếc nhìn người đàn ông một cái, đôi phương đã biết đây là của mình, nên cô cũng chẳng cần phải nói dối, chỉ giả bộ kinh ngạc: “Anh tìm thấy nó ở đâu vậy? Tôi còn tưởng mình làm mất nó rồi cơ.”

Hạ Diệp nói xong định vươn tay ra lấy, nhưng anh ta lại nhanh chóng thu tay về, khiến cô chỉ tóm được không khí.

“Không mời tôi vào trong ngồi một lát sao?” Anh ta tự tin nói.

Hạ Diệp mở cửa, để thừa một lối đi, rồi ra hiệu cho đôi phương vào trong. Tôn Mặc Văn ngồi trên ghế sofa, Hạ Diệp rót mời anh ta một cốc nước, rồi ngồi xuống bên cạnh chờ đợi đôi phương lên tiếng.

“Sao thế, không chào đón tôi đến vậy à, khi ở nước ngoài tìm cô lúc nào là cô có mặt lúc đó, sao về nước lại thành ra thế này?” Tôn Mặc Văn trêu chọc.

Hạ Diệp khẽ nhếch khóe miệng, đôi lông mày cong lên, nở nụ cười giả tạo: “Được chưa?” Cô nói xong lại xì mặt xuống: “Có chuyện gì thì mau nói đi.” Cô đói rồi.

“Nói thế nào thì năm đó tôi cũng từng chăm sóc việc làm ăn của cô, tại sao con người cô lại chẳng có chút tình nghĩa nào thế?”

“Nói đến tiền nong thì đừng nhắc đến tình cảm, còn đã nhắc đến tình cảm thì đừng lôi tiền ra, anh giới thiệu việc làm cho tôi, sau đó tôi cũng giới thiệu Đường Hoành cho anh, anh cùng anh ta trồng hoa* ở Mexico, cũng kiếm được không ít, ai cũng là vì nhu cầu của mình mà thôi, vậy anh muốn nói đến loại tình nghĩa nào?” Hạ Diệp chẳng khách khí nói.

Lúc này lại lôi chuyện tình nghĩa ra nói, tôi tin anh mới lạ.

**Hoa: Anh tức.*

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 44: Khiêu khích.

Tôn Mặc Văn cũng biết cô không thích vòng vo, nên đem hoa tai đang cầm trên tay đặt ở bàn cafe, nói thẳng: “Hoa tai tìm thấy trong thư phòng của ba tôi.”

Hôm đó, sau khi nói chuyện với mẹ, nghe thấy động tĩnh trên lầu, anh ta liền lên kiểm tra xem sao, khi đi đến góc hành lang thì thấy Kiều Triết và Hạ Diệp vừa bước ra khỏi thư phòng, sau đó hai người rời đi bằng lối cầu thang lộ thiên bên ngoài.

Thấy Hạ Diệp không đáp lại, anh ta lại hỏi: “Hai người đã làm gì trong thư phòng?”

“Một nam một nữ, lại là quan hệ yêu đương, ở cùng một căn phòng với nhau, thì có thể làm gì được chứ?” Cô hỏi ngược lại.

Sau khi Kiều Triết và Hạ Diệp rời đi, anh ta đã vào thư phòng để kiểm tra, nhưng không có dấu vết gì cả, chỉ tìm thấy chiếc hoa tai rơi trên thảm, nếu thực sự làm chuyện đó, thì khi vừa rời đi ít nhất phải lưu lại mùi vị gì đó.

Anh ta cũng biết bản lĩnh của Hạ Diệp, tất nhiên sẽ nghi ngờ liệu cô có động vào máy tính của ba mình hay không, mặc dù trong lòng vô cùng thắc mắc nhưng lại không có gì để nói.

Vì vậy, Tôn Mặc Văn đổi chủ đề: “Bên Thủ Cảng có một lô He4* đang cần chuyên đi gấp, cô có hứng thú không?”

**Heroin số 4.*

“Tại sao lại tìm tôi, mấy người tự làm với nhau không được sao?” Hạ Diệp hừ lạnh trong lòng.

“Còn thiếu một hacker có kinh nghiệm, chẳng phải là có sẵn cô ở đây rồi sao, lô hàng đó có thể đạt tới con số ngàn nay.” Vừa nói anh ta vừa giơ ba ngón tay lên.

Hạ Diệp nhìn đôi phương như một kẻ ngốc: “Bao nhiêu tiền đi chẳng nữa cũng chẳng thể so với mạng sống, đừng nói đến lô hàng lớn như vậy, cứ cho là lớn hơn gấp mười lần tôi cũng không muốn đụng vào thứ đó, trong nước chỉ cần năm mươi gam He4 cũng đủ lĩnh án tử rồi, là anh ngu hay tôi ngu thế?”

“Nếu muốn kiếm được nhiều tiền, thì đương nhiên phải chấp nhận rủi ro.”

“Chỗ tiền này tôi không muốn kiếm, cũng chẳng cần thiết phải kiếm, tôi là người yêu tiền, nhưng cũng biết cân nhắc nặng nhẹ, lúc này anh đến tìm tôi chắc hẳn mục đích không phải ở vấn đề tiền, đúng chứ, là Kiều Triết sao?”

Cô trực tiếp bày tỏ những gì mình đang nghĩ.

Sau khi bị nhìn thấu, Tôn Mặc Văn không còn che đậy nữa: “Tôi không hiểu, cô thích Kiều Triết ở điểm nào? Tiền không, quyền không, chỉ là một cảnh sát quèn chống ma túy.”

“Tôi thích điểm nào ở anh ấy thì liên quan gì tới anh, nếu anh không còn việc gì khác thì mời về cho, không tiền.” Cô không thích cái cảm giác luôn cho mình hơn người của Tôn Mặc Văn, lúc nào cũng coi thường người khác.

“Kiều Triết có biết cô là gì bên ngoài không?” Anh ta hỏi một cách ác ý.

“Biết thì sao, không biết thì sao?” Hạ Diệp dựa vào sofa, thản nhiên nói.

Tôn Mặc Văn kết luận rằng Hạ Diệp đã không kể hết mọi chuyện cho Kiều Triết: “Cô đừng tưởng rằng Kiều Triết sẽ tha cho cô, cô có biết anh ấy hận những người bán ‘bột trắng’ đến mức nào không? Cô có thể tra cứu những vụ án ma túy mà anh ấy làm trong những năm qua, xem có bao nhiêu kẻ buôn bán ma túy đã chết dưới họng súng của anh ấy, trước giờ anh ấy chưa từng mềm lòng với những kẻ buôn bán ma túy.”

Nhìn đôi lông mày đang cau lại của Hạ Diệp, anh ta tiếp tục nói: “Kiều Triết giữ cô ở bên cạnh đơn giản là vì cô vẫn có ích, cô có quen biết với anh em họ Đường, một người buôn ma túy, một người buôn lậu, Đường Hoành còn có cả chuỗi sản nghiệp ở biên giới Trung Đông. Đường Bác thì sao?

Anh ta cũng coi là đang mở rộng xúc tu của mình để cùng nhau chia sẻ miếng mồi. Thủ Cảnh chẳng phải là một ví dụ điển hình hay sao? Cô thực sự cho rằng Kiều Triết không biết gì à?”

Nếu Tôn Mặc Văn muốn châm ngòi ly gián thì anh ta đã đạt được tác dụng mà mình mong muốn. Những điều này nhất định Kiều Triết phải biết, nhưng anh chưa từng đề cập đến nó với cô, cho dù cô có kể chuyện quá khứ của mình thì anh cũng chỉ là một người nghe yên lặng. Hạ Diệp không dám tưởng tượng liệu việc Kiều Triết giữ mình lại bên cạnh anh có phải là vì chờ đến thời cơ hữu ích để sử dụng hay không.

Thấy Hạ Diệp không phản bác lại, anh ta lại tiếp tục: “Chúng ta mới là người cùng một con đường, cô có hiểu hết con người Kiều Triết không, tôi là người lớn lên từ nhỏ cùng anh ấy, anh ấy là người thế nào tôi rõ hơn cô

nhiều, cô cảm thấy một người coi cái ác như kẻ thù lại yêu loại người như cô sao?”

“Anh nói đến nước này cũng chỉ vì muốn phân tích cho tôi hiểu rằng tôi và anh đều là loài sâu bọ như nhau. Tiếc là tôi và anh không giống nhau, tạm thời chưa nói đến Kiều Triết, mà là việc giữa tôi và anh, tôi không hiểu anh muốn tôi giúp anh làm việc gì, cũng không muốn biết, Hạ Diệp trong nước rất sạch sẽ, có điều tra thế nào đi chăng nữa cũng phải làm theo pháp luật, đúng chứ? Chẳng lẽ anh ấy còn có thể đem tội trạng ở nước ngoài của tôi về đây để kết tội?”

Không nghe được câu trả lời thỏa đáng, Tôn Mặc Văn có chút lo lắng, nói: “Nếu ông nội điều tra được những gì cô đã làm bên ngoài, thì chắc chắn nhà họ Kiều sẽ không đồng ý cho anh ấy lấy cô, giới truyền thông thực sự rất hứng thú với những chuyện kiều này...”

“Sao nào, không phải anh muốn lôi việc này ra để uy hiếp tôi đó chứ?” Hạ Diệp mỉm cười, nhìn chằm chằm vào mắt đối phương.

“Nếu cần thiết thì cũng không hẳn là không thể.” Anh ta nhún vai.

“Còn hút cần sa nữa không? Lần cuối anh hút là khi nào?” Cô đột ngột hỏi.

Tôn Mặc Văn cau mày, cảm thấy có chút không đúng lắm.

Hạ Diệp vui vẻ cười: “Anh cũng biết đấy, theo luật pháp của nước ta, cho dù anh hút chích ở nước ngoài mà khi về nước xét nghiệm vẫn cho kết quả dương tính thì cũng giống như việc anh sử dụng ma túy ở trong nước. Hiện tại hầu như ngày nào tôi cũng ở cùng với anh trai anh và sẽ chẳng đảm bảo được một ngày đẹp trời nào đó mình sẽ không buột miệng, nhưng mà anh là em trai của anh ấy, thì chắc anh ấy cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho anh một con đường thoát thôi nhỉ?”

Đối với những người có thói quen hút cần sa như Tôn Mặc Văn, thì chu kỳ trao đổi chất trong cơ thể cũng phải mất ba tháng, trừ phi trong ba tháng đó anh ta hoàn toàn không đụng đến bất kỳ loại ma túy nào khác, nếu không chắc chắn sẽ không thoát khỏi cuộc kiểm tra.

“Cô...” Đe dọa không thành, lại còn bị đe dọa ngược lại, Tôn Mặc Văn tức giận nhìn cô.

“Chúng ta cũng coi là quen biết nhau nhiều năm, nếu phiền phức không tự tìm đến tôi thì chắc chắn tôi cũng sẽ không tự dưng mà đi tìm phiền phức, mọi người hòa thuận sống với nhau không phải là tốt hay sao?” Cô nói với thái độ dịu dàng hơn rất nhiều.

Tôn Mặc Văn tức giận đứng dậy, quay lưng bỏ đi.

Hạ Diệp lên tiếng dặn dò: “Đi đường cẩn thận nhé.”

Tôn Mặc Văn đóng sầm cửa lại, nghe thấy giọng nói ngọt ngào sau lưng, không khỏi rùng mình, chửi thầm, đây quả thực là người phụ nữ mặt người dạ quỷ.

Vốn dĩ anh ta muốn dùng Hạ Diệp để làm cái cớ thoát thân, nhưng hiện tại rõ ràng là chưa ra chiến trường đã bỏ mạng, lẽ nào chỉ còn cách tiên thân vào nhà họ Lưu mới có thể giúp ba mình vượt qua cửa ải khó khăn này hay sao? Anh ta bực dọc thầm nghĩ.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 45: Khách.

Buổi sáng, Kiều Triết đứng giờ đến đồn cảnh sát làm việc, đến nơi anh định giao usb cho Lâm Nghị, vốn dĩ tưởng rằng Lâm Nghị chỉ đến muộn một chút, ai ngờ sắp đến giờ ăn trưa mới thấy anh ấy vội vàng đi vào.

Thấy đối phương gấp gấp gấp gấp, qua bức tường kính, Kiều Triết chỉ nhìn anh ấy với vẻ mặt thân thiện rồi chỉ vào chiếc đồng hồ treo tường.

Lâm Nghị ngượng ngùng nở nụ cười, chỉ muốn cố gắng “tê” về chỗ ngồi của mình thật nhanh. Trước khi ổn định vị trí, lại nhìn thấy ổ usb trên tay Kiều Triết liền đứng dậy đi vào văn phòng của anh.

Lâm Nghị lộ vẻ mệt mỏi, đến râu còn chưa kịp cạo, Kiều Triết đưa đồ cho anh ấy, không khó có thể tượng ra cảnh tối qua người này đã chơi đùa hăng say đến mức nào.

Lâm Nghị nhận lấy usb xoay người rời đi, đến văn phòng của tổ Công nghệ thông tin, đặt usb lên bàn Ngô Uyển Kiệt, rồi lại quay đầu đi ra.

Ngô Uyển Kiệt nhìn người đàn ông đang như mất hồn, để đồ xuống mà chẳng buồn nói lấy một câu, liền ngẩng đầu lên nhìn Mễ Hạo phía đối diện, sau đó lại nhìn Lâm Nghị người vừa mới đi ra ngoài.

Mễ Hạo nói: “Nhìn bộ dạng này, nhiều khả năng tối qua đã bị ‘ép khô’ rồi.”

Ngô Uyển Kiệt: “...”

Bởi vì sự am hiểu ngầm với nhau là quá đủ, nên cho dù Lâm Nghị không nói gì, Ngô Uyển Kiệt cũng biết anh ấy muốn mình làm gì. Đưa món đồ này cho Ngô Uyển Kiệt, đơn giản chính là giải mã các tập tin để xác nhận xem có bất kỳ tạt tin ẩn nào hay không.

Ngô Uyển Kiệt mở usb, chẳng mấy chốc lại rút nó ra, rồi quay người đi ra ngoài.

Lâm Nghị đang rót nước ở bình nước đặt trong văn phòng của Kiều Triết, anh ấy đang định nói chuyện với Kiều Triết về việc khởi tố Kiều Vỹ Ngạn.

Ngô Uyển Kiệt đẩy cửa vào, trả lại usb cho anh ấy: “File ẩn này đã được giải mã rồi, anh còn đưa cho tôi làm gì?”

“Cái gì?” Lâm Nghi khó hiểu.

“Cái gì mà cái gì, có một trình giải mã sẵn trong usb và tất cả các file ẩn bị mã hóa đều đã được giải mã hết rồi.”

“Ai làm thế?”

“Anh hỏi tôi tôi biết hỏi ai? Chẳng phải chính anh là người đưa usb cho tôi hay sao? Thôi được rồi, tôi đang bận, đi đã nhé.” Anh ấy nói xong lập tức ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại mà chẳng buồn quay đầu, trong lòng thầm mắng nhiếc, đúng là lãng phí thời gian.

Lâm Nghi cầm usb đi tới bàn làm việc của Kiều Triết, cảm thấy có chuyện nhất định phải nhắc nhở anh: “Hạ Diệp làm phải không? Việc bên mua ở Thủ Cảng là cô ấy, cậu cũng đã biết rồi đó.”

Nhưng anh lại không lên tiếng, cũng chẳng tỏ ý kiến gì cả.

“Ban đầu chúng ta cử người của Bộ An ninh Quốc gia đến để điều tra cô ấy, nhưng lại chẳng tìm thấy thông tin gì quý giá, sau đó chính cậu đã tiết lộ manh mối này cho Đường Bác mới tìm ra thân phận của Hạ Diệp. Còn vụ việc tại Thủ Cảng, chúng ta không có bằng chứng, cũng không lợi dụng cô ấy, nhưng lúc này cậu với cô ấy lại ở cùng nhau, rốt cuộc hai người là loại tình cảm gì? Có thật là chỉ vì muốn lợi dụng cô ấy hay không?” Lâm Nghi chất vấn.

Lâm Nghi đã là bạn của Kiều Triết rất nhiều năm, đây là lần đầu tiên anh ấy thấy anh đối xử như vậy với một người con gái, ánh mắt hoàn toàn không thể nói dối.

“Sau khi bắt được Thẩm Thành, mục tiêu tiếp theo của chúng ta là Đường Hoành ở biên giới Trung Đông, giữ cô ấy lại vẫn còn tác dụng.”

Lâm Nghi thở dài, nói với anh trước khi rời đi: “Tôi hy vọng cậu thực sự nghĩ vậy, những người như Hạ Diệp, vì tiền có thể đạp đổ đạo đức, cậu đừng dân thân vào đó là được.”

Trong chuyện tình cảm, chẳng ai có thể nói trước điều gì.

Trong bệnh viện, Phan Tu Vi đang nằm trên giường bệnh. Lâm Nghi đặt một tập hồ sơ có tên “Phan Tu Vi” trước mặt anh ta.

Phan Tu Vi lật xem tập hồ sơ của chính mình, bên trong có liệt kê chi tiết hoàn cảnh gia đình cùng với hoàn cảnh của từng người thân bạn bè của anh ta, nên hỏi với vẻ mặt khó hiểu: “Cái này là cái gì?”

Kiều Triết không muốn vòng vo: “Là đồ của Kiều Vĩ Ngạn, anh cảm thấy có thể là cái gì?”

“Còn giấu giếm điều gì thì mua khai rõ, nếu không sau này khỏi tố anh sẽ chẳng xin giảm án nổi vì thái độ không tốt đâu.” Lâm Nghi quát lớn.

“Những gì cần nói tôi đều đã nói cả rồi, Thẩm Thành là do tôi cố ý thả.”

Phan Tu Vi nắm chặt một góc chăn, hơi căng thẳng đáp.

Kiều Triết chế nhạo: “Anh cho rằng mình chỉ khai ra Thẩm Thành là xong à? Nếu Kiều Vỹ Ngạn không thể tự bảo vệ mình, thì anh đoán xem ông ta sẽ giết anh để diệt khẩu hay là liều mạng để bảo vệ anh?”

Phan Tu Vi có chút run rẩy, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh, tựa hồ như đang phân vân không biết có nên khai hay không.

Kiều Triết lại ném cho anh ta một tập hồ sơ khác, đó là thông tin chi tiết về nhân sự của các bộ phận khác nhau, tất cả đều được trích xuất từ usb.

“Anh biết đây là gì chứ? Những người này mấy năm nay đều được Kiều Vỹ Ngạn đề bạt thăng chức, đã điều tra đến bước này rồi, thì làm gì còn điều gì chưa làm rõ nữa?” Lâm Nghị nói.

Phan Tu Vi im lặng cúi đầu, cuối cùng không thể không thú nhận: “Tôi khai.”

“Bộ trưởng Kiều hỏi tôi về hồ sơ thẩm vấn của Thẩm Thành, lúc đó tôi đã chuyển hồ sơ cho ông ta trong khi đang làm nhiệm vụ và việc thả Thẩm Thành cũng là chỉ thị của ông ta.” Phan Tu Vi nói.

Kiều Triết hỏi: “Bằng chứng đâu?”

“Bằng chứng, bằng chứng gì?” Phan Tu Vi hơi lo lắng.

“Bằng chứng về việc Kiều Vỹ Ngạn đã liên lạc với anh và bằng chứng cho sự thông đồng của anh và Thẩm Thành.” Lâm Nghị bổ sung.

“Mọi tin tức thông báo của họ đều thông qua các cuộc gọi ẩn danh trên Internet và chúng sẽ được xóa ngay sau mỗi cuộc gọi. Còn về bằng chứng thông đồng giữa bọn họ, tôi thực sự không biết.”

“Nếu đã như vậy, anh có muốn làm chứng chống lại Kiều Vỹ Ngạn và Thẩm Thành trước tòa hay không?” Kiều Triết từng bước áp sát.

Phan Tu Vi chần chừ, mồ hôi lạnh vã ra như tắm: “Không, không, tôi còn vợ và con, bọn họ sẽ trả thù gia đình tôi.”

“Sau khi ký vào văn bản buộc tội, chúng tôi sẽ cử người đến bảo vệ gia đình anh, còn về tội ác của bản thân anh, chúng tôi cũng sẽ cân nhắc thật kỹ trước khi đưa ra mức hình phạt.” Lâm Nghị lấy ra một tập tài liệu mới, ở một bên châm lửa thổi gió.

Đột nhiên điện thoại Kiều Triết vang lên tiếng rung ngắn, anh lấy ra để kiểm tra tin nhắn.

“Ông cụ Kiều gọi tôi về nhà một chuyến.” Anh nói với Lâm Nghị.

“Có chuyện gì thế?”

“Không biết, chỉ nói là có khách.”

“Vậy cậu về trước đi, ở đây cứ giao lại cho tôi.” Lâm Nghị nói.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 46: Ảnh.

Kiều Triết về đến hoa viên lớn của nhà họ Kiều thì thấy một chiếc xe thương vụ mang biển số nhà nước đang đậu bên ngoài biệt thự, trong đầu anh vừa nhớ lại các vị quan chức nhà nước mà mình biết vừa đoán xem người đó là ai.

Anh không đậu xe trong hoa viên, mà cũng đỗ ở bên ngoài, sau khi xuống xe, liền gật đầu chào hỏi với hai bảo vệ bên ngoài rồi sải bước vào trong.

Quản gia Phương thấy anh, lập tức đi tới nói: “Ông cụ Kiều đang đợi cậu đó, Ủy viên Uông tới, còn cả tiểu thư nhà họ Lâm, Lâm Phi Phi nữa.”

Uông Hữu Lương hiện là thành viên ủy ban giám sát của Ủy ban Kiểm tra kỷ luật Trung ương, Lâm Phi Phi là cấp dưới của ông ta, vì cô ấy xuất thân từ gia đình họ Lâm nên từ trước tới giờ Uông Hữu Lương cũng để ý chăm sóc tới cô ấy nhiều hơn.

Trong phòng khách, ông cụ Kiều ngồi trên sofa, Ủy viên Uông ngồi bên cạnh ông và Lâm Phi Phi ngồi trên chiếc sofa đơn ở một bên, trên bàn trà nước đã đầy đủ.

“Đang nói tới con đó, lại đây ngồi đi, bác Uông của con mới kết thúc chuyên công tác phía Tây trở về.” Lão Kiều vẫy tay với anh, nói.

Lâm Phi Phi mặc cả cây đồng phục, trang điểm tinh tế, vừa trông thấy Kiều Triết liền lập tức đứng dậy: “Sur huynh.”

Khi còn học đại học, cô ấy dựa vào mối quan hệ để được chỉ định vào trường Đảng, nơi Kiều Triết đang theo học, nhưng vừa nhập học thì anh lại đã chuyển sang bên quân đội.

Kiều Triết gật đầu với cô ấy, rồi đi tới ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh. Uông Hữu Lương từng được ông nội Kiều cửu mang, năm nay do bận công việc nên không thể đến chúc mừng trong lễ mừng thọ, vì vậy hôm nay mới vội vã về nhà và mang quà đến thăm ông cụ Kiều.

Ông ta đẩy gọng kính màu nâu trên sống mũi, khách sáo hỏi: “Công việc của tiểu Kiều dạo này thế nào?”

“Bận lắm.”

Đương nhiên là ông cụ Kiều hiểu ý Kiều Triết, biết ngụ ý của anh là đang muốn hỏi ông gọi mình về nhà có việc gì.

Uông Hữu Lương lại không hề hay biết, vẫn tiếp tục cười đùa: “Nghe ông cụ Kiều nói cậu đã đóng góp rất nhiều công sức trong đội chống ma túy Quốc gia, thế nào, có muốn cân nhắc chuyển vị trí đến Ủy ban kiểm tra Kỷ luật Trung ương của chúng tôi không?”

Anh nói: “Cảm ơn ý tốt của bác, nhưng không cần đâu.” Âm thanh nhẹ nhàng như ngọc.

Lâm Phi Phi ngồi một bên nhìn thái độ không sùng nịnh cũng chẳng kiêu ngạo của anh, tuy rằng không muốn bỏ sót một chút thay đổi nào trong biểu cảm của Kiều Triết, nhưng cô ấy cũng không dám nhìn quá lộ liễu.

Ông cụ Kiều nói: “Gọi con tới là vì lần này bác Uông của con và Phi Phi đã phát hiện ra một vụ án tham nhũng lớn ở khu tự trị Tân Đình, hai người họ cũng tìm thấy bằng chứng của vụ buôn ma túy hợp tác với nước ngoài.

Thành viên Ủy ban Uông và Phi Phi hôm nay tới đây nhân tiện mang theo hồ sơ vụ án đến và dự tính sẽ giao lại cho con.”

Khu tự trị Tân Đình nằm ở khu vực Trung Đông và giáp với nhiều nước Trung Đông, do chiến tranh kéo dài tại đó nên khu Tân Đình cũng thường xuyên ở trong tình trạng bất ổn định.

Lâm Phi Phi cầm chiếc túi giấy trên bàn lên đưa cho Kiều Triết: “Su huynh, đây là thông tin mà bên em đã thu giữ được. Vốn dĩ em định đích thân đến đưa cho anh, nhưng nghĩ hôm nay tới đây thăm ông nội Kiều, nên tiện mang theo luôn, hẳn là đã làm phiền đến công việc của anh rồi.”

“Không sao, nếu đã là công việc thì không tính là làm phiền.” Kiều Triết nhận lấy tập hồ sơ.

Sau khi nghe xong, ông cụ Kiều nói với vẻ không hài lòng: “Cái gì mà làm phiền với không làm phiền, Phi Phi khi nãy thấy con không ở nhà, còn nói với ông sẽ đích thân mang tới cho con, ông nghĩ đứa trẻ này vất vả bên ngoài vừa mới trở về, không muốn con bé mất công lặn lội nên mới gọi con về đây.”

Kiều Triết im lặng không lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu.

“Được rồi, con đưa Phi Phi về nhà trước đi, ông còn chuyện muốn bàn với bác Uông của con.” Ông cụ Kiều nói.

Lâm Phi Phi cùng anh đi song song trên lối đường mòn, cô ấy hỏi: “Su huynh, công việc của anh thuận lợi chứ, có gì cần em giúp đỡ không?” Lần điều tra về tuyến phía Trung Đông này, cô ấy đã đặc biệt chú ý, cũng là thông qua Lâm Nghị mới biết được tiến độ công việc của bọn anh.

“Mọi thứ đều rất thuận lợi, cảm ơn.” Anh vẫn đang cầm túi giấy hồ sơ trên tay, có thể lấy được thông tin trước, sau này sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian làm việc.

“Su huynh, nghe nói anh sống trong căn hộ ở khu Bắc Sơn, bây giờ em cũng sống bên đó, nếu tiện em có thể đến nhà hỏi thăm anh một chuyện

không?” Cô ấy cố ý hỏi một cách nhẹ nhàng, dùng đôi mắt ngây thơ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nghiêm nghị của anh.

Thấy anh cau mày, Lâm Phi Phi lập tức giải thích: “Không phải, anh đừng hiểu lầm, là ông mới nói với em về nơi anh đang sống.”

“Tôi không thường xuyên ở nhà, nếu có việc gì có thể tới đồn cảnh sát tìm tôi.” Anh nói.

Trên lầu ba của căn biệt thự, trước cửa sổ phòng ngủ, một người đàn ông khế cong môi, trên tay cầm điện thoại di động, room gần ống kính máy ảnh, “tách” một tiếng chụp lại bóng lưng của đôi nam nữ, cô gái đang nghiêng mặt mỉm cười dịu dàng nhìn người đàn ông bên cạnh.

Lâm Phi Phi mở cửa bên hông chiếc xe địa hình màu đen của anh lại nhìn thấy một đôi giày cao gót được làm bằng chất liệu lụa, trên nền được điểm xuyết một vài hoa văn, thủ công tinh xảo bên dưới ghế phụ.

Kiều Triết ngồi vào ghế lái, nhìn thấy đôi giày liền cúi người nhặt lên, vẻ mặt bình tĩnh nhẹ nhàng đặt lên băng ghế phía sau.

Lâm Phi Phi lúng túng lên xe, do dự lên tiếng hỏi: “Của bạn gái anh sao?”

Xe chạy trên con đường rộng rãi, anh đáp: “Đúng, bây giờ đưa cô về nhà họ Lâm hay chung cư Bắc Sơn?”

“Về nhà họ Lâm đi, em vừa trở về, cũng muốn chào ba mẹ một tiếng.” Cô ấy cố tình tiết lộ việc mình vừa mới trở về đã đến ngay nhà họ Kiều.

“Sur huynh, anh có bạn gái từ khi nào thế? Một tháng trước, trước khi em đi công tác, Lâm Nghị vẫn nói anh đang còn độc thân mà.” Cô ấy giả vờ hỏi một cách thoải mái.

Anh không hiểu tâm tư của phụ nữ, nên vừa lái xe vừa trả lời: “Cũng mới được một thời gian thôi.”

“Thật muốn gặp cô ấy một lần, chắc chắn là xinh lắm nhỉ.” Lâm Phi Phi nói xong lại bổ sung thêm: “À đúng rồi, sắp tới Lâm Nghị sẽ đính hôn, đến khi đó sur huynh nhất định phải đưa cả cô ấy tới nhé, đến tham gia bữa tiệc đính hôn.”

Lâm Phi Phi là chị gái Lâm Nghị, anh và Lâm Nghị lại là bạn bè thân thiết, vì vậy tất nhiên sẽ khách sáo với cô ấy hơn bình thường.

“Được!!!” Người nói có lòng, người nghe vô tâm.

Cả quãng đường đi Kiều Triết không lên tiếng, cô ấy cũng tự biết mình thật nhàm chán, nên sau đó không nói thêm gì nữa, chỉ có điều cảm thấy rất không cam lòng.

Cô ấy thích sự thờ ơ của anh, trong giới quan chức, anh là người không màng danh lợi nhất mà mình từng gặp. Cô ấy từng chứng kiến anh chấp hành nhiệm vụ thông qua hệ thống camera giám sát, anh rất quả cảm và điềm tĩnh, quan trọng nhất là trong người đàn ông có dáng người cao lớn này là một trái tim mà cô ấy không thể nhìn thấu, nó luôn mang lại cho cô ấy cảm giác xa cách hấp dẫn...

Lâm Phi Phi đã từng nghiền ngẫm, rốt cuộc anh thích kiểu phụ nữ thế nào, cô ấy biết anh coi trọng công việc chồng ma túy này của mình đến mức nào, vì vậy mới sẵn sàng đợi đến thời điểm thích hợp để nói với anh rằng mình thích anh, chỉ có điều thời điểm này cô ấy lại gặp phải chướng ngại vật...

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 47: Thất vọng.

Tại một quán cafe ở phố Cổ, ngay góc bên trong cửa có đặt một chiếc máy phát nhạc màu đen, chiếc đĩa nhựa lớn đang quay với tốc độ không đổi, đây là bản nhạc cổ điển của thế kỷ trước, da diết và du dương, rất thích hợp với bầu không khí của buổi trà chiều.

Hạ Diệp ngồi vào bàn bên cửa sổ, cô nhắc chiếc cốc sứ trắng kiểu Âu đặt trên chiếc khay trên bàn lên nhấp một ngụm, đây là cốc Capuchino thứ hai cô gọi. Hạ Diệp cúi đầu nhìn đồng hồ trên cô tay, đã quá nửa giờ so với giờ hẹn.

Cửa kính của quán cafe được mở ra, một cô gái mặc đồ thể thao bước vào, khóa áo khoác kéo lên đến cổ, Hạ Diệp liếc mắt, sau khi nhận ra người đó, liền giơ tay vẫy vẫy.

Tào Hân Hân bước tới vị trí Hạ Diệp ngồi, tư thế bước đi có chút kì quái.

“Chị gái, giữa mùa hè sao chị phải ăn mặc thế này vậy?”

Tào Hân Hân ngồi phía đối diện trợn tròn hai mắt: “Nóng, nhưng nhất định phải mặc.” Nói xong lại kéo cổ áo lên.

“Được, đoán ra rồi, xem ra tối qua chị say rượu rồi làm loạn không ít nhỉ.”

“Loại rượu kia sau khi ngấm thật kinh khủng, tớ sai rồi, lần sau không nên...” Cô ấy dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: “Tớ không nên bảo cậu... Hiện tại tớ còn chẳng nhớ nổi tối qua đã xảy ra chuyện gì nữa rồi, hôm nay sau khi tỉnh dậy chỉ cảm thấy người như bị ai đánh, nhức mỏi, đau đớn toàn thân, đặc biệt là dưới...” Nói đến đây, Tào Hân Hân lại dừng lại, thực sự xấu hổ không nói nên lời.

“Tối qua tớ đã hỏi cậu, rằng cậu có đang tỉnh táo hay không, cậu nói có, thế nào, quên rồi phải không?”

“Chẳng phải cậu cũng uống hay sao? Còn nói tớ ...” Tào Hân Hân chợt dạ phản bác lại.

“Làm ơn đi, tớ uống có hai ly rồi lại pha thêm lon Soda trên bàn, uống xong cũng không bị mất trí nhớ như cậu.” Hạ Diệp vừa trợn mắt vừa lắc đầu.

“Sao tớ lại không nhìn thấy...”

“Đương nhiên là không nhìn thấy rồi vì cuối cùng cậu say quắc cần câu, còn đâu mà nhìn!” Hạ Diệp tiếp tục dò hỏi: “À đúng rồi, vậy tôi qua cậu ngủ ở đâu?”

“Ồ chỗ Lâm Nghi, kết quả trưa hôm nay tỉnh lại anh ấy đã biến mất rồi, tớ suýt chút nữa thì thất vọng muốn chết, cũng may là anh ấy còn biết đường để lại lời nhắn, nếu không bà đây nhất định sẽ thiếu, thiếu.” Tào Hân Hân hung hăng nói.

Đột nhiên chiếc điện thoại đặt trên bàn thông báo có tin nhắn từ số lạ, màn hình hiển thị hai chữ “Hình ảnh”. Hạ Diệp tò mò cầm lên, mở ra xem ai lại gửi hình ảnh qua tin nhắn cho cô.

Trong ảnh, một nam một nữ đang đi cùng nhau, bóng lưng người đàn ông rất quen mắt, ánh mắt cô gái bên cạnh như mang theo gió xuân đâm đuổi nhìn anh.

Tào Hân Hân thấy nụ cười của cô đông cứng lại, liền ngó đầu qua nhìn, lại cảm thấy người trong ảnh rất quen, nên cầm lấy điện thoại của Hạ Diệp để nhìn kỹ hơn.

“Đây chẳng phải là chị gái của Lâm Nghi sao, sao chị ấy lại ở cùng Kiều Triết?” Tào Hân Hân trả lại điện thoại cho cô.

Hạ Diệp ấn tắt màn hình, cô không muốn nghi thần nghi quỷ và không khó để đoán được người gửi bức ảnh này là ai.

“Cậu hỏi tớ? Làm sao mà tớ biết được, đến cả người phụ nữ này là ai tớ còn chẳng biết nữa là.” Hạ Diệp nói với giọng chua chát.

“Có thể là đến thăm ông cụ Kiều, lát nữa về cậu hỏi Kiều Triết là ra ngay, chắc không có chuyện gì đâu.” Cô ấy biết Hạ Diệp đang nghi ngờ liền an ủi. Có những thứ, một khi đã nảy nở trong lòng, thì nó sẽ như cái gai khiến người ta đứng ngồi không yên.

Sau khi tan sở vào buổi tối, Kiều Triết từ bên ngoài trở về nhà. Thấy anh trở lại, Hạ Diệp từ ghế sofa ngồi dậy, đi vào phòng bếp mang đồ ăn mà mình nấu ra.

“Hôm nay sao em lại có hứng thú vào bếp thế này, chẳng phải em không thích nấu nướng hay sao?” Kiều Triết nhìn thức ăn trên bàn, chỉ có một món rau một món thịt, khoai tây thái sợi xào chua cay và thịt gà xé cay, chỉ có điều kỹ thuật nấu nướng vẫn còn thiếu sót.

“Ừm, chẳng phải anh nhắn tin về báo mình phải tăng ca hay sao, nên em tự tay chuẩn bị một chút.” Nói xong, cô lại bước đến chỗ Kiều Triết giúp anh cởi cà vạt.

“Em đã ăn chưa?” Kiều Triết hỏi.

“Vẫn chưa, muốn đợi anh về cùng ăn.”

“Lần sau đừng đợi anh, em cứ ăn trước đi cũng được.” Kiều Triết cau mày nói: “Anh đi rửa tay đã, em ngồi đi.”

Sau khi rửa tay, Kiều Triết ngồi vào bàn ăn, gấp một miếng nộm thử, rồi chậm rãi nhai, phát hiện ánh mắt mong đợi của Hạ Diệp, liền kịp thời khẳng định: “Không tệ.”

“Em đã search công thức trên mạng, tương đối đơn giản, em cũng cảm thấy không tệ, mặc dù không ngon bằng anh làm...” Cô lễ lười một cách tinh nghịch.

“Khi nào có thời gian anh sẽ dạy em. À, báo với em một việc, ngày mai anh phải đi công tác.” Anh không cảm thấy đây là vấn đề gì lớn, dù sao anh cũng đã quá quen với công việc của mình cũng như những nguy hiểm mà nó mang lại.

Trong cuộc họp buổi chiều, bọn họ đã thảo luận về hành động của tổ chức và chính thức đệ đơn lên Viện Kiểm sát Tối cao, không có gì ngạc nhiên khi ngày Thẩm Thành bị bắt và đưa ra công lý cũng là ngày mà Kiều Vỹ Ngạn phải ra hầu tòa.

“Anh đi đâu? Đi bao nhiêu ngày?” Cô cẩn thận hỏi, sợ đề cập đến bí mật lại càng sợ anh đề phòng mình.

“Ở một quần đảo bên phía Thái Bình Dương, chắc là khoảng ba, bốn ngày, nhanh thôi.” Anh trả lời chung chung, hoàn toàn không biết những suy nghĩ cẩn thận của cô.

“Là việc về Thẩm Thành sao, có nguy hiểm không?” Cô tiếp tục hỏi một cách lơ đãng.

“Ừm.” Cuối cùng, sau một lúc dừng lại, mới nói: “Anh không thể nói dối em là không có, dù sao em cũng hiểu về công việc của anh.” Vốn dĩ Kiều Triết muốn nói không có gì nguy hiểm, nhưng lời nói ra đến miệng lại thay đổi.

“Đợi khi nào anh về, em muốn đi du lịch.” Cô không hỏi thêm gì nữa.

“Được!!!” Kiều Triết cảm thấy hôm nay cô hơi lạ.

“Vậy đến lúc đó em có thể liên lạc với anh không?”

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 48: Rắn nước.

“Trong khi thực hiện nhiệm vụ bọn anh chỉ có thể liên lạc với đồng đội của mình bằng đường dây đặc biệt.” Thái độ của anh rất bình tĩnh không nhận ra có gì đó sai sai.

“Được.” Hạ Diệp có chút thất vọng.

“Anh sẽ về nhanh thôi, ở nhà đợi anh nhé.”

Cô muốn hỏi về bức ảnh, nhưng lại không muốn anh nghĩ mình không tin tưởng anh, vì vậy đành hỏi một cách đầy ẩn ý: “Hôm nay anh có gặp người nào đặc biệt không?”

Đôi khi chỉ là một điều đơn giản nhưng trong mặt tình cảm nó lại được phóng đại đến vô cùng, vây hãm con người vào bên trong vòng tròn của nó... Và những người nhạy cảm luôn như thế, cô chính là một ví dụ.

Thế nhưng anh lại chẳng hề suy nghĩ, liền đáp: “Không có, sao thế?”

Hạ Diệp thất vọng vô cùng, cô không biết cảm xúc hiện tại của mình là gì, ghen tuông sao? Cũng chẳng phải, anh đã nói mình không gặp người đặc biệt nào cả mà. Tò mò sao? Chắc là vậy, cô muốn từ anh biết được người phụ nữ trong ảnh kia rốt cuộc có quan hệ gì với anh.

Điều sợ hãi nhất có lẽ là khi cô nghe chính miệng anh nói hai người họ là bạn, cô thực sự ích kỷ, không muốn bất cứ người phụ nữ nào xuất hiện bên cạnh anh, trước giờ trực giác của cô luôn rất chính xác, từ tấm ảnh đó không khó để nhìn ra người phụ nữ kia có hứng thú với anh.

Sau bữa tối, Kiều Triết chịu trách nhiệm dọn dẹp bát đĩa. Hạ Diệp trở về phòng trước, cô không thể hiểu mình đang khó chịu điều gì, chỉ đột nhiên cảm thấy trống rỗng, lý trí nói với cô rằng không nên để tâm đến những chuyện tầm thường này.

Khi Kiều Triết trở về phòng ngủ, nhìn thấy Hạ Diệp đã tắm rửa sạch sẽ đang yên lặng nằm trên giường, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, hình như là đang ngủ.

Hạ Diệp nằm dưới lớp chăn, lắng nghe âm thanh sột soạt phía sau. Anh tưởng cô đã ngủ nên nhẹ nhàng vén chăn lên chui vào, vừa nằm xuống thì cô lại dán lại gần.

“Anh tưởng em ngủ rồi.” Kiều Triết vòng tay qua eo, vỗ nhẹ lên lưng Hạ Diệp, như thể đang trấn an cô.

Hạ Diệp nằm trong vòng tay anh, hai người dựa sát vào nhau trầm mặc trong chốc lát.

Cô im lặng vì có điều gì đó giấu kín trong lòng. Hạ Diệp đang nghĩ, chẳng dễ dàng gì cô mới có thể ổn định lại cuộc sống, muốn sống một đời bình dị bên người mình yêu, nhưng vẫn không được, ai biết được ngày mai sẽ xảy ra biến cố gì.

Cô chọc nhẹ vào cơ ngực rắn chắc của anh: “Không làm à?”

Kiều Triết siết chặt eo cô, nói: “Vốn dĩ tưởng rằng em ngủ rồi, nên không nghĩ tới...”

Cô bĩu môi, trong lòng thầm than thở, sao người này lúc nào cũng thành thật vậy cơ chứ!

Trong phòng ngủ chỉ bật một chiếc đèn màu vàng nhạt ấm áp, vì chủ đề chuyện hướng khiến xung quanh lập tức nóng lên, bầu không khí cũng dần dần thay đổi.

Cô hỏi: “Anh đoán xem em thích nhất là chỗ nào?”

Sau khi nghe câu này, Kiều Triết lộ ra ánh mắt khó hiểu.

Tiếp đến, anh nghe thấy cô nói “ở đây” và cảm nhận được bàn tay đang trượt xuống bụng mình. Cô vuốt ve lên xuống dọc theo tuyến nhân ngư của anh.

Hồ hập Kiều Triết cứng ngắc, vì tưởng cô sẽ chạm xuống phía dưới, đột nhiên anh cảm thấy adrenaline* trong cơ thể mình tăng vọt.

**Adrenaline có tên khác là Epinephrine, adrenaline là một hormon được giải phóng khỏi tuyến thượng thận. Adrenaline được phóng thích vào máu và phục vụ như các chất trung gian hóa học, đồng thời truyền tải xung thần kinh cho các cơ quan khác nhau. Adrenaline là một hormon có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.*

“Anh thì sao? Anh thích vị trí nào trên cơ thể em?” Hạ Diệp lại hỏi, hôm nay cô có rất nhiều câu hỏi, nhiều đến mức bản thân cô cũng không biết chúng bắt đầu từ đâu.

Cô muốn hỏi liệu quá khứ của mình có phải là vết nhơ trong bất anh hay không. Cô không bao giờ quan tâm đến việc người khác nghĩ gì chỉ duy nhất một thứ không thể không quan tâm chính là cảm nhận của anh.

Bầu không khí lặng đi trong giây lát, Hạ Diệp cảm nhận được bàn tay đặt ở eo mình cũng dừng lại.

“Ở đây.” Kiều Triết vuốt ve dọc theo vòng cung nơi eo cô, anh đã thực sự nghiêm túc suy nghĩ về điều này.

Mỗi lần làm, vòng eo thon thả của cô lại uốn éo như rắn nước, đặc biệt là khi anh đâm vào, vòng eo lại như đang chào đón, cùng với khuôn ngực và bờ mông tạo thành một đường cong hoàn hảo...

Hạ Diệp trở mình, ngồi lên trên người anh. Tầm chần trượt xuống, bộ ngực màu lúa mì của Kiều Triết phơi bày trần trụi, bên dưới chỉ có chiếc quần ngủ.

Hạ Diệp ngồi trên bụng anh, mặc bộ đồ ngủ bằng lụa màu trắng bạc, cúi người xuống hôn anh. Cô đặt một tay bên tai anh, tay còn lại luôn vào tóc anh, nhẹ nhàng mút mát đôi môi mềm mại. Dem hàng vạn lời nói hòa vào nụ hôn.

Kiều Triết vòng tay qua lưng Hạ Diệp, vuốt ve dọc theo hông cô. Kết thúc nụ hôn, Hạ Diệp chống hai tay trên ngực anh thở hổn hển, đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, đôi mắt ngập nước giống như hồ nước mùa thu, không nhìn thấy đáy.

Kiều Triết thấy vậy định lật người để cô nằm xuống.

Nhưng Hạ Diệp lại đè bờ vai anh lại: “Để em.”

Nói xong, liền nhấc chân cởi quần lót của mình ra, sau đó xoay người lại cởi quần của Kiều Triết. Nhìn đũng quần phồng lên của anh, Hạ Diệp kéo quần ngủ của anh xuống dưới, phóng thích thứ to lớn ẩn nấp bên trong. Kiều Triết quan sát động tác của cô, yết hầu cử động lên xuống liên tục, chờ đợi cô.

Tiếp theo, Hạ Diệp nở nụ cười xấu xa nhìn anh chăm chăm, ngón tay nhẹ nhàng quét một vòng trên đầu gậy thịt, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của anh, cô vươn đầu lưỡi ra liếm ngón tay vừa rồi.

Hạ Diệp cảm nhận được cơ thể anh nhất thời cứng ngắc, một tay cô nắm lấy gậy thịt, hai chân quỳ hai bên sườn anh hơi chìm xuống, toàn bộ động tác dường như vô cùng thông dong, chậm rãi, không biết đang hành hạ anh hay hành hạ chính mình.

Hạ thể dần dần bị kéo căng, Hạ Diệp mím chặt môi, cảm nhận sự đầy đặn bên trong, bầu ngực khẽ rung, cuối cùng một ngụm nuốt vào, vật to lớn hoàn toàn tiến vào cơ thể, khiến cô cảm thấy hơi chướng, nên lùi ra một chút.

Kiều Triết nghiêng răng chịu đựng, nhìn hạ thể bị kéo căng của cô đang từ từ nuốt mình vào trong. Hạ Diệp chống hai tay lên ngực anh, hông nâng lên hạ xuống, chậm rãi di chuyển.

Kiều Triết đưa tay đỡ lấy eo cô, phối hợp đâm lên trên theo động tác của cô...

“Ừm... Sâu quá...” Cô cau mày khẽ rên.

Chiếc nệm mềm mại cũng nảy lên rồi lại lún xuống theo động tác giao hợp nhấp nhô của hai người...

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 49: Triền miên.

Hạ Diệp cảm thấy bả vai hơi mỏi, nên ngửa người, chống hai tay ra phía sau, bên dưới vẫn không ngừng đem anh nuốt vào nhả ra.

Kiều Triết cúi đầu nhìn đến nơi hai người đang giao nhau, phần lông đen của cả hai đều bị chất lỏng thấm ướt, rồi lại nhìn đến vật to lớn của mình đang đâm vào rút ra bên trong cánh hoa mềm mại của cô, vách thịt màu hồng hơi kéo ra ngoài theo mỗi động tác, cảnh tượng này kích thích, đánh sâu vào thị giác khiến anh khó khăn chịu đựng, vì vậy liền lập tức ngồi dậy, dùng hai tay ôm eo cô chuyển từ thế bị động sang chủ động chiếm ưu thế. “Anh... Đứng... Ừm... Ừm...” Hạ Diệp muốn ngăn anh lại, nhưng đã quá muộn.

Hai đầu nhũ hoa của cô cọ vào lớp vải, khiến nó dựng thẳng, lồi lên hai điểm rõ rệt dưới lớp áo ngủ. Kiều Triết cúi đầu ngậm lấy lớp vải mỏng

manh, lớp vải bị nước bọt thấm ướt, chặt chẽ quấn lấy đầu vú.

Cơ thể càng trở nên nhạy cảm dưới sự ma sát của lớp vải cùng đầu lưỡi linh hoạt của anh. Cô đưa tay ôm lấy đầu anh, trong miệng không ngừng rên rỉ, khoái cảm dưới thân liên tục kích thích vào thân kinh cô.

Kiều Triết một tay ôm eo Hạ Diệp, ngẩng đầu hôn lên môi cô, bộ ngực được giải phóng khỏi sự ẩm ướt, lớp vải ướt át nhăn nheo không thể nào duỗi thẳng, ở giữa còn có một điểm phồng lên.

Anh vươn tay xoa nắn bên mềm mại còn lại, cánh tay mang theo eo cô lên xuống, càng lúc càng nhanh.

Môi lưỡi triền miên lưu luyến, cuối cùng anh đột ngột thả môi cô ra, nhìn cô triu mến, cùng với tiếng rên trầm thấp, phóng thích toàn bộ vào trong cơ thể cô.

Hạ Diệp ưỡn người, bụng dưới co rút dữ dội, khoái cảm ập đến đại não theo đợt run rẩy, khiến đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Cô gục trên người anh, đôi môi đỏ thắm in lên ngực anh, nhỏ giọng nói: “Đừng lừa dối em, em thực sự rất thích anh.” Đường như đó chỉ là một câu lầm bầm với chính mình.

Bên ngoài là khoảng trời đen kịt, đêm nay không có ánh trăng, thậm chí đến cả sao cũng không thấy xuất hiện...

Hạ Diệp nghĩ anh không nghe thấy, cô mệt mỏi rồi chìm vào giấc mộng, không cần để ý xem anh sẽ trả lời câu hỏi đó thế nào, dù sao thì cũng sẽ biết thôi...

Anh ôm vai cô, dưới lòng bàn tay là làn da dịu dàng, ánh mắt trong veo. Anh biết.

—

Sáng sớm hôm sau, Kiều Triết đã thức dậy. Hạ Diệp biết anh đi công tác nên hiếm khi mới có một ngày dậy sớm để nấu hoành thánh cho anh, cũng may là thao tác đơn giản, chỉ cần cho chút nước Dashi vị tôm vào là xong. Trong phòng dậy mùi dầu thơm phức, ánh sáng từ bên ngoài, qua cửa sổ bằng kính sát trần nhà chiếu vào phòng khách, hôm nay là một ngày nắng đẹp.

Hạ Diệp ngồi vào bàn cứ thế chống tay nhìn anh dùng thìa múc miếng hoành thánh bỏ vào miệng.

Cô mới thức dậy, tóc buộc lò xo sau đầu, có vài sợi rơi bên thái dương, ánh mắt có chút đờ đẫn, chắc là do chưa tỉnh ngủ.

“Em không ăn à?” Kiều Triết nhìn mặt bàn trống không trước mặt cô.

“Không có vị giác, vẫn sớm quá.”

“Ừm.”

“Lát nữa muốn ngủ thêm một chút.” Khi Hạ Diệp vừa tỉnh, Kiều Triết bảo cô đừng dậy, nhưng cô không nghe.

Trước khi đi, Hạ Diệp tiễn anh ra hành lang và nhẹ nhàng đặt lên môi anh một nụ hôn chào buổi sáng.

Ngay sau khi Kiều Triết rời đi, cô trở lại phòng tiếp tục ngủ. Nhưng anh đi rồi, cô ngủ không được, vô cùng buồn chán nằm ỏ trên giường, nghĩ xem hôm nay làm gì cho đỡ chán.

Một lúc sau, Hạ Diệp ngồi dậy, quyết định vạch ra kế hoạch cho chuyến du lịch của mình. Cô đang lướt xem nhật ký du lịch mà mọi người chia sẻ trên mạng thì đột nhiên điện thoại trong tay đổ chuông, màn hình hiển thị một dãy số lạ, trong lòng lập tức có dự cảm không lành.

Nhạc chuông vang lên được nửa phút, Hạ Diệp nhấc máy vào giây cuối cùng khi nó chuẩn bị tắt, đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc.

“Hạ Diệp?” Đường bác ở bên kia nói.

Hạ Diệp nhíu mày hỏi: “Có chuyện gì?”

Sau khi Đường Bác biết chắc chắn đó là Hạ Diệp, giọng nói của anh ta trở nên nhẹ nhàng hơn hẳn, dường như đang nắm được điều gì đó trong tay, ngữ khí càng thêm tự tin: “Tôi có một tin tức mới, chắc chắn cô sẽ quan tâm.”

“Không quan tâm.”

“Đừng vội từ chối, cứ nghe tôi nói trước đã.”

“Nói thẳng đi.”

“Cô đoán xem bên mua của lô hàng tiếp theo là ai? Hai quả bom K-1.”

Đường Bác thản nhiên không nhanh không chậm nói, như thể chẳng quan tâm đến giọng điệu thiếu kiên nhẫn của Hạ Diệp.

Hàng không nhiều, nhưng uy lực đủ lớn, hai quả bom K-1 đủ để san bằng mười dặm (*1 dặm bằng 1.609km*), nếu cho nổ trên biển thậm chí có thể tạo thành một trận sóng thần nhỏ...

“Tôi không biết, là ai?” Hạ Diệp có thể mơ hồ đoán được, nhưng vẫn dò hỏi mà không dám khẳng định.

“Đoán xem?” Đường Bác tiếp tục úp mở.

“Không đoán, anh cứ nói luôn đi.”

“Nơi giao hàng là một hòn đảo tư nhân thuộc quần đảo Boumanson ở nam Thái Bình Dương.”

Trong đầu Hạ Diệp lóe lên địa điểm mà trước đó Kiều Triết có nhắc đến, hình như anh có nói đến từ Thái Bình Dương.

Thấy cô im lặng một hồi, Đường Bác lại nói: “Sao nào, có nghĩ ra điều gì đó không?”

“Không, tôi không hiểu anh đang nói cái gì, có gì anh cứ việc nói thẳng, tôi rất bận.”

“Cô đúng là đồ cứng mồm cứng miệng, Thẩm Thành mua ở chỗ tôi hai quả bom K-1, cô cũng biết sức công phá của nó thế nào rồi đấy, nếu đặt hai quả bom đó ở cùng một chỗ, nó có thể nổ tung một nửa hòn đảo.”

“Liên quan gì đến tôi?” Hạ Diệp ngắt lời anh ta.

“Quả thực là chẳng liên quan gì đến cô, nhưng bạn trai cô thì...”

Anh ta suy nghĩ một lúc rồi thay đổi cách nói: “Chỉ có điều tôi không ngờ cô lại tìm một cảnh sát chống ma túy làm bạn trai, tôi nghe nói nước Z đang hợp tác với chính quyền của quần đảo Nabmanson, cô không muốn hỏi xem tại sao tôi lại nói những điều này với cô à?”

Các cuộc chiến chống ma túy của Kiều Triết đã nổi lên trong giới khoảng vài năm nay, đương nhiên anh ta biết người này, lại càng kinh ngạc hơn khi thấy Hạ Diệp ở bên cạnh người đàn ông đó.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 50: Rắc rối.

“Nói đi? Điều kiện là gì?” Vì Kiều Triết và những người khác đang thực hiện nhiệm vụ ở nước ngoài nên chắc chắn phải hợp tác với cảnh sát địa phương, vì vậy sẽ không khó để Đường Bác có được những tin tức này từ bên ngoài.

“Việc lần trước là do tôi sai.” Anh ta ngừng một lát lại nói tiếp: “Đổi phương đưa ra giá rất cao.”

“Thôi đi, đơn hàng lẻ này một người cũng lo liệu được thì có thể đưa ra mức hoa hồng cao đến đâu cơ chứ? Nếu anh không nói rõ, tôi sẽ cúp máy, trong mắt tôi tiền không quan trọng bằng mạng, anh cho rằng tôi sẽ bận tâm tới việc sống chết của người khác sao?” Trong phạm vi ảnh hưởng của loại bom này, nếu không kịp thoát thân e rằng có tiền cũng chẳng có cơ hội để tiêu.

Trong hoàn cảnh bình thường, các kho hàng của Đường Bác thường được tính theo lô, bên mua và bên bán tìm đến anh ta, nếu không phải là băng nhóm tội phạm, phần tử khủng bố, thì cũng là tổ chức chống chính phủ ở một quốc gia nào đó, vậy mà hiện tại đơn hàng lẻ này anh ta cũng làm, chắc anh ta nghèo đến phát điên luôn rồi.

“Hãy coi như cho tôi cơ hội được đền tội cho sự việc sai lầm lần trước, tôi đã sẵn sàng cung cấp tin tức cho cô cũng có nghĩa là tôi biết đối với cô tin tức này còn đáng giá hơn tiền hoa hồng rất nhiều.” Anh ta vui vẻ ngồi xem kịch hay, cũng vui vẻ “bán” cho cô món ân tình này.

“Anh chắc chắn tôi sẽ đi vậy sao?” Cô nói một cách không tự tin.

Đường Bác biết cô là người ưa mềm mỏng: “Tôi chỉ báo với cô một tiếng, còn đi hay không là tùy cô chọn lựa, tôi đã chuẩn bị xong xuôi thân phận, giấy tờ ở nước ngoài cho cô rồi, hơn nữa, nếu cô không đi, cũng sẽ có người khác đi.”

“Anh không sợ tôi động tay động chân, vô hiệu hóa hai quả bom này khiến anh không lấy được tiền hay sao?”

“Tất cả hoa hồng đều thuộc về cô, nếu thất bại cô cũng chẳng nhận được tiền, cái này cũng là do cô tự lựa chọn.” Cái anh ta đang bán chính là tình cảm của cô.

Loại giao dịch này thường sẽ có ngân hàng phi tập trung đứng ra làm bên thứ ba bảo lãnh, họ sẽ trả lại tiền về tài khoản ban đầu, như vậy sẽ đảm bảo giao dịch không xảy ra sự cố.

Chắc chắn cô sẽ không báo cảnh sát, vì anh ta biết cô không phải là người rảnh rỗi thích tọc mạch, hơn nữa, cô sẽ dùng thân phận gì để báo cảnh sát? Một phần tử phạm tội sao...

“Khi nào đi? Còn kế hoạch cụ thể thì sao?” Cuối cùng Hạ Diệp hỏi.

Anh ta nói không sai, nếu cô không đi cũng sẽ có người khác tình nguyện đi, loại việc này báo cảnh sát cũng chẳng có tác dụng, vì chẳng ai biết bọn họ giao dịch ở đâu, càng không có ai biết bọn họ có kế hoạch B hay không.

“Thông tin cụ thể lát nữa tôi sẽ gửi cho cô.” Đường Bác hài lòng cúp máy.

Còn về lý do tại sao cô đồng ý với anh ta là vì Kiều Triết cũng ở đó, quả bom đó khủng khiếp đến mức nào cô là người rõ hơn ai hết, nên không thể làm ngơ. Tuy nhiên Hạ Diệp chưa nghĩ đến việc nếu Kiều Triết biết được cô lại bắt đầu tham gia vào những hoạt động phạm tội thì anh sẽ có phản ứng thế nào?

Nhận được email, Hạ Diệp bắt đầu thu dọn đồ đạc. Cô thay một chiếc quần dài để chống nắng vì nơi đến là hòn đảo cận nhiệt đới, trên đầu đội thêm chiếc mũ lưỡi trai màu nude, đi giày thể thao, trông rất nhẹ nhàng, nhìn vào như một cô gái bình thường ra ngoài vận động.

Tình hình rất phức tạp và cấp bách, Hạ Diệp nhắc điện thoại lên muốn thông báo cho Kiều Triết, ngay sau khi nhấp vào nút gọi mới nhớ ra anh đã nói với mình rằng thiết bị liên lạc cá nhân sẽ bị cấm sử dụng trong quá trình làm nhiệm vụ.

Âm báo bận vang lên trong điện thoại, quả nhiên là không có người nhận, Hạ Diệp dập máy, nghĩ xem còn cách nào có thể liên lạc được với anh hay không.

Cô đóng laptop lại, cho vào một chiếc túi xách da màu nâu. Sáng sớm vạch ra kế hoạch của cả một ngày, mặt trời mới lên, khu chung cư nhộn nhịp người qua lại, có người dắt chó đi dạo, có người chạy bộ, có người vội vã đi làm, cô dùng điện thoại định vị địa chỉ vừa nhận được, đến đó nhận hộ chiếu và vé máy bay.

May mắn là địa chỉ đó rất gần, Hạ Diệp đi đến cổng khu chung cư vậy một chiếc taxi.

“Bác tài, phiền bác đưa cháu đến bưu cục chuyển phát nhanh ở con phố phía trước.” Hạ Diệp lên xe, đặt túi xách lên đầu gối.

Tài xế taxi trung niên ngồi trên ghế lái, khẽ nhích chân ga đi vào đường phụ, rồi ngược lên nhìn kính chiếu hậu, hỏi: “Gần như vậy, sao không bảo bọn họ giao đến tận nhà cho cô.”

“Lát nữa đến đó, phiền bác đợi cháu hai phút, lấy đồ xong lại đưa cháu ra sân bay Bắc Thành.” Hạ Diệp cho rằng tài xế nghĩ lịch trình của mình quá ngắn.

“Được, xem ra cô cũng không giống người sắp đi du lịch nhỉ, vì chỉ mang có chút đồ thế này.” Tài xế bắt đầu trò chuyện.

“Đi đưa tài liệu.” Hạ Diệp trả lời ngắn gọn.

Bởi vì chỉ cách có một con đường, nên rất nhanh đã đến cổng bưu điện, Hạ Diệp đưa cho tài xế taxi vài tờ tiền chẵn: “Bác cầm trước đi, lát nữa đến sân bay thừa thiếu thế nào tính sau.”

Nhận được giấy tờ tùy thân và vé máy bay, gói hàng cũng không quá lớn, Hạ Diệp cầm trong tay nhưng không hề có dự định mở ra. Sau khi xuống xe, cô mới vừa đi vừa mở gói bưu kiện, lấy hộ chiếu và vé máy bay để kiểm tra, là visa du lịch.

Thân phận trên hộ chiếu cũng là người khác, thời gian xuất phát trên vé vừa hay tới, Đường Bác thực sự rất chắc chắn cô sẽ nhận lời anh ta.

Trên khoang thương gia, Hạ Diệp nhìn chữ và số trên đầu tìm vị trí của mình. Chỗ ngồi của cô ở phía gần cửa sổ, một hàng có hai ghế.

Ghế gần lối đi có một người đàn ông mặc vest đang ngồi, đôi phương cảm nhận được có người bên cạnh, liền quay đầu ra nhìn, phát hiện Hạ Diệp đang sắp xếp hành lý, liền đứng dậy định giúp đỡ cô.

Khi anh ta chuẩn bị chạm vào hành lý, thì Hạ Diệp đã sắp xếp xong xuôi và lên tiếng nói một câu cảm ơn, rồi ngồi vào chỗ của mình. Cô cúi đầu nhìn xuống cuốn sách mà người đàn ông vừa bỏ xuống khi đứng dậy, là một cuốn sách mới phát hành gần đây, hiện tại chỉ có bản tiếng Anh và nội dung của nó là về bảo mật thông tin, trong lòng cô thầm nghĩ, trùng hợp thật đó, cùng ngành sao? Nhưng cũng chỉ âm thầm ghi nhớ mà thôi.

Vì Hạ Diệp đội chiếc mũ lưỡi trai, nhìn thoáng qua không thể thấy rõ toàn bộ khuôn mặt, thái độ lại lịch sự mà xa cách, nên người đàn ông chỉ nhún vai rồi cũng ngồi trở lại vị trí của mình.

Máy bay phải một lúc nữa mới khởi hành, Hạ Diệp lấy điện thoại ra xem giờ. Thời gian hạ cánh là vào khoảng chạng vạng ở bên kia, cô đoán, Kiều Triết cũng chỉ rời đi sớm hơn mình nửa ngày, vì vậy trong ngày hôm nay bọn họ sẽ chưa thể hành động, mọi việc có lẽ sẽ được tiến hành vào hôm sau.

Hạ Diệp có chút bực bội khi nghĩ đến hành trình kéo dài mười tiếng đồng hồ trước mắt vì vậy cô thắt dây an toàn, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 51: Nghi ngờ.

Chẳng bao lâu sau, một giọng nữ thanh lịch và chuẩn mực vang lên từ loa trên đỉnh đầu, thúc giục mọi người thắt dây an toàn, máy bay chuẩn bị cất cánh.

Ánh sáng mặt trời bên ngoài chiếu vào qua ô cửa sổ nhỏ bên cạnh, nhưng lại bị chiếc mũ lưỡi trai của Hạ Diệp chặn lại, để lại một mảng bóng đen dưới mắt cô.

Hôm nay, thật hiếm có một ngày dậy sớm, từ sáng tinh mơ đã bận bịu đủ việc, cô hípc mắt, sắp xếp lại mọi thứ trong đầu, luôn cảm thấy dường như mình đã quên mất một việc quan trọng nào đó.

Tại sao Thẩm Thành lại tìm đến Đường Bác, theo lý mà nói thì sau sự việc lần trước, hai người họ đã từ mặt nhau rồi mới phải, Hạ Diệp nghĩ mãi nghĩ mãi cuối cùng ngủ mất lúc nào không hay.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ ngày càng chói lọi, người đàn ông đặt quyền sách trên tay xuống, vươn qua cô kéo tấm che nắng xuống...

“Xin hỏi ngài muốn uống gì không ạ?” Cô tiếp viên hàng không hỏi người đàn ông bên cạnh Hạ Diệp.

Hạ Diệp nhú mày vì bị tiếng động xung quanh đánh thức, vừa mở mắt liền thấy tấm che kính bên tay trái đã được kéo xuống, cô thầm nghĩ chẳng lẽ mình đã ngủ say vậy sao.

“Rượu nho trắng, cảm ơn.” Người đàn ông bên cạnh lên tiếng.

Sau đó, cô gái trẻ mặc đồng phục lại nhìn sang phía Hạ Diệp

“Nước có ga, thêm đá, cảm ơn.” Hạ Diệp cúi mũ xuống, để ở bàn ăn trước mặt.

Nữ tiếp viên hàng không rời đi một lúc, sau đó mang tới hai chiếc ly, một là ly để cao, một là cốc thủy tinh bốn cạnh, bên trong cốc còn có bốn viên đá. Hạ Diệp cầm lấy chiếc cốc thủy tinh bốn cạnh, uống liên tiếp hai ngụm, do mới tỉnh dậy nên miệng vừa đắng lại vừa khô.

Đối lập với người đàn ông bên cạnh, tiếng cô vừa ừng ực uống nước lại có chút không nhã nhặn, Hạ Diệp liếc nhìn bộ dáng tao nhã, tư thế cầm ly chuẩn mực đang đưa lên miệng uống của anh ta, thầm nghĩ, sau đó, cô nhắm mắt lại, âm thầm đảo mắt, tốt nhất là mặc kệ.

Đang suy nghĩ thì máy bay đột ngột xóc nảy, người đàn ông cầm ly rượu trắng nghiêng người, khiến nửa ly rượu đổ lên người Hạ Diệp, cùng lúc đó, loa phát thanh vang lên tiếng thông báo:

Hành khách chú ý, máy bay đang đi vào vùng có thời tiết xấu, vui lòng quay lại chỗ ngồi và thắt dây an toàn, các phòng vệ sinh sẽ tạm thời ngừng hoạt động... Chúng tôi cũng sẽ tạm ngừng cung cấp các dịch vụ tại khoang. Cảm ơn sự thông cảm của quý khách.

Câu cuối cùng của phát thanh viên hơi vội vã và giọng điệu cũng có chút thay đổi, bởi vì lại một trận xóc nảy khác ập đến...

Ngay lúc đó, Hạ Diệp nhanh nhẹn cầm chắc chiếc cốc sắp rơi xuống của mình, cũng không hề muốn bị người bên cạnh làm mình ướt hết.

Chẳng mấy chốc, mùi rượu tỏa ra xung quanh, Hạ Diệp nhìn một mảng ướt đầm trên đùi, vươn tay với khăn giấy trước mặt, vội vàng thấm bớt chất lỏng trên quần, chẳng hề có tâm trạng để ý đến lời xin lỗi của người đàn ông bên cạnh, miệng phát ra một câu: “Không sao.”

Những đợt lắc lư kéo dài không được bao lâu, một lúc sau đài phát thanh lại vang lên thông báo nhắc nhở mọi người máy bay đã đi qua vùng thời tiết xấu.

Người đàn ông bên cạnh khá ngượng ngùng trước thái độ thờ ơ của Hạ Diệp, nên chỉ đành im lặng đẩy cặp kính cận gọng vàng vừa trượt xuống của mình lên.

Dùng xong bữa trưa, Hạ Diệp lấy tấm bọt mắt ra, ngả ghế của mình xuống, chuẩn bị đi ngủ, dù sao thì vẫn còn gần tám tiếng đồng hồ nữa mới tới.

Một giờ trước khi máy bay hạ cánh. Hạ Diệp ngược mắt lên chú ý một chút tới người đàn ông bên cạnh, dáng người hơi gầy, ăn mặc chỉnh tề như thể sẽ lập tức đi làm ngay khi xuống máy bay, nhưng xem ra anh ta đã có một đêm không ngủ, gương mặt anh tuần lộc rõ vẻ mệt mỏi.

Đối phương cũng nhận ra tâm trạng Hạ Diệp đã khá lên một chút, nên tự lên tiếng giới thiệu: “Xin chào, việc khi này thật xin lỗi, nếu cô đồng ý tôi sẽ đền tiền quần áo cho cô.” Nói xong anh ta liền đưa danh thiếp của mình cho cô.

Hạ Diệp liếc nhìn, trên danh thiếp được khắc một chữ hoa văn tiếng Anh: Virgil Dong.

Người đàn ông cũng nhìn đến tấm danh thiếp của mình vừa đưa ra, sau đó lại ngượng ngùng thu về và đổi một tấm khác: “Xin lỗi, tôi lấy nhầm.”

Lần này, cái tên được in trên danh thiếp là “Đồng Quân Hạo, Kỹ sư bảo mật thông tin”.

Hạ Diệp không có ý định nhận: “Cảm ơn, không cần đâu.”

Đối phương cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đành đề xuống khóe miệng đang mỉm cười của mình.

Máy bay ổn định hạ cánh, trong khoang hành khách vang lên giọng nói lịch sự của tiếp viên hàng không.

Cô vươn vai, chuẩn bị lấy hành lý xuống máy bay.

Người đàn ông bên không nhanh không chậm nói: “Hạ tiểu thư thực sự không dễ tiếp cận, chẳng trách anh Đường nói cô không dễ làm quen.”

Hạ Diệp quay lại nhìn anh ta với ánh mắt dò xét, Đồng Quân Hạo cho rằng trước tiên cô sẽ lên tiếng hỏi anh ta đến đây làm gì. Nào ngờ, Hạ Diệp lại chỉ nhìn anh ta rồi cân nhắc trong hai giây, tiếp theo cô điện thoại ra, rồi thấy cô tắt chế độ máy bay đi và bắt đầu gọi điện thoại.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, Hạ Diệp nói với ngữ khí chẳng mấy thiện cảm: “Đường Bác, nếu anh đã không tin tưởng tôi thì sao lại gọi tôi làm việc này?”

“Đừng tức giận mà, vốn dĩ tôi nghĩ rằng cô sẽ không dễ dàng đồng ý như vậy, nên mới chuẩn bị Virgil làm PlanB, nếu cậu ta đã đi rồi, thì cô hãy để cậu ta đi cùng cô luôn...” Đường Bác còn chưa kịp nói xong, Hạ Diệp đã nhớ tới câu hỏi trước đó của mình liền ngắt lời anh ta.

“Đường Bác, có một chuyện tôi muốn hỏi anh.”

Không thấy động tĩnh gì ở đầu dây bên kia, chắc là đối phương đang chờ cô lên tiếng, Hạ Diệp tiếp tục nói: “Anh còn nhớ sáng nay anh nói với tôi rằng việc xảy ra lần trước là do anh sai không? Ý anh là sai ở chỗ nào?”

“Đều đã qua cả rồi, sao đột nhiên lại nhắc tới thế?”

“Rất quan trọng, hiện tại anh nói rõ với tôi, cái mà anh đã nuốt lời là gì?”

Cô vội vàng hỏi.

Đường Bác nhận ra sự nghiêm túc của cô liền giải thích: “Chính là... Ngay từ đầu đã nói dối cô hàng giao dịch là vũ khí, nhưng thực ra là bảo cô đi bán bột trắng, khi đó tôi muốn khiến cô bị lưu án ở trong nước.”

Nếu cô lưu lại dấu vết, chắc chắn sẽ là mục tiêu của đội chống ma túy, như vậy cô sẽ khó ở lại trong nước.

Hạ Diệp lại hỏi: “Vậy khi đó là ai báo cảnh sát?”

“Là do bên phía Thẩm Thành xảy ra vấn đề, nhưng nghe nói người làm lộ thông tin đã bị anh ta giải quyết rồi, sao thế?”

“Vậy tại sao anh lại biết trước được rằng cuộc giao dịch sẽ xảy ra vấn đề?”

Cô nhớ khi đó mình gọi cho anh ta, anh ta nói đã chuẩn bị sẵn vé máy bay và người đón cô, nên cô mới một mực cho rằng cảnh sát là do anh ta báo. Anh ta là đầu tàu, tất nhiên sẽ suy nghĩ chu toàn mọi mặt, cũng như chuẩn bị trước mọi thứ.

“Lúc đó vụ án cũng đã qua mấy tiếng đồng hồ rồi, tại sao tôi lại không biết cơ chứ? Cô nghi ngờ tôi sao?” Đường Bác bình tĩnh nói.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 52: Tức giận.

Hạ Diệp nói ra toàn bộ những gì mình đang nghi ngờ: “Không là anh thì là ai? Chẳng phải nói điều tra ra địa chỉ IP là ở bên phía anh hay sao?” Cô không quên rằng thậm chí anh ta còn dùng nó để đe dọa mình.

“Người của Thâm Thành đã phản bội anh ta, nghe nói là một cảnh sát nằm vùng, bọn họ muốn vu oan cho chúng ta.” Đường Bác giải thích.

Hóa ra cô luôn hiểu lầm những mối quan hệ nhân quả phức tạp này và Kiều Triết hẳn là biết tất cả, nhưng anh chưa bao giờ đề cập đến, nghĩ đến điều này, Hạ Diệp không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Hạ Diệp tức đến hộc máu, phun tiếng Trung lẫn lộn với tiếng Anh: “Đồ thân kinh nhà anh! Tại sao không nói sớm? Còn nữa, cái mà anh nói không phải là “nuốt lời”, that’s cheating! Mà là “lừa gạt” hiểu không! Talk to me in English from now on!” *(Từ bây giờ hãy dùng tiếng Anh để nói chuyện với tôi!)*

Đồng Quân Hạo đứng bên cạnh sững sờ quan sát, vốn dĩ anh ta định nhắc nhở cô rằng mọi người xung quanh đã rời đi gần hết rồi, nhưng thấy biểu cảm tức giận như vậy của cô, nên lời nói cứ thế mắc kẹt lại trong cổ họng. Đường Bác lớn lên tại nước M, tiếng mẹ đẻ của anh ta là tiếng Anh, nhưng anh ta có thói quen sử dụng tiếng Trung khi một mình giao tiếp với đồng hương.

Bỗng nhiên bị mắng chửi vô cớ, nhưng cũng biết là do bản thân mình sai, là anh ta lừa cô trước, nên đành kiên nhẫn đáp lại với giọng điệu bất lực:

“Alright.” *(Được rồi)*

Hạ Diệp biết rằng cô không nên đổ lỗi cho sự sơ suất của mình lên đầu người khác. Cô liếc nhìn Đồng Quân Hạo đang đứng bên cạnh, rồi cầm theo điện thoại đi ra ngoài.

Thấy cô im lặng nhưng không cúp máy, Đường Bác lại tiếp tục nói: “Diệp I don’t know why you are always so sensitive and suspicious? Have you ever thought that you should try to trust others?” *(Diệp à, tôi không hiểu tại sao cô luôn nhạy cảm và hay nghi ngờ như vậy? Cô có bao giờ nghĩ rằng mình có thể cố gắng tin tưởng người khác không?)*

Cùng Hạ Diệp cộng tác trong nhiều năm như vậy, nhưng cô vẫn không tin tưởng anh ta, khiến anh ta có chút đau lòng.

Đường Bác tiếp tục nói bằng tiếng Anh: “Việc lần trước tôi thực sự xin lỗi, tôi không muốn cô rời đội, cô cũng biết rằng việc thay đổi thành viên cốt lõi của đội không phải vấn đề đơn giản. Thủ đoạn uy hiếp đó thực sự ngu xuẩn nhưng đó cũng là biện pháp cuối cùng.”

Hạ Diệp cũng biết, mình ở trong đội bao nhiêu năm qua, nhưng vẫn không hoàn toàn tin tưởng bọn họ, trong thâm tâm cô cũng tự hiểu những người

tiếp xúc với mình đều sẽ cảm nhận được sự đề phòng và xa lánh của cô. Cô rời khỏi tổ chức, đối với người khác mà nói là một mối đe dọa.

“I apologize.” Hạ Diệp thốt lên lời xin lỗi nhẹ nhàng.

“I’m used to you.” (*Tôi hiểu cô mà*) Đường Bác đã nghe thấy lời xin lỗi đó. Hạ Diệp cúp máy, không thể không suy nghĩ xem hành vi của mình có phải là quá ích kỷ hay không, từ đầu đến cuối cô chỉ giỏi dùng ý nghĩ xấu xa nhất để suy đoán về người khác.

Nhìn theo bóng lưng Hạ Diệp, đột nhiên Đồng Quân Hạo cảm thấy có chút đau đầu, nhưng cũng chỉ đành căng da đầu đi theo.

Hạ Diệp bước rất nhanh lướt qua đám đông, cô không có hành lý ký gửi, trên tay chỉ cầm theo chiếc túi da bò nhỏ. Cảm thấy có người đang đi theo mình, Hạ Diệp dừng lại, đối phương cũng dừng lại theo.

Cô quay đầu nhìn lại: “Dừng đi theo tôi.” Ngữ điệu đã mềm mỏng khá nhiều.

Hạ Diệp rất kiên trì việc đưa hàng bị người nào đó không thân thiết biết được, thông thường, kể cả khi toàn đội hành động, cũng chỉ liên hệ với người có liên quan trong nhóm, mọi người đều vô cùng cẩn thận, nếu có gián điệp hoặc kẻ phản bội thì chắc chắn không đến mức khiến toàn tổ chức bị lộ tẩy.

Đồng Quân Hạo muốn giải thích một chút, nhưng điện thoại trong tay lại đổ chuông. Anh ta vừa định mở miệng lại thôi, rồi cầm điện thoại lên nhận cuộc gọi, Hạ Diệp cũng không để ý đến nữa, mà cứ thế sai bước rời đi. Lúc này, trời đã nhá nhem tối, mây trắng trên bầu trời bị ánh mặt trời nhuộm đỏ, khiến cả một khoảng trời đỏ rực, thỉnh thoảng còn có vài con chim mòng biển bay lượn trên không trung.

Sau khi ra khỏi sân bay, Hạ Diệp vẫy một chiếc taxi màu vàng, đồng thời báo cho tài xế biết mình cần đi đâu.

Lúc này, mặt trời vẫn chưa lặn hẳn, nhìn từ xa, đường bờ biển như tiếp giáp với mặt trời, những đám mây rực lửa lơ lửng trên mặt biển lấp lánh, gió biển thổi tung gợn sóng, đem theo vị mặn của biển cả.

Sau lưng là hàng cọ và những khóm chuối tây thấp ngăn cách con đường, lá cây bị gió biển thổi nghiêng sang một bên, dưới tàn lá là những nải chuối xanh mướt ngay ngắn xếp chồng lên nhau, treo lơ lửng trên ngọn cây.

Sau khi thanh toán tiền taxi, Hạ Diệp đi bộ đến bến tàu số 9, cô giẫm chân trên bãi cát mềm mại tiến đến chiếc du thuyền đang sáng đèn, vừa đi vừa cúi đầu nhìn xuống đồng hồ, lúc này đã đến giờ ăn tối.

Một thiếu niên mảnh khảnh, cởi trần, chỉ mặc mỗi chiếc quần bơi đang đứng trên du thuyền, thấy Hạ Diệp đến gần lập tức dùng ánh mắt cảnh giác quan sát.

Trong thuyền vọng ra một câu tiếng Tây Ban Nha, có lẽ đang gọi tên cậu bé. Ngay sau đó, cậu quay người bước vào cabin, chẳng mấy chốc lại thấy

cậu lái một chiếc xuồng máy từ đuôi tàu đến bên cạnh Hạ Diệp. Hạ Diệp bước đến mép xuồng, đưa hộ chiếu của mình cho cậu. Cậu bé này là người gốc Tây Ban Nha, xem dáng vẻ thì chỉ là một thiếu niên, cậu nhìn tấm ảnh bên trong hộ chiếu, rồi ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt Hạ Diệp, tiếp đến dùng giọng tiếng Anh không mấy chuẩn của mình bảo Hạ Diệp cởi giày.

Hạ Diệp nhìn xuống đôi giày chạy bộ của mình, sau đó cúi người cởi giày ra cầm trên tay, rồi ngồi lên vị trí còn trống phía sau cậu nhóc.

Chiếc xuồng máy quay đầu lái về phía đường ven biển, Hạ Diệp một tay giữ chặt túi xách cùng đôi giày, tay còn lại ôm lấy vòng eo gầy gò của cậu thiếu niên, cô không hề để ý đến đôi tai đang bỏ đưng của cậu.

Làn gió biển ẩm áp tràn vào, mái tóc Hạ Diệp bay lả lướt phía sau xuôi theo chiều gió, hai người lướt một lượt qua hàng du thuyền to nhỏ đủ kích cỡ. Xuồng máy vững vàng dừng ở đuôi một chiếc du thuyền cỡ nhỏ, phần đầu đổ tựa vào phía đuôi boong tàu, nước biển dưới chân dập dềnh lên xuống, khiến bắp chân Hạ Diệp ướt sũng.

Hạ Diệp giữ lấy vai cậu nhóc, nâng chân bước lên bậc thang thứ hai bên cạnh, rồi vươn tay vịn vào thành cầu thang bước lên boong tàu.

Cậu thiếu niên đi chân trần bước xuống, tay cầm chìa khóa mở cửa du thuyền, sau đó đứng sang một bên để Hạ Diệp đi vào.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 53: Điện thoại.

Bên trong là một phòng khách nhỏ, bên trái dưới cửa sổ có kê một chiếc sofa, phía trước là bàn trà bằng kính hình tròn, khi bước vào có thể nhìn thấy cánh cửa kéo trượt bên tay phải, mở ra, phía sau là cầu thang mà chỉ vừa một người đi lại, bên dưới có đặt một chiếc giường.

Hạ Diệp bước xuống cầu thang, quan sát xung quanh, bên phải giường là buồng tắm.

Chàng thiếu niên đứng phía bên trên nhìn cô. Một lúc sau, Hạ Diệp lên lầu đưa cho cậu chút tiền, cậu nhóc nhận tiền xong đi đến bên bàn điều khiển phía bên trái ngáp ngừng hỏi: “Cô có biết lái không?”

Du thuyền là do Đường Bác sắp xếp từ trước, không thuê qua kênh chính thức nên không chuẩn bị được giấy phép lái du thuyền.

“Không biết lái.” Hạ Diệp nghiêm túc nói bằng tiếng Anh.

Cậu thiếu niên kinh ngạc nhìn cô, nhất thời không nói nên lời.

Nhìn biểu cảm quần bách của cậu, Hạ Diệp kịp thời bật cười, nói: “Just kidding, don’t worry (*Đùa thôi mà, đừng lo.*)

Chàng trai thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó dặn dò số cứu hộ trên biển, trước khi rời đi ánh mắt vẫn có chút nghi ngờ.

Sau khi cậu bé đi khỏi, Hạ Diệp trở lại phòng ngủ bên dưới, lấy máy tính xách tay ra đặt trên bàn làm việc cạnh giường, rồi đóng hết rèm cửa xung quanh lại. Tiếp đến, cô mở ngăn kéo dưới giường, trong đó có tất cả những thứ mà cô cần, Hạ Diệp lấy ra khẩu Browning 9mm, thành thạo rút băng đạn ra để xem bên trong có đầy đạn hay không.

Hạ Diệp gài khẩu súng lục sau eo, rồi bước vào phòng tắm, sàn phòng tắm được lát gạch vuông, chỉ có một bồn rửa mặt cùng với một vòi hoa sen được bao quanh bằng kính, dưới sàn bồn rửa mặt, có một tấm thảm trắng tinh, cô đi tới, ngồi xôm xuống kéo tấm thảm lên.

Tấm thảm được kéo ra, lộ ra viên gạch vuông bằng men sứ, điểm xuyết thêm những vân sọc màu ánh kim sáng loáng, Hạ Diệp gập hai ngón tay gõ gõ hai lần, sàn gạch đáp lại bằng hai tiếng “đông đông”, bên dưới trống rỗng.

Cô cong môi, nhìn quanh phía sau bồn cầu, sau đó vươn tay với lấy cây thông bồn cầu mới tinh. Ấn nó xuống viên gạch lát sàn hơi vênh, rồi kéo lên, viên gạch bị hút lên, bên trên là một khoang thuyền bí mật, không gian rất nhỏ, từ bên trên nhìn xuống có thể thấy một chiếc túi bằng nilon màu đen có hình dáng như chiếc túi xách, Hạ Diệp thò tay xuống nhấc nó lên. Cô mở khóa kéo ra, bên trong là hai quả bom, hèn chi lại gập gáp như vậy, bom được chế tạo gập rút và được gắn bộ hẹn giờ bên ngoài, không ai biết bộ hẹn giờ đó được kết nối với quả bom nào, miễn là một quả phát nổ thì quả còn lại chắc chắn cũng nổ theo.

Hạ Diệp lấy trong túi xách ra một ít dụng cụ và bắt đầu tháo bộ đếm thời gian, đương nhiên là cô không định mạo hiểm để gỡ bom, đây cũng chẳng phải chuyên môn của cô, nhưng cô biết cách hoạt động của bộ đếm thời gian điện tử này.

Khi bộ đếm thời gian được tháo rời ra, Hạ Diệp lấy máy tính lại, kết nối với bộ đếm đó và thiết lập lại chương trình, chương mới được thay thế cho chương trình cũ, thời gian được điều chỉnh từ ba phút ban đầu sang mười lăm phút, sau đó lại đặt thêm một chip định vị thu nhỏ.

Mười lăm phút rời đi bằng du thuyền, đủ để tránh ra phạm vi hoạt động của quả bom. Tất nhiên là quả bom phải phát nổ thành công thì cô mới nhận được hoa hồng. Mặc dù một triệu đô la, nói nhiều cũng không phải, mà nói ít cũng không đúng, nhưng không thể chịu rủi ro một cách vô ích và hàng cũng không thể giao đi không công. Cô vẫn là người vô cùng yêu tiền.

Hạ Diệp xách nó đến vị trí bánh lái, ngồi vào ghế, cắm chìa khóa, sau đó ấn nút tròn bên phải, động cơ được khởi động, tuabin quay nhanh dần đều,

khiến bọt nước bắn tung tóe xung quanh du thuyền.

Chiếc du thuyền rẽ ngoặt sang phải vẽ ra gợn sóng hình vòng cung trên mặt biển lặn tẩn, sau đó những làn nước trắng xóa cuộn cuộn trên mặt nước, sau một hồi lại trở về trạng thái yên ả ban đầu, như chưa từng có dấu vết, vùng biển yên tĩnh đến hoang vắng, dưới ánh chiều tà rực rỡ, lại càng thêm phần thê lương.

Hạ Diệp mở cửa sổ bên tay trái để gió biển lùa vào, thổi bay bầu không khí buồn tẻ. Du thuyền lướt trên mặt biển được khoảng nửa tiếng, sau đó dừng lại ở khoảng cách cách bờ biển phía đối diện khoảng mười lăm km, bờ biển trước mặt đèn đuốc sáng trưng, tuy không quá rõ ràng, nhưng có thể đoán được cảnh tượng xa hoa ăn chơi trụy lạc trên đó.

Hạ Diệp lấy điện thoại ra, nhập số, sau đó nhấn phím gọi màu xanh lam. Bờ biển bên kia du khách rộn ràng huyên náo, ánh đèn sáng rực khắp nơi, chỉ có những hàng dừa lặng lẽ cao vút đứng yên từng góc, quanh hòn đảo được bao phủ bởi đủ loại thảm thực vật nhiệt đới, thấp thoáng bóng dáng con người như những chú kiến đang bò trên bãi cát trắng, liên tục di chuyển qua lại.

Ở đây có một căn biệt thự tư nhân, nằm ở vị trí đắc địa nhất, phía trước là vài con phố thương mại phồn hoa, mặc sau ẩn hiện sóng biển, có vài người mặc thường phục đang tuần tra quanh công, những người lính trẻ tuổi vô cùng thận trọng quan sát tứ phía.

Hà Minh Thịnh cầm điện thoại đi vào phòng làm việc của Thẩm Thành: “Hàng của Đường Bác tối nay mới đến, bên đó vừa gọi điện tới, nói muốn anh đích thân đến nhận.”

Thẩm Thành nhận điện thoại với vẻ mặt không vui, nhưng bên kia đã đập máy từ lâu.

Anh ta hỏi: “Bên Đường Bác là ai phụ trách liên lạc.”

“Là tôi, Đường Bác nói bên phía anh ta xảy ra vấn đề, nên bố trí nhân viên giao dịch mới.” Hà Minh Thịnh cúi đầu giải thích.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Thẩm Thành nói.

Lính canh đến báo cáo: “Có tin tức từ ngọn hải đăng, báo rằng có một chiếc du thuyền khả nghi đậu cách đây mười lăm km và chiếc du thuyền đó không nằm trong định vị của trung tâm thẩm quyền.”

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 54: Giao hàng.

Khi lính gác vừa dứt lời thì tiếng chuông điện thoại cũng vang lên, trùng hợp lạ lùng đến quỷ dị. Vẻ mặt của Thẩm Thành bắt đầu mất kiên nhẫn, anh ta nhìn cuộc gọi số lạ đang hiển thị trên màn hình, sau đó nhấn nút nhận.

Một giọng nữ quen thuộc truyền đến: “Anh Thẩm, lâu rồi không gặp.”

Thẩm Thành nhanh chóng nhớ lại trong đầu, sau đó chợt nhận ra, liền đáp lại với giọng điệu có phần khoa trương: “Hóa ra là Hạ tiểu thư, sao lại có thời gian rảnh gọi điện cho tôi thế này, lẽ nào lại muốn đến làm ăn với tôi.” Anh ta hỏi với ý tứ không mấy tốt.

“Đúng thế, nhưng trước mắt chúng ta phải nói chuyện khác đã.” Hạ Diệp nói với giọng lạnh lùng.

Thẩm Thành đợi cô tiếp tục lên tiếng và ngẩng đầu lên liếc nhìn Hà Minh Thịnh một cái.

“Anh Đường điều tôi đến giao hàng cho anh, tôi đang ở du thuyền cách đó 15km, anh có thể một mình đến đây nhận hàng chứ?”

“Dựa vào cái gì bảo tôi phải tin cô?” Anh ta hỏi.

“Tứ phía đều là người của anh, tôi cũng là người duy nhất trên du thuyền, sự chân thành này còn chưa đủ hay sao? Tất cả mọi người đều là vì tiền, vậy tại sao tôi phải gây rắc rối với anh cơ chứ?”

“Cô biết điều tôi muốn nói không phải cái này.” Anh ta nghi ngờ cô và Kiều Triết.

“Tin hay không tùy anh, nếu như anh không cần gấp lô hàng này, thì cũng chẳng cần phải đưa ra mức hoa hồng cao như vậy, hãy bảo anh Đường gửi chuyên phát cho anh sau vậy. Nếu đã không tin tưởng tôi, thì tôi sẽ lập tức liên hệ với anh Đường, bảo anh ta cử người khác tới, đổi thành người nào mà anh có thể tin, thế nào?” Hạ Diệp không nhanh không chậm nói.

“Hạ tiểu thư thật biết nói đùa, nếu đã như vậy, thì tôi qua đó một chuyến vậy.”

Giọng nói vừa dứt, cuộc gọi cũng lập tức kết thúc, Thẩm Thành nghe âm báo bận vọng lại trong điện thoại, âm thầm sắp xếp lại suy nghĩ của mình. Anh ta hỏi: “Những người khác đều đã sắp xếp xong chưa?”

“Tất cả đều đã sắp xếp xong cả rồi, có thể lập tức xuất phát.”

“A Thịnh, xác của tên cảnh sát đó, giải quyết thế nào?”

“Ném cho cá mập ở Shark Bay ăn rồi.” Hà Minh Thịnh trả lời.

Anh ta di chuyển ánh mắt, đứng dậy, vừa đi vừa ra lệnh: “Được rồi, chuẩn bị xuống máy cho tôi.”

Hà Minh Thịnh đi theo anh ta và sử dụng tai nghe để hạ lệnh đến bên tàu. Người lính canh vừa vào báo cáo cũng theo sát phía sau, hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, đành lên tiếng hỏi xem mình cần làm gì: “Có cần điều tra chiếc du thuyền đó không ạ? Chắc hẳn không phải của khách du

lich, bên trên chỉ có một người phụ nữ.” Điều này là do lính gác hải đăng dùng kính viễn vọng nhìn ra.

“Không cần.” Thảm Thành nói.

Hà Minh Thịnh vẫn tay với anh ta, ra hiệu cho đối phương quay trở lại vị trí.

Trời đã tối hẳn, vàng trắng khuyết treo lơ lửng trên bầu trời xanh thẫm, cầu trắng soi bóng xuống mặt biển. Những hàng ván gỗ nằm cao hơn mặt nước biển đã ngả màu do ngâm nước quá lâu, các chân cột dưới ván hơi có rêu bám, ở nơi mắt người không thể nhìn thấy có vài con sứa to nhỏ đang lập lòe qua lại.

Thảm Thành bước đến cuối cầu ván, nhìn bóng chiếc du thuyền mờ ảo phía xa, sắc trời ảm đạm khiến con tàu hòa vào màn đêm, giống như con thuyền nhỏ lênh đênh trên mặt biển, dập dềnh theo làn sóng, như có như không, xem ra chẳng hề có bất cứ mối đe dọa nào từ nó.

Sau đó, Thảm Thành lên xuống máy, Hà Minh Thịnh đưa cho anh ta khẩu súng đang dắt trên thắt lưng mình, tiếp đến quay người ngồi lên một chiếc xuống khác.

Thảm Thành ngăn anh ta lại: “Để tôi tự đi, cậu ở đây quan sát.”

Nói xong liền khởi động chiếc xuống máy, một trận sóng nước hỗn độn hòa lẫn với tiếng động cơ, một đường phóng thẳng ra xa.

Hà Minh Thịnh đưa tay lên đẩy chiếc tai nghe trên tay, bật micro: “Nhóm bắn tỉa hải đăng nhắm vào người phụ nữ trên du thuyền cách đó 15km ở hướng mười giờ, anh Thảm đang trên đường tới đó, nếu có bất cứ động tĩnh gì phải lập tức báo cáo.”

Hạ Diệp cầm ống nhòm nhìn về phía chiếc thuyền máy đang tiến về phía mình, trên xuống chỉ có một người đàn ông, anh ta đeo kính bảo hộ dùng khi lái tàu cao tốc để tránh nước, khi khoảng cách được rút ngắn lại, dáng vẻ của đối phương cũng dần hiện rõ.

Thảm Thành lái chiếc xuống máy đến phía cửa sổ bên hông du thuyền của Hạ Diệp, sau đó tháo kính bảo hộ xuống, lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Hạ tiểu thư, đã đến tận đây rồi sao không vào uống chén trà?” Anh ta quay đầu lại chỉ về hướng biệt thự.

Hạ Diệp âm thầm cười lạnh, chắc là đến đó để uống trà “tiễn vong”, cô nói: “Cảm ơn, trà anh cứ giữ lại cho mình uống đi.”

“Hạ tiểu thư thật can đảm, chuyện xảy ra lần trước đúng là hiểu lầm, tôi có một câu hỏi không hiểu, tại sao lần này Đường Bác lại phái cô tới, chẳng phải hai người sớm đã từ mặt nhau rồi sao?” Thảm Thành vừa nói vừa nhìn vào bên trong cửa sổ, nhưng tiếc là tất cả đèn đã tắt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một vài chiếc ghế.

“Mọi người chẳng phải cũng chỉ vì tiền thôi sao, chẳng lẽ anh Thảm chưa từng nghe qua câu chẳng có ai mãi là kẻ thù, chỉ có lợi ích mới là mãi mãi

mà thôi hay sao.”

“Hạ tiểu thư quả thật là hiểu chuyện, việc trước đây là do tôi hiểu lầm rồi.” Anh ta nói.

“Sao nào?” Hạ Diệp đoán được anh ta định nói gì.

“Là do người của tôi không “sạch sẽ”, vì vậy đã làm liên lụy tới Hạ tiểu thư.”

Anh ta nói tiếp: “Thứ đồ lần trước Hạ tiểu thư có hài lòng không, nếu cần...” Loại ma túy mới này chưa được đưa ra thị trường, nó có thể gây nghiện chỉ trong một liều. Anh ta nhìn vào mắt Hạ Diệp, cố gắng tìm ra điều gì đó khác lạ.

“Bao nhiêu tiền?” Cô nói với vẻ thích thú.

Thẩm Thành giơ lên bốn ngón tay, sau đó là giơ một ngón.

“Bốn nghìn đô một ông?” Hạ Diệp hỏi.

Thẩm Thành gật đầu.

“Thôi khỏi cần, cảm ơn.” Cô từ chối rất gọn gàng.

Sau đó, Hạ Diệp lấy ra chiếc túi màu đen bên cạnh, rồi mở miệng túi cho Thẩm Thành xác nhận hàng hóa bên trong.

“Sản phẩm mới có độ tinh khiết là 99,97%.” Anh ta vừa nói vừa thăm dò gói hàng.

Hạ Diệp phớt lờ anh ta, lấy máy tính bảng ra để lấy mã khóa đặc biệt cho thực hiện giao dịch này trên web đen, sau đó đưa máy tính bảng qua.

Thẩm Thành thấy sắc mặt lạnh lùng của cô, cũng không nói nhiều, chỉ cầm máy tính bảng nhìn vào camera phía trên chờ quét mã kết thúc.

Cô đưa gói hàng cho Thẩm Thành qua cửa sổ và dùng một tay nhận lại chiếc máy tính bảng anh ta trả lại. Thẩm Thành từ trong túi lấy ra một tấm danh thiếp, đưa cho Hạ Diệp: “Nếu cô cần, tôi có thể đón tiếp bất cứ lúc nào.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Hạ Diệp ném tấm danh thiếp ra ngoài cửa sổ, tấm giấy mỏng manh xoay tròn hai vòng trong gió biển rồi rơi xuống mặt nước, bông bênh lập lơ trôi... Cô nhanh chóng quay đầu, lái du thuyền theo hướng ngược lại.

“Anh Thịnh, Thẩm tổng quay lại rồi, chiếc du thuyền đang lái về hướng mười giờ.”

“Đề cô ấy đi.” Hà Minh Thịnh nhìn chiếc du thuyền đang dần biến mất đằng xa, nói.

Thẩm Thành trở lại bến tàu và đưa gói hàng cho Hà Minh Thịnh: “Mọi thứ tiến hành theo đúng kế hoạch ban đầu, tôi không muốn nghe thêm bất cứ việc ngoài ý muốn nào nữa.”

“Vâng, anh Thẩm.”

Hà Minh Thịnh cùng những người khác đồng loạt dạt sang một bên nhường đường cho Thẩm Thanh quay về biệt thự.

Căn biệt thự được trang trí theo phong cách Châu Âu xen lẫn bầu không khí nhiệt đới, nội thất trong căn nhà gần như mới tinh, chiếc sofa trắng trạm trổ hoa văn màu vàng kim đặt trước cửa sổ kính trong suốt từ trần nhà đến sàn. Thâm Uyên đang ngồi ở đó, nhìn chằm chằm ra bờ biển xám xịt phía xa, không biết cô ấy đang nghĩ gì.

Sau một hồi thất thần mới phát hiện ra có người đang đứng phía sau mình, vẻ mặt ngây dại vẫn chưa hồi phục, hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế, lại phải rời khỏi đây sao?”

Thâm Thành chống tay lên ghế sofa, từ trên cao nhìn xuống người con gái trước mặt.

“Rất nhanh thôi là kết thúc rồi.” Có một nỗi buồn thoáng qua trong câu nói.

Thâm Uyên nắm lấy cánh tay đang chống trên ghế sofa của anh ta: “A Thành, chị không muốn em xảy ra bất cứ chuyện gì.”

“Chị, chị cũng biết mà, em đã sớm không có đường lui rồi.”

“Bất luận thế nào, em cũng phải hứa với chị, không được làm tổn thương người khác nữa, được không?” Thâm Uyên dùng cả trái tim, chân thành khuyên bảo anh ta.

Thâm Thành rút tay ra, từ phía sau ôm lấy bờ vai gầy yếu của Thâm Uyên, nhưng không trả lời mà chỉ dựa vào vai cô ấy, trước giờ anh ta đều như loài động vật nhỏ bé bị người khác sờ soạng, chỉ có ở trước mặt chị mình, anh ta mới biến thành người em trai mỏng manh yếu đuối, nhưng hiện tại không giống với quá khứ.

“Hứa với chị được không?” Thâm Uyên chạm nhẹ vào tóc anh ta.

“Được.”

Em sẽ đưa chị đến một nơi không ai biết đến chúng ta và sống một cuộc sống như bao người bình thường khác mà chị hằng mong muốn.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 55: Phát hiện.

Khi màn đêm buông xuống, một bên là bãi biển rực rỡ ánh đèn, một bên là biển đen mênh mông. Hạ Diệp một mình lênh đênh trên biển, tiếng gió hòa cùng tiếng sóng vỗ, phía dưới giống như một hồ đen ẩn chứa con quái vật khổng lồ, như muốn nuốt chửng mọi thứ trên mặt biển bất cứ lúc nào.

Cô bắt đầu phá bức tường lửa, đột nhập vào hệ thống giám sát của căn biệt thự nơi Thâm Thành đang ở, xem xem họ muốn làm gì.

Nhìn vào những kết nối phức tạp trên màn hình, Hạ Diệp lần lượt vượt qua các cửa kiểm tra quan trọng, màn hình được bật lên, hệ thống camera giám sát hiện ra.

Cô mở lên vị trí châm đỏ của máy định vị, ánh sáng mờ ảo, hình như là dưới tầng hầm, trên màn hình hiện lên một gương mặt quen thuộc, chính là anh ta.

Hà Minh Thịnh đứng trước chiếc hộp sắt, trong tay cầm vài sợi dây khác nhau, không biết đang mân mê cái gì, vị trí châm đỏ vẫn nằm yên trong hộp sắt.

Xung quanh hộp sắt là đủ loại ống dẫn, một số đường ống chính đi qua vị trí của chiếc hộp, Hạ Diệp nhanh chóng mở ra một màn hình khác, vị trí của chiếc camera giám sát này là của phòng bếp, chiếc hộp sắt kia dường như là để điều tiết khí thiên nhiên* cho tầng hầm.

**Khí thiên nhiên là hỗn hợp chất khí cháy được, bao gồm phần lớn các hydrocacbon. Cùng với than đá, dầu mỏ và các khí khác, khí thiên nhiên là nhiên liệu hóa thạch. Khí thiên nhiên có thể chứa đến 85% metan và khoảng 10% etan, và cũng có chứa số lượng nhỏ hơn propan, butan, pentan, và các ankan khác, hay còn gọi là khí Gas.*

Sau đó, cô nhìn thấy anh ta đóng chiếc hộp sắt đó lại và rời đi, qua màn hình, Hạ Diệp thấy sắc mặt Hà Minh Thịnh bỗng nhiên thay đổi, hẳn là có người đã nói điều gì đó với anh ta qua tai nghe, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

Hạ Diệp tiếp tục chuyển đổi màn hình theo dõi cuối cùng, lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc khác, chính là con tin được trao đổi vào đêm hôm đó. Người phụ nữ đang thu dọn hành lý mà Thẩm Thành đang ở bên cạnh cô ấy nói gì đó.

Một lúc sau, Thẩm Thành một tay cầm ba lô của người phụ nữ, tay còn lại khoác vai cô ấy bước ra khỏi phòng, Hạ Diệp nghi ngờ, đã muộn như vậy rồi mà họ còn định đi đâu?

Hà Minh Thịnh đứng ở cửa đại sảnh giao nhiệm vụ cho mấy tên tay sai, sau đó thấy anh ta nhân lúc không ai để ý liền quay lại đại sảnh, nhét thứ gì đó vào khoảng trống bên cạnh ghế sofa.

Thấy cảnh tượng này, Hạ Diệp nghĩ ngay đến việc lần trước Hà Minh Thịnh tiêm thuốc vào người mình, đồng thời cũng nghĩ đến thân phận của anh ta khi nghe Kiều Triết nhắc đến, nên không thể không đem hai chuyện đó liên tưởng lại với nhau.

Nếu Kiều Triết có ý lừa dối cô thì sao? Nhưng tại sao phải làm vậy? Chẳng lẽ anh muốn dùng cách này để che đậy thân phận của Hà Minh Thịnh? Cô đoán, cũng có lẽ anh không ngờ được rằng bản thân cô cùng Đường Bác và Thẩm Thành không có liên hệ gì với nhau.

Hạ Diệp muốn cố gắng chặn tín hiệu tai nghe của họ, nhưng tiếc là tín hiệu chỉ được truyền theo một hướng, nếu có bất cứ việc xâm nhập, nghe lén nào xảy ra, thì sự hiện diện của cô sẽ lập tức bị phát hiện.

Thẩm Thành và Thẩm Uyển bước ra đại sảnh, theo sau là một nhóm người mặc thường phục, tất cả cùng nhau đi đến bến tàu.

Lúc này, đại sảnh đã không còn một bóng người, Hạ Diệp không ngừng chuyển đổi các màn hình camera giám sát khác nhau, chỉ thấy cảnh tượng vắng lặng bày ra trước mắt, căn biệt thự đã hoàn toàn trống trơn.

Hạ Diệp phải chuyển sang camera theo dõi bên ngoài biệt thự, hướng bến tàu không có camera, màn hình máy tính di chuyển liên tục, cuối cùng dừng lại ở cửa lớn của căn biệt thự.

Trong ánh sáng mờ mờ, ông kính có chút mờ hồ, Hạ Diệp dừng màn hình lại, phóng to lên quan sát.

Anh đến rồi.

Trên màn hình, Kiều Triết ở đội tiên phong, trên người mặc cả cây đồng phục cảnh sát đặc nhiệm màu đen, lúc này đang dùng tay chỉ đạo toàn đội phía sau di chuyển.

Cô chuyển tầm mắt từ màn hình máy tính sang bờ biển bên cạnh, muốn xem xem rốt cuộc Thẩm Thành muốn làm gì.

Cô cầm ống nhòm trên mặt bàn, cố gắng quan sát động tĩnh trên bến tàu, nhưng do khoảng cách quá xa nên dù có dùng ống nhòm cũng không thể nhìn rõ.

Vì lo lắng về phạm vi nguy hiểm của hai quả bom, nên Hạ Diệp đã cố gắng hết sức để lái du thuyền càng xa càng tốt. Lúc này cô muốn xem chuyện gì đang xảy ra ở bến tàu, đành phải lái du thuyền tiến lại gần một chút.

Đến khi cách bến tàu khoảng 10km thì dừng lại, đây đã là giới hạn rồi, cô không thể tiến gần hơn nữa, cũng chẳng muốn đặt mình vào thế nguy hiểm.

Từ ống nhòm, Hạ Diệp quan sát thấy Thẩm Thành và Hà Minh Thịnh cùng lên một chiếc tàu cao tốc, những người khác chia nhau lên khoảng hơn chục chiếc du thuyền cỡ vừa hoặc nhỏ còn lại và chúng đang nhanh chóng rời đi theo các hướng khác nhau.

Hạ Diệp không có thời gian để suy nghĩ nhiều, cô lại chuyển sự chú ý của mình vào màn hình máy tính. Kiều Triết đang dẫn đầu một đội nhỏ thận trọng tuần tra trong đại sảnh, sau khi phát hiện không có gì nguy hiểm, anh trực tiếp bước tới ghế sofa, lấy ra một vật từ đường may bên hông ghế, Hạ Diệp chăm chú quan sát, đó là điện thoại di động.

Anh vuốt màn hình nhìn thấy một liên hệ duy nhất. Nhìn Kiều Triết dần dần cau mày, Hạ Diệp tự hỏi trong lòng, không biết trên chiếc điện thoại đó hiển thị cái gì, lại thấy anh đưa nó lên tai, dường như đang gọi điện.

Nhạc chuông quen thuộc của điện thoại phát ra từ trong túi của Hạ Diệp, cô lấy nó ra, nhìn số người gọi hiển thị trên màn hình, chính là số cô vừa gọi.

Ngón tay Hạ Diệp dừng lại trên điện thoại, dường như nhận ra điều gì đó, cô lướt qua đường kết nối màu xanh lá, chỉ có điều không phát ra âm thanh. “Là anh.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hạ Diệp biết điều mình lo lắng nhất đã xảy ra, cô không biết phải bắt đầu từ đâu: “Kiều Triết, em...”

Trái tim anh bỗng nhiên trùng xuống, lên tiếng ngắt lời cô: “Em đang ở đâu?”

“Em ở trên chiếc du thuyền nhỏ cách bến tàu 10km, ở hướng mười giờ.” Cô bắt chập tất cả, nói ra sự thật.

Bản thân cũng không rõ tiếp theo mình phải đối mặt với điều gì? Sẽ bị bắt vì tội danh gì đây? Đồng phạm của Thẩm Thành? Dù sao thì quả bom cũng do chính tay cô chuyển. Hạ Diệp nghĩ, sẽ rất nhanh thôi, cô có thể thấy rõ bộ mặt thật của anh rồi.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 56: Tin tưởng.

Kiều Triết một tay chỉ huy đội A lên lầu, đội B đi về hướng bến tàu, tiếp đó anh cầm theo điện thoại đi đến cầu thang dẫn xuống tầng hầm.

Hạ Diệp dễ dàng tìm thấy vị trí của anh, ồ, hóa ra là anh biết tất cả, cô còn đang định nhắc nhở anh nữa kìa. Cô đoán, chắc anh cũng biết thời gian gấp gáp thế nào, nên mới phân tâm hỏi cô tại sao vẫn còn ở đây?

Cửa ở lối vào cầu thang bị khóa, ngay khi một cảnh sát đặc nhiệm theo sau Kiều Triết chuẩn bị ngấm bản vào tay nắm cửa thì Kiều Triết đã kịp thời đưa tay ra ngăn cản anh ta.

Anh tháo chiếc mặt nạ bảo hộ được đặc chế đặc biệt ra và cẩn thận ngửi mùi trong không khí. Chỉ trong vài giây, anh quay người đi ra ngoài, tầng hầm trong các toà nhà kiểu Châu Âu hay được thiết kế theo dạng bán tầng hầm, thông thường sẽ có một hai chiếc cửa sổ nhỏ trên mặt tường bên trên.

“Thẩm Thành đã đưa mọi người rời đi, quả bom được đếm ngược mười lăm phút, hiện tại không đủ thời gian để sơ tán.” Cô có lòng tốt nhắc nhở.

“Anh biết.” Kiều Triết không muốn nói thêm gì nữa.

Khi đã tìm được vị trí của cửa sổ, anh lấy dụng cụ phá cửa trong chiếc túi hộp ở quần ra, sau một vài tác động lực vào bốn góc trên cửa, mới sủng phá vỡ mảnh kính ở giữa, các mảnh kính vỡ bắn tung tóe rơi xuống sàn tầng hầm.

Cửa sổ được mở ra, mùi hôi trong tầng hầm bốc lên, Kiều Triết dỡ hết súng đạn trên người và tắt cả mọi thứ có thể gây ra tia lửa trên mặt đất, rồi nói với những người phía sau: “Đến tập hợp với đội B, chỗ này giao lại cho tôi.”

Cảnh sát đặc nhiệm phía sau ngửi thấy mùi hăng xộc ra, có chút run sợ, may mà vừa rồi không nổ súng, tiếp theo liền thi hành lệnh, lập tức rời đi. Kiều Triết đeo mặt nạ bảo hộ, cúi người bật nhảy khỏi mặt đất, chui vào tầng hầm bắt đầu tìm kiếm.

Khí Gas vốn dĩ không có mùi, nhưng sau này con người vì dễ phát hiện ra hiện tượng rò rỉ, nên đã trộn thêm vào nó một vài chất gây mùi nhằm dễ nhận biết, vì vậy khi rò rỉ ra ngoài nó sẽ có mùi nồng, hắc.

Anh không bật đèn vì để phòng tránh việc phát sinh ra lửa, khiến quả bom phát nổ.

Trong hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn mờ mịt, Kiều Triết trực tiếp đi đến nơi để chiếc hộp sắt, mở nó ra, đập vào mắt là dòng chữ màu đỏ hiển thị đang đếm ngược trên mặt quả bom, thời gian còn lại chỉ có 8 phút 41 giây. “Đội C, liên hệ với cảnh sát địa phương để sơ tán đám đông trong phạm vi đường kính 50km tính từ căn biệt thự, một quả bom hẹn giờ đã được đặt tại đây, đồng hồ đếm ngược còn lại 8 phút 38 giây, phạm vi ảnh hưởng của quả bom không rõ, đội A, đội B sơ tán khỏi căn biệt thự, thông báo với đội D và đội E ở bên ngoài, không cho bất cứ du thuyền nào vào trong.” Sau khi nói xong, Kiều Triết lập tức tắt tai nghe.

Tim Hạ Diệp lạnh như băng khi nghe thấy những gì anh nói.

Kiều Triết cắt ngang dòng suy nghĩ của mình, anh nói: “Trước tiên hãy nghe lời anh, từ vị trí hiện tại của mình, em hãy lái du thuyền về phía Bắc càng nhanh càng tốt, hãy nhớ phải chạy dọc theo đường tiếp tuyến với phạm vi ảnh hưởng của quả bom, sau đó rời khỏi đây ở bờ biển phía Bắc.” Một mặt vừa phải tránh được sự ảnh hưởng từ vụ nổ, mặt khác phải dùng tốc độ nhanh nhất có thể rời khỏi đó, cuối cùng còn phải thoát khỏi vòng vây của cảnh sát, đây là con đường thoát thân duy nhất.

Cô hỏi: “Anh không ra khỏi đó sao?”

“Anh ở lại gỡ bom.”

“Em có thể tin tưởng anh không?” Trong lời nói của cô ẩn chứa đầy sự cảnh giác.

“Bất luận em đã làm những gì, thì hiện tại ngay lập tức rời khỏi đây, có chuyện gì về nhà rồi nói.” Sau khi nhận thấy giọng điệu của mình có chút cứng nhắc, anh lại dịu dàng dỗ dành: “Nghe lời anh, đi theo hướng mà anh đã nói, khi nào về anh sẽ giải thích với em sau.”

Hạ Diệp không lên tiếng.

Không nghe thấy động tĩnh từ cô, anh lại nói thêm: “Hãy tin anh, được không?” Nó không giống lời an ủi, mà như một lời cầu xin.

“Quả bom này không thể gỡ, hãy hứa với em nhất định phải an toàn trở về.” Cuối cùng cô cũng lên tiếng.

Rõ ràng là Kiều Triết hơi khựng lại một chút, mới đáp: “Bộ đếm thời gian còn được kết nối với loại chất nổ khác nữa.” Cũng có nghĩa là phạm vi ảnh hưởng của quả bom là không thể biết rõ và cô hoàn toàn không nằm trong phạm vi an toàn. Quả bom hẹn giờ chỉ như chiếc cầu chì, chức năng của nó là phát nổ, cô không ngờ rằng Thẩm Thành còn chuẩn bị thêm cả loại thuốc nổ khác.

Kiều Triết đưa tay lôi ra một vào sợi dây màu đỏ và màu đen, bộ đếm thời gian nhỏ xíu đang liên tục nhảy số.

Anh hỏi: “Vị trí hiện tại của em cách căn biệt thự bao nhiêu km?”

“15km.” Hạ Diệp đã đạt đến mã lực cực đại.

“Đổi xuống máy.” Anh nói.

Hạ Diệp quay lại nhìn về phía đuôi du thuyền, cùng lúc đó, cô phát hiện một chiếc tàu cao tốc đang lao nhanh về phía mình, cũng không phân biệt được đó là bạn hay thù.

Thấy đối phương càng lúc càng gần, Hạ Diệp nhanh chóng ném hết máy tính cùng các thiết bị trước mặt xuống biển, sau đó cắt điện thoại vào túi ngực. Cô khởi động xuống máy, tốc độ tối đa, bảng điều khiển hiển thị lên đến 150km/h.

Hạ Diệp đeo kính chuyên dụng cho ban đêm lên, bước lên chiếc xuống máy nhỏ, lái về bãi biển phía Bắc, cô bẻ lái đổi hướng rẽ tạo ra một làn nước cao phun trên mặt biển.

Phía sau vang lên hai tiếng trầm đục như bị bóp nghẹt, người đuổi theo sau đang nổ súng, chắc chắn là lắp thêm ống giảm thanh. May mắn thay lúc này trời đã tối hoàn toàn, xung quanh chỉ có vài ngọn hải đăng đang phát ra những tia sáng yếu ớt.

Hạ Diệp lấy ra khẩu Browning dắt ở thắt lưng, xoay người nhắm vào tên đang đuổi theo sau, bắn liên tiếp hai phát, tiếp đến chỉ nghe thấy âm thanh của vật nặng rơi xuống mặt nước.

Đằng xa còn có một con tàu khác, không hiểu sao đối phương lại không nổ súng, cô cũng chẳng muốn tốn đạn, nên chỉ quay người lại nhanh chóng tháo chạy.

Khi Hạ Diệp lái hết mã lực, một chiếc tàu cao tốc đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, dáng vẻ của nó trông rất mảnh mai, thân tàu dài hẹp, tốc độ kinh hoàng, rõ ràng là đã được chế tạo đặc biệt.

Đường chạy bị chặn, cô bắt buộc phải dừng lại, dưới chân là nước biển dập dềnh, sóng biển cuộn trào, Hạ Diệp tháo kính đi đêm xuống để xem người đó là ai.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 57: Sinh tử.

Tiếng động cơ âm âm, kèm theo tiếng nước bắn tung tóe, hòng súng đen bóng trên tàu cao tốc chĩa thẳng vào Hạ Diệp, người cầm súng đang nghiêng đầu nhìn cô, là Thẩm Thành. Cô quay quắt đầu lại nhìn, người phía sau cũng vừa mới tới, hóa ra là người quen cũ, Hà Minh Thịnh. Hà Minh Thịnh dừng lại bên cạnh Hạ Diệp, một tay tóm lấy eo cô bế vào lòng, sau đó lái đến chiếc tàu cao tốc phía trước, rồi ném cô lên trên như ném một bọc rác.

Cơ thể rơi xuống va chạm với sàn tàu cứng ngắt, âm thanh chói tai của cú va đập trộn lẫn với tiếng rít vì đau đớn của cô. Hạ Diệp bám chặt sàn tàu ẩm ướt, nâng cánh tay lên xoa xoa khuỷu tay đau đớn, thực sự là rất đau, khiến khóe mắt cô phải trào ra nước mắt.

Kiều Triết cau mày lắng nghe âm thanh truyền đến trong điện thoại, anh không quan tâm đến điều gì khác, nhanh chóng dùng tai nghe gọi cho Ngô Uyển Kiệt, báo số điện thoại cho anh ấy, để anh ấy định vị vị trí của cô.

Hạ Diệp dùng chút ánh sáng le lói để ý tới những người trên tàu cao tốc, có một người ở vị trí bánh lái phía trước và một lính canh phía dưới đuôi tàu, người đang ngồi trước mặt cô là Thẩm Thành, còn người đứng bên cạnh là Hà Minh Thịnh vừa mới đi tới.

Thẩm Thành nhìn cô bằng ánh mắt thích thú: “Hạ tiểu thư thú vị thật đó, mở cho cô một cánh cửa cô lại không thêm đi, là thứ gì lại quan trọng hơn cả mạng sống của cô vậy?” Anh ta vừa nói vừa nhìn về hướng căn biệt thự. Chiếc thuyền cao tốc bắt đầu đánh lái về hướng Bắc, rẽ ra hai con sóng lớn bên thân tàu.

Hạ Diệp đứng dậy, không chút sợ hãi nhìn lại anh ta: “Vùng biển này không phải của anh, tôi thích ở lại bao lâu là việc của tôi.”

Thẩm Thành hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên ném thứ gì đó đến trước mặt Hạ Diệp. Một chiếc điều khiển từ xa lẫn trên mặt đất, với màn hình nhỏ bằng đầu ngón tay nằm ở giữa, bên trên là những con số màu đỏ, thời gian còn lại là năm phút bốn mươi chín giây.

Xem ra đã bị anh ta phát hiện rồi, điều khiển từ xa có hai nút, một là trực tiếp nổ bom, hai là kích hoạt thiết bị định giờ, nút cảm ứng phát nổ trực tiếp đã bị cô chặn lại.

“Ý anh là gì?” Hạ Diệp căng da đầu hỏi, người cô dần dần nổi da gà, có lẽ là do gió biển.

Thẩm Thành vẫy tay với Hà Minh Thịnh, rồi chỉ vào chiếc điều khiển từ xa: “Thử cho cô ấy xem.”

Hà Minh Thịnh đi tới trước mặt cô, khụy gối ngồi xổm xuống, cầm chiếc điều khiển từ xa nhét vào tay Hạ Diệp, sau đó nắm tay cô ấn vào chiếc nút màu đỏ bên trên, trong bàn tay anh ta là đầu ngón tay lạnh ngắt của Hạ Diệp.

Đằng xa không có tiếng nổ nào như trong dự đoán, mà chỉ là một mảng trời đêm đen kịt, sóng biển đều đặn nhấp nhô, dạt dềnh qua lại.

“Cô nói xem, tôi nên nói với phía Đường Bắc thế nào đây?” Thẩm Thành hỏi.

Người lái tàu phía trước đột nhiên la lên: “Phía trước bị bao vây rồi, làm sao bây giờ?”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía phát ra âm thanh, một vài chiếc tàu chiến thấp thoáng xuất hiện trong tầm mắt. Ngay khi Thẩm Thành đang tìm cách giải quyết thì người phía sau lại báo cáo: “Có trục thẳng ở hướng Đông Bắc, nó đang tiến về phía chúng ta.”

Thẩm Thành ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía xa xa, trong lòng thầm nguyên rủa, anh ta không ngờ bọn họ lại nhanh đến vậy.

Xung quanh vang lên tiếng chuông báo động, ba người còn lại trên tàu cao tốc đều đổ dồn ánh mắt vào Thẩm Thành với vẻ kinh hoàng không thể che giấu, nếu bị bắt, dựa vào tiền án của bọn họ, không chết cũng chẳng thể giữ nổi mạng.

Hạ Diệp nghe thấy tiếng còi chói tai, thầm đoán, phía cảnh sát có lẽ đã thực sự định vị được vị trí của Thẩm thành, vì vậy lúc nào mới hú còi báo động, khiến đám người này trong ngoài hoảng loạn.

“Hiện tại cách biệt thụ bao nhiêu km?”

“20km.” Người đàn ông trong buồng lái đáp.

Thẩm Thành nghĩ, nếu lúc này nhảy khỏi tàu, nhất định sẽ bị nổ chết, trong vòng mấy phút đồng hồ, chẳng ai có thể bơi kịp vào bờ, nhưng nếu không nhảy, bản thân anh ta sẽ rơi vào vòng vây, đồng thời cũng nhận lấy một con đường chết.

Hạ Diệp bình tĩnh ngẩng đầu quan sát tình hình xung quanh, tàu chiến phía xa không có ý định chạy tới, là bởi vì muốn tránh tầm ảnh hưởng của quả bom, bọn họ hoàn toàn hiểu điều đó, nên mới giữ khoảng cách an toàn, đồng thời chờ đợi, họ chỉ cần chờ đến khi Thẩm Thành tự ném mình vào lưới.

Nhìn thấy đèn cảnh sát xanh đỏ nhấp nháy, Hạ Diệp không biết bản thân mình đang là người cùng phe với những người trên con tàu nào.

Hà Minh Thịnh liếc nhìn chiếc điều khiển từ xa đang nằm trên mặt sàn, thời gian chẳng còn bao lâu, chỉ còn lại chưa đầy năm phút đồng hồ.

“Hai phút nữa nhảy khỏi tàu và dùng tốc độ nhanh nhất bơi khỏi đây theo hướng bờ biển phía Tây, như vậy mới có hy vọng thoát thân.” Hà Minh Thịnh phân tích.

Hạ Diệp liếc nhìn anh ta một cái với ánh mắt đầy nghi hoặc, nhưng anh ta không hề nhìn cô.

Thẩm Thành gật đầu, tỏ ý tán đồng.

Nhân viên lái tàu bổ sung thêm: “Cảnh sát ở khoảng cách 40km bên ngoài.”

Mười phút trước, vài chiếc tàu cao tốc cùng tốc độ chạy trốn theo các hướng khác nhau, Thẩm Uyển được Thẩm Thành bố trí chạy theo hướng ngược lại, bởi vì anh ta biết cho dù có bị bắt, cảnh sát cũng không làm khó cô ấy, nếu ở bên cạnh anh ta, sẽ càng nguy hiểm hơn.

Bởi vì vấn đề của quả bom, vốn dĩ Thẩm Thành đã nghi ngờ trong nhóm của anh ta có người phản bội, nhưng điều mà anh ta không ngờ là mình lại đụng phải người con gái này, quả đúng là oan gia ngõ hẹp.

“Còn người phụ nữ này thì sao?” Người đàn ông ở đuôi tàu hỏi.

Thẩm Thành nghĩ, nếu có thể trốn thoát, anh ta sẽ đưa Hạ Diệp tới gặp Đường Bác, nhưng tình hình hiện tại không còn thời gian để suy nghĩ nhiều như vậy, thế nên anh ta đã giơ súng lên nhắm thẳng vào đầu cô.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 58: Nổ tung.

Đột nhiên một âm thanh cực lớn truyền tới, là tiếng bom nổ!

Vị trí căn biệt thự bốc cháy dữ dội, vài người trên tàu cao tốc phải bịt tai nằm xuống sàn, ai cũng nghĩ họ chết chắc rồi, bởi vì chiếc tàu chưa rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của quả bom.

Thẩm Thành kinh ngạc trợn to hai mắt, bởi vì hậu quả mà anh tra dự liệu không hề xảy ra, bom không hoàn toàn nổ hết.

Họ nhìn về phía căn biệt thự, dưới ánh sáng của ngọn lửa, một đám mây hình nấm bốc lên cao phía trên biệt thự cùng những con sóng từ phía đó dâng cao tán công ra mọi hướng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Hạ Diệp nắm chặt lấy thành du thuyền, nhìn đám mây sáng lên bởi vụ nổ, đằng xa là ngọn lửa thiêu rụi mọi thứ, ngọn lửa khổng lồ đang di chuyển ra xung quanh, chiếu sáng hết thảy góc ngách, không gian bị sóng nhiệt làm biến dạng và mở rộng, khiến mọi thứ xảy ra hiện thị rõ ràng trong mắt tất cả mọi người, có một mặt trăng tròn trên đám mây khói hình nấm, ánh sáng

lạnh của nó tràn vào bầu trời xanh thẫm, đứng yên lặng nhìn ngắm vụ nổ một cách bình tĩnh.

Hạ Diệp cũng chẳng thể quan tâm nhiều điều như vậy, cô cuống quýt lấy điện thoại trong túi ra, vừa nhìn vào màn hình lại nghe thấy một âm thanh như rống lên: “Quay đầu.” Là giọng nói của Hà Minh Thịnh.

Ngay sau đó, Hạ Diệp cảm thấy chiếc tàu cao tốc chuyển hướng rất nhanh, ngược dòng sóng biển với tốc độ càng lúc càng nhanh, thấy đầu sóng mỗi lúc một cao, Hạ Diệp không khỏi siết chặt lấy lan can bên cạnh mạn thuyền. Trong vài giây, tàu cao tốc bị sóng nâng lên cao hơn rõ rệt, mắt thấy nó sắp tiến tới vị trí trung tâm của con sóng, thân tàu gần như vuông góc với mặt biển, lại một tiếng gầm quen thuộc nữa vang lên: “Nhảy!”

Bên người vang lên vài tiếng rơi xuống nước “bộp bộp”, Hạ Diệp cảm thấy có người đang ôm eo mình kéo lên, giây tiếp theo cô đã rơi xuống nước, điện thoại di động bật khỏi tay, cô duỗi tay cố gắng vớ lại nhưng chỉ thấy nó dập dềnh trên mặt nước vài giây, rồi hoàn toàn tắt ngóm, dựa vào những gì cô vừa nhìn thấy, hướng theo phía ánh sáng của màn hình vừa phát ra chớp lẩy, nhưng lại chỉ thấy làn nước tràn ra giữa khe hở của các ngón tay. Trong làn nước đen kịt, Hạ Diệp ngậy người nhìn về phía ánh sáng biển mất, hốc mắt đau nhức, tất cả chỉ còn lại một mảng nước đen kịt, nhưng qua màn hình, cô nhận ra rằng, cuộc gọi vẫn chưa hề kết thúc!

Trong vài giây ngắn ngủi này, tàu cao tốc đã bị lật và chìm xuống đáy biển, mọi người đều bị văng ra ngoài, Hạ Diệp biết rằng Hà Minh Thịnh đang giữ mình, lúc này anh ta đang dùng một tay gạt sóng biển bơi vào trong, Hạ Diệp lao ra khỏi vòng tay anh ta, bơi về phía trước, như vậy cả hai mới có thể bơi nhanh hơn một chút.

Cô mím chặt môi, ngược dòng nước biển, cố gắng hết sức ngăn lại dục vọng hô hấp mãnh liệt của mình, nhìn ánh trắng tròn biến dạng trên mặt nước, như thể nó đang ở ngay trước mặt vậy!

Cùng với hai tiếng nước bắn tung tóe, Hạ Diệp thoát ra khỏi mặt nước, cô há miệng thở gấp gấp, vừa rồi gần như sắp chết ngạt đến nơi, giây cuối cùng còn bị sặc, uồng luôn nước biển vào bụng, nên không quả thực chẳng còn cách nào để chống đỡ lại mà bơi lên bờ.

Hạ Diệp vẫn còn đang trong nỗi sợ hãi sâu thẳm chẳng hề thấy đáy, cùng khoảnh khắc ánh sáng ở màn hình điện thoại biến mất, cô như không hề còn chút mong muốn sống sót nào nữa, nhưng cuối cùng sau khi nhìn thấy luồng ánh sáng mờ mờ từ nó, chỉ một cái nhìn thoáng qua cô đã kết luận chắc chắn rằng anh nhất định vẫn còn sống.

Nơi trung tâm biệt thự chìm trong ngọn lửa, sóng biển cuộn cuộn, chỉ có máy bay trực thăng ở phía xa đang gầm rú giữa bầu trời đêm, Hạ Diệp và Hà Minh Thịnh đều kinh ngạc nhìn ngó xung quanh, ngoại trừ hai người họ

ra không còn một ai khác, đến cả chiếc tàu chiến đằng xa cũng hoàn toàn biến mất.

“Vừa rồi cảm ơn anh.” Hạ Diệp lên tiếng nói cảm ơn, nói xong lại ho khan, cổ họng bị sắc nước mặn vô cùng khó chịu.

“Bơi về phía Bắc, cảnh sát sẽ điều trực thăng tới đây nhanh thôi.” Anh ta nói.

Hạ Diệp không hiểu, rốt cuộc anh ta là người thế nào, nhưng lúc này cô không còn tâm trạng lo lắng nhiều như vậy, nhất định không thể để bị bắt, phải nhanh lên mới được.

Hiện tại, bom đã nổ, nên không cần quan tâm đến phạm vi ảnh hưởng của nó nữa, mạng sống là quan trọng, phía Bắc quá xa để có thể bơi tới, chỉ có bờ biển phía Tây là bãi biển gần nhất.

Toàn bộ quần áo trên người đều đã bị nước biển thấm ướt, Hạ Diệp liếc nhìn bờ biển mờ mịt phía Tây, sau đó lập tức cởi bỏ bộ đồ thể thao đang dán vào người ra, bên trong chỉ còn lại bộ đồ lót màu trắng, phong cách đơn giản, trông như đồ bơi, Hà Minh Thịnh cũng đã nhìn thấy hành động của cô. Anh ta quay mặt đi, ánh sáng từ xa chiếu lên mặt, lộ ra sắc mặt hơi ửng đỏ. Hạ Diệp cởi bỏ quần áo trên người và hoàn toàn không có suy nghĩ nào khác, ngoại trừ việc muốn bơi nhanh hơn một chút. Cô quay đầu nhìn Hà Minh Thịnh mà không nhận ra sắc mặt ửng đỏ của anh ta, chỉ thấy trên người anh ta đang mặc chiếc áo phông bó sát, xem ra đã có sự chuẩn bị từ trước.

Hai người dùng tốc độ nhanh nhất bơi về bờ biển phía Tây, tiếng vù vù của cánh quạt trực thăng càng lúc càng gần, ánh đèn không ngừng chiếu xuống tìm kiếm trên vùng biển tối đen.

Hà Minh Thịnh bơi đến trước mặt Hạ Diệp, để tránh ánh đèn đang rọi xuống mặt biển, anh ta bơi rất sâu và giảm số lần trao đổi không khí xuống mức tối thiểu.

Hạ Diệp bơi theo quỹ đạo của anh ta, hai người dựa hoàn toàn vào trực giác của mình, mỗi lần cảm nhận được ánh đèn di chuyển đi nơi khác, mới ngoi lên để hít thở không khí.

Nước biển đen kịt chẳng thể thấy đáy, bên tai hoàn toàn tĩnh lặng, thỉnh thoảng có tiếng sóng lẫn lẫn, màng nhĩ dường như bị thứ gì đó bịt kín, khiến âm thanh, tiếng động của vạn vật xung quanh đều như từ xa truyền tới.

Để quan sát tình hình và phương hướng xung quanh, không thể không mở mắt dưới nước, nước biển ngấm vào mắt khiến hốc mắt đau nhức.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 59: Thâm nhập.

Xung quanh vang lên hai tiếng súng, tuy được ngăn cách bởi nước biển, nghe không mấy chân thật, nhưng cũng khiến người ta thực sự hãi hùng. Trên đầu vọng xuống tiếng loa phát thanh, nói bằng tiếng Anh, là cảnh báo của cảnh sát địa phương.

Ngay trước mặt, có một rạn san hô, lộ ra khỏi mặt biển do thủy triều rút xuống vào ban đêm, bên trên, ở phía xa xa, có hai chiếc trực thăng đang bay lượn, như thể chúng đã dự tính được chắc chắn sẽ có người bơi đến đây vậy. Muốn đến được bãi biển phía Tây, cần vượt qua được rạn san hô ngầm này. Hà Minh Thịnh và Hạ Diệp phải tạm thời dừng lại để trốn vào những vị trí lồi lõm bên trong rặng đá ngầm.

Hạ Diệp bám lấy vị trí gồ ghề của phiến đá, trong bóng tối âm thầm quan sát tình hình xung quanh. Cô nhanh nhẹn giống như một con cá, lượn lờ giữa những tảng đá đen dưới mực nước, phán đoán chính xác điểm mù của chiếc trực thăng trên đỉnh đầu.

Cuối cùng bơi trở lại, đến bên cạnh Hà Minh Thịnh, xung quanh là tiếng nước va vào phiến đá ngầm và cái bóng đổ trên đỉnh san hô chỉ đủ để che khuất hai người họ.

“Hoàn toàn không có cơ hội.” Hạ Diệp có chút phiền muộn nói.

“Có một cách khác.” Hà Minh Thịnh nhìn cô, nghiêm túc nói.

Dưới làn nước, Hạ Diệp khẽ đứng đưa qua lại, cô nghiêng người tiến tới gần một chút, tò mò hỏi: “Cách nào?”

Nhìn khuôn mặt ướt đầm nước biển của cô, những sợi tóc lòa xòa dính vào thái dương, nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh như thiên thần trong bóng tối.

Anh ta không trực tiếp trả lời, mà có chút mất tự nhiên nhìn đi chỗ khác.

Theo ánh mắt của đối phương, cô khó khăn nuốt một ngụm nước miếng: “Ý của anh là đổi chiều ngược lại?” Nhìn khu biệt thự vẫn đang bốc cháy, cổ họng Hạ Diệp có chút thắt lại.

“Trước mắt nó là nơi được kiểm tra lỏng lẻo nhất.” Hà Minh Thịnh bỏ sung.

“Tôi không thể, nó quá xa, có khả năng chưa bơi được đến nơi đã phải bỏ mạng rồi!” Cô nhìn anh ta chằm chằm, lại hỏi: “Rốt cuộc anh là người của phe nào thế?”

“Thẩm Thành là ông chủ của tôi.”

Hạ Diệp không nói thêm gì nữa, cho dù có là đặc vụ ngầm anh ta cũng sẽ không dễ dàng lộ diện trước mặt cô, nên có hỏi cũng vô ích.

“Anh bơi tới đó đi, không cần ở cùng tôi đâu.” Hạ Diệp vừa nói xong liền rùng mình một cái, tứ chi ngâm trong nước biển lạnh lẽo, khi này còn bơi nên không có cảm giác, lúc này sau khi dừng lại, mới nhận ra nhiệt độ dưới nước thấp đến kinh ngạc.

Đôi mắt với sự sống còn, tình nghĩa yêu ớt mong manh, chưa kể bản thân còn chẳng phải bạn bè gì với Hà Minh Thịnh.

Đột nhiên một luồng ánh sáng trắng quét qua, vòng sáng lướt qua sườn mặt Hạ Diệp, Hà Minh Thịnh đột ngột ôm lấy em cô, ấn về phía người mình, kéo cô cùng chìm xuống nước.

Cô kinh hãi nhìn khuôn mặt đang cận kề, trong môi trường âm u dưới nước, không thể nhìn rõ biểu cảm của anh ta, chỉ mơ hồ thấy đường nét trên khuôn mặt cùng đôi môi mỏng đang mím chặt, hai hàng lông mày nhíu lại. Hà Minh Thịnh ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, đôi chân dùng lực quẫy đạp dưới nước, chậm rãi lặn xuống, vừa rồi ánh sáng trắng lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt của cô, đôi môi khô không còn sắc huyết, có chút quỵ dị, đáng sợ.

Hạ Diệp một tay bám chặt tay anh ta, không dám cử động dù chỉ một chút, chỉ thấy đối phương một tay đẩy phiến đá ngầm, hai chân nhẹ nhàng di chuyển xuống dưới, đem cả hai người dần dần chìm xuống mặt nước.

Viên phi công bất đắc dĩ quay chiếc trục thẳng lại, bật đèn rơi thẳng xuống rạn san hô, nhìn chăm chăm xuống mặt biển sóng gió ẩn hiện. Anh ta bối rối nhìn mặt nước vô hồn phía dưới, nơi đó chỉ có những con sóng qua lại vỗ vào rạn san hô đang nằm bất động, vừa rồi rõ ràng anh ta nhìn thấy một khuôn mặt như một người phụ nữ, lại như thể ma nữ.

Ánh đèn rơi xuống, mặt nước biển nhất thời trở nên trong suốt, dưới làn nước, các hạt bọt khí nhỏ cùng bong bóng li ti bay lên trước mặt hai người. Bị ánh sáng đột ngột chiếu vào khiến Hạ Diệp hơi khó chịu, cô khẽ chớp mắt để thích ứng với độ sáng chói của đèn điện.

Hà Minh Thịnh nhìn hai hàng lông mi đang đóng đưa lên xuống của cô, bọt nước xung quanh lông mi bị thổi bay đi, lúc này, có thể nhìn thấy cả những sợi lông tơ mịn màng trên mặt cô.

Hạ Diệp mở mắt ra, sau khi định thần lại, lại phát hiện anh ta đang bất động nhìn chăm chăm vào mình, đây là lần duy nhất cô quan sát cận cảnh khuôn mặt của đối phương, nhưng bọt bong bóng li ti dính chặt vào hàng lông mày rậm rạp của anh ta, đôi mắt đỏ ngầu đầy tia máu, dưới sống mũi cao thẳng tắp là đôi môi đang mím chặt.

Trong không gian im lặng chẳng một tiếng động, hai con sứa nhỏ có kích thước bằng ngón tay bơi qua trước mặt họ, nhìn thân hình gầy như trong suốt cùng bộ xúc tu cực kỳ mỏng manh của con sứa, Hạ Diệp bặm môi, sau đó nhẹ nhàng bơi về phía chúng, rồi thổi ra một luồng hơi, hai con sứa cảm nhận được luồng không khí đột ngột ập tới liền cuống quýt run rẩy cuộn mình chạy trốn, lúc này lại thấy cô mím môi nở nụ cười thỏa mãn.

Trong làn nước gợn sóng, khiến mọi thứ trở nên vô cùng rõ ràng, nhìn hành động nghịch ngợm của cô ngay giữa thời khắc căng thẳng, Hà Minh Thịnh

trợn tròn hai mắt, anh ta phản thán phục một lòng muốn chơi đùa của cô, quả thực rất biết cách tự tạo niềm vui.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 60: Lên bờ.

Viên phi công trên trực thăng, nhìn xuống mặt biển trống không, chỉ nghĩ rằng vừa rồi là do mình hoa mắt, nên thu lại ánh đèn rời đi. Xung quanh lại đột nhiên tối sầm, Hà Minh Thịnh ôm theo cô, cẩn thận ngoi lên, sau khi xác nhận rằng âm thanh của cánh quạt trực thăng đã đi xa mới nổi hẳn lên mặt nước.

Với đôi mắt đen sáng ngời, anh ta thận trọng dò xét xung quanh tầm mắt của mình, cứ thế cho đến khi chắc chắn rằng đã thực sự an toàn mới nhẹ nhàng thả lỏng một chút.

Hạ Diệp thoát khỏi vòng tay đối phương, lập tức vội vàng há to miệng thở gấp.

Hà Minh thịnh im lặng nắm chặt tay dưới làn nước, cảm giác đung chạm mềm mại vừa rồi dường như vẫn chưa hoàn toàn biến mất, trong lòng anh ta đột nhiên nảy sinh một loại tình cảm rất khó giải thích.

May bay trực thăng xung quanh cũng dần dần rời đi, lợi dụng thời khắc này, Hà Minh Thịnh nói với cô: “Cô đi trước, tôi theo sao.”

Hạ Diệp gật đầu, lặn thẳng xuống nước bơi ra ngoài.

Vừa lúc hai người bơi được khoảng hơn mười mét, phía sau đột nhiên có tiếng súng vang lên, Hạ Diệp trong lòng thầm cầu nguyện, làm ơn đừng qua đây, tiếng lòng vừa dứt, vài viên đạn lập tức xẹt qua lỗ tai, bắn thẳng xuống mặt biển, suýt chút nữa thì trúng người cô.

Hạ Diệp nín thở, ra sức bơi về phía trước, tự hỏi liệu Hà Minh Thịnh ở phía sau có may mắn thoát khỏi kiếp nạn như mình hay không. Tiếp đến, không có động tĩnh gì thêm nữa, hóa ra chỉ là một vài phát xả súng bừa của trực thăng, cô đoán có lẽ họ muốn đề phòng trường hợp thực sự có người đang bơi dưới nước.

Hạ Diệp cảm thấy phía sau hình như không có tiếng động, cô quay đầu lại liếc nhìn một cái, may mắn là anh ta vẫn theo sau, chỉ có điều khoảng cách bị kéo xa ra một chút.

Làn nước ẩm ướt, lạnh băng, mặn chát xâm chiếm mọi giác quan, sau khi bơi được hồi lâu, cuối cùng cũng đến gần được bờ biển, Hạ Diệp bò lên trên, quay đầu nhìn làn sóng đang chằng hề biết mệt mỏi xô lên chân mình. Cũng không biết cô ngồi trong làn nước thủy triều này bao lâu mà vẫn chưa đợi được Hà Minh Thịnh lên bờ, không phải anh ta theo sau mình hay sao? Người biển đâu mất rồi?

Những con sóng đang dâng trào, liên tục vỗ vào bắp chân cô, như thể muốn kéo cô tiếp tục xuống biển, chúng không ngừng liếm láp làn da cô một cách thêm thuồng.

Tiếng cười nói của một nhóm người vang lên ở phía không xa, Hạ Diệp quay đầu lại nhìn mấy thanh niên đang chuẩn bị đốt lửa trại, sau đó lại nhìn về phía mặt biển tối đen, vài con chim mòng biển lướt qua những gợn sóng đang nổi, thoạt nhìn tưởng chừng như êm đềm nhưng không biết bên dưới ẩn chứa bao nhiêu sóng gió.

Hạ Diệp kéo suy nghĩ của mình trở về thực tại, cô co quắp cánh tay cứng ngắc cô gắng chậm rãi đứng dậy, cô không chờ đợi thêm nữa, nước biển chạy dọc theo cơ thể chảy xuống gót chân, sau đó bị hút vào bãi cát mềm mại ẩm ướt trải dài vô tận bên bờ biển.

Trọng tâm thay đổi đột ngột khiến cô loạng choạng, như thể đang dẫm lên bông, vài bước tiếp theo có chút loạng choạng. Tại sao chỉ còn lại mình cô? Một giọt nước mắt ẩm ướt, ảm áp vô tình lướt qua má, cũng không biết chúng rơi vì ai.

Hạ Diệp đi ngang qua nhóm thanh niên đang chuẩn bị đốt lửa trại, khi không có ai để ý, cô vớ lấy chiếc khăn tắm sạch đang vắt trên ghế đặt trên bãi biển.

Hạ Diệp quấn khăn vào người, đi về phía siêu thị seven-eleven mở cửa 24h nằm trong con phố thương mại, ở đó có thể mượn điện thoại để gọi.

“Thưa cô, làm ơn dừng lại, vui lòng xuất trình giấy tờ tùy thân.” Sau lưng vang lên giọng nói của một người đàn ông, đối phương nói bằng tiếng Anh. Ngay khi Hạ Diệp còn đang do dự không biết có nên xoay người lại hay không, thì một giọng nam khác từ phía sau truyền đến: “Xin lỗi, cô ấy là vợ tôi, đây là giấy tờ tùy thân của cô ấy.”

Hạ Diệp quay đầu lại nhìn thấy người đàn ông đang đưa ID cho nhân viên an ninh, đó là Đồng Quân Hạo, anh ta mặc trên người chiếc quần đi biển cùng chiếc áo ba lỗ họa tiết hoa lòe loẹt.

Nhân viên an ninh đến gần, cầm lấy giấy tờ tùy thân, sau đó lại nhìn Hạ Diệp một lần nữa, nói: “Cảm ơn đã hợp tác.” rồi đem giấy tờ trả lại cho anh ta.

Đồng Quân Hạo vừa nói “không cần khách sao” vừa bước đến bên cạnh Hạ Diệp, khoác lấy vai cô cùng đi về con phố thương mại. Nhân viên an ninh thấy vậy, liền quay đi, tiếp tục tìm kiếm những đối tượng khả nghi khác.

Bây giờ đang là sáng sớm, chỉ có một vài cửa hàng mở cửa 24h sáng đèn, vì trước đó đã có cuộc di tản đám đông, nên lúc này đường phố vắng tanh, chỉ có vài nhóm thanh niên túm năm tụm ba là không sợ chết, đang chuẩn bị đến bờ biển ngắm bình minh.

“Vừa rồi cảm ơn anh, anh định vị du thuyền của tôi sao?” Cô hỏi.

Đồng Quân Hạo ngượng ngùng gãi đầu: “Dù sao thì chúng ta cũng chung nhóm, anh Đường gọi tôi đến đây để đề phòng có bất trắc gì xảy ra, không định vị thì làm sao tôi biết được cô đang ở đâu chứ?”

“Đừng căng thẳng, tôi chỉ hỏi vậy thôi. Cho tôi mượn điện thoại một chút.”

Cô không phải là người thích lấy oán trả ơn.

“Anh Đường nói bảo cô về nước M trốn tránh một thời gian.” Anh ta vừa lấy điện thoại ra vừa nói.

Hạ Diệp đăng nhập vào email, tìm ra một số điện thoại trong tập tài liệu, sau đó ấn gọi.

“Tôi nói, cô có nghe thấy...” Trước khi Đồng Quân Hạo kịp nói xong lại thấy Hạ Diệp đặt ngón trỏ lên đôi môi tái nhợt của mình, ra hiệu cho anh ta im lặng.

Tiếng tút tút trong điện thoại liên tục đánh thẳng vào tim Hạ Diệp, cuối cùng, khi cô nghĩ rằng sẽ chẳng có ai bắt máy thì cuộc gọi lại được kết nối, nhưng ở đầu dây bên kia lại không có ai lên tiếng.

Cô thử hỏi: “Kiều Triết?”

Một giọng nói quen thuộc truyền đến: “Là anh đây, hiện tại em đang ở đâu? Có bị thương không?” Câu sau lại căng thẳng vội vàng hơn câu trước.

“Em ở bờ biển phía Tây, hiện tại đã an toàn, anh không sao chứ?” Nói xong, cô lại cúi đầu nhìn xuống vết trầy xước dưới đầu gối và khuỷu tay mình, nhất thời không hiểu tại sao đôi mắt lại đỏ hoe, giọng nói có chút nghẹn ngào bổ sung thêm: “Em bị thương rồi.”

Lúc ở dưới nước, cả cơ thể ngâm trong nước mặn, cộng thêm do quá căng thẳng, không có thời gian để ý đến vết thương, nên những đau đớn chỉ là nhất thời thoáng qua, sau đó là cảm giác toàn thân tê dại.

Nhưng hiện tại sự chú ý đột biến mất mà vết trầy xước trên đầu gối dường như dễ nhận thấy hơn dưới ánh đèn đường chẳng mấy sáng sủa này và cơn đau cũng theo đó tăng lên gấp bội.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 61: Rơi lệ.

Đồng Quân Hạo ở bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của cô, sắc mặt bình tĩnh ban đầu không khỏi chuyển thành thái độ tò mò, đánh giá cô gái này, lại chỉ thấy nước mắt cô đã lưng tròng, như thể ngay giây tiếp theo sẽ lập tức trào ra vậy, chớp mũi phập phồng có chút ửng hồng, không thể không thừa nhận rằng bản thân anh ta cũng có chút rung động.

“Có nghiêm trọng không?” Anh dường như phải vội vàng thốt lên.

“Không phải quá nghiêm trọng, nhưng rất đau.” Cô nhỏ giọng nói.

“Chờ anh, anh đến đó ngay.” Sau khi nói xong, Kiều Triết ra lệnh cho nhân viên ở ghế lái phía trước, đi đến bãi biển phía Tây.

Hạ Diệp vẫn còn vô số câu hỏi muốn hỏi anh, nhưng Kiều Triết lại hỏi trước: “Em nói qua một chút vị trí cụ thể hiện tại, xung quanh có toàn nhà hay kiến trúc nào nổi bật không?”

Hạ Diệp quay đầu nhìn xung quanh, trả lời: “Có, em ở bên khu phố mua sắm, cạnh siêu thị Seven-eleven.”

Kiều Triết báo lại địa chỉ cho nhân viên trên ghế lái.

“Hiện tại anh có chút chuyện cần giải quyết, em đứng ở đó đợi anh, anh sẽ qua đó nhanh thôi.”

“Được!!!” Hạ Diệp bất đắc dĩ nhìn chiếc điện thoại đã cúp máy, cô biết lúc này không phải là thời điểm có thể làm việc tùy hứng.

Trên trục thẳng, một nam bác sĩ quân y đang giúp Thẩm Thành xử lý vết thương do đạn bắn ở ngực trái, anh ta nhìn Hà Minh Thịnh ngồi bên cạnh, cười khổ: “Thì ra là cậu...”

Cả hai đều ướm sưng, khuôn mặt Thẩm Thành tái nhợt, vì mất quá nhiều máu do vết thương đạn bắn. Hà Minh Thịnh nhắm mắt lại, như thể kiệt sức đến cùng cực, cuối cùng mọi chuyện cũng đã kết thúc.

“Chặn tất cả các du thuyền lại, Thẩm Uyên đang ở trên du thuyền phía Nam và hiện đang nằm trong tầm kiểm soát, phía Đông xảy ra một cuộc xung đột, chúng ta chết mất hai người, năm người bị thương, không có thương vong trong phạm vi vụ nổ.” Ngô Uyên Kiệt cầm theo máy tính báo cáo.

Thông qua tai nghe, Kiều Triết giao nhiệm vụ tiếp theo cho từng nhóm.

Ngô Uyên Kiệt tiếp tục bổ sung: “Tổng tư lệnh sắp xếp cho chúng ta nghỉ ngơi tại đây một đêm, ngày mai mới rời đi.”

Máy bay trực thăng dừng lại trên bầu trời, rồi từ từ hạ cánh, cánh quạt ầm ầm cùng luồng khí cực lớn từ trên cao xoáy xuống, Hạ Diệp liếc mắt qua bên đó, tìm kiếm khuôn mặt quen thuộc.

Anh từ trên cao nhìn xuống, thấy một cô gái đang quấn khăn tắm màu trắng đứng ở ven đường, bên dưới lộ ra đôi chân thon dài trắng tấp, thư thả đón gió biển thổi vào bất cứ lúc nào, bên cạnh còn có một người đàn ông khuôn mặt Châu Á. Kiều Triết thậm chí còn không thể nhận ra hai hàng lông mày của mình đang nhú chật.

Cuối cùng luồng khí thổi cũng dừng lại, chiếc trực thăng hạ cánh thẳng xuống một bãi đất trống cách đó hai mươi mét. Kiều Triết nắm lấy tay vịn bên cạnh, rồi giẫm lên bậc thang mạnh mẽ, dứt khoát nhảy xuống đất. Sau khi nhìn rõ khuôn mặt Kiều Triết, Hạ Diệp lập tức chạy về phía anh, vừa mới tới gần anh cô liền lập tức buông hai tay ra, chiếc khăn tắm theo đó rơi xuống đất.

Kiều Triết ôm lấy cô, cho dù giây phút vừa rồi chứng kiến bộ dạng chỉ mặc mình đồ lót của cô, anh cũng không quan tâm, mà chỉ gắt gao ôm lấy lưng cô, cảm giác nhói lòng khi nhận thấy làn da lạnh băng của cô.

Anh ôm cô thật chặt, hận không thể nhập cô vào lồng ngực, trái tim hai người cùng đập dữ dội.

Nước mắt Hạ Diệp không kiềm được mà trào ra, cô sụt sịt nức nở, nghẹn ngào bên tai anh: “Làm em sợ chết đi được!”

“Anh đã nói rồi mà, hãy tin tưởng anh, anh nhất định sẽ không lừa em.”

Anh ghé vào tai cô nói.

Kiều Triết kiềm chế bản thân, chỉ nhẹ nhàng hôn lên trán cô, sau đó buông ra, rồi giúp cô nhặt khăn tắm dưới đất, quần lên vai.

Hạ Diệp ngẩng đầu, nhìn thấy vầng trán thâm tím của anh, nước mắt lại không tự chủ được mà rơi, cũng không hiểu tại sao đột nhiên cô lại khóc, rõ ràng bản thân mình trước giờ đâu có như vậy.

Ánh mắt Hạ Diệp quét qua chiếc trực thăng phía sau Kiều Triết, Hà Minh Thịnh và Thẩm Thành đều có mặt, chỉ có điều... Thẩm Thành bị còng tay, còn Hà Minh Thịnh thì không.

Hạ Diệp nghiêng đầu, cẩn thận quan sát phía sau bằng ánh mắt đề phòng, sau đó lùi lại một bước.

“Hạ Diệp, em...” Anh không biết phải nói gì thêm, nên dừng lại vài giây, mới lên tiếng: “Yên tâm, anh không đưa em đi đâu.”

Cô né tránh ánh mắt anh, dù biết hành động đó chẳng có ý nghĩa gì cả, nhưng cô vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng anh.

“Đừng sợ, bọn anh không có bằng chứng để bắt em.” Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể khiến cô thoát khỏi tình cảnh chim sợ cành cong, tùy tiện thay đổi cơ chứ?

Hà Minh Thịnh ngồi trên trực thăng khẽ nhường mi, nhìn thấy bên đầu gối ửng đỏ của Hạ Diệp, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho bác sĩ quân y bên cạnh đi xuống, đồng thời dặn dò đối phương vài câu.

Vị bác sĩ quân đi tới đưa một chai hydrogen peroxide cho Kiều Triết và chuyển lời tới anh: “Máy bay sẽ cất cánh lúc chín giờ sáng mai.”

Sau đó chiếc trực thăng lại găm lên, rồi từ từ bay lên và rời đi.

Cô hỏi: “Anh không đi cùng bọn họ sao?”

“Trước mắt anh sẽ cùng em đi tìm chỗ ở, không sắp xếp ổn thỏa cho em, bảo anh làm sao yên tâm cơ chứ?” Đột nhiên giọng điệu của anh trở nên có

chút nghiêm trọng.

Ánh mắt Kiều Triết liếc ra phía xa, nhìn đến người đàn ông khi nãy đứng cạnh Hạ Diệp, Đồng Quân Hạo cảm nhận được ánh mắt của anh liền bước tới chào hỏi.

“Anh ta là đồng nghiệp của em.” Hạ Diệp chẳng cần giấu giếm, dù sao thì bằng cách nào đó, Đồng Quân Hạo cũng được tính là đã giúp đỡ cô.

“Xin chào, tôi đến đây để đưa đồ cho Hạ Diệp, cô ấy để quên vài thứ ở công ty.” Anh ta nói với ngữ khí vô cùng đường hoàng.

“Cảm ơn, làm phiền anh rồi.” Kiều Triết đánh giá đôi phương, ánh mắt, bộ dạng anh ta luôn mang theo vẻ hào hoa phong nhã.

Hạ Diệp còn chưa kịp lên tiếng, Đồng Quân Hạo đã lấy một chiếc phong bì từ trong túi ra đưa qua. Kiều Triết thay cô nhận lấy, rồi kỹ càng xem xét.

Đồng Quân Hạo lại nói với Hạ Diệp: “Vé máy bay đã đặt rồi, anh Đường nói nếu cô quay lại thì bất cứ lúc nào cũng được chào đón.”

Kiều Triết đứng bên cạnh vô thức siết chặt tay cô, không biết anh đang sợ hãi điều gì.

Cô đáp: “Cảm ơn anh đã vất vả đến tận đây.”

Đồng Quân Hạo hiểu ý quay đầu vẫy tay rời đi.

Kiều Triết cởi áo khoác, quàng lên vai cô. Bên trong anh chỉ mặc duy nhất một chiếc áo phông ngắn tay, lộ ra cơ bắp cuộn cuộn trên cánh tay.

Hạ Diệp nghĩ một đằng nói một nẻo: “Em không lạnh...”

Anh phớt lờ lời cô, bởi vì vừa rồi mới nhìn thấy trên chiếc cổ trắng ngần của cô đã nổi da gà.

Anh cúi người kiểm tra vết trầy xước trên đầu gối cô, trên đó có vài vết thương nhỏ ngoài da, không đợi Hạ Diệp lên tiếng, anh nói: “Trước tiên hãy rửa vết thương đã.”

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 62: Thỏa hiệp.

Thấy anh ngồi xổm, khụy một chân xuống, mở nắp chai oxy già bắt đầu rửa đầu gối cho mình, Hạ Diệp khẽ rít lên một tiếng, cả người có chút run rẩy vì cảm giác đau nhói ở miệng vết thương.

“Chịu khó một chút, sắp xong rồi.” Những vết thương thế này, có thể rửa sạch đơn giản là được.

Bàn tay anh vuốt ve bắp đùi cô, trên làn da mịn màng trơn láng có dính chút cát, anh đang giúp cô phủi chúng đi.

Kiều Triết đứng dậy, vuốt má cô, rồi vén những lọn tóc đang lòa xòa sang bên tai, ngón tay anh mang theo cảm giác thô ráp của những vết chai mỏng. Hạ Diệp không kìm được lòng, sống mũi hơi cay, không muốn để anh lại thấy mình khóc, nên vội vàng cúi đầu né tránh ánh mắt của anh, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy và hối hận, giống như một đứa trẻ đã làm sai chuyện gì đó.

Thế nhưng anh vẫn trông thấy hai giọt lệ từ sống mũi cô chảy xuống, sau đó rơi vào bờ cát dưới chân. Kiêu Triết thở dài một hơi thật sâu, lửa giận trong lòng không có chỗ nào phát tiết, nhưng lại bị đôi mắt ướt át của cô nhấn chìm, rồi biến mất không còn tăm tích.

Hạ Diệp nhận lấy chiếc phong bì trên tay anh, mở nó ra ngay trước mặt anh, lấy những món đồ bên trong xem xét, một chiếc thẻ xanh của nước M, một tấm thẻ tín dụng, ngoài ra không còn gì khác.

Nhìn tấm thẻ trong tay, Hạ Diệp lập tức thay đổi sắc mặt, cô lúng túng ngẩng đầu nhìn anh: “Việc này chỉ là tạm thời thôi.”

“Xem ra em có rất nhiều chuyện cần phải giải thích với anh nhỉ?” Kiêu Triết nói xong liền dắt cô đi về phía mấy cửa hàng sáng đèn phía trước.

“Có phải anh giận rồi không?”

Nghe thấy câu này, anh dừng lại bước chân, hai tay đặt lên vai cô, giữ chặt. Hạ Diệp không dám nhìn anh, chỉ biết rũ đầu, cô biết rằng lần này mình chẳng còn gì để chối cãi.

“Nhìn anh.” Giọng nói của anh rất dịu dàng, hoàn toàn không giống đang tức giận.

Hạ Diệp hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh. Thấy đôi mắt sáng ngời đèn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt vì mệt mỏi của cô, cùng vài sợi tóc mái lòa xòa bên tai, cho dù trong lòng anh đang có hàng vạn câu hỏi muốn chất vấn nhưng lại bị mắc kẹt nơi cổ họng, không thể thốt nên lời, nghẹn đến mức hốc mắt ửng đỏ.

Hạ Diệp thấy đôi mắt đỏ hoe của anh, quả táo Adam khẽ cuộn lên xuống, âm thanh có chút run rẩy: “Thực sự xin lỗi...”

Nuốt xuống những chua xót trong cổ họng, anh nói: “Em có biết lúc đó anh đã lo lắng thế nào khi nghe thấy em nói mình đang ở quanh đây không? Em bảo anh làm sao có thể không tức giận được chứ, em có thể đừng lao đầu vào làm mấy chuyện nguy hiểm đó mà chẳng thèm nói một lời được không?”

“Em...” Hạ Diệp muốn nói đó là vì anh, nhưng lời nói ra đến miệng lại chẳng thể nào phát ra, cô không biết phải giải thích thế nào cho phải.

Thấy bộ dạng do dự rồi dừng lại của cô, trên mặt lộ rõ vẻ đau khổ, hai hàng nước mắt lặng lẽ trượt khỏi khóe mắt, anh lập tức mềm lòng, tạm thời đè nén lại tất cả những nghi ngờ đang muốn hỏi cô tại sao lại làm những việc nguy hiểm như vậy.

Anh nhướng mày, cô khiến giọng nói của mình nhẹ nhàng nhất có thể:
“Thôi bỏ đi, sau này em cứ từ từ giải thích với anh cũng được, anh tin em, đừng khóc nữa.”

Lúc này, thấy thái độ đã dịu dàng hơn của anh, rõ ràng cô cũng có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại nhất thời không tìm được cơn giận, cứ thế kéo cổ áo anh, rồi cắn mạnh lên môi anh một cái, trong lòng cảm thấy bức bối không thôi.

Kiều Triết phát ra tiếng rít nhẹ từ cổ họng, đôi khách thành chủ, ghì chặt gáy cô, hôn cô say đắm, đồng thời cũng phát tiết nỗi bức bối đang bị đè nén của mình.

Khi đưa đầu lưỡi tới khước miệng cô, anh cảm nhận rõ được vị mặn của nước biển, lúc này cảm giác hối hận lại ập đến, chắc cô đã rất mệt mỏi vì phải bơi liên tục để thoát thân, thực sự không nên nóng giận với cô vào lúc này.

Nụ hôn kéo dài mãnh liệt, như thể cả thế giới này chỉ còn lại hai người, anh ngậm lấy đôi môi lạnh giá của cô, khuấy đảo đầu lưỡi vào sâu trong khoang miệng...

Kiều Triết dẫn Hạ Diệp vào một khách sạn, bên ngoài được treo tấm biển hiệu Hotel có đèn nhấp nháy xung quanh, tại quầy lễ tân ngoài đại sảnh chỉ có một nam thanh niên đang đứng trực ban, thủ tục hết sức đơn giản. Sau khi thanh toán, Kiều Triết lấy một món đồ trên kệ trước mặt, sau đó ra hiệu với nam nhân viên rồi bỏ nó vào túi của mình.

Hạ Diệp đang quan sát cách trang trí ngoài đại sảnh của khách sạn, sau lưng cô là mấy bộ ghế sofa được sắp xếp ngay ngắn, bên cạnh là dãy máy bán hàng tự động, đi qua hành lang bên phải là phòng ăn, nhưng đèn bên trong đều tắt, sớm đã đóng cửa từ lâu.

Vừa quay đầu lại, đã thấy Kiều Triết nhận xong thẻ phòng. Anh nắm tay cô rời khỏi quầy lễ tân, đi tìm phòng của mình.

Bên trong phòng rất đầy đủ tiện nghi, cửa sổ hướng ra bãi biển phía Tây, ngọn lửa đăng xa đã được đội cứu hộ dập tắt, chỉ còn lại vài sợi khói bay lơ lửng trên bầu trời đêm. Cạnh cửa sổ là bức tranh sơn dầu vẽ cảnh biển xanh, bầu trời sáng trong cùng hàng dừa rủ bóng mát, giấy dán tường cũng là màu xanh nước biển, phong cách tổng thể đem lại cảm giác vô cùng tươi mát và phù hợp với các cặp đôi.

Kiều Triết gọi cô một tiếng: “Em tắm trước đi.”

“Ừm.” Hạ Diệp vươn tay kéo rèm cửa sổ lại, rồi xoay người đi vào phòng tắm.

Nhìn bản thân trong gương, sắc mặt tái nhợt, mái tóc nửa khô nửa ướt buộc sau đầu, thật khó có thể chịu đựng thêm nữa, Hạ Diệp cởi khăn tắm, cùng bộ đồ lót ẩm ướt rồi bước vào bồn tắm, bật vòi hoa sen trên tường, bắt đầu rửa sạch những vết dính nhớp trên cơ thể.

Sau đó, Kiều Triết bước vào, lúc này nhiệt độ trong phòng tắm đã tăng lên, Hạ Diệp đang đứng tắm rửa sau tắm rèm không thấm nước.

Sắc phục cảnh sát đặc nhiệm được đặt ngay gần bên cạnh bồn rửa mặt, anh cởi trần, mở tắm rèm chống thấm bước vào. Hạ Diệp đang quay mặt vào tường, nhắm mắt gội đầu nên không để ý đến động tĩnh sau lưng.

Kiều Triết chậm rãi đi tới, từ phía sau ôm lấy cô, nước trên vòi hoa sen tùy ý dội xuống cơ thể hai người.

Biết đó là anh, cô dừng lại động tác, xấu hổ quay người nhìn anh, nói: “Anh giúp em xem trên đầu một chút được không, hình như có cát.” Cô vừa nói vừa chỉ lên tóc mình.

Nghe vậy, Kiều Triết nói lỏng bàn tay đang ôm eo cô, cẩn thận tìm kiếm vị trí mà cô chỉ, anh vén mái tóc mềm mại ra, thấy bên trong có một ít hạt cát lấp lánh như pha lê lẫn lộn trong đó, tiếp đến lại nhẹ nhàng giúp cô gỡ chúng xuống.

Hạ Diệp đưa tay vuốt lại mái tóc, thấy không còn hạt cát nào ẩn bên trong, mới vươn tay lấy dầu gội được khách sạn chuẩn bị sẵn bôi lên tóc, sau đó tránh sang một bên nhường lại vòi hoa sen cho anh.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 63: Hôn hoa.

“Sao anh thoát ra được?” Hạ Diệp nghiêng đầu, vừa hỏi vừa xoa bóp bọt dầu gội trên tóc.

“Có một khoang thoát hiểm trong chiếc tủ được khóa ở dưới tầng hầm, bên trong chứa một bao con nhộng có thể phóng trực tiếp xuống biển.”

Cô giảm tốc độ ở tay, hỏi: “Tại sao tất cả số bom đó không nổ hết?”

Hạ Diệp luôn cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó, rồi đột nhiên nghĩ ra: “Anh tháo gỡ mấy quả bom sau đó đem số thuốc nổ đã được tháo rời ném vào trong khoang thoát hiểm đúng không?”

Kiều Triết gạt sạch chút bọt xà phòng cuối cùng trên người: “Ừm, mối liên hệ giữa hai nhóm thuốc nổ đó có vấn đề...”

Hạ Diệp nhớ tới cảnh cô nhìn thấy trong màn hình giám sát, khi đó Hà Minh Thịnh đã lắp đặt nó dưới tầng hầm: “Hà Minh Thịnh là người của bọn anh?”

Anh không trả lời, chỉ kéo cô tới dưới vòi hoa sen để cô xả tóc, sau đó cầm sữa tắm thoa lên người cô, chuyển chủ đề: “Tại sao em lại ở đây?”

“Hai quả bom là do em chuyển tới, cũng may là không có nguy hiểm gì xảy ra.” Nếu không cô sẽ không thể nào tha thứ cho bản thân.

“Bep” một tiếng, một cái vỗ rơi xuống mông cô, kèm theo lời cảnh cáo:

“Không có lần sau, không được làm mấy chuyện như vậy nữa.”

“Nếu vẫn làm thì sao?” Cô búống bình, càng muốn thử chống đối lại anh.

“Bắt em vào tù, anh sẽ làm cai ngục.” Anh bịa đặt nói lung tung.

Kiều Triết tạo sữa tắm thành bọt rồi thoa lên ngực Hạ Diệp, cô cảm thấy hơi nhột nên tìm cách né tránh, nhưng lại bị anh bắt lấy, muốn trốn cũng không được.

Trong luồng hơi ẩm ngọt ngạt, Hạ Diệp đỏ mặt nhìn anh đang tập trung thoa sữa tắm cho mình, cũng không biết là anh cố ý hay không...

Dưới sự bôi trơn của lớp bọt, anh nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhũ hoa của cô, rồi xoa đều bọt lên vùng da xung quanh ngực, động tác như vô tình chạm vào hạt trân châu mềm mại, rồi lại nhẹ nhàng đỡ lấy hình dáng tròn trịa bao quanh, ánh mắt tập trung như một kẻ biên thái.

Khi anh trượt lòng bàn tay xuống tới bụng dưới, Hạ Diệp không kìm được phải thốt lên: “Em tự làm được...”

Không gian nhỏ hẹp tràn ngập hương thơm của sữa tắm, tay anh vẫn không hề dừng lại, cứ thế không ngừng len lỏi tìm kiếm trong “khu rừng” nhỏ bên dưới, bọt nước nổi lên, ngón tay thâm nhập, xuyên qua cánh hoa bên ngoài, chạm vào nhụy hoa bên trong, dưới sự bôi trơn của bọt xà phòng cứ thế tiếp tục cọ xát.

Cô quay lưng về phía anh, cảm nhận được sự kích thích mãnh liệt từ hạ thể truyền tới, phần thân của anh đang nằm giữa khe đùi cô cũng dần dần cương cứng.

Ngón tay anh chậm rãi xoa nắn xung quanh hoa huyệt, Hạ Diệp nhắm chặt mắt cố gắng đẩy cánh tay đang ôm quanh eo mình, đồng thời ngẩng cao đầu không tự chủ được nức nở rên rỉ.

Nước nóng từ vòi hoa sen xối sạch bọt xà phòng trên cơ thể hai người, hai thân hình trần trụi áp chặt vào nhau.

Ngay khi Hạ Diệp chuẩn bị rung mình cao trào thì anh lại dừng lại, quỳ một gối xuống trước mặt cô, lúc này cô đang dựa người vào bức tường phía sau, có chút khó hiểu trước động tác của người đàn ông đối diện.

Hạ Diệp không hiểu anh sẽ làm gì cho đến khi thấy anh nhấc chân của cô lên, khóe môi khẽ nở nụ cười, cô mới hiểu ý định của anh, nên ngay lập tức đỏ bừng cả mặt.

Anh vừa vuốt ve chân phải của cô, tay còn lại nâng chân trái lên, hôn lên mu bàn chân sạch sẽ, sau đó tiến dọc lên bắp đùi mềm mại, cuối cùng là tới đùi non, đầu lưỡi nhẹ nhàng, nhưng khiến người ta thật ngứa ngáy khó chịu. Sàn bồn tắm ẩm ướt và trơn trượt, một tay Hạ Diệp bám chặt vào vách tường men sứ sau lưng, tay còn lại ôm sát người anh, nhưng như vậy cũng

vẫn khó để giữ thăng bằng, cô cảm thấy mình có thể ngã bất cứ lúc nào, cảm giác vừa vui sướng lại vừa kích thích, chân trái của cô gác lên vai anh, cả người không ngừng run rẩy.

Anh nhẹ nhàng ngậm lấy điểm mẫn cảm của cô, vươn đầu lưỡi thỉnh thoảng khuấy động lên xuống, đảo qua đảo lại, chớp mũi cao thẳng bị lông cô làm ướt, anh ngửi thấy hương thơm của sữa tắm, tiếp đến nhắm mắt lại, động tình mà liêm láp, trêu chọc cô, cảm nhận được từng cơn rung mình và co thắt của cô.

Hạ Diệp ngẩng cao đầu, thân thể căng cứng, không tự chủ được bật ra tiếng rên rỉ, lông ngực phập phồng lên xuống theo sự trêu đùa của anh, cảm giác bên dưới như đang có thứ gì có tràn ra.

Bụng cô co thắt, thấy được hương vị từ nó đang toát ra, Kiều Triết đưa chiếc lưỡi linh hoạt của mình xuống miệng hoa huyệt, đâm vào của động, khuấy đảo tận sâu bên trong, tham lam liêm láp, ngay lập tức vị mặn mặn lan tỏa ra khắp đầu lưỡi.

“Aaaa... Đừng liếm chỗ đó...” Cô vừa thở hổn hển vừa nói.

Không chỉ mặc kệ lời ngăn cản của Hạ Diệp, thay vào đó anh càng thâm nhập vào sâu hơn, đâm vào thọc ra, điên cuồng liếm mút, bàn tay rảnh rỗi còn không ngừng xoa nắn bên ngoài hoa huyệt, tần suất mỗi lúc một nhanh...

Hạ Diệp kiễng chân, lòng bàn chân đang đặt trên vai anh dần dần duỗi thẳng, da đầu tê dại, cô cảm thấy chất lỏng bên dưới mình vẫn không ngừng trào ra... hai tay đưa lên che lấp khuôn mặt.

Khi cô sắp ngã, anh đã kịp thời đứng dậy đỡ lấy cô.

Hạ Diệp bỏ hai bàn tay đang che mặt xuống, vòng qua cổ anh, nhìn khóe miệng anh dính đầy chất lỏng trong suốt của mình tiết ra, ngay khi cô định giúp anh lau đi, thì anh lại vươn tay ra, đưa đầu lưỡi đỏ thắm của mình luôn vào miệng cô.

Hạ Diệp đỏ mặt khẽ nhú mảy, hai mắt mờ mịt như sương, hiển nhiên là đã động tình đến cực hạn, giọng nói như bị bóp nghẹt, nức nở cầu xin: “Cho em...”

Anh một tay ôm cô ôm thân trên cô, tay còn lại nhấc chân cô lên, đẩy hạ thể cọ xát với dịch thể của cô, rồi dứt khoát đâm vào, nơi đó vẫn mềm mại và chặt chẽ như vậy.

Hạ Diệp vuốt ve khuôn ngực phập phồng của anh, cười trộm, sau đó thấp giọng hỏi: “Có thoải mái không?”

“Ừm... có.” Anh nhẹ nhàng đáp lại bên tai cô, sau đó bế bổng người cô dậy. Đột ngột bị nhấc bổng khiến Hạ Diệp có chút hụt hẫng, chỉ biết ôm chặt lấy cổ anh. Bên tai truyền đến giọng nói kèm theo luồng khí: “Vào giường.”

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 64: Ngược rồi.

Kiều Triết bế Hạ Diệp bước ra khỏi bồn tắm, một tay đặt trên hông cô, tay còn lại với khăn tắm sạch từ giá treo quàng sau lưng cho cô.

Hạ Diệp quỳ trên giường, chờ anh tiến vào. Lại thấy anh với tay lấy ra hộp bao cao su từ chiếc túi trên bàn bên cạnh giường.

“Anh mua nó khi nào thế?” Cô hỏi.

“Vừa nãy.”

Hạ Diệp quỳ trên chiếc khăn tắm, người vẫn còn đọng lại vài giọt nước chưa khô hẳn, lúc này đang run rẩy treo lơ lửng trên làn da non nớt, khiến cô trông như trái đào mọng nước ngon mềm chờ người tới hái.

Ánh mắt cô vô tình di chuyển đến chân anh, phía đầu gối có vài vết xanh tím rõ ràng, Hạ Diệp quay người lại gần, phát hiện còn có nhiều vết màu xanh lam hơn nữa, cô sờ lên đó, hỏi: “Chỗ này sao thế?”

Kiều Triết cúi đầu nhìn xuống người con gái trước mặt, cô đang ngồi như con mèo, trên người chẳng một mảnh vải. Lúc này đang nhìn xuống những vị trí khác để tìm xem còn vết thương nào hay không.

Ánh sáng có đủ, Hạ Diệp chăm chú nhìn bên trái lại nhìn bên phải, nhưng lại phát hiện người bên trên này giờ không có phản ứng gì.

“Này, em đang hỏi anh đó!” Cô đột ngột ngẩng đầu lên chất vấn, sau đó nuốt một ngụm nước bọt, cả người ngơ ngác nhìn anh.

Vì thấy tay trái anh cầm một chiếc bao cao su, tay phải cầm một chiếc bao cao su, lúc này đang bất động nhìn cô chăm chăm, khuôn ngực nhấp nhô phập phồng, khao khát rõ ràng, cô lại di chuyển ánh mắt của mình sang sườn mặt, vật cứng rắn lừng lững bên cạnh khuôn mặt đang khẽ run nhẹ khiến một chút chất lỏng trong suốt tràn ra từ phần đầu.

Yết hầu Kiêu Triết di chuyển lên xuống, anh lùi lại một bước, kiên nhẫn trả lời cô: “Cuối cùng lúc vào khoang thoát hiểm, vì không có đủ thời gian nên không kịp thắt dây an toàn, nên bị ngã.”

“Có đau không?” Sau khi nghiêm túc hỏi han, cô mới phát hiện điều này thật vô nghĩa.

Anh khẽ ho một tiếng: “Không phải là quá đau.”

“Vậy có thể làm được không?”

Sau khi nghe xong, Kiêu Triết liếc nhìn chiếc bao cao su trên tay trái, rồi lại nhìn phía dưới đang ngẩng cao đầu của mình, cuối cùng tiến tới gần mặt cô, nhìn cô một cách vô cùng khó hiểu.

“Ý em là để em làm cho.” Hạ Diệp kịp thời giải thích.

Anh biết điều đó, nên đưa bao cao su cho cô, sau đó ngồi lên giường, tựa lưng vào gối, mở rộng vòng tay như muốn nói “mời em thoải mái đùa nghịch”.

Hạ Diệp quỳ trước mặt anh, vì đây là lần đầu tiên giúp anh đeo bao cao su, nên cảm thấy có chút hưng phấn, cô chậm rãi lấy nó ra khỏi vỏ bao, còn chưa kịp lồng vào, phía trên lại vang lên giọng nói: “Ngược rồi, bảo bối.” Cô bình tĩnh lật ngược lại, mạnh miệng nói: “Em biết mà!”

Hạ Diệp cầm bao cao su từ từ lồng vào, từ đầu cho đến cuối, cứ thế cho đến khi các đầu ngón tay dính đầy dầu bôi trơn, cô chợt nảy ra ý xấu, cầm lấy gậy thịt di chuyển lên xuống, trong lòng còn thầm nghĩ thứ này sao lại cứng như vậy được chứ, sau đó lén lút dùng ngón trỏ và ngón cái nhéo một cái. Bên tai truyền đến một tiếng rít.

Thân dưới sưng to không thể chịu nổi thêm được nữa, đang vô cùng nóng lòng muốn dập tắt cơn khát, nhưng thấy thái độ chẳng mấy vội vàng của cô, anh lại chẳng nổi thúc giục.

“Xin lỗi, em có làm anh đau không?” Hạ Diệp nhìn anh với vẻ mặt gấp gáp, vội vàng xin lỗi.

“Không sao, em tiếp tục đi.” Anh mím môi, khẽ thở ra một hơi.

Hạ Diệp không chọc ghẹo anh nữa, cô nhồm người, dựa vào vai anh, hai chân quỳ hai bên, chông người lên, dùng một tay đẩy gậy thịt cứng rắn, nhắm thẳng hạ thể mình rồi từ từ ngồi xuống. Đồng thời ôm lấy anh, hôn anh, liếm láp đôi môi mỏng của anh, say đắm mút lấy đầu lưỡi anh.

Một tay Kiều Triết vòng qua eo cô, tay còn lại nhào nặn bộ ngực mềm mại, lòng bàn tay lướt qua đầu vú hồng hào, cuối cùng kẹp chặt giữa kẽ hở các ngón tay, thấy anh nhéo nhẹ một cái, Hạ Diệp theo đó rên rỉ thành tiếng. Chiếc đệm bên dưới nhún nhảy theo nhịp di chuyển của hai người, đèn trên cao chiếu xuống người họ và kim dây của chiếc đồng hồ treo tường đang kêu tích tắc.

Hạ Diệp không ngừng đưa cơ thể lên xuống, trong miệng không nhịn được phát ra tiếng rên, nhưng một lát sau cô lại chậm lại, thể lực có chút chống đỡ không nổi.

Kiều Triết lập tức lấy lại thể chủ động, đem theo cô nhấp nhô phập phồng, đồng thời điều khiển được nhịp độ lên xuống đều đặn, anh tựa mặt vào cô, cánh mũi và đôi môi nhẹ nhàng chạm vào làn da mịn màng theo nhịp độ bên dưới.

Cảm nhận được cơn ngứa ngáy, Hạ Diệp vừa thở dốc vừa né tránh chớp mũi của anh, nhưng cô lại cuốn lấy cổ anh, để lộ điểm nhạy cảm trước ngực cho anh.

Dịch thể ướt nhẹp cuốn lấy lông tóc hai người, thứ cứng rắn bên dưới dựng thẳng, nổi đầy tia máu, phần đầu lo lớn không ngừng đâm thọc vào hai vách

thịt mềm mại màu hồng phớt, khiến chúng bị kéo căng, hai người kề sát vào nhau gấp gáp thở dốc.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, Kiều Triết co hai chân lên, tăng tốc nhấp nhô. Con khoái cảm nhanh chóng chạy dọc từ sống lưng lên đến da đầu, như làn sóng tấn công vào não bộ.

Tiếng nước nhóp nhép bên dưới vang lên, bụng dưới Hạ Diệp co bóp không ngừng, cô muốn nhiều hơn nữa, muốn được anh lấp đầy.

Kiều Triết hôn lên vai cô, chớp mũi nóng rực va vào người cô, tiếng rên rỉ ầm ạch ẩn trong cổ họng, bộ ngực rắn chắc cọ vào đầu vú mềm mại của cô, muốn đem cô nhập vào cơ thể.

Trước mặt một màn trắng xóa, Hạ Diệp như đang trên mây, phía dưới vẫn không ngừng co bóp, cô nhin không được cử động vòng eo, vừa muốn thoát ra lại muốn tiến vào sâu hơn.

Người đàn ông trước mặt hỏn hển thở gấp, dùng cánh tay rắn chắc ôm chặt eo cô, áp cô sát về phía mình, cùng một tiếng kêu rên trầm thấp, sau đó bắn ra toàn bộ.

Anh vùi đầu vào cổ cô, không để lại chút khoảng trống giữa hai lồng ngực, chỉ nghe tiếng tim đập thình thịch như sấm đánh của nhau.

Hạ Diệp mở mắt ra nhìn thấy những hạt mồ hôi lấm tấm trên trán anh cùng đôi mắt sâu thẳm dưới hàng lông mày rậm rạp, ánh mắt triu mến như muốn hút cô vào trong, cô khẽ vươn đầu lưỡi liếm láp vành tai sạch sẽ của anh, sau đó ngậm nó trong miệng chậm rãi trêu đùa.

Kiều Triết nuốt nước miếng, kìm nén dục vọng muốn bắn thêm một lần nữa mà nhào nặn cặp môi tròn trịa của cô.

Đợi đến khi cô đã nghỉ ngơi đủ, anh mới nhắc cô dậy, từ từ rút ra phân thân cứng rắn của mình, khi phân đầu thô to hoàn toàn ra khỏi cơ thể cô, kèm theo đó là một tiếng “phụt” vang lên trong phòng, Kiều Triết khẽ bật cười, Hạ Diệp vùi mặt vào vai anh, nhỏ giọng trách móc: “Đáng ghét.”

Anh cúi bao cao su ném vào thùng rác bên cạnh, sau đó vươn tay với khăn giấy trên bàn lau sạch sẽ cho cả hai, rồi ôm cô vào chần, đồng thời ném chiếc khăn tắm xuống dưới giường.

Hạ Diệp nằm trong vòng tay anh, ôm lấy vòng eo hẹp, săn chắc của người đàn ông, lắng nghe nhịp tim dưới lồng ngực anh.

Anh cúi đầu hôn nhẹ lên tóc cô, giọng nói nghẹn ngào, lồng ngực rung động:

“Anh yêu em!”

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 65: Chơi thuốc.

Ngày hôm sau.

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào phòng qua khe hở rèm cửa, bên trong vẫn là một mảng mơ hồ, Hạ Diệp vươn tay chạm vào bên cạnh, anh đã rời đi, cô nhớ ra là anh phải vội về cùng đội.

Hạ Diệp bật dậy, chân tay đau nhức, chắc là do hôm qua bơi quá lâu. Trên giường còn có quần áo được gấp chỉnh tề, áo phông nữ đơn giản, cùng quần đùi hoạt tiết phù hợp với mặc đi biển, không khó có thể tưởng tượng ra rằng mới sáng sớm anh đã vội vã đi mua cho cô, bên trên hình như còn có thêm món đồ gì đó.

Cô nheo mắt, cúi người với lấy, trên quần áo có đặt một chiếc điện thoại cùng một mảnh giấy ghi chú.

Trên giấy ghi chú có viết:

“Về đến nhà nhớ gọi điện cho anh.”

Hạ Diệp đáp chuyển bay vào buổi trưa, trở về nước M, thời gian hạ cánh chính xác là sáu giờ chiều tại thành phố H, trên nền trời xanh trắng, mặt trăng hình lưỡi liềm vừa mới xuất hiện.

Cô sống ở nơi phồn hoa nhất tại thành phố H, căn chung cư nằm ở trung tâm thành phố, căn hộ đủ ấm cúng dành cho một người ở, nếu rộng quá sẽ cảm thấy rất trống trải, cảm giác cô đơn có thể khiến cô nhất thời buồn tủi. Căn phòng vẫn như trước khi cô rời đi, đây mới là nhà của cô. Hạ Diệp ngã xuống chiếc ghế sofa mềm mại, khoảng cách với anh lúc này là quá xa, cô bắt đầu nhớ anh rồi.

Không quên lời dặn dò, cô lấy điện thoại ra gọi điện, thời gian bên chỗ anh lúc này chắc là buổi sáng, chênh lệch vừa đúng sáu tiếng đồng hồ.

“Đến nhà rồi sao?” Bên kia vang lên âm thanh trầm thấp tràn ngập hormone nam tính, có lẽ anh đã bị điện thoại của cô đánh thức.

“Ừm.” Cô vui mặt vào gối.

“Khi nào sẽ trở về?” Anh hỏi.

“Anh muốn em khi nào trở về?” Cô nói với ngữ khí khó khăn.

Nghe thấy cô cố ý hỏi vậy, anh khẽ giương khóe môi: “Bây giờ.”

“Anh không thể khiêm tốn chút nào sao?” Cô vừa được đặc ý còn ra vẻ.

“Anh nhớ em rồi, mau trở về đi.” Anh nghiêm túc dặn dò, hoàn toàn bỏ qua mấy lời bông đùa của cô.

Trái tim Hạ Diệp cảm thấy ngọt ngào như hũ mật, cô lăn lộn trên sofa, ngoan ngoãn đáp: “Em biết rồi, em cũng nhớ anh.”

Sau khi cúp máy, Hạ Diệp lại thay quần áo, sau đó cầm chìa khóa xe ra ngoài đi tìm Đường Bác.

Trước tòa nhà bằng kính, cô cầm giấy thông hành đi vào, rồi một mạch lên thẳng nhà hàng tư nhân trên tầng cao nhất. Anh ta đang ngồi trước bàn ăn, vừa nhìn thấy cô lập tức dang tay ra làm động tác chào đón.

“Chào mừng về nhà.”

Hạ Diệp ngồi xuống phía đối diện, đẩy chiếc usb đến trước mặt đối phương: “Mọi thứ đều ở trong này, không còn bản sao chép nào khác, dữ liệu trong tay tôi đều đã bị xóa sạch từ lâu.”

Đường Bác cầm chai rượu vang lên rót vào cốc. Bên cạnh bàn ăn là cửa sổ bằng kính trong suốt từ trần nhà đến sàn, nơi có thể phóng tầm mắt nhìn ra các công trình kiến trúc xung quanh, cùng với chúng sinh muôn loài, lúc này bên ngoài đã rực rỡ ánh đèn, những đám mây hoàng hôn lập lờ trôi trước mặt, phản chiếu lại bên khung cửa kính của tòa nhà trên mây này.

“Diệp, chỉ cần cô đồng ý, thì có thể quay về bất cứ lúc nào.” Anh ta nói với cô.

“Tôi không muốn làm nữa.” Cô nói với giọng điệu chắc chắn.

“Cô không phải là người có thể bỏ qua tiền bạc của cái, là do bản thân cô thực sự không muốn, hay là do bạn trai cô không thể chấp nhận.”

“Tôi không thiếu tiền, chỉ là không muốn làm nữa thôi.”

Anh ta trầm mặc một hồi, mới tiếp tục: “Nếu như cô đã thực sự quyết định thì tôi có nói thêm cũng vô ích, còn về phần lai lịch, tôi sẽ giúp cô xóa sạch mọi dấu vết.”

Hạ Diệp lắc nhẹ cốc rượu trong tay, đưa xuống dưới mũi ngửi, hương hoa hồng thật thơm. Sau đó, cô nhấp một ngụm chát lỏng màu đỏ trong cốc, quả thật rất êm dịu và ngọt ngào, cô nói một câu: “Cảm ơn.”

“Nhưng có một điều, tôi phải nhắc nhở cô rằng, một khi cô rời khỏi tổ chức, thì những người muốn động vào cô sẽ không còn kiêng nể đoàn đội phía sau cô nữa. Còn nữa, thế sự khó lường, không ai có thể đảm bảo rằng ngày mai tiền trong túi của cô sẽ vẫn còn đủ cho cô tiêu sài.”

“Cảm ơn, tôi cũng đã cân nhắc đến những việc này.”

“Không có gì, Virgil là người mới, nghe nói tối qua cậu ta đã giúp đỡ cô, cô thấy kỹ năng của cậu ta thế nào?”

Hạ Diệp cầm dao, đĩa lên, nhẹ nhàng cắt miếng bít tết chín một nửa đặt trong chiếc đĩa sứ trắng: “Không tệ, còn đặt định vị trong túi xách của tôi mà tôi hoàn toàn không phát hiện.”

“Là do cô hoàn toàn không thèm để ý tới người ta, với thói quen của cô, thì sao có chuyện không kiểm tra hành lý trước khi xuống máy bay cơ chứ?”

Sau bữa ăn, cô lại trở về căn hộ của mình. Bước ra khỏi thang máy, Hạ Diệp lại nhìn thấy một người đàn ông rất quen thuộc đang tựa trước cửa nhà mình. Khi bước lại gần nhìn phát hiện thì ra là Tôn Mặc Văn.

Người anh ta bốc đầy mùi rượu, tóc tai bù xù, vừa thấy Hạ Diệp liền loạng choạng bước tới.

“Hạ Diệp, sao cô lại ở đây? Chẳng phải cô đang ở trong nước sao?” Đôi mắt anh ta đục ngầu, đang cố gắng vươn tay để giữ lấy người con gái đang đứng đưa trước mặt mình.

Hạ Diệp nghiêng người né tránh, nhập vùn tay rồi mở cửa: “Chẳng phải tôi mới là người nên hỏi anh câu này hay sao? Đây là nhà của tôi.”

Anh ta chộp lấy không khí, lại quay đầu nhìn cô: “Sao lúc nào cô cũng lạnh như băng thế hả, cô cũng như vậy khi ở trước mặt anh ấy sao?”

Hạ Diệp bước vào nhà, tiện tay đóng cửa lại... Nhưng một bàn tay lại chặn ở khe cửa: “Nói thế nào thì chúng ta cũng là hàng xóm, vậy cô có thể để tôi vào trong ngồi một lát không?”

Chiều nay khi xem tin tức, Bộ trưởng Bộ Công an Kiều Vũ Ngạn đã bị bắt vì bị tình nghi buôn bán ma túy và trộm ma túy của thành phố Triều Châu – Thẩm Thành cũng đã lọt lưới.

Hạ Diệp hít sâu một hơi, không còn cách nào chỉ đành để anh ta đi vào. Tôn Mặc Văn lắc lắc đầu, dựa người vào tường, rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa màu trắng.

Hạ Diệp đóng cửa, rót cho anh ta một cốc nước, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh lười biếng nhìn đối phương. Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ tối, bầu trời bên ngoài cửa sổ đã lấp lăm lấp những ngôi sao.

“Anh không phạm pháp trong nước, mọi việc sẽ không đổ lên đầu anh.”

Tôn Mặc Văn cầm cốc nước trên bàn uống mấy hớp: “Cô nói nghe thì dễ, tất cả đã bị phong tỏa rồi, tài sản của gia đình tôi đã bị phong tỏa cả rồi, tôi chẳng còn gì cả, chẳng còn gì hết.”

“Đâu có ảnh hưởng gì đến anh, chẳng phải bản thân anh cũng có công ty bên ngoài hay sao, tóm lại là chẳng thiếu tiền.” Hạ Diệp vừa nói vừa cầm điều khiển lên mở TV.

Tôn Mặc Văn đứng dậy, nghiêng người tới trước mặt cô: “Ba tôi vào tù, mẹ tôi đang bị điều tra, tôi còn cần chỗ tiền đó làm gì, mua chẳng nổi quyền lực thì nhiều tiền cũng có tác dụng gì chứ?”

Cô cau mày, ngửi thấy mùi rượu từ người anh ta, liền đẩy ra: “Người đi dạo bên sông, làm gì có chuyện chẳng bao giờ ướt giày?” Cô hoàn toàn chẳng có ý đồng cảm, làm loại việc này thì đáng lẽ phải sớm nghĩ tới hậu quả, có gieo ắt có hái, biết trách ai bây giờ?

“Người không xứng đáng nói ra câu này nhất chính là cô, tại sao Kiều Triết lại mê cô được cơ chứ?” Anh ta bắt đầu nói năng mà không thêm suy nghĩ. Hạ Diệp tối sầm mặt: “Muốn giải rượu thì biến về nhà anh đi.”

Anh ta đưa tay chạm vào mặt cô, cười đắc ý: “Có bao giờ Kiều Triết nói rằng cô càng hồ hững lạnh nhạt, thì càng khơi dậy dục vọng của đàn ông hay không?”

Hạ Diệp quay mặt đi, cố tránh xa đối phương, lại nhìn thấy rõ vết kim đâm trên cánh tay anh ta.

Đôi lông mày mỏng khẽ nhướn lên: “Tôn Mặc Văn, con mẹ nó anh chơi thuốc đây à?”

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 66: Thăng thấn.

Không chạm được vào cô, anh ta liền áp người, đè cô xuống ghế. Khoảng cách quá gần, Hạ Diệp không thể dùng sức, cả người bị kẹt trên chiếc ghế mềm mại, chỉ có thể đẩy đầu đối phương đang muốn tiến tới gần.

Dù sao thì đàn ông vẫn có thể lực tốt hơn, lúc này lại đang ngồi trên người, giữ chặt hai tay cô: “Tôi đã muốn làm vậy từ lâu rồi, theo tôi đi, đừng ở bên cạnh Kiều Triết nữa, tôi có nhiều tiền hơn anh ấy, chẳng phải cô rất thích tiền hay sao, muôn bao nhiêu tôi sẽ cho cô bấy nhiêu.”

Khuôn mặt Hạ Diệp đỏ bừng, nhìn ánh mắt bất thường của anh ta, cô biết thuốc sắp phát huy tác dụng.

Người đàn ông đưa tay xuống, muốn kéo quần jeans của cô, Hạ Diệp rút được một tay ra, vươn tay về phía bàn, hoảng loạn chạm vào khẩu súng đặt bên trong, rồi dùng súng đập mạnh vào thái dương anh ta.

Tôn Mặc Văn đau đớn ôm lấy thái dương, không thể không dừng lại động tác. Cô lấy lại được tự do liền đẩy mạnh anh ta ra, dí dúng vào họng anh ta: “Cút ngay.”

Họng súng lạnh lẽo áp vào da thịt mềm mại dưới quai hàm khiến đối phương lập tức tỉnh táo lại, liền xoay người chạy ra ngoài, chính bản thân anh ta cũng không biết rõ bản mình vừa làm gì.

Hạ Diệp theo sau, khóa chặt cửa lại, áp lưng vào cửa, cúi đầu cài lại cúc quần jeans.

Chỉ một chút nữa thôi, cô không dám tưởng tượng, nếu muộn thêm chút nữa, thì anh ta sẽ phát điên tới mức nào, liệu cô có thể chống đỡ được không, thật may là trong nhà có súng.

Trong tay Hạ Diệp vẫn còn một cuốn hộ chiếu cũ có thể dùng, nên cô đã đặt vé máy bay về nước ngay trong đêm.

Cả đêm không chợp mắt, về đến thành phố Triều Châu cũng đã là buổi tối. Cô lê thân xác mệt lử bước tới bấm chuông cửa mặc dù biết rõ mật mã.

Cánh cửa mở ra, Hạ Diệp tiến vào trong. Anh ôm lấy cô, trong lòng vô cùng kinh ngạc, vì thực sự không nghĩ rằng cô sẽ về sớm như vậy.

“Sao không gọi anh tới đón...” Còn chưa nói hết câu, anh đã bị cô chặn lại bằng một nụ hôn.

Hạ Diệp ôm lấy mặt anh, mười đầu ngón tay cảm nhận được sự ướt át, cô vươn đầu lưỡi cạy mở hàm răng trắng nõn của anh, cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại trong khoang miệng, ngửi được hương sữa tắm thơm mát, hóa ra là anh vừa mới tắm xong.

Kiều Triết nâng hông bế cô đến ghế sofa, mãnh liệt hôn cô, hai người loạn choạng suýt chút nữa thì làm đổ chậu cây nhỏ bên bàn. Cô ngồi trong vòng tay anh, cởi bỏ giày trên chân, rồi buông anh ra, kéo giãn một chút khoảng cách.

Đôi mắt Hạ Diệp gọn sáng, cô nhìn anh chằm chằm, hỏi: “Anh đã hứa sẽ cùng em đi du lịch, anh còn nhớ không?”

Kiều Triết thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng có chuyện gì đó xảy ra:

“Nhớ chứ, vụ án của Thẩm Thành sắp kết thúc rồi, chắc khoảng một tuần nữa, sau khi kết thúc anh sẽ từ chức.” Anh nhớ mình đã hứa với cô.

Hạ Diệp rúc vào vòng tay anh, cô biết mình rất ích kỷ, không phải cô chưa từng nghĩ tới việc anh đưa ra quyết định đó liệu có phải là đang thỏa hiệp với bản thân mình hay không.

Cô hỏi: “Có phải em rất ích kỷ không?”

“Đúng thế, thật sự không biết nói em thế nào mới tốt.”

Anh tiếp tục nói: “Sau này bất kể là chuyện gì cũng phải thẳng thắn nói với anh, không được tự lén lút quyết định một mình.”

Đôi mắt cô cong như trăng non, ôm lấy anh hôn “chụt” một cái, in dấu lên gò má mịn màng sáng bóng của anh, cô đoán sáng nay anh vừa mới cạo râu.

“Chỉ vì ở bên cạnh em mà từ bỏ công việc của mình sao?”

Anh nhìn những sợi tóc đen nhánh trên đỉnh đầu cô: “Việc bắt Thẩm Thành rất quan trọng với anh, hiện tại đã sắp kết thúc rồi, công việc sau này sẽ có người khác phụ trách, làm việc thì lấy đâu ra thời gian cùng em thăm thú sông nước núi non?”

“Thẩm Thành, anh ta... Sẽ bị...” Cô hỏi đầy ẩn ý.

“Em còn nhớ cao ốc Lê Hải không, tòa nhà đó được cải tạo thành nhà kính để trồng thuốc phiện, anh ta và Kiều Vỹ Ngạn đã hợp tác với nhau trong nhiều năm, luật pháp chắc chắn sẽ không nương nhẹ.”

Thế giới lắm đổi thay, rất nhiều việc nếu đã nhúng tay vào thì chắc chắn phải dự liệu được kết quả tồi tệ nhất, Hạ Diệp cũng vậy, chỉ có điều cô được ông trời ưu ái, vẫn chưa để cô phải gục ngã.

“À phải rồi, lễ đính hôn của Lâm Nghị diễn ra vào cuối tuần, em đi cùng anh chứ?” Anh hỏi.

“Tất nhiên là đi rồi, Hân Hân là bạn em mà!” Nhắc đến Lâm Nghị, cô lại nghĩ tới tấm ảnh kia, lúc này mới chịu mở miệng hỏi: “Có phải Lâm Nghị có một người chị gái không?”

Anh tỏ vẻ ngạc nhiên: “Sao em biết?”

“Nghe Hân Hân nói, anh với cô ấy thân thiết không?” Câu nói của cô mang theo ý tứ ghen tuông.

“Cô ấy là chị gái của Lâm Nghi, anh và cô ấy cũng coi là bạn bè, sao thế?”

“Có phải cô ấy thích anh không?”

Kiều Triết ho nhẹ một tiếng, suýt chút nữa thì sắc nước miếng: “Em nói cái gì vậy, em nghe ai nói linh tinh thế hả?”

“Tôn Mặc Văn đã chụp tấm ảnh anh đi cùng cô ấy rồi gửi cho em.”

Anh lục tìm lại trí nhớ, cũng chỉ là mấy ngày trước khi anh đến nhà ông nội lấy tài liệu, lần đó chỉ đơn giản là gặp mặt một chút mà thôi.

“Chính là vài ngày trước, anh về nhà ông nội lấy tài liệu nên có gặp cô ấy, sau đó đưa cô ấy về nhà họ Lâm. Em đừng nghĩ ngợi lung tung, không có chuyện gì đâu.”

Hạ Diệp cong môi: “Không có thì tốt.”

Với nhận thức muộn màng, lúc này anh mới phản ứng lại rằng đêm đó tâm trạng cô hơi trùng xuống, có lẽ là vì việc này.

“Có chuyện gì không nên ôm trong lòng, loại việc thế này em có thể thẳng thắn hỏi anh, lần sau không được úp úp mở mở vậy nữa.” Anh đưa tay lên nhéo cằm cô, buộc cô phải nhìn mình.

“Trước đây không phải em chưa từng hỏi anh, nhưng có rất nhiều chuyện anh đều không muốn nói với em.” Cô nhìn anh bằng đôi mắt ngây thơ vô tội.

Kiều Triết siết chặt gương mặt cô: “Vấn đề công việc không phải chỉ liên quan đến một mình anh, không để em biết chẳng phải là vì không muốn em gặp nguy hiểm hay sao?”

Hạ Diệp hé mở hàm răng, phát ra một tiếng: “Xì.”

Anh giữ cằm cô, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng đang khép lại, lại bị cô vô tình cắn một cái, từ cảm giác đau nhói biến thành nụ hôn sâu, anh phải trừng phạt cô thật cẩn thận.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 67: Bắn lên mặt.

Anh ôm lấy cô, đầu lưỡi đưa thẳng vào trong, không chừa hoàn toàn khoang miệng cô, cứ thế hôn đến khi cô sắp ngạt thở mới thả ra.

Hạ Diệp nức nở, hai tay chống lên khuôn ngực nóng bỏng của anh, cô bị anh hôn đến thần hôn điên đảo.

Đầu lưỡi từ khoe miệng liếm láp xuống cần cổ trắng ngần, để cho cô lấy lại chút dưỡng khí. Đầu lưỡi nóng bỏng du ngoạn khắp nơi trên là da của cô, Hạ Diệp mềm nhũn như vũng nước, chỉ biết há miệng thở dốc, mặc cho anh động tay động chân.

Cô cảm thấy thực sự ngứa ngáy, liền nghiêng đầu khúc khích cười: “Không muốn nữa, nhột chết đi được...”

Hạ Diệp co người lại lùi về phía sau, trượt ngồi xuống thảm, tựa người vào đầu gối anh nghỉ ngơi.

Bàn tay to lớn bên trên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, những sợi tóc mượt mà bị anh kéo vào nhau, anh hỏi: “Đói không? Anh đi làm chút gì đó cho em ăn?”

Hạ Diệp bị giam giữ giữa hai chân Kiều Triết, cô đặt cánh tay lên một bên đầu gối anh, tựa khuôn mặt vào đó, rồi ngẩng đầu lên nhìn: “Không đói lắm, trước khi xuống máy bay em đã ăn rồi.”

Có thời gian để thở, Hạ Diệp thông thả dùng một cánh tay vuốt ve bắp chân anh, ngón tay rẽ những sợi lông thô ráp trượt qua bắp chân, đến xương bánh chè, ngược chiều quần đùi của anh du ngoạn lên trên.

Yết hầu Kiều Triết khẽ cuộn, mọi xúc cảm đều tập trung vào nơi đang ngứa ngay kia, lông tơ trên đùi đều dựng đứng cả lên.

Cô thả nhiên dùng đầu ngón tay lướt trên da thịt anh, quần đùi bị vén lên, bàn tay trơn láng như không xương từ từ xuyên qua... Hạ Diệp nở nụ cười xấu xa nhìn anh, thấy đôi môi bóng loáng vừa hôn cô khẽ hé mở, cô lại quay sang nhìn anh, khẽ đảo đầu lưỡi, ánh mắt đầy ái muội.

Hơi thở của Kiều Triết nhất thời ngưng đọng, anh đè lại bàn tay đang làm bậy của cô:

“Về phòng.”

“Không thích.”

Cách quần lót, cô xoa nắn anh, thứ đó đã cứng rồi... Hạ Diệp kéo bàn tay to lớn đang đèn lên tay mình ra, rồi quỳ xuống giữa hai đùi anh. Năm ngón tay mềm mại và mảnh mai luôn vào trong qua khe hở rồi nắm lấy vật đang cương cứng kia, nó vừa to lớn vừa nóng bỏng, đầu ngón tay sờ đến rãnh hở nơi đầu nắm nhẹ nhàng quét qua quét lại.

Phía trên truyền đến tiếng thở dốc, hô hấp Kiều Triết trở nên nặng nề, đôi mắt ẩn chứa biết bao dục vọng, nhìn chăm chăm vào hành động táo bạo của cô.

Hạ Diệp kéo quần đùi của anh xuống, chiếc quần bị mắc lại, cô liền lập tức làm nũng: “Phối hợp với em đi mà.”

Kiều Triết đỏ bừng hai má, anh khẽ nâng hông lên, quần đùi cùng quần lót bị cô kéo đến mắt cá chân, anh hồi hận rồi...

Dương vật cương cứng lộ ra trước mặt, do khoảng cách quá gần nên suýt chút nữa va thẳng vào mặt cô. Ánh đèn chói mắt trong phòng chiếu xuống, có thể nhìn rõ từng sợi lông nơi rừng rậm dưới gậy thịt thô to kia, đầu mũ nhếch lên, cán cân rắn chắc, có thể nhìn được cả những tia máu nổi lên xung quanh...

Tuy không phải lần đầu nhìn thấy, nhưng đây là lần đầu tiên Hạ Diệp nghiêm túc quan sát như vậy, cô không khỏi thở dài cảm thán: “Lớn thật đó...”

Đôi mắt của cô quá trần trụi khiến anh muốn che chúng lại.

Cảm nhận được bàn tay đang nắm thành quyền bên cạnh, biết anh đã nhìn nhin tới mức nào, Hạ Diệp cầm lấy gậy thịt, hôn nhẹ lên phía trên, rồi vươn đầu lưỡi ra liếm láp, động tác linh hoạt xoay chuyển.

Kiều Triết nhắm chặt mắt lại, anh cau mày, không thể nhìn thêm được nữa, hai hàm răng nghiến chặt, cảm giác tê dại chạy dọc sống lưng, ham muốn trong tâm trí chỉ chực chờ được lao ra ngoài...

Hạ Diệp vừa ngậm vừa liếm láp phần đầu gậy thịt, một tay không ngừng loát động lên xuống, tay còn lại đưa xuống chạm vào hai viên trứng bên dưới của anh. Trong miệng ngập tràn mùi xạ hương, nó quá to, miệng cô phồng lên thành hình chữ O, đầu lưỡi uốn cong vòng quanh đầu nắm... Chẳng mấy chốc miệng đã cảm thấy đau rát, hàng lông mày mỏng nhúu chặt, sao anh còn chưa bắn... Cô nhả gậy thịt ra để đầu lưỡi được nghỉ ngơi, sau đó ngẩng đầu nhìn anh đang ngửa đầu tựa lưng vào sofa, hai má đỏ bừng.

Cô bắt đầu nỉ non: “Anh nhìn em đi mà.”

Nói xong lại ngậm lấy phần đầu nóng bỏng, mút mát lên xuống, lần nào cũng đâm tới tận sâu trong cổ họng, nước miếng chảy ra rờn rợn. Kiêu Triết nghiêng người, hai mắt như phun ra lửa, nhìn chăm chăm người con gái đang ngậm vào phun ra hạ thân của mình, toàn bộ tâm trí là bức tranh dâm mỹ này, anh cảm thấy ngứa ngáy không chịu nổi, một luồng điện đột ngột lan ra khắp cơ thể.

Kiều Triết căng cứng cơ bắp, hơi ưỡn thẳng lưng, kêu lên một tiếng, tinh dịch đặc sệt bắn vào cổ họng cô, cô thở hổn hển định tránh ra ngoài, cuối cùng lại bị anh bắn cả lên mặt.

Trong miệng là thứ chất lỏng tanh, mặn, Hạ Diệp vô thức nuốt xuống. Hành động đó đã bị Kiêu Triết nhìn thấy, anh cúi người rút khăn giấy trên bàn trà vừa giúp cô lau chát lỏng màu trắng sữa trên mặt, vừa xin lỗi: “Xin lỗi em...”

Nhưng lại chỉ thấy cô cố ý liếm môi.

Tại Kiêu Triết đỏ đến cực điểm, anh kéo tay Hạ Diệp, lôi cô đứng dậy, cởi bỏ chiếc quần đùi jeans của cô, sau đó tiếp tục lột sạch. Anh giữ lấy eo cô từ phía sau, bắt cô phải tự ngồi xuống. Không thể chờ đợi thêm một giây

nào nữa, anh chạm vào khe hở vốn đã trơn trượt, sau đó giữ lấy gậy thịt, nhắm chuẩn, một phát cắm vào.

Kiều Triết ngồi trên ghế sofa ôm cô, ra sức đâm cắm, Hạ Diệp ngửa đầu tựa vào vai anh ngân nga rên rỉ. Phía dưới được lấp đầy, từng chút từng chút được anh mân mê, cả cơ thể ngứa ngáy không chịu nổi.

Cô ưm ưm a a, uốn lưng đưa hông áp sát vào người anh.

“Chậm...Chậm một chút...” Âm thanh bị anh làm cho đứt đoạn, vách thịt non mềm nhịn không được mà run rẩy, nhanh quá rồi.

Một tay Kiều Triết nắm lấy một bên mềm mại, ngón cái và ngón trỏ ngắt nhéo nụ hoa, kích thích dây thần kinh của cô, tay còn lại thò xuống gợi ra chút dịch bôi trơn, rồi ấn vào hoa huyết đang căng lên vì sung huyết, sau đó xoa nắn hết sang trái, lại sang phải.

Cô gái trong vòng tay toàn thân run rẩy, ngay cả mười đầu ngón tay đang nắm chặt cánh tay anh cũng phải co quắp, muốn ra...

Hạ Diệp nhìn không được lắc lư cái hông, vừa định chạy trốn lại bị anh đè xuống mạnh mẽ đâm vào, bên tai là hơi thở nặng nhọc của anh. Đại não trống rỗng, tiếng rên rỉ ngân nga trong cổ họng không ngừng vang lên, đến cả hai hàng lông mi cũng phải run rẩy...

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 68: Thích.

Mây đen ngoài cửa sổ bị gió thổi bay, để lộ ra vàng trắng, ánh sáng bạc chiếu xuống mặt hồ.

Anh bé Hạ Diệp đến bên chiếc cửa sổ kiểu Pháp, ôm chặt lấy vòng eo thon thả của cô. Cách một lớp rèm màu trắng, cô áp người trên tấm kính thủy tinh trong suốt sát đất, hai bầu vú đong đưa vào tấm rèm... Đồng thời quay lại nhìn anh, miệng thở hổn hển...

“Lạnh...” Cơ thể nóng bỏng, dù đã cách một lớp vải rèm nhưng vẫn cảm nhận được rõ độ lạnh từ tấm kính.

Kiều Triết ôm Hạ Diệp lùi lại một bước, hai tay bắt lấy bầu ngực lạnh lẽo của cô, lòng bàn tay nóng bỏng đối lập với hai khối mềm mại mát lạnh. Anh dựa vào lưng cô, liềm lấp tầng mồ hôi mỏng trên đó, rồi thì thầm thổi hơi bên tai cô:

“Tại sao... lại vẫn... chặt như vậy?” Hết cú thúc này đến cú thúc khác ập tới, với lực đâm mỗi lúc một mạnh.

Hạ Diệp quay đầu hôn anh, cố gắng chặn miệng anh lại, thời khắc này cô không thể phân tâm để cùng anh trên đũa.

Kiều Triết là người chi phối, anh cố ý tránh né môi cô, đổi hướng quay mặt sang bên phải rồi lại sang bên trái, bàn tay rảnh rỗi lại ấn xuống bụng dưới của cô.

“Ừm... Không muốn... Quá trướng...” Một dòng điện ảm áp tràn xuống dưới, cô cảm nhận được dòng nước chảy ra.

Đã làm rất nhiều lần, anh hoàn toàn am hiểu sự nhạy cảm của cô, nên cố ý nông nông sâu sâu đâm thọc, mỗi lần thúc đều khiến tim gan cô run rẩy.

Kiều Triết trầm giọng hỏi: “Là chỗ này phải không?” Anh vừa nói vừa ma sát phần thịt non mềm của cô, nhẹ nhàng thọc vào rút ra.

Hạ Diệp thực sự muốn khóc, đầu óc mụ mị: “Không, không được. Ở đó... Nhanh hơn một chút... Cho em...”

Kiều Triết nhéo núm vú Hạ Diệp đồng thời thổi khí vào tai cô: “Cho em cái gì?”

“Cho em....Ừm...Cho em, cho em đi mà...Xin anh...” Cô không thể nói ra, toàn thân ửng đỏ, đôi mắt mờ đi, muốn anh đâm xuyên qua mình.

Nhìn đôi mắt đắm lệ của cô, cuối cùng anh cũng không chịu nổi, liền nhanh chóng đâm vào. Tiếp đến vươn đầu lưỡi, quấn lấy cô mút mát...

Tấm rèm bị xoắn thành nếp nhăn, Hạ Diệp áp người trên tấm kính, lục phủ ngũ tạng đều như bị anh đâm nát, cảm giác thoải mái không sao tả xiết, mỗi lần nhấp đều muốn vào sâu hơn nữa.

“Ừm...Aaaa...Aaaaa...” Các đầu ngón chân co rúm, mí mắt sụp xuống, con ngươi không chịu được đảo qua đảo lại, nhất thời choáng váng trong khoái cảm...

Cả người cô đều bị anh đẩy sát vào tấm kính, tiến thoái lưỡng nan, toàn thân co giật... Gậy thịt lại đâm thọc sâu vào cơ thể, mái tóc rối bù dính vào má cô, phía sau là anh đang ôm chặt lấy cơ thể run rẩy của cô.

Kiều Triết không ngừng xoa bóp những điểm nhạy cảm đang sưng tấy của Hạ Diệp, muốn kéo dài thời gian cao trào cho cô, nên không ngừng hôn lên gáy lẫn bả vai cô...

“Không cần nữa...” Cô nức nở từ chối, dùng chút sức lực cuối cùng quay lại ôm lấy anh, cả người ngã vào lồng ngực anh.

“Được!!!” Anh bế cô đi vào phòng tắm, sau đó vắn vòi hoa sen để rửa sạch vết dính nhờn trên cơ thể hai người.

Anh dùng hai ngón tay vờ vào giữa hai vách thịt của cô, dòng chất lỏng màu trắng sữa chảy ra theo kẽ ngón tay...

Hạ Diệp dựa vào người anh, chủ động nói: “Em đang uống thuốc, không sao đâu.” Cô không thích anh dùng bao cao su, mỗi lần đều là cô ngăn cản, nói anh có thể trực tiếp đi vào.

“Nếu em đã thực sự quyết định không muốn có baby, thì anh có thể đi thắt ống dẫn tinh.” Anh không muốn cô uống thuốc, nhưng lại chẳng thể ngăn được cô.

“Vậy ngộ nhờ sau này anh hối hận thì phải làm thế nào?” Hạ Diệp vừa nói vừa nắm lấy gậy thịt trơn trượt của anh, cũng giúp anh làm sạch nó.

Anh nói: “Sẽ không đâu, nếu có hối hận thì chắc chắn là em.”

“Anh không thích có em bé sao?” Cô ngẩng mặt lên hỏi anh.

“Không phải là không thích, chỉ là cảm thấy có hay không cũng được, nếu em thích thì anh cũng muốn, còn em không thích có thể không cần.”

Cô biết từ nhỏ anh chưa bao giờ nhận được tình yêu thương của cha mẹ, có lẽ vì vậy nên mới thờ ơ về mặt này và không có quá nhiều kỳ vọng vào con cái.

“Em uống thuốc là được rồi, rất ít tác dụng phụ, anh không cần lo lắng. Tuy rằng hiện tại em không muốn có con, nhưng nói không chừng đến một ngày nào đó lại muốn thì sao, không cần thiết phải tra tấn anh như vậy, em sẽ đau lòng lắm.” Hạ Diệp mỉm cười, ngân nga những lời âu yếm.

Nghe được âm thanh ngọt ngào của cô, trái tim anh như có những sợi lông tơ lướt qua, vừa ngứa ngáy vừa ấm áp, chỉ muốn dành hết yêu thương cho người con gái này.

Kiều Triết bế cô trở lại giường, cô lại quấn lấy anh. Nằm trong vòng tay anh, áp mặt vào cổ anh, thì thầm bày tỏ: “Em thích anh nhiều lắm.”

Dưới bàn tay là làn da mịn màng mềm mại của cô, khi cô cúi kính, thật khiến người ta hận không thể túm ngay lấy dáy cô một bài, nhưng khi cô mệt mỏi chán nản anh lại nhìn không được yêu thương cô, mỗi lúc như vậy trái tim anh lại thấy ngứa ngáy, vô cùng trống rỗng, muốn đem cô nhét vào trong.

“Anh biết.”

Hạ Diệp ngẩng đầu lên, lại muốn hôn anh, giống một đứa trẻ đòi kẹo, mà trong miệng anh lại dường như có kẹo. Cô chỉ muốn hôn anh, còn anh thì không, nếu không bên dưới lại ngóc đầu, rồi lại muốn cô.

Trong miệng là đầu lưỡi mềm mại của cô cùng đầu lưỡi của anh, triền miên không dứt, như chẳng biết mệt mỏi, nhưng ngay sau đó anh đã kịp thời kéo cô nằm xuống và kết thúc nụ hôn.

“Đáng ghét...” Cô hờn dỗi, cảm nhận được phía dưới của anh đang chạm vào mình.

Lòng bàn tay to lớn của Kiều Triết nhéo vào hông cô, sau đó vỗ vào cặp mông tròn trịa: “Đừng nhúc nhích, em ngoan ngoãn một chút thì sẽ ổn thôi.”

Hạ Diệp nằm trong vòng tay anh bật cười, người đàn ông khề nhếch khoe miệng, cảm nhận được người con gái trong vòng tay khề run.

“Ngủ ngon.” Cô hôn lên quả táo của Adam nói.

“Ngủ ngon.”

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 69: Đồ khôn.

Mới sáng sớm Tào Hân Hân đã make a phone call trong nỗi tuyệt vọng... Hạ Diệp vươn tay lấy chiếc điện thoại trên bàn bên cạnh, đặt ở tai, mặt vẫn vui trong gối.

“Hạ Diệp? Tớ sắp kết hôn rồi!” Giọng nói vui vẻ của cô gái phát ra từ ống nghe.

Hạ Diệp vẫn nhắm mắt, cô có thể tưởng tượng được bộ dạng của cô nhóc này thế nào khi đang nhảy lên vì mừng rỡ: “Chúc mừng nhé!”

“Có phải cậu vẫn đang ngủ không? Máy giờ rồi? Mau dậy đi mua sắm cùng tớ đi, tham mưu cho tớ một chút xem nên mặc trang phục thế nào trong lễ đính hôn, ai kia cũng đi.”

“Ai?”

“Còn có thể là ai được nữa, chị gái của Lâm Nghị, chị ấy nói nhất định phải đi cùng tớ, nhưng tớ không mấy thân thiết với chị ấy, nên rủ thêm cậu đi cùng, có cậu tớ mới thấy thoải mái hơn một chút.”

“Thôi đừng, chị tha cho em đi mà, ba cô gái đi mua sắm, chẳng phải là tự tìm đến đau khổ hay sao, chị cứ vui vẻ thoải mái đi cùng “bà cô bên chồng” nhà chị đi, đừng có nhàn cư vi bất thiện nữa.” Cô dứt khoát từ chối.

Tào Hân Hân cắn nhai: “Tớ nói cho cậu hay, Lâm Nghị đã nói với tớ rồi, chị gái anh ấy thường xuyên nghe ngóng tình hình về Kiều Triết từ chỗ anh ấy, nếu hôm nay cậu không đến gặp chị ấy “xem sao” thì sau này chẳng còn cơ hội nữa đâu.”

“Hân Hân, rốt cuộc là cậu muốn giúp tớ hay muốn đem thêm phiền phức cho tớ vậy? Chị gái, chị chuẩn bị kết hôn rồi đó, trưởng thành hơn một chút được không?”

“Tớ thấy dù sao thì lễ đính hôn của tớ cậu cũng nhất định sẽ tới, đến khi đó vẫn phải gặp mặt, không bằng bây giờ làm quen trước, đến khi đó biết người biết ta trăm trận trăm thắng.” Tào Hân Hân đúng lý hợp tình nói.

“Không cần thiết phải biết, cũng không muốn làm quen với người chẳng có liên quan, lòng tốt của chị em xin ghi nhận trong lòng. Nói ra thì, tại sao

cậu lại có vẻ thù địch với “bà cô bên chồng” này vậy, đừng có nói là vì tớ đó nhé, nói tớ cũng không tin đâu.”

Cô ấy thì thầm đáp: “Quả nhiên là chẳng giấu nổi cậu, cậu có biết khi gia đình hai bên cùng ăn cơm, chị gái anh ấy đã nói gì không?” Tào Hân Hân úp úp mở mở.

“Nói gì?”

“Chị ấy thậm chí còn đề nghị ngay trong bàn ăn rằng, sau này về nhà bên đó làm dâu thì hãy ở nhà làm một người vợ chăm chồng thương con, làm tròn trách nhiệm của một bà nội trợ toàn năng, đương nhiên thái độ khi nói không tệ như tớ bây giờ, dùng từ cũng không quá trực tiếp, nói nghe có vẻ dễ lọt tai hơn một chút. Vấn đề là ở chỗ, anh trai và bà chị dâu bình hoa di động của tớ cũng có mặt, hai người họ lại vô cùng tán đồng, hận không thể giơ tay cổ vũ ngay tại trận, chị dâu tớ thì chỉ mong ngóng đến ngày tớ đi lấy chồng, để cướp công ty trong tay tớ, rồi ngồi vào vị trí của tớ bây giờ, khiến tớ tức đến muốn nổ tung luôn rồi!” Tào Hân Hân bực tức nói một thôi một hồi.

Không nghe được phản ứng từ phía đối diện, cô ấy lại tiếp tục: “Chẳng phải là cậu không biết, tớ nào có nói lại được loại người đó, miệng thì nam mô nhưng bụng lại một bồ dao găm, nói chuyện còn hay hơn cả hát, nên chỉ đành ngồi nghe bọn họ thay mình sắp xếp.”

Hạ Diệp nằm trên giường, đưa tay lên xoa xoa huyết thái dương: “Vậy mà cậu còn đi mua sắm cùng cô ấy làm gì, nếu đã không vừa mắt thì cứ từ chối thẳng là xong.”

“Còn không phải là vì Lâm Nghị hay sao, anh ấy nói với tớ trước giờ chị gái đối xử tốt với mình thế nào, nói rằng trong vòng tròn quan hệ của bọn họ, chị gái chẳng có mấy người bạn, vừa hay lúc này chị ấy đang được nghỉ phép, nên bảo tớ đi mua sắm cùng chị ấy để tăng thêm tình cảm.” Tào Hân Hân có cả một bụng bực tức muốn phàn nàn.

“Hôm nay tớ phải về nhà thăm ba mẹ một chuyến, nên chẳng thể giúp gì được cậu rồi.” Hạ Diệp không thích tham gia vào những việc như vậy.

Tào Hân Hân phẫn nộ nói: “Tớ cũng không đến mức ghét chị ấy như vậy, dù sao người ta cũng là chị gái Lâm Nghị, sau này chẳng tránh được việc phải tiếp xúc qua lại, tớ chỉ không thích kiểu nói bóng nói gió của chị ấy, mỗi lần như vậy tớ lại chỉ muốn xông đến xé toạc cái lớp nguy trang của chị ấy ra, không thể nói chuyện một cách thẳng thắn hay sao?”

“Haiz... Chẳng giúp gì được cho cậu, nhìn nhin như vậy chi bằng sớm làm quen đi, nếu không sau khi kết hôn thì phải làm thế nào?” Không biết Tào Hân Hân có đang được tính là trầm cảm trước hôn nhân hay không, Hạ Diệp nghĩ.

Kiều Triết ở bên cạnh sờ sờ vào vòng eo mềm mại của cô, thấp giọng hỏi: “Ai mà sáng sớm đã gọi tới thế?”

Sau khi cúp máy, Hạ Diệp ném điện thoại về chiếc bàn bên đầu giường, rồi thu mình vào vòng tay anh: “Hân Hân, cô ấy đang bị trầm cảm tiền hôn nhân.”

Kiều Triết dụi dụi mắt, hôn nhẹ vào môi cô, chuẩn bị dậy đi làm. Hạ Diệp ôm lấy eo anh, không cho anh ngồi dậy, đem mặt vùi vào ngực anh, bộ ngực mềm mại áp sát vào người anh.

“Nếu còn không dậy, anh sẽ bị muộn đó.” Tối qua lăn lộn cả đêm, khó lắm mới ngủ cùng cô được một giấc.

“Năm phút thôi.” Cô nói bằng âm thanh ồm ồm.

Kiều Triết lại nằm xuống, ôm cô vào lòng, xoa xoa eo cô hết lần này đến lần khác.

“Nhột...” Hạ Diệp cố gắng né tránh.

Nhưng anh lại chẳng buồn để ý, lòng bàn tay to lớn trượt qua trượt lại, bởi vì cô không mặc đồ đi ngủ, nên lúc này dễ dàng đã có thể bắt lấy đầu vú, nhẹ nhàng xoa nắn.

Hạ Diệp kéo bàn tay anh ra, không để anh tiếp tục làm điều mình muốn.

Nhưng ngược lại, anh lại nắm lấy cả hai tay cô, cúi xuống hôn cổ, rồi ngậm lấy đôi môi cô, bắt đầu tấn công thành trì...

Cổ, núm vú, tất cả đều bị anh ngậm trong miệng đùa nghịch, một tay còn không ngừng châm lửa khắp cơ thể cô. Hạ Diệp ôm lấy đầu anh, toàn thân mềm nhũn, cảm giác có luồng hơi ấm từ chân chảy ra.

Các đầu ngón tay của người đàn ông trượt tới khe hở giữa hai đùi, gọt hạt trân châu, sau đó thông dong vẽ thành vòng tròn xung quanh...

Ngay khi cô nghĩ rằng anh sắp thực hiện bước tiếp theo thì anh lại nhắc người rời giường: “Sáng nay anh có cuộc họp.”

Hạ Diệp nằm tại chỗ, đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn anh: “Anh cố ý phải không?”

Kiều Triết mặc đồng phục vừa đeo dây lưng vừa tiến lại gần, muốn hôn cô.

Hạ Diệp trốn dưới chăn, rầu rĩ kháng cự: “Anh tránh ra!”

Anh giữ cô lại, kéo chăn xuống, in lên đôi môi hồng hào của cô: “Không kịp nữa rồi, chỉ còn nửa tiếng nữa thôi, khi nào về sẽ cho em.” Nửa câu sau cùng anh nói bằng giọng điệu vô cùng ái muội.

“Kiều Triết, đồ khôn nhà anh!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi phun ra câu mắng chửi.

Anh quay lưng về phía Hạ Diệp, nên cô không thấy được nơi dừng quần đang nhô lên của anh. Đến khi anh quay lại, cô mới thấy rõ nơi dừng quần đang nhô cao ấy...

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 70: Tức giận.

Buổi chiều, Hạ Diệp trở về nhà ba mẹ, vừa vào cửa đã phát hiện thái độ của mẹ cô có chút kỳ quái. Ba cô đang đeo kính ngồi trên ghế bên ngoài ban công đọc sách. Tang Phái Cầm lấy nước trái cây trong tủ lạnh ra, rót vào ly rồi đưa cho cô: “Tiêu Hạ, gần đây công việc của con thế nào?”

Hạ Diệp kinh ngạc, đã bao nhiêu năm nay chẳng hỏi han câu nào, sao đột nhiên hôm nay lại quan tâm đến công việc của cô thế này?

“Tốt lắm, sao thế ạ?”

“Là thế này, anh của nhà bác con sắp sửa kết hôn, bên nhà gái muốn mua một căn phòng cạnh trường học ở khu vành đai bốn, nếu không sẽ không kết hôn với anh họ con, con nói xem bác con đi đâu kiếm ra ngân ấy tiền cơ chứ, nên phiền não đến mức ngày nào cũng ngủ không ngon giấc, tối qua vẫn còn căn nhắc than vãn với mẹ, mà anh họ con lại là cháu trai duy nhất của nhà họ Tang chúng ta...” Tang Phái Cầm mỉm cười nhìn cô, những nếp nhăn chồng chất trên khuôn mặt bà, nhưng đôi mắt lại sáng rực.

“Nhà ở đâu?” Cô giả bộ tò mò.

Thấy thái độ của Hạ Diệp không mấy gay gắt, bà ta tiếp tục nói: “Chị dâu con thích một căn hộ ba phòng ngủ, khoảng hơn 200m², con cũng biết giá nhà đất ở thành phố Triều Châu đắt muốn đòi mạng rồi đó, một mét khoảng gần mười vạn tệ, bác con muốn vay gia đình chúng ta hai nghìn năm trăm vạn.” Bà ta nói xong lại để ý sắc mặt của Hạ Diệp.

“Thì cho vay thôi” Cô nhặt quả cam xanh trên bàn trà, bóc một múi ném vào miệng, chua muốn rụng răng.

Tang Phái Cầm cười nói vui vẻ, lấy điện thoại ra, định gửi ảnh cho cô: “Đây là tài khoản ngân hàng của anh họ con, con xem có thời gian thì gửi sớm cho thằng bé, để bên nhà bác đỡ lo lắng.”

Hạ Diệp ném mấy múi cam còn lại vào thùng rác, bên trong thùng phát ra tiếng lọc cọc: “Mẹ, chẳng phải bác vay mẹ sao, nếu mẹ có tiền thì cứ gửi thẳng cho bác chẳng phải là xong rồi sao?”

“Đứa nhỏ này, còn phân biệt cái gì mà con với mẹ nữa chứ, anh họ con đâu có phải là người ngoài, thằng bé năm nay cũng đã hơn hai mươi rồi, nếu không kết hôn thì sao được, thêm nữa, mẹ cũng chỉ có mình đứa cháu trai là nó, nên nhà chúng ta không giúp đỡ người trong nhà được một chút hay sao?” Bà ta không bỏ cuộc, tiếp tục khuyên nhủ.

“Mẹ muốn giúp thì cứ việc giúp, con cũng đâu có ngăn cản mẹ.”

“Mẹ làm gì có tiền cơ chứ, nếu có mẹ đã đưa cho thằng bé từ lâu rồi, còn cần mở miệng với con làm gì, mẹ cũng đã có tuổi, con đừng giận mẹ.”

Hạ Diệp hít sâu một hơi: “Cụ thể là bao nhiêu mét vuông?”

“204m2, cùng võ với căn nhà chúng ta.” Bà ta phẩn khởi thốt ra, tưởng rằng đã có hy vọng.

Hạ Diệp lấy điện thoại ra, tiện tay kiểm tra giá nhà ở khu vành đai bốn:

“Mẹ, giá nhà ở khu vành đai bốn là khoảng mười bốn vạn một mét, trả hết toàn bộ cũng xấp xỉ ba nghìn vạn, vậy mà mẹ muốn con cho hai người họ vay hai nghìn năm trăm vạn sao?”

Tang Phái Cầm cười khò: “Con cũng không phải là không biết, bác con là nhân viên bình thường, lương một tháng cũng chẳng đáng là bao, làm gì có khả năng mua nhà ở chỗ đó chứ?”

“Trước đây, bác con có bán căn nhà của tổ tiên đi, cộng thêm số tiền con đưa mẹ để mua nhà chia cho bác một phần, để hai bọn họ chuyển lên phố ở, món tiền đó bác đã trả lại hay chưa?”

“Đây là bác ruột con đó, con tính toán rành mạch như vậy làm gì, mẹ nuôi con lớn bằng ngần này, vậy mà hỏi con chút tiền còn khó hơn cả bắc thang lên trời.” Bà ta bắt đầu tức giận.

Hạ Chí Phạm đang ngồi trên chiếc ghế ngoài ban công, nhướng mi nhìn về phía sofa: “Tiểu Diệp, đừng giận mẹ con, nếu có tiền trong tay thì cho nhà bác mượn, dù sao thì con là con gái cũng chẳng tiêu gì đến tiền.”

Trước đây, Hạ Diệp ở bên ngoài kiếm tiền, thường xuyên gửi tiền về nhà, sau đó mẹ cô bắt đầu dăm ba bữa lại hỏi cô tiền, cô hoàn toàn không hề hay biết mẹ mình thường xuyên tiếp tế cho nhà bác, nên cô đã gửi tiền về để ba mẹ đổi sang căn biệt thự, nhưng mẹ cô lại mua căn chung cư ở thành phố, sau này Hạ Diệp kiểm tra giá nhà đất mới phát hiện, số tiền cô gửi đó hoàn toàn dùng không hết, thậm chí là chỉ dùng đến một phần ba, số còn lại thì trợ cấp cho bên nhà bác.

“Con không có nhiều tiền như vậy.” Cô đã thực sự nản lòng.

“Vậy con có bao nhiêu?” Tang Phái Cầm bắt được cơ hội, tiếp tục hỏi: “Mà bây giờ con về đây có còn đi nữa không?”

Hạ Diệp suy sụp: “Mẹ, bất luận là con có đi hay không, con cũng không bán căn nhà ở thành phố H, nếu mẹ muốn cho nhà bác vay tiền, thì mẹ đem bán căn nhà này đi, đổi sang căn nhỏ hơn, tiền trước đây con cũng đã đưa mẹ rồi, mẹ tiêu pha thế nào là việc của mẹ, nhưng sau này tiền sinh hoạt con chỉ chuyển theo tháng vào tài khoản lương hưu của ba.”

Tang Phái Cầm nghe vậy, bắt đầu lo lắng: “Muốn lấy tiền của con không được, con còn định bảo ba mẹ bán căn nhà này đi? Sao con chẳng có chút lương tâm nào thế, từ nhỏ tới lớn mẹ cho con ăn, cho con mặc, bây giờ đủ lông đủ cánh rồi nên muốn tạo phản phải không, mượn có chút tiền là bắt đầu lên mặt.”

Thấy Hạ Diệp hờ hững, thái độ bà ta cũng dịu lại, nói với giọng điệu như đang khóc: “Năm đó không phải là sinh con khó khăn, hại mẹ mất khi khả năng sinh đẻ, thì mẹ đã sinh thêm một đứa con trai để phụng dưỡng rồi, con

mới có tí tuổi đã tính toán rõ ràng thế này, sau này không biết còn thế nào nữa, nếu có con trai chắc chắn sẽ tốt hơn...Tôi đã tạo nghiệp gì mà ông trời lại đày đọa tôi thế này...”

Hạ Diệp gần như phải run rẩy đứng dậy: “Mẹ, câu này con đã nghe không dưới một trăm lần rồi, mẹ cũng đừng làm bộ làm tịch nữa, hai người cần tiền, mấy năm gần đây con cũng đưa không ít, nhưng nếu mẹ muốn con đưa tiền cho anh họ mượn, thì tốt nhất mẹ đừng nghĩ tới việc đó nữa.” Nói xong cô lập tức quay người về phòng mình.

Tang Phái Cầm ngồi trên sofa, tức đến bốc hỏa nhìn theo bóng lưng cô. Một lúc sau, Hạ Diệp tức giận lao ra khỏi phòng: “Bộ nữ trang trong vali của con đâu?” Trong vali Hạ Diệp có một bộ trang sức kim cương xanh trắng, bởi vì phong cách của nó không phù hợp với sử dụng hàng ngày nên cô không mang theo nó bên người.

Tang Phái Cầm thấy vậy liền lảng tránh ánh mắt, nhìn về phía chồng mình bên ngoài ban công.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 71: Từ chức.

Hạ Chí Phạm từ trên ghế đứng dậy: “Mấy ngày trước bác con nóng lòng muốn mượn tiền, trong tay mẹ con làm gì có đồng nào, thấy con có bộ trang sức, nên đã mang đi cầm đồ, ai ngờ chẳng được bao nhiêu tiền, chỉ được khoảng hơn một trăm vạn, sau đó đưa cho bác con vay rồi, trang sức nếu cần thì lại mua, con đừng có la hét âm ỹ trong nhà như vậy.”

Hạ Diệp tức giận đến mức chân tay run bần bật: “Hai người quá đáng quá rồi đó. Đây là đồ của con, tại sao lại có thể tùy tiện lấy cơ chứ?” Khi ba mẹ như vậy, cô thực sự không biết phải xử lý thế nào cho hợp lý.

“Cái gì mà của con với không của con, lấy đồ của con đưa cho bác trong lúc cấp bách, vậy mà con phản ứng thái quá thế à? Nếu không muốn ở lại nhà thì mau đi đi, mẹ cứ nhìn thấy con là khó chịu.” Tang Phái Cầm ở một bên cố làm ra vẻ.

“Cấp bách cái gì?” Cô bình tĩnh hỏi lại.

Hạ Chí Phạm liếc nhìn sắc mặt của Tang Phái Cầm, thấy bà ta không có ý ngăn cản, nên nói: “Anh họ con dính vào ma túy, nên nợ nần bọn cho vay

nặng lải.”

“Mẹ, cả gia đình nhà bác như cái động không đáy, nếu hai người tình nguyện bỏ mặc cuộc sống của mình, thì con không còn gì để nói, nhưng hai người đừng có kéo con vào theo.”

Tang Phái Cầm trừng mắt nhìn cô, cay đắng nói: “Không hiểu tại sao mẹ lại nuôi con thành một người lòng dạ sắt đá như vậy, đến nuôi một con chó nó còn biết chạy lại vẫy đuôi với chủ.”

Hạ Diệp không muốn tiếp tục dây dưa, giọng điệu cũng bình tĩnh trở lại:

“Con đi đây, hai người ở nhà chú ý giữ gìn sức khỏe.” Nếu có thể, cô không bao giờ muốn quay lại đây nữa.

Cô trở về phòng thu dọn đồ đạc, đóng vali lại rồi lao ra khỏi nhà như chạy trốn, cô không muốn biến thành con người như bọn họ, nhưng trong xương cốt, cô đã thừa hưởng sự ích kỷ của họ, cô thực sự ghét bản thân mình như vậy.

Một người sống ở bên ngoài quá lâu, đôi khi Hạ Diệp cảm thấy mình là một kẻ bất khả chiến bại, không có gì là không thể tự giải quyết, nhưng mỗi lần trở về nhà, cô lại bị ép trở lại đúng nguyên hình, bất lực và không biết phải làm thế nào, chỉ có thể trốn chạy.

.....

Sở cảnh sát thành phố Triều Châu.

Trong phòng họp, tất cả mọi người đều mặc đồng phục chỉnh tề, ngồi ngay ngắn, thu xếp những công đoạn cuối cùng của vụ án.

Ngồi giữa chiếc bàn chữ U, Giám đốc Triệu nói: “Vụ bắt giữ này vô cùng thành công, đội chống ma túy của chúng ta gần như đã quét sạch được thị trường buôn bán ma túy ngầm ở thành phố Triều Châu và Thủ Cảng. Đội của chúng ta cũng đã phá vỡ đường dây cán bộ thông đồng với tội phạm mà đến cả Ủy ban Kiểm tra kỷ luật Trung ương cũng không phát hiện ra, mọi người đều làm việc rất chăm chỉ, đặc biệt là đồng chí Hà Minh Thịnh, người đã đảm nhận công việc điệp vụ ngầm trong suốt thời gian qua.”

Lâm Nghị ở bên bên tiếp lời: “Chúc mừng Giám đốc Triệu được thăng chức Bộ trưởng!” Bầu không khí lúc này cũng thoải mái hơn hẳn.

Khuôn mặt Giám đốc Triệu nở nụ cười không thể che giấu, chuyện thăng chức ở độ tuổi này hoàn toàn dựa vào công lao của lớp trẻ bên dưới.

Ông ấy vẫy tay với Lâm Nghị: “Công việc lần này về cơ bản đã kết thúc, các vấn đề tiếp theo có thể giao cho những bộ phận khác trong cục chúng ta xử lý là được, những người tham gia hoạt động như Kiều Triết, Hà Minh Thịnh và Ngô Uyên Kiệt vân vân, được phê chuẩn nghỉ phép.”

Lâm Nghị ở một bên bỗng nhiên trở nên trầm mặc, Hà Minh Thịnh quay sang hỏi: “Sao anh lại không đi?”

“Ba tôi không đồng ý cho tôi tham gia hành động ở nước ngoài, tôi là con trai duy nhất trong gia đình, họ sợ tôi chết thì sau này chẳng có ai hương khói, rồi không có mặt mũi nào đối diện với tổ tiên.” Anh ấy nghiêm túc trình bày những quan niệm mang tính truyền thống trong gia đình mình. Mễ Hạo ngồi bên phải lên tiếng: “Đội trưởng Hà vẫn chưa biết đúng không, Lâm Nghị chuẩn bị kết hôn rồi.”

“Mọi người đều đã nhận được thiệp mời, đội trưởng Hà mới về nên không biết, ngày mai tôi sẽ thiệp cho cậu sau.” Lâm nghị nói với anh ta.

Sau cuộc họp, khi mọi người đều đã rời đi, Kiều Triết mới đẩy phong thư đã chuẩn bị trước đến trước mặt Giám đốc Triệu: “Cảm ơn sự chỉ dạy của Giám đốc.”

Giám đốc liếc nhìn ba ký tự lớn trên chiếc phong bì: Đơn từ chức. Ông ấy kinh ngạc nhìn anh: “Tiêu Kiều, đây không phải là chuyện nhỏ, cậu phải suy nghĩ cho thật kỹ.”

“Đã nghĩ kỹ rồi, nếu không thì cũng không đề đến khi nhiệm vụ lần này kết thúc mới nộp đơn.”

Về mặt Giám đốc Triệu vô cùng nghiêm túc: “Tôi không hiểu lý do của cậu là gì, nhưng cậu với tư cách là trụ cột trong đội chống ma túy của chúng ta thì phải có tinh thần vì tập thể, nếu cậu nghỉ, thì ai sẽ thay thế vị trí của cậu?”

“Giám đốc Triệu, tôi đã làm việc trong Đội chống ma túy Quốc gia gần tám năm, tiến độ công việc đương nhiên là tôi hiểu rõ, lần này trùm ma túy lớn nhất nước là Thâm Thành đã lọt lưới, chúng ta đã mất gần bốn năm để triển khai việc truy quét chúng cùng với đám buôn bán ma túy mọc lên ngày một nhiều ở khắp mọi nơi, vậy nên có tôi hay không thực sự không có khác biệt gì lớn, công việc cá nhân còn lại trong vụ án, các anh em trong đội hoàn toàn có thể xử lý được.”

“Cậu cân nhắc thêm một lần nữa đi, đơn từ chức cứ để chỗ tôi, đợi đến khi kỳ nghỉ phép của cậu kết thúc hãy nói.”

Kiều Triết không nói thêm gì nữa, anh cầm tài liệu rời khỏi phòng họp.

Tối giờ tan sở, Hà Minh Thịnh tìm anh hỏi: “Tại sao lại từ chức?”

Kiều Triết nhìn anh ta, xoay người lấy từ trong tủ ra vài chiếc túi giấy, đưa qua: “Đây là tài liệu của Đường Hoành, Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Trung ương đã kiểm tra vấn đề tham nhũng ở đó, không có quan chức nào dính líu tới anh ta, về cơ bản là Đường Hoành đã lui về tuyến ngoài, tất cả đều có trong tài liệu này.” Thấy Hà Minh Thịnh thờ ơ, anh lại tiếp tục: “Không muốn làm nữa.”

Anh ta đón lấy tài liệu, để lên bàn: “Không muốn làm nữa?” Cùng nhau hành động, cùng nhau làm nhiệm vụ, dù có khó khăn, mệt mỏi đến đâu anh cũng chưa từng bỏ cuộc. Hà Minh Thịnh không muốn mất đi một người bạn đồng hành đáng tin cậy, càng không thể hiểu nổi lựa chọn của anh.

Kiều Triết trầm mặc, bọn họ là chiến hữu, nên anh không thể nói dối. Hà Minh Thịnh lại tiếp tục: “Là vì cô ấy sao? Anh là vì sợ đem đến nguy hiểm cho cô ấy, hay sợ có lỗi với bộ đồng phục cảnh sát mình mang trên người?”

È rằng sẽ là cả hai, không thể phủ nhận rằng với tư cách là một nhân viên thực thi pháp luật mà anh lại che chở cho cô, quả thực là một việc vô cùng xấu hổ với lương tâm, hơn nữa việc anh càng lo sợ hơn đó là sự trả thù của những tên buôn ma túy. Khi có một người mình muốn bảo vệ, anh đã bắt đầu lo lắng tới việc nguy hiểm có ở khắp mọi nơi.

“Đúng, là vì cô ấy.”

Lâm Nghi vội vàng xông vào văn phòng, cảm nhận được bầu không khí áp lực giữa hai người, liền hỏi: “Tại sao lại muốn từ chức?”

Hà Minh Thịnh lên tiếng: “Anh và cô ấy mới quen biết nhau được bao lâu?”

Anh ta biết bản thân mình nói như vậy thực sự không thích hợp.

“Là vì Hạ Diệp sao? Vì một người như vậy mà cậu tự hủy hoại tương lai của mình?” Lâm Nghi trách móc.

“Đây là quyết định của bản thân tôi.” Kiêu Triết không thể giải thích.

Một số lời nói có thể lừa dối người khác, nhưng không thể tự lừa được bản thân.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 72: Cường hiếp.

“Lâm Nghi chẳng phải anh muốn chuyển sang làm bộ phận văn thư giấy tờ hay sao? Tại sao không nói trước với bọn tôi một câu?” Hà Minh Thịnh quay sang hỏi anh ấy.

Vẻ mặt Kiêu Triết có chút kinh ngạc khi nghe thấy vậy.

Mũi tên đột nhiên chĩa về phía mình, Lâm Nghi bất an gãi đầu: “Chẳng phải tôi sắp kết hôn rồi sao, cả gia đình đều cảm thấy nhiều nguy hiểm, gia đình bên nhà bạn gái tôi cũng không hy vọng tôi tiếp tục làm bên mảng chống ma túy nữa, vậy nên ba tôi mới có dự định chuyển thôi sang bộ phận khác.”

Kiều Triết giơ tay vỗ vỗ lên vai anh ấy, tỏ vẻ thông cảm.

Đột nhiên Lâm Nghi cảm thấy mình không đủ tư cách để chất vấn Kiêu Triết, mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, không ai có thể áp đặt về mặt đạo đức của người khác, huống hồ trên đời này làm gì có ai là người không có tâm tư.

Hà Minh Thịnh cầm tài liệu trên bàn lên, nói: “Anh cân nhắc kỹ càng rồi là được.” Anh ta nói với Kiêu Triết.

“Trước đây cảm ơn cậu.” Kiêu Triết nói.

Hà Minh Thịnh lôi theo Lâm Nghị rời khỏi văn phòng, anh ta không nhận câu cảm ơn của anh, là do chính bản thân anh ta động lòng trắc ẩn, không muốn để cô lâm vào cảnh rắc rối, anh ta vẫn còn nhớ như in ngày hôm đó, đôi mắt cô ngân lệ lao ra khỏi cửa, ba mẹ của cô rất giống với gia đình của vị hôn phu đã qua đời của anh ta.

.....

Trong phòng giam, Thẩm Thành mặc bộ đồ đồng phục tù nhân màu cam ngồi trong khung cửa sổ bằng kính, trên tay cầm chiếc điện thoại cố định cũ kỹ, đầu dây điện thoại được nối với đầu dây bên ngoài ô cửa.

Khuôn mặt Thẩm Uyển phờ phạc, gần như bật khóc, nghẹn ngào nói: “A Thành, em ở trong đây thế nào?”

“Chị, chị đừng khóc, em ở trong đây rất tốt, ăn ngon ngủ kỹ, không sao đâu.” Anh ta hé đôi môi nhợt nhạt để an ủi cô ấy.

Phía sau là viên cảnh sát với vẻ mặt nghiêm nghị đang dõi theo.

Nếu có thể làm lại mọi thứ, anh ta nghĩ mình sẽ không đi theo con đường này. Nhưng tiếc rằng trên đời này chưa từng có chữ “nếu”.

.....

Mùa hè ở Thủ cảng oi bức đến không chịu nổi, Phùng Tuệ đã sớm không đến phòng đánh mát chược nữa rồi, bởi vì mỗi lần đều nợ nần, chẳng ai muốn chơi với bà ta nữa, vì vậy bà ta vùi tiền của Thẩm Uyển để mua một bàn đánh mát chược về, rồi rủ ba bốn người đến nhà mình chơi.

Từ khi học cấp hai, Thẩm Uyển đã đi làm thêm, vì thành tích của cô ấy đủ tốt nên năm nào cũng nhận được học bổng, số tiền kiếm được sẽ dành dụm để em trai học đại học, trước khi vào đại học, chính phủ không yêu cầu đóng học phí, nên không cần dùng nhiều tiền như vậy, cô ấy lo sau này sẽ không trả nổi học phí khi lên đại học cho em trai, thanh niên sau này cũng cần tìm bạn gái, chắc chắn sẽ cần dùng nhiều tiền.

Thẩm Thành đang học lớp mười hai, cậu ta rất chăm chỉ học hành và chọn ở trong ký túc xá, muốn thi đỗ vào trường đại học của chị gái mình.

Buổi tối, gió nóng thổi qua, ngay cả chú chó lang thang ngoài cửa cũng không muốn sửa, mà híp mắt lim dim, nằm bên cửa. Thẩm Uyển leo lên lầu với tốc độ cực nhanh, hôm nay là cuối tuần, cô ấy sẽ làm bữa trưa bổ dưỡng cho em trai mình, để ngày mai có thể gửi đến trường cho em, sắp đến kỳ thi đại học rồi.

Vừa về đến nhà, bên trong khói thuốc còn chưa tan, mấy người đánh bài cũng vừa rời đi, chỉ có duy nhất một ông già với cái bụng bia vẫn còn ngồi lại cùng Phùng Tuệ nói hươu nói vượn.

Cô gái nghiêng người đi vào bếp rồi kéo cánh cửa kính được dán bằng giấy dán tường đủ màu sắc sỡ lại.

Phùng Tuệ liếc cô ấy một hồi rồi tiếp tục cười nói: “Anh Lưu, anh có thể thư thả cho em thêm vài ngày không, đợi bố bọn nhỏ có lương em sẽ lập tức

trả tiền lại cho anh.”

Người đàn ông có tên anh Lưu dùng đôi mắt ô uế liếc nhìn quanh người cô gái: “Lại khát thêm vài ngày, chị à, tôi đã khát cho chị đến chục cái vài ngày rồi đó. Nếu hôm nay không xì tiền ra, thì ngày mai tôi sẽ gọi anh em đến chơi chết cái đồ kỹ nữ nhà cô.”

“Cho dù anh có bán em đi thì em cũng chẳng thể trả anh tiền ngay được mà anh Lưu.” Bà ta giả bộ khóc lóc làm nũng.

“Nếu không trả được thì con mẹ nó khi đó còn vay làm gì?” Trong lúc nói chuyện thỉnh thoảng ông ta lại nhìn về phía bóng hình trong phòng bếp. Phùng Tuệ biết rõ ông ta muốn gì, liếc nhìn cô con gái đang đứng trong phòng bếp một cái, sau đó ra hiệu cho ông ta một con số. Người đàn ông mỉm cười, bày ra bộ mặt đáng kinh mặc cả cùng bà ta.

“Anh Lưu, anh làm kinh doanh bất động sản, mà còn thiếu chút tiền này sao?” Bà ta bắt đầu nịnh bợ.

“Không thể nhiều hơn, nếu không con mẹ nó, chỗ đó cũng đủ ông đây “làm thịt” cả trăm “con gà” rồi.”

Phùng Tuệ đứng dậy, đi đến cửa lớn vẫy tay về phía ông ta, sau đó đóng cửa, đứng bên ngoài canh gác.

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng va chạm của xoong nồi thỉnh thoảng vọng ra từ phòng bếp, người đàn ông kéo kéo quần, đi đến đẩy cánh cửa trượt, mở ra.

Trên trán Thẩm Uyển đầm đìa mồ hôi, mùa hè oi bức đến khó chịu, chưa kể lúc này cô ấy còn đang bật bếp, cô gái mồ hôi nhễ nhại, áo sơ trắng ướt đầm một khoảng trước ngực, bên trong là chiếc áo lót màu xanh thắp thoáng. Gã đàn ông nuốt nước bọt, ngửi thấy mùi thức ăn, hỏi: “Tên Uyển Uyển phải không? Đang nấu món gì đó?”

Cô gái ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn ra phòng khách, thắc mắc tại sao gã đàn ông xấu xí này lại đến hỏi mình, nhưng không thấy bóng dáng mẹ đâu, liền đưa tay lên lau mồ hôi, trả lời: “Chú có chuyện gì không?”

“Mẹ cháu xuống lầu mua chút đồ, bảo chú ngồi trên này xem tivi, nhưng chú tìm không thấy điều khiển.”

Thẩm Uyển nghi ngờ, nói: “Bình thường điều khiển vẫn hay để trên bàn trà.”

Trên mặt gã đàn ông chùng chắt đủ lớp thịt: “Cháu tìm giúp chú nhé, chú tìm không thấy.” Ông ta phát hiện bản thân mình bị mắc kẹt ngoài cánh cửa, liền quay người sang để lộ chiếc bụng ngấn mỡ của mình đồng thời nhường đường cho cô gái.

Thẩm Uyển tắt bếp đi vào phòng khách để tìm điều khiển cho ông ta. Cô gái cúi đầu, khom lưng nhìn xuống bên dưới bàn trà, nhưng không tìm thấy, liền xoay người đi về phía sofa, lật tìm quanh cách khe hở của tấm nệm.

Gã đàn ông đứng sau lưng cô ấy, nhìn theo dáng vẻ yêu kiều ấy, đôi chân thẳng tắp ẩn hiện trong chiếc quần jeans màu xanh nhạt, bờ mông cong vênh hướng về phía ông ta.

“Á” một tiếng, cô gái thất thanh hét lên.

Gã đàn ông mập mạp ôm Thẩm Uyên từ phía sau, rồi đè cô xuống sofa, vươn tay muốn cởi quần áo trên người cô ấy.

Cô gái hoảng sợ, vùng vẫy trong vòng tay của gã ta: “Ông làm cái gì thế? Thả tôi ra.”

“Vui vẻ cùng chút một chút nhé, số tiền mà gia đình cháu nợ sẽ không cần phải trả nữa.” Gã đàn ông phân khích nói.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 73: Đã chết. (Cân nhắc kỹ trước khi đọc)

Rèm cửa đã được đóng vào từ lúc nào không hay, chỉ để lại một khoảng tối đen. Quần jeans của cô gái bị kéo xuống, gã đàn ông đè lên mông cô gái rồi cởi quần mình.

Thẩm Uyên bắt đầu la hét, cô ấy kêu cứu, gọi mẹ, nhưng chẳng ai đáp lại, nỗi sợ hãi ập đến, hai hàng nước mắt chảy dài trên má. Gã đàn ông cọ xát hông mình qua quần lót của cô, đồng thời bịt chặt cái miệng nhỏ đang không ngừng la hét của cô ấy lại.

Có được cơ hội, Thẩm Uyên mạnh mẽ cắn lão ta một cái, gã đàn ông đau đớn thả ra, cô nhanh chóng vùng ra khỏi người ông ta, kéo quần chạy về phía cánh cửa màu đỏ sẫm, vặn tay nắm mở cửa, nhưng cửa đã bị khóa, khiến cô gái sợ đến hoảng loạn.

Gã đàn ông từ sau lưng tiến tới, cô ấy bị đẩy ngã xuống đất, lúc này chỉ biết khóc, nước mắt nước mũi giàn giụa. Ông ta nổi cáu, tát vào mặt cô gái một cái, năm đầu ngón tay hằn rõ trên khuôn mặt trắng trẻo dịu dàng của cô, tai cô ù đặc chỉ cảm thấy vừa đau vừa nóng.

Gã mập bắt đầu cởi quần của cô ấy, lần này đến cả quần lót cũng không tha, âm hộ phần nộn được vài sợi lông đen che lấp của cô gái hiện ra trước mặt, khiến người nhìn muốn trào máu mắt.

Gã đàn ông vội vàng cởi quần mình ra, sau đó chặn ngang người Thẩm Uyên, khuôn mặt ghê tởm ghé sát mặt cô ấy, bàn tay bắt đầu hung hăng nhào nặn bầu ngực của cô.

Thẩm Uyên dùng sức chống cự, khóc lóc van xin lòng thương xót: “Làm ơn, cầu xin ông, thả tôi ra...” Cô ấy có cố thế nào cũng không thể đẩy được

người đàn ông bên trên ra, chỉ đành nghiêng người khó khăn tránh né cái miệng hôi thối của ông ta.

Gã mập đè trên người Thẩm Uyển, hoàn toàn áp chế cô ấy: “Một lát nữa sẽ thoải mái thôi, chú sẽ để cháu thử nghiệm nhé...”

Ngón tay gã mập với xuống kẽ hở bên dưới của cô gái, khô khốc, run rẩy, khó khăn lắm mới thâm nhập được một ngón tay vào trong, lão ta khinh bỉ nhìn cô gái dưới thân, động tác trở nên gấp gáp.

“Lần đầu tiên phải không, chú sẽ làm nhẹ nhàng.” Dương vật vừa ngắn vừa nhỏ của lão ta đè lên bờ mông căng tròn của Thẩm Uyển.

Bất ngờ cánh cửa màu đỏ bật tung, chàng thiếu niên một đạp đá văng người đang đè lên cô gái, gương mặt như muốn phát nổ, cậu ta nhanh chóng cởi áo khoác đồng phục học sinh của mình phủ lên người chị gái. Sau đó lao vào bếp cầm ra con dao thái đồ ăn đang để trên thớt.

Tên mập lùn bị đạp ngã xuống đất, còn chưa kịp định thần, đang định mở mồm ra mắng chửi lại nhìn thấy cảnh này liền vội vàng đứng dậy kéo quần lên. Đồng thời cố gắng chạy thật nhanh ra ngoài, nhưng cánh cửa đã bị cậu thiếu niên đóng sầm lại.

Tay cậu lăm lăm con dao, nhưng chân lại không thể nhúc nhích, vì người con gái đang nằm dưới sàn đang ôm chặt đùi cậu.

“Không được, a Thành!” Cô gái rung rung, tóc tai bù xù xoa trên vai.

Bên ngoài hành lang vang lên tiếng thét của phụ nữ, đối phương trông thấy một người phụ nữ trung niên nằm trên cầu thang trong tư thế co quắp, đầu cúi xuống, sau gáy đầy máu, máu chảy dọc theo cầu thang xuống dưới, vẫn còn nguyên độ ấm.

Người phụ nữ phát hiện xác chết trên lối cầu thang bộ run rẩy, hai chân mềm nhũn lấy điện thoại trong túi ra báo cảnh sát...

Thẩm Uyển khóc không ra hơi, cô ấy sống chết ôm chặt lấy chân em trai mình, thân dưới không còn một mảnh vải, lúc này đang được chiếc áo đồng phục màu xanh lam của cậu che chắn, áo sơ mi bị kéo tung, mở một khoảng lớn trước ngực.

Chàng trai nắm chặt bàn tay, đôi mắt đỏ như máu, tức giận ném con dao làm bếp trên tay, nhưng thật ngẫu nhiên lưỡi dao màu bạc sáng bóng lại lướt qua cổ của gã mập, “hự” một tiếng, một dòng máu đỏ tươi phun ra, chỉ thấy vẻ mặt lão ta vô cùng sửng sốt, hai tay run rẩy đưa lên che cổ, rồi nằng nề ngã vật xuống sàn.

Chứng kiến cảnh tượng này, Thẩm Uyển hét lớn, vội vàng che mắt lại. Cơ thể gầy gò yếu ớt của cậu thiếu niên không ngừng run rẩy, cậu không hề có ý...

Thẩm Thành nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, bế chị gái đang khóc lóc thảm thiết bên chân dậy, trở lại phòng ngủ, giúp cô ấy kéo chiếc quần lót dưới gót chân lên, rồi cài lại cúc áo sơ mi.

Cậu nghiêng người ôm lấy cô gái: “Em đi đây, chị.”

Thắm Uyên vội vàng nắm lấy tay cậu, nước mắt ướt đầm hàng mi: “Em đi đâu?”

“Em đã giết người.”

Thắm Uyên run lên bần bật, nói: “Không sao, em còn chưa thành niên, lại không phải cố ý, không sao đâu.” Cô ấy hoảng loạn sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Một lớp sương trắng hiện lên trong hốc mắt cậu thiếu niên, cậu quay người lại ôm lấy chị gái mình, ghì chặt gáy cô ấy, rồi hôn xuống môi cô.

Thắm Uyên vừa thút thít vừa đẩy mạnh người cậu ra, trong lòng chỉ có nỗi lo lắng và sợ hãi đến vô hạn.

Đây là lần đầu tiên cậu ta làm ra sự việc bất thường như vậy, cậu ta đã tưởng tượng không biết bao nhiêu lần, cậu mơ về việc được ở bên cạnh chị gái và làm những việc mà một đôi nam nữ có thể làm, cậu đã nhẫn nhịn quá lâu, thế nhưng hiện tại xem ra đã chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Thắm Uyên há miệng cắn em trai mình một cái, nhưng cậu vẫn ghì chặt lấy miệng cô ấy, khóe môi bị rách, giữa miệng hai người nồng nặc mùi máu, vừa tanh vừa ngọt, cô ấy không thể tự chủ, cứ thế bật khóc.

Sau cùng, Thắm Uyên cũng đã ngừng việc chống cự, để mặc cậu hoành hành trong miệng mình, đầu lưỡi cậu đưa vào miệng cô, rồi liếm đi những vệt máu đỏ dính trên môi cô ấy, đó là máu của cậu và cô ấy cũng là của cậu. Bên ngoài có tiếng còi hú của xe cảnh sát, Thắm Thành buông chị gái mình ra, leo lên bàn làm việc, vươn tay mở cửa sổ.

Thắm Uyên cuống quýt chạy theo nắm lấy vạt áo cậu: “Em làm gì thế?”

“Chị, chờ em nhé.” Cậu gạt tay cô ấy ra, bò theo ống dẫn nước xuống dưới.

Thắm Uyên thò đầu ra ngoài, nhìn theo: “Đầu thú đi!”

“Em giết chết mẹ rồi.” Cậu để lại một câu rồi trượt theo đường ống, mà không hề nhìn cô ấy, cậu không dám nhìn.

Trong con hẻm tối đen, vắng vẻ, cậu biến mất giữa màn đêm, để lại một mình cô ấy bàng hoàng đứng bên cửa sổ.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Thắm Uyên thất thần đi tới, mở cửa ra, hai người đàn ông mặc cảnh phục đang đứng bên ngoài. Trông thấy một xác chết trong phòng, dòng máu đỏ tươi trộn lẫn với nước tiểu màu vàng chảy lênh láng khắp sàn nhà, tử thi vẫn giữ nguyên tư thế hai tay che cổ, giữa các ngón tay loang lổ vết máu khô đen dính, hai viên cảnh sát kinh ngạc, lập tức đưa cô ấy về đồn.

Đi qua hành lang, thấy thêm một thi thể đã được khoanh vùng bằng vạch trắng, cô gái chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi vội vàng quay đi, cảm xúc không hề lay động.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 74: Biến mất.

Thẩm Uyên bị nhốt trong phòng thẩm vấn, đầu óc rối bời, cả người mơ màng, chiếc còng tay đã được tháo ra. Cô gái buộc phải nhớ lại những gì đã xảy ra, cô vừa khóc nức nở vừa mô tả lại cảnh mình bị cưỡng hiếp như thế nào.

Một lúc sau, một viên công an khác bước vào, cầm theo sổ ghi chép ngồi xuống, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, rồi nói: “Sau khi phân tích, bước đầu xác nhận mẹ cháu đã xảy ra cự cãi với ai đó ở hành lang trước khi bị xô xuống lầu, dẫn đến đầu bị va đập và tử vong tại chỗ.”

Đôi mắt cô gái lơ đãng, ông ta tiếp tục: “Cái chết của người còn lại là động mạch cổ bị cắt đứt bởi vật sắc nhọn, khiến ông ta mất quá nhiều máu mà chết, đã tìm thấy dấu vân tay trên hung khí giết người, sau khi so sánh với cơ sở dữ liệu chúng tôi phát hiện đó là em trai cháu, Thẩm Thành.”

Đột nhiên Thẩm Uyên bật khóc, viên cảnh sát cho rằng do cô ấy quá hoảng sợ nên không tiếp tục gặng hỏi nữa, họ cho cô ấy một khoảng thời gian lấy lại bình tĩnh, đồng thời đứng dậy lấy ra một chiếc cốc giấy dùng một lần bên máy lọc nước rót cho cô ấy một cốc nước.

“Em trai cháu đã đi đâu rồi?”

Nước mắt làm nhòe đi đôi mắt cô gái, cô ấy nghẹn ngào nói: “Cháu không biết, a Thành không phải cố ý... Chú cảnh sát, thằng bé không cố ý đâu, là do tên đó muốn cưỡng hiếp cháu, thằng bé chỉ nhất thời kích động, nên nên nên...”

“Cháu có biết cậu ấy đi đâu không? Mọi việc chỉ có thể đợi đến khi bắt được cậu ấy mới có thể kết luận.”

“Em trai cháu không phải kẻ sát nhân, không phải thằng bé.” Cô ấy vừa khóc lóc vừa bênh vực cậu.

Các điều tra viên tội phạm đã quá quen với việc này, nên không muốn lãng phí thời gian, tiếp tục hỏi: “Sau khi trích xuất dấu giày, tình cờ có một dấu chân của một người đàn ông khác trùng khớp với cỡ giày của em trai cháu ở nhà và cuối cùng là biến mất tại cửa sổ phòng ngủ. Cháu là người cuối cùng nhìn thấy nghi phạm, đồng thời cũng là nhân chứng tại hiện trường vụ án thứ hai.”

Sau một hồi dừng lại, cũng cho cô gái đã có thời gian xử lý thông tin trong đầu, viên cảnh sát lại hỏi: “Trước khi rời đi, em trai cháu, Thẩm Thành đã nói gì với cháu?”

Đôi mắt Thẩm Uyên khẽ lay động, nghĩ đến câu “Em giết chết mẹ rồi”, cô ấy cup mắt xuống và lắc đầu một cách máy móc.

Về cơ bản, đã loại trừ cô gái ra khỏi mọi nghi ngờ, viên cảnh sát cho biết:

“Về việc người đàn ông cô gắng cưỡng ép cháu và đã chết kia, vụ án vẫn có

thể tiếp tục đệ trình thông qua phân tích và thu thập bằng chứng xung quanh hiện trường, cháu có thể kháng cáo và tiếp tục tuyên bố chống lại người nhà của người quá cố, nhưng vì phạm nhân đã trở thành người quá cố mà hiện tại em trai cháu lại là nghi phạm lớn nhất nên những vấn đề sau này sẽ rất phiền phức.”

Cô gái tiếp tục lắc đầu, cô ấy không có tiền để kháng cáo cũng vĩnh viễn không muốn nhớ lại những gì xảy ra đêm nay.

“Chúng tôi tạm thời không liên lạc được với ba của cháu, cháu có biết ông ấy đi đâu không?” Hiện tại đã là nửa đêm, là nam chủ nhân của gia đình, mà vẫn chưa về nhà, tuy bản thân ông ta là một nhân viên của chính phủ, nhưng cũng không tránh khỏi việc mệt mỏi, vì vậy đã đánh mất sự kiên nhẫn của mình.

Thấy cô ấy không nói gì, viên cảnh sát đóng cuốn sổ ghi chép trên tay lại: “Cháu có thể ra về rồi, khi nào cần chúng tôi sẽ tới tìm cháu, nếu như tìm thấy hoặc có tin tức gì từ nghi phạm, nhất định phải liên lạc với chúng tôi bất cứ lúc nào.”

Thẩm Uyên loạng choạng đứng dậy, suýt chút nữa ngã quỵ xuống đất, cô ấy không biết bản thân mình làm thế nào để quay lại trường học.

Ngày hôm sau, vụ án giết người hiếp dâm đã lan đến mọi góc ngách trong trường, mọi người đi qua ký túc xá nữ sinh đều nhòm ngó bằng ánh mắt tò mò, với hy vọng muốn tìm kiếm được thông tin gì đó, để còn có chuyện để buôn sau bữa cơm...

Các bạn cùng phòng cũng tạm coi là hiểu chuyện, thấy cô ấy chán nản cũng không dám hỏi thêm, sáng sớm khi mọi người lên lớp, chỉ mình cô ấy trốn trong ký túc xá, không dám ra khỏi cửa, cũng chẳng dám về nhà.

Một nam sinh từ bên ngoài chạy vào, thở hổn hển nói: “Thẩm Uyên, có một viên cảnh sát đang ở tòa nhà dạy học, nói muốn tìm chị.”

Thẩm Uyên ngậy người, cô ấy đứng dậy đi vào phòng tắm, tùy ý rửa qua mặt rồi đi cùng nam sinh xuống lầu.

Trong lúc bàng hoàng, cô ấy bị vấp ngã, may mắn được nam sinh đó đỡ lấy cánh tay, quan tâm nhắc nhở: “Cẩn thận.”

Thấy cô gái thường ngày sạch sẽ gọn gàng, lúc này áo sơ mi trên người bẩn thỉu nhả nhúm, nam sinh có chút mất tự nhiên lên tiếng: “Chị không sao chứ?”

Thẩm Uyên thu lại cánh tay của mình, nhỏ giọng nói cảm ơn và phớt lờ sự quan tâm hỏi han của đối phương, ai có thể thực sự quan tâm tới cô ấy cơ chứ, chắc chắn chỉ ôm một lòng tò mò muốn tìm hiểu về tình tiết đáng ghê tởm kia mà thôi.

Hai người đi đến bên sân vận động, một người đàn ông mặc cảnh phục đang đứng chờ tại đó, khi thấy cô gái đến, anh ta liền dẫn cô trở lại xe cảnh sát đang đậu ngoài cổng trường và thông báo lệnh triệu tập cho cô ấy.

Nam sinh đứng giữa sân vận động nhìn theo bóng lưng đang trôi theo làn gió của Thảm Uyên, trong lòng có chút nhói đau.

Quay lại đồn cảnh sát, một nam cảnh sát ngồi đối diện với cô gái, mặt mày nặng trĩu, hai tay đan chéo đặt trên bàn.

Ông ta nói: “Ba cháu, Thảm Vĩnh Phong được tìm thấy trong bụi cỏ bên đường Thượng Khê, khi được tìm thấy ông ta đã chết, chúng tôi tìm thấy dấu vết vật lộn trước khi chết, nhưng nguyên nhân cái chết là do sốc ma túy.”

Thảm Uyên lấy tay bịt chặt miệng đang há to, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, nhưng không phải buồn bã, thậm chí còn không rơi lệ, rất nhanh sau đó liền bình tĩnh trở lại.

“Từ dấu vết trong bụi cỏ, rõ ràng có người thứ hai xuất hiện bên cạnh người đã chết, sau khi so sánh tóc và dấu chân để lại xung quanh, có thể kết luận đó là em trai cháu, Thảm Thành. Hiện tại cũng rất khó để xác nhận liệu có phải người đã chết là do tử vong ngoài ý muốn hay là bị sát hại.”

Cô ấy hỏi: “Có tin tức gì của em trai cháu không?”

“Vẫn chưa, hôm nay cháu có biết được tin tức gì của cậu ấy không? Hay có nghĩ ra manh mối nào không?”

Thảm Uyên lắc đầu, im lặng rơi nước mắt.

“Từ hôm qua tới giờ cậu ta vẫn không trở lại trường học, có bạn cùng lớp nói hết tiết tự học hôm qua cậu ta đã về nhà, theo mô tả từ phía bạn học cùng với camera giám sát ở các tuyến phố gần đó thì thời điểm xảy ra hai vụ án mạng trùng khớp với thời gian cậu ta rời đi.”

Ánh mắt Thảm Uyên có chút hoang mang, cô ấy giải thích: “Chú cảnh sát, hung thủ không phải em trai cháu, thằng bé không giết mẹ và ba.”

“Mọi nghi ngờ chỉ có thể loại trừ khi tìm được cậu ta.”

Viên cảnh sát thấy cô gái vẫn dờ dẩn và không muốn hợp tác, niềm tình cô ấy đã mất đi cả cha lẫn mẹ chỉ trong một đêm nên đành miễn cưỡng dừng lại và để cô ấy đi.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 75: Đau lòng.

Một ngày, hai ngày, một tuần trôi qua, cậu thiếu niên mất tích vẫn không hề xuất hiện, như thể đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy. Cảnh sát cử người theo dõi mọi động tĩnh của Thảm Uyên với hy vọng có thể tìm ra chút manh mối nào đó từ cô ấy.

Khi kỳ thi tuyển sinh đại học gần đến, cậu ta vẫn không có mặt, tất cả học sinh trong trường đều đã nghỉ hè, hôm đó cô ấy đang vất vả mang hành lý về nhà, trước đây lúc nào cũng có cậu tới giúp, rồi ngồi xe bus cùng cô ấy về nhà, nhưng bây giờ chỉ còn lại mình cô ấy đi qua sân vận động trong nỗi tuyệt vọng.

Đột nhiên phía sau có một nam sinh có chút quen mặt chạy tới, anh ta nói: “Để tôi giúp chị, vừa hay tiện đường.” Chàng trai nhẹ nhàng cầm lấy hành lý của cô ấy, rồi lặng lẽ bước đi bên cạnh.

Thẩm Uyên liếc nhìn anh ta một cái rồi lại nhanh chóng rũ mắt xuống, nói một tiếng cảm ơn.

Chàng trai tiễn cô gái ra bến xe, ngây ngô mở miệng tự giới thiệu: “Học tử, tôi tên là Phạm Gia, là sinh viên của khoa Công trình gỗ dân dụng bên cạnh, sau chị một khóa.”

Thẩm Uyên nhướng mắt, giọng nói khàn khàn: “Cậu biết tôi sao?”

“Tôi cũng là thành viên của Câu lạc bộ tiếng Anh.” Hai má anh ta ửng đỏ, có chút ngượng ngùng.

Sau khi được gọi nhớ, cô ấy đã rất cố gắng nhớ lại các thành viên trong Câu lạc bộ, có quá nhiều người, nên quả thực không có chút ấn tượng nào cả:

“Xin lỗi, tôi không nhớ ra.”

Ánh chiều tà rực rỡ xuyên qua những đám mây, chiếu vào bến xe bus, tạo nên một vài bóng đen dài và hẹp.

“Cảm ơn, tôi có thể tự mình xách lên xe, cậu cứ bận việc của mình đi.” Xe bus vẫn chưa đến và cô ấy cũng không muốn làm mất thời gian của người khác.

Phạm Gia đặt hành lý xuống, gãi gãi đầu: “Không sao, dù sao cũng là ngày nghỉ, tôi không có việc gì cần làm.”

Thẩm Uyên không lên tiếng nữa, chỉ lẳng lặng đứng nhìn khoảng không trước mặt. Cô ấy như ngọn nến trước gió, em trai là hy vọng duy nhất của cuộc đời, nhưng hiện tại đến chút tin tức của cậu cũng không có.

Chiếc xe bus theo đường dây anten trên nóc xe lẻ loi đi tới, thời điểm dừng lại kèm theo một tiếng còi hơi dài vang lên.

Bóng dáng chuyển động, cô gái đi trước anh ta một bước, cầm theo hành lý dưới đất leo lên chiếc xe bus trống trơn.

Có vẻ chàng trai muốn đi theo, nhưng cô ấy lại giơ tay ngăn cản: “Cậu về đi, tôi không sao.” Thẩm Uyên nhớ ra anh ta chính là người hôm đó đến ký túc xá và bảo cô xuống lầu.

Cánh cửa xe bus từ từ đóng lại, qua cửa sổ, chàng trai nhìn thấy cô gái một mình xách theo hành lý ngồi trên chiếc ghế trống, cô ấy gượng cười rồi vẫy tay với anh ta.

Trong ánh hoàng hôn, chàng trai hé mở hàng răng sáng trắng, lấp lánh dưới ánh mặt trời đang dần lặn...

Chiếc xe lao đi làm tung bụi đất, chàng trai hoàn hồn vẫy tay chào theo chiếc xe, những ô cửa kính phản chiếu ánh mặt trời chói lóa, không biết cô ấy có nhìn thấy hay không.

Đuôi xe vụt qua mắt anh ta, một khuôn mặt lướt qua tầm mắt, như thể anh ta đã từng nhìn thấy khuôn mặt ấy ở đâu đó, sau khi hoàn hồn, thì chiếc xe đã biến mất từ lâu...

Trong chiếc xe u tối, cô gái đem theo nỗi buồn nhàn nhạt giữa hai hàng lông mày, dần dần trở lại với sự cô đơn, đôi vai lắc lư trái phải theo chuyển động của xe.

Cô ấy không để ý rằng, ở góc hàng ghế cuối cùng, có một người con trai mặc chiếc áo nỉ xám ngồi tại đó, cậu ta đội mũ trùm đầu che lấp tầm mắt, dưới cằm lấm tấm vài sợi râu xanh, thân hình gầy gò ẩn mình trong góc, trông như con cái nhà ai đó đang bỏ nhà ra đi.

Khi mặt trời lặn, chiếc xe bus dừng lại ở một con ngõ tối om, cô gái kéo hành lý xuống xe, cả người luôn trong trạng thái thất thần, cô ấy không muốn trở về ngôi nhà tràn ngập đau thương này.

Lúc này đang là khung giờ vàng của đài truyền hình, người lớn cùng trẻ nhỏ của mọi nhà đều quây quần trước TV chờ đợi những tin tức chưa kết thúc của ngày hôm qua, con ngõ tối đen, im lìm, chỉ còn tiếng sột soạt đi bộ của một mình cô ấy.

Vừa định đi vào lối rẽ tới hàng lang của tòa nhà, Thẩm Uyển mới phát hiện có người đi theo phía sau mình, nhất thời lông tay trên người đều dựng đứng, cô đưa mình vào tình huống cảnh giác cao độ.

Sau đó, chỉ thấy người đó đi nhanh qua mình, nhẹ nhàng nắm lấy đầu ngón tay cô ấy rồi kéo thẳng lên lầu.

Thẩm Uyển vui mừng đến mức bàn tay run rẩy, sau đó bình tĩnh xách hành lý lên lầu, từng bước lên các bậc thang bằng bê tông mà không hề dừng lại nghỉ, nước mắt lưng tròng, cô ấy cũng không dám để lộ dấu vết gì kỳ lạ, vì không biết người giám sát mình đã rời đi hay chưa.

Lên đến cửa nhà, Thẩm Uyển dừng lại lấy chìa khóa, bàn tay không tự chủ được run lên bần bật.

Ba vụ giết người lần lượt xảy ra trong tòa nhà và khu dân cư cũ kỹ vốn đã đổ nát và nhuốm một màu kỳ dị này, các hộ gia đình tan tác rời đi, chỉ để lại một đồng đồ đạc hỗn độn ngoài cửa, một số đồ dùng của gia đình nào đó không dùng tới còn trực tiếp ném thẳng ở khoảng đất trống trước cửa, mặc nó ở đó chờ người tới thu dọn.

Bóng dáng gầy gò của cậu thiếu niên đang nấp sau chiếc tủ lạnh bỏ không chờ đợi. Thẩm Uyển mở cửa vào phòng, sau đó để chừa một khe hở cho cậu ta lên vào.

Cánh cửa màu đỏ sẫm đóng sầm lại, cô gái quay người ôm eo chàng trai, căn phòng tối đen như mực khiến cô không khỏi thốn thức.

Thẩm Thành ôm lấy vai Thẩm Uyên, vùi cả người vào cổ cô ấy. Không một ai lên tiếng, chỉ có tiếng khóc thút thít của cô gái, cùng tiếng thở hổn hển của chàng trai, cũng chẳng cần lên tiếng, bởi vì cậu ta biết, cho dù thế nào đi chăng nữa, thì cô ấy cũng vẫn yêu mình.

Thật lâu sau, chàng trai mới buông cô ấy ra: “Chị, em phải đi rồi.”

Thẩm Uyên nhấn công tắc đèn trên tường, ngọn đèn sợi đốt sáng rực trên đỉnh đầu, cô ấy đưa tay lên chạm vào gò má cậu, hai hốc mắt của cậu đều đã đỏ ửng.

“Ra đầu thú đi.” Cô ấy nói.

Thẩm Thành né tránh ánh mắt sang một bên, không dám nhìn thẳng vào mắt chị gái, rồi tuyên bố: “Ba là do em giết.”

“Tại sao?” Trái tim Thẩm Uyên như đang rỉ máu.

Tại sao phải tự khiến bàn tay mình vấy máu, nếu như mẹ và gã đàn ông kia là do vô tình, thì tại sao sau đó lại cố ý giết người, cô ấy không thể thấu hiểu, cũng không thể chấp nhận, rõ ràng đã có thể chịu đựng trong bao nhiêu năm, sắp đến kỳ thi đại học rồi, rất nhanh thôi sẽ có thể rời khỏi nơi này.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 76: Ly biệt.

“Em phải rời đi một thời gian...” Em phải đi rồi, không thể tiếp tục bảo vệ chị nữa.

Lớn lên trong vùng bùn, cậu ta chẳng có ước mơ cũng chẳng có niềm tin, cô ấy là hy vọng duy nhất của cậu ta, là mảng sắc màu độc nhất trong tuổi thơ u ám.

Một thiếu niên mười mấy tuổi, sợ hãi trước cái chết ập đến đột ngột và bắt đầu sợ hãi thế giới, sợ hãi sự kích động bột phát của mình, lại càng sợ hãi hơn là sự xét xử của pháp luật, tù chung thân hoặc tử hình, không, không, bất luận là kết quả nào cậu ta cũng không thể nào chấp nhận được, cậu ta không thể rời ra cô ấy.

Vì vậy, trước tiên cậu ta phải giải quyết hết những người luôn làm tổn thương cô ấy, sau đó mới yên tâm đem theo nỗi nhớ nhung mà rời đi.

“Em muốn đi đâu?” Thẩm Uyên nhìn thẳng vào mặt em trai, khiến cậu phải nhìn lại mình.

Hai mắt Thẩm Thành đỏ hoe, một giọt lệ nóng hổi rơi xuống, chị gái là nơi trú ẩn an toàn của cậu ta, trước mặt cô ấy, cậu ta luôn lộ ra vẻ mong manh

yếu đuối nhất.

“Em không biết, nơi nào cũng được, đều tốt hơn ở lại đây.” Hiện tại khắp nơi đều có ảnh truy nã cậu ta.

Cô ấy không thể nói nên lời, muốn khuyên cậu đi đâu thú, lại sợ mình phá hỏng cuộc đời cậu, cô ấy không thể chịu nổi điều đó.

Đôi môi thô ráp bong tróc của cậu có chút khó nói nên lời: “Chị, chờ em trở về được không?” Mái tóc cậu thiếu niên lòa xòa trên trán, đôi mắt đỏ ửng cùng hai hàng mi đang run rẩy hy vọng.

Thẩm Uyên không thể không hiểu em trai mình đang nói gì, về mặt cô ấy trở nên nghiêm nghị: “A Thành, chúng ta là chị em, làm vậy là không đúng.”

Một nỗi đau xẹt qua mắt, cậu ta lập tức giải thích cho bản thân: “Tại sao lại không đúng? Em yêu chị! Chẳng phải chị cũng yêu em hay sao?”

“Không đúng là không đúng, làm gì có nhiều lý do như vậy, chị đối xử tốt với em là bởi vì em là em trai của chị, chị gái chăm sóc em trai là điều nên làm.” Cô ấy không biết phải giải thích thế nào.

Trước giờ chưa từng nghĩ tới việc mình bị từ chối, cậu ta nhất thời không thể chấp nhận, nên có chút âm ức: “Chị đã hứa với em rồi.”

“Hứa cái gì?” Thẩm Uyên cảm thấy khó hiểu.

Cậu thiếu niên có chút xấu hổ, nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Khi còn nhỏ, chị đã hứa sẽ mãi mãi ở bên em.”

Thẩm Uyên nén khóc, bật cười nhìn đôi má ửng đỏ của em trai mình: “Em là em trai chị, đương nhiên chị sẽ ở bên cạnh em rồi, nhưng sau này em sẽ gặp được cô gái còn tốt hơn nữa, sẽ có gia đình riêng của riêng mình, rồi sinh con...”

Cảm nhận được sự xem nhẹ của cô ấy, cậu lập tức cúi đầu điên cuồng hôn người con gái trước mặt, muốn chặn miệng cô ấy lại, không muốn tiếp tục nghe những lời như vậy từ cô, ngoài cô ấy ra cậu không thể có gia đình với ai khác.

Thẩm Uyên cố gắng đẩy bờ vai cậu, nhưng vừa hé miệng định lên tiếng đầu lười của cô ấy lại bị cuốn lấy mà mất.

Cảm nhận được hơi thở bức bối cùng thân thể cứng đờ của cậu, cô ấy biết cậu đang tức giận.

“Em...Thẩm...Thành...” Thẩm Uyên cố gắng gọi tên cậu.

Hai tay cô ấy nắm chặt, tim lại càng đập nhanh hơn, đây là lần đầu tiên cô bị sốc như vậy, cũng là lần đầu tiên nhận cảm nhận nụ hôn một cách cẩn thận như thế, cô ấy nhắm mắt lại đón nhận nó, đáy lòng mềm nhũn, tự nhủ rằng không được nghĩ ngợi nhiều nữa, cảm giác mềm mại khiến tâm hồn khô khốc của cô ấy cảm thấy được an ủi, Thẩm Uyên bắt đầu mong chờ nó. Cậu thiếu niên tham lam hấp thu nước bọt của cô ấy, đó chính là đôi môi mà cậu hằng mong ước, một tay cậu đặt sau gáy cô, tay còn lại không

ngừng vuốt ve khắp cơ thể cô, sau đó chạm đến nơi mềm mại trước ngực, cách lớp áo ngực nhẹ nhàng xoa nắn, nơi mà cậu đã cố gắng thử vô số lần trong giấc mơ của mình, nhưng lại chẳng thể chân thật, sống động bằng một lần lúc này, nó thật mềm mại lại nhỏ xinh...

Cảm xúc tê dại đã kéo Thẩm Uyên về với thực tại, nhận lúc cậu hơi thả lỏng, cô ấy liền đẩy cậu ra, tự nói với bản thân mình rằng việc này hoàn toàn sai trái.

“Có phải chị đã có người mình thích rồi không? Có phải anh ta không? Người đưa chị ra bên xe?” Đôi mắt đầy xúc động của cậu thiếu niên thoáng hiện một tia buồn tủi.

Cô ấy phủ nhận: “Là một người bạn học ở cùng Câu lạc bộ.”

“Đừng rời xa em...” Cậu ôm chặt lấy cô ấy, sợ sự chia ly, lại càng sợ cô ấy không còn thuộc về mình nữa.

Hơi thở ấm áp của chàng trai phả vào sau tai Thẩm Uyên, cậu ta nói: “Chị, nhất định phải đợi em, em xin chị đó.”

Cậu ta cầu xin, giọng điệu vừa bất lực vừa buồn bã. Cậu ta chẳng còn cách nào khác, vì trên đời này chỉ còn lại mình cô ấy mà thôi. Còn chưa nhận được câu trả lời, tiếng còi cảnh sát từ xa lại vang lên, đèn xanh đỏ nhấp nháy liên hồi bên ngoài khung cửa kính.

Thẩm Uyên lo lắng nhìn Thẩm Thành, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, cô ấy sống chết ôm chặt lấy quần áo cậu. Cậu thiếu niên di chuyển nhanh chóng, mở cửa lao ra ngoài và chạy về phía sân thượng của tòa nhà.

Thẩm Uyên đuổi theo cậu ta, thấy cậu đập lên bức tường bên rìa rồi nhảy sang sân thượng của một tòa nhà khác, cô ấy đứng đó, cách khoảng cách nửa mét nhìn theo em trai mình, trong mắt là sự không nỡ rời ra cùng bất lực.

Chỉ có một góc vầng trăng lộ ra trên đỉnh tòa nhà, phần còn lại đã bị mây che khuất, gió đêm luôn qua khe hở giữa hai tòa nhà thổi lên trên, làm bay mái tóc của chàng trai và cô gái.

Cậu ta quay đầu nhìn cô lần cuối: “Nhớ đợi em, chị.” Nói xong liền chạy như bay trên sân thượng của tòa nhà đối diện rồi nhảy xuống và cuối cùng là biến mất trong màn đêm mờ ảo.

Thẩm Uyên lau nước mắt trên mặt, còn chưa kịp quay người lại đã nghe thấy có tiếng bước chân vội vã chạy tới. Cô quay lại và thấy đối phương đang cầm bộ đàm trên tay, nói: “Tìm thấy rồi, không ở nhà, hiện tại đang ở trên sân thượng.”

Sau đó, anh ta nói với Thẩm Uyên: “Chúng tôi nhận được tin báo rằng hôm nay nghi phạm đã ngồi trên xe bus cùng cháu.”

Đây chính là viên cảnh sát đã thẩm vấn cô ấy trước đó, Thẩm Uyên nuốt ngụm nước bọt chua xót trong miệng: “Không có, cháu không thấy em ấy.” “Muộn như vậy rồi còn lên sân thượng làm gì?”

“Trong nhà quá ngột ngạt, nên muốn ra ngoài hóng chút gió.” Cô ấy lướt qua ông ta đi xuống.

Có một cảnh sát khác đang đứng cạnh cánh cửa màu đỏ sẫm, anh ta giải khẩu súng trên tay trở lại thắt lưng.

Về mặt cô gái thần thờ, mở cửa cho họ vào kiểm tra, đồng thời chịu đựng sự tìm kiếm cùng ánh mắt ngờ vực của họ.

Không có gì được tìm thấy, viên cảnh sát thấp giọng nói: “Xin lỗi, làm phiền cháu rồi.” Nói xong liền kéo nhau rời đi và đóng cửa lại giúp Thẩm Uyển, hôm nay vừa mới rút bỏ đội theo dõi cô ấy thì nhận được tin báo, quả thực không phải là tình cờ.

Trong chốc lát, chỉ còn lại Thẩm Uyển là người duy nhất trong căn nhà, đồng hồ treo tường không ngừng phát ra tiếng kêu tích tắc, căn phòng bừa bộn, nơi cái xác từng nằm đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Giữa phòng khách có một chiếc bàn mặt chược bên trên còn có một gói thuốc lá bẹp dẹt vút ở đó, mỗi thứ đều nhắc nhở cô ấy rằng bọn họ đều từng sống và tồn tại, cô ấy hận bọn họ.

Cô gái tựa vào bức tường trượt xuống sàn, vùi mặt vào đầu gối ôm tay khóc rống lên, tại sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ? Những năm tháng qua đã thực sự khốn khổ lắm rồi, cô ấy chưa từng mong mỗi bọn họ sẽ trở thành bậc cha mẹ như bao người khác, vậy tại sao còn không chịu bỏ qua cho cô ấy, cô ấy chỉ muốn có một cuộc sống bình thường mà thôi...

Hiện tại đến hy vọng duy nhất cũng đã bị tước mất, cô ấy chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày nào đó đến cả cậu cũng rời bỏ mình.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 77: Tốt nghiệp.

Tòa nhà cũ kỹ chẳng có mấy hộ sinh sống, bóng người điêu tàn, lại là một khu dân cư tương đối nghèo nên các chủ đầu tư đã để ý đến khu đất này từ lâu, chẳng mấy chốc đã có người đến hỏi về việc đền bù phá dỡ và di dời.

Trong nhà lúc này chỉ còn lại duy nhất một mình Thẩm Uyển, nếu tiếp tục sống ở đây, bản thân cô ấy sẽ có ngày phát điên, nên rất nhanh đã đồng ý với điều kiện của bọn họ, tiền nhiều hay ít cũng chẳng quan tâm, chỉ hy vọng có thể rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

Thẩm Uyển còn một năm nữa là tốt nghiệp, cô ấy thuê một căn phòng trọ gần trường, chủ nhà là một bà cụ tốt bụng.

Năm học bắt đầu vào mùa thu, không lâu sau đó, một ngày cô ấy đứng ở bến xe bus đợi xe, dự định sẽ lần lượt chuyển đồ từ nhà cũ tới căn nhà mới thuê.

Đột nhiên một chiếc moto đi tới, là Phạm Gia, anh ta vẫy tay với cô: “Đề tôi đưa chị đi, nghe mấy người trong Câu lạc bộ nói gần đây chị đang chuyển nhà, tôi nghĩ mình có thể giúp đỡ một chút.”

“Trong nhà vẫn còn đồ đạc chưa phân loại, nên sẽ mất ít nhiều thời gian.”

Cô ấy vẫy vẫy tay, ra hiệu cần tốn một khoảng thời gian.

Phạm Gia dừng xe, sau khi ổn định, liền kéo cô ấy đến trước xe, nói bằng giọng không cho người khác cự tuyệt: “Cho tôi một cơ hội đi mà, hôm nay tôi đã đặc biệt mượn chiếc xe này đó.”

Nếu anh ta đã nói như vậy, thì cô ấy cũng không từ chối nữa, liền nhận lấy mũ bảo hiểm mà đối phương đưa cho rồi ngồi lên ghế sau. Động cơ mô tô ầm ầm vang lên, Thẩm Uyên nhẹ nhàng ôm lấy hai đầu vai anh ta, cô ấy rất cần một người mang lại hơi ấm cho mình.

Gió trên con phố thổi vào mặt, nhẹ nhàng và ấm áp, trên đầu ánh mặt trời không quá gay gắt, cuộc sống rõ ràng đang vô cùng tươi đẹp.

Phạm Gia bắt đầu theo đuôi Thẩm Uyên, anh ta âm thầm đối xử tốt với cô ấy, dùng phương thức ám chỉ để từng chút từng chút sưởi ấm trái tim kiên cường sắt đá của cô ấy.

Sau nửa năm, hai người thuận lợi trở thành một đôi, nhưng Thẩm Uyên phải ra trường sớm hơn anh ta một năm, khoảng thời gian chuẩn bị cho tốt nghiệp thường rất bận rộn, vừa phải chuẩn bị luận văn lại vừa phải làm việc, còn cần liên tục nộp hồ sơ.

Hôm đó, Thẩm Uyên đang sửa luận văn trong phòng, cửa sổ trước bàn học mở toang, gió ấm phả vào mặt. Phạm Gia đem theo một túi trái cây đến tìm cô ấy, anh ta đứng bên cửa sổ nhìn chằm chằm vào má cô gái, gương mặt cô ấy phản chiếu ánh mặt trời, được nhuộm thêm một tầng ánh vàng, đẹp đến động lòng người, mùa hè nóng bức, cô gái mặc chiếc áo khoét nách, lúc này đang cúi đầu chăm chú vào bài vở, bộ ngực phập phồng lên xuống theo nhịp thở, chứng kiến cảnh này không khỏi khiến chàng trai mặt hồng tai đỏ. Cuối cùng đoạn sau cùng của bài luận văn cũng được sửa xong, cô gái vươn vai duỗi eo, vừa ngẩng đầu lên mới phát hiện anh ta đang lặng lẽ đứng bên cửa sổ.

Thẩm Uyên mỉm cười: “Anh đến khi nào thế? Sao không gọi em một tiếng?”

Phạm Gia đặt trái cây lên bàn, hai tay bám ở mép cửa sổ: “Thấy em chăm chỉ học hành, anh không nỡ quấy rầy.”

Thẩm Uyên đang buộc tóc đuôi ngựa, có vài sợi tinh nghịch lòa xòa bên tai, cô ấy đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt chúng ra sau: “Anh vào ngồi một lát đi, hôm trước em mới mua dưa hấu, đợi chút em cắt cho anh ăn.”

Thẩm Uyên thu dọn tài liệu làm luận văn trên bàn để gọn sang một bên, sau đó xoay người lấy ra nửa quả dưa hấu trong chiếc tủ lạnh nhỏ bên cạnh cửa. Phạm Gia ngồi trên chiếc giường đơn, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chất liệu mềm mại, không gian trong nhà không lớn, bên mép tường còn có một gian bếp nhỏ, thường ngày một mình cô ấy dùng để nấu nướng. Một lúc sau, Thẩm Uyên cầm một miếng dưa hấu đưa cho anh ta, sau đó quay lại bàn lấy ghế ngồi đối diện với anh ta. Cô ấy cắt dưa thành hình tam giác, cắn một miếng trên đầu, nước màu hồng đỏ chảy ngập trong miệng, vị ngon ngọt tan nơi đầu lưỡi rồi từ từ chảy vào cổ họng, cả không khí ngập tràn hương vị của sự ngọt ngào man mát.

Thẩm Uyên hỏi: “Cuộc thi biện luận chuẩn bị thế nào rồi?”

Anh ta đã đăng ký tham gia cuộc thi biện luận hàng năm của Câu lạc bộ tiếng Anh.

“Mới chuẩn bị thôi, học kỳ tới mới bắt đầu mà.”

Bên ngoài mặt trời không dành lòng khuất núi, những tia sáng rực rỡ còn sót lại lọt vào qua khung cửa sổ, chiếu sáng sau lưng cô gái, lộ ra vành tai mờ ảo dịu dàng, đôi tai mỏng manh được chiếu sáng trong suốt.

Chàng trai vươn người tới, dùng ngón tay cái lau đi vệt nước màu hồng đỏ trên cằm cô ấy, nhưng sau đó đầu ngón tay lại không chịu rời đi, mà nhẹ nhàng giữ lấy chiếc cằm nhỏ nhắn của cô ấy.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Anh ta tôn trọng cô ấy, mỗi lần đều làm chủ tốt bản thân, rất ít khi vượt quá giới hạn, sắp tới cô ấy phải tốt nghiệp rồi, nên anh ta không thể nhẫn được nữa. Phạm Gia nâng cằm cô gái trước mặt, ánh mắt thăm dò, Thẩm Uyên từ từ nhắm mắt lại, chờ đợi nụ hôn tiến tới.

Anh ta ôm lấy Thẩm Uyên, dùng đầu lưỡi cạy mở đôi môi mỏng của cô ấy, nuốt trọn dư vị ngọt ngào còn đọng lại nơi đó. Thẩm Uyên nép người xuống chiếc ghế bên dưới, đầu ngón tay trắng bệch, tim đập rộn ràng.

Không bị từ chối, chàng trai mạnh dạn mở đôi môi đỏ mọng của cô ấy, tiến sâu vào trong, cùng cô trao đổi nước miếng, tựa như trò chơi, cùng nhau liếm mút.

Nhưng không biết vì lý do nào đó, Thẩm Uyên lại nghĩ tới Thẩm Thành, nghĩ tới nụ hôn ly biệt cùng sự cầu xin của cậu ta, những hình ảnh vụn vặt đó xẹt qua trong đầu, cô ấy muốn vứt bỏ nó, nhưng khuôn mặt của cậu ta lại hiện ra trước mắt.

Mỗi khi nghĩ đến Thẩm Thành, trong lòng Thẩm Uyên lại như có một tảng đá, khiến cô ấy không thể nào thở nổi, đã một năm trôi qua, mà vẫn không có chút tin tức nào, không phải là cô ấy không biết oán trách, tại sao đến một chút tin tức cũng không thể cho cô, ít nhất phải cho cô ấy biết rằng cậu ta có còn sống hay đã chết cũng được...

Cảm nhận được sự phản kháng nhẹ của Thẩm Uyên, Phạm Gia liền buông cô ấy ra, một sợi chỉ bạc kết nối giữa đầu lưỡi hai người chậm rãi ngắt rời, rồi rơi xuống đôi môi ửng hồng.

Sắc trời ngoài cửa đã dần tối, ánh mắt anh ta lộ ra những tia sáng, các đầu ngón tay đặt trên eo cô ấy ngập ngừng di chuyển xuống dưới, từng chút từng chút một.

“Có được không?” Anh ta hỏi.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 78: Cầu hôn.

Hai người họ đã ở bên nhau một năm, nhưng chưa bao giờ làm điều mà một đôi tình nhân sẽ làm, không phải anh ta không muốn, mà là cảm giác hơi hột ở cô ấy quá rõ ràng, nên anh ta cũng không muốn ép buộc.

Tâm Trạng Thẩm Uyên có chút lay động, cô ấy không hiểu bản thân mình đang phản kháng điều gì.

Cuối cùng cũng hạ quyết tâm: “Có thể.” Nói xong liền đứng dậy đóng cửa sổ, kéo rèm lại, rồi quay người ôm lấy Phạm Gia, chủ động bám lấy vai anh ta.

Chàng trai ôm eo cô, ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của cô, luồn đầu ngón tay vào vạt áo, lướt trên làn da non nớt, rồi nắm lấy bầu ngực nhỏ xinh.

Cô gái trong vòng tay không khỏi run lên, xúc cảm truyền tới lực phủ ngũ tạng khiến cô ấy không khỏi khó chịu, điều này lại khiến cô nhớ tới người khác, nhớ đến lời cầu xin của cậu, vô thức nước mắt giàn giụa rơi.

Phạm Gia ngạc nhiên nhìn Thẩm Uyên, không hiểu tại sao cô lại chống cự đến mức như vậy, sau đó anh ta nhớ ra trước đây cô đã gặp phải chuyện không hay, tuy không đành nhưng cũng cảm thấy đau lòng.

Anh ta chủ động nói với vẻ mặt tiếc nuối: “Không sao, anh về đây, em nghỉ ngơi sớm đi.”

“Em xin lỗi.” Cô ấy xin lỗi.

Sau khi tiễn Phạm Gia đi, Thẩm Uyên ở lại một mình trong phòng, tắm rửa sạch sẽ, không hiểu bản thân mình vì sao mà lúi búi, cô ấy có chút áy náy.

Nhưng nếu một ngày Thẩm Thành quay lại, nhìn thấy cô ấy kết hôn, sinh con, không biết cậu ta có vì cô mà cảm thấy hạnh phúc hay không, nếu có thể, cô ấy hy vọng đợi đến khi cậu ta có được hạnh phúc của riêng mình, rồi khi đó mới lập gia đình, bởi vì đối với Thẩm Uyên, Thẩm Thành vô cùng quan trọng.

Sau khi tốt nghiệp, Thẩm Uyên được nhận thông báo tuyển dụng từ một trường mẫu giáo tư thục và được công ty phân về cơ sở ở thành phố Triều Châu.

Vào ngày rời đi, Phạm Gia đã đưa cô ấy đến ga xe lửa. Ngồi trên tàu, xuyên qua lớp cửa kính, thấy anh ta đứng bên ga tàu, một lần nữa cô ấy lại rơi nước mắt.

Trong không khí tràn ngập sự lưu luyến không nỡ rời xa, từ Thủ cảng tới thành phố Triều Châu phải ngồi tàu mất một ngày một đêm, đi lại phiền phức, không biết lần tới gặp mặt sẽ là khi nào, có thể là tới kỳ nghỉ đông, cũng có thể là tới kỳ nghỉ hè.

Phạm Gia đứng bên dưới, nhìn cô ấy, nhìn theo đoàn tàu chậm chậm tiến về phía trước, Thẩm Uyên mỉm cười với anh ta mà rơm rớm nước mắt.

Có được việc làm, công ty trợ cấp cho cô ấy tiền nhà, Thẩm Uyên mang theo một ít hành lý định cư tại thành phố Triều Châu, cô ấy thuê một căn hộ đơn ở gần trường mẫu giáo với phòng tắm và phòng bếp riêng biệt.

Hiện tại trong tay cô ấy có một ít tiền, chính là tiền đền bù phá dỡ căn nhà cũ mà cô ấy nhận được, nhưng lại không nỡ tiêu, cô ấy ước rằng một ngày nào đó em trai trở về, sẽ giúp em ấy mua một căn nhà mới, hiện tại đàn ông kết hôn cũng cần có nhà, cô là chị gái cũng là người duy nhất có thể lo lắng cho cậu.

Thời gian cứ thế trôi qua, chớp mắt đã lại thêm một năm nữa, Thẩm Uyên nhận được email từ Phạm Gia, anh ta cũng đã tìm được công việc tại thành phố Triều Châu, cô ấy cũng vì thế mà cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Thẩm Uyên trồng rất nhiều cây ngoài ban công, cô ấy thích sự yên tĩnh do màu xanh của nó mang lại, hôm nay trong lúc đang tưới cây thì đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Thẩm Uyên xỏ dép đi trong nhà ra mở cửa, trong lòng tự hỏi hôm nay là chủ nhật, ai lại đến mà không báo trước với cô ấy một câu.

Dây sắt bảo hiểm trên cửa còn chưa kéo ra, cô ấy hé cánh cửa nghiêng mặt nhìn ra bên ngoài. Trông thấy gương mặt phong trần mệt mỏi của Phạm Gia, Thẩm Uyên vui mừng khôn xiết, vội vàng kéo dây bảo hiểm mở cửa cho anh ta thật nhanh vào nhà, đồng thời lên tiếng than thở: “Sao đến mà không báo trước với em một câu?”

“Bất ngờ không?” Anh ta mỉm cười hỏi, cảm thấy hạnh phúc không kém gì cô ấy.

“Bất ngờ!”

Phạm Gia đưa cho Thẩm Uyên vài món đặc sản đang cầm trong tay, là một số loại bánh và kẹo chỉ ở Thủ cảng mới có. Cô ấy đón lấy, để chúng lên trên bàn, rồi xoay người lấy nước trái cây trong tủ lạnh ra rót cho anh ta.

Sau đó, kéo Phạm Gia ngồi xuống ghế sofa, còn cô ấy thì ngồi xuống bên cạnh nhìn ngó: “Lần này anh đến đây là để du lịch đúng không?”

Phạm Gia nhìn đôi lông mày trưởng thành hơi nhướng lên của Thẩm Uyên, nói: “Ba mẹ anh bán căn nhà ở Thủ cảnh rồi mua một căn ba phòng ngủ ở bên này, cả nhà cùng chuyển tới đây sinh sống.”

“Công việc đã quyết định xong cả chưa?”

“Anh sẽ chính thức làm việc vào ngày mai, ông chủ của công ty này là một doanh nhân nước ngoài, có thể nhận được giấy báo trúng tuyển của bọn họ đến ba mẹ anh còn vui mừng hơn cả anh nữa.” Chàng trai đã từng một thời ngây ngô, lúc này đang vỡ òa trong niềm hạnh phúc, giọng điệu không giấu nổi sự tự hào.

“Đúng thế, anh thật giỏi, chẳng trách ba mẹ anh lại ủng hộ anh hết mực như vậy.” Cô ấy vừa mỉm cười vừa nói.

“Sau bốn năm rèn luyện trong Câu lạc bộ tiếng Anh, nói ra thì vẫn phải cảm ơn em, nếu không gặp em, anh cũng không có ý định tham gia vào Câu lạc bộ đó, phát âm của anh cũng không tiến bộ nhanh như vậy, lại càng không thể tìm được một công việc có mức thu nhập khá như hiện tại.” Chàng trai không chút do dự nói ra suy nghĩ của mình.

Thẩm Uyên liếc nhìn anh ta một cái: “Miệng lưỡi khéo ăn khéo nói, hôm nay em mới đi chợ, để em làm món gì ngon cho anh ăn.”

Thẩm Uyên xắn tay áo, đứng dậy vào bếp chuẩn bị bữa tối. Phạm Gia tựa lưng trên ghế sofa, ngắm nhìn bóng dáng bận rộn trong bếp, anh ta cảm thấy những ngày tháng mà mình hằng mong đợi đang hiện ra trước mắt, cô ấy là người vợ lý tưởng của mình, nghĩ đến đây lại không khỏi sờ sờ chiếc hộp nhỏ trong túi.

Thẩm Uyên làm cho bạn trai vài món ăn đơn giản, trên chiếc bàn tròn màu trắng có hai chiếc ghế, cô ấy ngồi xuống đối diện anh ta. Phạm Gia gấp món ăn trên đĩa đưa lên miệng, giả bộ khoa trương về dư vị của món ăn trước đây trong khi nhai nuốt.

Thẩm Uyên chọc ghẹo: “Ăn cho đàn ông tử tế, đừng giả vờ giả vịt nữa, lâu vậy rồi mà vẫn còn nhớ mới lạ đó.”

Anh ta dừng động tác nhai lại: “Ai nói không nhớ, lần trước em xào gà nhưng không bỏ ớt!” Nói xong còn gấp miếng ớt trên đĩa lên cho cô ấy xem.

Về mặt Thẩm Uyên đột nhiên đông cứng lại, cô ấy đã cố ý quên em trai mình đi, muốn làm phai nhạt những thói quen hàng ngày của cậu, ví dụ như cậu ta không ăn ớt, không ăn rau thơm, thậm chí không thích động vật, mỗi một chi tiết nhỏ cô ấy đều cố gắng thử.

Phạm Gia không để ý thấy sự thay đổi nhỏ trong biểu hiện của Thẩm Uyên, anh ta đưa miếng ớt lên miệng: “Anh thích cái này.”

Anh ta lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, tinh xảo, lớp nhung đỏ tía bọc bên ngoài chiếc hộp, bên trong đựng một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

“Uyển Uyển, lấy anh nhé, anh hứa sẽ mãi mãi đối xử thật tốt với em.” Mặt Phạm Gia đỏ ửng, cầu hôn cô ấy.

Thắm Uyển nhìn vào ánh mắt mong đợi của anh ta và cảm thấy anh xứng đáng có được khoảnh khắc này, trong hai năm nay anh ta chưa từng bỏ mặc cô ấy và luôn luôn nhân nhượng với tính cách của cô ấy.

Phạm Gia thích được ở bên cạnh Thắm Uyển, anh ta cảm thấy thật thoải mái và tự nhiên như được tắm trong làn gió mát, sự trưởng thành cộng với cử chỉ chăm sóc chu đáo nơi cô ấy khiến anh ta mê mẩn, mặc dù cô ấy không tự nguyện nói ra một số chuyện, ví dụ như về em trai, hay về gia đình cô ấy, nhưng anh ta cũng chẳng gượng ép, anh ta tin rằng sẽ có một ngày cô sẽ nguyện ý nói ra tất cả.

Phạm Gia đứng dậy, quỳ một bên gối bên cạnh Thắm Uyển, nhắc lòng bàn tay cô ấy lên, đeo chiếc nhẫn cầu hôn sáng bóng vào tay trái cô ấy, rồi cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đó.

Thắm Uyển đã bật khóc trong niềm hạnh phúc, thời khắc này cô ấy cảm thấy mình đã không còn cô đơn nữa.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 79: Bắt cóc.

Đám cưới được tổ chức trong một khách sạn bình thường, khách mời chủ yếu là người thân và bạn bè, mọi thứ diễn ra hết sức đơn giản.

Vào ngày tiến hành hôn lễ, Thắm Uyển mặc trên người chiếc váy cưới màu trắng, ngồi trong chiếc xe hơi màu đen có gắn những bông hoa đỏ tươi trang trí phía trước, mọi thứ diễn ra trong không khí vui tươi, rạng rỡ, trong lúc cảm thấy vô cùng hạnh phúc này nhưng cô ấy lại cảm thấy có một chút gì đó thật tiếc nuối, lại nhớ tới người đã mất tích bấy lâu nay, hôm nay là ngày trọng đại của cuộc đời cô ấy, cô ấy đã tìm thấy người đàn ông đối xử thật tốt với mình.

Chiếc xe hơi màu đen chở cô dâu chạy theo trục đường chính, đang chờ chuyển hướng trước đèn giao thông tại một ngã tư.

Bất ngờ một chiếc ô tô hạng sang xiêu vẹo lao ra giữa đường, các chủ xe khác thấy vậy liền vội vàng né tránh, nhưng vẫn không kịp và bị nó tông phải, cứ thế cho đến khi chiếc xe va phải xe dâu, mới chịu dừng lại, túi khí trong xe cô dâu bung ra, tài xế ngất xỉu cùng đám khói trắng tỏa ra phía đầu xe. Cô dâu ngồi trên ghế sau kính hãi nhìn lên đằng trước, nhưng không thể thấy rõ tình huống đã xảy ra, đành phải nhắc đuôi váy trắng, mở cửa xuống xe.

Đối diện cũng có một người đàn ông bước xuống, trên mặt đối phương lăm lăm râu, dường như đang loạng choạng tiến tới, anh ta nhìn ngấm khuôn

mặt rất đỗi quen thuộc này, nhưng cô ấy lại đang trang điểm, tạo hình cầu kỳ mà trước giờ anh ta chưa từng thấy, còn đem theo biểu hiện như không hề quen biết anh ta vậy.

Thâm Uyên vén vạt váy trắng, nhìn người đàn ông đang tiến đến gần hơn, lúc này đã cao to vạm vỡ hơn rất nhiều, nhưng khuôn mặt lại hốc hác đến cô ấy cũng không dám nhận, anh ta trở lại trong hoàn cảnh này, đối với cô nó tàn nhẫn không khác gì sấm đánh giữa trời quang, em trai cô ấy trở về rồi.

Người đàn ông đi đến bên Thâm Uyên, nhìn vẻ mặt bàng hoàng của cô ấy: “Chị, em trở về rồi.”

Nói xong, không màng tới cô ấy có đồng ý hay không liền lập tức bế người lên chiếc xe mui trần của mình. Thâm Uyên gọi tên anh ta, cố gắng vùng vẫy trong vòng tay mạnh mẽ ấy, hét lớn, không muốn anh ta mang mình đi, vì hôm nay là ngày cưới của cô ấy.

Tiếng còi lần lượt vang lên xung quanh, nhưng Thâm Thành lại như thể không hề nghe thấy, cửa ghế phụ còn chưa mở ra, anh ta đã trực tiếp nhét cô ấy vào trong. Sau đó, ngồi vào ghế lái, khởi động xe, phóng đi dọc theo đại lộ với tốc độ nghẹt thở, khiến Thâm Uyên phải sổng chết cô gắng bám chắc vào hông xe, bên tai là tiếng gió rít âm âm.

Cô ấy không biết mình đang đi đâu, dường như là một vùng núi ở ngoại ô, con đường quanh co ngoằn ngoèo khiến Thâm Uyên rùng mình, như thể ngay giây tiếp theo có thể rơi ngay xuống vực sâu.

Chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự, Thâm Uyên mềm nhũn hai chân, mở cửa, lao đảo bước ra khỏi xe, bụng dạ còn cào nhưng không nôn ra thứ gì, chỉ cảm thấy thế giới xung quanh đảo lộn, muốn chết luôn cho rồi.

Thâm Thành xuống xe, bế ngang người con gái đang quỳ trên mặt đất lên, đi về phía biệt thự.

Cô ấy đẩy anh ta ra, sống mũi cay xè: “Em đã đi đâu?” Kinh ngạc, tức giận và vui mừng, hóa ra em trai cô ấy vẫn còn sống.

Vẻ mặt anh ta lạnh lùng, như thể trong mắt không hề có cô, tiếp đến đặt cô lên giường trong phòng ngủ, lặc lẽ nhìn vẻ mặt hoảng sợ của cô ấy.

Thâm Uyên chỉ vào Thâm Thành, đầu ngón tay run lên: “Rốt cuộc em muốn làm gì? Hai năm qua chẳng cho chị lấy một chút tin tức, em có biết ngày hôm nay quan trọng thế nào với chị không?”

Cô ấy có cả một bụng bất mãn, nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh ta, lại không tìm được sự đau lòng, bất luận thế nào Thâm Uyên cũng không thể tượng tượng nổi lại gặp lại anh ta trong tình huống như vậy.

Thâm Thành bắt đầu nói lỏng thất lưng tiến về phía cô ấy, áo sơ mi cởi ra để lộ cánh tay vạm vỡ, không hề nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của cô ấy, cũng không hề nhìn thấy những giọt nước mắt ướt đầm cả khuôn mặt. Thấy vậy, Thâm Uyên vội vàng quay người bỏ chạy.

Thẩm Thành túm lấy cổ tay cô ấy, đè người xuống giường, chống lên hông người bên dưới, ấn cô ấy xuống tấm nệm mềm mại.

“Em làm gì thế? Thẩm Thành!” Thẩm Uyên giãy giụa la hét.

Hai năm có thể khiến một người thay đổi bao nhiêu, cô ấy hoàn toàn không biết, nhưng lúc này cô ấy không hề quen biết con người này, anh ta không còn là cậu em trai chu đáo, ngoan ngoãn biết nghe lời của cô ấy nữa, ngay cả cơ thể của anh ta cô ấy cũng cảm thấy xa lạ, vòng tay rắn chắc này khiến cô sợ hãi.

Lòng bàn tay to lớn vén váy Thẩm Uyên lên, chạm vào chiếc quần lót bằng vải bông mềm mại, sau đó từ khe hở bên cạnh đi vào, sờ tới nơi cửa động, rồi ghé vào tai cô ấy thì thầm: “Đã làm với anh ta chưa?”

Người con gái dưới thân giãy giụa không ngừng, đầu tóc rối tung, nhất thời bật khóc, mái tóc như dán chặt lên khuôn mặt: “A Thành!”

Thẩm Uyên vừa la hét vừa khóc lóc, cái bóng của sự sợ hãi bao trùm lấy cô ấy.

Người đàn ông một tay túm chặt tay cô ấy, vặn ngược ra sau lưng, không thương tiếc cởi bỏ quần lót của cô ấy, chiếc váy trắng bị kéo đến thắt lưng, đầu ngón tay ma xát lên xuống theo khe hở.

Người con gái không thể lay chuyển được sức mạnh của anh ta, cô ấy đang phải chịu đựng sự xâm phạm cùng khuất phục ấy, nước mắt chảy dài ướt đầm chăn ga bên dưới, lớp trang điểm cũng theo đó lấm lem quanh mặt.

“A Thành, cầu xin em, đừng làm vậy, xin em đó.” Thẩm Uyên thút thít.

Thẩm Thành đưa đầu ngón tay vào trong hang động chật hẹp ẩm ướt: “Chị, khi đó em cũng đã cầu xin chị như vậy, cầu xin chị đợi em.”

“Em là em trai của chị, a Thành, chúng ta không thể làm điều này.” Cảm nhận được vật cứng cáp của người đàn ông đang áp sát, cọ lên cọ xuống vào bờ hông mình.

Thẩm Thành đè lên lưng Thẩm Uyên, hôn lên mi mắt cô ấy, đèn đôi môi ngán lệt, rồi vươn đầu lưỡi liếm láp bờ môi ướt át, nó mặn chát — Chị, chị thuộc về em.

Tiếp đến Thẩm Thành đỡ lấy phần thân của mình, từ từ đâm vào, Thẩm Uyên hét lên chói tai, cảm giác đau đớn, nóng bừng, như muốn xé toạc dưới thân, lúc này cô ấy không biết là trái tim hay cơ thể mình đang rỉ máu nữa. Mạn dạo đầu chưa đủ, anh ta bị kẹp đến ê ẩm, liền vòng qua eo cô đến xoa nắn hạt trân châu nhạy cảm. Thẩm Uyên không thể động đậy, khoái cảm từ dưới thân truyền đến, cơ thể căng cứng, cô ấy cảm giác mình sắp chết dưới tay anh ta, sắp không thể phân biệt nổi đâu là đau hay là sung sướng.

Thẩm Thành thở hắt bên tai cô ấy, cũng không dám nhúc nhích, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Chị, chị kẹp em thật chặt.”

-----oOo-----

Chương 80: Thỏa hiệp.

Thẩm Uyên xấu hổ, cắn chặt môi không chịu lên tiếng. Người đàn ông bắt đầu từ từ đẩy vào, cảm thấy lối đi dần dần được bôi trơn, liền biết rằng cơ thể cô ấy đã có phản ứng, điều này làm anh ta hưng phấn đến tột đỉnh. Thẩm Thành nhòm người dậy, nhìn vào nơi gắn kết giữa hai người, vài tia máu đỏ loang lổ dính trên gầy thịt của anh ta, khiến dây thần kinh khẽ nhói, anh ta có chút hối hận vì sự thô lỗ của mình. Thái độ cũng dần dịu lại, Thẩm Thanh buông cổ tay Thẩm Uyên ra, luôn hai tay xuống nách ôm lấy vai cô ấy.

Anh ta khẽ thở hắt ra sau tai cô ấy: “Chị, thả lỏng một chút, nếu siết chặt quá, em sẽ bắn mất, chị không muốn em bắn sớm đúng không?”

Thẩm Uyên khóc đến đỏ ửng hai mắt, hai má bị lời nói của anh ta khiến cho ửng hồng, trong lòng tràn đầy phẫn nộ: “Chết tiệt, em im ngay đi.”

Thấy cô ấy tức giận đến mức chửi thề, anh ta không nhịn được cười, khẽ nghiêng khuôn mặt cô ấy, ép cô ấy phải nhìn chính mình đang nhún nhảy bên trên.

Thẩm Uyên che mặt lại, cổ họng khàn đặc, cơn đau xé rách kèm theo khoái cảm bùng phát, tiếng rên rỉ tràn ra giữa các kẽ tay.

Cô gái mang theo tiếng nức nở chât vắn: “Em biết hôm nay là ngày cưới của chị, tại sao còn muốn hành hạ chị cơ chứ?”

Bờ mông trắng nõn của cô ấy hằn rõ năm đầu ngón tay của anh ta, Thẩm Thành hôn lên bờ vai lộ ra của cô ấy, khiến nước bọt âm ướt bóng loáng ướt nhẹp dính trên đó.

Anh ta đưa đầu hông, tiếp tục trút những ham muốn trong cơ thể mình:

“Chị biết mà, em không muốn chị gả cho người khác, cứ nghĩ đến việc chị kết hôn rồi sinh con với người ta em sẽ phát điên.”

“Nhưng em là em trai của chị mà!” Thẩm Uyên nói với giọng điệu buồn bã.

“Chị, chị em ruột thì đã làm sao, người nào nói chị em ruột không được làm tình với nhau, em làm đây thì đã sao, gọi cảnh sát đến bắt em chắc? Chị có đành lòng không?” Anh ta vừa nói vừa tấn công phòng tuyến của cô ấy mà chẳng hề cảm thấy áy náy.

Thẩm Uyên nhắm mắt lại, chấp nhận sự thật không thể thay đổi này, hai hàng lệ chảy dài xuống khóe mắt.

Thấy đôi mắt đỏ ửng của cô ấy, Thẩm Thành đưa tay lên lau nước mắt cho cô ấy: “Tại sao lại khóc? Lẽ nào chị không yêu em nữa sao?”

Anh ta không cảm thấy có lỗi vì đã làm điều như vậy với cô ấy, thậm chí không một chút áy náy như thể đó là một việc hoàn toàn chính đáng. Thẩm Thành hôn lên môi Thẩm Uyển, ăn hết lớp son bóng bên ngoài, say đắm liếm láp đôi môi đang mím chặt của người con gái dưới thân, rồi siết chặt eo cô ấy, đâm mạnh từ phía sau mông đi vào, cả không gian tràn ngập tiếng va chạm bạch bạch của da thịt cùng tiếng nước dính nhớp.

Cuối cùng siết chặt bờ mông, đâm sâu vài cái, bắn tất cả vào trong cơ thể cô ấy, đồng thời kìm không được thấp giọng rên rỉ thành tiếng.

Cô gái căng đầu ngón chân, cắn chặt môi dưới để ngăn tiếng rên rỉ xấu hổ của mình, khoái cảm nhất thời khiến cô ấy nhin không được mà run rẩy, bụng dưới co rút không thể kiểm soát, cô ấy đang làm tình với chính em trai của mình, không muốn suy nghĩ điều gì nữa, chỉ mong ông trời để cô ấy được thoát khỏi cái thân xác đang thác loạn này.

Hạ thân Thẩm Thành không hề có dấu hiệu mệt đi, nó vẫn đang chôn vùi trong cơ thể Thẩm Uyển, anh ta vén mái tóc rối bù của cô ấy sang một bên, cúi người nói những điều thô tục vào tai cô ấy: “Sớm biết làm việc này tuyệt đến vậy, thì em đã làm từ sớm cùng chị rồi, hại em nhin đến phát điên.”

Thẩm Uyển thút thít, nhưng lúc này đã chẳng còn nước mắt, chỉ có thể nghẹn ngào trong lồng ngực, khoái cảm không kích thích bằng lời nói thô tục của anh ta, cô cảm thấy bản thân mình như đang bị lột sạch, rồi lại bị anh ta làm nhục một lần nữa.

Thẩm Thành rút phân thân của mình ra, xoay người Thẩm Uyển lại, đối mặt với cô ấy, anh ta bắt đầu cởi bỏ chiếc váy cưới màu trắng trên người cô ấy, nó tinh khiết đến chói mắt, nhưng cô ấy không phải mặc nó vì anh ta, vì vậy anh ta không thích chút nào.

Thẩm Uyển như thể mất đi hơi thở của sự sống, cô ấy co rúm nằm ở đó, hoàn toàn kiệt sức, khoái cảm sau cơn cao trào vẫn chưa biến mất. Cô ấy không thể kiểm soát được cơn cao trào của thể xác, nhưng những sai trái về mặt đạo đức lại cứ mãi dày vò không thôi.

Thẩm Uyển dùng chút sức lực cuối cùng, nắm lấy lớp lót của chiếc váy trên người, nhưng vẫn bị anh ta tàn nhẫn xé ra, một mảnh trắng tinh vương vãi trên nền đất, chúng bị ném đi như đồng giẻ rách.

Thẩm Thành bẻ hai chân cô, đang định tiến vào lần nữa, lại bị cô ấy dùng chân đá, nhưng chân lập tức bị anh ta đè sát vào sườn, mở thành hình chữ M, khiến nhược điểm hoàn toàn lộ ra trước mặt anh ta.

Cơ thể cô gái đỏ ửng, làn da trắng nõn vô cùng mịn màng, hai điểm màu hồng nhỏ xinh, mềm mại nhô lên, hoa huyệt bị đâm lúc này đang dính đầy

bọt nước màu trắng sữa, Thẩm Thành nhìn vào nơi đó, thì thảo nói: “Chị, chị thật đẹp...”

Thẩm Uyên vươn tay che đi hạ thể của mình, cầu xin anh ta: “Để chị đi được không, xin em đó, a Thành.”

Thẩm Thành khẽ cong khóe miệng: “Được, làm thêm một lần nữa, em sẽ để chị đi.” Vừa dứt lời lại đỡ lấy chính mình, cùng với dịch thể bôi trơn vừa tiết ra, dứt khoát tiến vào.

Thẩm Uyên đưa tay lên che mắt, cô ấy như nhìn thấy một tia hy vọng, cũng không còn phản kháng nữa, trước giờ cô ấy chưa bao giờ lay chuyển được anh ta.

Người đàn ông đè lên người cô ấy, nhấp nhòm bờ mông, đồng thời cúi người xuống hôn lên đôi môi sưng tấy của cô, nhưng lại bị cô cắn, cô ấy thực sự không cam tâm tình nguyện vậy sao? Nghĩ vậy bàn tay liền lập tức đưa lên nhào nặn cặp vú nhỏ nhắn mềm mại của cô, ngón tay kẹp lấy điểm đang nhô cao, kéo lên trên.

Không nhận được phản ứng từ Thẩm Uyên, anh ta quay sang gặm cắn càn cổ mảnh mai của cô ấy, tiếp đến ngậm lấy một bên nhũ hoa mềm mại, liếm láp qua lại trong miệng rồi khẽ cắn, khiến cô ấy nhin không được kêu thành tiếng: “Đau...”

Thẩm Uyên kéo cái đầu đang vùi sâu vào ngực mình dậy, tóc anh ta quá ngắn, có chút khó túm, cô ấy biết anh ta đang tức giận.

Sự thoải mái tràn ngập khắp cơ thể, Thẩm Uyên không thể từ chối khoái cảm mà người đàn ông trên người mang lại, việc dễ dàng anh ta đã trở thành thói quen, nên cô ấy gần như bất giác theo quán tính mà chạm vào đầu anh ta.

Cuối cùng cô ấy cũng không phản kháng quá gay gắt như lúc đầu nữa, chỉ với một hành động đơn giản như vậy cũng khiến Thẩm Thành dạt dào cảm xúc. Anh ta ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt cô, như thể muốn hút cô ấy vào cơ thể, yệt hầu như bị thứ gì đó chặn lại, chua xót đến khó chịu.

“Chị, em rất nhớ chị.” Anh ta nói.

Lúc này, Thẩm Uyên mới để ý những vết sẹo trên người anh ta, trước ngực còn vài vết trông vô cùng gớm ghiếc, cô ấy đưa tay sờ vào chỗ sẹo phồng lên, nước mắt lập tức ứa ra, nhất thời đau lòng đến khó thở, trong trái tim chỉ còn lại nỗi chua xót và tình yêu thương.

Cô ấy là chị gái, phải kiên cường mạnh mẽ hơn em trai mình, vì vậy đành nuốt xuống những chua xót trong cổ họng: “Mấy năm nay em đã đi đâu?”

Một lời quan tâm khiến hốc mắt người đàn ông đỏ hoe, anh ta nghiêng đầu vùi mặt vào cổ cô ấy, không muốn để cô nhìn thấy những giọt nước mắt sắp rơi của mình.

Anh ta không thể nói nên lời, sợ bản thân suy sụp trước mặt cô ấy, nên đổi thành hành động đầy mờ ám thật nhanh, thật mạnh, đồng thời ôm chặt lấy cô

ấy, mỗi lúc một chặt chẽ hơn...

Thẩm Uyên thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve sau gáy Thẩm Thành, muốn an ủi anh ta, khoái cảm ngày càng mãnh liệt, cuối cùng cô ấy ôm lấy bờ vai vạm vỡ của anh ta, đầu ngón tay ghim sâu vào da thịt, hai chân vòng quanh eo anh ta, lòng bàn chân vênh lên, những tia sáng như muốn bùng nổ trong đầu, cô ấy rên rỉ, hoàn toàn mất đi thính giác cùng khứu giác, nhất thời đầu óc trở nên trống rỗng.

Nếu có thể, cô ấy muốn được ước nguyện rằng trong giây tiếp theo mình không còn nhớ được gì nữa và cứ thế tiếp tục sai lầm.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 81: Hủy bỏ.

Người đàn ông nằm trên người cô ấy, rất lâu sau cũng không muốn lùi ra, hết như đứa trẻ thích bám người. Mọi thứ trở về với thực tại, căn phòng im ắng đến đáng sợ, phải làm thế nào mới tốt đây? Khi mọi việc đã thành ra thế này?

Thẩm Thành nhắc người dậy, lấy vại tờ khăn giấy trên đầu giường, lau hạ thể cho Thẩm Uyên, hoa huyết còn chưa khép lại, những tia máu đỏ dính lên mặt giấy trắng, hai vách thịt non mềm hơi sưng tấy.

Người phụ nữ trở mình khéo đôi chân lại, hông và eo đau nhức, sau đó tự mình nhồm dậy lấy khăn giấy tiếp tục lau.

Anh ta lên tiếng hỏi: “Chị, em trở về rồi, chị ở bên cạnh em được không?”

Thẩm Uyên không đáp lại, yên lặng nằm bên giường, sắc mặt xám xịt như người đã chết.

Người đàn ông cầm điện thoại trên đầu giường, đưa cho cô ấy: “Muốn báo cảnh sát không? Hay là gọi cho vị hôn phu của chị?”

Cô ấy nắm chặt tay, muốn nhịn nhưng không thể, liền cầm lấy nó đập mạnh vào người anh ta. Thẩm Thành nhanh chóng tránh sang một bên, khiến cô ấy đập vào không khí, người đàn ông không mảnh vải che thân, thứ dưới hông đã mềm, đung đưa qua lại trước mặt cô ấy, nhưng anh ta thậm chí còn chẳng hề có cảm giác xấu hổ.

“Chị, chị thích em mà đúng không? Vừa rồi chị cũng rất thoải mái không phải sao?” Thời gian hai năm đã bào mòn đi chàng trai từng sống rất nội tâm.

“Mặc quần áo của em vào đi!” Thẩm Uyên ôm lấy ngực, khóc không ra nước mắt.

“Vừa rồi cũng đã đưa điện thoại cho chị, là do bản thân chị không muốn mà.” Thẩm Thành nhặt chiếc quần dài dưới đất lên, nói.

“Hai năm nay em đã làm gì?” Cô ấy hỏi.

Người đàn ông đi tới trước tủ quần áo, tùy ý lấy một chiếc váy phụ nữ ra đưa cho cô ấy: “Nhập cư trái phép sang Châu Âu, tối hôm đó sau khi tạm biệt chị, nửa đêm em đã ngồi thuyền trốn đi.”

Thẩm Uyên nhận lấy chiếc váy: “Của ai đây? Đây là đâu?”

“Không biết, căn nhà này là của ông chủ của em, còn quần áo có thể là của vợ lẽ của ông ta.” Anh ta nhìn lướt qua chiếc váy cưới bị rách ném trên mặt đất, rồi nhún vai: “Không còn quần áo nào khác có thể đưa chị, chị mặc tạm nó trước vậy.”

“A Thành, đưa chị trở lại thành phố.” Thẩm Uyên bình tĩnh nói.

“Chị, chị không hỏi em xem hai năm qua em đã đi đâu, làm gì sao?” Anh ta bắt đầu cảm thấy buồn tủi, như thể còn điều gì đó chưa thể đạt được vậy.

Mặc xong chiếc váy liền thân màu trắng, Thẩm Uyên quay người đi ra khỏi phòng, cô ấy không dám hỏi, sợ bản thân mình sẽ mềm lòng, sẽ bỏ qua những hành động quá đáng mà anh ta đã làm.

Thẩm Thành đi theo sau, không nói thêm gì nữa, chỉ lái xe đưa cô ấy về.

Thẩm Uyên nói cho anh ta địa chỉ khách sạn tổ chức tiệc rượu, cả quãng đường đi tới nơi tổ chức hôn lễ của cô ấy, cả hai đều trầm mặc không ai nói một lời, nếu như cô ấy đánh, chửi anh ta thì có lẽ lúc này anh ta sẽ cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Nhưng ngoại trừ lớp trang điểm đã nhòe ra, thì chỉ còn lại vẻ mặt bình tĩnh, yên lặng, anh ta cảm thấy trong lòng mình như vừa bị đào một cái hố lớn, bản thân anh ta vì cái gì mà cố gắng sống sót, chẳng phải vì để được ở bên cạnh cô ấy hay sao?

Vốn dĩ hôn lễ sẽ được bắt đầu vào lúc mười một giờ, nhưng hiện tại đã là khoảng ba giờ chiều, trước cửa khách sạn vẫn bày biện hoa tươi và thảm đỏ, tất cả các bàn tiệc đều trống trơn, chỉ có một vài người chịu trách nhiệm tổ chức là ở lại, lúc này đang nóng vội như đang chờ đợi gì đó.

Phía bên người tổ chức nhìn thấy Thẩm Uyên bước xuống từ một chiếc xe mui trần màu đen, vội vàng chạy đến hỏi: “Cô không sao chứ?” Nhìn đến tóc rối bù của cô ấy, người đàn ông mặc áo sơ mi họa tiết hoa hoét ngáp ngừng: “Tên bắt cóc đó không làm gì cô chứ?”

Sắc mặt tái nhợt của Thẩm Uyên càng trở nên nhẵn nhớt, không trả lời:

“Phạm Gia đâu?”

“Cảnh sát đưa anh ta đi rồi, nói tên bắt cóc cô trên đường đã đến tự thú rồi, cô không gặp anh ta sao?”

Thẩm Uyên quay lại nhìn chiếc xe đỗ bên đường vẫn chưa rời đi, tên bắt cóc rõ ràng vẫn còn ở kia mà. Trong đầu cô ong ong như tiếng ve kêu, khiến cả người cảm thấy bức bối, khó chịu, muốn hỏi cho rõ ràng lại thấy

Phạm Gia xuống xe ở bên xe phía đối diện, anh ta đang bước nhanh về phía này, trên người mặc bộ vest màu đen trắng, chỉ có điều thiếu mất cà vạt, cúc áo ở cổ cũng đã tháo ra, trông có vẻ vô cùng chật vật.

Chân Thẩm Uyên như bị buộc chì, không còn chút sức lực, chẳng thể nhúc nhích dù chỉ nửa bước, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, không biết phải giải thích thế nào.

Phạm Gia băng qua ngã tư đường, nhìn thấy một chiếc xe mui trần đậu bên đường, bên trong có một người đàn ông, trông rất quen mắt, nhưng anh ta có nghĩ thế nào cũng không thể nhớ ra đã từng gặp người này ở đâu.

Thẩm Thành thấy anh ta, liền ngược mắt lên nhìn một cái, sau đó khởi động xe, đạp ga phóng qua, xung quanh khói bụi đất cát bay mịt mù.

Nhìn nhau trong thoáng chốc, ánh mắt người đàn ông đó lạnh như băng, vừa liếc một cái, Phạm Gia đã nhớ ra, là anh ta. Người đàn ông trong bản tin truy nã, gương mặt anh ta có vài ba điểm giống với cô ấy.

Nhưng Phạm Gia chẳng thể quan tâm nhiều như vậy, tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây, trong bụng lúc này tràn đầy sự nghi ngờ, vừa đi đến bên cạnh cô ấy lập tức lên tiếng hỏi: “Người đàn ông trong xe vừa rồi có phải em trai em không?”

Cô ấy không lên tiếng, cũng không dám nhìn vào mắt anh ta.

Phạm Gia giữ lấy vai Thẩm Uyên, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá chiếc váy cô ấy đang mặc trên người, lớp trang điểm đã nhòe, lập tức mặt không chế hét lớn: “Em đã đi đâu? Em có biết hôm nay là hôn lễ của chúng ta hay không? Tất cả người thân trong gia đình anh đều có mặt đầy đủ, bọn họ từ Thủ cảng đến tận đây để dự hôn lễ của chúng ta đó!”

Thẩm Uyên bị anh ta dọa cho một trận, cô ấy che miệng lại, đầu óc nhũn như hồ dán, chỉ nói được một câu: “Xin lỗi...”

“Vừa rồi cảnh sát đã gọi anh đến đối chất với tên bắt cóc, tên đó chỉ nói chính mình là người bắt cóc em, còn lại không khai thêm bất cứ điều gì, hỏi cái gì cũng không biết, anh đã sắp lo đến muốn chết luôn rồi, em từ đâu trở về đây? Kẻ bắt cóc em rốt cuộc là ai?” Anh ta chất vấn.

“Phạm Gia xin lỗi anh, chúng ta hủy bỏ hôn lễ đi.”

Anh ta điên cuồng lắc vai cô ấy: “Anh đang hỏi em đó! Vậy mà em lại nói hủy bỏ hôn ước với anh, em có nghĩ đến cảm nhận của anh hay không, con mẹ nó, cái gì anh cũng không biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ít ra em cũng phải cho anh một lý do chứ, Thẩm Uyên?”

Cô ấy gạt đi dòng nước mắt trên má, dưới sự dòn ép của anh ta, lại không thể giải thích, giọng khàn đặc, nói: “Em đã ngoại tình...”

Cuối cùng anh ta cũng phải tập trung vào mái tóc rối bù cùng đôi mắt sưng đỏ của cô ấy, người phụ nữ trước mặt mềm yếu, mong manh như thân cây khô, chẳng còn chút sức sống, vẻ mặt đờ đẫn, chỉ có đôi mắt là ngập nước, anh ta đã bị lời nói của cô khiến cho chết lặng.

Chương 82: Chụp lên.

Phạm Gia hai tay nắm thành quyền, đi đi lại lại trước mặt Thẩm Uyên, hoàn toàn không thể tin nổi những gì cô ấy vừa nói. Không phải anh ta không quan tâm cô ấy đã phải trải qua những gì, nhưng điều mà anh ta cảm thấy quan trọng hơn trong lúc này đó là để cô ấy giải thích rõ ràng mọi việc, hôn lễ đang yên đang lành bị xáo trộn tanh bành mà chẳng rõ nguyên nhân, bảo anh ta làm sao mà nuốt trôi cục tức này cơ chứ?

Phạm Gia cố gắng trấn tĩnh bản thân: “Uyển Uyên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Nói cho anh biết đi, chúng ta có thể cùng nhau đối mặt, được không? Có phải vì Thẩm Thành đã trở lại không, tên sát nhân bị truy nã, hình như vừa rồi anh đã nhìn thấy anh ta.”

Cô ấy lắc đầu, không chịu nói bất cứ điều gì.

“Nếu là anh ta, thì bây giờ chúng ta sẽ đi báo cảnh sát, trong nước đã dán thông báo truy nã anh ta từ lâu, đừng sợ, anh đi cùng em, chúng ta đến ngay đồn cảnh sát, đến đối chất với tên vừa đến tự thú.” Anh ta kéo tay Thẩm Uyên đi về phía trạm xe bus.

Phạm Gia chưa từng hiểu về gia đình cô ấy, lại càng không hiểu Thẩm Thành có ý nghĩa thế nào đối với Thẩm Uyên, anh ta cho rằng bản thân mình là vị cứu tinh của cô ấy, ngoài anh ta ra, cô ấy chẳng còn nơi nào làm chỗ dựa và bản thân anh ta cũng tự cho rằng mình là người yêu cô ấy nhất trên thế giới này nên cô không có lý do gì để rời bỏ anh ta.

Không, thực ra anh ta chỉ yêu bản thân mình mà thôi, anh ta ưng tính cách hiền lành ở cô, ba mẹ anh ta sẽ thích một người con dâu như vậy, cô ấy có thể giúp anh ta hiếu thuận với ba mẹ, nhất định sẽ là một người vợ ngoan hiền.

Thẩm Uyên dứt khoát hất tay anh ta ra, nhấn mạnh một lần nữa: “Phạm Gia, em đã lên giường với người khác.” Giọng điệu đều đều như đang thuật lại câu chuyện của ai đó vậy.

Phạm Gia nổi cơn giận không thể dập tắt, gior tay tát mạnh vào mặt Thẩm Uyên, “bốp” một tiếng, âm thanh vang vọng ra xung quanh, khiến nhân viên khách sạn đang đứng đó không xa cũng phải kinh ngạc nhìn xem vở kịch gì đang diễn ra, nhưng lại cảm thấy không tiện can dự, nên chỉ đứng

ngoài lạnh lùng quan sát, trong lòng thầm nghĩ xem ra việc làm ăn lần này lại công cốc rồi.

Phạm Gia chỉ thẳng vào mặt cô ấy: “Hôm nay em nhất định phải nói cho ra nhẽ, con mẹ nó đừng có nghĩ lời một câu “ngoại tình” ra là xong, em nghĩ rằng Phạm Gia tôi là ai chứ? Muốn gọi thì gọi, muốn đuổi thì đuổi à?”

Khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt lệch sang một bên vì cái tát, năm vết ngọt tay hằn rõ trên mặt, đau rát đến ù tai. Thẩm Uyển vô cùng tuyệt vọng, cũng biết bản thân mình có lỗi với anh ta, nên không nói thêm gì nữa, một mình bước sang lề đường vẫy một chiếc xe taxi, ngẩn ngơ như một hồn ma lang thang, yên lặng rời khỏi đó, cô không hề khóc lóc, kêu gào, cũng không khó để chấp nhận việc tại sao anh ta lại ra tay đánh mình.

Cái tát vừa rơi xuống, Phạm Gia liền hối hận, nhưng cơn tức giận đã khiến anh ta mờ mắt, cả người đứng đờ ở đó, không biết phải làm gì tiếp theo, anh ta chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, vậy mà đã đổ hết tội lỗi lên đầu cô ấy. Thành phố Triều Châu về đêm, vẫn lung linh rực rỡ như mọi ngày, không ai có thể ngăn được sự chuyển động của nó, các quán bar, vũ trường náo nhiệt, từng đoàn nam thanh nữ tú lũ lượt kéo qua các con phố, cùng nhau nói cười, cùng nhau chửi thề.

Trong một quán bar ồn ào, náo nhiệt, dưới ánh đèn mờ ảo, âm thanh nhạc điện vang lên chói tai, đám đông cùng nhau lắc lư cơ thể ở trung tâm sàn nhảy, nam nữ quấn lấy nhau, không ai biết người đứng sau mình là ai, chỉ cảm nhận sự kích thích của những làn ma chạm đó mang lại, khiến bọn họ càng thêm điên cuồng nhảy nhót theo nhịp điệu, rồi múa may những cánh tay trần trụi và lắc lư vòng eo như rắn nước.

Phạm Gia ngồi một mình trong góc, uống đến say khướt, mặt mũi đỏ bừng, anh ta không dám về nhà, càng không thể đối diện với ba mẹ mình. Anh ta cầm ly rượu trên bàn đổ vào họng, sau đó đẩy chiếc ly rỗng về phía nhân viên pha chế đang đứng bên trong.

Chiếc áo vest vắt xộc xệch trên lưng ghế, anh ta đang ngồi trên chiếc ghế cao, hai tay chống lên bàn, đầu vùi sâu, mái tóc xịt keo gọn gàng đã rối tung từ lâu, lòa xòa sang hai bên.

Bỗng nhiên một cô gái ăn mặc nóng bỏng ngồi vào chiếc ghế trống bên cạnh, cô ta vén mái tóc sang một bên, để lộ khe ngực sâu thẳm, như vô tình nhìn ngắm, đánh giá người đàn ông kế bên.

Nhân viên pha chế đã rót đầy rượu vào chiếc ly trống, Phạm Gia muốn với lấy nhưng lại bị ai đó giật đi, khi quay đầu sang nhìn chủ nhân của cánh tay đó, đột nhiên ánh mắt lại nhòe đi.

“Tiên sinh, mời tôi ly rượu được không? Một mình uống cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Cô ta cầm lấy ly rượu, một hơi uống cạn.

Phạm Gia nở nụ cười khinh miệt, khoác lên đôi vai trần của người phụ nữ: “Được.” Tay còn lại mơn trớn ngực cô ta qua dây áo màu đen.

Người phụ nữ ghé sát bên tai anh ta, không biết đã nói những gì, sau đó kéo Phạm Gia đến phía sàn nhảy, rồi chọn một góc khuất ánh sáng. Cô ta uốn éo trước mặt người đàn ông, đưa hông về phía anh ta lắc lư, mà anh ta cũng đang giữ hông cô ta, để cô ta cọ sát phía dưới đũng quần mình.

Người phụ nữ táo bạo kéo tay Phạm Gia xuống dưới chiếc váy ngắn, trông không, ẩm ướt, men rượu khiến não bộ anh ta tê liệt, quả cầu ma thuật trên đầu tỏa ra đủ loại ánh sáng, xung quanh là vô số người đang la hét và không ngừng lắc lư.

Sau đó, cô ta kéo khóa quần tây của anh ta xuống, lớn tiếng hỏi bên: “Dám không?”

Phạm Gia nhấc chiếc váy ngắn của cô ta lên, một tay rút phân thân của mình ra, nhắm vào bờ hông đang vênh lên, đâm thẳng vào nó, vách tường ẩm ướt bao bọc lấy anh ta, khiến anh ta muốn sa đọa, muốn trầm luân trong đó và muốn chạy trốn khỏi hiện thực chết tiệt này.

Tất cả mọi người đều đang chìm đắm trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc, không ai để ý đến chuyện gì đang xảy ra trong góc, nhưng có một người đàn ông cầm máy ảnh ngồi tại quầy bar, chĩa về phía đôi nam nữ đang vui vẻ trong cuộc hoan ái rồi nhấn nút, trong ánh mắt hiện rõ vẻ đắc ý cùng khinh miệt.

Phạm Gia đưa đẩy cơ thể theo nhịp trống, anh ta say rồi, hai tay không ngừng xoa nắn cặp vú mềm mại, một bàn tay khó có thể nắm hết, bầu vú bị anh ta bóp chặt sau đó phát tiết.

Người phụ nữ nhắm mắt lại hưởng thụ, phấn mắt màu vàng kim lấp lánh trong ánh sáng mờ ảo, cơ thể uốn éo phối hợp với người phía sau, đón lấy thứ đang đâm vào cơ thể mình, đồng thời nhướn mi nhìn về vị trí ở quầy bar, nhưng người đàn ông ngồi tại đó đã rời đi từ bao giờ.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 83: Lén vào.

Thẩm Uyển trở về nhà, mở vòi hoa sen, để nước ầm ội lên cơ thể, cô ấy nhẹ nhàng xoa xoa những vết đỏ trên ngực, cố gắng rửa sạch chúng. Người phụ nữ dựa lưng vào tường, trượt người dài trên nền gạch trắng xóa, nước mắt không ngừng rơi, nước trên đầu tạt vào mặt, hòa cùng nước mắt chảy dọc trên má, cô ấy không hiểu tại sao bản thân mình lại khổ đến như vậy.

Không biết đã ngồi đó trong bao lâu, bên tai là tiếng nước chảy rào rào, khóc đến mệt rồi ngủ thiếp đi, đầu óc choáng váng, chẳng phân biệt được giờ giấc.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ đã tối sầm, thỉnh thoảng có vài tiếng chó sủa từ ra vọng tới, là chú chó của người trong căn hộ dưới lầu nuôi. Tay nắm cửa bên trong khẽ xoay, “tạch” một tiếng, khóa đã được mở, một bóng người mảnh khảnh bước vào, sau đó cẩn thận khóa cửa lại.

Toàn bộ phòng khách tối đen như mực, ánh trăng bên ngoài mờ ảo chiếu vào thảm thực vật bên ban công, toát ra vệt sáng xanh yếu ớt. Trong phòng ngủ vang lên tiếng nước chảy, người đàn ông nhẹ nhàng tiến lại gần, đẩy cánh cửa rồi đi vào.

Phòng ngủ không lớn, giữa phòng có kê một chiếc giường, tủ quần áo màu trắng đặt cạnh tường, chai lọ trên bàn trang điểm được sắp xếp ngăn nắp, cách bài trí vô cùng đơn giản và ấm áp, đây là ngôi nhà mới mà cô ấy sinh sống.

Anh ta đi đến gần phòng tắm, thấy cánh cửa đang khép hờ, liền đẩy ra rồi trực tiếp bước vào. Trong phòng tắm nhỏ ẩm ướt, một thân hình bé nhỏ đang cuộn mình dưới làn nước, mái tóc đen nhánh dán vào khuôn mặt, mí mắt mỏng nhắm chặt, khuôn mặt trắng trẻo dịu dàng hằn rõ năm vết ngón tay.

Thắm Thành cau mày, sai bước đi tới cạnh Thắm Uyên, lên tiếng gọi: “Chị?”

Người phụ nữ tỉnh dậy, cơ thể trần truồng rúc trong vòng tay anh ta, cô nheo mắt lại nhìn kỹ xem đó là ai, khuôn mặt ướt át, hai hàng lông mi run rẩy, một giọt nước đầy đặn lăn dài.

Sau khi nhìn rõ khuôn mặt anh ta, Thắm Uyên lập tức trở nên cảnh giác, theo bản năng giơ tay lên che ngực: “Sao em lại vào được đây?”

Nước bắn tung tóe làm ướt mái tóc cùng áo phong của anh ta, tóc mái dính nhẹp trước trán, Thắm Thành đáp: “Chị quên khóa cửa, nên muốn vào cũng rất đơn giản.”

Cô ấy nhất thời không nói nên lời, vội vàng tránh né vòng tay anh ta, vươn tay bám lấy tường, đồng thời đẩy cánh tay của anh ta đang để trên eo mình ra.

“Em đến đây làm gì?” Cô ấy không quên việc lúc này mình đang không mặc gì trên người, nên muốn vòng qua anh ta để với lấy khăn tắm.

Thắm Thành ôm cô ấy từ phía sau, không cho cô ấy rời đi, nước từ vòi sen tạt vào hai người, bắn tung tóe khắp nơi.

Cổ họng Thắm Uyên khô khốc, giọng nói khàn đặc: “Bỏ chị ra.”

“Tắm xong rồi hay ra ngoài.” Thắm Thành đưa tay lên chạm vào khóe mắt cô ấy, đầu ngón tay lấm lem chì kẻ mắt màu đen, sau đó đưa tới trước mặt cho cô ấy xem.

“VẬY em ra ngoài trước đi.” Thẩm Uyên ôn tồn thương lượng cùng anh ta. Toàn thân Thẩm Thành gần như ướt đầm, râu ở cằm đã được cạo sạch sẽ, lúc này đang tỉ mỉ lau lên vai cô ấy, lầm bầm nói một tiếng: “Cùng nhau tắm...”

“Em!” Thẩm Uyên giận đến sôi máu.

Cô ấy quay đầu lại nhìn anh ta chăm chăm, gương mặt hai người kề sát nhau, cuối cùng cô ấy cũng ngửi thấy mùi rượu nồng nặc: “Em uống rượu sao?”

Thấy anh ta gật đầu, trong lòng ngực phát ra một tiếng: “Ừm.”

Thẩm Thành buông Thẩm Uyên ra, sau đó cởi áo của mình ném lên bồn rửa mặt, “bộp” một tiếng, quần áo ướt sũng dính chặt vào chiếc bồn sứ trắng sáng.

“Em làm gì thế?” Thấy anh ta đang cởi quần áo, quần dài cùng quần lót đen bị lột đến gót chân, hai chân đập một cái, hất chúng bay vào góc tường. Thẩm Uyên quay người sang một bên, không muốn nhìn thấy khối thịt đen dưới bụng Thẩm Thành, biết bản thân mình có nói cũng vô ích, liền vội vàng với lấy sữa rửa mặt trên kệ thoa lên mặt, cô ấy chỉ muốn tắm rửa thật nhanh để ra ngoài.

Thẩm Thành từ phía sau dán lại, miệng ghé lên cổ Thẩm Uyên, vòng tay quanh eo cô ấy, một bàn tay to lớn trượt lên trượt xuống theo dòng nước chảy.

Hai tay Thẩm Uyên đang dính đầy bọt xà phòng, đưa lên đẩy mặt anh ta: “Thẩm Thành!”

Anh ta nhắm mắt lại, để dòng nước dội sạch bọt xà phòng, như thể không biết xấu hổ: “Gọi em làm gì?”

“Sao em lại thay đổi thành ra ... Thành ra...” Cô ấy nhất thời không tìm được từ phù hợp để mắng mỏ anh ta.

Người đàn ông phía sau cảm nhận được sự cuồng quýt của Thẩm Uyên: “Thành người không biết xấu hổ phải không?”

Cô ấy hoảng loạn lau bọt trên mặt, dội rửa sạch sẽ, rồi dừng động tác trên tay lại: “Rốt cuộc là em muốn gì?”

“Muốn chị.” Thẩm Thành nhanh chóng trả lời.

Thẩm Uyên bất lực nhắm mắt lại, tiếp tục động tác, tự ý thức được rằng lúc này không phải là thời điểm thích hợp để nói chuyện.

Hạ thế Thẩm Thành gắt gao dán chặt vào kẽ mông cô ấy, đám lông thô ráp cọ xát lên da thịt, Thẩm Uyên quay người đẩy anh ta ra: “Em ra ngoài trước đi có được không?”

Người con gái quay lưng về phía anh ta, tiếp tục động tác gội đầu, mái tóc bị dầu gội làm dính lại thành từng lọn, cô ấy nghiêng người xoa tóc, bầu ngực đung đưa, run rẩy theo động tác của cánh tay. Thẩm Uyên không thể nhìn thấy, phần thân dưới của người đàn ông phía sau mình, gậy thịt thô to

đang dựng đứng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nó lừng lững ở đó, chĩa thẳng vào giữa hai chân cô ấy.

Thảm Thành cúi đầu liếc nhìn một cái, sau đó tiến lên đỡ lấy eo Thảm Uyên, cô ấy đang định lên tiếng mắng chửi anh ta, thì ngay giây tiếp theo đã cảm nhận được vật cứng ngắc đó, khiến lời nói ra đến miệng đành nuốt ngược vào trong, vội vàng đưa tay đẩy thứ đang kìm hãm mình lại.

“Thảm Thành! Em rút ra khỏi đây ngay!” Thảm Uyên cố gắng kéo bàn tay to lớn đang ôm eo mình ra.

“Nếu nhịn sẽ rất khó chịu.” Anh ta đứng lý hợp tình nói.

Thảm Thành hơn ưỡn hông lên, chọc vào giữa hai chân cô ấy, dùng bàn tay to lớn của mình chạm đến bộ ngực mềm mại rồi nhẹ nhàng nhào nặn.

Người phụ nữ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tránh né anh ta: “A Thành, em đừng như vậy.”

Anh ta thả một tay ra, đỡ lấy gáy thịt, nâng eo cô ấy lên, dưới sự bôi trơn của dòng nước, dễ dàng nhắm chuẩn, đâm thẳng vào trong.

“Á... Em đừng...” Thảm Uyên kinh ngạc thốt lên.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 84: Xin tha.

Thảm Thành không nghe, vặn ngược cầm Thảm Uyên lại, ngậm lấy môi cô ấy, dễ dàng đưa đầu lưỡi vào, khuấy đảo trong khoang miệng, liếm láp đôi môi khô khốc của người con gái, khiến cô ấy chỉ có thể phát ra những tiếng nức nở, để ý thấy một bên má hơi sưng của Thảm Uyên, anh ta lại trượt đầu lưỡi qua khóe miệng, liếm lên gò má ửng đỏ, nước miếng dính ra xung quanh phát ra những tia sáng lấp lánh.

Thảm Uyên kháng cự quay đầu đi, đôi lông mày nhíu chặt, vẻ mặt hiện rõ sự nhẫn nhịn.

Tiếp theo, anh ta bắt đầu kéo căng hạ thể cô ấy, chậm rãi đâm vào rút ra, không hề gấp gáp vươn tay cầm lấy nụ hoa trước ngực xoa nắn trái phải.

Thân thể nhỏ nhắn của người phụ nữ bị giam cầm trong vòng tay anh ta, dù có vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra được, cánh tay mảnh khảnh bị anh ta nhấc lên, nên chỉ có thể dùng sức bám vào cánh tay cường tráng của anh ta.

“A Thành em đừng làm thế với chị, xin em.” Thảm Uyên van xin.

Người đàn ông ôm chặt xương hông của cô ấy, từng cái từng cái đẩy người vào, anh ta thì thầm bên tai cô: “Chị, chị đừng động đây, rõ ràng chị hút em

chặt như vậy, cơ thể đâu biết nói dối.” Nói xong liền hung hăng thúc mạnh một cái, khiến cơ thể Thẩm Uyên uốn về phía trước.

Cô ấy siết chặt bụng dưới, cố gắng ép anh ra đi ra, bị lời nói vô sỉ của anh ta khiến cho đỏ mặt, đã trải qua lần thứ nhất, lần thứ hai, đến lần thứ ba dường như không quá khó để chấp nhận nữa, lý trí nói với cô ấy rằng việc này là sai trái, nhưng tâm lý lại không hề bài xích, Thẩm Uyên cảm thấy bản thân thật sự mâu thuẫn.

Bị tấn công dồn dập, cảm giác tê dại lan ra khắp cơ thể, cuối cùng sức lực của phụ nữ cũng không thể so lại với đàn ông, cô ấy không còn cố gắng giằng co nữa, mà chuyển sang thỏa hiệp với anh ta.

Thấy Thẩm Uyên không còn kháng cự, Thẩm Thành xoay người cô ấy lại đối diện với mình, tiếp đến nhấc một chân cô ấy lên, nhắm chuẩn hoa huyệt sớm đã lấy lợi, đâm vào.

Anh ta đẩy cô ấy sát vào tường, cúi đầu ngậm lấy một bên bầu ngực, để nhũ hoa màu hồng nhạt trong miệng liếm láp, tư thế này có thể nhìn rõ vật đang không ngừng ra vào tại nơi giao nhau giữa hai người, hình ảnh này kích thích mạnh mẽ đến giác quan của người đàn ông, bảo anh ta phải chết trên cơ thể cô ấy cũng không hề luyến tiếc.

Người phụ nữ uốn lưng, chỉ có mũi chân còn đặt trên mặt đất, hai cánh tay ôm lấy vai người đàn ông để giữ thăng bằng, đồng thời cắn chặt môi không chịu phát ra tiếng.

Thẩm Thành ngẩng đầu hí mắt, có chút bất mãn liếc nhìn cô ấy một cái, sau đó rút bàn tay đang ôm dưới eo cô ấy ra, nắm đến cầm, bắt cô ấy phải lên tiếng: “Kêu đi.”

Thẩm Uyên nghiêng đầu, né tránh bàn tay của anh ta, tuy ánh mắt đã vô hồn nhưng bất luận thế nào cũng không chịu kêu thành tiếng, khuôn mặt đỏ bừng, không cần chạm vào cũng biết nó nóng đến mức nào.

Thẩm Thành khẽ cười một tiếng, lại nâng chân cô ấy lên cao hơn, để cô gần như không còn đứng được trên mặt đất, bờ mông nhỏ hẹp nhanh chóng đâm vào rút ra, toàn bộ gây thịt cắm sâu vào cơ thể, càng lúc càng sâu vào đến tận cùng. Đồng thời trầm ngâm bên tai cô ấy theo nhịp điệu của động tác: “Kêu lên.”

Người phụ nữ cắn môi dưới đến trắng bệch, cổ họng tràn ra từng đợt âm thanh đứt quãng: “A Thành, dừng... Sâu quá rồi...” Thẩm Uyên hôn hển, cả cơ thể ửng hồng.

Nhưng câu nói đó lại như một lời làm nũng bên tai người đàn ông, anh ta khẽ cong khố miệng, đưa tay xuống xoa nắn điểm nhạy cảm của cô ấy, mân mê hạt trân châu sung huyết đang nhô lên, xoay tròn hết sang trái lại sang phải.

“Ừm...Aaaa... Dừng, a Thành, dừng xoa chỗ đó...” Thẩm Uyên khóc lóc xin tha, cô ấy sắp không chịu nổi nữa rồi, kích thích cùng cảm giác thoải

mái trần qua não bộ, cô ấy đã hoàn toàn quên mất bản thân mình là ai. Thắm thành ép sát hai bên ngực Thắm Uyên, oằn mình xuống bả vai cô ấy, để hai khuôn ngực áp sát vào nhau, để cơ thể mình ma sát hai bên đầu vú cô ấy, bàn tay bên dưới gia tăng tốc độ ấn mạnh vào vùng nhạy cảm ướt đầm. Toàn bộ cơ thể người phụ nữ run lên bần bật, cô ấy tựa đầu vào vai anh ta, cắn xương quai xanh quả anh ta, thét lên chói tai, cả người chẳng còn chút sức lực treo trên người đối diện.

Vật to lớn của người đàn ông vẫn hung hăng đưa đẩy vào trong cô ấy, cho dù biết cô ấy đang run rẩy, cảm nhận được sự co rút dữ dội nơi đó, đang mút mát xô đẩy gây thịt, nhưng anh ta kiên quyết không chịu buông tha, vẫn không ngừng đâm mạnh, sau đó cùng với tiếng kêu rên trầm thấp, bắn toàn bộ vào cơ thể cô ấy.

Thắm Uyên rơi vào trạng thái hôn mê, cả người run rẩy trong cơn cao trào, móng tay cào cấu lên lưng anh ta hằn rõ vết đỏ, cô ấy mệt như thể mất nước, toàn bộ ý thức đều chìm đắm trong khoái cảm.

Dường như Thắm Thành lại có cảm giác vô cùng tự hào, anh ta hôn lên chiếc cổ gầy guộc của cô ấy, ngậm lấy đôi tai bé nhỏ: “Chi, bắn vào trong rồi...”

Ý thức của Thắm Uyên vẫn đang mơ hồ, toàn thân như bị điện giật, chỉ cảm thấy bên dưới như có một luồng điện ấm áp tràn ra.

Thắm Thành rút phân thân của mình ra, ôm cô ấy trong vòng tay, đồng thời rửa sạch cơ thể hai người, dùng hai ngón tay với vào vách thịt của cô ấy, cảm nhận sự mềm mại chặt chẽ gắt gao bao bọc lấy anh ta.

Thắm Uyên tỉnh lại, đưa mắt nhìn thấy cánh tay bên dưới, liền vô thức kẹp chặt hai chân, đồng thời co bóp siết chặt, muốn đẩy lùi dị vật trong cơ thể.

“Muốn nữa không?” Anh ta cố ý khuấy động ngón tay của mình.

Thắm Uyên bám lấy mặt tường, lùi lại một bước, đi thẳng ra ngoài, không muốn cùng anh ta nói chuyện. Toàn thân cô ấy đỏ bừng, dùng một chiếc khăn nhỏ quấn lên tóc, sau đó lại lấy khăn tắm lau khô những giọt nước trên người, Thắm Thành đi theo phía sau, hậm hực mở miệng: “Em dùng cái nào?”

Trong nhà chỉ có một chiếc khăn tắm, Thắm Uyên lau vội rồi ném nó về phía anh ta, người đàn ông giơ tay đỡ lấy chiếc khăn vừa rơi trúng đầu mình.

Thắm Uyên quên không mang theo quần áo vào phòng tắm, nên nhắc chân đi ra ngoài, tâm trạng rối bời, thật khó có thể đối mặt với nó. Thắm Thành không biết xấu hổ đi theo phía sau, trên người đang cuốn chiếc khăn tắm của cô ấy.

Thắm Uyên vào tủ quần áo tìm đồ ngủ và đồ lót, định mặc vào nhưng lại bị anh ta đèn giật mắt.

“Không được mặc.” Anh ta ném chiếc quần lót sáng màu vào tủ.

Thẩm Uyên nắm chặt tay, kìm nén cơn tức giận đang dâng lên trong vô vọng: “Không mặc quần áo thì ngủ thế nào?” Cô ấy nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thẩm Thành cời khăn tắm ném lên lưng ghế trước bàn làm việc, trực tiếp bế cô ấy lên, chiếc khăn đang quấn trên đầu ẩm ướt rơi xuống, Thẩm Uyên bị dọa sợ, á lên một tiếng, không thể không ôm lấy cổ anh ta.

Anh ta xoay người đi đến chiếc giường đơn, rồi nhấc chân lên đặt cô ấy xuống, sau đó vén chăn lên tự chui vào dán lấy người cô ấy. Chiếc giường đơn rộng một mét sáu, một người nằm vô cùng thoải mái, nhưng hai người thì có hơi chật chội. Người bị anh ta ôm vào lòng, không cho ngồi dậy, cánh tay siết chặt lấy eo cô ấy.

Thẩm Uyên thử cố gắng đẩy ngực Thẩm Thành: “Em để chị mặc quần áo vào đã!”

“Không cho mặc.” Anh ta nói từng chữ từng chữ, như một đứa trẻ gây sự vô cớ.

“Tại sao?”

“Bởi vì em không có đồ để mặc.” Đến câu này đã không còn chút tự tin nào cả.

“Em không đi sao?” Thẩm Uyên hơi rờn mông mình ra xa.

Cánh tay của người đàn ông bao bọc lấy ngực cô, không an phận nắm lấy hai khối mềm lại siết chặt: “Đi đâu?” Anh ta hỏi ngược lại.

“Đau!” Thẩm Uyên kéo lòng bàn tay Thẩm Thành ra, che ngực mình lại, tiếp tục nói: “Chẳng phải em cũng có công việc hay sao, về chỗ em làm việc đi.”

Nhưng đột nhiên cô ấy lại nghĩ đến điều gì đó, liền hỏi: “Em làm công việc gì?”

“Buôn bán ma túy.” Anh ta không hề giấu giếm.

Thẩm Uyên còn tưởng mình nghe nhầm, vội lặp lại: “Làm gì cơ?”

“Buôn ma túy.”

Cô ấy lật người lại, nhìn anh ta chằm chằm: “Làm cái gì?”

Thẩm Thành nắm lấy vai Thẩm Uyên, áp vào ngực cô ấy, cánh tay đặt ngang hông, một bàn tay vươn xuống mông, áp môi vào tai cô ấy: “Heroin, methamphetamine*, thuốc lắc, bất cứ cái gì kiếm được tiền đều buôn.”

**Methamphetamine là một chất kích thích thần kinh được sử dụng chủ yếu để tổng hợp ma túy và đôi khi được sử dụng để điều trị một số bệnh thần kinh và béo phì. Một số tên gọi khác bao gồm: N-methylamphetamine, desoxyephedrine, Syndrox, Methedrine, và Desoxyn.*

“Em điên rồi sao?” Cô ấy choáng váng.

Anh ta không còn thờ ơ như đang nói đùa nữa, ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng: “Chị, em là tội phạm truy nã, em không có sự lựa chọn.”

Thẩm Uyên buộc phải nằm trên ngực anh ta, một bên tai áp sát vào trái tim người đàn ông, bỗng nhiên cảm thấy nỗi buồn lặng lẽ dâng lên từ tận đáy lòng: “A Thành...Xin lỗi, là chị đã hại em...”

Hai người vẫn giữ nguyên tư thế thân mật đó, ngàn vạn lời muốn nói đều bị chặn lại trong cổ họng, nước mắt Thẩm Uyên trượt từ sống mũi xuống xương quai xanh của Thẩm Thành, khiến da thịt anh ta bỏng rát.

“Em chưa bao giờ trách chị, đó là lựa chọn của em.” Anh ta dùng đầu ngón tay lau đi những giọt nước mắt của cô ấy.

Thẩm Uyên đẩy vòng tay người đàn ông, quay lưng về phía anh ta, cô ấy đang thổn thức vì xót xa cùng cảm giác tội lỗi, rõ ràng anh ta vẫn còn quá trẻ vậy mà phải gánh lấy một sức nặng không thuộc về mình, nếu có thể làm lại, cô ấy thà chịu đựng sự nhục nhã trong đêm hôm đó...

Thẩm Thành ôm lấy eo cô ấy, vùi đầu mình vào người cô: “Chị, khi nào kiếm đủ tiền, chúng ta hãy rời khỏi nơi này được không?”

Thẩm Uyên nghẹn ngào, cô ấy không thể vượt qua khoảng trống trong trái tim mình: “A Thành, em là em trai chị, em hứa với chị sau này không được làm vậy nữa nhé?”

Đôi mi mỏng của người đàn ông nhắm lại, một vệt tối đen vệt qua đáy mắt, Thẩm Thành vươn tay vuốt ve gò má ửng đỏ và hơi sung của cô ấy.

“Được!!!”

Phải làm thế nào thì chị mới cam tâm tình nguyện ở bên cạnh em đây?

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 85: Âm ỉc.

Bên ngoài cửa sổ là ánh hoàng hôn rực rỡ, nhuộm ánh vàng trên mặt hồ, vài con vịt trời lững thững lập lòe bơi, đánh vỡ từng đợt sóng nước.

Kiều Triết vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, hôm nay trong cục tổ chức tiệc ăn mừng, nên anh về nhà hơi trễ. Hạ Diệp nằm trên ghế sofa, cuộn mình như quả bóng, hai má ửng đỏ, tóc tai bù xù, dưới chân có mấy chai rượu rỗng rơi trên sàn, trong túi nilon trên bàn trà còn vài chai mới chưa mở.

Anh bước tới, vén sợi tóc dính trên mặt cô, mới phát hiện hai mắt cô hơi sưng đỏ, hình như đã khóc, lông mày cau lại, giống như đang bị cơn ác mộng vây hãm.

“Hạ Diệp?” Anh gọi tên cô.

Hạ Diệp thì thầm trong tiếng nức nở: “Đó không phải là lỗi của con, khi đó mẹ có thể nói với bác sĩ hãy giết con đi mà, đây không phải là lỗi của con.” Người con gái trên sofa căng cứng cả cơ thể, đến hai bàn tay cũng nắm chặt vào nhau, chỉ thấy một hàng lệ lướt qua khóe mắt, đến sống mũi rồi rơi xuống ghế sofa.

Không biết cô đã mơ thấy gì, nhưng chắc hẳn là chuyện chẳng lành, Kiều Triết nhẹ nhàng nâng vai Hạ Diệp lên, ôm vào lòng, vuốt ve lưng cô, thuận theo lời cô mà an ủi: “Không phải lỗi của em.”

Người trong vòng tay dần thả lỏng, hai hàng lông mi khẽ rung động, hai mắt hé mở, chớp mũi áp lên ngực anh, ngẩng đầu nghi ngờ hỏi: “Anh về rồi à, sao không đánh thức em dậy?”

Hạ Diệp đưa tay lên dụi mắt, đầu ngón tay ướt đẫm nước từ hàng lông mi đọng nước, cô như đang tự hỏi chính mình: “Em đã khóc sao?”

“Mơ thấy gì thế?” Kiều Triết buông vai cô ra.

Hạ Diệp ngồi dậy, ánh mắt có chút mất tự nhiên: “Không có gì, chỉ là gặp ác mộng thôi.”

Kiều Triết liếc nhìn đồng chai rượu trống không trên mặt đất: “Đã xảy ra chuyện gì à, sao một mình em ở nhà uống nhiều thế này?”

“Hôm nay anh về muộn vậy?” Cô nói với ngữ khí trách móc, muốn đổi hướng phủ đầu anh.

“Anh đã nhắn tin cho em rồi mà, hôm nay ở văn phòng mở một bữa tiệc ăn mừng, nên mới về hơi muộn, em không thấy tin nhắn sao?”

Cô nhăn mũi, áp toàn bộ khuôn mặt mình vào mặt, cổ và ngực anh để hít hà.

Kiều Triết đỡ Hạ Diệp dậy, có chút không hiểu: “Sao thế? Ngửi gì vậy?”

“Ngửi xem có mùi gì không nên có hay không, muộn thế này rồi mới thêm về nhà.” Hạ Diệp nói bằng giọng ảm ức.

Kiều Triết giơ tay lên, dùng ngón trỏ ấn đầu cô một cái, bật cười: “Đã ngủ thấy chưa?”

Hạ Diệp che trán lại, bĩu môi: “Chưa, anh ở bên ngoài uống rượu, một mình em ở nhà, em đáng thương quá mà.” Nói xong lại khẽ nhướn mày, ánh mắt dò xét: “Anh về nhà bằng cách nào?” Anh đã uống rượu, chắc chắn không tự mình lái xe.

“Thuê tài xế.” Kiều Triết trả lời ngắn gọn, sau đó hơi khựng lại, không định cứ thế bỏ qua cho cô: “Sao lại ở nhà uống rượu một mình?”

Hạ Diệp cứ thế thản nhiên nằm xuống, gồi lên đùi anh, ôm lấy eo anh, giấu mặt vào bụng dưới của anh, cô đang sắp xếp ngôn từ trong đầu.

Kiều Triết ôm lấy cái đầu đang di chuyển của Hạ Diệp: “Đừng nhúc nhích.” Cô sờ đến mặt dây thắt lưng bên cạnh mặt mình: “Va vào em rồi.” Nói xong liền chủ động cởi bỏ thắt lưng của anh.

Kiều Triết nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, trầm giọng ngăn lại: “Có gì cần nói, thì ngồi dậy nói cho đàng hoàng.”

Hạ Diệp thu tay về, ngoan ngoãn thành thật gồi trên cặp đùi rắn chắc của anh, áp mặt vào bộ đồng phục thô ráp: “Hôm nay em đã về nhà.”

Kiều Triết chạm vào cánh tay mềm mại của cô, chờ cô tiếp tục nói.

“Mẹ muốn em cho cháu trai của bà ấy mượn tiền, nhưng em đã từ chối, sau đó bà ấy đã mắng em.” Cô càng nói càng nhỏ giọng: “Khi đó sinh em khó khăn, bởi vì em mà bị sản hậu, vì vết thương và tử cung dính vào nhau nên sau khi sinh em đã không còn khả năng sinh con nữa.”

“Từ nhỏ cho đến lớn, chỉ cần em không nghe lời, bà ấy sẽ lôi chuyện đó ra nói. Khi còn nhỏ em không hiểu, cứ nghĩ đó là lỗi của mình nên rất nghe lời, không bao giờ cãi lại mẹ, sau này lớn lên, biết tự tìm kiếm, kiểm tra thông tin, mới biết được điều này không phải là lỗi của em, nhưng vì từ nhỏ tới lớn em đã cho rằng đó thực sự là do mình đã làm sai việc gì đó, nên mới dẫn đến việc mẹ không thể mang thai được nữa, cái cảm giác tội lỗi đó đã khắc sâu vào xương cốt, từ nhỏ đã đồng hành cùng em, hiện tại khi tuy phát hiện đó hoàn toàn không phải là lỗi của mình, nhưng trong lòng em vẫn cảm thấy áy náy, vô cùng khó chịu.”

Anh tiếp lời cô: “Vậy hôm nay mẹ em lại nhắc đến việc này sao?”

“Ừm, mỗi lần nghe thấy nó, trong tiềm thức em lại tự trách bản thân, không thể tự thuyết phục chính mình, cuối cùng lại cảm thấy đó thực sự là lỗi làm của em, có phải em không nên từ chối mẹ khiến mẹ tức giận hay không, dù sao thì cũng là vì em mà bà ấy đã mất đi khả năng sinh sản, nên mới có một mình em là con, nếu em không giúp bà ấy, thì chẳng ai có thể giúp bà ấy nữa.”

Kiều Triết kéo cô lên, nhìn vào mắt cô một cách nghiêm túc: “Em có quyền từ chối bất cứ ai, bất cứ thứ gì, khi em quyết định giúp đỡ một ai đó, thì trước hết hãy tôn trọng năng lực và cảm xúc của chính mình, em chỉ cần làm theo những gì bản thân em cho là đúng. Vì em đã từ chối giúp đỡ nên chắc hẳn em phải có lý do riêng, còn về mẹ em, thật tiếc vì bà ấy đã gặp phải chuyện như vậy, nhưng đó không phải lỗi của em, càng không cần thông qua đó để em phải đền bù mọi thứ vì cảm giác tội lỗi ấy.”

Hạ Diệp nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào nói: “Em không làm gì sai đúng không?”

“Em hoàn toàn không làm gì sai. Dù là ai đi chăng nữa, đều không thể áp đặt cho em những trách nhiệm không thuộc về em, em không phải cảm thấy có lỗi với bất cứ ai, ngược lại, mẹ em đang dùng cách này để kiểm soát và yêu cầu em đáp ứng những nhu cầu của bà ấy, vậy thì đừng cảm thấy có lỗi.” Anh nói với cô một cách vô cùng chắc chắn.

Hạ Diệp gần như không thể lên tiếng, những ân oán tích tụ bao nhiêu năm cứ tuôn ra như nước vỡ bờ, cuối cùng cũng đã tìm được lối thoát.

Chương 86: Đặc ý.

Kiều Triết vuốt ve lên xuống sau lưng Hạ Diệp, muốn xoa dịu trái tim đang chịu tổn thương của cô. Đợi đến khi cô mệt lả vì khóc, anh mới vỗ nhẹ vào lưng, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Hạ Diệp nghẹn ngào trong vòng tay anh, nói: “Vẫn chưa.”

“Em muốn ăn gì, anh nấu chút gì đó cho em ăn.”

“Không muốn ăn, uống no rồi...”

Kiều Triết đưa tay lên véo vào eo cô với ý trêu chọc, cảnh cáo: “Lần sau không được như vậy nữa.”

Hạ Diệp bật cười, né tránh lòng bàn tay to lớn của anh: “Nhột...”

Cô tựa đầu vào vai anh, lấy anh làm chỗ dựa vững chắc nhất, mọi chuyện không vui cũng dần tan biến, cô muốn quên đi những điều không thể dung hòa với bản thân này.

Hạ Diệp ôm lấy anh hồi lâu, sau đó nhìn lên đồng hồ trên tường, đã gần mười giờ, cô nói: “Em còn chưa tắm...”

“Vậy tắm luôn thôi, không còn sớm nữa rồi.” Anh trực tiếp bế bổng cô dậy.

Vốn dĩ anh muốn dùng vòi hoa sen để tắm rửa, như vậy sẽ nhanh hơn một chút, nhưng cô lại nhất quyết muốn dùng bồn tắm. Hạ Diệp đứng sang một bên, nhìn anh xả nước vào bồn tắm, cơ bắp trên cánh tay hơi nổi lên theo từng động tác của anh.

Hạ Diệp cởi bỏ quần áo, bước vào trong rồi ngồi xuống, nhiệt độ nước vừa phải, cao hơn thân nhiệt bình thường một chút, không lạnh cũng không nóng, cô nhìn anh hỏi: “Anh chắc là không muốn tắm cùng luôn chứ?”

Kiều Triết biết nếu tắm cùng nhau sẽ mất rất nhiều thời gian, nên từ chối:

“Em cứ tắm đi, cần gì thì gọi anh, anh lấy cho em.”

Anh lấy từ trong tủ dưới bồn rửa mặt ra chiếc bông tắm, sau đó bóc túi bọc bên ngoài rồi đưa nó cho cô.

Hai mắt Hạ Diệp sáng rực, ngạc nhiên hỏi: “Sao còn có cả cái này sao?” Cô không nghĩ là anh thích tắm rửa trong bồn.

Bông tắm màu trắng rơi xuống nước, trông như bình nước có ga mới mở, liên tục sủi bọt, nổi lên trên mặt nước, hương thơm nhàn nhạt cũng theo đó bay lên.

“Lần trước anh đã mua nó, nhưng chưa dùng đến.” Anh đang cởi trần, quay mặt vào tường, mở vòi hoa sen.

Kiều Triết cũng dùng bông tắm để đánh bọt sữa tắm, rồi nhanh chóng thoa lên người, tiếp đến là gội đầu, dầu gội trên đầu theo động tác mà nổi bọt, khiến mái tóc vốn dĩ không mấy dài dễ dàng bám đầy bọt trắng, theo động tác tắm gội của anh ngày càng nổi lên dày đặc.

Hạ Diệp đang tập trung chơi đùa với đám bọt trắng nổi trên mặt nước, đôi môi hơi chu lên, nhẹ nhàng thổi bay bong bóng ra trước mặt rồi lại khoắng khoắng nước để chúng lại nổi lên, sau đó nhấc đám bọt xoa lên vai, độ cao của nước vừa vẩy lấp ngực cô, nhưng do không ngừng vận động nên khuôn ngực căng tròn thỉnh thoảng lại nhô ra bên ngoài.

Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng bước chân bên cạnh dừng lại, liền quay đầu sang nhìn, do dự hỏi: “Tắm xong rồi sao?”

“Xong rồi, sao vậy?”

“Sao nhanh thế! Có đến năm phút không?”

Kiều Triết liếc nhìn chiếc đồng hồ điện tử bên trên bồn rửa mặt, những con số màu đen đang không ngừng nhảy, anh đáp: “Gần mười phút rồi.”

Từ khi ở trong quân đội, anh đã hình thành cho mình thói quen tắm rửa rất nhanh, thường thì chỉ mất khoảng ba đến năm phút, lúc này anh cảm thấy mình đã chậm lại rất nhiều.

Kiều Triết đang định với lấy khăn tắm thì Hạ Diệp ngăn lại: “Đừng đi, em ở trong này một mình buồn chết đi được.”

“Vậy thì em tắm nhanh lên một chút.” Anh hiếm khi tỏ ra sốt ruột.

“Anh đến giúp em đi, phía sau em không với tới...” Cô vừa làm nũng vừa khẽ lắc vai, bọt nước trên ngực nổi lên, nơi tròn trịa nhấp nhô trên mặt nước.

Kiều Triết nghiêng răng nghiêng lợi, cầm sữa tắm đi tới, ngọn lửa nhỏ nơi bụng dưới rậm rịch bùng cháy, cảm giác khô nóng lập tức ập đến. Anh đẩy vai cô, để cô đưa lưng về phía mình, dùng sữa tắm thoa khắp mặt lưng, bàn tay to lớn dạo quanh làn da non nớt, từ bả vai xuống đến khung xương sống hơi lõm vào, mọi nơi đều được anh tắm rửa kỹ càng...

Ở nơi anh không nhìn thấy, Hạ Diệp đang mím môi khẽ nhếch mép cười, sau đó cô cầm lấy một nắm bọt, đột nhiên xoay người thoa lên ngực anh, đầu ngón tay trượt dọc theo cơ ngực, đem bọt xà phòng xoa khắp ngực anh. Kiêu Triết không có thời gian né tránh, toàn bộ lông tơ trên người đều dựng đứng vì động tác của cô, mọi xúc cảm đều tập trung vào bàn tay đang không ngoan ngoãn của cô, cảm thấy có chút ngứa ngáy...

Hạ Diệp ngược mắt lên xem thử phản ứng của Kiêu Triết, phát hiện vẻ mặt đang rất nhẫn nhịn của anh, cô như đứa trẻ thích trêu đùa người khác, đã thành công đạt được mục đích của mình.

Anh nắm lấy bàn tay đang tiếp tục trượt xuống dưới của cô, yết hầu khẽ cuộn: “Ra ngoài đi, về giường.” Dứt lời liền cô gắng kéo người cô dậy.

Hạ Diệp lật tay lại nắm lấy cánh tay anh, dùng hết sức lực của cơ thể, kéo anh về phía mình, chỉ nghe thấy “phụt” một tiếng, nước bắn tung tóe, nửa người anh nhào về phía trước, hai cánh tay rắn chắc chống ở hai bên sườn cô, đôi môi in lên nửa thân trên mềm mại đang lộ ra của cô.

Kiều Triết bất lực ngẩng đầu nhìn Hạ Diệp, nhưng cô lại dùng biểu cảm vô tội nhìn anh, vội vàng nói: “Không phải em cố ý, không ngờ anh lại chuẩn bị đứng dậy.”

Kiều Triết chống thành bồn tắm đứng dậy, anh không cần tranh cãi với cô, vì anh biết cô cố ý, sau đó anh dứt khoát nhấc chân bước vào, nước trong bồn tắm lập tức tràn ra, khiến bọt nước bắn tung tóe ra xung quanh.

Cô gái lộ ra chiếc răng khểnh tinh nghịch, nở nụ cười đắc ý.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 87: Mất tự chủ.

Kiều Triết ngồi đối diện với cô, co chân lại, để đầu gối lộ trên mặt nước.

Đôi mắt anh u tối không nhìn thấu, cùng mái má mịn như đá sứ dính những giọt nước trong suốt, ngọn tóc ướt nhẹ dính vào nhau.

Anh lặng lẽ quan sát Hạ Diệp, chờ đợi động tĩnh tiếp theo của cô. Đứa nhỏ được cưng chiều sẽ biết ngoan ngoãn, cô khôn khéo báo lấy anh, ngồi lên giữa hai chân anh, úp mặt xuống cổ anh, tận hưởng sự nhẫn nhịn và bất lực của anh lúc này, điều đó khiến cô cảm thấy mình được yêu thương.

Kiều Triết vòng tay qua eo Hạ Diệp, một tay bắt lấy bầu ngực mềm mại của cô, xoa nắn đầu vú sớm đã dựng thẳng. Hạ Diệp nỉ non, nắm lấy vật cứng rắn đang ở dưới nước của anh, nắm ngón tay mềm mại di chuyển lên xuống, đầu ngón tay như vô tình lại như cố ý đụng chạm vào phần đầu nấm, cảm nhận toàn bộ sự cứng rắn đang khẽ lay động của anh trong tay mình.

Kiều Triết duỗi hai chân ra, bắt lấy đôi chân mảnh mai của cô, để cô ngồi xuống đối diện với mình, đồng thời rót mật bên tai cô: “Ồ đây, có được không?”

Hai má Hạ Diệp đỏ ửng, cô cụp mắt gật đầu, xoay đầu gối sang bên người anh, nâng hông lên, nắm lấy côn thịt, ngồi xuống, khiến nước trong bồn theo đó nhẹ nhàng lắc lư. Phần đầu thô to của người đàn ông kéo căng tâm hoa, từng tầng từng tầng đâm vào, cứ thế cho đến khi chạm vào phần mềm mại nhô lên bên trong.

Hạ Diệp “Ừm” một tiếng, nũng nịu: “Lớn quá...”

Dưới nước vốn dĩ có lực cản, lỗ chân lông trên khắp cơ thể mở ra trong làn nước ấm, Hạ Diệp cảm thấy thứ trong cơ thể trương to hơn bình thường, cô ấn vào vai anh, không dám ngồi xuống hoàn toàn.

Kiều Triết nhấn eo cô vào sát cơ thể mình, anh đã không còn kiên nhẫn, bắt đầu nhấp nhồm lên xuống, nước trong bồn cũng lắc lư qua lại theo động tác của hai người. Gân xanh trên đầu người đàn ông nổi rõ, mỗi một lần lên xuống đều mang theo lực cản, dòng nước cuốn trôi tất cả chất bôi trơn chảy ra từ cơ thể cô, cảm nhận được sự ma sát tăng lên, anh cẩn thận ôm lấy cô, vì sợ sẽ vô tình khiến phần mềm mại bên dưới bị thương.

Kiều Triết giảm tốc độ, dặn dò: “Nếu đau thì nói với anh.”

Kích thích của anh vốn đã rất lớn, lúc này lại không có nhiều dịch bôi trơn, khiến cô cảm thấy thật sự khó nuốt vào, nhưng cũng không thể chịu đựng sự trống trải và ngứa ngáy bên trong, nên đã chủ động di chuyển.

Kiều Triết vươn tay xuống xoa nắn hoa huyệt của cô, dùng ngón cái ấn lên đó, từ từ vân vê... Hạ Diệp bám lấy vai anh ôm hôn, cùng nhau trao đổi nước bọt, trong miệng còn có mùi rượu nhàn nhạt, âm thanh “chụt chụt” kích thích dục vọng.

Cánh tay cường tráng của người đàn ông ôm chặt vòng eo thon thả của cô, hông không ngừng đưa đẩy, nước trong bồn tắm xối xả lắc lư, không ngừng tán công vào hai thành bồn tắm màu trắng, sau đó bắn tung tóe ra bên ngoài.

Hạ Diệp thở hổn hển, thân thể mềm nhũn thành vũng nước, cả người dựa hẳn vào người anh, mặc anh điều khiển tốc độ, cảm giác tê dại liên tục truyền từ đầu dây thần kinh lên đại não.

“Chậm một chút... Ừm.Chậm một chút...” Hạ Diệp cảm nhận được luồng điện nóng âm nơi bụng dưới.

Kiều Triết căng cứng quai hàm, liếm láp chiếc cổ thon mịn của cô, tốc độ của dòng nước không hề suy giảm, buộc cô phải uốn cong lưng, ngả người về phía sau, bộ ngực mềm mại lộ trên mặt nước, rồi đưa thẳng vào miệng anh.

Cánh tay mạnh mẽ của Kiều Triết nắm ngang eo Hạ Diệp, giữ thẳng bằng cho cô, miệng ngậm lấy điểm phòng ra trước ngực, đầu lưỡi không ngừng di chuyển qua lại.

Mái tóc Hạ Diệp xõa xuống làn nước, như nổi trên mặt nước, năm ngón tay bám chặt vào thành bồn tắm, đầu ngón tay trắng nõn, từ bụng dưới truyền đến cảm giác muốn đi tiểu... Đầu vú bị anh liếm mút, điểm nhạy cảm dưới thân bị anh dày vò, gậy thịt thô to liên tục ra vào cơ thể cô, nơi giao hợp của hai người được phóng đại dưới ánh đèn, xung quanh không ngừng trôi lên những bọt nước màu trắng, chất lỏng tình yêu bị dòng nước phân tán nổi trên bề mặt, cuối cùng hòa vào bọt xà phòng.

Người con gái trên người anh mềm nhũn, Kiều Triết miễn cưỡng buông tay, nhưng không chịu buông tha nhanh như vậy, lập tức gia tăng tốc độ, xuyên qua từng lớp nước cản, mạnh mẽ đâm vào cơ thể cô, bên tai là tiếng nước ộp ộp, cùng những bọt bong bóng nhỏ bay lên khắp nơi...

“Nhanh quá...Á, ưm...” Hạ Diệp cố gắng kẹp chặt hai chân, để kìm nén cơn buồn tiểu đang không ngừng ập đến.

Nước bắn tung tóe khắp nơi, tiếng ộp ộp càng lúc càng nhanh, nước bắn cả lên mặt, các đầu ngón tay tê dại, cô nức nở như muốn khóc: “Đợi... Đợi một chút. Em muốn đi vệ sinh...”

Kiều Triết nhấc tấm lưng cong của cô lên, áp chặt cô vào ngực mình, khiến phần hông đang muốn thoát ra của cô áp sát trở lại, đồng thời đẩy hông thật mạnh...

“A—” Hạ Diệp hét lớn, cắn một cái vào vai anh.

Tinh dịch đặc sệt bắn vào trong cơ thể cô, đường hầm bên dưới bị thâm nhập hung bạo, nước tiểu theo cơn cao trào phóng ra bên ngoài tiểu huyệt, một dòng nước ấm phun đến bụng dưới của anh...

Hạ Diệp chỉ cảm thấy trước mắt là một màn trắng xóa, cả người như nổi trên mặt nước, chân tay mềm nhũn nằm trong vòng tay anh, xấu hổ xen lẫn khoái cảm, cô không kìm được bật khóc thành tiếng.

Cảm giác rạo rức cực khoái lơ lửng trên đầu gật thịt vẫn còn sót lại, bụng dưới của người con gái vẫn đang co rút cơ học, hút lấy vật căng cứng của anh. Hạ Diệp thấp giọng nghẹn ngào, hai má nóng rực áp vào ngực anh, đến cổ cũng đỏ bừng vì xấu hổ, cô nắm chặt tay nắm mạnh một cái lên ngực anh: “Đều tại anh!” Sức lực không đủ, giọng nói mềm mại đến cực điểm, nghe lại giống như đang làm nũng.

Kiều Triết dán cằm trên trán cô, vươn tay kéo ngực cô đến miệng hôn một cái: “Trong tình huống này, em bảo anh phải dừng lại thế nào...” Anh không biết nói gì hơn.

Hạ Diệp đỏ bừng mặt vì xấu hổ, mất hết can đảm ngẩng đầu, mặt vẫn vùi sâu trong ngực anh không chịu lên tiếng, chỉ có lồng ngực vẫn nhấp nhô phập phồng, hai khối mềm mại phía trước dán chặt lấy người anh...

Lòng bàn tay thô ráp của Kiều Triết cọ tới cọ lui sau lưng Hạ Diệp, anh thực sự không hiểu cô đang bị làm sao. Anh không cảm thấy việc mất tự chủ là điều đáng xấu hổ, ngược lại cảm thấy thời khắc cô mất tự chủ ấy, càng khiến tâm lý khoái cảm của anh tăng mạnh, đầu óc như muốn nổ tung, chỉ muốn không ngừng hung hăng chơi đùa với cô: “Em đang xấu hổ gì thế?”

Khi cảm xúc đã bình tĩnh trở lại, Hạ Diệp che mặt, cất giọng than thở: “Anh biết rồi còn hỏi!”

“Không sao, chẳng phải là chỉ mất kiểm soát thôi sao, đã làm nhiều lần như vậy rồi, em còn ngượng ngùng cái gì...” Còn chưa dứt lời, môi anh đã bị

bàn tay cô che lấy.

Hạ Diệp nhìn anh chăm chăm, đôi lông mày mỏng nhướn lên, sắc mặt không mấy tốt: “Không được nói!”

Câu nói chẳng hề có chút uy lực nào cả, hai núm vú trước ngực run rẩy va chạm vào anh, trông thấy bộ dạng tức giận của cô, anh kéo lòng bàn tay cô ra, hỏi: “Không được nói cái gì? Mất kiểm soát sao?”

Hạ Diệp tức giận trừng mắt nhìn Kiều Triết, thấy vẻ mặt thoải mái như chẳng hề quan tâm chút nào của anh, cô lại càng tức giận, tiến đến cắn vào môi anh một cái, nghe thấy tiếng rít lên của anh mới buông ra, sau đó lại chuyển sang gặm cắn phần cổ, trong lòng âm thầm thề rằng, nhất định phải để lại dấu vết trên cơ thể anh.

Kiều Triết đang ngậm lấy môi dưới vừa bị cô cắn, lại thấy cô đang liếm mút ở cổ, có chút bất lực, cười: “Đừng nghịch nữa, ra ngoài tắm rửa lại một chút, rồi vào ngủ, nước hơi lạnh rồi, cẩn thận kéo cảm lạnh đó.”

Phần cổ bị cô liếm mút nóng bức khó nhịn, gây thẹn vừa dịu đi, lại trở nên cứng ngắc, Kiều Triết đè hai chân cô lại, để tâm hoa áp lên phần thân mình, nhưng lại bị cô né tránh, người trong vòng tay kêu lên một tiếng rồi lập tức đứng dậy, khiến nước mắt tung tóe vào mặt anh, thấy cô bước ra khỏi bồn tắm mà không thèm ngoảnh lại, sau đó tiến đến bật vòi hoa sen gột sạch các chất dính nhớp trên người, cô quay lưng về phía anh, xem ra vẫn còn tức giận.

Kiều Triết thở dài, lau những giọt nước trên mặt, đứng dậy cúi đầu nhìn xuống vị trí cương cứng dưới bụng... Anh đứng phía sau ôm lấy cô, cô cùng thành thật thừa nhận lỗi lầm của mình: “Đều trách anh, đừng giận nữa được không?”

Kiều Triết xoay người Hạ Diệp lại, rồi ôm lấy đôi gò má ửng hồng của cô, cúi đầu hôn, hôn đôi môi đỏ mọng đang chu lên của cô, cuối cùng ôm cô vào lòng, thì thầm to nhỏ bên tai: “Đừng xấu hổ, em có thể nào thì anh cũng vẫn thích.”

Vành tai Hạ Diệp đỏ bừng, cô cắn môi nghiêng mặt sang hôn lên má anh, coi như đã đồng ý tha thứ cho anh.

Hai người quay lại giường, anh ôm cô vào lòng chìm vào giấc ngủ, những đứa trẻ đã từng bị tổn thương ở thời thơ ấu, thường sẽ khép chặt trái tim khi đến tuổi trưởng thành và khó có thể hoàn toàn mở lòng một lần nữa với bất cứ người nào. Kiều Triết nhận thấy rằng đôi khi cô rất nhạy cảm, anh muốn đem lại cảm thực sự an toàn cho cô...

Hạ Diệp vòng tay ôm lấy eo anh, áp tai lên ngực, lắng nghe tiếng tim đập của anh, lúc này mới yên tâm chìm vào giấc ngủ.

.....

Tiệc đính hôn của Lâm Nghị và Tào Hân Hân được tổ chức tại Vịnh Hồ Sơn, từ thành phố Triều Châu tới đó cần hai tiếng đồng hồ lái xe, buổi chiều

ngày hôm đó, Kiều Triết lái xe đưa Hạ Diệp tới đó.

Bữa tiệc diễn ra trong một biệt thự tư nhân bên bờ biển, nghe nói căn biệt thự này là của hồi môn của ba mẹ nhà gái.

Nghi thức bữa tiệc tương đối rườm rà, từ sáng sớm Lâm Nghi và Tào Hân Hân đã đến chào hỏi người lớn trong gia đình đôi bên theo thứ tự từ cao xuống thấp để tỏ lòng kính trọng, sau đó dự bữa trưa long trọng cùng người thân và bữa tiệc tối là chương trình cuối cùng, đến dự tiệc chủ yếu là người thân và bạn bè của cô dâu chú rể, nhằm mục đích hỗ trợ lẫn nhau cùng hòa nhập vào môi trường mới.

Căn biệt thự hướng ra bãi biển vàng óng, những con sóng trắng xóa lẫn tăn trước mặt, con đường rợp bóng dừa với hàng xe thương vụ cùng xe mui trần nối đuôi nhau, thảm đỏ trải đầy hoa loa kèn tươi thắm, khoe sắc rực rỡ, khiến lỏi và ngào ngạt hương thơm.

Hạ Diệp mặc một chiếc váy dài hai dây màu đen bằng chất liệu lụa, chiếc cổ thiên nga mảnh mai đeo một chuỗi vòng cổ bạch kim có đính kim cương, sợi dây xích trang trí phía sau cổ kéo dài xuống tận thắt lưng, buông thõng ở hõm sống lưng vô cùng gợi cảm.

Tay trái cô cầm chiếc túi màu bạc sáng bóng, đi bên phải là Kiều Triết trong bộ vest trắng tắp cùng giày da lịch sự, hai người cùng nhau sánh bước về phía đại sảnh đèn hoa rực rỡ.

Trong hội trường, những người trẻ tuổi đang tụ tập thành tốp hai, ba người, một cô gái mặc chiếc váy màu hoa mẫu đơn ôm sát ngực đứng ở giữa, đuôi váy xếp dưới chân như đuôi cá, mái tóc uốn lộn to, để xõa hững hờ trên vai, khiến mọi người xung quanh không thể không dồn ánh mắt về phía cô ấy.

Tào Hân Hân nhìn thấy Hạ Diệp đi tới, liền nhấc váy lên đi về phía cô, trên mặt lộ rõ vẻ hạnh phúc không thể che giấu: “Hạ Diệp!”

“Chúc mừng! Chúc hai người mãi mãi hạnh phúc!” Hạ Diệp mỉm cười gửi những lời chúc phúc chân thành nhất đến cô bạn của mình.

“Cảm ơn.” Tào Hân Hân nở nụ cười ngượng ngùng.

Phía sau, một cô gái mặc chiếc váy cổ chữ V màu trắng ngọc trai cũng đi tới, cô ấy dừng lại trước mặt Kiều Triết chào hỏi: “Sur huynh.” Nói xong, lại liếc mắt sang nhìn Hạ Diệp đang đứng bên cạnh, sắc mặt bình tĩnh, nở nụ cười đúng tiêu chuẩn: “Đây là bạn gái của anh đúng không?”

Kiều Triết gật đầu, giới thiệu: “Đây là bạn gái anh, Hạ Diệp.”

“Xin chào, tôi là Lâm Phi Phi, chị gái của Lâm Nghi.” Đôi môi đỏ mọng nở nụ cười.

Hạ Diệp nhìn cô ấy, mỉm cười: “Xin chào.”

Lâm Nghi mặc trên người bộ lễ phục màu đen, mái tóc xịt keo bóng loáng, cả người lộ ra vẻ vui mừng, cùng vài người đi tới, người nào người nấy đều ăn mặc chỉnh tề, tây trang phẳng phiu.

Kiều Triết nhìn bọn họ, vẫy tay chào hỏi, đến khi Lâm Nghị đi đến lại vỗ vỗ lên vai anh ấy, trong lòng cũng cảm thấy vui mừng thay cho bạn mình: “Chúc mừng nhé!”

Hà Minh Thịnh mặc bộ âu phục màu xám đậm, cùng áo sơ mi màu trắng, được ủi phẳng phiu, cả người trông có chút khác biệt, khiến Hạ Diệp cảm thấy đối phương vô cùng nho nhã, lịch sự. Hạ Diệp liếc nhìn anh ta một cái, ánh mắt khẽ lay động, nhưng cũng không tỏ ra quá kinh ngạc, từ lâu cô đã đoán được thân phận của anh ta, nhưng vẫn chưa được xác nhận, tuy nhiên đến hôm nay đã có thể tự mình xác nhận điều đó.

“Lên sân thượng đi, trên lầu đã bày biện rượu cùng đồ uống xong xuôi cả rồi, hôm nay chúng ta đều không say không về!” Anh ấy cất cao giọng nói với mọi người xung quanh.

Trên sân thượng được trải thảm mềm mại, một chiếc sofa màu trắng kê bên cạnh, liên kết với nhau thành góc vuông, vị trí quay ra mặt biển đang gợn sóng, trung tâm là chiếc bàn dài, bên trên bày biện đủ loại rượu và bánh ngọt nhiều màu sắc, cùng với những chiếc cốc thủy tinh phát sáng như pha lê.

Hạ Diệp nhận lấy Sâm panh từ Kiều Triết, Hà Minh Thịnh đứng bên cạnh anh, lúc này đang nhìn cô chăm chăm.

Kiều Triết lên tiếng giới thiệu: “Hà Minh Thịnh.” Hai người họ đã gặp nhau, anh biết điều đó, chỉ có điều chưa chính thức giới thiệu với nhau.

“Hạ tiểu thư, những lần đắc tội trước đây, mong cô bỏ qua.” Hà Minh Thịnh lên tiếng trước.

“Đừng nói vậy, anh Hà đã từng cứu tôi, đáng lẽ phải tôi có lời cảm ơn anh mới đúng.” Cô chỉ coi quá khứ như mây khói thoáng qua mà thôi.

Lâm Nghị ở một bên hò hét trách móc: “Ba người ở đó thì thậm to nhỏ gì thế, mau đến đây ngồi đi.”

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 88: Bỏ thuốc.

Thấy bộ dạng phản kích của Lâm Nghị, Kiều Triết không nhịn được phải bật cười, anh nắm tay Hạ Diệp đi tới, tìm một chiếc ghế sofa ngồi xuống, Hà Minh Thịnh cũng theo sau và ngồi xuống một bên.

Lâm Nghị khoác vai Tào Hân Hân, cầm ly rượu Whisky trên bàn cafe, một hơi uống cạn, uống xong liền dốc ngược chiếc ly xuống, tỏ ý rằng mình đã uống không còn sót lại một giọt: “Cảm ơn mọi người hôm nay đã đến chung vui, ly này tôi mời tất cả mọi người.”

Hà Tụng ngồi bên cạnh Lâm Phi Phi lên tiếng: “Không ngờ cậu lại dính hôn sớm vậy đó! Hôm nay tôi phải rót rượu cho cậu thật cẩn thận mới được.”

Anh ta nói xong liền đổ rượu trong ly trên tay vào miệng.

Lâm Nghị cười tươi tắn nhìn anh ta, sau đó liếc mắt đến mọi người xung quanh, đồng thời di chuyển ngón tay: “Còn mấy cậu nữa, mau uống đi!”

Thấy Kiều Triết nhướn mày, Hà Minh Thịnh cầm lấy ly rượu cũng đổ vào miệng, rồi “khà” một tiếng, sau đó đặt ly xuống bàn, trêu chọc đáp: “Vậy thì cậu phải mời từng người một chứ nhỉ?”

Kiều Triết cong môi, cầm ly rượu của mình lên, hướng về phía Lâm Nghị, sau đó liếc nhìn một lượt rượu đang đặt trên bàn, phối hợp với câu nói đùa của Hà Minh Thịnh. Lâm Nghị thấy ánh mắt ám chỉ của anh, căng da đầu cầm lấy một ly khác, cụng ly từ xa với Kiều Triết sau đó lại đổ rượu vào cổ họng. Tiếp đến Kiều Triết mới uống rượu trong ly của mình, trong mắt lộ rõ ý cười.

Lâm Phi Phi ngắt lời, cười nói: “Tiểu Nghị, vậy mà em uống thật hả, sư huynh và đội trưởng Hà cố ý trêu em đó!” Ánh mắt cô ấy chẳng hề rời khỏi Kiều Triết dù chỉ một chút.

“Đội trưởng Kiều dự định bao giờ thì kết hôn? Tôi muốn hỏi thay cho Hạ Diệp nhà chúng tôi.” Tào Hân Hân đứng một bên lên tiếng, ánh mắt lưu luyến giữa anh và Hạ Diệp.

Hà Minh Thịnh nhìn chằm chằm vào gương mặt cô gái đối diện, hàng mi cong vút khê chớp, lúc này đang nâng ly sâm panh lên miệng nhấp một ngụm, ánh mắt thú vị nhìn người đàn ông cạnh mình, chờ anh trả lời.

“Việc này tôi phải đích thân hỏi cô ấy.” Dứt lời, anh cúi đầu xuống nhìn cô, khê mỉm cười: “Em muốn khi nào kết hôn? Anh cũng không biết nữa.”

Các chàng trai xung quanh đồng loạt huýt sáo hò hét, một chàng trai tóc vàng trong số đó lên tiếng trêu chọc: “Không phải chứ, anh trai, anh kém quá rồi đó, còn chưa cầu hôn người ta hay sao?”

Anh mắt mọi người đều dừng lại ở vị trí anh và cô, nhưng cả hai đều chẳng mấy quan tâm đến việc xung quanh có bao nhiêu người đang chờ đợi hóng kịch vui của mình. Cản cổ mảnh mai của Hạ Diệp ửng đỏ, đôi môi mọng khê mở, nhìn anh: “Không muốn kết hôn.”

Xung quanh lập tức im lặng, vừa nghe thấy cô nói liền đồng loạt phát ra tiếng thở dài, sau đó lại nghe thấy cô hỏi: “Nhưng yêu nhau cả đời có được không?”

“Được!!!” Nhìn hình ảnh phản chiếu lại trong mắt cô, chỉ có anh biết, cô đang thực sự nghiêm túc.

“Được lắm, đáng lẽ tớ không nên nhiều lời hỏi giúp cậu! Cậu đúng là, khiến người ta buồn nôn chết đi được, đội trưởng Kiều tại sao anh lại chịu được cậu ấy vậy!” Tào Hân Hân tự phạt mình một ly rượu, trong giọng điệu không hề giấu giếm sự hiểu biết của mình đối với Hạ Diệp.

Kiều Triết lộ ra biểu cảm sùng nịnh, rồi tầm mắt khỏi khuôn mặt Hạ Diệp, rồi nhún vai một cái.

“Hạ tiểu thư không có ý định kết hôn, chắc không phải là vì không thích sư huynh nên tìm lý do để viện cớ đó chứ?” Lâm Phi Phi cố ý nói đùa.

“Quả thực là đang viện cớ.”

Mọi người nghe xong đều phải ngừng thở, dời ánh mắt đến vị trí của người trong cuộc, cố gắng quan sát biểu hiện của anh xem có tìm ra được chút phản ứng nào hay không.

Hạ Diệp hơi dừng lại, sau đó nhìn anh tiếp tục: “Nhưng đó là cái cớ để muốn hẹn hò với anh ấy lâu hơn một chút, kết hôn phiền phức như vậy, đâu có được ngọt ngào thoải mái như khi đang yêu, có phải không Hân Hân?”

Hạ Diệp nói xong, lại ném cho Tào Hân Hân một câu hỏi.

Trong mắt Kiều Triết chỉ có Hạ Diệp, đôi mắt sâu thẳm của anh lộ rõ vẻ cung chiều, lòng bàn tay to lớn đang đặt trên eo cô, ở nơi không ai nhìn thấy, vuốt ve làn da trần phía sau lưng cô.

Đương nhiên là Tào Hân Hân sẽ tiếp lời: “Đúng thế! Tớ và Lâm Nghị cũng muốn kết hôn muộn một chút, nhưng vì gia đình thúc gục nên mới tổ chức tiệc đính hôn sớm như vậy.” Cô ấy ôm lấy Lâm Nghị, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Lâm Nghị tiếp lời cô ấy, mắt đầu than thở: “Mọi người không biết nó phức tạp đến thế nào đâu, chỉ tính tiệc đính hôn hôm nay thôi, cũng khiến tôi cả Hân Hân chạy đi chạy lại cả ngày trời, bận tới mất tôi mũi từ sáng sớm cho tới bây giờ, có rất nhiều phép tắc, thủ tục mà chúng tôi chưa từng được nghe qua...”

Hà Tụng nhìn nụ cười gượng ép của Lâm Phi Phi, ánh mắt liên tục thay đổi, trong lòng có chút chua xót, sự chú ý của cô ấy chưa từng đặt trên người anh ta, Kiều Triết thì ngược lại, lúc nào cũng tràn đầy gió xuân nhìn ngắm cô gái trong vòng tay, khiến nổi ghen ghét trong lòng anh ta cứ thế thân nhiên trỗi dậy.

Lâm Phi Phi đứng dậy: “Mọi người nói chuyện đi nhé, tôi vào nhà vệ sinh một lát.”

Nhà vệ sinh trên lầu hai được bài trí sang trọng, khắp nơi đều tản ra hơi thở của tân hôn, hoa tươi nở rộ bày khắp bồn rửa tay.

Lâm Phi Phi đứng trước gương dặm lại lớp trang điểm, lòng đỏ kị khiến cô ấy vô cùng khó chịu, mở túi xách lại nhìn thấy những gì mình đã chuẩn bị từ trước, trong lòng thâm hạ quyết tâm, vốn dĩ muốn để lại cho bản thân

mình dùng, nghe nói tác dụng của nó vô cùng mạnh và thường được dùng phổ biến trong các tôn giáo ở Trung Đông.

Đột nhiên của phòng tắm vang lên tiếng gõ, Lâm Phỉ Phỉ đóng túi xách bước ra ngoài, vừa mở cửa lại thấy Hà Tụng đang đứng phía trước.

Anh ta hỏi: “Chị không sao chứ, vừa rồi em thấy sắc mặt của chị không được tốt lắm.”

Lâm Phỉ Phỉ bước ra, chậm rãi cùng anh ta đi trên hành lang, sau đó dừng lại bên bệ cửa sổ cuối cùng, bầu trời bên ngoài xanh thẫm, đường chân trời nổi với mực nước biển, trải dài vô tận, giống như dục vọng trong lòng cô ấy vậy, hoàn toàn không thấy bờ, nó trôi buộc, vây hãm cô ấy khiến cô ấy mắc kẹt trong vực thẳm.

“Không sao, cảm ơn đã quan tâm.” Lâm Phỉ Phỉ cố ý rời tầm mắt đi chỗ khác, giọng nói có chút trầm thấp.

“Chị Phỉ Phỉ, chị vẫn còn thích cậu ấy à, chị xem cậu ấy đã có bạn gái rồi, hơn nữa trong tiệc mừng thọ của ông cụ Kiều cậu ấy còn đưa cả bạn gái mình tới, em thấy cậu ấy thực sự nghiêm túc.” Anh ta ngập ngừng nói.

Đương nhiên là Lâm Phỉ Phỉ biết anh ta thích mình, anh ta cũng đã tỏ tình từ rất lâu trước đây, chỉ có điều cô ấy nói với đối phương rằng, trái tim của mình đã có chủ rồi.

Người phụ nữ cup mắt, một giọt nước mắt chảy dài trên má, cô tỏ ra mạnh mẽ, nói: “Tôi đã thích anh ấy lâu như vậy, vốn dĩ định đợi đến khi công việc anh ấy đỡ bận mới... Nhưng không ngờ, đã, đã... Bất luận thế nào, thì vẫn nên chúc phúc cho hai người họ.”

Hà Tụng nhìn cô ấy khóc, trong lòng vô cùng đau khổ, lại tức giận vì Kiều Triết đã bỏ qua tình cảm của cô ấy, anh ta không nhịn được, lên tiếng: “Có gì cần em giúp đỡ không? Chỉ cần khiến chị Phỉ Phỉ có được hạnh phúc, thì việc gì em cũng tình nguyện làm.”

“Cậu thực sự muốn giúp tôi sao?” Cô ấy nhìn anh ta với biểu cảm đáng thương, ánh mắt tràn đầy hy vọng, sự ghen tuông đã chiếm lấy lý trí, trong lòng chỉ còn lại mưu mô.

“Chị Phỉ Phỉ tình cảm em dành cho chị trước giờ chưa từng thay đổi, nếu có thể giúp chị, thì em đương nhiên sẽ không chối từ.” Nhìn đôi mắt ngấn lệ của cô ấy, anh ta không đành lòng để cô ấy tiếp tục chịu đựng buồn đau nữa.

Lâm Phỉ Phỉ vội vàng chạy tới, ôm eo anh ta: “Tiểu Tụng, cảm ơn cậu đã làm việc này vì tôi, tôi chỉ không đành lòng, không đành lòng để đồ của mình bị người đến sau cướp mất...” Cô ấy thu mình trong vòng tay anh ta nức nở khóc.

Thời gian bữa tiệc rất nhanh đã trôi qua phân nửa, mọi người đều vì vui vẻ mà uống rất nhiều, tất cả đàn ông đều tụ tập lại trên ghế sofa cùng nói chuyện, cùng cười đùa.

Tào Hân Hân choáng váng tựa vào người Hạ Diệp, lẩm bẩm tự nói: “Diệp, cậu nói xem có phải tớ không nên kích động như vậy không, mới hẹn hò với Lâm Nghị được vài tháng, lúc này tớ đang có chút hối hận rồi...”

“Chị gái, đã đến lúc này rồi, mà chị còn hỏi em câu đó sao?” Cô dựa nửa người vào sofa, nhắm mắt lại, huyết thái dương có chút căng thẳng, do vừa rồi bị mời không ít rượu.

Hà Tụng cầm chiếc khay trên tay, đi một vòng phát đồ uống mới cho mọi người. Hạ Diệp cầm lấy ly rượu anh ta đưa qua, chất lỏng bên trong có màu hồng, đựng trong ly thủy tinh, phát ra thứ ánh sáng kỳ lạ, cô có chút tò mò nhìn những bong bóng nhỏ đang nổi bên trong.

Tào Hân Hân cắt ngang dòng suy nghĩ của cô: “Chị Phi Phi đặc biệt mang thứ này tới đó, trong nước không thể mua, lần trước tớ có ném qua một chai, vị ngọt ngọt, nồng độ còn không thấp, nhưng lại không phát hiện ra, vô cùng thần kỳ, có thể là rượu quả Chà Là, còn có cả vị sữa nữa, cậu uống thử xem, nếu thích khi nào về tớ sẽ mang cho cậu vài chai.”

Chất lỏng màu hồng cuốn vào đầu lưỡi, Hạ Diệp cẩn thận nếm thử, để rượu từ từ trôi vào cổ họng, sau đó gật đầu khả quan đánh giá: “Ngọt lại không ngán, có mùi thơm của sữa, quả thực là không cảm nhận được vị cồn, khi uống vào giống với mấy loại rượu trái cây nồng độ thấp.” Cô nói xong lại ngẩng đầu đổ nốt chỗ còn lại vào miệng, mùi vị thực sự không tệ.

Hạ Diệp uống tương đối nhiều đồ uống cùng rượu, cô vẫn chưa vào nhà vệ sinh, lúc này bụng dưới có chút khó chịu, nên dừng cô gái đang tựa trên vai mình dậy, nói: “Tớ vào nhà vệ sinh một lát.”

Hạ Diệp mơ màng lắc đầu, cảm giác có chút choáng váng, bụng dưới như có ngọn lửa bốc lên, cả người nóng bừng khó chịu, cô không hề hay biết, đây mới chỉ là bắt đầu, cảm giác khó chịu lát nữa sẽ ập tới.

Người đàn ông ở một góc, mắt nhìn chăm chăm về phía này, thấy cô đứng dậy liền lập tức theo sau.

Hà Minh Thịnh rót nốt ngụm rượu cuối cùng vào miệng, ừng ực nuốt xuống bụng, sau đó nhìn ngó xung quanh, Kiều Triết đã bị Lâm Nghị gọi xuống lầu lấy pháo hoa, vẫn chưa trở lại. Ánh mắt trở lại vị trí của Hạ Diệp, thấy cô đang loạng choạng bước từng bước, như thể đã rất say, không hiểu vì sao anh ta lại đứng dậy đi theo cô.

Với sự trợ giúp của vách tường, Hạ Diệp loạng choạng bước trên hành lang, trong lòng vô cùng trống rỗng, bên dưới cảm giác hơi lạ, có chút ngứa ngáy, cô nghĩ là do mình uống quá nhiều lại nhịn tiêu quá lâu..

Vì cửa một căn phòng ngủ không khép, trọng tâm của Hạ Diệp đột nhiên mất ổn định, khiến cô ngã nhào vào bên trong, đồng thời phát ra tiếng kêu “Á”, để lộ đôi chân đi giày cao gót bên ngoài cửa.

Hà Minh Thịnh đi theo phía sau, khoảng cách có hơi xa, anh ta nheo mắt nhìn tới chỗ Hạ Diệp, thấy cô bị ngã, tinh thần đột nhiên trở nên căng thẳng,

anh ta vừa định đi qua, lại phát hiện một người đàn ông đã tới đó trước mình, đột chút, không đúng, anh ta mơ màng lắc lắc đầu, sau đó lại phát hiện cặp mắt cá chân trắng nõn ấy đã biến mất khỏi tầm mắt.

Dưới sự thúc giục của sự tò mò, Hà Minh Thịnh sai bước nhanh qua đó, cánh cửa đã bị khóa, anh ta thử gõ vài lần nhưng không có ai đáp lại, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng, cơn say cũng tỉnh táo vài phần.

Trên mặt đất trải một tấm thảm mềm mại, nên Hạ Diệp không cảm thấy đau sau cú ngã, cô định tự mình đỡ khung cửa đứng dậy, nhưng người phía sau đã đỡ lấy cánh tay, kéo cô lên. Hạ Diệp tiến lên một bước, giữ khoảng cách thích hợp với đối phương rồi ngẩng đầu nói cảm ơn, người đàn ông trước mặt vô cùng quen mắt, hình như là người vừa rồi đưa rượu cho cô, chắc hẳn là bạn của Lâm Nghị.

Sau đó Hạ Diệp thấy người đàn ông bước tới, xoay tay đóng cửa phòng lại. Cô cau mày, rượu làm tê liệt đại não, khiến phản ứng chậm đi nửa nhịp, khi vừa mới nhận thức lại thì đã bị người đàn ông trước mặt bế lên giường. Cô nghi ngờ nhìn người đàn ông đang đứng nhìn mình chằm chằm từ trên cao, vừa định vùng dậy tra hỏi thì lại bị đối phương đè xuống.

“Anh làm gì thế?” Cô đẩy bàn tay đang vươn tới của anh ta, một bên ngực mềm mại bị anh ta nắm lấy có chút đau đớn.

Hạ Diệp nhấc chân đá vào đối phương, dây áo trượt xuống để lộ ra nửa vòng ngực, tóc tai rối bù sau đầu, cơ thể mềm nhũn, nóng bừng, cơ bản là chẳng còn chút sức lực nào cả, cả miệng bị bịt kín, tiếng hét bị chặn lại trong cổ họng, cô rơi vào nỗi tuyệt vọng cùng cực, đôi mắt long lanh ngập tràn nỗi kinh sợ.

Đầu ngón tay của Hà Tụng khẽ run lên, không phải anh ta không biết bản thân mình đang làm gì, đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa, anh ta lại càng đẩy nhanh động tác của mình, nhưng bởi vì các ngón tay đang run rẩy, nên khiến khóa quần bị mắc kẹt.

Trên trán người đàn ông đổ đầy mồ hôi, cuối cùng cũng kéo được khóa quần xuống, anh ta thở phào một hơi, đang định lúi phún thân của mình ra lại nghe thấy tiếng lạch cạch mở cửa bên ngoài.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 89: Khó nhin.

Cô gái mặc váy dài, chất liệu mỏng manh dễ dàng bị vén lên, anh ta đang nắm lấy mắt cá chân mảnh mai của cô và kéo người cô về phía mình. Còn

chưa kịp quay đầu lại nhìn thì đột nhiên nhận một đòn trời giáng trúng huyệt thái dương, Hà Tụng hoa mắt, cả người nghiêng ngả ngã về phía tường, mạch máu trên đầu như muốn nổ tung, đau điếng, anh ta ôm đầu, trợn mắt, loạng choạng rơi vào trạng thái hôn mê, trong miệng không ngừng trào ra bọt trắng.

Khóe mắt Hạ Diệp đầm lệ, cố gắng che lấy bộ ngực của mình, cả người co quắp dưới chân giường, vô cùng khó chịu, bên trong ngứa ngáy cồn cào... Hà Minh Thịnh đi tới đỡ cô dậy, ôm lấy vai cô hỏi: “Cô không sao chứ?” Hạ Diệp cau mày, mở to đôi mắt ướt át, bờ môi mỏng run rẩy: “Hà Minh Thịnh?”

“Là tôi, cô vẫn ổn chứ?” Anh ta lo lắng hỏi.

Hạ Diệp nóng bừng cả người, làn da trên đồ bùng như tôm luộc, bàn tay cô nắm chặt lấy váy, như thể đang cố gắng chịu đựng điều gì đó.

Hà Minh Thịnh đỡ Hạ Diệp dậy, nhưng cô lại gần như mềm nhũn trong lòng anh ta, miệng chỉ lẩm bẩm một câu “rất nóng”. Làn da của anh ta mát lạnh, khiến cô không nhìn được mà tiến gần lại, Hà Minh Thịnh thấy vậy, yết hầu khẽ cuộn, anh ta đã uống rượu, đồng thời cũng là một người đàn ông, khi nhìn thấy cảnh tượng này, bụng dưới đột nhiên vô thức trở nên căng thẳng.

Hai khối mềm mại trước ngực Hạ Diệp lộ ra phân nửa, các ngón tay mảnh mai đang bám chặt lấy cánh tay anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó:

“Ngứa...” Hạ Diệp khó chịu bật khóc nức nở, cơ bản là không thể đi được.

Hà Minh Thịnh buông cô ra, đỡ cô trở lại giường, anh ta dùng lòng bàn tay thô ráp xoa xoa bóp chân cô, mơn trớn trên làn da non nớt...

Hạ Diệp chịu đựng cơn giày vò trong lòng, thân thể trống rỗng khiến cô gần như phát điên, cuối cùng cô siết chặt lòng bàn tay, mang theo chút lý trí cuối cùng, cắn chặt móng tay vào lòng bàn tay, cơn đau dần dần truyền đến đại não, khiến cô lấy lại chút tỉnh táo, cảm nhận được bàn tay đang lang thang dọc trên đùi mình, khi sắp chạm đến đó, Hạ Diệp dùng sức khép chặt đầu gối, ngăn cản bàn tay đang muốn tiếp tục của anh ta.

“Đừng chạm vào tôi, cầu xin anh...” Cô rên rỉ cầu xin.

Hà Minh Thịnh rút tay ra, bẽ cô xuống lầu, gương mặt người đàn ông đỏ bừng, vừa rồi bản thân mình đã làm gì vậy?

Kiều Triết đang định lên lầu, trong lòng chỉ nghĩ đến Hạ Diệp, không ngờ trên đường lại đụng phải Hà Minh Thịnh, mà cô thì đang nằm trong vòng tay anh ta. Hà Minh Thịnh giao người con gái trong tay cho Kiều Triết: “Cô ấy bị bỏ thuốc rồi.”

“Cái gì?”

“Có lẽ là loại thuốc đó, mau đưa cô ấy đến bệnh viện.” Hà Minh Thịnh vội vàng giải thích.

Kiều Triết không còn quan tâm được điều gì khác, anh xoay người bước nhanh về cô xuống lầu, dọc đường đi căng thẳng lo lắng đến tột đỉnh, cố gắng cúi đầu gọi cô: “Em sao rồi?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hạ Diệp lẩm bẩm: “Kiều Triết...”

“Em cảm thấy thế nào?” Anh lo lắng hỏi.

“Nóng quá... Bên dưới rất ngứa...” Hạ Diệp nức nở rên rỉ.

Kiều Triết đặt cô vào ghế phụ lái, sau đó bật GPS và chạy về hướng bệnh viện gần nhất, đồng thời không ngừng nhìn về phía người con gái đang ngồi bên cạnh. Lúc này, mặt trời đã lặn, đường cao tốc lại nằm sát bờ biển, trên đường vắng bóng xe cộ qua lại, chỉ có những dãy đèn đường đang bật sáng, cùng từng đợt sóng biển đen cuộn cuộn và vắng trắng khuyết treo lơ lửng trên mặt biển.

Kiều Triết lái xe với tốc độ cực nhanh, kim đo đồng hồ trên bảng điều khiển trước mặt quay tròn một vòng, tốc độ điên cuồng như đang chạy đua với gió. Cô gái ngồi ở ghế phụ lái đang dùng những ngón tay mảnh khảnh cào lên cổ, trên ngực và cổ có một mảng lớn vết đỏ, đều là do cô gãi, phía dưới như có hàng ngàn vạn con kiến bò qua, cô khép chặt hai chân, nhin không được bắt đầu run rẩy.

Nhìn vết đỏ đến chói mắt, Kiều Triết thả lỏng một tay nắm lấy bàn tay đang không ngừng cào cấu của Hạ Diệp, anh vừa nhìn cô vừa nhìn đường, trong lòng vô cùng nôn nóng. Đầu ngón tay của người đàn ông mát lạnh, đặt trên làn da nóng bỏng của cô gái, cảm giác có chút giật mình.

Hạ Diệp chỉ cảm thấy từng tế bào trên cơ thể đều như thiếu nước, nóng lòng muốn sờ soạng, vừa chạm vào bàn tay đang vươn tới của anh, cả người cô liền dán lấy, cúi người úp mặt vào cánh tay anh.

Kiều Triết đẩy cô trở lại ghế, dặn dò: “Ngồi cho vững.”

Hạ Diệp thu một tay lại, lần mò xuống phía khóa dây an toàn, ấn nút mở, ánh mắt mở mịt, xoay người chuẩn bị leo lên người anh. Kiều Triết nhất thời không thể ngăn cản, anh đánh lái một vòng, cho xe ra khỏi đường, tiến về phía làn sóng, rồi phanh gấp, chiếc xe dừng lại trên bãi biển, những con sóng dạt dào thâm ướt bánh xe.

“Đến bệnh viện trước đã, được không?” Anh cố gắng nói chuyện với cô và giúp cô vén mái tóc lòa xòa sang hai bên.

Hạ Diệp chịu đựng cảm giác nóng rát nơi cổ họng, lắc đầu, cả người leo lên người anh, trong miệng phát ra âm thanh mỏng manh: “Em rất khó chịu...”

Cô gần như hoảng loạn đưa tay xuống cởi thắt lưng của anh, nước mắt trào ra, nhỏ giọt trên mu bàn tay Kiều Triết, khiến anh đau lòng không biết phải làm sao.

“Làm em...” Hạ Diệp van xin.

Người con gái nắm lấy tay anh, đưa xuống sờ soạng phía dưới sớm đã lay lộn bật kham của mình, chiếc quần lót chữ T bị kẹp giữa hai vách hoa huyệt

dính đầy chất nhờn, ướt nhẹp.

Kiều Triết chỉ cảm thấy gân xanh trên đầu mình nhảy dựng, đầu ngón tay chạm vào khe hở, lớp vải mỏng chắn ngang đầu ngón tay, anh không biết phải làm thế nào mới phải, một mặt vừa lo lắng cho cô, một mặt lại phải đè nén tiếng dục vọng đang gào thét trong cơ thể, có trời mới biết lúc này cô gọi cảm mê người đến nhường nào.

Dây váy trượt xuống vai, cả người Hạ Diệp đỏ bừng, nhất là hai má, nước mắt giàn giụa, mái tóc đen vương vãi, gương mặt lộ rõ dục vọng, tay còn nắm lấy tay anh đến xoa nắn hạ thể, tư thế vô cùng dâm mỹ, gọi tình.

Cô tiến đến hôn anh, liếm láp đôi môi mát lạnh của anh, nước bọt của anh như thể thuốc giải, làm ảm cổ họng, khiến cô không còn khô khốc nữa, nụ hôn mãnh liệt, đầu lưỡi gần như liếm tới tận trọng cổ họng anh, tuy bị hàm răng va chạm đến phát đau nhưng lại chỉ muốn tiến vào sâu hơn.

Rơi vào đường cùng, Kiều Triết không thể quan tâm đến nhiều chuyện như vậy nữa, anh kéo khóa chiếc quần tây, lấy ra vật khổng lồ từ bên trong, đồng thời đưa đầy hông cô, nhắm chuẩn, một tay vén chiếc quần lót chữ T sang một bên, “ốp” một tiếng, đâm thẳng vào trong.

Hạ Diệp kêu lên một tiếng, cơn ngứa ngáy đã dần thuyên giảm, cô trước sau di chuyển bờ mông, gấp, gấp đến không thể dừng lại.

Kiều Triết một tay nắm lấy dây váy, lột nó xuống, làn da trắng hồng như trái đào của người con gái mềm mại đến mức khiến người ta không nhận được muốn cắn một miếng, muốn nhìn chất lỏng của cô bắn ra xung quanh.

Anh giật chiếc áo lót dạng dán của Hạ Diệp ra, nắm lấy một bên ngực nhào nặn, đường hàm bên dưới trơn trượt, độ nóng như thiêu đốt, quán chặt lấy anh. Anh giữ lấy vòng eo thon thả của cô, đẩy người lên xuống, bởi vì không gian chật hẹp, nên khoảng cách giữa mỗi động tác không thể kéo giãn quá nhiều.

Cơ thể Hạ Diệp tê dại đến tận xương cốt, hai đầu gối chông xuống ghế, cố gắng nâng hông lên, sau đó lại khó khăn ngồi xuống, lúc này cô còn gấp gấp hơn anh gấp bội.

“Nhanh... một chút... Cho em...” Cô rên rỉ.

Thân thể bị đâm thọc, bên trong được anh cọ xát, cơn ngứa ngáy dần được gột sạch, nhưng Hạ Diệp lại chỉ muốn thêm nữa, từng đợt khoái cảm như cách một tầng vải mỏng, bất luận thế nào cũng không chịu ập đến, cô liều mạng siết chặt cơ thể, cố gắng bắt lấy cơn tê dại lơ mơ ấy.

Dịch thể nơi đường hàm tiết ra thấm ướt quần âu của anh, từng nếp gấp trên gáy thịt đều được kéo căng, cọ xát, chặt chội, anh mãnh liệt nghiêng răng, phun tinh dịch nóng hổi vào thẳng cơ thể cô...

Nhưng Hạ Diệp lại không đạt tới cực khoái, gương mặt vẫn đỏ bừng, hai hàng lông mi ướt át dính vào nhau, vòng eo không ngừng vặn vẹo, bắt đầu

nức nở nghẹn ngào: “Mau cho em... Tại sao em không tới được...” Cô nói trong khi thần trí vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Vật rắn chắc bên dưới của Kiều Triết bị Hạ Diệp bóp chặt, cảm giác tê ngứa truyền đến trái tim, nghe thấy tiếng khóc của cô, anh đang tự hỏi tại sao cơ thể cô lại không phản ứng: “Sao thế?”

“Em không có cách nào để...” Hạ Diệp dùng sức đung đưa bờ mông, hai hàng lông mày cau chặt, xem ra không hề thoải mái chút nào.

“Không có cảm giác hay là...?” Anh hỏi.

“Không... Không phải, chỉ có điều, không thể, không thể đạt đến cao trào...” Cô nức nở giải thích.

Kiều Triết chỉ hơi ngẫm nghĩ một chút, thời khắc này chẳng còn biện pháp nào khác, anh hạ ghe xuống, lật người cô lại, đổi sang tư thế truyền thống. Sau đó, ấn eo cô, rồi hung hăng đẩy vật dưới thân mình vào, mỗi lần đi vào sâu bên trong, gây thít như bị vô số cái miệng nhỏ hút lấy, phần đầu nắm gần như có thể cảm nhận được từng điểm gồ nhỏ bên trong đang lồm xồm.

Cuối cùng Hạ Diệp đã không còn chỉ thấy những cảm giác tê dại lơ mờ nữa, khoái cảm đã thực sự truyền đến đại não, từng đợt từng đợt, đôi chân mảnh mai vòng qua eo anh: “Ừm... Á, ừm... Chính là chỗ đó... Bên trong...”

Một tay Kiều Triết giữ lấy chân cô, bắt đầu thâm thọc kịch liệt, mỗi một cú thúc đều khiến người cô bị đẩy lên trên, anh thậm chí còn lo lắng liệu mình có làm hỏng cô luôn không.

“Mạnh hơn một chút... Nhanh lên...” Hạ Diệp nức nở cầu xin và không ngừng tự nâng hông mình lên để đón lấy từng đợt công kích của anh.

Tiếng thở dốc ngày một dồn dập trong không gian chật hẹp, thân thể hai người run rẩy đến cực hạn, lớp xe chìm dần vào cát, thân xe mỗi lúc một rung chuyển nhanh hơn... Kiều Triết gọi lên một chút dịch bôi trơn từ vị trí tiếp giáp của hai người, sau đó ấn đến vị trí tâm hoa đang sung huyết của cô, phối hợp với động tác rút ra đâm vào càng lúc càng nhanh...

Bọt trắng bắn tung tóe khắp mặt lông nơi rừng rậm, dịch thể liên tục trào ra từ người cô, xối xả đổ lên người anh...

Hạ Diệp uốn lưng, thân thể uốn cong như cung trăng, ngón chân duỗi đến vô lăng, khiến tay lái buộc phải quay nửa vòng, lớp xe theo đó tạo thành một vòng cung trên bãi biển, cuối cùng cô gái cũng thét lên một tiếng chói tai rồi dừng lại...

Một trận khoái cảm ập lên não, hai đùi không ngừng run rẩy, bờ mông vẫn tiếp tục nghênh đón anh, dòng điện đồng thời truyền đến tứ chi, từ chân tóc cho đến từng ngón chân, Hạ Diệp có thể cảm nhận được từng sợi lông tơ trên người mình đang dựng đứng, trước mặt chỉ là một khoảng trắng mờ mờ, lúc này cô không thể cảm nhận được bất cứ thứ gì khác.

Kiều Triết vui mừng trong cơ thể cô, ghé sát bên tai cô, hỏi: “Thế nào?”

Hạ Diệp ôm lấy vai anh, lồng ngực không ngừng phập phồng, cô bật khóc nức nở, cảm giác khó chịu cuối cùng cũng tan biến, cô chưa bao giờ hoảng sợ như vậy, vừa rồi khi làm chuyện đó, khoái cảm luôn ẩn hiện trong sương mù, chỉ cảm nhận được, nhưng lại không thể tìm thấy nó, nó hành hạ cô gần như phát điên.

Kiều Triết tiếp tục di chuyển, trong những năm tháng ở quân ngũ, anh đã rèn luyện thể chất khá tốt và hoàn toàn không cảm thấy mệt mỏi: “Tốt hơn chút nào chưa?”

Hạ Diệp dứt khoát gạt đầu, sụt sịt: “Nóng...”

Lúc này, Kiêu Triết mới phát hiện ra rằng cửa sổ vẫn đóng im lìm, chẳng trách khi làm anh lại cảm thấy khó thở như vậy, dường như không khí để hô hấp không đủ. Anh đưa tay ấn nút điều khiển, cửa sổ mở ra, luồng gió biển lập tức ùa vào, thổi bay không khí ngột ngạt bất thường trong xe.

Cả người Hạ Diệp nhể nhại mồ hôi, lúc này được cơn gió biển âm áp thổi lên người, khiến cô cảm thấy vô cùng sảng khoái, bụng dưới kìm không được lên cơn co giật, khiến nếp nhăn bên trong vách thịt quần chật lấy anh. “Làm thêm một lần nữa được không, ra bên ngoài.” Cô thổi khí vào tai anh, cơn ngứa ngáy trống rỗng vừa rồi đã vơi đi, cảm giác mệt mỏi cũng dần tan biến.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 90: ghen ghét.

Trên đầu là bầu trời đầy sao, tiếng thủy triều không ngừng vang lên bên tai, làn gió biển ẩm ướt phả vào mặt, lướt qua cơ thể mềm mại của Hạ Diệp, bên dưới là chiếc áo vest của anh, người con gái không một mảnh vải che thân nằm phía trước xe. Xung quanh tĩnh lặng, bãi biển vắng vẻ vang lên tiếng vỗ về xác thịt cùng tiếng thở hổn hển của đôi nam nữ.

Bên đường cao tốc thỉnh thoảng lại có một chiếc xe lưu thông, rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm mờ ảo. Hạ Diệp ôm lấy vai Kiêu Triết, một bên ngực bị anh ngậm chặt khiến cô phải uốn cong người, đầu lưỡi ẩm ướt quần lấy đầu vú, bên trên lưu lại lớp nước bọt trong suốt như pha lê.

Cơ thể thon cao của người đàn ông áp sát vào hạ thể của cô gái, áo sơ mi trắng không cài cúc, bên dưới vẫn mặc nghiêm chỉnh chiếc quần tây, chỉ có vật khổng lồ dưới đáy quần là căng ra, không ngừng ra vào cơ thể người con gái.

“Có chỗ nào không thoải mái không?” Anh dành chút thời gian để hỏi cô, lòng bàn tay to lớn vuốt ve lên xuống bờ hông cô.

Hạ Diệp vén tóc lộn tóc vương vẩn quanh miệng, mắt nhắm hờ: “Ừm, không, không có.”

“Lát nữa đến bệnh viện một chút, ít nhất cũng phải xét nghiệm máu xem sao.” Kiều Triết nắm lấy đầu vú đang run rẩy của cô, nhéo điểm đang nhô cao mặc sức xoa nắn.

“Ừm, chậm, chậm một chút.” Hạ Diệp lằng lằng, đáp lại lời anh.

Cánh tay của người đàn ông đặt sau eo cô, anh không ngừng miệt mài dùng sức đâm thọc, tìm kiếm điểm nhạy cảm bên trong, sau đó ra sức cọ xát.

“Ừm, á, không cần đâm chỗ đó.” Hạ Diệp cắn môi rên rỉ, khuôn mặt đỏ bừng, đôi môi căng mọng đã sưng tấy vì bị liếm mát.

Hoa huyết bên dưới không ngừng tiết ra dịch bôi trơn, chất lỏng bắn tung tóe trên bãi biển, loang lổ hòa vào bãi biển ẩm ướt.

Kiều Triết cúi đầu cắn vành tai cô, khẽ rên rỉ: “Muốn hay là không muốn?”

Áp lực liên tục dồn lên eo khiến Hạ Diệp phải lùi về phía sau.

Bụng dưới mìn màng không ngừng co rút, cô đỏ mặt rên rỉ, trước mặt là đôi lông mày sắc như kiếm, cùng đôi mắt sáng như sao của anh, đôi mắt sâu thẳm như muốn hút cô vào trong, bên dưới lại không ngừng quắn lấy anh, mỗi lần va chạm đều khiến cô không nhịn được mà run rẩy, cảm giác ngứa ngáy nóng ran xâm chiếm não bộ.

Hạ Diệp ôm lấy khuôn mặt anh, ngậm lấy đôi môi nóng bỏng ấy, dùng đầu lưỡi phác họa đường nét của nó đồng thời kêu lên: “Muốn, muốn.”

Người đàn ông ấn chặt eo cô, mạnh mẽ đưa đẩy chính mình, khóa miệng không khỏi nhếch lên, nhìn dáng vẻ đắm chìm trong hoan lạc của người dưới thân, anh chỉ hận không thể xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của cô.

“Ừm, đến, đến rồi.” Hạ Diệp nâng hông lên, phun ra hoa dịch, khiến quần anh ướt đầm.

Kiều Triết hưng hăng nhấp mũi, đâm thêm vài cái rồi phun tinh dịch đặc sệt vào trong cơ thể cô.

Cặp mũi tròn trịa của người con gái nhấp nhô lên xuống, chủ động phun ra nuốt vào dị vật khổng lồ đang nằm bên trong cơ thể, vách thịt co rút, cả người nhẹ như bông, tâm hồn trông rộng được bao bọc bởi khoái cảm đến tận cùng đang lướt qua từng dây thần kinh, ngay cả đầu ngón tay cũng phải run rẩy.

Kiều Triết rút gậy thịt ra, nhìn xuống nơi giao hoan dâm mỹ, hoa huyết của cô vẫn đang mở, vách tường nhăn nhăn bên trong từ từ khép lại, lối vào nhỏ hẹp không ngừng run rẩy co bóp, tinh dịch màu trắng đục bên trong cũng theo đó bị ép ra ngoài.

Hoa huyết đỏ bừng, Hạ Diệp mệt mỏi khẽ mở mí mắt, lại thấy anh đang nhìn chằm chằm hạ thể của mình với vẻ ngạc nhiên, cô liền gờ tay che

chấn nó lại, nũng nịu nói: “Không được nhìn.”

Kiều Triết đẩy tay cô ra, chất lỏng màu trắng đục vẫn đang tiếp tục tràn ra, đám lông lưa thưa phía trước ướt át dính nhẹp vào nhau, dưới ánh trắng phát ra ánh sáng lấp lánh.

Hạ Diệp bị nhìn chăm chăm đến mất tự nhiên, cô muốn khép đôi chân đang mở rộng vào, nhưng lại bị anh đè lại, sau đó thấy anh lấy từ trong túi ra chiếc khăn màu trắng, nhẹ nhàng lau chùi hạ thể cho cô.

Dịch thể trắng đục được lau sạch, để lộ ra lỗ hoa màu hồng nguyên bản, môi âm hộ hơi sưng lên, vừa hay có thể che đậy lỗ huyết nhỏ nhắn bên trong, yết hầu Kiều Triết khẽ cuộn, anh cúi người đến ngậm lấy nó.

“Á... Anh... Ừm.” Hạ Diệp kinh ngạc kêu lên, phần dưới được bao bọc bởi chiếc lưỡi nóng ấm của anh.

Kiều Triết đặt hai chân cô lên vai mình, anh hơi trùng đầu gối xuống, vùi đầu vào giữa hai chân cô, ngậm lấy lỗ hoa vừa được che giấu, đồng thời liếm mút vào điểm nhạy cảm của cô.

Hạ Diệp chống một tay, nhòm người dậy, đẩy anh ra: “Đừng, bản lắm.”

Vị tanh tanh mặn mặn vương vấn nơi đầu lưỡi, anh có thể cảm nhận được bờ mông đang co rút của cô, lỗ hoa phun ra một tia trong suốt, khiến cảm anh ướt đầm.

“Ừm... Aaaa... Aaaa.” Hạ Diệp vừa rên rỉ vừa cố gắng tìm đường lui, nhưng cánh tay của người đàn ông lại giữ chặt lấy đùi, khiến cô không thể cử động.

Toàn bộ cơ thể như bị bó chặt, tất cả sự đụng chạm đều tập trung vào phần mẫn cảm, bên dưới chiếc lưỡi mềm mại của anh vẫn không ngừng cuộn lấy, khoái cảm dồn dập ập đến như thủy triều, vùng bụng trơn nhẵn co giật, hoa huyết mấp máy theo động tác đầu lưỡi của anh, một dòng chất lỏng từ bên dưới trào ra, khoái cảm lại một lần nữa đưa cô lên tận mây xanh.

Kiều Triết gấp khăn tay lại, lau chỗ ướt đầm trên cảm, sau đó đứng dậy ôm lấy cơ thể mềm nhũn của cô. Hạ Diệp vòng tay qua cô, vùi mặt vào hõm cổ anh, hai chân trần kẹp lấy vòng eo hẹp của người đàn ông, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng nhịp tim đang đánh như sấm của mình.

“Rốt cuộc chuyện là thế nào?” Anh vuốt ve gáy cô hỏi han, cuối cùng cũng có thời gian đề hỏi về sự việc vừa rồi.

“Em cũng không biết, sau khi uống ly rượu của người đó đưa tới, liền lập tức cảm thấy cơ thể có gì đó rất lạ, sau đó không cẩn thận bị ngã, anh ta lại bế em vào trong phòng rồi ném lên giường, em choáng váng không còn chút sức lực, khó chịu đến muốn chết đi được, tiếp đến thì Hà Minh Thịnh xông vào.”

“Người đó là ai?” Anh hỏi với ngữ khí lạnh lùng.

“Em không quen anh ta, hình như là bạn của Lâm Nghị.” Cô thực sự không biết đối phương tên là gì.

“Đến bệnh viện xét nghiệm máu.” Người đàn ông cau mày, ánh mắt vô cùng giận dữ.

Hạ Diệp rút vai lại, nhìn mặt biển lấp lánh, hơi thở ẩm áp phả vào gáy anh, lúc này cô vừa mệt vừa buồn ngủ, nhưng vẫn nói một tiếng: “Được.”

Nếu đã bị bỏ thuốc thì nhất định sẽ để lại chứng cứ, mọi chuyện sẽ chẳng dễ dàng cứ thế mà cho qua, một tia lạnh lùng ánh lên trong đôi mắt khép hờ của người con gái.

Kiều Triết dùng áo vest bọc lấy cô, bế cô vào xe, sau đó khởi động máy trở lại con đường cũ.

.....

Hà Minh Thịnh nhìn theo bóng người biến mất, thời điểm quay đầu lại lại thấy Lâm Phi Phi đang trốn trong góc tường, khuôn mặt của người phụ nữ ẩn hiện trong bóng tối, âm u không thể thấy rõ.

Anh ta sai bước lên lầu, chuẩn bị bắt Hà Tụng đưa đến đồn cảnh sát, vì anh ta biết, Kiều triết sẽ không bỏ qua cho đối phương.

Sắp đi tới cầu thang, thì Lâm Phi Phi từ bên trong bước ra, trên mặt lộ vẻ lo lắng: “Bạn gái của sư huynh sao vậy?”

Lúc này, Lâm Nghị cũng từ sau đi tới, trong tay đang cầm pháo hoa cùng một vài thứ khác, thấy hai người ở đầu cầu thang liền lên tiếng hỏi: “Hai người ở đây làm gì thế? Có thấy Kiều Triết đâu không?”

Hà Minh Thịnh giơ đồng pháo hoa trong tay mình cho anh ấy xem, vừa rời khi Kiều Triết đón lấy Hạ Diệp, anh đã vội vàng đưa đồ mình cầm cho anh ta.

“Hai người nói gì đi chứ, rốt cuộc là có chuyện gì, người nào người này mặt mày ủ rũ, là do rượu không đủ uống hay là điểm tâm không ngon?” Lâm Nghị không hiểu tại sao vẻ mặt hai người này lại nghiêm túc như vậy.

Trên hành lang trống không, đột nhiên một bóng người bò dài trên mặt đất, từ từ bò ra khỏi một căn phòng. Lâm Nghị vội vàng chạy tới, chăm chú nhìn Hà Tụng, lại chỉ thấy vẻ mặt anh ta nhăn nhó, huyết nơi thái dương sung tấy.

“Hà Tụng? Cậu làm sao thế?”

Hà Minh Thịnh theo sau, ném lại pháo hoa vào tay Lâm Nghị, sau đó túm cổ áo Hà Tụng, lôi anh ta như đang xách một bịch rác rồi kéo xuống lầu.

Lâm Nghị nhìn tình hình, đầu óc có chút bối rối, vội vàng dùng sức ngăn Hà Minh Thịnh lại: “Đội trưởng Hà, có gì từ từ nói, hôm nay là tiệc đính hôn của tôi mà, tôi không muốn có người gây rối phá hỏng bầu không khí đâu.”

Người đàn ông nghiêm mặt đẩy anh ấy ra, chẳng thèm quay đầu lại, nói:

“Nếu như cậu vẫn muốn có một bữa tiệc đính hôn yên bình, thì đi đốt pháo hoa với mọi người đi.”

Lâm Nghi bị đẩy ra sau, lảo đảo vài bước rồi đụng phải người Lâm Phi Phi, cơn giận lập tức bốc lên đầu, đang định lao lên lại bị Lâm Phi Phi chặn lại, cô ấy cau mày nhìn Lâm Nghi, không thể để vấn đề này tồi tệ hơn, càng không thể phá hỏng tiệc đính hôn của họ.

“Chị, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?” Anh ấy nén giận hỏi.

Lâm Phi Phi mắt không biến sắc lúc đầu, kéo tay anh ta đi về phía sân thượng: “Đừng hỏi thêm gì nữa, cứ coi như không biết chuyện gì, cũng đừng nói với Hân Hân, có gì ngày mai nói sau.”

Nghe giọng điệu nghiêm nghị của cô ấy, mặc dù vô cùng khó hiểu, nhưng anh ấy vẫn ngoan ngoãn im lặng, trong lòng mơ hồ có chút bất an, dường như đã đoán được đây chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

Mấy thanh niên trên sân thượng đều đã say khướt, nằm vạ vật trên ghế sofa, có người vẫn đang tiếp tục uống rượu, Tào Hân Hân nhắm mắt tìm người, nhìn thấy Lâm Nghi đi tới, liền hỏi: “Anh có thấy Hạ Diệp đâu không?”

Lâm Phi Phi đi theo Lâm Nghi, liền lên tiếng trả lời thay: “Cô ấy có việc nên về trước rồi, bữa tiệc cũng sắp kết thúc rồi mà.”

“Đã kết thúc rồi sao? Không phải còn đốt pháo hoa à, có việc gì mà phải gấp gấp thế?” Cô ấy có chút bất mãn.

“Không biết, đi đốt pháo thôi nào.” Lâm Phi Phi thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, sau đó kéo cô gái trên ghế sofa dậy.

Tào Hân Hân tuy rằng có chút bất mãn, nhưng lúc này cũng đành bất lực, dù sau thì người cũng đã rời đi rồi, “cục tức” này phải ghi nhớ ngày mai chất vấn Hạ Diệp cho bằng được, nói thế nào thì hôm nay cũng là ngày trọng đại của cô ấy, sao lại chẳng thêm nói một tiếng đã đi rồi.

Lâm Nghi có chút choáng váng, nên rất nhanh đã ném hết mọi chuyện sang một bên, trong mắt chỉ nghĩ đến việc đốt pháo. Anh ấy khoác vai Tào Hân Hân đi đến giữa sân thượng, nơi đang đặt pháo hoa, bàn tay to lớn nắm lấy tay cô ấy, nắp bật lửa được mở ra, ngọn lửa cháy trong tay hai người, “phụt” một tiếng, châm lửa vào dây dẫn.

Sau đó, Lâm Nghi đỡ Tào Hân Hân trở lại ghế sofa, cùng nhau ngồi xuống, nhìn ngắm làn pháo đưa nhau nổ trên nền trời, những tiếng lách tách vang lên trên bầu trời xanh thẫm, từng chùm pháo hoa đủ màu sắc phát sáng lấp lánh.

Lâm Phi Phi ngẩng đầu nhìn theo, trên mặt không hề nở nụ cười, những gì cô ấy dự định trong lòng đều đã thất bại, cô ấy không ngờ giữa chừng Hà Minh Thịnh lại chen ngang phá hỏng kế hoạch, càng không ngờ đến việc Hà Tụng bị bắt đi, nhưng dựa vào gia thế của nhà họ Hà, chỉ cần sử dụng chút quan hệ, thì cùng lắm chỉ phải ở lại đồn hai ngày, cũng chẳng thể làm gì được anh ta.

Ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì? Cô ấy không thể biết, trong lòng thầm đoán Hạ Diệp sẽ không làm lớn chuyện này, vì nói thế nào nó cũng không có lợi

gì đối với một người con gái, có lẽ Hạ Diệp sẽ nghĩ rằng một điều nhin chín điều lành thôi.

Đột nhiên ánh mắt trước khi rời đi của Kiều Triết lóe lên trong đầu Lâm Phi Phi, lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy anh có biểu hiện như vậy, hoảng hốt, sốt ruột, lo lắng, trong mắt anh chỉ có người con gái đó.

Dựa vào cái gì phải là Hạ Diệp chứ? Một người bình thường chẳng có vai vế như vậy thì sao so sánh được với cô ấy, lòng ghen tị như con rắn độc lượn lờ trong tâm can, khiến một người vốn dĩ lương thiện trở nên mực rữa, bốc mùi hôi thối. Rõ ràng cô ấy là người gặp anh trước, rõ ràng cô ấy đã thích anh lâu như vậy, một người đến sau dựa vào cái gì mà cướp mất anh khỏi cô ấy?

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 91: Camera giám sát.

Những tia nắng ban mai vừa ló dạng chiếu vào ban công phòng ngủ, ánh sáng bị tấm rèm che khuất, trong phòng, người con gái đang nằm trên giường, hai chân xếp thành hình chữ M, cặp lông mày khẽ nhíu, rõ ràng là vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Hạ Diệp lơ mơ cảm thấy hạ thê mát lạnh, cô hé mở đôi mắt lại thấy chân mình đang mở rộng, bụng bị một góc chăn che lấp, mà Kiều Triết lúc này đang quỳ gối hai bên người cô, đầu cúi xuống bên dưới, thậm chí còn có thể cảm nhận được luồng hơi thở như có như không tại nơi đó.

Hạ Diệp suýt chút nữa phải la toáng lên, cô giơ hai chân đá vào vai anh rồi vội vàng khép chân lại, đột nhiên cảm thấy giữa hai đùi đau nhói, cô kéo chăn đắp lên người, hoảng hốt hỏi: “Anh làm gì thế?”

Kiều Triết bị cô đá, gần như ngã người ra phía sau, một tay anh cầm tấm bông, tay còn lại đang bóp ống thuốc, giơ lên cho cô xem.

“Bôi thuốc cho em.” Anh nắm lấy cổ chân cô, một lần nữa kéo người lại gần.

Gương mặt cô gái ửng đỏ, ngây người hỏi: “Bôi thuốc gì?”

Kiều Triết lại gặp chân cô lại, cúi người xuống: “Tôi qua dùng lực quá mạnh, bên dưới có chút sưng tấy, có còn đau không?” Anh vừa hỏi vừa thôi cho cô.

Hạ Diệp túm chặt ga giường nhìn đỉnh đầu đen nhánh của anh, bên dưới truyền đến cảm giác mát lạnh, khiến cô phải nuốt một ngụm nước miếng: “Có, hơi đau.”

“Đừng cử động, sáng nay thức dậy thấy biểu cảm của em không tốt lắm, nên anh đã xem giúp em một chút, bên dưới hơi sưng, hình như bị trầy da, nên anh đã đến hiệu thuốc mua thuốc, cũng vừa mới trở về.”

Anh bóp thuốc lên tẩm bông, rồi nhẹ nhàng bôi quanh huyết đạo của cô, thoa chất kem màu trắng sữa, lướt đầu tẩm bông lên chỗ sưng tấy ở hai bên rồi quét đến tâm môi... Hạ thể lập tức truyền đến từng đợt lạnh lẽo, cộng thêm hơi ấm của người đàn ông liên tục phủ vào đó, Hạ Diệp nhận không được siết chặt lối vào, cảm giác bên trong tràn ra thứ gì đó, có chút ngứa ngáy.

Cô ngập ngừng nói: “Em có thể tự bôi.”

Kiều Triết nhìn hoa huyết đang co rút lại của cô, bên trong còn có vài tia chất lỏng tràn ra: “Em có nhìn thấy không?”

“Em... Em có thể soi gương...” Cô lắp bắp trả lời.

“Để anh làm cho, dù sao thì cũng là anh làm em bị thương.” Người đàn ông nghiêm túc thuyết phục, cuối cùng lại lên tiếng: “Bảo bôi, em ướt rồi...”

“Anh im ngay!” Khuôn mặt Hạ Diệp bị anh làm cho đỏ bừng, chiếc tẩm bông nhỏ vẫn không ngừng đưa qua đưa lại trong vách thịt.

Kiều Triết lấy tẩm bông ra, bóp lên một chút thuốc mỡ, rồi lại nhét phần đầu ẩm ướt vào trong, quét lên nếp gấp nhỏ bên trong cơ thể cô, cuối cùng đến hô hấp của bản thân cũng không kìm được mà thở dốc, anh đè nén động tác trên tay, cố gắng đem thuốc truyền hết vào bên trong.

“Ừm...Ừm...” Hạ Diệp kẹp lấy cây tẩm bông, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ, hạ thể lạnh ngắt, hành lang co rút như muốn hút lấy dị vật đang áp đến, từng đợt tê dại lan đến các dây thần kinh.

Kiều Triết ném cây tẩm bông vào thùng rác, lấy quần lót mặc lại cho Hạ Diệp, sau đó nằm lên giường ôm cô vào lòng, phía dưới cương cứng khó chịu, ấn vào eo cô.

Hạ Diệp cảm nhận được sự cứng rắn của anh, liền úp mặt vào ngực anh, hỏi: “Khó chịu không?”

Kiều Triết tỉ mỉ cảm lên mái tóc Hạ Diệp, lồng ngực người đàn ông khẽ tràn ra tiếng: “Có.”

Cô định chạm vào cơ bụng anh, muốn thò tay vào cạp quần, lại bị anh giữ lại, sau đó nói: “Em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, anh đến đồn cảnh sát một chuyến.”

“Anh biết người đàn ông đó đúng không? Người mà tôi qua em nói với anh.” Cô hỏi.

Kết quả xét nghiệm máu của bệnh viện hôm qua cho thấy, trong máu có chứa nồng độ arginine cao, một loại thuốc kích dục chuyên dùng nhắm vào phụ nữ trong y học phương Tây, trong những năm gần đây, loại thuốc này được sản xuất với quy mô lớn ở Trung Đông, đặc biệt là ở tôn giáo địa

phương, nó được dùng phổ biến để đối phó với những người phụ nữ không chịu nghe lời trong một số các tín đồ.

Kiều Triết gật đầu: “Tôi qua Hà Minh Thịnh đã đưa cậu ta đến đồn cảnh sát rồi.”

Sáng sớm hôm nay, anh đã nhận được tin nhắn gửi vị trí của đồn cảnh sát từ Hà Minh Thịnh, vì đây là vụ án hình sự bình thường, nên nó không nằm trong phạm vi kiểm soát của đội chống ma túy của họ và chỉ có thể đưa đến đồn tại địa phương để cảnh sát ở đó thụ lý.

“Vậy anh định làm gì?” Cô ngồi dậy, vẻ mặt có chút khó chịu.

“Bây giờ vẫn chưa nói trước được gì, phải đợi lát nữa xem tình hình cụ thể thế nào mới biết được.” Anh đưa ra một câu trả lời mơ hồ.

Hạ Diệp bình tĩnh nói lại quyết định của mình: “Em sẽ kiên nhẫn chờ.”

“Được!!!” Anh không bao giờ xen vào quyết định của cô, nhưng là một người bạn trai, anh không thể thờ ơ với nó.

Trước khi rời đi, Kiều Triết hôn lên trán cô một cái, an ủi: “Anh sẽ hện luật sư cho em, bây giờ anh đến còn cảnh sát tìm hiểu sự tình, em cứ ở nhà chờ điện thoại của anh nhé.”

Nhìn theo bóng lưng anh rời đi, cô gái trần như nhộng ngã lăn vật xuống giường, cười không nổi khóc cũng không xong, nhưng cục tức này cô nhất định sẽ không cứ thế cho qua.

Trước đây không phải chưa từng nghe tin tức về những vụ cưỡng bức, nhưng cùng lắm cũng chỉ bị kết án từ ba đến dưới mười ba năm, hơn nữa rất nhiều vụ án cưỡng bức đều được kết luận hết sức qua loa vội vàng. Hạ Diệp thậm chí còn chưa biết rõ về lai lịch của đối phương, nếu là bạn của Lâm Nghị thì chắc chắn gia cảnh không thể thấp kém, nhưng vì sao chứ? Vì sao lại nhắm vào cô? Đúng là cái loại tình trùng lên não.

Vừa nghĩ tới đây, đột nhiên chuông điện thoại trên bàn cạnh đầu giường đổ chuông, Hạ Diệp liếc nhìn qua màn hình, là Hân Hân.

“Alo, Hân Hân?”

“Tôi qua sao cậu về sớm mà không nói với tớ một tiếng, rốt cuộc là có chuyện gì gấp thế, tốt nhất là thành thật khai báo, đừng có nghĩ đến chuyện tìm bừa một lý do nào đó để đối phó, tớ không dễ bị lừa vậy đâu...”

“Hân Hân...” Hạ Diệp cắt ngang lời căn nhắc của cô ấy.

Nghe thấy giọng điệu có chút nặng nề mệt mỏi của Hạ Diệp, Tào Hân Hân vô thức im lặng chờ cô lên tiếng.

“Ai nói với cậu tớ rời đi trước là do có việc gấp?” Không có chút ý cười nào trong câu nói, như thể nó là một câu hỏi vô cùng quan trọng vậy.

Bên tai yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe thấy tiếng đường truyền trong điện thoại, Tào Hân Hân nhớ lại tình huống tối hôm qua, thành thật nói: “Lâm Phi Phi nói, hình như là trước khi đốt pháo, chị ấy nói cậu có việc gấp nên đã rời đi trước rồi.”

Phía đầu dây bên kia rất lâu không thấy tiếng động, lòng bàn tay Tào Hân Hân bắt đầu đổ mồ hôi, cô ấy mơ hồ cảm nhận được mình đã bỏ lỡ chuyện gì đó vô cùng quan trọng, nên căng thẳng hỏi: “Sao vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hân Hân, tối qua là tiệc đính hôn của cậu, tớ không muốn để lại cho cậu những ký ức tồi tệ trong một ngày trọng đại như vậy, nhưng...” Hạ Diệp hơi dừng lại, rồi tiếp tục: “Nhưng chuyện xảy ra tối qua, ít nhất cũng nên cho cậu biết.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tào Hân Hân nín thở hỏi.

“Tớ bị người ta bỏ thuốc, suýt chút nữa thì bị cưỡng hiếp.” Hạ Diệp tường thuật lại sự việc bằng ngữ điệu vô cùng đơn giản, ngắn gọn.

Lúc này, đến lượt Tào Hân Hân bắt đầu cứng họng, phải mất một lúc mới có thể thông suốt được lượng thông tin vừa nghe: “Khi nào, ở đâu, ai làm?” Cô ấy nhất thời không biết nên phải hỏi cái nào trước.

“Tớ không biết tên anh ta, chắc là ở trong một phòng ngủ trên lầu hai, xảy ra chính vào lúc tớ nói với cậu mình cần vào nhà vệ sinh một lát.”

Tào Hân Hân tiêu hóa xong ngàn ấy thông tin, câu từ bắt đầu xoay tròn trong đại não, cô ấy nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh, liền giơ chân đá một cái, miệng thì nói: “Gửi địa chỉ cho tớ, bây giờ tớ đến tìm cậu, gia đình tớ có thói quen lắp camera giám sát ở những khu vực sinh hoạt chung, bây giờ tớ sẽ lấy dữ liệu mang qua đó cho cậu.”

Cuối cùng Hạ Diệp cũng có thể thoải mái hơn một chút: “Vậy thì tốt quá rồi, có dữ liệu của camera giám sát, thì mọi việc sẽ sớm được làm rõ.”

Tào Hân Hân vừa nghiêng đầu kẹp lấy điện thoại, vừa mặc quần áo, tiếp tục hỏi: “Cậu dự định xử lý thế nào, giải quyết riêng tư hay công khai, nếu tự giải quyết tớ sẽ giúp cậu tìm người “hành” anh ta, còn nếu công khai thì chỉ có thể tìm luật sư trước...”

“Công khai.”

“Nếu công khai có thể mất vài năm để kết án, cậu phải chuẩn bị sẵn sàng tâm lý đó.” Tào Hân Hân nói xong lại vội vàng bổ sung thêm: “Tạm thời thế đã nhé, tớ sẽ đến chỗ cậu ngay.”

Sau khi dập này, cô ấy bước đến bên giường, nhìn người đàn ông vẫn đang ngủ say, liền đến vỗ mạnh vào mặt anh ấy hai cái: “Dậy mau!”

Lâm Nghị cau mày, vùi trán vào gối: “Làm gì thế, vẫn sớm mà...”

Tào Hân Hân tức giận, nhắc chân ném xuống cuối giường: “Tối qua xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao không nói cho em biết!”

“Đã xảy ra chuyện gì mà mới sáng sớm đã cáu gắt rồi?” Anh ấy dụi mắt, giọng điệu có chút mất kiên nhẫn.

“Việc Hạ Diệp suýt chút nữa bị cưỡng hiếp, anh có biết không hả?”

“Cái gì?” gương mặt Lâm Nghị lộ rõ vẻ hoài nghi, lại bổ sung thêm một câu: “Em nói cái gì?”

“Em vừa gọi cho Hạ Diệp, vốn dĩ muốn hỏi cậu ấy xem tại sao tôi qua lại rồi đi sớm như vậy... Thôi bỏ đi, em đi cúp dữ liệu camera giám sát, em muốn xem xem rốt cuộc là tên mất dạy nào lại dám dở trò này ở chỗ của em.”

“Khoan đã...” Lâm Nghị xoa xoa thái dương đang như muốn nứt ra, trong đầu xẹt qua những mảnh ghép khác nhau, sau đó thấp giọng nói: “Hà Tụng, chẳng lẽ lại là cậu ta...”

Thấy bộ dạng tự hỏi tự trả lời của Lâm Nghị, Tào Hân Hân mất hết kiên nhẫn, quay người lao ra khỏi phòng ngủ.

“Em chờ anh một lát... Mọi việc vẫn chưa được làm rõ...” Anh ấy vội vàng xuống giường, tìm quần lót trong tủ, vừa mặc vừa bước ra ngoài.

Tào Hân Hân đi xuống lầu một, vào thẳng phòng giám sát, trên bàn có một chiếc máy tính đang phát toàn bộ cảnh ngoài cổng, cùng các phòng ở hành lang khác nhau, hầu hết đều trống không, thỉnh thoảng có một hai người làm cầm dụng cụ vệ sinh quét dọn xuất hiện trên màn hình.

Vì là biệt thự tư nhân, tuy có lắp camera giám sát, nhưng lại không có người trông coi. Tào Hân Hân mở lại đoạn video từ đêm qua, tăng tốc độ cho đến khi thấy Hạ Diệp xuất hiện ở hành lang tầng hai.

Lâm Nghị đứng sau lưng cô ấy, vừa cài cúc áo, vừa hỏi: “Tìm thấy chưa?”

Trên màn hình, Hạ Diệp đang đỡ tường đi về phía phòng vệ sinh, Hà Tụng luôn đi theo sau cho đến khi cô ngã vào một phòng ngủ trên lối đi, người đàn ông phía sau nhanh chóng bước tới, dường như muốn đỡ cô dậy, nhưng cả hai người lại không bước ra ngoài, ngay sau đó một người đàn ông khác lại xuất hiện trong camera, là Hà Minh thịnh, anh ta đi đến trước cửa căn phòng ngủ đó, đưa tay gõ hai cái, sau khi không thấy có người đáp lại liền quyết định vặn cửa, tay nắm dễ dàng được xoay ra, có thể thấy cửa phòng vốn dĩ không được khóa...

Khi Tào Hân Hân đang định tua nhanh qua đoạn đó, thì Lâm Nghị lại bảo cô ấy dừng lại, lúc này Lâm Phi Phi vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh, cô ấy đi ngang qua cánh cửa phòng ngủ, sau đó dừng lại một chút, rồi đi thẳng về phía sân thượng, dường như không hề quan tâm đến việc đang xảy ra trong căn phòng, vậy điều gì đã diễn ra sau khi Hà Minh Thịnh bước vào đó?

Từ đoạn video này không nhìn ra điều gì, Tào Hân Hân mất hết kiên nhẫn, liền lôi usb trong ngăn kéo ra sao chép lại toàn bộ khoảng thời gian từ đầu cho tới cuối bữa tiệc.

“Bây giờ em đưa video qua đó sao?” Người đàn ông phía sau ngáp ngừng hỏi.

“Ừm, bây giờ đi ngay, Hạ Diệp đang đợi em.”

“Sự việc vẫn chưa được làm rõ, em cứ thế mang dữ liệu qua đó cũng chẳng chứng minh được điều gì, chúng ta hãy xem lại thật kỹ từ đầu đến cuối xem sao, em đừng nóng vội.” Anh ấy có chút lo lắng.

Lâm Nghị đã nhìn thấy, khi chị gái mình đi ngang qua cánh cửa, tay phải đang bấm điện thoại, tuy rằng được giấu trong làn váy, nhưng anh ấy đã làm trong nghề bao nhiêu năm, những chi tiết nhỏ này hoàn toàn có thể nhìn ra. Nhưng điều mà anh ấy chú ý tới, thì Tào Hân Hân lại không thấy.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 92: Hối hận.

“Ý anh là gì?” Tào Hân Hân nghe ra ẩn ý trong câu nói của anh ấy.

Lâm Nghị biết mình đang ích kỷ che giấu chuyện riêng, trong tiềm thức lo lắng chuyện này sẽ liên lụy đến người nhà mình, lại nhớ tới lời dặn dò của chị gái hôm qua: “Đề anh gọi điện cho chị hỏi xem thế nào, em đừng vội.”

“Chị ấy biết việc này sao?”

“Anh không biết, đề anh hỏi trước đã.” Lâm Nghị có chút chột dạ, sờ túi lại phát hiện mình không cầm điện thoại, liền quay người muốn trở lại phòng:

“Đợi chút, anh đi lấy điện thoại.”

“Dùng của em đi.” Tào Hân Hân đưa điện thoại của mình qua.

“Anh không nhớ số, em có lưu số của chị không?”

“Không có.” Tào Hân Hân thu lại điện thoại của mình.

Mỗi lần gặp mặt, Lâm Phi Phi lại bày ra điệu bộ kiêu ngạo ngút trời, Tào Hân Hân thấy dáng vẻ của cô ấy như vậy lại chẳng muốn đến hỏi phương thức liên lạc, mà dường như Lâm Phi Phi cũng có suy nghĩ như vậy, cô ấy thường xuyên đợi người khác tự đến hỏi han mình trước, hơn nữa cô ấy cũng cảm thấy Tào Hân Hân luôn cố ý né tránh mình.

Khi Lâm Nghị rời đi, thanh tiến trình sao chép màu xanh cũng nhanh chóng được lấp đầy, Tào Hân Hân rút usb ra, đi tìm Lâm Nghị, vừa đi đến cửa, qua khe cửa mở hé lại nghe thấy giọng nói đang cố ý hạ thấp của anh ấy:

“Tôi qua xảy ra việc lớn như vậy tại sao chị không nói với em!”

Không biết phía đầu dây bên kia nói gì, Lâm Nghị lại tiếp tục: “Việc này không liên quan gì tới chị chứ?” Dù có ngây ngô thế nào đi chăng nữa, anh ấy cũng lờ mờ cảm nhận được thái độ của chị gái mình đối với Kiều Triết là không bình thường.

Lâm Nghị lại nói: “Bên này Hân Hân có camera giám sát, đang chuẩn bị mang đi...”

Nghe thấy vậy, Tào Hân Hân tức giận đến mức đập cửa xông vào: “Lâm Nghị, hèn chi đột nhiên anh lại bình chân như vại như vậy, hóa ra là vì sợ liên lụy đến chị gái anh.” Cô ấy nhìn người đàn ông đang hốt hoảng bằng ánh mắt chế giễu.

Đầu cô ấy dường như đã được đả thông, mọi chuyện như thể trở nên rõ ràng chỉ trong chốc lát, cô ấy không phải là người thích quy chụp người khác,

nhưng với tình hình như hiện tại, không thể bảo cô ấy không nghi ngờ.

“Không phải, Hân Hân, em nghe anh giải thích...”

Tào Hân Hân vô cùng thất vọng, thậm chí còn có cảm giác như mình đã nhìn lầm người, sau đó quay người sai bước rời đi, cô ấy chỉ muốn nhanh chóng đến chỗ Hạ Diệp để tìm hiểu sự tình của người có liên quan, cô ấy không còn cách nào để tin tưởng anh ấy được nữa.

Lâm Nghị đang đặt điện thoại bên tai, một giọng nói vang lên từ ống nghe:

“Tiểu Nghị, không được để cô ấy mang video giám sát đi, việc này tốt nhất nên giải quyết cá nhân riêng tư với nhau, em nghĩ mà xem, đây là tiệc đính hôn của nhà họ Lâm, nếu như việc này truyền ra ngoài, thì người khác sẽ nghĩ thế nào, ba sắp tham gia bầu cử rồi, không được để ảnh hưởng tới việc bầu chọn của ba!”

Người đàn ông cau mày sai bước ra ngoài, không biết làm sao đành ấn tắt điện thoại, khoảnh khắc cô ấy quay người rời đi, là vẻ mặt coi thường, khinh bỉ...

Tào Hân Hân vừa ngồi vào ghế lái, người đàn ông phía sau liền chạy theo, giơ tay chặn vừa xe cô ấy đang định đóng lại.

Lâm Nghị nói: “Hân Hân, đây không phải là chuyện nhỏ, hy vọng em có thể xử lý thận trọng.”

“Chút ý tứ của anh chẳng phải vừa rồi đã nói rất rõ ràng rồi hay sao?” Càng nghĩ đến đây, cô ấy càng tức giận, ngay cả giọng điệu cũng trở nên thiếu kiên nhẫn.

“Hân Hân, anh biết bây giờ em không tin những gì anh nói, nhưng em phải cân nhắc thật kỹ, nếu sự việc bị giới truyền thông tóm được, hơn nữa tuần sau là ngày bầu cử lần thứ hai một rồi, em cũng không muốn việc bầu chọn của ba xảy ra vấn đề gì đúng chứ?”

“Chọn hay không thì liên quan gì đến em, cũng liên quan gì đến việc này, chúng ta cần ngay không sợ chêt đứng, người làm sai không phải chúng ta, thì việc gì phải sợ, hay là mấy người đã làm điều gì đó có lỗi với người khác rồi?” Cô ấy không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ muốn nhanh chóng đi đến tận cùng của vấn đề.

Lâm Nghị nghiêng răng nghiêng lợi, dùng đến lý lẽ cuối cùng: “Tào Hân Hân, việc chúng ta kết hôn không phải là vì tối đa hóa lợi ích của hai gia đình hay sao, việc ba anh được bầu lên làm chủ tịch không thể thiếu sự ủng hộ của gia đình em, nếu chuyện này ảnh hưởng đến cuộc bầu cử, thì không chỉ mình nhà họ Lâm phải chịu ảnh hưởng, em cũng không muốn công sức của mẹ em bị lãng phí một cách vô ích đúng không?” Anh ấy cố gắng đi từ lý đến tình.

“Lâm Nghị, dừng ở đây thôi, em cảm thấy việc kết hôn của chúng ta cũng cần phải xem xét lại.” Tào Hân Hân kéo mạnh cửa xe, khiến khung xe rung lên bần bật, cô ấy không ngờ Lâm Nghị lại nói ra những lời như vậy, bản

thân cứ nghĩ rằng mình đã gặp được tình yêu đích thực, nhưng không ngờ lại là vì lợi ích.

Chiếc xe gầm lên một tiếng rồi lao đi, để lại một làn khói phía sau, nhìn qua kính chiếu hậu, người đàn ông lộ rõ vẻ bức tức đang vò đầu bứt tóc, mọi chuyện dường như đã rắc rối hơn rất nhiều chứ không hề đơn giản như tưởng tượng.

*

Hạ Diệp đang ngồi trước ghế sofa, bên cạnh là người đàn ông đeo kính không gọng. Đôi phương cong ngón trở đây cặp kính trên sống mũi: “Hạ tiểu thư, trong trường hợp của cô, nhất định có thể thắng kiện, nhưng vì là một cụ cường gian chưa đạt được mục đích nên rất khó có được kết quả như ý muốn, dựa trên kinh nghiệm nhiều năm của tôi, thì trường hợp này có thể bị kết án tối đa là ba năm, nếu trong thời gian thi hành án có biểu hiện tốt, thậm chí có thể được thả trong vòng một năm.” Anh ta không biết người phải ngồi tù là ai, nếu biết lai lịch của người đó, có lẽ anh ta sẽ nói theo cách khác.

Cô gái trên ghế sofa nhú chặt mày, cầm ly sữa trong lòng bàn tay, không đáp lại, bản thân cô không mấy am hiểu về luật pháp trong nước, nghe anh ta nói xong, lại càng cảm thấy tuyệt vọng.

“Hạ tiểu thư cũng không nên quá áp lực, thông thường bởi vì phụ nữ không bị quá nhiều tổn thương như trong trường hợp này, thì họ có thể sẽ giải quyết riêng tư với tội phạm, với năng lực của đội trưởng Kiều, nếu cô muốn trút bỏ bức tức thì hoàn toàn có thể làm theo phương án khác.” Người đàn ông chấp hai tay lên đầu gối, nheo nheo đôi mắt hẹp dài, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

“Luật sư Thích, đúng chứ? Anh có thân thiết với Kiều Triết không?” Cô nhướn mày nhìn anh ta.

“Cứ gọi tôi là Thích Từ là được, tôi và đội trưởng Kiều đã quen biết nhau nhiều năm, cũng có thể coi là bạn cũ, nếu Hạ tiểu thư nhất định muốn thông qua phương thức công khai, thì công ty Luật chúng tôi hoàn toàn có thể thụ lý.”

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa.

Hạ Diệp đứng dậy ra ngoài mở cửa: “Xin lỗi, phiền anh chờ một chút.”

Vừa mở cửa ra, đập vào mắt là khuôn mặt phờ phạc của Tào Hân Hân, có thể thấy cô ấy đi rất vội vàng, thậm chí còn không trang điểm.

Tào Hân Hân vô cùng lo lắng hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Hạ Diệp vừa trả lời không sao, vừa đưa cô ấy vào phòng khách. Tào Hân Hân ngồi cùng Hạ Diệp, đối diện với người đàn ông mặc vest, cổ đeo cà vạt tẻ mủ, quần tây được ủi phẳng phiu, các nếp gấp mượt mà ngay ngắn trong khi ngồi.

“Đây là bạn của tôi, Tào Hân Hân.” Nói xong cô lại rời tầm mắt sang bên cạnh: “Thích Từ, Luật sư Thích.”

Thích Từ nở nụ cười lịch sự: “Xin chào, Tào tiểu thư.”

Tào Hân Hân vừa chào hỏi lại, vừa lấy chiếc usb trong túi ra đưa cho Hạ Diệp: “Mọi thứ đều ở trong này, tất cả hồ sơ giám sát đã được sao chép vào đây, nhưng tớ thấy rất khó để phát hiện ra điều gì đó, nếu muốn tìm ra chút thông tin nào hữu ích thì có lẽ phải xem lại một lượt.”

Hạ Diệp đưa thẳng usb cho người đàn ông đối diện: “Đây là video giám sát tối hôm qua.”

“Mọi việc còn lại cứ giao cho tôi, người của chúng tôi sẽ phân tích từng chi tiết trong khung hình, sau đó đưa ra những phán đoán cụ thể dựa trên ý đồ và biểu hiện của từng người.”

“Được, vậy làm phiền anh, Luật sư Thích.”

“Cô khách sáo quá rồi Hạ tiểu thư, đây chỉ là việc trong tay cần làm mà thôi, chưa kể còn là yêu cầu của đội trưởng Kiều, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để đạt được kết quả mà cô cảm thấy hài lòng nhất.”

Người đàn ông đứng dậy, hỏi: “Nếu Hạ tiểu thư không còn việc gì nữa thì tôi sẽ về công ty trước, có yêu cầu hay thắc mắc gì cô có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào, đây là số điện thoại cá nhân của tôi.” Đối phương nói xong liền đưa ra một tấm danh thiếp tối giản trên bên trên có in tên và số điện thoại.

Sau khi đối phương rời đi, cô cảm thấy tâm trạng uể oải của Tào Hân Hân, liền hỏi: “Cậu sao thế?”

“Diệp, tớ hơi hận rồi.” Về quyền rũ của ngày hôm qua đã biến mất, lúc này cô gái chỉ còn lại sự mệt mỏi lộ rõ trên gương mặt.

“Hối hận cái gì?” Hạ Diệp không hiểu.

“Hối hận vì đã dính hôn, tớ nghĩ rằng mình đã nhìn lầm người, vừa rồi khi tớ định đưa usb đến đây, Lâm Nghị đã cố gắng ngăn cản tớ, anh ấy thậm chí còn giấu giếm gọi điện thoại cho chị gái, dường như đang lo lắng việc này có thể liên quan đến chị gái của anh ấy, vừa hay lúc đó bị tớ tình cờ bắt gặp...”

“Hân Hân, nếu vì việc này mà làm ảnh hưởng đến hai người....” Hạ Diệp còn chưa kịp dứt lời, đã bị Tào Hân Hân cắt ngang.

“Đó không phải là vấn đề của cậu, cho đến lúc này, mọi việc vẫn chưa được làm rõ là cố ý hay ngoài ý muốn, hơn nữa, nó lại xảy ra tại nhà tớ, tớ có trách nhiệm... Diệp, xin lỗi cậu, khiến cậu gặp phải chuyện như vậy.” Tào Hân Hân dừng lại một chút, lại tiếp tục: “Hơn nữa, thông qua sự việc lần này, tớ cảm thấy dường như đã có thể nhìn thấu một vài điều, đây không phải cuộc hôn nhân mà tớ mong muốn.”

“Cậu phải suy nghĩ cho thật kỹ, đừng kích động.” Hạ Diệp không phải là không biết, trước giờ cô ấy luôn hành xử hấp tấp, nghĩ gì nói nấy, chưa từng

giữ chuyện gì trong bụng.

“Tớ phải xem xét thật kỹ mối quan hệ này, tạm thời không nói đến tớ vội, tớ cảm thấy việc này không đơn giản như vậy, tuy rằng không có bằng chứng, nhưng trực giác đã mách bảo rằng, việc này ít nhiều có liên quan tới Lâm Phi Phi, gã đàn ông kia chắc chắn là Hà Tụng, là bạn của Lâm Nghị, hình như anh ta đã thích Lâm Phi Phi rất lâu rồi...”

“Có thể nói cho tớ biết thông tin cụ thể về người này không?”

*

Trong phòng giam tứ bề là vách tường, chỉ có duy nhất một chiếc giường chật hẹp, phía góc là chiếc bồn tiểu màu vàng, bốc mùi hôi thối. Những bức tường xám xịt cứng rắn, vách tường trát vôi ve cục kỳ thô ráp, môi trường này thường dành cho những kẻ phạm phải tội ác tày trời. Hà Tụng cúi thấp đầu, ngồi dưới mặt đất, vết sưng trên thái dương vẫn chưa biến mất, khóe miệng khô khốc trắng bệch.

Kiều Triết đi tới cửa phòng đang định bước vào thì Hà Minh Thịnh ở bên ngoài ngăn lại, nhắc nhở: “Chú ý giữ chừng mực.”

Chân mang đôi ủng cao su quân dụng, người đàn ông mở cánh cửa sắt lớn bước vào, hai tay giao nhau trước bụng, lẳng lẳng nói lỏng cúc áo trên cổ tay. Hà Minh Thịnh đóng cửa lại, đứng canh bên ngoài, trên lối hành lang nhà giam hoàn toàn trống không.

Kiều Triết đá đá vào người đàn ông đang ngồi trên mặt đất: “Việc tôi qua là thế nào?”

Khóe mắt Hà Tụng híp lại cho vết sưng trên thái dương, anh ta ngược mắt lên nhìn khuôn mặt đang được phóng to của người đàn ông trước mặt, ánh mắt anh chẳng hề thấy một tia âm áp, vô cùng lạnh lùng băng giá, tuy là người quen biết, nhưng anh vẫn đứng đưng như chưa từng gặp mặt, Hà Tụng có chút run rẩy nói: “Anh Kiêu, cậu nghe tôi nói, là bạn gái của cậu dụ dỗ tôi trước, tôi qua tôi uống say, nên nhất thời hồ đồ...”

Còn chưa kịp dứt lời đã bị Kiêu Triết thụi vào đầu, không biết là thứ gì văng ra ngoài, rồi rơi xuống đất, hai tiếng động liên tiếp vang lên, Kiêu Triết lắc lắc bàn tay đầy máu của mình, sau đó lại nhìn thứ vừa rơi ra, hóa ra là răng...

Hà Tụng đau đón ôm má, quát lớn: “Kiêu Triết, con mẹ nó, cậu dám đánh tôi, cậu cho rằng mình là ai chứ, tôi muốn gặp ba mẹ!”

Kiều Triết hừ lạnh một tiếng, nhắc chân đạp thẳng vào bụng anh ta: “Tôi qua đã xảy ra chuyện gì, tôi hỏi lại lần cuối!”

“Là bạn gái cậu quyến rũ tôi! Cô ấy ăn mặc hở hang như vậy, chẳng phải là vì muốn dụ dỗ đàn ông hay sao, vì một người đàn bà mà cậu dám ra tay với tôi, ba cậu sớm đã vào vào tù, nhà họ Kiêu các cậu còn có thể dựa dẫm vào ai nữa...”

Người đàn ông đạp chân lên quai hàm anh ta, mũi giày cao su thô nặng nhét vào trong miệng đang sưng đỏ của đối phương, giâm lên hàm răng của anh ta, mắt Kiều Triết híp lại vô cùng nguy hiểm: “Nếu cậu không hiểu thế nào gọi là tôn trọng, thì hôm nay tôi sẽ dạy lại cho cậu thật cẩn thận.”
Mũi cao su tràn ngập trong khoang miệng, khiến đầu lưỡi Hà Tụng buộc phải liếm đến đế giày, anh ta xấu hổ, cơ quắp nằm trên mặt đất, cổ họng không ngừng rên la...

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 93: Cảnh cáo.

Hà Tụng mặt mũi bầm dập nằm cạnh tường, cả người cơ quắp như con tôm, trên mặt lấm tẩm vết máu, toàn thân đau đớn đến mức bất tỉnh, nằm thoi thóp thở hổn hển, như người sắp chết kéo lại chút hơi tàn.

Kiều Triết đi đến bên bồn rửa tay trong góc, vặn vòi nước gỉ sét, rửa sạch vết máu trên tay. Người đàn ông đứng bên ngoài thấy anh đi ra, sau đó lại liếc nhìn người đang nằm ôm đầu thở hổn hển trên mặt đất, nếu không quan sát kỹ, anh ta sẽ nghĩ rằng liệu có phải tên kia đã bị đánh chết rồi hay không.

“Ra tay hơi nặng rồi.” Hà Minh Thịnh nhận nhặt lên tiếng.

“Có lẽ nhà họ Hà cũng sắp có động thái rồi.” Anh vừa bước ra ngoài vừa nói.

“Anh đưa cậu ta từ đồn cảnh sát bình thường ném đến đây, lúc này chắc hẳn nhà họ Hà đang vô cùng lo lắng.”

Nhà tù quốc gia số 957 thường được sử dụng để giam giữ những tội phạm đặc biệt. Ví dụ, những tội phạm không thể bị truy tố thông qua các thủ tục tư pháp thông thường sẽ được gửi đến đây. Nơi này không có hệ thống camera giám sát, thậm chí còn không có nhân viên cai ngục, những người vào đây hoặc là ngoan ngoãn thành khẩn khai báo, hoặc là ở đó chờ chết, chờ tàn phế, trước giờ chưa từng có ai chống lại được các cuộc thẩm vấn tại đây.

Và nhà tù này tình cờ được chuẩn bị cho đội chống ma túy quốc gia và không được tính vào số nhà tù chính quy thông thường, nhưng một số nội quy vẫn mặc định tồn tại, bởi vì đôi khi không nhất thiết phải tử tử với một vài tội phạm phạm phải tội ác tày trời.

“Phiền cậu một việc, giúp tôi điều tra một chút về tay chân trong hộp đêm của nhà họ Hà.”

“Gia đình đó đã không sạch sẽ từ rất lâu rồi, trước giờ vẫn chưa động đến là vì gia đình họ chưa đủ tiêu chuẩn để dùng đội phòng chống ma túy Quốc gia xử lý, vài năm gần đây không chừng mấy viên cảnh sát cấp nhỏ cũng đã bị mua chuộc rồi.”

“Nhà họ Hà không dám chơi lớn, trong mấy năm nay cũng chỉ lợi dụng kẽ hở của chính sách để hành động, vụ lớn nhất vào vài năm trước điều tra được cũng chưa đến 200 gram cần sa bị thu giữ.”

“Cứ giao cho tôi, nếu như nhà họ Hà làm lớn hơn thì nhân cơ hội này đập luôn một thể.”

Kiều Triết gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hà Minh Thịnh: “Việc tối qua đã hỏi ra chưa?”

“Cậu ta không chịu khai thật, tôi sợ tiếp tục tra tấn sẽ xảy ra chuyện, nếu không chịu mở miệng, thì đổi cách khác, kiểu gì cũng có cách khiến cậu ta phải tình nguyện khai báo.”

.....

Sau khi Tào Hân Hân rời đi, Hạ Diệp nằm một mình trên ghế sofa, cô có chút sững sờ, một là kinh ngạc trước quyết định của Tào Hân Hân, cô ấy đã quyết định hủy hôn, hai là kinh ngạc vì những mưu mô trong sự thông đồng giữa giới quan chức và các doanh nghiệp, sự cấu kết đó đã nghiêm trọng đến mức độ này rồi hay sao? theo lý mà nói thì mỗi một ứng cử viên được đề bạt đều sẽ lên dần từ các cấp cơ sở mới đúng chứ, hay là do trong vài năm cô ra nước ngoài thì trong nước đã có những biến đổi to lớn rồi?

Đột nhiên chuông cửa nhà lại vang lên, Hạ Diệp sốt ruột đứng dậy, trong lòng thầm nghĩ không biết lần này lại là ai đến đây, cô ở trong nước chẳng có mấy bạn bè, càng không nói đến việc bọn họ biết cô hiện tại đang sống ở đâu, nếu không phải đến tìm cô, vậy có lẽ là đến vì Kiều Triết?

Hạ Diệp nhìn qua mắt mèo, trông thấy một cô gái mặc váy xanh đứng ngoài cửa, mái tóc buông xõa trên vai, ăn mặc chỉnh tề, như thể đang rất mong chờ cánh cửa được mở ra.

“Cạnh” một tiếng, khóa kéo chống trộm được kéo ra, người phụ nữ bên ngoài nở nụ cười đúng tiêu chuẩn, nhưng vừa thấy người mở cửa, nụ cười trên gương mặt lập tức đông cứng lại.

Đối phương tiếp tục mỉm cười một cách mất tự nhiên, giả bộ kinh ngạc nói:

“Là Hạ tiểu thư phải không?”

“Cô là chị gái của Lâm Nghị?” Hạ Diệp nhất thời không nhớ ra tên của cô ấy.

“Là tôi, tôi tên Lâm Phi Phi, chữ Phi bên trên có bộ thảo bên dưới là chữ phi.”

“Cô đến có việc gì không?” Hạ Diệp cảnh giác hỏi.

“Tôi đến để tìm sư huynh, anh ấy có nhà không?”

“Không, hình như anh ấy đi làm rồi.”

“Không ở nhà sao, vậy thì càng tốt, nói chuyện với cô sẽ tiện hơn.” Lâm Phi Phi mặt cười nhưng bụng thì không, tiếp tục nói: “Hạ tiểu thư, không mời tôi vào trong ngôi một lát sao?”

Mặc dù Hạ Diệp không muốn giao lưu với những người như vậy, nhưng cô ấy đến tìm Kiều Triết, vì phép lịch sự, nên cô vẫn tránh đường, để cô ấy vào phòng.

Lâm Phi Phi vươn đầu ngón tay quét qua cây tùng nhỏ đặt trên kệ ở huyền quan, nhìn ngó trái phải trên dưới đánh giá căn phòng, cô ấy đi đến ban công, nhìn xuống mấy chậu cây dưới mặt đất, sau đó lại phóng tầm mắt ra ngoài mặt hồ, nói: “Căn hộ của sư huynh đúng là đắc địa, tiếc là bây giờ không mua nổi, vốn dĩ quanh đây không có quá nhiều khu nhà ở, lại được thiên nhiên ưu ái thế này, quả thực là muốn ở gần anh ấy một chút cũng không dễ dàng gì.”

Hạ Diệp ngồi trên sofa, nhìn người phụ nữ kiêu kỳ này, nghe được ý tứ khác trong câu nói của cô ấy, dường như đối phương không hề có ý định che giấu, nếu như cô ấy đã thoải mái thừa nhận như vậy, thì bản thân cô cũng chẳng việc gì phải giả bộ như không biết: “Sống ở gần anh ấy một chút? Nghe Lâm tiểu thư nói thì có vẻ như cô để ý tới Kiều Triết phải không?”

Người Phụ nữ xách váy đi tới, ngồi xuống một bên ghế sofa, cánh tay đặt trên tay vịn: “Đúng vậy, tôi thích sư huynh từ rất lâu rồi.”

“Anh ấy có biết không?” Hạ Diệp khẽ cười.

“Tại sao cô lại cười? Hiện tại anh ấy không biết, nhưng sau này chắc chắn sẽ biết.”

“Vậy hôm nay Lâm tiểu thư tới đây không phải là vì để nói việc này đó chứ?”

Lâm Phi Phi không để ý tới vẻ mặt chế giễu của Hạ Diệp, sau đó lấy ra chiếc điện thoại trong túi xách đang đeo trên vai, mở đoạn video trong album ảnh lên, đưa cho cô gái ở phía đối diện xem, trên mặt lộ rõ vẻ đắc ý. Chất lượng hình ảnh của đoạn video hơi mờ, nhưng có thể thấy rõ người ở giữa khung hình, cô gái lộ ra cặp đùi cùng bờ vai trắng nõn, lúc này đang nép vào cánh tay người đàn ông đồng thời không ngừng cọ xát vào ngực anh ta, thậm chí cả cánh tay cũng ôm chặt lấy cổ tay của đối phương. Người đàn ông trong video còn có thể là ai khác nữa? Chính là Hà Minh Thịnh đêm qua đã xông vào giải cứu Hạ Diệp.

Trông thấy cảnh tượng trong video, Hạ Diệp đã không còn cười được nữa, mỗi hình ảnh trong đó đều gợi nhớ đến nỗi nhục nhã mà cô suýt phải chịu đựng đêm qua, cô lạnh lùng hỏi: “Không phải cô định dùng thứ này để đe dọa tôi đó chứ?”

“Chẳng lẽ cô không sợ đoạn video này sẽ lộ ra ngoài sao? Nói cách khác, lẽ nào cô không muốn biết biểu cảm của sư huynh sẽ như thế nào nếu như

trông thấy bộ dạng như vậy của cô khi ở trong vòng tay người đàn ông khác?” Lâm Phi Phi nở nụ cười ghê tởm, không hề che giấu sự điên cuồng của bản thân.

“Cô muốn gì?” Hạ Diệp cười lạnh trong lòng, cô chẳng việc gì phải sợ, sống trên đời ngàn ấy năm, cái mà Hạ Diệp cô không quan tâm chính là ánh mắt của người khác.

Cô chỉ cảm thấy người phụ nữ đối diện quá ngu ngốc, cô ấy không hiểu suy nghĩ của người bình thường, hoặc có thể nói bản thân cô ấy là một người hoàn toàn không bình thường. Theo tình hình phát sinh đêm qua, nếu Kiều Triết xem đoạn video này thì về cơ bản anh sẽ có thể xác thực chính Lâm Phi Phi và Hà Tụng thông đồng với nhau để bỏ thuốc cô, người khác hiểu hay không không quan trọng, nhưng Kiều Triết chắc chắn sẽ biết.

“Tôi có thể muốn gì được chứ, chẳng lẽ lại đòi tiền của cô, không phải cô mới ở nước ngoài về sao, tôi muốn cô đưa tiền cô có nổi tiền mà đưa không, còn dám hỏi tôi muốn gì, tôi không thích người khác đàm phán điều kiện với mình một cách tùy tiện.”

Có lẽ thói quen kiêu ngạo đã ngấm vào tận xương máu của người phụ nữ này, muốn dùng từng câu từng chữ để châm chọc người khác, lại còn chế nhạo theo cách hạ bệ sáu mươi lăm độ chẳng góc chết nữa. Hạ Diệp âm thầm trợn tròn mắt, tự nhủ bản thân mình phải kiên nhẫn, nếu kẻ địch đã tự mò đến thì phải từ từ tìm hiểu tình hình rồi mới có thể chơi đùa cũng đối phương được.

Hạ Diệp giả bộ căng thẳng: “Lẽ nào cô muốn tôi rời xa Kiều Triết?” Một màn kịch cầu huyết như vậy, chỉ có loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển, chơi bời trác táng mới có thể làm ra được thôi chứ?

Lâm Phi Phi dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô, như thể vừa nghe thấy một câu nói đùa: “Đương nhiên sẽ chẳng đơn giản như vậy, tôi muốn cô từ bỏ việc truy tố Hà Tụng, còn về phần Kiều Triết, nhà họ Kiều sẽ không đồng ý để anh ấy cưới cô, nên cô cũng bớt nằm mơ đi.”

Cũng là trước khi tới đây, Lâm Phi Phi mới biết được thông tin từ Lâm Nghị rằng người con gái này thực sự định khởi kiện ra tòa, quả thực là không biết tự lượng sức mình, nhưng đây vẫn chưa phải là việc khiến cô ấy kinh ngạc nhất, càng khiến cô ấy kinh ngạc hơn đó là cô gái này có liên quan gì đó tới nhóm tội phạm ở nước ngoài, tuy tình tiết chưa rõ ràng, nhưng chỉ dựa vào chuyện này thôi thì ông cụ Kiều sẽ không thể cho cô bước vào cửa nhà họ Kiều.

Hạ Diệp hoàn toàn mất đi lòng kiên nhẫn, đối với loại người chỉ hận không thể dùng lỗ mũi để nhìn mọi người như Lâm Phi Phi, thì quả thực không cần dùng thái độ hòa nhã với đối phương, xem ra là độ hiểu biết của cô còn quá ít, mẹ nó, đúng là rừng rộ loài chim nào cũng có, con mẹ nó chẳng qua cũng chỉ là một quan chức đời thứ hai thôi sao, cái đm.

Mặc dù trong lòng đang mặc sức mắng chửi, nhưng ngoài mặt Hạ Diệp vẫn tươi cười, nói: “Thuốc là do cô bỏ sao?”

Người phụ nữ bắt đầu giả ngu, lộ ra vẻ mặt không hiểu chuyện gì: “Thuốc gì? Cô đang nói gì thế?” Thấy Hạ Diệp liếc nhìn đến chiếc điện thoại mình đang cầm trong tay, Lâm Phi Phi lại làm bộ làm tịch như mới vỡ lẽ: “Cô nói đoạn video này sao, khi đó tôi chỉ tình cờ đi ngang qua và vô tình quay lại thôi.”

“Lâm tiểu thư, mời về cho, không khó để đoán ra người khởi xướng thực sự trong việc này là cô, tôi không chỉ kiện mình Hà Tung, mà còn cả cô nữa, hẹn gặp cô tại tòa.” Hạ Diệp nghiêng răng lên tiếng đuổi khách, cô sợ bản thân mình không kìm chế được, nếu còn nghe đối phương nói thêm một câu, sẽ cho cô ấy ăn một cái tát mất.

“Cô đừng có không biết tốt xấu, à phải rồi, suýt chút nữa thì quên, cô vừa từ nước ngoài về đúng không, nên có lẽ không hiểu lắm về quy tắc “trò chơi” trong nước.” Sau đó, Lâm Phi Phi lại hạ giọng, trầm ngâm nói: “Đây là xã hội của các mối quan hệ. Tôi có lòng nhắc nhở cô, đừng cố chống lại gia tộc to lớn trong bộ máy quan chức, cũng đừng cố làm con thiêu thân trong thời kỳ nhạy cảm này, một kẻ vô danh tiêu tốt như cô, đến khi đó có chết cũng chẳng hiểu lý do tại sao mình lại chết cũng nên.”

Lâm Phi Phi một hơi nói xong, cảm thấy tâm trạng rất tốt, thậm chí còn cho rằng mình đang đại phát từ bi, có lòng nhắc nhở một người không biết trời cao đất dày là gì, cũng chẳng qua chỉ là “câu” được Kiều Triết mà thôi, đúng là tự đem bản thân mình biến thành món đồ ăn.

“Nói xong chưa?” Hạ Diệp hừ lạnh một tiếng, quả thực là một người “tốt bụng” quá đi mà, làm quan thì có gì là to tát?

Lâm Phi Phi đắc thắng: “Nói xong rồi.”

“Nói xong rồi thì mau biến đi.”

“Cô!” Lâm Phi Phi tức giận đứng dậy, nhìn vẻ mặt không mấy đồng tình của cô gái trên ghế sofa, cũng chỉ cho rằng Hạ Diệp đang cố tỏ ra bình tĩnh, trước khi rời đi còn bổ sung thêm một câu cảnh cáo: “Tại đây, giẫm chết cô chẳng khó hơn giẫm chết một con kiến là bao.” Nếu như có người làm tổn hại tới lợi ích của gia tộc, thì chẳng cần Lâm Phi Phi phải ra tay, cũng có người khác tới loại bỏ cô.

“Đi thông thả, không tiễn.” Hạ Diệp khinh khỉnh ném ra một câu.

Lâm Phi Phi liếc nhìn bộ dạng chẳng mấy để tâm của Hạ Diệp, cũng không buồn nhiều lời giải thích gì thêm, liền nhắc chân, tiếng giày cao gót “cộp, cộp” nện xuống sàn gỗ, rồi đi thẳng ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 94: Kế hoạch.

Tại tòa nhà văn phòng cao lớn nằm trong khu trung tâm kinh doanh của đường vành đai bốn, hàng loạt nhân viên trong những bộ áo vest cùng sơ mi trắng chân váy chữ A chỉnh tề bận rộn ra vào qua khung cửa kính xoay.

Hạ Diệp bước vào tòa nhà với tấm danh thiếp tối giản trên tay, ngoài đại sảnh lộng lẫy, chiếc đèn chùm pha lê trên đầu lấp lánh ánh vàng, một chuỗi thảm thực vật được đặt trên bức tường kính bên cạnh, cùng với vài hàng ghế màu đỏ bầy bên dưới, còn có một người đàn ông cùng một người phụ nữ cầm cafe trên tay, đang trao đổi gì đó.

“Chào mừng quý khách đến với văn phòng Luật Thích An Trình, xin hỏi cô có lịch hẹn trước không ạ?” Cô gái mặc trang phục chuyên nghiệp đứng ở quầy lễ tân lên tiếng hỏi bằng giọng phổ thông đúng tiêu chuẩn.

“Tôi có hẹn với Luật sư Thích, vừa rồi tôi đã gọi điện cho anh ấy, anh ấy nói cứ đến thẳng đây là được.”

“Hạ tiêu thư phải không ạ?”

Cô gái bước ra khỏi quầy lễ tân và dẫn Hạ Diệp tới phía lối vào thang máy, có tám lối vào thang máy ở hai bên, Hạ Diệp đang định đi bộ đến thang máy gần nhất, thì cô gái bên cạnh lại nói: “Hạ Tiêu thư, mời đi bên này.” Cô ấy xòe lòng bàn tay chỉ về phía cửa thang máy trong cùng.

Hạ Diệp cười ngại ngùng: “Cảm ơn.”

“Là thế này, cần phải đi thang máy VIP mới có thể lên được văn phòng của Luật sư Thích, thông thường đặt được lịch hẹn với Luật sư Thích đều là khách hàng VIP của chúng tôi.”

Đôi phương nói năng rất thoải mái, không hề ngượng ngùng, khiến người nghe cảm thấy dễ chịu, nhân viên lễ tân được tuyển dụng đều là những người có trình độ chuyên môn cao, xứng với đại sảnh sang trọng này, Hạ Diệp không khỏi khen ngợi trong lòng.

Thang máy mở ra ngay lập tức khi cô gái chạm vào nút bấm, bên trong có ba tấm gương tròn cùng với thảm trải sàn, Hạ Diệp nhìn mình trong gương, không thể không cảm thán, chúng quả thực vô cùng sạch sẽ, chẳng thể trông thấy dù chỉ là một chút bụi bẩn, nếu không cẩn thận quan sát kỹ thậm chí còn khó phân biệt được đâu là người thật đâu là hình ảnh phản chiếu trong gương...

Cô gái nhấn vào nút có khắc số 30, Hạ Diệp chỉ thấy có năm nút ở hàng dọc là B1, 1, 27, 28, 29.

Nhận thấy ánh mắt của Hạ Diệp, cô gái lại mỉm cười giải thích: “Đây là lần đầu tiên Hạ tiểu thư đến văn phòng của chúng tôi phải không, thang máy VIP chủ yếu để phục vụ cho ba tầng trên cùng của tòa nhà, cũng chính là văn phòng của ba Luật sư nổi tiếng nhất của công ty chúng tôi.”

“Luật sư Thích, Luật sư An và Luật sư Trình?” Hạ Diệp tiếp lời hỏi.

Cô gái có chút kinh ngạc, cứ nghĩ rằng Hạ Diệp không biết gì, còn đang chuẩn bị giới thiệu một lượt với cô, có thể vào làm tại một công ty Luật hàng đầu cả nước quả thực là một vinh dự không hề nhỏ, tất nhiên cô gái cũng không muốn bỏ sót cơ hội để được thể hiện bản thân.

Thấy hàng lông mày hơi động của cô nhân viên lễ tân, Hạ Diệp tiếp tục hỏi:

“Vừa rồi cô có nói mà, đây là công ty Luật Thích An Trình.” Thật ra Hạ Diệp cũng không mấy hiểu, hơn nữa Thích Từ lại chẳng viết gì trên danh thiếp của anh ta, vậy nên cô chỉ tùy tiện đoán mà thôi.

Tầng trên cùng được chia thành hai đơn vị làm việc, một là văn phòng làm việc riêng biệt, còn lại là không gian được ngăn cách bằng vách ngăn. Hạ Diệp bình tĩnh nhìn Luật sư trong văn phòng đang ngồi nói chuyện với khách hàng, rồi lại nhìn sang những người đang chú tâm lật mở tài liệu ở một bên, người nào người nấy đều chuyên tâm vào công việc của mình, có vẻ như đây thực sự là một công ty lớn và chuyên nghiệp.

Thích Từ đã đợi sẵn trong phòng làm việc của mình, trên bàn hội nghị bày một đồng tài liệu, chiếc màn hình LCD trên tường phía cuối bàn đang bật sáng. Thấy Hạ Diệp, anh ta khẽ gạt đầu ra hiệu cho cô ngồi vào ghế bên bàn: “Cô có vội không? Hạ tiểu thư?”

Hạ Diệp lấy điện thoại ra, mở phần ghi âm bên trong, giọng nói độc đoán của Lâm Phi Phi lập tức vang lên trong văn phòng.

Thích Từ không biết là ai đang nói, tất nhiên không thể hiểu ý đồ của Hạ Diệp là gì, chỉ có thể im lặng chờ cô lên tiếng.

Sau đó, cô ấn nút tạm dừng và hỏi: “Luật sư Thích, công ty của anh có nhận việc liên quan đến mảng quan hệ công chúng không?”

“Đó là điều đương nhiên, ngày nay làm gì có người nổi tiếng nào lại không cần đến đội quan hệ công chúng, một trong những nhân sự cần thiết cho đội quan hệ công chúng chuyên nghiệp chính là Luật sư và tất cả các đội chuyên trách của chúng tôi đều chịu trách nhiệm về khía cạnh kinh doanh này. Tại sao cô Hạ lại hỏi vấn đề này?” Thích Từ có chút khó hiểu.

Thấy Hạ Diệp chưa lên tiếng, Thích Từ lại do dự hỏi tiếp: “Hạ tiểu thư muốn nhắm chiến lược này vào ai? Tôi đã tìm hiểu sơ bộ về trường hợp của cô, nhóm của chúng tôi đang thực hiện phân tích đoạn video giám sát, lần trước tôi không biết thông tin chi tiết về đối phương, nhưng bây giờ mọi chuyện có vẻ khá phức tạp, nếu trường hợp này tiến hành thông qua cách thủ tục tư pháp thì chắc chắn nhà họ Hà sẽ không thể ngoảnh mặt làm ngơ.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, một người đàn ông cao lớn bước vào và chăm chú nhìn phía sau người con gái đang ngồi trong bàn hội nghị. Hạ Diệp thấy ánh mắt của Thích Từ di chuyển ra phía sau, nên quay đầu nhìn theo, sau đó ánh mắt cô lập tức sáng lên, kinh ngạc hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

“Sau khi cô gọi điện muốn hẹn gặp mặt đàm phán, tôi đã thông báo cho anh ấy một tiếng, không ngờ lại đến nhanh như vậy.” Nói xong, Thích Từ tiếp tục nói với người đàn ông: “Đội trưởng Kiều, anh không bận sao?”

Kiều Triết kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Hạ Diệp: “Không bận, gần đây đội đang được nghỉ phép. Hai người nói tới đâu rồi?”

“Hạ tiểu thư đang hỏi liệu công ty chúng tôi có nhận mảng kinh doanh quan hệ công chúng hay không.”

Anh nhìn Hạ Diệp: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hạ Diệp cảm thấy mình bị hiểu lầm, liền nhấn nút phát tập tin ghi âm một lần nữa, để nó tiếp tục chạy, bên trong phát ra âm thanh chói tai của Lâm Phi Phi:

“Cô đừng có không biết tốt xấu, à phải rồi, suýt nữa thì quên, cô vừa từ nước ngoài về đúng không, nên có lẽ không hiểu lắm về quy tắc “trò chơi” trong nước. Đây là xã hội dựa trên các mối quan hệ... Ở đây, tôi có thể giẫm chết cô chẳng khó hơn giẫm chết một con kiến là bao.”

Đoạn ghi âm phát hết liền tự động dừng, vẻ mặt Kiều Triết có chút sững sờ, anh không ngờ Lâm Phi Phi lại đến nhà mình, càng không ngờ cô ấy lại nói những lời này với Hạ Diệp. Thế hệ quan chức đời thứ hai xuất hiện loại người như vậy, tuy rằng không thường xuyên gặp phải, nhưng khi được tận tai nghe thấy quả thực có chút phản cảm.

Hạ Diệp nói: “Tôi không cần giải quyết nguy cơ khủng hoảng từ quan hệ công chúng, nhưng công ty các anh có thể đảm nhận việc tạo ra khủng hoảng không?”

“Chỉ cần không vi phạm pháp luật, công ty đều sẽ nhận.” Thích Từ liếc nhìn Kiều Triết, dường như anh ta cảm nhận được chút nguy hiểm, cuối cùng lại hỏi: “Hạ tiểu thư muốn làm gì, hãy nói thử xem, chúng tôi sẽ đánh giá mức độ rủi ro cho cô dựa trên những miêu tả của cô.”

Hạ Diệp khẽ mỉm cười, ngược lại không hề vội vàng giải thích: “Hôm nay tôi xem được một mẫu tin tức, thứ hai tuần sau sẽ tái tranh cử Đại hội lần thứ 21, vì Kiều Vỹ Ngạn đã bị loại bỏ, nên người duy nhất có khả năng cạnh tranh cao hơn cả dường như là Lâm An Khang cùng một ứng cử viên khác họ Uông.” Trước khi nói xong, cô lại hỏi: “À phải rồi, em vừa nhờ một người bạn điều tra nhà họ Hà, nghe nói gia đình họ là người của ông nội anh, việc này anh biết không?”

“Tin tức em lấy từ đâu?” Anh hỏi trước.

“CIA.” Hạ Diệp không hề né tránh, chẳng có gì ngạc nhiên khi quen biết một vài người bạn tham gia vào công việc gián điệp, dù gì thì nhóm của cô cũng đã tham gia vào hoạt động tội phạm ở nước M trong nhiều năm và đã sớm gài một vài người của mình vào hệ thống CIA và FBI, nếu không sao có thể tồn tại được ngàn ấy năm.

“Nhà họ Hà có một vị trí trong quân đội, ba của Hà Tụng là do ông nội kéo lên, mấy năm nay từng bước phát triển, trước mắt cũng không có ý định tiếp tục leo cao, còn về những chuyện khác thì anh không rõ, em hỏi điều này làm gì?”

“Em chỉ cảm thấy thực sự kỳ lạ, nhà họ Hà là người của ông nội anh, nhưng lại phô trương ủng hộ Lâm An Khang trước truyền thông, hơn nữa ba anh – Kiều Vỹ Ngạn cũng là một ứng cử viên, mà nhà họ Hà lại không đứng về phía nhà họ Kiều, anh không cảm thấy việc này có hơi bất hợp lý sao?” Cô hỏi.

“Việc trong bộ Chính Trị anh cũng chỉ nghe câu được câu không, ông nội cũng đã sớm lui về tuyến hai rồi, tuy rằng trong nhà thường xuyên có người tới lui, nhưng hầu hết những người đó đều là do ông nội dẫn dắt, nên việc đến chào hỏi cũng dễ hiểu, còn về vấn đề nhà họ Hà ủng hộ ai thì đó cũng là việc tái diễn sau khi cải tổ lại quân bài trong tay mà thôi, mỗi một Chủ tịch Quận ủy mới sẽ tẩy sạch những người bị bỏ lại sau chức vụ trước đó, rồi chèn người mà mình tín nhiệm vào thay, vậy nên việc nhà họ Hà biểu hiện thái độ đồng tình ủng hộ cũng không có gì là lạ.” Kiều Triết giải thích. Hạ Diệp vốn là người có thói quen cân nhắc rất kỹ, nhưng anh đã nói như vậy thì cô cũng không còn gì thắc mắc nữa: “Hóa ra là như vậy, vậy thì mọi việc dễ xử lý hơn rồi, công khai là nhắm vào nhà họ Lâm, có đồ vui thì tất nhiên phải chia sẻ cho mọi người rồi.” Cô gái liếc nhìn chiếc điện thoại một cái, lộ ra nụ cười vui vẻ.

Khi Thịnh Từ nghe thấy điều này, rõ ràng anh ta đã làm một động tác nuốt nước bọt, sau đó đưa ánh mắt sang phía Kiều Triết, như thể đang chờ đợi ý tưởng nào đó từ anh.

“Ý anh là sao? Đoàn đội thuộc về anh, chẳng lẽ phải chờ Kiều Triết gặt đầu biểu thị đồng ý nữa à?” Nói xong, Hạ Diệp lại liếc nhìn anh ta một cái, rồi lại rời ánh mắt sang phía Kiều Triết, ngữ khí đầy bất mãn, không đợi người bên cạnh lên tiếng, cô lại nói: “Bất luận là việc có thành hay không, tôi đều sẽ trả tiền cho anh, tôi chỉ là muốn xem một vở kịch hay mà thôi, hiện tại đã có vài “lời dẫn” này, tất nhiên phải dùng đến nó chứ.”

Những lời nói của Lâm Phi Phi vẫn có tác dụng, quyền lực quan liêu trong hệ thống không phải là thứ mà người bình thường có thể lay chuyển được, ban đầu Hạ Diệp còn lo lắng rằng công ty sẽ từ chối cô vì rủi ro quá cao, nhưng cô là một người không chịu thua, càng không phải là một người tình nguyện thua người khác, cục tức này bất luận thế nào cô cũng phải moi ra

bằng được, nếu đã có kịch hay thì tất nhiên phải vui vẻ đón xem, chứ không thể bỏ lỡ cơ hội đó được.

Kiều Triết cau mày: “Em là nạn nhân, tiếng nói của em là quan trọng nhất.” Anh vẫn chưa quên đoạn ghi âm vừa rồi, nhất định là cô đã vô cùng tức giận, chưa kể đến yêu cầu của cô cũng không có gì là quá đáng, không giả dối, không lừa gạt, tất cả đều xuất phát từ sự thật.

Được sự đồng ý của Kiều Triết, Thích Từ thở phào một hơi nhẹ nhõm, dù sao thì video và đoạn ghi âm đều là đồ thật, họ chỉ cần chọn thời điểm thích hợp để phát chúng, sau đó đứng phía sau dùng gió thổi lửa, thì mọi chuyện tự nhiên sẽ thành công, về việc liệu nó có ảnh hưởng tới cuộc bầu cử hay không, thì nó cũng chỉ đơn giản là tạo ra một chút áp lực mà thôi.

“Hạ tiểu thư, tôi vẫn muốn nhắc nhở cô rằng môi trường chính trị trong nước rất khác so với ở nước ngoài, nếu có vụ bê bối giữa các chính trị gia nước ngoài, chẳng hạn như cuộc bầu cử tổng thống của Hillary Clinton khi đó, vì dính vào bê bối cộng thêm nhiều lời rèm pha bám lấy vì vậy đã mất đi phiếu bầu, thế nhưng hầu hết Bộ chính trị ở trong nước chúng ta đều đã được mặc định, cuộc đấu tranh đã kết thúc từ trước thời điểm bầu cử và cuộc bầu cử chỉ là một đoạn phim cắt cảnh, là lễ ăn mừng cho người chiến thắng cuối cùng mà thôi.” Thích Từ chậm rãi nói.

“Anh thực sự đánh giá tôi quá cao rồi, tôi đâu có tham vọng lớn như vậy, bản thân cũng không quan tâm ai sẽ là người thắng cử, chỉ là trong tay đã có sẵn “gia vị” thì tôi sẽ chẳng ngại ngần mà “rắc muối”. Mặc dù tôi không phải nhận lấy tổn hại đáng kể nào, nhưng những việc đã xảy ra thì chẳng thể quay về ban đầu được, đi theo con đường tư pháp chính là lối đi duy nhất mà một người bình thường như tôi có thể dùng để đáp lại mà thôi.” Khi nói đến việc chính, nụ cười đã hoàn toàn biến mất trên khuôn mặt cô, đến giọng điệu cũng vô cùng lạnh lùng.

Nếu người ta trèo lên đầu bạn để ức hiếp, thì bạn phải chịu đựng sao? Con người sống chẳng phải cũng chỉ vì muốn tranh giành lấy cái thoải mái về mình thôi sao, bản thân cô đã sống từng ấy năm, hà có gì lại phải chịu loại oan ức này? Tiền cô không thiếu, nhưng tôn nghiêm thì không thể cứ thế dễ dàng bỏ qua. Ngày tháng “đâm dao liếm máu” bên ngoài cũng đã qua, chẳng có sóng to gió lớn nào là chưa từng trải, vậy thì ai lại muốn âm thầm chịu đựng uất ức này cơ chứ?

Nhìn thấy ánh mắt dần dần âm trầm của Hạ Diệp, Kiều Triết đưa tay vuốt ve lưng cô: “Em đừng giận, bản thân em là bên A, có yêu cầu gì thì cứ đề cập, nếu Luật sư Thích đã nhận lời thì chắc chắn anh ấy sẽ dốc toàn lực ứng ph

.....

Lời tác giả: Tất cả tình tiết, sự kiện chính trị xuất hiện trong truyện đều là hư cấu, mọi người không cần quá để ý, suy xét trong khi đọc.

-----oOo-----

Chương 95: Dư luận.

Hà Tụng đã biến mất cả ngày nay, nhà họ Hà trong ngoài nhốn nháo, lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, nhân viên bảo vệ mặc thường phục chỉ biết đứng nhìn nhau rồi nhìn nữ chủ nhân của gia đình đi đi lại lại trong phòng khách.

Mẹ Hà cầm điện thoại trên tay: “Hà Đức Dung! Ông mau nghĩ cách giải quyết đi, tiểu Tụng không biết thế nào mà lại bị Kiều Triết nhốt vào tù 957, vừa rồi tôi cử người đi đón, kết quả là bên đó không chịu thả người, ông mau gọi điện qua đó xem sao, bảo bọn họ mau chóng thả thằng bé ra!”

“Không phải tôi đang nghĩ cách đây sao, nơi đó không phải là chỗ tôi nói là được, nếu như trong phạm vi quản lý của tôi thì tôi đã sớm bảo họ thả người rồi, tiểu Tụng phạm phải tội gì bà có biết không?” Giọng nói của người đàn ông vang lên ở đầu dây bên kia.

“Làm sao tôi biết được, thằng bé đến nhà họ Lâm tham gia tiệc đính hôn, rồi cả đêm không về nhà, kết quả hôm nay hỏi han ra mới biết, thằng bé bên nhà họ Lâm nói tiểu Tụng bị bắt đi rồi.”

Một nữ giúp việc vội vàng chạy tới: “Phu nhân, có chuyện rồi.”

Hà phu nhân chán ghét liếc nhìn cô ta một cái: “Còn có thể xảy ra chuyện gì được nữa, ăn nói cho cẩn thận, vội cái gì?”

Cô gái toát mồ hôi hột, vội vàng đứng ngay ngắn: “Người quản lý bên phía Thiên đường nhân gian gọi tới, nói đang bị cảnh sát bao vây, còn nữa, anh ta còn nói... Còn nói bảo phu nhân mau xem xem việc đang diễn ra trên mạng là thế nào...”

“Thiên đường nhân gian bị cảnh sát bao vây? Chẳng phải hai năm nay luôn do tiểu Tụng kinh doanh sao, lẽ nào sự việc lần này có liên quan đến nó?”

“Tôi...Tôi cũng không biết, phu nhân bà mau lên mạng xem sao đi ạ.” Sau khi nhận được cuộc gọi, cô ta vội lấy điện thoại ra xem trang tin tức hàng ngày, kết quả là bài viết đầu tiên lại in tên của nhà họ Lâm và nhà họ Hà. Cô gái nói xong vội vàng đưa điện thoại của mình qua, người quản gia đứng một bên cũng vội vàng lấy điện thoại ra tìm kiếm thông tin.

Tiêu đề của bài báo đầu tiên: *Xảy ra vụ việc tấn công tình dục tại lễ đính hôn của con trai ứng cử viên Lâm An Khang, nạn nhân chính thức kiện Hà Tụng ra tòa vì tội hiếp dâm!*

Tiêu đề bài báo thứ hai: *Lâm Phỉ Phỉ, thiên kim nhà họ Lâm, thế hệ quan chức thứ hai, cùng mối tình thâm kín với Hà Tụng đã bị phơi bày! (Hình*

ảnh đính kèm là ảnh chụp màn hình tại cuối hành lang, nơi người đàn ông và người phụ nữ đang ôm nhau thắm thiết.)

Mẹ Hà trợn trừng hai mắt, đưa điện thoại dí sát lại nhìn, kiểm tra từng chữ trong tiêu đề bài báo cùng những bình luận ngập tràn trên mạng...

ID Gove.cn đưa ra câu hỏi: *Bị cáo Hà Tụng và người bị lộ mối quan hệ bên dưới có phải là cùng một người không?*

Lâu trên có mù không thế? Không nhìn thấy trên tiêu đề đã viết rõ ràng rằng Hà Tụng có ý định cưỡng hiếp nạn nhân trong tiệc đính hôn hay sao, trong giới có bao nhiêu người mang tên Hà Tụng có thể vào nhà họ Lâm dự tiệc?

ID Thế giới đại gia đúng là ảo giác: *Đằng trước ôm bạn gái đằng sau đỡ trò đời bại.*

ID khác: *Chẳng lẽ chỉ có mình tôi chú ý tới nhà họ Lâm thôi sao, cả 5 xu là bài viết này chỉ tồn tại chưa đầy năm phút.*

ID khác: *Chẳng phải Lâm An Khang luôn nhấn mạnh niềm tin triết lý chính trị hay sao, nếu ông ta xóa bài đăng thì không phải là tự vả mặt à?*

.....

“Tin tức tung ra khi nào? Đội ngũ quan hệ công chúng trong nhà đâu hết rồi? Đã liên hệ với nhà họ Lâm chưa?” Bà ta hỏi quản gia đang đứng bên cạnh.

Người đàn ông trung niên đứng thẳng người, chột dạ nhìn bà chủ, đáp: “Bây giờ tôi sẽ liên lạc ngay.” Ông ta cũng vừa xem được tin tức, lúc này đang căng thẳng lau mồ hôi lạnh trên đầu.

“Cô gái này rốt cuộc là thế nào? Phi Phi và tiểu Tụng là quan hệ bạn trai bạn gái sao, tại sao chưa từng nghe thằng bé đề cập tới?” Nói đến đây lại nhớ ra con trai mình vẫn còn đang ở trong tù, nên lại ra lệnh cho người bên cạnh: “Mau liên lạc cho tôi, gọi cho Giám đốc Triệu, tôi không tin lại có người dám không nghe lời quản giáo của họ.”

Căn biệt thự nhà họ Lâm lúc này lại đang vô cùng im ắng, Lâm Nghị và Lâm Phi Phi cũng sờ đứng trong thư phòng của ba, không ngờ mọi chuyện lại diễn biến nhanh như vậy, cả hai đều chột lạng khi nhìn sự việc đang lên men trên mạng xã hội, nhà đã đột lại gặp mưa to, Tào Hân Hân còn đang ở nhà âm ỹ đòi hủy hôn.

Lâm An Khang nổi giận lôi đình, từng mảnh gốm trắng vỡ tan nát trên sàn khi này vẫn còn nguyên vẹn: “Con và Tào Hân Hân rốt cuộc là thế nào, Hà Tụng và con lại sao nữa?” Ông ta chỉ thẳng vào mặt hai người chột vắn.

Lâm Nghị vốn là người thẳng thắn, không hiểu tại sao cô gái này lại thay đổi, ngày hôm qua còn như chú chim nhỏ rúc trong lòng mình, vậy mà hôm nay đã biến thành bộ mặt sống chết cũng không chịu qua lại với nhau: “Con sẽ không kết hôn nữa!”

Vì chút chuyện nhỏ này mà đòi hủy hôn, anh ấy không hề cảm thấy bản thân mình làm sai ở đâu, cân nhắc đến lợi ích của gia tộc trước tiên dường như đã là việc làm theo bản năng, hơn nữa trong thời kỳ đặc biệt này, nếu có chuyện gì đó xảy ra, thì quả thực là một vết thương nhỏ mà đau toàn thân.

Lâm An Khang với chiếc gạt tàn trên bàn ném qua: “Cuộc hôn nhân này con nói không là không được sao?”

Lâm Nghị nghiêng sang một bên né tránh, mắt liếc nhìn xuống đất, trong lòng bất mãn nhưng không dám lên tiếng, lúc này ba đang vô cùng tức giận, hơn nữa việc này cũng chẳng phải việc anh ấy có thể kiểm soát, vừa rồi Tào Hân Hân đã gọi điện cho anh ấy và đơn phương tuyên bố hủy hôn, anh ấy cũng đâu có làm được gì hơn?

Lâm Phi Phi tiến lên một bước, bảo vệ Lâm Nghị: “Ba, việc này không thể trách tiểu Nghị, chuyện hủy hôn cũng đâu có phải do em ấy nói.”

“Cuộc hôn nhân này con không muốn cũng phải muốn, bên nhà họ Tào đã có lời rồi, bọn họ không dự định hủy hôn, vấn đề nằm ở con và Hân Hân, tốt nhất là con nên ngoan ngoan dễ dàng con bé kết hôn, lúc này không phải là lúc để hai đứa giận đối nhau!”

Lâm Nghị ừ ừ, Lâm Phi Phi đang định tiếp tục lên tiếng bênh vực em trai thì Lâm An Khang lại nói: “Lo việc của con cho cẩn thận đi, con và Hà Tụng là thế nào, vụ tấn công tình dục trong tiệc đính hôn là sao, tại sao lúc đó không giải quyết cho ổn thỏa, lại cứ phải đợi đến lúc này mới làm bùng nổ ra?”

“Ba, con đã liên hệ với đội quan hệ công chúng của gia đình, ba tạm thời đừng nóng nảy, chắc chắn mọi việc sẽ sớm được lật ngược lại thôi.” Sau khi việc này bùng nổ, cô ấy nhất thời có chút hoảng loạn, nhưng nghĩ tới việc mình vẫn còn quân bài trong tay, nên lập tức liên hệ với đội quan hệ công chúng của gia đình mà mình đã nuôi bấy lâu nay để giải quyết.

“Ba không có hứng thú với những chuyện này của các con, tốt nhất là hai đứa để ba yên tĩnh trong mấy ngày này, tổng tuyển cử tuần sau tuyệt đối không được để xảy ra vấn đề gì, sự việc đang âm ỉ trên mạng tốt nhất là khiến chúng biến mất càng nhanh càng tốt.”

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 96: Đảo ngược.

Âm thầm im lặng, một cuộc chiến dư luận nổ ra trên mạng, đội quan hệ công chúng hàng đầu của công ty Luật Thích An Trình đã bí mật hoạt động, vô số các nhân viên bình luận mạng đang ngồi trước máy tính không ngừng thay đổi tài khoản đồng thời ấn bàn phím âm ầm.

“Ý cô là bên phía Lâm Phỉ Phỉ có một đoạn video? Video thế nào?” Thích Từ hỏi.

Trên mạng đang là thời điểm nóng nhất, một khi đoạn video liên quan được tung ra, rất có thể sẽ khiến dư luận hoàn toàn bị đảo lộn.

Ngược lại, Hạ Diệp chẳng hề căng thẳng, miệng vẫn nhóp nhép nhai đồ ăn: “Chính là video trong tiệc tân hôn, khi tôi nằm trong vòng tay của một người đàn ông khác.”

Kiều Triết siết chặt bàn tay đang chuẩn bị gấp đồ ăn đưa lên miệng của cô, hỏi: “Hà Minh Thịnh?”

Hạ Diệp hé đôi môi mỏng có chút bóng dầu, vội vàng gật đầu giải thích:

“Đó là sau khi em bị bỏ thuốc, Hà Tụng đưa em vào phòng, chính Hà Minh Thịnh đã đến bế em ra ngoài, đúng lúc đó đã bị Lâm Phỉ Phỉ quay lại.”

Anh buông cổ tay cô ra, thậm chí phào một hơi nhẹ nhõm, suýt chút nữa tưởng rằng vẫn còn người khác, trong lòng thầm nghĩ tại sao việc lớn như vậy mà bản thân lại có thể bỏ sót được.

Dư luận đã trôi qua một buổi chiều, đấu tranh dư luận phải tốn công sức, cần luôn chú ý tới hướng thảo luận của quần chúng, cho dù có một chút gió lay động cỏ cũng phải lên tinh thần vững vàng, vì vậy tất cả đội quan hệ công chúng đều cả đêm không ngủ, cứ thế cho đến khi dần dần hướng đi của dư luận thành công mới có dám buông tay rời khỏi vị trí.

Thích Từ thông qua tai nghe Bluetooth nhắc nhở tất cả phải hết sức chú ý, màn hình hiển thị số liệu phân trăm gắn trên tường, lúc này lượt bình luận về chủ đề đã vượt quá mốc mười triệu và lượt view đã vượt quá một trăm triệu.

Sự chú ý của mọi người đều bị dồn hướng về một gia tộc giàu có, đời quan chức thứ hai trong nước, dựa vào tài lực của gia tộc mà phớt lờ pháp luật, để xảy ra những hành vi sai trái, đồng thời hàng trăm đến hàng nghìn vụ kiện tụng khác cũng được lên hot search, toàn bộ đều dính dáng tới các hộ gia đình khác có liên quan. Tất cả đều là án nhẹ hoặc truy tố không hợp lệ, tòa án sẽ không chấp nhận, mọi bản án đều là về tham nhũng và những bất công trong hệ thống, nó sẽ đưa suy nghĩ của mọi người trở lại thời kỳ vài năm về trước.

“Xuất hiện rồi.” Thích Từ nhìn chằm chằm danh sách trang tin tức hot search trên máy tính.

Kiều Triết với lấy chuột, mở đoạn video đó lên, tiêu đề vừa tê hại vừa ngu ngốc: *Người bị hại có thực sự vô tội? Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ?*

Ánh trắng bên ngoài cửa sổ mờ ảo, vàng trắng lạnh lùng quan sát trò hề trên thế gian, mỗi sinh linh chẳng qua cũng chỉ là một trong hàng tỷ quân cờ dưới tay người quyền quý.

Thích Từ đưa ra chỉ dẫn mới thông qua tai nghe: “Mọi người chú ý, bây giờ chúng ta sẽ hướng dư luận theo hướng mà đôi phương đang muốn đạt được, nếu bọn họ muốn người bị hại có tội, thì chúng ta ném cho họ một mối lửa, để bọn họ bùng cháy một chút.”

Hạ Diệp liếc nhìn đoạn video rung mờ, người con gái trong đó mơ hồ, mềm nhũn, đang ngã vào vòng tay một người đàn ông, vì vai người đàn ông hướng ra phía camera nên chỉ có thể mờ mờ thấy góc nghiêng mặt anh ta, nhưng nếu quan sát kỹ vẫn có thể nhìn ra anh ta đang nhận nhịn điều gì.

Cây Oden trong tay đột nhiên mất đi vị giác, vốn dĩ tưởng rằng chỉ cần bản thân mình trong sạch thì không cần để ý bất cứ điều gì, nhưng lúc này cứ nghĩ đến cảnh đoạn video đó đang được phát trên hàng nghìn hàng vạn chiếc điện thoại, Hạ Diệp lại cảm thấy xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, sự điên cuồng đêm qua vẫn còn rõ ràng trước mắt, rõ đến mức cảm giác tê dại cào xé tâm can đó vẫn còn phảng phất trong tim...

Kiều Triết vỗ lên đùi cô hai cái dưới mặt bàn, trò chuyện để an ủi cô, sau đó anh chỉ vào đoạn video, nói: “Chỗ này có phải đã bị cắt rồi không?” Bề rộng của đoạn video không bình thường, như thể nó đã bị kéo dài ra.

Hạ Diệp ngẩng đầu nhìn đến vị trí ngón tay của Kiều Triết, màn hình video thon dài, rõ ràng là quay lên bằng điện thoại, nhưng trong khung hình chỉ xuất hiện hai người, một là Hạ Diệp và một là Hà Minh Thịnh.

Cô nhớ lại và cô gắng khôi phục cảnh tượng đó trong đầu, nói: “Đây chắc là vị trí mà Hà Tung ngã xuống, cho dù không quay được toàn thân, nhưng nhất định nửa cơ thể anh ta phải xuất hiện trong khung hình.”

“Đúng thế, vừa rồi nhân viên kỹ thuật bên tôi đã nói rằng một số hình ảnh đã bị cắt tại góc bên phải của video và phần sau cũng đã được phóng to.”

“Có thể chỉnh sửa lại không?” Kiều Triết hỏi.

“Để tôi hỏi xem, nếu có thể chỉnh sửa, thì hẳn sẽ giúp ích được rất nhiều cho chúng ta.” Thích Từ nói.

Hạ Diệp lấy điện thoại ra, nhìn cái tên đầu tiên trong mục hot search, tiêu đề thực sự chói mắt, sau khi nhấp vào, cô nhận ra tất cả những bình luận mới thực sự là thứ khó coi, liền thờ dài một hơi rồi tiếp tục kéo xuống.

ID nào đó: Quả nhiên là dối trá, tôi nghĩ cô gái này chắc là vì tiền thôi, nếu không tại sao lại dám mạo hiểm ăn vạ với nhà họ Lâm và nhà họ Hà trong khoảng thời gian này.

ID nào đó: Có người tung tin rằng cô gái này chuyên đi làm tiền, không biết tìm được ở đâu lắm thiệp mời, đến những nơi đó cũng chỉ muốn tìm người bao nuôi thôi.

ID khác: Nói cả nửa ngày rồi, rốt cuộc lai lịch của cô gái này là thế nào, gia cảnh không tốt mà dám dâm đơn kiện thiếu gia nhà họ Hà sao? Mọi người nói với tôi rằng cô ấy không có người bao nuôi sao?

ID nào đó: Cô gái này cũng có chút nhan sắc đó chứ, với thân hình này thôi cũng ăn đứt mấy cô hotgirl trên mạng rồi.

ID khác: Dùng sắc để gài bẫy thôi, chắc là do chưa thương lượng được giá cả, loại gái làm tiền này thì chỉ cần ném cho chút tiền vào mặt là rút đơn kiện ngay, có gì mới lạ đâu.

ID nào đó: Nhìn vẻ mặt dâm dăng của cô ả kia, rõ ràng là đang muốn được lên giường với người ta, tôi nhìn thôi cũng đủ cứng rồi, có ai biết sự tình bên trong thế nào không, giá cả thế nào?

.....
Kiều Triết với lấy điện thoại trong tay Hạ Diệp: “Đừng xem nữa, cần phải để chúng lên men thêm chút nữa, đợi đến lúc lên đến đỉnh điểm mới ra tay.” Cô thở dài một hơi, quả thực là được mở mang tầm mắt, không phải cô chưa từng “ăn dưa” trên mạng, nhưng khi mọi việc rơi trúng đầu mình thì quả thực là một cảm giác chẳng tốt đẹp gì.

Thích Từ cho rằng Hạ Diệp đang chịu đả kích, nên mở miệng trấn an:

“Lướt xem đỉnh điểm tiếp theo sẽ vào khoảng mười một giờ, chúng tôi sẽ tung ra đoạn ghi âm vào lúc đó, Hạ tiểu thư không cần bận tâm tới những lời bàn tán trên mạng nữa, hiện tại tất cả đều là lực lượng của bên kia tung ra, chứ người theo dõi thực sự sẽ không xuất hiện nhanh như vậy đâu, bọn họ vẫn đang chờ đợi và theo dõi sát xao tình hình.”

“Tôi không sao, chỉ cảm thấy... Mới lạ!” Hạ Diệp cố gắng nghĩ ra một từ thích hợp để miêu tả tâm trạng của mình lúc này.

“Nguy cơ của việc quan hệ công chúng chẳng qua chỉ là việc dẫn dắt tâm điểm của dư luận, đại đa số mọi người đều không có khả năng tự phán đoán, thông thường những bình luận thuận theo hướng nào nhiều hơn thì mọi người sẽ theo hướng đó, đây là tâm lý phổ biến, thường được nói đến trong tâm lý học, điều này cũng giống như đạo lý của câu nói “*Có ba người sẽ thành hổ*”, huống hồ trên mạng có đến hàng nghìn hàng vạn “con hổ”.

Thích Từ chậm rãi nói.

Con người luôn dễ tin vào những gì mình thấy, càng kịch tính càng hay, càng sôi động thì càng thú vị, mọi người cùng hòa theo nhau trên mạng, dù sao thì cũng chẳng phải là chuyện của bản thân mình, những người đi trước đã từng đưa ra lời cảnh báo rằng, những gì bạn nghe, những gì bạn thấy chưa chắc đã là sự thật, nhưng mấy thứ xuất hiện trên mạng kiểu này, thì cái gì nghe được, cái gì thấy được, mọi người có thể phân biệt rõ ràng hay không? Chỉ cần một tiêu đề cũng đủ khiến bạn mù mắt, trái tim con người chính là như vậy, luôn muốn lấp đầy đầu những câu chuyện mà mình muốn nghe.

Lâm Phi Phi ngồi trong văn phòng cùng đội quan hệ công chúng của riêng mình, vẻ mặt đắc thắng nhìn những bình luận đang ngập tràn trên mạng, suýt chút nữa vui vẻ đến bật cười thành tiếng.

Nhân viên bên cạnh lên tiếng: “Còn 13% nữa là lên đến đỉnh điểm.” Anh ta liếc nhìn thời gian ở góc bên dưới màn hình: “Chỉ còn chưa đầy nửa tiếng nữa, là đến đợt cao điểm truy cập tiếp theo, khi đợt này được thêm vào, thì cuộc thảo luận sẽ tiếp tục ít nhất cho đến sáng mai.”

Người phụ nữ trên ghế sofa lười biếng vươn vai, đặt lòng bàn tay lên môi ngáp một cái: “Gần đến mười một giờ rồi, làm xong đợt này thì mọi người có thể nghỉ ngơi.” Lâm Phi Phi nhắm mắt, nghĩ rằng chiến thắng chắc chắn đã thuộc về mình và tưởng tượng ra bộ dạng tức giận của bên kia.

Ngay khi cô ấy chuẩn bị bước vào một giấc mơ ngọt ngào thì bên tai lại truyền đến tiếng ồn: “Lâm tiểu thư!”

Sau khi bị đánh thức, Lâm Phi Phi tỏ rõ sự cáu kỉnh: “Xong việc rồi sao?”

“Sao cô không nói đối phương còn có phương án sau?” Các kỹ thuật viên lộ rõ vẻ tuyệt vọng và cảm thấy vô cùng bất lực.

“Phương án sau cái gì?”

Người đàn ông để màn hình máy tính hiển thị ra thông tin và thấy một tiêu đề trong danh sách hot search đang tăng lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, vị trí 23, vị trí 19, vị trí 13...

Tiêu đề: Lâm Phi Phi, con gái của Lâm An Khang hùng hồn tuyên bố: “Ở đây, giẫm chết cô chẳng khó hơn giẫm chết một con kiến là bao” Thế hệ quan chức thứ hai hiện nay liệu có một tay che trời!

Lâm Phi Phi rung mình mở tiêu đề ra, trên đầu còn có một đoạn âm thanh đính kèm. Kỹ thuật viên ở một bên ấn nút phát, bên trong truyền đến một giọng nói quen thuộc, chính là lời cô ấy nói với Hạ Diệp sáng nay.

Người phụ nữ với gương mặt trang điểm thanh tú dần dần như muốn sụp đổ, vẻ mặt trở nên dữ tợn: “Mau đè chúng xuống cho tôi! Nếu không đè xuống được thì có thể xóa!”

Một số kỹ thuật viên cốt cán trên bàn hội nghị vội vã vận hành chiếc máy tính trong tay, họ liên tục ra lệnh cho nhóm bên dưới, cố gắng chuyển hướng dư luận, với âm mưu khiến người xem hoang mang, nhưng trong lòng đều biết rằng đã quá muộn để giành lại bầu trời, vốn dĩ tưởng rằng mình đã dành chắc phần thắng trong tay, ai ngờ đến cuối cùng lại nhận lấy một đòn đau như vậy!

Một trong những kỹ thuật viên đề nghị: “Lâm tiểu thư, hãy liên hệ với các văn phòng về vấn đề không gian mạng Trung ương và trực tiếp đặt bài đăng này thành mục nhạy cảm, đây chính là cách nhanh nhất.”

“Máy người không làm được hay sao! Nhà họ Lâm chúng tôi tốn công nuôi các người trong bao nhiêu năm trời!” Người phụ nữ hét lên như phát điên, cô ấy thậm chí còn không dám nghĩ đến hậu quả của việc này.

Mặc dù người đàn ông vô cùng bất lực, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Lâm tiểu thư, chúng tôi không có quyền cao như vậy, nếu cá nhân thực hiện việc đó sẽ vi phạm luật mạng quốc gia, trách nhiệm của chúng tôi chỉ là giải quyết các khủng hoảng liên quan đến quan hệ công chúng.”

Lâm Phi Phi vội vàng lấy điện thoại ra, nhìn vào danh bạ, cuối cùng cũng tìm ra một số. Giám đốc văn phòng Vấn đề không gian mạng! Điện thoại được kết nối nhanh chóng, hình như đối phương cũng đoán được sẽ có người gọi tới, Lâm Phi Phi liền vội vàng lên tiếng: “Xin chào Giám đốc Ngô! Tôi là Lâm Phi Phi...”

Cô ấy đang định nói tiếp yêu cầu của mình thì lại bị ngắt lời: “Phi Phi phải không, tôi biết cô muốn nói gì, không phải tôi không muốn giúp, nhưng chỗ chúng tôi nhận được chỉ thị của cấp trên, nói không cho quản lý việc này và không được phép vận dụng công cụ máy móc của nhà nước để điều phối.”

Trước đó vài phút, Lâm An Khang cũng đã gọi tới, ông ta cũng dùng lý lẽ tương tự để từ chối đối phương, không phải ông ta không muốn giúp, thế nhưng lần này cấp trên đã đưa ra chỉ thị rõ ràng rằng không được nhúng tay vào, nếu không sẽ tự chịu trách nhiệm! Nếu như mọi ngày, bên trên mắt nhắm mắt mở, chỉ cần một cuộc điện thoại sẽ có thể gỡ đi một trang mạng mà không có bất cứ vấn đề gì, nhưng hôm nay không biết đã xảy ra chuyện gì, chính bản thân ông ta cũng đang tự hỏi liệu có phải bộ Chính trị đã lại có thay đổi rồi hay không?

Cộng rơm cuối cùng cũng chìm xuống đáy, Lâm Phi Phi không cam tâm cúp máy, hiện tại thực sự không hiểu tại sao mọi chuyện lại xảy ra đến bước này, một cô gái chẳng có lai lịch cũng có thể thắng được người có tiền có quyền như cô ấy hay sao?

Thấy danh sách hotsearch đã ổn định trở lại, tiêu đề rực lửa vừa vắn đứng trên đầu danh sách, mà con số truy cập bên dưới vẫn không ngừng tăng vọt, Lâm Phi Phi cầm lên chiếc ba lô xa xỉ đặt trên bàn, sau đó quay người ra ngoài, không thể không chấp nhận sự thật chẳng thể nào thay đổi này.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 97: Mất tích.

Thích Từ đứng dậy khỏi chỗ ngồi, liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, đồng thời vươn vai, nói: “Được rồi, về cơ bản là đã kết thúc, đối phương đã đưa ra lời xin lỗi.”

Hạ Diệp kinh ngạc nhìn thư xin lỗi ở vị trí thứ hai trên màn hình: “Cũng nhanh đó chứ!”

“Thông thường khi bộ phận quan hệ công chúng giải quyết thất bại, hoặc không thể thực hiện được ý đồ, thì việc đưa ra lời xin lỗi là phương án cuối cùng, vì dù sao nó cũng giành được số ít thông cảm và giảm thiểu thiệt hại.”

Thích Từ giải thích.

Kiều Triết bổ sung thêm: “Và tất cả đều do bộ phận quan hệ công chúng viết.”

Hạ Diệp bĩu môi, nhìn những bình luận không ngừng nhảy lên trên màn hình, hầu hết đều là những lời chửi rủa, trút giận với gia tộc quyền thế, dù sao thì việc cô làm được cũng chỉ đến được đến đây mà thôi...

“Về nhà thôi, về việc truy tố Hà Tung, tòa án đã thụ lý, sớm nhất cũng phải một tháng mới nhận được giấy gọi hầu tòa.” Kiêu Triết nói với cô.

Thích Từ xoa xoa sống mũi gần vị trí hốc mắt: “Đội trưởng Kiêu, Cục quản lý không gian mạng Trung ương lần này không can thiệp vào, dựa vào tầm ảnh hưởng của nhà họ Lâm và nhà họ Hà thì không thể có chuyện không làm được việc nhỏ này.”

Anh suy tư một lát: “Nhà họ Lâm đã đứng trước được bậc cuối cùng của vị trí cao nhất, vậy nên người có thể xuất chiêu này chắc chắn là người trên nữa.”

Hạ Diệp nghe xong như người đứng trong sương mù: “Người bên trên nữa?”

Thích Từ vừa đeo lại kính vừa nói: “Dưới thể chế tập quyền trung ương, quyền lực như một chiếc kim tự tháp và người ngồi trên cùng mới là người nắm quyền thực sự.”

Kiều Triết đột nhiên nhớ ra điều gì đó, anh nhướn mày hỏi anh ta: “Hiện tại chủ tịch Quận ủy tái đắc cử nhiệm kỳ thứ hai?”

“Chủ tịch Quận ủy có thể phục vụ trong hai nhiệm kỳ liên tiếp sao?” Hạ Diệp cắt ngang.

Thích Từ há miệng, trong đầu suy đoán quanh quẩn, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào.

Kiều Triết mặt không biến sắc, nói thay anh ta: “Đầu sở chính trị, người thực sự nắm quyền nằm ở phía sau, người được ngồi vào vị trí hiện tại chỉ là con rối.”

Thích Từ ngay lập tức nói: “Và Lâm An Khang không phải một người tình nguyện nghe theo người khác!”

Nét châm biếm xuất hiện trên gương mặt người đàn ông: “Ông ta vốn dĩ không phải là người trong gia tộc quan chức, chỉ dựa vào hai bàn tay để leo lên được đến vị trí hiện tại, nhưng tiếc là tham vọng của ông ta đã bị phơi bày quá sớm.” Huyết thống không đủ chính thống, tất nhiên là “bên trên” sẽ không yên tâm tiếp tục giao quyền cho người ngoài.

“Ý anh là ông ta sẽ không được chọn trong cuộc bầu cử lần này?” Lượng thông tin quá lớn, khiến Hạ Diệp vô cùng khó hiểu.

Thích Từ vừa gật đầu biểu thị đồng ý với Kiều Triết vừa nói: “Được, nếu như ông ta tiếp tục nằm gai nếm mật thêm vài năm thì chắc hẳn sẽ được bầu, một người ngoài có thể lọt vào hệ thống nếu không bày tỏ lòng trung thành tuyệt đối với người trong những gia tộc quan chức lâu đời, thì rất khó tiến lên, khiến ông ta trùu chân thực sự là việc chỉ cần làm trong giây lát.”

“Làm thế nào để bày tỏ lòng trung thành?” Cô hỏi.

Một nụ cười hiện lên trong đôi mắt sâu thẳm của Kiều Triết, anh hơi dừng lại, rồi tiếp tục nói: “Khiến đôi tay của mình dính đầy màu tươi, càng nhiều sẽ càng chứng tỏ được lòng trung thành của mình.”

Về mặt Hạ Diệp vô cùng nghiêm túc lắng nghe, không ngờ anh lại nói một câu như vậy, liền thay đổi sắc mặt trùu mắt nhìn anh.

Người đàn ông vươn lòng bàn tay to lớn nhéo má cô một cái: “Đùa thôi mà.” Sau đó anh liếc mắt lên nhìn đồng hồ trên tường: “Đi, về thôi.”

Thích Từ đứng bên cạnh khoe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười bình tĩnh: “Về thông thả, đội trưởng Kiều.”

Kiều Triết thuận thực vẫy vẫy tay, sau đó nắm tay Hạ Diệp chuẩn bị rời đi. Hạ Diệp đứng ở cửa, quay đầu lại hỏi Thích Từ: “Còn chưa biết bên anh thu phí thế nào, gửi báo giá vào mail cho tôi nhé, lát nữa tôi sẽ nhắn địa chỉ email cho anh.” Cô nói xong lại lắc lắc chiếc điện thoại đang cầm trong tay. Thích Từ liếc nhìn Kiều Triết một cái, mở miệng định nói gì đó lại thôi. Hạ Diệp nhướn đôi mày mỏng: “Anh muốn nói gì cứ nói, suốt ngày cứ phải nhìn anh ấy làm gì, tôi đã nói rồi, tôi sẽ trả tiền, hay là lo tôi trả không nổi?”

“Hạ tiểu thư, cô là bạn của đội trưởng Kiều...” Anh ta nói.

“Đây là hai việc hoàn toàn khác nhau, anh cũng là bạn của anh ấy mà.” Mặc dù không nói câu tiếp theo, nhưng rõ ràng là cô không thích mắc nợ ai và bản thân cô cũng không muốn phải nợ ân huệ của người khác nếu việc đó có thể giải quyết bằng tiền.

Bờ vai Thích Từ hơi trùu xuống, anh ta nói thẳng: “Đội trưởng Kiều là cổ đông lớn nhất của công ty chúng tôi.”

Hạ Diệp á khẩu, chờ đợi quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh mình, nếu còn tiếp tục kiên quyết thì đúng là không nể mặt anh chút nào.

Kiều Triết thấy vậy liền gãi gãi lông mày, rồi kéo cô rời đi. Hạ Diệp nhìn người đàn ông đang bước phía trước, những lời vừa rời của mình quả thực có hơi thẳng thắn quá mức, vì vậy cô chọn cách đánh phủ đầu: “Sao anh không nói cho em biết sớm?”

“Vốn dĩ định lát nữa về sẽ nói với em, nhưng không ngờ em lại sòng phẳng như vậy.”

Anh nói với giọng lạnh lùng, như thể có chút đau lòng, đột nhiên Hạ Diệp nhận ra rằng mình vẫn chưa thoát khỏi tật xấu đó, liền vội vàng ôm cánh tay anh làm nũng: “Là do em không biết mà, chỉ là em không muốn anh phải mắc nợ ân tình người khác mà thôi.”

Hai người đi tới thang máy, Hạ Diệp quan sát biểu hiện của anh qua gương, đồng thời tựa đầu vào vai anh: “Anh giận rồi sao?”

Kiều Triết hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra: “Không giận.”

“Anh nói dối.”

Khuôn mặt nghiêm nghị của Kiều Triết vẫn không hề thả lỏng, anh cúi đầu nhìn cô một cái, mỉm cười đáp: “Không lừa em.” Vừa dứt lời, anh lại tiến gần đến thì thầm vào tai cô: “Có cần anh chứng minh không?” Lòng bàn tay to lớn đang ôm eo cô đột nhiên siết chặt, nụ cười của người đàn ông cũng dần dần trở nên xấu xa.

Một hơi thở ấm áp phả vào tai Hạ Diệp, giọng nói trầm thấp đem theo vài phần phấn khích, như muốn cuốn người nghe vào trong, cô liếc nhìn chiếc camera gắn trên đỉnh đầu, đồng thời đè lại bàn tay muốn di chuyển của người đàn ông: “Không cần!”

Chuông báo thang máy vang lên, nút đỏ B1 vụt tắt, cửa thang máy từ từ thu lại về hai phía. Hạ Diệp dừng lại, vội vàng nói: “Đợi một chút, em muốn đi vệ sinh, anh ra lấy xe đi, lát nữa em ra cổng trên lầu một đợi anh.” Cô nói xong liền đưa chiếc ba lô màu trắng trên vai cho anh.

Kiều Triết gật đầu, nhận lấy đồ rồi sải bước ra ngoài. Hạ Diệp lại ấn nút lầu một, cảm thấy có chút khẩn trương, hai chân nhịn không được khẽ run.

Đại sảnh rộng lớn vốn đã không còn bóng người, chỉ có một nhân viên trực ban ở quầy, Hạ Diệp lon ton chạy chậm về phía nhà vệ sinh trong góc. Bên ngoài đèn đường sáng trưng, trên đường cũng không có quá nhiều xe cộ đi lại, có lẽ do đã là gần nửa đêm, nên cửa xoay phía trước đã đóng, sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, Hạ Diệp chuẩn bị ra ngoài bằng lối cửa hông, thì đột nhiên có ai đó gọi cô lại.

“Hạ tiểu thư?”

Tay Hạ Diệp vẫn đang đặt trên tay nắm cửa kính, cô nghi ngờ quay đầu lại, trước mặt xuất hiện một gương mặt xa lạ, liền hỏi: “Anh là?”

Người đàn ông cao gầy trên đầu đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen che lấp vầng trán, đôi vai rộng trong bộ quần áo giản dị, sau đó đối phương đưa giấy tờ tùy thân trong tay mình ra, nói: “Mời cô đi với tôi một chuyến, Hạ tiểu thư.”

Thấy giấy tờ trong tay anh ta có ghi “Ủy ban an ninh Quốc gia”, trong đầu Hạ Diệp đang còn nghĩ không biết đây là bộ phận nào, hình như là bộ phận giám sát, vì vậy cô lên tiếng hỏi: “Có việc gì không?”

“Hạ tiểu thư cứ đi đi rồi sẽ biết.”

Trong lòng đột nhiên vang lên tiếng chuông cảnh báo, Hạ Diệp quay đầu nhìn ra bên ngoài, sau đó ngoảnh lại, nói: “Đề tôi nói với bạn trai mình một tiếng, anh ấy đang ở bên ngoài đợi tôi.” Hạ Diệp tự thầm hỏi trong lòng, liệu đối phương là ai, chẳng lẽ là người do Lâm Phỉ Phỉ cử đến ám sát mình?

“Không cần đâu, Kiều Triết cũng đang ở bên dưới, anh ấy sẽ đi cùng cô.”

Đối phương rõ ràng là biết mọi thứ về cô, anh ta nói với vẻ mặt thờ ơ, không hề lay chuyển. Báo cảnh sát hẳn là vô ích, Ủy ban An ninh Quốc gia là cấp trên của cảnh sát, phải không nhỉ? Trong khi cô đang xem xét ngẫm nghĩ quyền lực của Ủy ban An ninh Quốc gia thì đối phương lại nói:

“Hạ tiểu thư, có người muốn mời cô uống trà mà thôi, không cần phải căng thẳng như vậy.”

Hạ Diệp trượt tay khỏi tay nắm cửa, biết rằng mình chẳng thể chạy thoát, bộ phận An ninh Quốc gia bí mật như vậy, nơi có mạng lưới gián điệp khổng lồ, muốn làm gì đó cũng không phải việc dễ dàng, hiện tại vẫn chưa rõ ý đồ của đối phương là gì, vậy thì đành ngoan ngoãn nghe theo vậy.

Anh ta không lên tiếng, Hạ Diệp cũng chẳng biết phải mở lời thế nào, vẻ mặt của người đàn ông vô cùng nghiêm nghị và quyết đoán, sau khi ra khỏi thang máy, cuối cùng cô cũng không nhịn được, đành hỏi: “Cái đó, tôi có thể hỏi một chút là mình sẽ đi gặp ai không?”

Khi đi tới bên một chiếc xe thương vụ màu đen không biển số, trên mỗi ô cửa kính đều dán một lớp giấy dán tối màu, người đàn ông dừng lại, quay đầu liếc nhìn cô một cái: “Đến thì sẽ biết ngay thôi.”

Hạ Diệp âm thầm nguyên rủa trong lòng, không thể đổi cách nói nào cho mới mẻ hơn sao, tiếp đến cô nhìn vào trong xe, cố gắng tìm kiếm một bóng dáng quen thuộc, nhưng giây tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng “cạch”, người đàn ông phía trước kéo mở cửa, sau đó làm động tác ra hiệu cho cô lên xe.

Hạ Diệp nhìn vào trong, bên trong hoàn toàn trống không, chẳng một bóng người! Hai mắt cô đột nhiên mở to, hỏi: “Chẳng phải anh nói Kiều Triết cũng đi sao?”

Người đàn ông nhếch miệng nở nụ cười mỉa mai, vươn tay thô bạo đẩy cô vào trong, giọng điệu cũng trở nên nguy hiểm: “Không nói như vậy, thì sao có thể khiến Hạ tiểu thư ngoan ngoãn đi theo được?”

Hạ Diệp loạng choạng ngã xuống ghế, mắt thấy người đàn ông đang dí súng vào thắt lưng mình, cô đành lặng lẽ nhìn sang chỗ khác, điều chỉnh lại tư thế ngồi rồi hỏi: “Rốt cuộc các người là ai? Ngay cả cảnh sát đưa ra lệnh triệu tập cũng phải có lý do chứ?”

Người đàn ông bên ngoài đã đóng cửa lại, đi sang phía bên kia của chiếc xe, người còn lại ngồi trên ghế lái lên tiếng: “Cô không cần thiết phải biết nhiều như vậy.”

Hạ Diệp cường lại kích động trong lòng, bày ra vẻ đáng thương, tiếp tục hỏi: “Cho tôi một chút gợi ý cũng được mà? Nếu có chết thì ít nhất cũng phải cho tôi biết lý do tại sao chứ?”

Qua chiếc gương chiếu hậu, gương mặt cô gái trắng nõn nà, đang khẽ cau mày, đôi môi đỏ mọng hé mở, nhìn đối phương với ánh mắt tràn đầy hy vọng.

Anh ta không ngừng mở to mắt nhìn về phía trước: “Không để cô phải chết đâu, Hạ tiểu thư cứ yên tâm.”

Thấy anh ta vẫn đứng đờ đẫn không có ý định nói tiếp, Hạ Diệp đành im lặng nhìn ra ngoài cửa kính, trên đường thỉnh thoảng có vài chiếc xe lướt qua, cô cố gắng ghi nhớ từng khúc cua, thử đoán xem nơi mình đang đi rốt cuộc là đâu.

Kiều Triết lái xe đến chỗ đậu xe bên ngoài, nhìn về phía cửa kính đối diện, sau đó lại quay đầu nhìn vào màn hình trong xe, đã mười phút trôi qua, tại sao cô vẫn chưa ra. Anh lấy điện thoại, bấm máy gọi cho cô, bên phải tiếng nhạc chuông quen thuộc vang lên, nguồn phát ra âm thanh chính là ở chiếc ba lô màu trắng đang để trên ghế phụ lái.

Sau khi dập máy, Kiều Triết tiếp tục chờ đợi, cuối cùng sau khi đợi thêm mười phút nữa, trong lòng anh bắt đầu lo lắng không yên, liền rút chìa khóa xe, sải bước đi về phía tòa nhà.

Khi đến quầy lễ tân, anh hỏi nhân viên trực ban tại đó, xem anh ta có thấy một người phụ nữ đi ra từ nhà vệ sinh hay không, người đàn ông trung niên mặc đồng phục bảo vệ nói: “Vừa rồi có một cô gái đi ra, nhưng hình như có người gọi cô ấy, sau đó họ cùng nhau đi vào thang máy rồi.”

Kiều Triết gọi cho Thích Từ, vừa đợi cuộc gọi kết nối vừa đi về phía nhà vệ sinh. Trong nhà vệ sinh không một bóng người, chỉ có một dì lao công đang cầm khăn lau bồn rửa tay, Kiều Triết đứng ngoài cửa hỏi: “Làm ơn cho hỏi, bên trong có người không?”

Dì lao công bối rối liếc nhìn người đàn ông bên ngoài: “Không có.”

Sau khi nghe câu trả lời, anh cảm ơn một câu, rồi chạy về phía lối vào thang máy.

Thích Từ vẫn đang ở trên lầu hoàn thiện nốt công việc hôm nay, trông thấy cuộc gọi của Kiều Triết, anh ta có chút ngạc nhiên, rồi nhấp nút nhận cuộc gọi: “Sao thế?”

“Không thấy Hạ Diệp đâu rồi, anh bảo người kiểm tra camera giám sát xem sao, camera dưới lầu một cùng thang máy đều xem qua một lượt, bây giờ tôi lên trên tìm anh.”

Kiều Triết vội vàng lên thang máy, trên trán nổi đầy gân xanh, cả người bối rối không yên, ai dám ngang nhiên đưa người đi như vậy, mọi khả năng đều không ngừng xẹt qua trong đầu, nhà họ Lâm, nhà họ Hà, hay là nhà họ Tào?

Không thể nào, sóng gió trên mạng vẫn chưa qua, bọn họ không thể ngu ngốc đến mức động tới đương sự vào lúc này chứ?

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 98: Quyền lực.

Thấy người đàn ông vội vã chạy tới, Thích Từ cũng nhanh chóng xoay máy tính đến trước mặt anh, nói: “Có người đưa cô ấy đi rồi.”

Kiều Triết nhìn vào màn hình máy tính, ở lối vào đại sảnh, một người đàn ông mặc quần áo bình thường gọi Hạ Diệp lại, vì đội mũ lưỡi trai nên không nhìn rõ mặt đối phương, cũng không biết anh ta đã nói những gì, mà Hạ Diệp lại đi theo. Cảnh tiếp theo chuyển đến thang máy, người đàn ông đứng bên cạnh Hạ Diệp, hai người nối đuôi nhau đi xuống tầng hầm, sau đó, Hạ Diệp bị anh ta đẩy lên một chiếc xe thương vụ màu đen.

Hình ảnh cũng dừng lại tại đây, Thích Từ hỏi: “Anh cảm thấy sẽ là ai?”

“Không biết.” Lòng mày người đàn ông nhíu chặt.

Kiều Triết thao tác chuột đều chỉnh video giám sát lên tốc độ 0.5 lần. Khi người đàn ông mặc thường phục quay người và bước vào thang máy, anh ta vô thức đưa tay lên ấn vào vành mũ của mình, Kiều Triết tua lại đoạn video một lần nữa, sau đó dừng lại, cuối cùng cũng bắt giữ được hình ảnh lộ nửa khuôn mặt của đối phương.

“Sử dụng hình ảnh này có thể tìm được thông tin của người này không?”

Kiều Triết chỉ vào hình ảnh mờ hồ trên màn hình nói với Thích Từ.

“Không chắc, có thể thử xem sao, nhưng chúng ta điều tra như vậy là bất hợp pháp.”

“Gọi người điều tra.”

“Được!!!”

Thích Từ lưu lại hình ảnh, đang định đóng lại trang tin tức thì phát hiện gì đó: “Anh xem này!”

Danh sách đã xuất hiện thêm một tiêu đề mới: *Nữ chính bị tấn công tình dục trong tiệc đính hôn nhà họ Lâm bị nghi là đã mất tích!*

Tiêu đề ngắn gọn lại khiến người xem hoang mang bất định, sau khi nhấp vào nó, một trong các báo cáo truyền thông chính thức đã xếp lên hạng đầu tiên, điều đó có nghĩa là phóng viên của các tờ báo đã cố gắng liên lạc với người có liên quan và thử mọi cách nhưng không thành công, vì vậy mới xuất hiện tiêu đề thu hút sự chú ý này.

Kiều Triết càng nhìn sắc mặt càng tệ, thấy những bình luận đang không ngừng tuôn ra bên dưới, hầu như ai cũng ám chỉ rằng nhà họ Lâm đã làm gì đó với nạn nhân, nếu là người ngoài cuộc, không hiểu sự tình bên trong, thì chắc chắn sẽ có cùng suy nghĩ như vậy về nhà họ Lâm giống như dư luận hiện tại.

Nhìn bình luận liên tục tăng vọt, Thích Từ nói: “Chắc chắn là lực lượng của bên nào đó, tin tức vừa tung ra mà họ đã vội vàng kết luận và định hướng dư luận như vậy rồi.”

“Nhà họ Lâm gặp bất lợi thì ai là người được lợi nhất?” Kiêu Triết hỏi anh ta.

“Uông Hữu Lương! Trong cuộc bầu chọn lần này, ông ta là đối thủ mạnh nhất của Lâm An Khang.”

“Ai là người đứng sau Uông Hữu Lương?” Người đàn ông theo phản xạ thốt lên câu hỏi.

Trước khi Thích Từ đưa ra câu trả lời, Kiêu Triết lại đột ngột đứng dậy, bước nhanh ra ngoài mà không buồn nhìn lại, anh nói: “Tôi biết đó là ai rồi.”

Thích Từ nhìn bóng lưng người đàn ông vội vã rời đi, hỏi: “Vậy có cần điều tra người đàn ông trong video nữa không?”

“Không cần kiểm tra.”

Hạ Diệp nhìn chiếc xe chạy một vòng ra đến ngoại ô, người đàn ông bên cạnh hết lần này đến lần khác nhìn chăm chăm vào cô, có lẽ vì sợ cô sẽ có bất kỳ hành động bất ngờ nào đó. Trên đường ngày càng ít xe cộ, Hạ Diệp luôn cảm thấy con đường này dường như đã từng nhìn thấy trước đây, nhưng cô không nhớ rõ là khi nào, đến khi trông thấy căn biệt thự trước mắt, cô mới chợt nhận ra, đây không phải là biệt thự của ông cụ Kiêu hay sao?

Quả nhiên là vậy, chiếc xe đã dừng lại ở bãi đậu xe mà lần trước anh và cô đã dừng, nhưng có thể nào Hạ Diệp cũng không thể nghĩ ra rằng ông cụ Kiêu lại gọi mình đến. Mà lại chỉ là mời đến uống trà? Nếu nghĩ theo cách này, thì có hơi chuyện bé xé ra to thì phải.

Sau khi xuống xe, Hạ Diệp được mời lên phòng ngủ trên lầu hai, một người đàn ông nói thẳng: “Ông cụ Kiêu ngủ rồi, ngày mai sẽ gặp cô, Hạ tiểu thư tạm thời nghỉ ở đây một tối vậy.”

Hạ Diệp đành phải bước vào căn phòng mới tinh dưới ánh nhìn của hai người họ, thấy người đàn ông chuẩn bị đóng cửa lại, cô nửa đùa nửa thật hỏi: “Nếu tôi bỏ trốn thì làm thế nào?”

Hai người họ rõ ràng là hơi khựng lại, không ngờ cô lại hỏi thẳng như vậy, một người lên tiếng, nói: “Cô trốn không nổi, tôi tin Hạ tiểu thư là người thông minh, không muốn tự tìm rắc rối cho bản thân.” Xung quanh khu biệt

thực vô cùng thừa thớt nhà ở, đội tuần tra được sắp xếp trên mọi nẻo đường, không ai có thể yên lặng rời khỏi nơi đây, chứ đừng nói đến chuyện bỏ trốn. Hạ Diệp nở nụ cười rạng rỡ, thức thối đáp lại: “Cảm ơn đã nhắc nhở.”

Sau khi cánh cửa đóng lại, cô đi loang quanh trong phòng, bên trong có phòng tắm riêng, phong cách trang trí nội thất cổ điển, rèm cửa màu đỏ sẫm buộc ở hai bên, hai quả cầu tua rua buông thõng xuống hai đầu cửa sổ, bên ngoài khung cửa là một mảng cây cối đen kịt. Hạ Diệp lặng lẽ thở dài một hơi, tới đâu hay tới đó vậy, trước tiên phải tắm rửa sạch sẽ cái đã.

Kiều Triết phi nước đại về nhà ông nội, có lính gác ở ngoài cổng, sau khi nhìn ra đó là Kiều Triết mới mở cửa để anh vào. Bên trong khu biệt thự vẫn sáng như ban ngày, lúc này đến tìm ông nội có vẻ không mấy thích hợp, ông cụ chắc đã nghỉ ngơi từ sớm, Kiều Triết âm thầm quan sát nhân viên bảo vệ hôm nay, phát hiện có nghiêm ngặt hơn bình thường, anh yên lặng đi lên lầu hai, trông thấy bên ngoài một căn phòng đang có nhân viên đứng canh gác.

Kiều Triết chậm rãi đi tới, người đang đứng bên ngoài càng nhìn càng thấy quen mắt, không phải là người đàn ông vừa rồi trong video giám sát hay sao? Anh thậm chí còn không cần cân nhắc, trực tiếp lên tiếng hỏi: “Hạ Diệp ở bên trong đúng không?”

Người đàn ông mắt nhìn thẳng, tất nhiên là anh ta biết Kiều Triết, nhưng anh ta đang hành động theo lệnh của ông cụ Kiều, nên tự nhiên chẳng việc gì phải sợ sệt trước một người không tuân thủ theo quy tắc chính trị: “Đúng, ông cụ Kiều đã dặn từ giờ cho tới ngày tổng tuyển cử kết thúc vào tuần sau, thì Hạ tiểu thư không được xuất hiện tại bất cứ đâu.”

Anh chỉ cần suy nghĩ một chút cũng biết tình huống lúc này đang đi tới đâu, vốn dĩ Lâm An Khang không thể thắng chức, sự việc đang diễn ra lúc này chỉ như thêm chút củi góp lửa, khiến ông ta bại trận một cách danh chính ngôn thuận hơn mà thôi, trước giờ Kiều Triết luôn không thích đề cập đến vấn đề chính trị, bất luận là Kiều Vỹ Ngạn hay ông cụ Kiều, anh đều không có hứng thú tham gia.

Có thể dễ dàng kết luận Uông Hữu Lương là người của ông cụ Kiều và bọn họ muốn đưa ông ta lên cao. Vì các phương tiện truyền thông chính thức được sử dụng để mang lại sóng gió, nên vấn đề này không thể là ý kiến của một mình ông nội và quyền lực cốt lõi thực sự nằm trong tay một số thành viên thường ủy đã về hưu, sau khi suy nghĩ một cách cẩn thận, có thể hiểu tại sao Kiều Vỹ Ngạn lại thất bại, vì những người kế thừa phải là tầng lớp quyền lực nòng cốt, nếu không đủ tin tưởng, thống nhất lẫn nhau thì không thể thông qua, họ thà chọn một tên ngốc nghếch yếu ớt còn hơn là giao quyền cho bất kỳ ai có tham vọng. Một khi người nào đó có tham vọng lên nắm quyền, làm sao đối phương có thể sẵn sàng tiếp tục làm một con rối?

-----oOo-----

Chương 99: Đảo chính.

Kiều Triết liếc nhìn cửa sổ ở cuối hành lang, tối đen một khoảng, thỉnh thoảng có vài tia sáng quét qua, cuộc tổng tuyển cử sắp diễn ra, gần đây hệ thống an ninh đều được bố trí mã hóa, nhiệm kỳ lần trước cách đây bốn năm cũng không thấy bày binh bố trận như vậy, xem ra lần này các ông lão thực sự rất không chắc chắn.

“Tôi vào trong nói với cô ấy vài câu.” Kiêu Triết nói với hai người đứng ngoài cửa.

Hai người đàn ông đồng thời nhìn nhau, vừa tự hỏi liệu anh có cướp người đi mất hay không, lại vừa sợ khiến sự việc diễn ra quá căng thẳng khi đó sẽ khó giải quyết.

Dường như Kiêu Triết đã đoán được đối phương đang nghĩ gì: “Tôi không mang cô ấy đi đâu, chỉ vào nói với cô ấy vài câu thôi, hai người mang người đi mà chẳng thông báo lấy một tiếng, đồng thời cũng không có kế hoạch hại người, chứng tỏ rằng bên trên của các anh vẫn chưa quyết định được nên làm gì tiếp theo với cô ấy, nếu bên trên đã giao việc này cho ông nội, thì chắc chắn đã cân nhắc đến quan hệ của cô ấy với tôi, trong nhà của tôi, tôi vào trong nói với cô ấy vài câu cũng đâu phải là yêu cầu gì quá đáng?”

Đôi lời đã làm sáng tỏ vấn đề, tuy không tham gia vào chính sự nhưng không có nghĩa là anh không biết gì, cũng không có nghĩa là anh nguyện ý làm con cá để người ta đem lên thớt giết thịt.

Một người đàn ông liếc nhìn người đứng bên cạnh mình, sau đó lùi lại một bước, nhường chỗ trống cho anh bước vào.

“Cảm ơn.” Kiêu Triết khẽ gật đầu cảm ơn rồi mở cửa vào phòng.

Căn phòng trống không, trong phòng tắm vang lên tiếng nước bắn tung tóe. Tại môi trường xa lạ, vật dụng xa lạ, dụng cụ vệ sinh cá nhân đều là đồ mới tinh dùng một lần, Hạ Diệp không định tắm rửa chậm rãi, cô chỉ muốn xong xuôi thật nhanh để ra ngoài, mong chờ đến ngày mai, lúc này cô vẫn đang băn khoăn, rốt cuộc là Kiêu Triết có biết việc này hay không, nếu không biết chắc hẳn anh đang vô cùng lo lắng.

Sau khi dội sạch chút bọt cuối cùng trên người, cô đem áo choàng tắm treo trên tường mặc vào, lại nghe thấy bên ngoài phòng tắm có tiếng gõ cửa, đột nhiên trở nên cảnh giác: “Còn có chuyện gì sao?”

“Là anh.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hạ Diệp âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm, từ bên trong mở cửa ra, nhìn thấy anh đang đứng trước mặt, liền vô thức chạy lại ôm chầm lấy anh.

Kiều Triết vòng qua eo cô, bế cô đến bên giường. Cô ôm lấy cổ người đàn ông thì thầm bên tai anh hỏi: “Chuyện này là thế nào, tại sao bọn họ lại bắt em đến đây, tại sao ông nội anh lại muốn gặp em?”

Người đàn ông đặt cô lên giường: “Có chút phức tạp.”

“Lẽ nào là vì nhà họ Lâm?”

Kiều Triết gật đầu: “Đây không phải ý của một mình ông nội, em không mấy am hiểu về tình hình chính trị trong nước, đại khái là những người nắm quyền phía sau vẫn muốn tiếp tục nắm quyền, mà Lâm An Khang không phải là người bọn họ muốn đẩy lên, vì vậy tình cờ em lại đụng trúng hòng súng đó, nên bọn họ muốn dùng chuyện của em để làm cái cớ khiến nhà họ Lâm càng thêm khốn đốn.”

“Họ muốn làm gì?”

“Muốn để em mất tích một thời gian, cho đến khi cuộc bầu cử kết thúc.”

Vẻ mặt Hạ Diệp lập tức thay đổi, đây chẳng phải bản thân cô đã biến thành con tốt trong nhóm chính trị gia này rồi sao? Mặc dù cô không quan tâm nhiều đến chính trị, nhưng cô cũng chẳng muốn phải hy sinh thời gian của mình để hoàn thiện cho người khác, cô đâu phải là thánh mẫu, ở đó chịu trận.

Hạ Diệp nhắm mắt lại, bình tĩnh đảo mắt một cái: “Mấy gia tộc quyền thế các anh lúc nào cũng giở trò thao túng thế giới bên ngoài một cách vô cùng đáng ghét, anh có biết hay không?”

“Biết, bọn họ cũng biết, bọn họ đều biết.” Anh đã dùng từ bọn họ để tỏ rõ lập trường của mình.

Hạ Diệp biết mình không nên tức giận với anh, nhưng sự việc phát triển tới bước này quả thực cô không thể nào ngờ tới được, đối với sự suy sụp của nhà họ Lâm cô cũng hoàn toàn thờ ơ, giở trò với cô là Lâm Phỉ Phỉ, chẳng hề liên quan gì đến gia đình họ Lâm, nhưng đột nhiên lại bảo cô giúp người khác đạt được mục đích, cộng sức cho nhóm giàu có cầm quyền, không có chuyện đó đâu, vì họ chẳng phải là thứ tốt đẹp gì.

“Em phải ra ngoài.” Ngay khi giọng nói vừa rơi xuống, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng súng nổ. Xung quanh lập tức phát ra tiếng còi báo động, tiếp đến hai người ở cửa cũng xông vào.

Kiều Triết lập tức đến gần cửa sổ quan sát, anh hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có người đột kích! Trước tiên hãy rời khỏi đây đã.” Một trong số hai người họ lên tiếng.

Hạ Diệp không hiểu sự phức tạp trong các mối quan hệ, nhưng vào lúc này, cô mới thực sự nhận ra, mọi chuyện không đơn giản như mình tưởng tượng,

quả thật là có thể mất mạng, tiếng súng vừa rồi là hoàn toàn có thật. Kiều Triết nhìn ánh đèn nhấp nháy xanh đỏ trên chiếc xe tuần tra bên ngoài, đồng thời những lính canh từ bốn phía đang lao về nơi phát ra tiếng nổ, từng tiếng súng trầm đục xé tan màn đêm yên tĩnh.

“Đưa tai nghe cho tôi.” Kiều Triết nói với một người trong số hai người vừa xông vào.

Người đàn ông đưa qua, Kiều Triết vừa đón lấy đeo vào tai, vừa nắm tay Hạ Diệp bước ra ngoài, cô nghe thấy anh dặn dò hai người phía sau: “Các anh đi tìm ông cụ Kiều, cô ấy cứ giao cho tôi.”

Sau đó, anh nói vào tai nghe: “Tôi là Kiều Triết, báo cáo tình hình.”

Hạ Diệp đang đi trên đôi dép dùng một lần đi trong nhà, hai hàng lông mày cau có, không thể thuận lợi trên cả quãng đường đi xuống tầng hầm cùng anh.

Bên dưới tối đen như mực, Kiều Triết không bật đèn, trực tiếp nhập dấu vân tay vào một cánh cửa, rồi kéo Hạ Diệp vào trong. “Cạch” một tiếng, công tắc bên tường được ấn xuống, đôi mắt đã quen thích nghi với bóng tối đột nhiên có chút khó chịu, theo phản xạ, Hạ Diệp đưa tay lên che đi ánh đèn sáng đến chói mắt, cô chớp mắt hai cái rồi dò xét môi trường xung quanh, hai bên đều có tủ kính, trong tủ chứa đầy súng đạn, trước khi kịp phản ứng lại, Kiều Triết đã lấy một khẩu súng lục nhỏ nhét vào tay cô.

“Cầm lấy, em biết dùng chứ?” Anh nhớ rằng cô từng nói mình đã đến một trường dạy bắn súng tư nhân để tập luyện.

Hạ Diệp nhìn khẩu súng P238 trên tay, kết cấu nhẹ nhàng đáng ngạc nhiên, đây rõ ràng là ấn bản của một nhà sưu tầm, cô chuyển sự chú ý sang Kiều Triết và thấy anh đang đeo một khẩu súng lục vào thắt lưng, tiếp đến lại lấy thêm một khẩu súng dài khác, xem ra là khá nặng.

“Tình hình thế nào?” Hạ Diệp dành ra chút thời gian đặt câu hỏi.

“Nhà họ Lâm và nhà họ Hà muốn đảo chính, không có thời gian để giải thích, anh sẽ đưa em ra ngoài trước.”

Tiếp đến cô lại bị anh kéo nhanh đi, vừa lên lầu trên liền đụng phải tên lính đặc công mặc áo đen từ bên ngoài xông vào, Kiều Triết nhanh chóng nhắm về phía người đang chạy lên lầu, “đoàng” một tiếng, trên cầu thang phát ra tiếng vật nặng rơi, anh nhanh như cắt ôm Hạ Diệp xoay người trốn sau bức tượng, đem cả người cô bao bọc trong lòng.

“Bất luận anh là ai, hôm nay trung thành theo lệnh của ai, chỉ cần hạ ngay vũ khí xuống...” còn chưa dứt lời, đột nhiên một tiếng “A” thất thanh vang lên: “Lùi lại phía sau! Nằm xuống!”

Kiều Triết nhân cơ hội ném quả lựu đạn nhỏ ra ngoài, sau đó kéo Hạ Diệp chạy về hướng ngược lại. Phía sau vang lên tiếng nổ ầm ầm, Hạ Diệp choáng váng vì mùi thuốc súng ập đến bất ngờ, không phải cô chưa từng chứng kiến trận chiến lớn như vậy, nhưng khi ở bên ngoài làm nhiệm vụ, cô

chỉ thường xuyên trông thấy qua màn hình giám sát, rất ít khi tham ra thực chiến, hiện tại hơi nóng phía sau đã nhắc nhở cô rằng, đây hoàn toàn là sự thật.

Đi qua lối hành lang bên ngoài, bởi vì hai người đang trên lầu hai, sau lưng lập tức có kẻ địch lao tới, lầu dưới còn không biết sẽ gặp phải những người nào, nên anh đã lựa chọn để cô trốn trong bể bơi ở lầu ba.

Từ bể tối đen, người đàn ông ngồi xổm xuống, ra hiệu cho cô giẫm lên vai anh. Hạ Diệp biết đây không phải là thời điểm có thể do dự, anh nắm rõ tình hình hơn cô, nên chỉ đành giẫm lên bờ vai rộng lớn của anh.

Kiều Triết vững vàng đỡ lấy cổ chân Hạ Diệp đứng dậy, Hạ Diệp bám vào thành bể bơi dùng hết sức lực nhảy lên, “bùm” một tiếng ngã vào làn nước, cô quay người lại nhìn về phía người đàn ông bên dưới, rõ ràng là anh không có ý định lên trên cùng cô.

Cô nghe anh nói: “Ở đây đợi anh, chúng ta đã bị bao vây, nếu chúng bắt được em sẽ không làm gì em đâu.” Nếu Lâm An Khang muốn thương vị mà không dính vào tai tiếng, ông ta chỉ có thể đảm bảo rằng Hạ Diệp có thể an toàn cho đến khi cuộc tổng tuyển cử kết thúc, bởi vì toàn dân đều đang đón xem cảnh này.

Hạ Diệp còn chưa kịp lên tiếng đã thấy anh đã biến mất vào màn đêm. Bể nước như một tấm gương, phản chiếu vàng trắng sắc nhọn đang treo ngược trên đỉnh đầu, như một lưỡi dao có thể đâm thẳng vào tim cô bất cứ lúc nào. Hạ Diệp tựa vào bức tường lạnh lẽo và lặng lẽ quan sát cảnh vật xung quanh. Bể bơi nằm trên tầng cao nhất bên phải căn biệt thự, có lẽ nếu đi từ cổng trước vào thì đây là điểm khó phát hiện nhất, nhưng cô lại nhìn thấy tia sáng quét cùng âm thanh bước chân, có người đang tới!

Hạ Diệp lập tức chìm xuống nước, ánh sáng dưới nước mờ昧, cô bơi về phía bóng đèn trong góc, vừa tiến được một bước trên đầu đột nhiên có tia sáng chiếu thẳng xuống, tuy bản thân vẫn đang lặn dưới nước, nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng sẽ rõ ràng thế nào khi đứng bên trên nhìn xuống.

Quả nhiên là vậy, một giọng nói từ bên kia truyền tới: “Ra đi, Hạ tiểu thư!” Cô nắm chặt khẩu súng lục trên eo, nghiêng răng nghiêng lợi buông tay ra rồi từ từ nổi lên, đưa hai tay lên mặt nước, liếc mắt nhìn thấy một người đang cầm đèn rọi về phía mình, thế nhưng lại là anh ấy.

“Giờ hai tay lên, rồi từ từ tiến lại đây.” Anh ấy đã nhìn thấy động tác dưới nước của cô, tuy sóng nước lăn tăn, nhưng vẫn có thể nhận biết được, hướng hồ anh ấy còn quả hiểu về cô, cô chẳng phải là một cô gái không biết thứ gì trên đời.

Hạ Diệp ướt sũng, cả người không khỏi run lên khi đứng trong làn gió đêm, áo choàng ướt đầm nước treo trên vai, cô lẳng lặng đi tới bên bể bơi, liếc nhìn người đối diện đang vươn tay ra. Cô gái quay người bước lên cầu

thang, vẻ mặt thờ ơ, trong mắt lộ rõ vẻ kinh thường, không quên khi đó người nói không muốn thông đồng làm bậy là ai, còn nói ở chính tại nơi này, thật đúng là trò hề.

Lâm Nghi ngượng ngừng thu tay lại, anh ấy không hề muốn mọi chuyện thành ra thế này, nhưng tình hình hiện tại đã đến giai đoạn gay cấn, không phải anh chết thì sẽ là tôi, nhà họ Lâm chỉ có thể chọn một là liều chết xông lên, hai là lui tàn mãi mãi, mà anh ấy chỉ có thể chọn một về mà thôi.

“Kiều Triết đâu?” Lâm Nghi lên tiếng hỏi.

Hạ Diệp vịn vạt áo choàng tấm của mình, không ngẩng đầu lên, nói:

“Không biết.” Cô thực sự không biết.

Người đàn ông mặc đồ đen phía sau Lâm Nghi bước tới, thô bạo dí súng vào trán Hạ Diệp, hóng súng hơi nóng, vẫn còn phảng phất mùi thuốc súng. Đối phương lên tiếng đe dọa: “Khai mau!”

Cô cau mày quay đầu né tránh họng súng của anh ta, sau đó ngẩng đầu đầy khinh thường liếc nhìn Lâm Nghi, đồng thời quét ánh mắt một vòng nhìn những tay súng xung quanh, nói với giọng miệt thị: “Đã nói là không biết rồi mà! Có bản lĩnh thì nổ súng đi!”

“Cô!” Người đàn ông bật ra một tiếng, sau đó định tiếp tục tiến về phía trước.

Lâm Nghi đè khẩu súng của anh ta xuống, vẫy vẫy tay với đối phương, nói với Hạ Diệp: “Hạ Diệp, nhà họ Lâm sẽ không làm khó Kiều Triết, hiện tại cô cũng thấy rồi đó, kết cục đã định, nếu không bắt được cậu ấy, thì người của chúng tôi sẽ không rút lui, Kiều Triết không giống với nhà họ Kiều, tìm cậu ấy cũng chỉ là để đề phòng mà thôi.”

Nhiệm vụ của anh ấy là khống chế người của nhà họ Kiều, dù sao anh ấy cũng phải tìm cho bằng được, nếu không thì chẳng có cách nào quay về báo cáo.

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 100: Kết thúc.

Thấy Hạ Diệp không chịu nói, anh ấy cũng chẳng còn cách nào khác, cho rằng cô thật sự không biết, liền đưa tay ra hiệu cho người phía sau đưa cô xuống lầu. Ngay khi đi đến cầu thang, một đội khác cũng chạy đến và người dẫn đầu lắc lắc đầu với Lâm Nghi.

Vốn dĩ Lâm Nghi tưởng rằng tấm vé trúng thưởng đã nằm trong tay mình, người phía đối diện không nói rõ, nhưng đôi bên đều biết anh ta đang ám

chỉ đến ai, đạo lý bắt giặc bắt vua trước, trước giờ chưa bao giờ thay đổi, nhưng hiện tại rõ ràng là không phải đối phương không hề có chuẩn bị gì, căn biệt thự đã hoàn toàn trống không, thu hoạch duy nhất chính là Hạ Diệp, đây là ý gì chứ?

Hạ Diệp yên lặng quan sát biểu cảm của đối phương, vẻ mặt lo lắng, vàng trán đen láy lăm tấm mồ hôi, đánh giá trên hành động vừa rồi, xem ra anh ta không thu hoạch được gì cả. Khi đi xuống cầu thang, ngang qua tầng hai, sàn ở lối đi bị nổ một lỗ đen xì, lan can chạm trở có giá trị lớn cũng bị thổi bay, văng cả ra ngoài, Hạ Diệp không thể bước đi nên không len qua tấm gỗ loang lỗ đó.

Đôi dép dùng một lần đã mất từ lâu, hình như đã bị cuốn đi trong khoảnh khắc cô rơi xuống nước, cô đi chân trần trên sàn gỗ, mỗi bước đi đều để lại dấu chân ướt át.

Đoàn người đi tới đại sảnh trống trải dưới lầu một, Lâm Nghị đang đi phía trước đột nhiên thay đổi sắc mặt, hét lên một tiếng vào tai nghe: “Cái gì? Bị bao vây rồi?”

Trước khi anh ấy nói xong, một bóng dáng quen thuộc đã đi tới trước đại sảnh. Sắc mặt người đàn ông ở cửa vô cùng dữ tợn, ánh mắt dừng lại trên người phụ nữ đang đi chân trần. Mái tóc ướt đầm của Hạ Diệp dính sát vào cô thành từng lọn, hai mắt đỏ đẫm nhìn xuống chân, vừa rồi do không chú ý nên đã bị mảnh vụn gỗ đâm phải, thực sự rất đau.

Xung quanh vang lên một tràng tiếng súng, hai bên cùng dùng súng chĩa vào nhau, Lâm Nghị tròn tròn mắt, nhìn cảnh tượng khó tin này, tại sao bọn họ không nghe thấy chút động tĩnh nào?

Theo sau Kiều Triết là một nhóm lính đặc nhiệm được trang bị đầy đủ và mặc trang phục của đội đặc chủng, tay phải anh đang cầm khẩu súng bắn tỉa Barrett còn tay trái cầm điện thoại, sắc da của anh cũng đã dịu đi một chút sau khi nhìn thấy Hạ Diệp.

Ân Hàn ở một bên chỉ vào Lâm Nghị: “Bỏ vũ khí xuống!” Giọng điệu lãnh đạm, bất kỳ cảnh chiến đấu thực tế nào cũng không phải là lúc dành thời gian để xúc động, bất kể đối thủ của bạn là ai.

Kiều Triết quay màn hình điện thoại sang người phía đối diện và bắt đầu phát đoạn video, mọi cặp mắt đều dán chặt vào màn hình, người đàn ông bên trong đang cuộn tròn trong một góc, ánh mắt kinh hãi nhìn vào máy quay, hai tay anh ta bị trói chặt vào chân giường đang bắt đầu run rẩy, theo đó phát ra âm thanh leng keng. Cho dù toàn thân đều đang lấm lem, thậm chí còn có rất nhiều vết máu trên người, nhưng bộ quần áo nhả nhúm cũng đủ khiến Lâm Nghị vừa liếc một cái đã nhận ra, đó là Hà Tụng!

Một người khác chỉ lộ nửa người trong khung hình đang cầm dao trong tay, không biết Hà Tụng đã nghe thấy những gì, đột nhiên ánh mắt trở nên đờ đẫn, tựa hồ như đã biết thế cục chẳng thể thay đổi, sau đó ngoan ngoãn đặt

hai bàn tay mình xuống đất. Trong giây tiếp theo, một tia sáng bạc xẹt qua màn hình, người đàn ông cầm dao chặt vào ngón út của anh ta, nửa ngón tay lặn trên sàn nhà xám xịt, máu cũng bắt đầu trào ra...

Một tiếng gào thét xé lòng vang lên trong hành lang trống không, Hạ Diệp đột ngột che mắt lại, không thể tiếp tục nhìn vào màn hình, tiếng nức nở của người đàn ông phát ra từ điện thoại, âm thanh đột ngột dừng lại, cô ngược mắt lên nhìn về phía người đàn ông vừa thu điện thoại lại, anh vẫn lạnh lùng như chưa hề nghe thấy tiếng hét thất thanh của cô.

Kiều Triết cất điện thoại đi, nhìn đám người đang sững sờ ở phía đối diện, chậm rãi nói: “Đoán xem, vừa rồi nhà họ Hà đã phản ứng thế nào khi chứng kiến đoạn video này?”

Lâm Nghị phun ra hơi thở ngột ngạt trong lồng ngực, bỏ súng trong tay xuống coi như đã chấp nhận, vừa rồi trong tai nghe, đội của anh ấy đã báo cáo rằng quân nhà họ Hà ở nhà các ủy viên thường vụ khác đã rút lui, đội đảo chính đã thất bại, còn bị ông cụ Kiều đập cho một trận, đây chẳng qua cũng chỉ là thế trận được bày ra cho nhà họ Lâm mà thôi, đến cả hệ thống an ninh cũng kín kẽ như vậy, quả thực đã khiến bọn họ lầm tưởng rằng chính mình mới thực sự là chim Hồng Tước.

Đám quân lính sau lưng tái mặt, hòng súng khế run rẩy, rõ ràng là tinh thần quân đội của họ đã bị phân tán, cơ bản là đang trong trạng thái tiến thoái lưỡng nan.

Kiều Triết nhìn bọn họ, nói: “Tất cả ra ngoài, Lâm Nghị ở lại.”

Ân Hàn ra hiệu cho những người phía sau, lực lượng vũ trang đồng loạt tiến vào, đem toàn bộ binh lính ra ngoài, chỉ trừ Lâm Nghị, chẳng mấy chốc, trong đại sảnh rộng lớn chỉ còn lại bốn người. Hạ Diệp thở phào một hơi, tiếng sấm trong lòng cuối cùng cũng chịu dừng lại, cô cho rằng tất cả đã kết thúc.

Kiều Triết đưa khẩu súng trong tay cho Ân Hàn, tiến về phía trước đồng thời vịn vịn cổ tay, ngay giây tiếp theo anh liền đâm thẳng vào mặt Lâm Nghị. Động tác đột ngột khiến Hạ Diệp bất động vì kinh ngạc, cô lấy tay che miệng, cúi đầu nhìn Lâm Nghị đã ngã xuống đất, rồi nhìn đến khóe miệng tràn ra vệt máu của anh ấy.

“Phản đòn đi chứ!” Kiêu Triết quỳ một chân xuống, dùng tay túm lấy cổ áo anh ấy, một cú đánh trời đánh lại rơi xuống.

Đầu Lâm Nghị bị đánh nghiêng sang một bên, khóe miệng bị xé rách, sắc mặt có chút tự giễu, nhưng hoàn toàn không có ý định đánh trả. Ân Hàn nhìn người đàn ông quý phục nằm trên mặt đất, sau một trận đòn đã chẳng còn sức phản kháng, liền vội vàng chạy đến gần bàn tay đang chuẩn bị rơi xuống của Kiêu Triết: “Được rồi, đủ rồi, nếu còn đánh, lát nữa tôi lại phải đưa cậu ấy tới bệnh viện đó.”

Kiều Triết buông ta ra, nói với người đàn ông dưới mặt đất: “Lâm Nghị, cậu hãy về đồn và cẩn thận suy nghĩ về những gì mình đã làm, hãy nghĩ cho kỹ xem cái gì nên cái gì không nên.”

Tuổi trẻ có ai là chưa từng nông nổi, khi bạn bè tán gẫu cùng nhau, họ luôn nhắc đến những vấn đề chính trị, đến khi là người trong cuộc, họ hoàn toàn hiểu được thế nào là thuyết âm mưu thế nào là lừa dối, cũng đã từng thề thốt rằng không bao giờ trở thành nô lệ của quyền lực. Nhưng thực tế luôn phủ phàng như vậy, nó rất dễ khiến người ta quên đi cái ý định ban đầu và trở thành kiêu người mà thời trẻ mình ghét nhất.

Ân Hàn đưa súng trong tay mình qua, rồi kéo cánh tay Lâm Nghị lên, tiếp đến liếc nhìn cô gái bên cạnh, nói với Kiêu Triết: “Cậu đưa cô ấy về đồn một chuyến, đây là lệnh của cấp trên.”

Hạ Diệp là một trong những quân bài để hạ bộ nhà họ Lâm, đương nhiên bọn họ không thể dễ dàng bỏ qua cô, diễn kịch cũng phải diễn cho trọn bộ mới được.

Kiều Triết đương nhiên biết điều này, ánh mắt anh khẽ động, mặt không biến sắc, nói: “Tôi đưa cô ấy về nhà, đã không còn sớm nữa rồi, có gì ngày mai nói, nếu ông cụ Kiêu có hỏi thì bảo cô ấy đang ở chỗ tôi.”

Ân Hàn khoác tay Lâm Nghị đi về phía cửa mà chẳng nghĩ ngờ hỏi han gì thêm, mọi việc đã thành công tốt đẹp, cả nhà họ Lâm và nhà họ Hà đều đã bị khống chế, gia đình Ân Hàn cũng thuộc phe phái của ông cụ Kiêu, nên đương nhiên không có gì phải nghĩ ngờ Kiêu Triết, anh cũng đâu cần thiết phải lật mặt.

Kiều Triết quay người sang trước mặt Hạ Diệp, vẻ mặt nghiêm nghị cuối cùng cũng có chút dịu dàng, anh quan tâm nhìn cô từ trên xuống dưới: “Có bị thương ở đâu không?”

Hạ Diệp nhìn nét mặt nghiêm túc của người đàn ông, khiến cô cảm tâm tình nguyện bộc lộ những cảm xúc mềm yếu nhất với anh, nên lập tức âm ỉ nói: “Dọa em sợ chết đi được.”

Anh khẽ nhíu mày, liếc nhìn đôi chân trần của cô, sau đó bế cô lên: “Về nhà trước đã.”

Hạ Diệp yên tâm ôm lấy cổ anh, tựa vào người anh, khi đi qua cửa đột nhiên thấy hai gương mặt quen thuộc, mặt mũi xám xịt nằm trên mặt đất, tư thế vẹo vẹo, rõ ràng là đã bị ngã từ trên xuống.

Cô nhìn Kiêu Triết nghi ngờ vỗ vỗ ngực anh, chỉ vào thi thể bên đó: “Kia? Hai người họ phải không...” Không phải chính là người đã bắt cô tới đây sao?

“Bọn họ không biết rõ tình hình thực sự, trong khi chạy xuống lầu thì gặp đám người Lâm Nghị đang đi lên.”

Anh không trông thấy đôi mắt đột nhiên trở nên ảm đạm của cô. Chỉ cảm nhận được rõ ràng người trong vòng tay hơi khựng lại một chút, mới nói:

“Anh đã biết trước việc này rồi sao?”

“Không biết, anh đã nhảy qua cửa sổ phòng khách chạy về phía sau căn biệt thự để tránh đoàn người đang ập vào bao vây.”

“Vậy những người vừa rồi? Và đoạn video trong điện thoại của anh là thế nào?” Cô hỏi tất cả những câu hỏi mà mình đang nghi ngờ.

“Lúc đó, Ân Hàn đã tới công lớn rồi. Trước khi lái xe tới đây, anh có liên lạc với người trong nhà giam, đoạn video là vừa mới quay, nhà họ Hà sau khi xem nó đã lập tức rút quân.”

Hạ Diệp được đặt vào ghế phụ lái, vẻ mặt có chút kinh ngạc, trước giờ cô chưa từng nghĩ rằng Kiều Triết lại có thể tàn nhẫn như vậy.

Anh quay người đi về phía ghế lái và tiếp tục giải thích: “Cải cách chính trị luôn là cuộc chiến sinh tử, chặt gãy một ngón tay của anh ta chẳng là việc gì to tát cả.”

“Nếu họ thành công thì sẽ thế nào?”

Chiếc xe phóng nhanh trên đường: “Nếu nhẹ thì bên thất thế sẽ bị theo dõi suốt 24 giờ và bị cấm xuất cảnh vĩnh viễn, còn nặng thì trước tiên sẽ bị quản thúc tại gia, đợi đến khi quyền lực ổn định mới ra tay.” Nhưng thế lực của hội “lão làng” đã sớm vững chắc từ rất lâu rồi.

“Vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra với nhà họ Lâm và nhà họ Hà lúc này?” Cô hỏi.

“Nhà họ Hà đã đầu hàng rồi, ước chừng sau đợt này sẽ bị thanh lọc ra ngoài, còn nhà họ Lâm thì chưa rõ, anh không biết tối nay Lâm An Khang đã làm đến đâu, ông ta không chỉ ra tay với nhà họ Lâm mà còn đồng thời ra tay với hội “lão làng” đã về hưu, hiện tại chắc chắn bọn họ đang vô cùng tức giận, tình hình cụ thể ra sao thì phải đợi đến khi cuộc tổng tuyển cử kết thúc mới rõ.”

“Tại sao phải đợi đến khi cuộc tổng tuyển cử kết thúc?”

“Bởi vì vẫn cần sự “đồng hành” của ông ta, để bọn họ có thể thuận lợi đưa ai kia thượng vị, đó cũng là lý do tại sao bọn họ không chịu thả em ra, bởi vì em vẫn hữu dụng.”

Hạ Diệp nắm lấy góc áo choàng tắm, đầu ngón tay trắng bệch: “Ngày mai anh vẫn định đưa em tới đồn cảnh sát sao?”

Kiều Triết quay đầu nhìn cô, khuôn mặt cô gái nhợt nhạt vì mệt mỏi, nếu lần này lại đưa cô tới thì sẽ là lần thứ ba rồi: “Không đi.”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đưa em rời khỏi nơi này đi, anh đã hứa sẽ đi du lịch với em mà.” Vừa dứt lời, Hạ Diệp lại thấy trong lòng có chút trống rỗng, không biết liệu anh có đồng ý hay không.

“Được!!!”

“Sáng mai xuất phát được không?” Cô nhìn chăm chăm vào góc nghiêng gương mặt anh.

“Được!!!” Khóe miệng người đàn ông khẽ giương lên.

Sau khi về đến nhà, Kiều Triết bế cô đi thẳng vào phòng tắm, cởi chiếc áo choàng ướt đầm của cô ra. Hạ Diệp khi này đã tắm rửa sạch sẽ, bên trong hoàn toàn trống không, lúc này chỉ muốn rửa sạch vết dính nhớp trên người, cô mở vòi hoa sen, đứng dưới làn nước, nhìn người đàn ông đang cởi quần áo bên cạnh, anh cởi bỏ chiếc quần đồng phục màu đen, thân hình cao ráo thẳng tắp, những đường cơ bắp rắn chắc lập tức hiện ra trước mắt. Chẳng mấy chốc hai thân thể trần trụi tiến lại gần nhau, anh vòng tay qua eo cô, tựa cằm lên cổ cô, áp ngực vào tấm lưng đã trắng xóa bọt xà phòng của cô. Cảm nhận được cơ bụng rắn chắc của người đàn ông, cùng với vật khổng lồ đang áp sát vào hông, Hạ Diệp hơi nghiêng người về phía trước.

“Không làm, để anh ôm em một lát.” Anh thì thầm bên tai cô, biết rằng hôm nay cô đã mệt mỏi rất nhiều.

Hai tay Hạ Diệp dính đầy bọt xà phòng, cô quay người ôm lấy má anh, in lên môi anh nụ hôn nồng nhiệt, dùng đầu lưỡi liếm láp đôi môi hơi khô của người đàn ông. Kiều Triết vòng tay qua eo cô, hé mở môi để đón nhận đầu lưỡi của cô, để cô chiếm lĩnh nụ hôn vừa dài vừa nóng bỏng, yết hầu anh khẽ động, nuốt lấy từng chút nước bọt trong miệng cô.

Trong phòng tắm nghỉ ngơi hơi nước, hình bóng mập mờ giữa làn khói quán lấy nhau, họ hy vọng có thể bị thời gian lãng quên, để lại sau lưng thế giới đầy rối ren và phức tạp này, chỉ có anh và cô, để thời khắc đẹp đẽ này có thể tồn tại mãi mãi.

Hạ Diệp từ từ buông lỏng, đôi môi hé mở, ánh mắt ướt át nhìn anh, thì thầm:

“Em yêu anh!”

Hàng lông mi đầm nước khẽ rung, trong mắt cô như chứa đựng cả làn nước mùa thu.

“Anh biết.” Người đàn ông đặt lên trán cô một nụ hôn, động tác vô cùng nhẹ nhàng, như thể đang nâng niu báu vật, mà đó chính là cô.

— HOÀN TOÀN VĂN —

-----oOo-----

Nguồn: EbookTruyen.Net